

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

N. 47.

**HERODOTI
HISTORIARUM LIBRI IX.
GRAECE ET LATINE.**

**TOMUS VI.
Adnotationes ad lib. V — IX.**

ARGENTORATI

TYPIS PHILIPPI IACOBI DANNBACH.

**HERODOTI
MUSAE**

SIVE

HISTORIARUM LIBRI IX.

AD VETERUM CODICUM FIDEM

DENUO RECENSUIT

LECTIONIS VARIETATE

CONTINUA INTERPRETATIONE LATINA

ADNOTATIONIBUS

WESSELINGII ET VALCKENARII

ALIORUMQUE ET SUIS

ILLUSTRAVIT

IOHANNES SCHWEIGHAEUSER

IN ACAD. ARGENT. ET SEM. PROT. LITERAR. GRAEC. PROF.
ACADEMIAE REG. INSCRIPT. ET HUM. LITERAR. ADSQ.

TOMUS SEXTUS

ARGENTORATI ET PARISIIS

APUD TREUTTEL ET WÜRTZ, BIBLIOPOLAS.

MDCCCXVI.

Staatliche Bibliothek
Regensburg

G. 1964/631

HERODOTI HISTORIAR.

T. VI. P. I.

A D N O T A T I O N E S

AD LIB. V — VII. c. 171.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM QUINTUM.

CAP. I. 5. Οἱ γὰρ ὧν ἀπὸ Στρυμόνος) Mera haec nonnemi sribiligo: locum enim misere esse lacunosum, cui sarciendo nullum nunc remedium. Mihi alia mens. Quid illud tandem, unde lacunae suspicio? Ueberior-ne de *Paeonibus* commemoratio? At illa commodiore loco et tempore cap. 12. sequetur; quam hic si deposuisset, longius ab instituto de *Perinthiis* sermone aberrasset. Verum abstineo me in re cuius apertissima. WESS.

17. οὗν ἡμέτερον τὸ ἔργον) Docte *Valckenarius* hanc illustravit dictionem ad Tragici *Phoeniss.* vs. 447. *Eustathianum* παίωνισασι [lin. 18.] Codices aversantur, non malum alioqui, et cum vulgato, scribarum arbitrio, multifariam conmutatum apud *Cl. Dukerum* ad *Thucydid.* lib. I. 50. et *Diodorum* XIII. 16. Forte tamen *Eustath.* παίωνισασι voluit, in quo et *Παιόνες* liquidior *παρήγησις*, ab eo notata, quam quidem altero. Statim πολλῶν τι *Arch.* non absurdum ob consequens ὀλέγους, nisi in *Musis* πολλόν sedem creberrime occuparet. WESS.

18. παίωνισασι ἐπιχειροῦσι οἱ Παιόνες) In his observata *παρήγησις* *Eustathio* in *Iliad.* β'. pag. 272, 22. est illa certe fortuita, qualem alibi dixit οὐ σπουδασθῆσαν ἴσως, ἀλλ' εἰκῇ καὶ οὐκ ἐκ περιέργου παραπισθῶσαν, in *Od.* ι. p. 366, 18. Studiosae quacitas recentioribus, commodum oblatas alliterationes non prorsus evitarunt veteres: praeter ceteros *Reiskius* apta quaedam eam in rem collegit in *Miscell.* Lips. Nov. VI. p. 113. Quod sequitur, πολλὸν ἐπαύτησαν, *Herodoteum* est, ut πολλὸν ἐσωθήσαν V. 102. Usitatius πολλῶ ἐπαύτησαν est et apud *Herod.* V. 77. forsitan et hic olim *Herod. T. VI. P. I.*

A 2

lectum: πολλῶν exhibet Cod. Arch. In talibus autem πολλῶν saepe male transiit in πολλῶν. Ingenio Marklandi digna venusta est correctio, [Ev. Matth. x, 31.] πολλῶν στρουθίων διαφέρει. VALCK.

CAP. III. 1 seqq. Θρηάκων δὲ ἔθνος μέγιστόν ἐστι etc.) Unius si Thraces imperio concordes regerentur, Herodoto iudice, ἀμαχόν τ' ἂν εἴη καὶ πολλῶν κράτιστοι πάντων ἐθνίων. Huic sententiae suam, nisi fallor, opposuit Thucydides lib. II. cap. 97., dum ἡ βασιλεία (inquit, de Thracibus loquens:) μέγιστη ἐγένετο χρημάτων προσόδῳ καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονίᾳ· ἰσχυροὶ δὲ μάχης καὶ στρατοῦ πλεῖν πολὺ δευτέρα μετὰ τὴν Σκυθῶν: nullam addit gentem esse nec in Europa neque in Asia, quae posset Σκυθῶν ὁμογενομενοῦσι πᾶσιν ἀντιστῆναι. Sunt apud Thucydidem multa, quibus suum ab historiae patre dissensum aemulus non noluerit significatum: vere Aristides T. III. p. 650., ὅτι δ' ἐνιστὶ φρόνημα τῷ Θεουκιδῇ εὐρεῖς ἂν καὶ διὰ πάσης τῆς συγγραφῆς: neque tantum φρόνημα, sed et Hellenici, Hecataei, similitumque, quin ipsius etiam Herodoti, κατὰ φρόνημα. Nostri locus obversabatur Pausaniae, lib. I. [cap. 9.] p. 22. scribenti: Θρακῶν τῶν πάντων οὐδένες πλείους εἰσι τῶν ἀνθρώπων, ὅτι μὴ Κελτοί, πρὸς ἄλλο ἔθνος ἐν ἀντιέστᾳ ζῶσι. Optime Gronov. in his [lin. 2.] φρονέοι pro φρονέοντο: sed quod in proximis posuit, [lin. 5.] ἐν γίνεσθαι, si Graecum esset in tali phrasi, hic certe sensum non admitteret tolerabilem. Redibit, opinor, scriptio vera: ἀλλὰ γὰρ τοῦτο ἄπορον σφί καὶ ἀμήχανον μήποτε ἐγγίνεσθαι: nullo modo contingere poterit τοῦτο, τὸ ὑπ' ἐνός ἀρχεσθαι, ἢ φρονέειν κατὰ τούτο. VALCK.

2. εἰ δὲ ὑπ' ἐνός ἀρχοίτο) Allubescit Ionicum ἀρχοίτο ex Vind. et Arch.; ac paene, ut ἢ φρονέειν fuisse olim opiner, adigit. Praecedens ἔθνος non moratur, ut nec similia. Tale lib. III. 113. τὸ δὲ ἕτερον γένος τῶν οἶων -- φροέουσι. Inmanem Thracum multitudinem Pausan. I. 9. silentio non pressit. Quam autem causam, cur inexpugnabiles non sint, Noster in medium ponit, eadem in numerosissima Scytharum gente apud Thucydidem lib. II. 97., cui in Cod. Cassel. adscriptum, περὶ Σκυθῶν τοῦτο καὶ Ἡρόδοτος λέγει, vero conveniet, ubi περὶ Θρακῶν corrigetur. WESS.

9. Κρηστωναίων) Stephani Κρηστῶν. Thracum urbs, ex Herodoto, nusquam in Musis. Κρηστωναίους, Κρηστωναίην ex

schedis Med., Κρητωνικὴν lib. VII. 124. 127. et VIII. 116. videbimus. Γρητωνίαν καὶ Βισαλσίαν (eidem enim regi, uti posteriore loco innuitur, parebat) *Thucydides* lib. II. 99. iungit; ubi doctissimus *Wasse* multa, oblitus Attici scriptoris τὸ Βισαλτικὸν καὶ Κρητωνικὸν lib. IV. 109., quo Γρητωνία nonnihil debilitatur. *WESS.* — Conf. lib. I. cap. 57 § 3. et ibi notata. Apud *Steph. Byz.* vero forsitan sic scriptum oportebat: Κρηστῶν, πόλις Θράκης. Ἰσως δὲ εἶναι ἢ Κρήστων παρ' Ἡροδότῳ: quod inde etiam fit probabile, quod pro altera forma Κρηστῶν testimonium invocatur *Lycophronia*. Ss

CAP. IV. 4. κατὰ δὲ τὸν γινόμενον σφί καὶ ἀπορῆν.) Istam consuetudinem, ut huius vitae malis congruam, laudaverat *Euripides* in *Cresphonte*: Nam nos decebat coetus celebrantes domum *Lugere*, ubi esset aliquis in lucem editus, *Humanæ vitæ varia reputantes mala*. At, qui labores morte finisset graves, Hunc omni amicos laude et lætitia exsequi. Haec ubi leguntur in *Ciceron. Tusc. I. c. 48.*, *Graeca* dedit accuratius scripta *Io. Davis.* quam fecerant *Grot.* in *Stob. p. 495.*, aut *Gataker. Advers. Misc. cap. x.* Τὸν φῶνα θνήσκῃσι οὐδ' ἔρχεται κακὰ, non τὸν ζῶντα, praebent *Aeschin. Socr. in Axiocho pag. 142. Plut. T. II. p. 36. E. Dion. Chrys. pag. 276. n. et Aristid. T. III. pag. 326.* Lugebant infantem natum *Trausi*, secundum *Herodotum*, [lin. 7.] ἀνυγόμενοι τὰ ἀνθρώπων πάντα πάθη: istam scripturam satis adfirmavit *Diss. Herod. p. 84.*; altera, ἀνοργόμενοι, non *Graeca*, sicut multis mendosis, abusus est *Wetsten.* in *Lucæ Ev. xxiv, 45.* Qui *Herodotea* quoque transcripsit *Stobaeus*, haec e *Nicolao* dederat *Damasc. p. 603.* Καυσίανσι τοὺς μὲν γινόμενους θνήσκουσιν, τοὺς δὲ τιλευτήσαντας μακαρίζουσι. Huius populi nomen *Zenobio Cent. V. Prov. p. 123, 2.* restituendum putat *Davisius*; ex *Herodoto Trausorum* nomen *Ampl. Bouhier.* in *Ciceron. Tusc. p. 88.* *VALCK.*

7. ἀνυγόμενοι) Expuli ineptum illud ἀνοργόμενοι, dignissimum obscurissimi inventoris tenebris. Credo operas vocabulo sordes adpersisse, minime a *Galeo* et aliis deteras. De *Trausis*, et, qui eorum morem illustrant, *Euripidis* cultissimis e *Cresphonte* versibus, praestat tacere. Uberrime *Bouhierius* et *Davisius* ad *Ciceronis* *Disput. Tuscul. lib. I. cap. 48.* et, eorum vestigia premens, *Uptonus*

in *Arrian.* pag. 250. [ad *Epicteti Dissert.* lib. IV. cap. 5.] WESS.

8. γῆ κρύπτουσι) Obsequor schedis et scriptori, cui *crebrum*: mox cap. 8. ἢ ἄλλως γῆ κρύπταντες: et lib. I. 140. τὸν τίκω Πέρσαι γῆ κρύπτουσι: tum IV. 103. Quae quidem abunde videntur. WESS.

CAP. V. 2. ἔχει γυναῖκας ἑκαστος πολλὰς) Eadem de *Paeonibus* c. 16. Vere itaque de *Thracia*, ὧ' ἐν μητρὶ λίχος Διδωται πολλὰς εἰς ἀνὴρ κοινούμενος: *Euripides* *Androm.* vs. 215. Vere *Strabo*, ἐξ ἱστορίας in *Menandri* fabula *Getam* fari, Γαμεῖ γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἰς εἰ μὴ δέκα, ἢ ἑνδεκα γυναῖκας, δώδεκά τε, πλείους τινές. Lib. VII. pag. 455. c. [p. 297. ed. Cas.] Quod polygamiae studium, Graecorum plerisque odiosum, in barbaris nunc et olim celebrabatur. WESS.

5. ἢ τις αὐτῶν. ἐφίλειτο μάλιστα) *Dorum* *Aeolumve* ἐφίλειτο valeat, ubi poterit: quod reduxi, commatis *Ionici*. *Getarum* legem, τὸ ἐπισφάζειν τὴν γυναῖκα τῷ ἀνδρὶ, *Stephan.* *Byz.* attigit in *Γετία*, de certamine silens, quale in *Indis* receptissimum nostra et superiore aetate in *Diodori* lib. XIX. 34., ubi vide, et quae nuperrime *Cl. P. Burmannus Secund.* ad *Antholog.* lib. I. p. 185. WESS.

Ibid. ἐφίλειτο) Hoc ex *Aldi* potuerat *Ed.* revocari: quod in alias irrepserat ἐφίλειτο, verbum nobis in *Porti Lexicon* introduxit velut *Ionicum* φίλημα, et φίλημα. Auctor idoneus *Heraclides* docet *Dorica* fuisse φίλημα, Πόθημι: *Aeolica*, Φίλημα, Πόθημι. Hunc etiam tangens *Herodoti* locum, *Stobaeus*, pag. 614., ex *Nicolao Damasc.* *Indorum* uxores memorat, hoc certamine *Threissis* magis nobilitatas. *Cicero* *Tusc.* V. 27. Cum est cuius earum vir mortuus, in certamen iudiciumque veniunt, quam plurimum ille dilexerit: - - quae est victrix, ea lacta, prosequentibus suis, una cum viro in rogum imponitur; victae moestae discedunt. Ibi plura *Davis.* p. 402, et ad *Aeliani* *Var. Hist.* VII. 18. notant *Scheffer* et *Perizon.* Tale certamen inter duas *Indas* mulieres in *Eumenis* exercitu narrat *Diodorus Sic.* XIX. c. 33. et 34. Multo magis mirabile, quod de tribus eiusdem familiae Graecis mulieribus memoriae tradidit *Pausanias* lib. IV. [cap. 2.] p. 284., quae πᾶσαι τοῖς ἀνδράσιν ἐκντὰς ἐπακρίσθησαν. VALCK.

CAP. VI. 7. καὶ τὸ μὴ ἰσχύειν, ἐν γένει) *Artemi-*

dorus Onirocr. I. 9. στίζονται παρὰ Θρακῶν οἱ ἐν γένει παῖδες, bene quidem, quamquam non soli. Thracum τὰς γυναῖκας τὰς ἐλευθέρους στίγμασιν ἑαυτὰς, καὶ τοσούτῃ πλείονα ἔχουσας στίγματα καὶ πενιχρότεραι, ὅσην ἂν βασιλεὺς καὶ ἐν βασιλείᾳ ἔμπούσι, ex visu Dio Chrysost. proponit Or. XIV. p. 235. D. Caussam vero et originem eorum stigmatum, sed fabulosam, Phanocles in Stob. Serm. LXII. p. 400. Verum de his locupletissime Io. Rhodius in Scribonii Largi Composit. Med. 231. p. 310. Quod his cohaeret, [lin. 8.] ἀργὸν εἶναι, κάλλιστον, in priscorum etiam Germanorum moribus apud Tacitum de Mor. Germ. c. 14. WESS.

8. ἀργὸν εἶναι, κάλλιστον) Quando γῆς ἰργάτην opponit, ipsisque τὸ ὅτι ἀπὸ πολέμου itidem κάλλιστον habitum scribit, primam Herodotus vocis respiciens significandi doctem, qua notat ἀργός ab opere rustico vacantem, honestius intelligit otium, quodque homines bellicosos non dedeceret. ἀργὸν εἶναι, et πολέμιον, in talibus tantundem paene valent. Talem ἀργίαν ἀδελφῶν γῆς ἐλευθερίας dixerat Socrates, si dicti legitimum nobis patrem tradidit Aelian. Var. Hist. X. 14. Ostendere voluit Maximus Tyr. Diss. XXIX. ὅτι λυσιστράται τῇ πόλει οἱ προπολεμούντες ἢ οἱ γεωργοῦντες. Ad perficiendum civitatis corpus optimi rectores utrumque genus aequè censuerunt necessarium. Hippodamus sive Thurius seu Milesius in libro de Rep. tres civitatis partes constituit ap. Stobaeum p. 248., τὸ βουλευτικόν, quod velut optimum deberet ἀρχῆν: τὸ βάναιον, quod ut deterius deberet ἀρχισθαι: τὸ ἐπικούρεον, velut μέσον: hanc partem conficiunt bellatores; secundam, agricolae, artifices, et mercatores. Artibus abstinentes sellulariis agroque colendo, atque adeo ἀργοί, apud plerasque gentes amantiore libertatis habebantur honoratiores: vide Herod. II. cap. 167. Quod vero Socrati tribuit Aelianus, dixerit-ne suavissimus agriculturae laudator addubito: certe dixit in Xenoph. Oeconom. p. 482, 25., Regem Persarum, ἐν τοῖς καλλίστοις τι καὶ ἀναγκασιότατοις ἡγούμενον εἶναι ἐπιμελήμασι γεωργίαν τι καὶ τὴν πολέμικὴν τέχνην, τούτων ἀμφοτέρων ἰσχυρῶς ἐπιμελίσθαι. De sellulariis opificiis minus ille iudicabat honorifice.

VALCK.

CAP. VIII. 4. θάπτουσι κατακαύσαντες) Igne sepe-
liunt, θάπτουσι πυρί, ut in Aeliano de Nat. Anim. X. 22.

Diodoro Siculo, atque aliis. Humationem certe ab illa ignium sepultura nitide distinguit. WESS.

CAP. IX. 6. τοῖσι οὐνομα εἶναι Σιγύννας) Perperam sibilantem litteram nationis titulo *Med.* abstulit. Σιγύννος *Apollonio Rhod.* IV. 320. *Straboni* Σίγννοι, sed in Asia, qui ἰσπαρίος δι' ἡρώτων μικροῖς δασίν - - τίθησκα δι' ἡγνίουσι, prorsus ut hi *Europaei*, bene *Casaubono* adnotante, lib. XI. p. 790. B. [p. 520. B. ed. Cas.] Quod autem olim hariolabar, *Zosimum* hac narratione deceptum de Hunnis vulgasse, uti et *Herodotus* *Θησι* παροικῶν τὸν Ἰστρον, σιμὸς ἀσθίνης ἀνθρώπους, lib. IV. c. 20. necdum abiicio. Audiit de *Sigunnis*, inque illis *Hunnos* latere censuit, his erronee tribuens, quod *Sigunnarum* equis conveniebat. Equidem in *Musis* nihil scrutando inveni, unde *Novae Historiae* scriptor dicta excusare queat. WESS.

15. γίνοιτο δ' ἂν πᾶν ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ) *Sophocles* in *Aiac.* dixerat vs. 655. Ἀπᾶν' ὁ μακρὸς κἀναειδυμένος χρόνος Φύει τ' ἄθληα, καὶ Φανέντα κρύπτει. Κού' ἔστ' ἄελπον οὐδὲν. Proxima Σιγύννας δ' ἂν καλέουσι - - - τὰ δόξατα, merito tanquam adulterina Criticis hinc furcillis deturbanda censuit vir summus in *Diss. Herod.* p. 55. Ponitur in his articulus usitato Grammaticis more; qui, iam traditus ab *Henr. Stephano* *App. de Dial. Att.* p. 221. ignoratus tamen homines saepe decepit rerum antiquarum peritissimos; hoc in loco turpissimum in errorem induxerat interpretes *Herodoti*, quod monuit *Erud. Auctor des Essais de Critique sur les Traductions d'Herodote* p. 157. VALCK.

15 seqq. Σιγύννας δ' ἂν - - - τὰ δόξατα) Non videntur *Herodotea*, sed iusto officiosioris Scholiastae. Turbant certe orationis seriem, indigna *Patre historiarum*. Qui quaeso illi οἱ ἄνω ὑπὲρ *Μαυταλίνης Αἰγύης*, aut, ut *Laurentius* habuit, *Αἰθῶς*, *Poeni*? *Somnia* grammatici. Σιγύννας δὲ καλεῖσιν οἱ Ῥήτορες τὰ ἀκόρρια interpretes *Apollonii Rh.* II. 99. *Suidas*, Σιγύννη καὶ Σιγύννας, τὰ δόξατα παρὰ *Μαυιδόσιν*. Sic hoc de genere solent, non *Herodotus*. WESS. — Vetus admodum fuerit oportet adsummentum, quod libri omnes, qui diversis ex familiis ad nos pervenerunt agnoscunt. Equidem, cur *Herodoto* indigna ista iudicarem, nullam vel vidi vel exputare caussam potui. S.

CAP. X. 3. καὶ ὑπὸ τούτων εὐκείνων etc.) Nihil ve-

rius. Fabulabantur apum examina trans Istrum agminatim volare, aditumque hominum impedire. Similis fabella in fuis pennis, visu transituque prohibentibus: οὐκ οἶά τι εἶναι ἔτι προσωτέρω οὔτε ὄραν, οὔτε διζῆναι, ὑπὲρ πτερῶν κυχυμένων lib. IV. 7. Quod adnectitur, apes esse ζῶα δυσμύχα, a veritate quidem haud deflectit, non aptum tamen ad apes septemtrionis regionibus eiciendas. Secus habet, nec reticuit *Aelianus* Hist. Anim. II. 53. Nostro ἀκοὴν φάει exprobens. WESS. — De *Aeliano*, ista respiciente, et contraria *Herodoteis* narrante monuit etiam *Valck. S.*

CAP. XI. 7. Μύρνον τὴν Ἡδωνῶν) Dixit *Aeschylus* Ἡδωνίδα αἶαν in Pers. vs. 495. adprobans quodammodo τὴν Ἡδωνίδα *Arch.* et *Vind.* At receptum c. 124. redibit. Hoc *Tzetzae* vide Chil. III. vs. 508. Ἡ τις Μυρκίνος Ἡδωνός προταρον ἐκαλεῖτο, ubi res Ἡδωνῶν requireret, nisi eodem modulo iteraretur versus Chil. IX. 221. Et talia tamen ex *Herodoto*. Ecce tibi aliud. Schol. in *Thucyd.* II. 99. Ἡδωνοὶ καὶ μεταπλασμῷ Ἡδῶνις καὶ Ἡδῶνικι εὐτως Ἡροδότος. Atqui is Ἡδωνούς semper. Scripserat Criticus Ἡραδιανός, quemadmodum et *Cassel*, in schedis, monente *Cl. Dukero*. WESS.

Ibid. Μύρνον τὴν Ἡδωνῶν) *Myrcinum Edonidem, Valla*: concinit *Arch.*; τὴν Ἡδωνίδα recipiet, opinor, *Herod.* Hinc *Berkelii* firmatur coniectura in *Steph. Byz.* Ἡδωνιδ' αἶαν dixerat *Aeschylus* in Pers. vs. 495.; quaeque sacris operabantur *Bacchi*, sunt e Latinis etiam *Poëtis Edonides* notissimae. Μύρνος, Ἡδωνικὴ πέλις audit *Thucydidi*, IV. 107. Ἡδωνικὸν πολεμιστίον, *Diodoro* XII. 63. *Darius* apud *Io. Tzetzen* Chil. III. vs. 503. Τὸν Κῶν (non Κώμην) μὲν τῆς συμβουλῆς εἶναι τῆς προτίρας Ἐξ ἰδιώτου τύραννον ποιήσας *Μιτυλήνης* Τῷ Ἰστιῳφ δίδωσι κτίξιν δὲ τὴν Μυρκίην. VALCK.

CAP. XII. 4. Ἡν Πύρρος καὶ Μαντύς ἄνδρες Παίονες) Si vel in optimis libris scriberetur ἦσαν - - - ἄνδρες Παίονες, ego tamen inusitatius ἦν a novatore [*Herodoto*] veterumque *Poëtarum* imitatore positum censerem. Τοιούτων καὶ παρ' Ἡσιόδῳ τὸ, Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαὶ καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ, Ἡ δ' ἱραδίῳ μακροκαμπυλάρχνης, (καὶ, Ἡ δὲ νάρκαι, - - - ἦν δὲ ζύγανται) Τύραννις τι σπειροματολόγος, κἀγλακαὶ σκαλλίδης, *Eustath.* in *Iliad.* f. p. 1148, 41. Integros *Epicharmi* duo trochaicos *Athenaei* praebuit Epitome: vide II. p. 65. E. Interiecta petita sunt ex alio eiusdem comoediae loco, quem

habet *Athen.* VII. p. 286. c. conf. p. 278. A. Lacon in *Aristoph.* *Lys.* vs. 1263. Ἦν γὰρ τῶνδ' οὐκ ἰδέσθης τὰς ψάμματα τοὶ Πίπται. In epigrammate apud *Aeschin.* contr. Ctes. vulgatur p. 80. Ἦν ἄρα κακῶν τοὶ ταλακάρῃσι: ubi scribi debuerat Ἦ ἄρα. Non reperietur illud Ἦν, pro ἦσαν, apud alios historicos veteres sic adhibitum: neque tamen ignoro Herodoteum usum ab Epicharmeis esse diversum; sed illinc multo magis distant, quae prima facie forsitan alicui videri possent simillima, qualia multa dedit in doctis suis ad *Charitonem* collectaneis *Clar. D'Orvillius.* VALCK.

11. ἄγγος ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσαν) Ad ista tria vel de suo quartum adiecit *Aelianus*, aut, quod verius arbitror, alium in his sequutus est auctorem, de *Nat. An.* VII. 12. *Paeonides* enim feminae secundum *Aelian.* τῇ μὲν κεφαλῇ φέρουσιν ὕδριαν, - - - ἐκστρέψασαι δὲ τοῦ κόλπου θάλαττονται τὰ βρέθη, καὶ - - - ἴππον εἰς ἀρδαίαν ἄγουσι, καὶ ταῖς χερσὶ νήθουσι λῖνον. Ubi *Herod.* dicit κλώθουσιν λῖνον, [*lin.* 12.] *Med. Cod.* habebat κλώσαν: nota sunt ἱερὸν κλώσματα, quae levi pollice deducebant αἱ κατάκτρυαι. De sorore *Pigretis* et *Mantysis* sic agit *Io. Tzetzes* *Chil.* X. 200. etc. ut solum sequi videatur *Herodotum*; atque eidem alter fratrum dicitur *Μαντίης*, ut in *Med.* *Herodoteae* vel eandem vel simillimam narrat historiam, sed quam evenisse scribit sub *Alyatte*, *Nicolaus Damasc.* *Valesii*, p. 497. VALCK.

12. κλώθουσιν λῖνον) *Euripidis* κλωστήρ λίνου apud *Polluc.* VII. 31. et alia in re *Aeschyli* *Choëph.* vs. 505. congruunt. *Nic. Damascenus* simili in historia νήθουσιν ἐκ τῆς ἡλικιάτης τὸν ἄτρακτον. In *Med.* et *Ask.* κλώσαν aut κλώσαντων [quae quo pertinerent ignorare se professus *Gron.* erat] nullum mysterium; prius ex κλώω, posterius ex κλώω formarunt, natalibus τοῦ κλώω et κλώωω indicatis. Quod deinceps [*lin.* 13.] *Suidas* ἐπιμέλειον τῷ *Δαρῖω*, in menda cubat, hinc, quod *Portum* et *Kuster.* haud fugit, deterenda. WESS.

21. φέρουσα τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς) *Nic. Damascenus*, quod significavi, eandem de muliere *Mysa* ex *Thracia* narrationem in *Constantini* *Porphysog.* proposuit lib. I. de *Themat.* c. 3. quae *Alyattis*, *Lydorum* regis, aetate contigerit. *Gronovii* vero ex *Marmorib.* *Oxoniens.* p. 127. picturam et interpretationem multo risu *Lacrozius*, *Fabricius* et *Wolffius* exploserunt in *Thesouro* *Epistol.* *Lacroziano* T. II. p. 97. WESS.

Ibid. φέρουσα τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς κεφ.) Nicolao dicitur *Damasc.* ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βασιλεύουσα σταύμων. Ubi paulo ante legebatur, ἤρει τὸν ἵππον, [lin. 19.] invenisse videtur *Eustath.* ἤρει, quod interpretatur ἐπὶ τῆς in *Iliad.* θ. p. 591, 36. et in ista sede vulgato non est deterius. Ἀρδιν, hic *Aeliano* δις ἀρδῖαν ἄγειν, potum agere, multo est usitatius quam ἀρσαι. In historia Herodotea scribi debuit a Io. Tzetze *Chiliad.* X. vs. 207. Ἡ δὲ περὶ κατέσσε τὸν ἵππον, ὅντις εἶπον: non, quod vulgatur, κατέσσε. VALCK.

CAP. XIII. 4. οὐκὶ πρὸς σκεπηὴν etc.) Expressit, *Porto* monitore, *Homerum* Ἡέλος γὰρ οἱ σκεπηὴν ἔχει, *Odys.* θ. 502. Reduxi οὐκὶ, in οὐ καὶ olim etiam conversum lib. IV. 155. [At non solum percommodus hic locus alteri scripturae οὐ καὶ πρὸς σκεπηὴν, in vicinia alicubi: sed et per se parum commodus isti οὐκὶ, quae vocis forma negationi vim addit, ut sit nequaquam, neutiquam; quod est ab hoc loco alienum, ubi satis omnino erat, *haud procul.*] locus autem in *Galeum* Celeb. Editoris ob *Audina* et πόρτου abesse debuerat, aut certe civilior; siquidem in posteriore manifesta operarum aberratio, prius, nisi scribae *Audina* voluerint, tueri, sicubi necessarium foret auxilium, *Audina* ἢ *Hesychii* possit. Verum ab his abstinco manum. WESS.

10 seq. ἡ Παιονία --- πεπολισμένη) Omnia ex vero si *Aprianus* scripserit, οὐ πόλεις ἔκουν οἱ Παιόνες, ἀλλ' ἀγρούς ἢ κώμας κατὰ συνάντηαν, *Illyr.* p. 12. Ed. Hoesch. [cap. 22. nostrae edit. T. II. p. 859.] Sed illi Panonii Dravum inter *Savum*que et *Danubium*: his ad *Strymonem* *Paeonibus* suas fuisse urbes, deinceps clare affirmatur. *Paeonia*, πεπολισμένη, urbibus instructa et distincta. *Strabonis* χώραν πολλὰν huc pertinet, erudite a *Casaubono* explicatum, lib. VIII. p. 560. [p. 364. d. ed. Cas.] WESS.

CAP. XIV. 7. λαβὼν ἡγεμόνας ἐκ τῆς Θρηκίας) ἡγεμόνα *Valla* legit vertitque, sumpto e *Thracia* duce. Duces isti *Gallios* interpretes deceiverunt, ignorant *Herodoto* quoque ducem itineris dictum ἡγεμόνα, VIII. 35. quales plene dixerat ἡγεμόνας τῆς οἰκῆς, VIII. 31. et forsitan V. 100. ubi hoc praebent margo *Steph.* et *Valla*. Sic vulgo loquuntur recentiores: *Iuncus* apud *Stobaeum* p. 593, 45., οὐχ ἡγεμόνος οἰκῆς τυγχάνων, --- οὐ στίχας (male vulgatur ὥστε γῆς)

εὐπερῶν, οὐ τροφῆς: est tamen et apud *Thucyd.* ἡγεμῶν τῶν ὁδῶν, III. 98. Alibi *Thucydidi* talis simpliciter dicitur ἡγεμῶν, sicut *Sophocli Oed.* in Col. vs. 1538. *Eurip.* Phoen. 1610. *Aristoph.* Πλουτ. 1162. sed nemini frequentius quam *Xenophonti.* *Zonaras* in Lex. et *Suidas*: ἡγεμῶν, ὁ τῆς ὁδοῦ ἡγούμενος. Ξενοφῶν (Κυρ. Ἀν. lib. IV. p. 189, 3.) καὶ τὸν ἡγεμόνα δῆσαντες παραδιδόσκειν αὐτοῖς. VALCK.

CAP. XV. 13. Σιροπαῖνες) Sic utcumque bene; melius Σιριοπαῖνες ex *Steph. Byz.* in Σίρις et *Holstenii* suspicione. Oppidum Σίρις ἢ Παιονίη lib. VIII. 115. consulto ita positum, sicuti et Σίρις ἢ ἐν Ἰταλίῃ eiusdem libri c. 62. WESS.

CAP. XVI. 1 seqq. Οἱ δὲ περὶ τὸ Πάγγαιον etc.) Fuit qui ad istum modum sequentia, οἱ δὲ περὶ --- καὶ Δόβηρης καὶ Ἀγρίανες καὶ Ὀδόμαντες, καὶ --- Πρασιάδα ἔχοντες, οὐκ etc. corrigebat, omnes extra Paeoniae fines semovens; nimium, ut censeo, caute. Paeones enim olim cis et uls Strymonem latissime coluerunt, plures nationes complexi apud *Plinium* lib. IV. 10. Adhaerent arte illis *Doberes* et *Paeoplae* c. 113. *Polymniae*, haud aliter atque hic. Δόβηρης quoque Παιονικὴ *Thucydidis* lib. II. 98. originem et situm testatur. WESS.

16. τὰ δὲ νήπια παιδία δίουσι τοῦ ποδὸς σπάρτῳ) Convenit, non neglectum a *Berglero*, istud *Heliodori Aeth.* lib. I. p. 11. ἔρπειν δὲ ὀρεγόμενον (τὸ παιδίον) εἰ αἰσθαιτο, ἰμάντα τῶν σφυρῶν ἐξάψας, ὅσον ἐπ' ἄκρῳ τοῦ σκάφους ἢ τῆς καλιᾶς ἐπιβαίνειν ἐπίτρεψε. Cetera non describo, haud dissimile praedonum in Aegypti Bucoliis vitae institutum, quale *Prasiadem* paludem habitantium, enarrantia. Ceterum insolens minime iumentis pabulum pisces. *Athenaeus* de Thraciae quadam parte lib. VIII. p. 345. E. εἶδα καὶ τοὺς περὶ Μόσυνον τῆς Θρακικῆς βοῦς, οἱ ἰχθύς ἐσθίουσι παραβαλλομένους αὐτοῖς εἰς τὰς φάτνας: in quibus ego *Mosynum* Thraciae non novi, nisi si lineas *Prasiadis* paludis domos scriptor indicarit. Μόσυνοι, μόσσυνοι, μόσυνοι, Thracum et vicinorum erant sermone ἑλλήνοι οἰκοῖ in *Schol. Apollon. Rh.* II. 379. Ut ut illud ceciderit, pisces iumentis saepe esui in frigidis et maritimis *Europae* tractibus esse, multi inque his *Thorm. Torffaeus* Hist. Norveg. Part. I. lib. II. 24. prodiderunt. *Aeliani* Παιονίδα λίμνην, eiusdemque pisces, victui bubus, de An. XVII. 50. recte cum *Prasiade* lacu contulit *A. Ortelius*. WESS.

Ibid. Μενει τῷ ποδὸς σπάτρῳ) Horum, ut puto, meminerat *Heliodorus*, vitam enarrans in Aegypti paludibus degentium lib. I. p. 11. παιδὶν ἔρπον ὀρεγόμενον εἰ αἰθεῖτο, ἰμάττα τῶν σφορῶν ἐξάψας ἔσεν ἐπ' ἄκρου τοῦ σκάφους ἢ τῆς καλιᾶς προβαίνειν ἐπίτρεψα, καὶ οὐδὲν τινα χειραγωγὸν αὐτῷ τὸν δεσμόν τοῦ ποδὸς ἐπιστήσας. In vicinia [lin. 15. et 20.] θύρης meminit *Herodotus* καταπακτῆς, διὰ τῶν ἱερῶν κάτω Φερούσης ἐς τὴν λίμνην. Miror non intelligere, qui quidem legerit πικινὰς θύρας, et πύλας ἐν ἀραιύλας. Invenerat ille θύραν ἐπιβάκτην in *Plutarchi* T. II. p. 781. D. sed nusquam θύραν καταβάκτην: tantum ὁ καταβάκτης fuisse videtur receptum, sed hic quem tandem usum habuisset cataracta? VALCK.

20. τὴν θύρην τὴν καταπακτὴν) Ex hariolatione *Cl. Reiskii* τὴν καταβάκτην, et supra θύρης καταβάκτῆς, ianuae demissilis, sive, quae attolli et demitti posset. Ansam καταπακτὴν dedit, nusquam obvia et in *Thes. Stephani* sine pari, quae tamen eadem ac καταπακτὴ. Accessit fortasse θύρην ἀνακλίνῃ, in *Vallae* Latinis ianuam resupinaverit, at pravis: siquidem ἀνακλίνειν ac ἀνακλινεσθαι de foribus, cum aperiuntur, quod alias indicare ex *Homero* et *Procopio* memini, reversurum *Vitae Homeri* c. 35. Habet praeterea καταβάκτῆς semper sibi sociatam vim et inpetum, uti porta καταβάκταις ὄχυρα, quibus subito demissis ocludi poterat, apud *Plutarch.* T. II. p. 705. et pontes (καταβάκταις) superne in naves hostium deiecti *Appiani* Bell. Civil. V. p. 1141. [cap. 82.] Qua quidem violentia in ianuis patefaciendis uti vulgo non solent. Sane si schedae veteres καταπακτὴν obtulissent, quae tandem querelae causa? Pertinent ad sequentia δισσαὶ σχοινοτενὲς σπυρίδες inter piscatorum instrumenta *Anthol.* lib. VI. 3. p. 548. [Anal. *Brunck.* T. II. p. 218.] WESS.

CAP. XVII. 6. σύντομος κάστρα) Malunt σύντομον, ob συντομώτατον VII. 121. et σύντομα τῆς ὁδοῦ lib. I. 185. Sed consimiliter *Aristoteles* Gener. Anim. IV. 4. μὴ πύκλω περιίται παρὶντα τὴν σύντομον. Metalla, unde *Alexandro*, *Amyntae* F., tam copiosa argenti vis, forte eadem quae *Philippus*, *Alexandri* M. pater, ingenti deinceps lucro exercuit apud *Appian.* Civil. IV. p. 1040. [cap. 106.] quumquam et aliae isthic auri atque argenti fodinae in *Nostri* VI. 46. et VII. 112. Fuit sane prisco tempore, fortasse et nunc,

modo sollers cura accederet, illa Thracum regio utriusque metalli uberrime ferax. Multa Cl. Blas. *Caryophilus*, Opusc. de Auri, Argenti, etc. Metall. p. 76. Post nonnulla [lin. 10.] vir doctus εὐρὺς ἴστι ὑπερβάντα, ad structuram recte, repetendum tamen ex narrationis exordio, "Εστὶ δὲ ἐν τῇς Πρ. WESS.

CAP. XVIII. 4. ταῦτα τὴ ἰδίῳ) Explevi orationem, quae ἐν ξύμῳ si haberet, a Scriptoris consuetudine haud dissideret. Vide lib. II. 107. IV. 154. VI. 34. etc. WESS: — Quemadmodum IX. 109, 15. ἰδίῳ intelligitur promisit, spondit, daturum se ait, sic et h. l. ταῦτα ἰδίῳ reddi poterat, haec se traditurum vel tradere dixit. Similiter apud Appianum, frequentem Herodotei styli aemulatorem, Hist. Syriac. cap. 29. δίδου; et δοῦναι idem valent ac ὑποχρῆσθαι, offerre, promittere, daturum se spondere. Quo de usu huius verbi etiam Reiskius in Indice Graecitatis Demostheneae monuit, et nos in *Lexico Polybiano* monuimus; ubi quidem quod ad *Indicem Graecitatis Appianeae* amandavi lectorem, in eo me memoria sefellerat: nempe in exilio tunc, turbatis patriae rebus, vitam agebam, procul a meis laribus, libris omnibus destitutus, paucis exceptis qui ad coronidem Polybio meo imponendam necessarii visi erant; quumque recordatus essem, in Appiano passim mihi occurrisset eundem verbi huius usum, putabam in *Indice Appiano* me illum adnotasse, quod quidem secus esse nunc demum animadverti. S.

7. Illud ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἐγένοντο διαπίνοντες, et lib. IX. 16. ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἔσαν, διαπίνοντες etc. illustravit P. Leopard. Emend. VII. 1. Tullii vero invitatio ut more Graeco biberetur, tum, poscunt maioribus poculis, ad διαπίνω egregia; nec minus, inprudens Rubrii flagitatio, Quaesio cur ad nos filiam tuam non intro vocari iubes? Cui Philodamus, homo summa gravitate, negavit moris esse Graecorum, ut in convivio virorum accumberent mulieres, lib. I. Verr. c. 26. ubi plura Herodoteis non absimilia. WESS.

Ibid. ὡς δὲ ἀπὸ δείπ. ἐγεν. διαπίνοντες) De Persis iterum lib. IX. 16. ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἔσαν διαπίνοντες. Quando compositores dicuntur διαπίνω, significatur, poculis sese plussculum invitantes bibendo certasse; quod Persas praesertim fecisse vel ex iis constat, quae prorsus egregia nobis e-

Dinone forsan solus tradidit *Aelianus Var. Hist.* XII. c. 1. ubi vid. p. 712. Οὐν χρωμένους ἱππῶν καὶ διαπίνοντας dixit *Plutarch.* in *Sympos.* p. 715. cuius eruditus interpret ista T. II. p. 58. Ε. διαβίων πρὸς Ἀλέξανδρον, recte reddiderat, *cursu cum Alexandro certans.* Praeter illa quae dederunt *Kuster.* in *Aristoph.* Eq. vs. 1400. T. *Hemsterh.* *Miscell.* Obs. V. 3. p. 53. et *Abresch.* *Dil. Thuc.* p. 457. inveniuntur huius generis verba, διαπαλαίειν διαπυκτιῦσαι διαπληκτίζεσθαι διαξιφίσασθαι διαρπίζεσθαι διαφιλοτιμιῦσθαι. In *Isoocrat.* *Panathen.* p. 266. D. οὐδὲ γὰρ αἱ μέγιστα τῶν Ἑλληνίδων πόλεων αἰσχύνονται διακολαυόμεναι πρὸς τὸν ἱππίου πλοῦτον, *adulando certantes.* διαλοδορῆσθαι habet *Herod.* II. 121. et *δυναυμαρχίαν*, VIII. 63. VALCK.

19. ἀντρία ἴζοντο) Satis ἀντρία protectum, modo per codices licuisset. Admissum redibit, non sine controversia, statim, et ἴζοντο ἀντρίῳ lib. VI. 77. ἰζόμεθα ἀντρίῳ lib. IX. 26. ἀντρίῳ σταθίῳ Eurip. *Orest.* vs. 1479. et passim. Dubites vero, reliculum-ne κεινόμεναι *Arch.* et *Vallae* sit: vocatae venerunt, sed iussae, ad rem moribus gentis turpem et insuetam. WEISS.

23. ἀντρία ἴζεσθαι) *Herodoteum* praebet *Arch.* ἀντρία ἴζεσθαι. Quae spectantium ex adverso cruciarent oculos, mulieres Macedonicas frigide vocari [lin. 24.] ἀλγνηδόνες ὀφθαλμῶν, *Herodoti* iudicat admirator *Longinus π. Τψ.* IV. 12. [sect. 4 extr. ubi tamen adiicit excusationem, quod barbaros sic loquentes inducit Scriptor.] Quid potissimum culpandum censuerit, docet *Za. Pearce.* Comparavit illud *Ios.* *Soaliger* ad *Propertii* II. El. xix, 76. Quantum sie cruciat lumina vestra dolor? VALCK.

24. ἀλγνηδόνες σφι ὀφθαλμῶν) Fluxit hoc fonte istud *Alexandri* ὡς εἰσὶν ἀλγνηδόνες ὀμμάτων αἱ Περσίδες, in *Regis Vita* apud *Plutarch.* p. 676 r. *Longini* taxantem horum censuram, explosam a *Pet. Victorio*, *Fabro*, *Tollio*, *Gronovio*, non moror. *Herodoti* dictionem attigit *Olearius*, collato *Isaei Rhetoris* verbo, quo roganti *Ardui*, εἰ ἡ δαῖνα αὐτῷ καλῇ φαίνωτο, modestissime (μάλα σεφρόνως) respondit, ἰπταυμαι ὀφθαλμῶν: h. e., docto viro interprete, oculorum se morbo laborare desiisse. Verum simili in negotio ὀφθαλμῶν et ἰποφθαλμῶν vehemens desiderium explicant, sive ἰπθυμῶν τῶν ὀφθαλμῶν ex *S. Ioannis* *Epistola* primori. Sic

Polybius lib. I. 7. πάλοι - - - τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πόλεως ὀφθαλμίωντες, felicitati oppidi oculos cupiditatis adiecerant, bene Casaub. nec discordat in Exc. Legat. p. 1319. [Polyb. XXXII. 2.] nedum Aelian. de Anim. I. 12. etc. WESS.

CAP. XIX. 6. πρὸς Ἀμύντεα) Etsi Ἀμύντην saepe dederint scribae, optima haec productio et Ionici saporis, uti Ἀρισταγόρεα, Κανδαύλεια, Μιλτιάδεια, conpluresque apud Portum. Quod deinceps prudens, sed meticulous, pater filio, [lin. 12.] σχεδὸν γὰρ σὺ ἀνακαισμένου, Valla, uti in Arch. ἀναγομένου, hinc me sammoventis, etiam postrema in Edit., per sane inconmode. Latina nunc Graecis respondent. WESS.

15. ἵνα μὴ ἐξεργάσῃ ἡμίας) Talia Euripidis Hippol. vs. 607. Ὡς πρὸς σε γονάτων, μηδαμῶς μ' ἐξεργάσῃ, ne me perdas quae-so. Helen. vs. 1104. Κούρη Διώνης Κύπρι, μὴ μ' ἐξεργάσῃ. WESS.

Ibid. ἀνέχῃ ὀρίων τὰ ποιούμενα) Hic recte cepit Valla; ista lib. I. c. 206. ἡμίας ἀνέχῃ ὀρίων ἀρχοντας τῶν περ ἀρχομένων, perperam interpretatus, nos sine finium quorum sumus principes esse: οὐρων, finium, esse credidit participium ion. ὀρίων. Ista solet, ut aliis, (vid. ad Eurip. Phoen. vs. 550.) Herodoto quoque verbum adhiberi structura: lib. I. c. 80, οὐκ ἀνέχεται οὔτε τὴν ἰδίην αὐτῆς ὀρίων, οὔτε τὴν ὁδὴν ὁσφραίνε-μενος. II. 57. πυάμενος οἱ ἱππεῖς οὐδὲ ὀφλοντες ἀνέχονται: sic et V. 48. VIII. 26. VALCK.

CAP. XX. 12. ἰσθῆτι σκευάσας) Non indigemus composito διασκευάσας, quantumvis in Plut. Anton. p. 926. Α. γυναῖκες εἰς Βάκχας, ἄνδρες καὶ παῖδες εἰς Σατύρους καὶ Πάνας διασκευασμένοι. Nostri prius est: Ταύτην τὴν γυναῖκα σκευάσαν-τες πανοπλίῃ lib. I. 60. et cap. 12. huius Musae. Statim [lin. 13.] παρέῃ γε reduxi, non oblitus τὸν δὲ Κύρον ἦγον ἔσω lib. I. 116. namque repetitione eiusdem verbi Scriptor delectatur saepenuméro. WESS.

19. ἐπιδαψιλεύόμεθα) Nolle Medic. scripturae primas datas: disconveniunt enim ποιούμενα, ποιῶνται, similiaque. De verbo post accuratissimam Hemsterhusii nostri operam ad Luciani Dial. Mort. XXX. p. 452. adiungo nihil: praeclara isthic omnia. Qui in vulgatis deinceps [lin. 22.] ἀνὴρ Ἕλληνας Μακεδῶν ὑπαρχος, verius Μακεδόνων, sicuti Αἰγυπτίων et τῆς Αἰγύπτου ὑπαρχος lib. IV. 166. et Σαρδίων ὑπαρχος

χος infra c. 23. *Ἀμυνίων ὑπαρχος* c. 27. Diversa sunt *Ἀμύντης* ο *Μακεδών* et *Ἀλεξάνδρος* ο *Μακεδών*, et bene habent. WESS.

19. *ἐκιδασυλευόμεθα ὑμῖν*) Verbi vim hoc etiam in loco more suo Vir summus explicuit ad *Lucian.* p. 452. Absurdissimum illud quod sequitur, [*lin.* 22.] *ἀνὴρ Ἕλλην Μακεδὼν ὑπαρχος* mirum videri posset in *Herodoto* tamdiu ab illis etiam relictum, qui *Μακεδόνων* genuinum in codicibus invenerant flexum; nisi constaret, quantum superstitutionis esset imperium in hoc quoque liberrimo literarum genere. VALCK.

24. *ὡς γυναῖκα τῷ λόγῳ*) Quos feminas esse aiebat; *Val-*la. Nemo tam parum Graece doctus est, qui non illud sentiat indignum *Herodoto*. Alexander imberbes iuvenes Macedonas adsidere iussit singulis Persis singulos, *tanquam mulieres videlicet*. Saepius adhibitum *Herodoto* τῷ λόγῳ significat id, quod primo videatur adspectu. *Ὡς γυναῖκα* δὴ poni potuerat et hic in eundem sensum: ut apud *Plutarch.* T. II. p. 247. c. muliebrem in modum vestitos viros οἱ *Φύλακας παρῆσαν ὡς δὴ γυναῖκας*. Narrant *Herodoteae* simillimas historias antiquiores, *Pausan.* in *Messen.* p. 288., *Polyaen.* I. xx, 2.; recentiorem, quae Thebis evenit, *Xenophon.* *Ἑλλ.* V. p. 331, 28. ubi, qui temulentos amatores contrucidarent, viros *Phyllidas ὡς γυναῖκας ἰστολομένους* cum introduceret in conclave, *εἰσάγαγιν*, inquit *Xenoph.* *ταῖς ἑταιρίδας δὴ, καὶ ἐκάλεζέ παρ' ἐνάστῳ.* H. Steph. corrigens *ἑταιρίδια*, quem enim, ait, locum particula δὴ habere hic potest? Suum habet in ironia aptissimum locum: *ταῖς ἑταιρίδας δὴ, meretriculas scilicet!* Apud eundem pro ἤδη scribendum p. 359, 42. *ἢ δὴ γὰρ ἠγύσσετ' ἀπὸ θάλασσαν;* vos, scilicet! *mari duces eritis?* *Thucyd.* p. 173, 77. *ἡμεῖς δὲ αὐτόνομοι δὴ ὄντες, καὶ ἰσχυροὶ τῷ ὀνόματι.* *Demosth.* p. 52, 37. *ἵνα δὴ αὐτόνομοι ᾖσιν.* Ut in re minuta, saepissime fuit in hac vocula peccatum, velut apud *Euseb.* c. *Hierocl.* p. 445. f. qui se Deum dixerat, strenue dicitur larchas bibisse, *οἷα δὴ θεός, tanquam Deus videlicet!* *Olearius* ista contextu censebat eiicienda. Ceterum ad *Herodotea* *Brissonius* de R. Pers. II. p. 275., comparavit egregium locum eadem narrantis *Iustini* lib. VII. c. 3. Laudatur ob illud facinus Alexander in *Epist.* *Socrat.* 28. p. 28. sed *Xerxi* tribuitur, quod fecerat *Darius.* VALCK.

Herodot. T. VI. P. I.

B

CAP. XXI. 5. ἄμα παῖσι κύνουσι) Rediit, quod expulsum citra gravem caussam fuit. Putares Libanium T. II. p. 490. c. Megabazum ipsum fuisse peremptum opinari; sic enim, οὐδὲ γὰρ οἱ τοὺς περὶ Μεγαβάζου ἀποκτείνοντας ἐν Μακεδονίᾳ, μετὰ τὸ διῆπνον ἐκφερομένους εἰς Ἀφροδίτην ἄδικον ὑπὸ τῆς μήτης: h. e., Morello vertente, neque enim qui Megabazum interfecerant in Macedonia etc. Recte, ita si scripserit. Liber ab errore Rhetor erit, modo τοὺς παρὰ Μεγαβάζου pingatur, intelliganturque, missi eius legati. Περὶ et παρὰ ab amanuensibus misceri, norunt omnes. ὁ παρὰ τῆς Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, Alcmenes nuncius, in Luciani Dial. Deor. X. 1. WESS.

9. δοὺς δὲ ταῦτα κατέλαβε) A Suidae interpretatione, ἐπέλαβεν, ἐπίσχει τῆς ὀρέμῃς, non abhorreo, uti neque Abreschius Dil. Thucyd. p. 509. Ordo autem horum Herodoteo more confusior. Potuisset, ἀνδρὶ Πέρσῃ τῷ διζημένῳ τοὺς etc. ex Reiskii divinatione; cui equidem praepono, in msstorum hoc silentio, Valckenarii elegantem sententiam. Gygaean, Alexandri sororem, lib. VIII. 136. praeteriit minime. WESS.

10. τῶν διζημένων τοὺς ἀποδομένους τῶν στρατηγῶν) Ut suum Noster recuperet, spero equidem in Codicibus inventum iri τῷ στρατηγῷ. Bubares, cui dedit et pecuniam et sororem suam Gygaean Alexander in matrimonium, dux fuit eorum, qui missi fuerant ad inquirendos Persas interfectos, a patre Megabazo illuc missus, lib. VII. cap. 22. Historiae tamen obscurata veritate Iustinus VII. 3., Interfectis omnibus, ignarus rei Megabazus, cum legati non redirent, mittit eo cum exercitus parte Bubarem, ut in bellum facile et medioere. --- Sed Bubares, amore filiae Amyntae captus, omisso bello nuptias facit, depositisque hostilibus animis in adfinitatis iura succedit. Aut vocem non legit, aut lectam Valla non immerito censuit interpretatu difficilem: quod posuit vir clar. uni ex inquisitoribus intersectorum ducum, tolerari non potest: nam primum nusquam in tota narratione missi septem a Megabazo legati duces dicuntur, aut etiam dici poterant; qui suo singuli duntaxat venerant servitio comitati: deinde non nobiles isti tantum Persae perierant, verum διωθήσαν αὐτοὶ καὶ ἡ θρακικὴ αὐτῶν. Ceterum suo iterum more turbavit ordinem vocabulorum Herodotus,

qui fuisset naturalis, si sic legerentur collocata: κατίλαβε δὲ (repressit eorum impetum: vid. Cl. Abresch Diluc. Thuc. pag. 509.) Ἀλέξανδρος, δούς ταῦτα (pecuniam et sororem) Βουβάρη ἀνδρὶ Πέρσῃ, τῷ στρατηγῷ τῶν διζυμένων τοὺς ἀπολαμί-
τους. VALCK.

CAP. XXII. 4. καὶ οἱ τὸν ἐν Ὀλυμπίῃ) Omitti negligique subinde ante urbium ac regionum nomina praepositionem, dictum alias ad lib. II. 53. *Herodotus ἐν Ὀλυμπίῃ* solet lib. II. 160. VIII. 134. *Hellenodicas* et eorum collegium Scaliger, P. Faber, Valesius, Perizonius ad *Aeliani* Var. tali in luce collocarunt, ut tenebricosi nihil duret. Hic eorum tamen nomen ex scholio venisse codices testantur. WESS.

4. et seqq. οἱ τὸν Ὀλυμπίῃ διέποντες ἀγῶνα etc.) Τὸν Ὀλυμπία ἀγῶνα Pindarum decet: ne Poëtarum quidem imitator Herod. voculam ἐν omittere poterat, a Florentini Codicis scriptore praetermissam. Aliunde recipietur, opinor, οἱ τὸν ἐν Ὀλυμπίῃ διέποντες ἀγῶνα Ἑλλήνων, reiecta voce Ἑλληνοδίκαι, interpretamenti loco positā. *Alexandrum* [lin. 7 seq.] οἱ ἀντιπαισόμενοι ἐξεῖργον, φάμιναι οὐ βαρβάρων ἀγωνιστῶν εἶναι τοὺς ἀγῶνα, ἀλλὰ Ἑλλήνων: sic scribendum arbitror e marg. Steph. pro ἀγωνιστῶν. Macedoniae Principem antagonistae ἐξεῖργον. Hieronem Themistocles ἤκουτα εἰς Ὀλυμπία quamobrem εἰρετῇ τῆς ἀγωνίας, tradit *Aelianus* Var. Hist. IX. 5. sed tanta Themistoclis fuit auctoritas, ut venienti totius Graeciae coetus in Olympicis ludis adsurrexerit, teste *Pausania* VIII. pag. 701. In *Herodoto* non significat ἐξεῖργον arcebant, sed arcere nitebantur; irritum enim fuisse conatum sequentia manifestant, ἐκρίθη τε εἶναι Ἑλλαν, καὶ ἀγωνισόμενος στάδιον συνεξίππῃσι τῷ πρώτῳ. In his addubito num forte scribi praestet, καὶ, ἀγωνισόμενος στάδιον, συνεξ. et stadio decertaturi nomen una cum primo nomine sorte excidebat: hoc mihi significare videtur verbum, alia in re magis usitatum: primum sorte nomen excidit, legitur apud *Livium* XXIII. cap. 3. ut primam ipsius et antagonistae sortem exiisse optimus auctor significet; quae verba sunt haec Herodotea tractantis P. Fabri Agonist. III. cap. 12. extr. qui tamen aliam etiam ponit interpretandi rationem. Ab *Hellenodicis* Alexander ἐκρίθη εἶναι Ἑλλαν, atque adeo, qui ante Ὀλυμπιάσιν ἐκινδύνουντο ἐκκρίβηναι, cete-

ris etiam ornatus candidatorum dotibus, *ἐνεκρίθη τὸ σταδίον*: quae duo hac in re propria habent in eadem narratione *Xenoph.* Έλλ. IV. p. 300, 15. et *Plutarch.* T. I. p. 603. B. vid. *Philo Iud.* de Nom. Mutat. pag. 1061. c. Is. *Casaub.* in *Athen.* VI. c. 12. [Animadv. in *Athen.* T. III. nostrae edit. p. 453.] et *Io. Kühnius* in *Diog. Laërt.* VIII. 47. *Habitus autem est Alexander a severissimis iudicibus Graecus*, non Macedo, *ἐκιδὴ ἀπιδεῖ* ὡς εἰν Ἀργίος, [lin. 9.] postquam *Perdiccam*, a quo genus ducebat, originis esse demonstrasset *Argivae et Heraclidem*: vid. *Herod.* VIII. 137. *Demosthenes* quidem Graecam Macedoniae Regibus denegat originem, *Philippum* ut barbarum Macedonem traducens, cuius mentionem facit in *Philipp.* III. p. 69, 36. [p. 119. ed. Reisk.] tanquam οὐ μόνον οὐχ Ἕλληνας ὄντας, οὐδὲ προσήκοντας οὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' - - ὀλέθρου Μακεδόνας. Sed concionatoris iusta sunt Attici atque osoris *Philippi*; modestius orator umbraticus *Isocrates* barbaros quidem Macedonas esse fatetur, Macedoniae vero Reges agnoscit originē Graecos, et reges legitimos, quippe qui non in Graecos at barbaros exercerent imperium, in *Suasoria ad Philippum*, laudis artificiose dispensatae plena, pag. 103. et 104. *Sibyllae* dicuntur *Ἀνχούρις βασιλεῦσι Μακεδόνης Ἀργεάδης*; apud *Pausan.* VII. p. 543. *Thucydidi* Regum maiores *Τημενίδαι*, τὸ ἀρχαῖον ὄντες ἐξ Ἀργούς, lib. II. c. 99. et V. 80. vid. *Isocrat.* p. 88. D. *Epist. Socrat.* xxviii. et *Maxim. Tyr.* XX. 8. Apud *Livium* XXVII. 30. *Argos venit* (*Philippus*, *Persi* pater:) et curatio *Heraeorum Nemeorumque* suffragiis populi dicitur ad eum delata, quia se Macedonum Reges ex ea civitate oriundos referunt: ipsos etiam istius aetatis *Argivos* ab se oriundos credidisse, docet aliunde ad istum locum *Dukerus.* VALCK.

8. οὐ βαρβάρων ἀγωνιστῶν εἶναι) *Detersi sordes*, orationem turpantes. Nunc ea Graeca est, non prius. Graecis autem solis, non utique peregrinis, hoc est, aliunde quam e Graecia mera et antiqua oriundis, additum ad Olympicum agonem patuisse, optime hinc colligit eruditissimus *P. Faber Agonist.* lib. III. c. 12., illud etiam συνεξέπικτε τῷ πᾶσι ad commissionem, sortito fieri solitam, recte applicans, ut prima *Alexandri* et antagonistae sors exiisse significetur. De *Argiva* ex *Heraclidis Alexandri* origine accurate *Noster* lib. VIII. c. 137. WESS.

CAP. XXIII. 4. ἔτιχαι μισθὸν δωρεὴν Φυλακῆς) Inferius c. 124. Μύμινον τὴν Ἰδωνῶν --- παρὰ Δαρείου δωρεὴν λαβὼν Histiaeus; quod et hic abunde fuisset. Nunc vocum sede mutata, ἔτιχαι δωρεὴν, μισθὸν Φυλακῆς, viri docti Pavus ac Reiskius praeoptant. [At traiectio verborum est usitata Nostro.] Convenit nonnihil hoc Metrodori ex Epigram., Diophanti Arithmetic. lib. V. pag. 269. addito, Πιστοτάτοις δμῶσσαι ἐλευθερίην καὶ ἄποινα, Μισθὸν ὑπηρεσίης. Plenius, sed copula interposita, Antigoni dictum, Ἄλλ' ἐγὼ, ὦ μαιράκιον, αἰδοπραγίας οὐ πατραγίας μισθὸν καὶ δωρεάς διδωμι, in 61ob. Serm. LXXXV. p. 497. WESS.

10. ἐγκτίσασθαι πόλιν) Memini, ἔγκτησιν, sive ius possessionum adquirendarum, saepe in foederum tabulis obviam: in Thes. Muratorii p. MCLIX, 1. ΤΗΡΑΧΕΙΝ ΔΕ ΑΥΤΟΙΣ ΓΑΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΓΚΤΗΣΙΝ, sic oportuit: eadem formula in Demosthen. Or. de Coron. p. 151. [p. 265, 7. ed. Reisk.] neque multum diversa apud Xenophont. Rer. Graec. lib. V. pag. 555. d. Vulgatum-ne vero, an ἐγκτήσασθαι scribarum peccatum sit, manet in dubio. Receptam simile habet in ἐστρατοπεδιδύεσθαι, ἐμπαχίσασθαι, ἐμβόσκεισθαι, aliisque pluribus. Elegans et hoc Taciti Ann. XI. 19. ac ne iussa exuerent, praesidium immuniivit. WESS.

Ibid. δούς ἐγκτίσασθαι πόλιν ἐν Θρηκίᾳ) Neque κτίσασθαι alibi memini me legere, neque ἐγκτίσασθαι, hinc in Porti Lex. receptum. Variant in talibus scripti Codices, et hic forte dabunt ἐγκτήσασθαι, veram, ut autumo, lectionem. Quam a Dario petierat Mileti tyrannus Histiaeus in Edonide regionem, Μύμινον dictam, impetravit, V. 11., βουλόμενος ἐν αὐτῇ πόλιν κτίσαι: in urbe condenda deprehendit occupatum Megabazus, et, simulatque Sardes venisset, docet ille Regem minus fecisse prudenter, qui permiserit hominem Graecum in Thracia ἐγκτήσασθαι πόλιν, urbem sibi possidendam acquisivisse. Frequenter occurrit in monumentis etiam lapideis ἔγκτησις: quo sensu docebit ὁ πόντος Ti. Hemsterh. ad Hesych. in voc. Ἐμπάμμω, occasione vocis Ἐμπάσις, ad quam vid. Clar. Alberti. Quidquid agrorum seu aedium quis in terra sibi patria comparatum possidebat, voce κτήματων significabatur; ἔγκτημα possessio dicebatur in regione peregrina; ἔγκτησις, ius istiusmodi sibi possessionis acquirendae. Κτήματα sic et Ἐγκτήματα distinguit Demosth. p. 53. §. 49.

[Or. de Halonn. p. 87. ed. Reisk.] et Ulpian. Hinc *Ammonium*, ut in Addendis notatum, emendavit H. Vales. Emend. IV. c. 9. Ἐκτῆματα talia memorantur *Numeror.* xxxi, 9. vocum collectoribus praetermissa. Scripsisse videtur *Andocides* de Pace p. 25, 20. Χερρόνησον καὶ τὰς ἀποικίας καὶ τὰ ἐκτῆματα (vulg. ἐκλήμ.) ἵνα ἀπολάβωμεν. [ἐκτῆματα recepit Reisk. p. 96.] Talia sunt quae *Xenophon* vocat Ἀποικν. II. [cap. 8, 1.] p. 441, 19., τὰ ἐν τῇ ὑπεριόρῳ κτῆματα, opposita τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ, sive τοῖς ἐγγυαλοῖς. Verbum legitur *Genes.* xxxiv, 10., ubi Emmor ad filios Iacobi, ἡ γῆ, inquit, πλατῆϊα, ἐκτᾶσθε ἐν αὐτῇ. *Demosth.* c. Polyclem p. 667, 13. [pag. 1208. ed. Reisk.] meminit τῶν τι δημοτῶν καὶ τῶν ἐκκεκτημένων: hi sunt qui in demis non suis praedia vel agros possidebant. VALCK.

12. πολλοὶ κωπίς) *Remiges* audiunt *Vallae*, *Porto*, aliis: error est, tolerabilis ille quidem, non tamen propagandus: cur enim, obsecro, multi *remiges* in Edonide Myrcino fuissent, et quamobrem hic illi commemorarentur? Imo multum illic fuit ligni ad remos faciendos apti: abietes ad naves fabricandas, ἰδὲ dicuntur ναυπηγήσιμες: succedunt κωπίς, ligna in remos. In *Aristidis* Themistocle T. III. pag. 356. τὰ νῆϊα, σχοινία *Scholiastes* mstus [editus etiam in *Photii* Biblioth. p. 698. ed. Hoesch.] interpretatur, Κωπίας δὲ, τὰ ξύλα τὰ πρὸς τὰς κώπας ἐπιτήδεια: remos male *Canterus*. *Hesychius*: Κώπεις, [Κωπίς oportebat,] τὰ εἰς κώπας εὐθετα ξύλα. *Andocides* Or. II. p. 21, 11. [p. 80. ed. Reisk.] εἰσηγαγον εἰς στρατιάν ὑμῶν οὖσαν ἐν Σάμῳ κωπίας. *Aristoph.* *Acharn.* vs. 551., Τὸ νιῶριον δ' αὖ κωπίων πλατουμένων: πλαγουμένων forte scripserat: [vulgatum *Brunckius* tuetur:] non erat navale plenum remigibus, quod absurdum cogitatu, sed lignis ad remos fabricandos aptis; ut bene *Bergler*. sequutus *Scholiasten*. Frequentius in his quoque fuit erratum. VALCK. — Et mihi quoque, iam tunc licet meliora in commentariolos meos relata habenti, tamen quum in hoc convertendo loco versarer dormitanti, accidit, ut *remiges* htc ponerem, pro quibus ligna conficiendis remis idonea reponet prudentior Lector. S.

CAP. XXIV. 3. μετὰ δὲ ἀγγέλιον πέμψας) Corrigitur Lipsiae μετὰ δὲ ἀγγέλιον vel ἀγγέλιον: cohaerere enim cum ἔλγε: nuntiavit ipsi per nuntios. Atqui μετὰ δὲ loco

μῖα δὲ ταῦτα, post, deinde, Ἰακόν est, sicuti μῖα sine additamento, teste Galeno in Hippocr. de Rat. Vict. pag. 84., et sexcenties in Musis. Crebra quoque de nunciis et literis, πῖμψας Δαρίους ἰππία -- ἔλεγε ταῦτα, lib. IV. 126., et Tomyris πῖμψασα κήρυκα ἔλεγε ταῦτα, I. 206. WESS.

16. καὶ ἐς λόγους μοι ἀπικίσθαι) Bonum foret, modo schedae faverent, ἐς λόγους σοι ἀπικ. At reluctantur cunctae, regiae auctoritatis et eminentiae specimen ostentantes. Quod de possessione veri amici rex, si fraus et simulatio afuisset, praeclarum, et de Cyri sententia apud Xenophont. Κυρ. Παιδ. lib. VIII. p. 235. v. WESS.

CAP. XXV. 2. Ἀρταφέρνηα) Masti Ἀρταφέρνηα, eiusdemque filium Ἀρταφέρνηα τὸν Ἀρταφέρνηος παῖδα nuncupant lib. VI. 94. et VII. 74. Eadem nominis scriptura in Aeschyli Pers. vs. 21. et, ceu Graeca esset origine, vs. 769. Φρίνης γὰρ αὐτοῦ θυμὸν διακοστρέφουν. Clarius ibidem Critici, Ἀρταφέρνης ἐξ ἐτυμολογίας λήγεται ὁ τῆς Φρίνης ἔχων ἀρτίας καὶ ἀκέραιας. Male, ut opinor, in Persico hominis titulo; cui similis Ἰνταφέρνης in schedis lib. III. 70. At Μῖραφέρνης, Τισσαφέρνης, et Persica plura, eorum scriptionem sollicitandam negunt. Placuit κατὰ στήσας, sicuti lib. VII. 106. καὶ ὑπαρχον ἐν τῷ Δορίσκῳ τοῦτον καταστήσας, et huius Musae cap. 94. Nam καταστῆσάμενοι τύραννοι c. 92, 1. usu discrepat. WESS. — Forsan utroque fere modo Persicum nomen pronuntiare indigenae adsueverant, Artaphernes et Artaphrenes. Sed credibilis est, Graecos, graecas quodammodo formas externis nominibus induere solitos, idem in hoc nomine fecisse, adeoque Artaphernen suo arbitrio in Artaphrenen mutasse. Similiter Artaxerxis nomen, cui cum vocabulo ἄρτης cognationem quamdam intercedere putarunt, in Artozerzem frequentes mutarunt. S.

5. τῶν παραθαλασσίων ἀνδρῶν) Absentia ἀνδρῶν ex manu exarctis ingrata non foret, nisi iterum στρατηγός δι τῶν παραθαλασσίων ἀνθρώπων lib. VII. 135. Illud [lin. 7.] ἐπὶ χρήμασι ἄδαναι δίκην ἰδῖνασι, in iudice Sandoce, pecunia corrupto, redibit VII. 194.; nec longe abit ἐπὶ κόσμῳ χρήματι lib. III. 38. Belle quoque Eustathius ἀνθρωπίνην [lin. 8.] exemplis τωρίνης, λεοντίνης, αἰγυῖνης, videlicet δοῦρας, contra insultus munivit. WESS.

8. ἀπίδμεν πάσῃ τὴν ἀνθρωπίνην) Talia Herodoto pe-

culiaria non debuerant a Porto praetermitti. Multa colligens, in quibus δορά supprimitur, *Eustathius* in *Iliad.* γ'. p. 283, 36., παρ' Ἡροδότου, ait, καίτοι καὶ Ἀνθρωπείη, ἡ τοῦ ἀνθρώπου δορά ἐν τῷ, σφαῖρας etc. Attigit et in *Od.* κ'. p. 379, 40. Latet illud apud *Athenaeum* alicubi. [Fieri potest: sed nec nunc memini equidem, nec adnotavi.] Crudele supplicium, quo vivis hominibus cutis detrahebatur, Persis in usu fuisse *Brissonius* docet de *Regn. Pers.* II. p. 330. conf. clar. *Wesseling.* in *Diodori* XV. 10. Ex *Herodoto Valerius* Max. VI. c. 3. ext. 3., *Cambyses*, inquit, mali cuiusdam iudicis ex corpore pellem detractam sellae intendi, in eaque filium eius iudicaturum considerare iussit. Quod sequitur [lin. 9.] σπαδίξας, probae notae est, et in *Glossar.* redditum ἐκδίδρας: quid sit σπαδίξ, ibidem traditur atque alibi. VALCK.

9. σπαδίξας δι) Rarissimum vocabulum explanat *Scholias*tes, Σπαδίξας, ἐκδίδρας. Σπαδίξ γάρ Φλοιὸς ἕξης πρίννης· οἱ δὲ, Φοίνικος ἰαβδόν. Male fortasse ἐκδίδρας, pellem detrahens: cetera ad verbi originem proba. Σπαδίξ, avulsus e palma termes cum fructu, apud *Gellium* Noct. Attic. II. 26., ἰντῆς σπαδίξ, diffractus eius ramus, πηγάνου κλάδος, in *Nicandri* Alexiph. vs. 528., neque a vero alienum, quod *Glossator* de cortice radices ilignae discerpto. Ea omnia σπαδίζιν, ex σπάω progenitum, scindendi potestate instruunt, lancinatamque et dissectam *Sisamnis* proponunt cutem. Non nescio eraditos aliorum conatus, neque tango; *Stephanum*, *Portum*, *Salmasium*que ad *Solin.* p. 291. secutus. Addo obiter *Agathiam* Schol. lib. IV. p. 93. huiuscemodi supplicii auctorem haud consulto Saporem regem perhibuisse, ac male de eodem addubitasse *Ammianum* lib. XXIII. 6. *Melii* *Diodorus* lib. XV. 10., cuius rationem non neglexit *Valesius*, uti nec *Nostri*. WESS.

CAP. XXVII. 6 et seqq. Αἰρίν δι τούτου ᾗδε etc.) *Lycaretum* haec si tangunt, quae plerorumque opinio, sequentia violentae eius mortis causam explicabant: tum ἀνέως κακῶν ἦν [CAP. XXVIII. 1.] necessario mutationem subibit, daturam aut αἰνῶς κακῶν, dira perpressus est, ex *Pavii* hariolatione, aut ἀνέπλεως κακῶν ἦν, malis cooperatus est, ex mea olim, aut ἀνευ κακῶν, ut *Portus*, aut aliud quidpiam consimile: neque enim id, quod legitur, ad necem ducit truculentam. At de *Lycareto* mollissime *Scri-*

πλοῦς τελευτᾷ, nulla flagitii adpersa macula, neque, ut alioqui solet, κακῶς τὸν βίον τελευτᾷ. Lemno praeterea is praerat, orae maritimae nequaquam, sed *Otanes*, [cap. 26, 1 seq.] τότε διαδόχος γινόμενος τῆς στρατηγίας Megabazi; qui quidem Persa origine, et memor paterni supplicii, alios neglectae in Scythas militiae, nonnullos ob diveratas post infaustam expeditionem Persas arceassere potuit, ad opprimendos certe hoc colore uti. Bene de illo ταυτὰ ἐξεργάσατο στρατηγίας, haec in praefectura designavit. Ex his consequens est, ut ἄνεως κακῶν ἦν de Otane dicatur. *Hesychius* Ἄνεω, ἄφρωνι, ἐντεῖ, ex Poëta Iliad. γ. 84. ubi Schol. ἄνεωχοι, ἄνευ ἰωῆς, τουτίστι, φωνῆς καὶ θορύβου. Addit Cl. *Alberti*, dictum Nostri elegans esse, atque ab aliis non intellectum. Mihi de prima voce dubitatio nulla: qui utramque coniunxerit, nullum novi. Id constat, multa *Herodotum* sibi priva habere, et florente Ionismo vigere potuisse quae ob desuetudinem nobis molestiam creant. Ut-
cunque fuerit, in constantissimo Codicum consensu acquiescam, donec melior et hilarior adfulserit lux. *Clar. Reiskii* suspicio ἄνεσις κακῶν ἦν laude non caret. *WESS.*

Ibid. Αἰτίη δὲ τούτου ἦδε etc.) Cum vicinis ista, me iudice, non satis apte cohaerent. Quae sequuntur, πάντα ἡδὲ ἀποδίδετο usque ad στρατηγίας, illa non Lycaretum, sed spectant Otanen, τὸν τῶν παραθαλασσιῶν στρατηγόν, qui Megabazo successerat: forte versus aliquot hic interciderunt. [CAP. XXVIII. 1.] Ἄνεως κακῶν non videtur *Eustathio* lectum, Homeream vocem ἄνεω saepe tractanti, quam poetice censet λῆξιν, καὶ ἀσύμβολον εἰς λόγον πεζόν. *Reiskio* quod venit in mentem, ἄνεσις κακῶν mihi quidem non displicet. *VALCK.* — Mihi vero, unice hoc verum esse, persuasum erat, etiamque nunc est. *Hesychius*: Ἄνεσις, ἀνάπαντις. Fuit igitur Ionibus, maritimam oram incolentibus, (cap. 25, 5.) brevis quaedam malorum intermissio. Caeterum vide *Var. Lect.* in Cap. xxvii, 6. et xxviii, 1. *S.*

CAP. XXVIII. 6. καὶ τῆς Ἰωνίης ἦν πρόσχημα) Ornamentum, sive, uti *Thomas M.* et *Triclin.* ad *Soph. Elect.* vs. 683., καλλώπισμα. Tale *Strabonis* lib. X. p. 691. v. [p. 450. c. ed. *Cas.*] τὸ δὲ παλαιὸν πρόσχημα τῆς Ἑλλάδος ἦν ταῦτα τὰ πόλισμα: et lib. XI. pag. 786. [pag. 516. n. ed. *Cas.*] ex *Apollodoro Adramytteno*, τῆς συμπάσης Ἀσιανῆς πρό-

σχημα εἶναι τὴν Βακτριανήν. Talia Plutarchi, Aristidis, Ap-
piani, atque aliorum, quae exscribere non vacat. WESS.
— Quod in nostro exemplo καὶ Ἰωνίης legitur absque articulo, id typothetae lapsu factum, voculam τῇς temere praetermittentis; qui error diligentiam Correctoris effugit. S.

8. Πάριοι κατήρτισαν) Hoc malui ex scriptis, quem-
admodum cap. 29. οὕτω Μιλησίους κατήρτισαν, et Musonius in
Stob. Serm. I. pag. 20. φίλους διαφορομένους καταρτίζοιμι.
WESS.

Ibid. κατηρτίσαντο) Syllabam delerem male gemina-
tam, ut legatur κατήρτισαν, quod praebet margo Steph.
quodque paulo post recurrit, οὕτω Μιλησίους κατήρτισαν Πα-
ρῖι; quos sibi dissidentes Milesii pacis sumserant reconciliatores, καταρτιστῆρας, qualis Cyrenaeis fuerat Demonax
Mantinensis, IV. 161. Φίλους διαφορομένους καταρτίζων legitur
apud Stobaeum pag. 20, 46. et alibi. Impropriae verbi vim
in scissis resarciendis sitam propius respicit Herod. V. 106.
ἵνα τοι κείνα πάντα καταρτίσω ἐς τὸ αὐτό, prouti legitur in msto,
et recte scribit Wetsten. in Matth. IV, 21. VALCK.

CAP. XXIX. 6. ἕως τινὰ ἴδμεν ἀνεστηκὴν etc.)
Adstipulor Reiskio et Abreschio, ἐν ἀνεστηκύνῃ primitus fuisse
arbitratis, praepositionemque a praeeunte verbo absorptam: neque inprobo ἀνεστηκύνῃ χώρῃ de neglecta et deso-
lata regione, etsi apud Themistium, quem Abreschius sub-
ministravit, Or. XXII. p. 280. τόπος ὑψηλός τε καὶ ἀνεστη-
κός. Clarum est, χώρην ἀνάστατον hic indicari. Acelivis re-
gio debetur Gronovio, neglexerat Valla. WESS. — Mihi
hoc innuere visus erat Scriptor, in planitie, in vicinia
urbis, agrorum culturam fuisse neglectam, in superiore
vero regione diligentes nonnullos prudentesque cultores
fuisse repertos. ἀναστήματα γῆς sunt edita loca. Βουνοῖδῃ
ἀναστήματα τόπων γεωγήσιμα, de alia quidem regione
agens, memorat Diodorus Sic. V. 40. E superiore dein re-
gione in urbem rursus κατέβησαν (descenderunt) arbitri. S.

12. καὶ τῶν δημοσίων οὕτω etc.) Probabilis ratio, qua et
Aeschines in Timarch. p. 22. pr. conficit, ὃν τινὰ τρόπον (ὁ
κρινόμενος) διοικεῖ τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν, ὡς παραπλησίως αὐτὸν καὶ
τὰ τῆς πόλεως διοικῆσονται: et Icti Romani, tutorem suspectum
ex eo, quod in alia male versatus sit, lib. III. 8. Digest. de

Susp. Tutor. Non addo in re, usu saepe cognita, *Luciani* Epigr. apud *Stob.* Serm. XV. p. 152. *WESS.*

CAP. XXX. 2. ἀνδρες τῶν παχύνων) Saepe παχύνει in Musis ditiores, quorum ὄλβος ἀγαν παχύνθης, opulentia valde crassescens, uti graviter *Aeschylus* VII. contr. Theb. va. 777. Contra aliorum usu οἱ παχύνει, quorum mens (sive, ex Sacris Litteris, καρδία) ἐπαχύνθη, stolidi crassoque sub aëre nati. Culte de his omnibus *Cl. Schultensius* in *Salomon.* Prov. c. xiv, 24. *WESS.*

11. δύναμιν τῖνα) Aliquantum copiarum; *Valla.* Fac tantillum petiisse copiarum, qui noverant, οὐκ αὐτοὺς ἐκ τῆς αἰτίας Ναξίους εἶναι, unde tandem pendebunt sequentia καὶ κατελθόντες ἐς τὴν ἰουδαίων? an ab ἰδόντο? Non opinor: voculam τῖνα mutemus in ἵνα: ut exules Naxii rogarint *Aristagoram*, εἰ πως αὐτοῖσι παράσχοι δύναμιν, ἵνα κατελθόντες ἐς τὴν ἰουδαίων, vellet-ne sibi copias dare, ut in patriam possent restitui: voce depravata, καὶ necessario debebat interseri. Saepissime, quando praecedat εἰ, subiectum ἵνα iungitur optativo: necesse non arbitror ut in eam rem exempla congeram. Ut hoc tempore plebis iniuriā Naxiorum optimates per seditionem e patria fuere fugati, similis seditio quinquaginta circiter annis ante Naxum agitaverat, quam ex *Aristotelis* Rep. Naxiorum narrat *Athen.* VIII. p. 348. s. *VALCK.* — Speciosa utique viri doctissimi coniectura; quae tamen, quum nullum in libris patrociniū inveniatur, quumque locum tueri vulgata scriptura possit, in contextum ab Editore recipi non debuit. S.

22. τῶν δ' ἐκβαλαστῶν τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ) Ultima prudenter et circumspecte addita. Dederat orae maritimae praefectum *Otanem* cap. 25., eius praefectura eopse tempore fungentem: verum in Thracia illa, atque ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Hic *Artaphernes* Asiam, in Aegaeum porrectam mare, procuravit. Duo, florentibus Persarum rebus, orae maritimae videntur praepositi fuisse, Europaeae et Asiaticae: hanc *Hydarnes*, regnante *Xerxe*, sibi iniunctam habuit, lib. VII. 135. *Thucydidi* στρατηγὸς τῶν κατὰ ἀσiam solet, qualis *Tissaphernes* in eius lib. VIII. 5. *WESS.*

CAP. XXXI. 2. ὡς Νάξος εἴη ἡ ἴσος) Laudare non debeo codices e quibus ἡσος exulat. Persae cum *Cycladum* insularum nullam tenerent ditione, qui potuit Ari-

stagnoras, nisi imprudenter, Nazum, tacita illius positura et indole, Persae occupandam propinare? De Cycladibus Eustath. in Perieg. vs. 525. et eo prior Strabo lib. X. pag. 743. v. [p. 485. ed. Cas.] WESS.

4. χρήματα δ' ἔνι πολλὰ) Quandoquidem Eustath. et tot membranae, χρήματα δὲ ἔχουσιν dilucide ostendunt, eo in dissensu electionis arbitrium est. Accedo Gronovio, editumque amplector. Sic lib. I. 181. ἄγαλμα δ' οὐκ ἔνι οὐδὲν αὐτοῖσι ἐνδρύνειν: et cap. 183. ἐνθα ἄγαλμα μέγα τοῦ Διὸς ἔνι κατήκειν χρύσειον. Plura se ultro offerent, collecta a Raphelio in S. Paulli Epist. ad Galat. III, 28. WESS.

9. ταῦτα μὲν γὰρ δίκαιον) Nolo, rixosus ne videar, hoc proscribere, probe gnarus, ab Aldo si δίκαιον venisset, et Florentinae δίκαια maluissent, primas fuisse ablatum. Olim certe ita loquebantur. Noster lib. VIII. 111. οὕτω τί σφι κάρτα δοτῆα εἶναι τὰ χρήματα: et IX. 22. οὐ ποιεῖτε δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατεύομεναι. Thucydides VIII. 106. καὶ ἐνέμισαν σφίσιν ἔτι δυνατὰ εἶναι τὰ πράγματα --- περιγέσθαι, ubi doctissime Dukerus. Alia consulto negligo. Post nonnulla [lin. 15.] αἰετῆναι Arch. glossam olet. Conf. cap. 97. WESS.

17. Σὺ ἐς οἶκον τὸν βασιλῆος) Fluxit ex Orientis more, quo οἶκον βασιλῆος regnum regiamque familiam describebant. Tale Hebraeorum בית חמלך, οἶκος βασιλῆως, et saepissime iteratum בית יהודה, tum ישראל בית. Sic lib. VI. 9. οὐν τις ὑμῶν εὖ ποιήσας φανήτω τὸν βασιλῆος οἶκον: et lib. IX. 106. Rex quoque Artaxerxes in litteris, modo genuinae fuerint, ad Hippocratem, φίλον οἶκῳ βασιλῆως τίθετο, μὴ φειδόμενος ἄλλω. Quo super titulo nonnulla Casaubonus Exeruit. ad Baron. XIII. p. 214. WESS.

CAP. XXXII. 10. εἰ δὲ ἀληθὴς γένηται) Non reluctabor, ubi ex scriptis γένηται accesserit. Hinc autem dilucide patet, Herodoto, haec cum commentaretur, cognitam non fuisse Pausaniae, qua Xerxis filiam sibi procuratur, epistolam apud Thucydidem lib. I. 128. quem Diodorus et Cornelius Nepos auctorem habent. Liquet insuper, ἡμέτερον non ultra desiderium porrigi oportere. WESS. — Similiter cap. 47, 2-4. Philippus quidam memoratur ἀρμυσάμενος quidem Τήλους θυγατέρα, ψευθεῖς δὲ τοῦ γάμου. S.

CAP. XXXIII. 4. ἐς Καύκασον) Si Casus Chio fo-

ret vicinior, ex ea Κεύκατον formatum putares, uti in his Aristidis T. I. p. 546. ed. Iebb: καὶ τὸν Κάριπαθον μὲν καὶ Κεύκατον, καὶ ἄλλας νήσους, εἰκουμένας ἔστιν ἰδεῖν. Rhetor enim καὶ Κάσον dederat. Verum situs et ventus Boreas *Casum* excludunt. *Caucasus*, an *Caucasa*, portus is, seu navium statio, vero nomine fuerit, non finio. Tacent veteres, *Delphinium*, *Phanas*, et Γερόντων λιμένα insulae tribuentes: posterior est in Hist. An. *Aeliani* lib. XII. 30. WESS.

12. διελόντας) Nonne ad sententiam διελώντας accomodatius? Διελώντας -- κατὰ τοῦτο, ad hunc modum per navis foramen traicientes, ut caput etc. Simili confusione ἐξιλόντα Πισιστρατίδας et ἐξιλώντα membranae lib. V. 63. Vulgatum, ex Hesychio διαμερίσαντας, διατίμναντας, indicabit. WESS. — Et recte quidem διελόντας habere videtur; nam, quum caput foras spectaret, corpus vero introrsum, erat adeo homo ille quasi *divisus*, et per foramen illud *medius interceptus*; qua notione simile huic verbum διαλαμβάνω, quum alibi, tum lib. IV. 68, 9. positum vidimus. Iam vero κατὰ τοῦτο non significabit hoc modo, sed eam ob causam, ut frequenter alias, V. 3, 6. 37, 2. VI. 1, 5. 44, 19. etc. Itaque delendum comma fuerit, quod post δῆσαι parum commode a nobis interpositum est: connexa enim sunt δῆσαι κατὰ τοῦτο. S.

16. παραιτίετο τὸν Πέρην) Persam exorare nitebatur poem deprecando. Huc spectans Schol. in Aristoph. Vesp. vs. 1249. Παρητίετο, ἀντὶ τοῦ ἐλπίζειν, παρεκάλει, παρ' Ἡρόδω: verba tum excitat quae hic leguntur; eademque dedit Suidas. Plene Xenophon, Ἀπομν. II. [c. 2, 14.] p. 433, 10. τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμῳ σοὶ εἶναι, εἴ τι παρημίληκας τῆς μητρός. Zonaras in Lex. msto: Παραιτούμαι σε, καὶ παρητήσατο τὸ πρᾶγμα, καὶ παρητήσατο αὐτὸν, οὐ δὲ λέγειν ἄλλ' οἶον, ὅτι παραιτούμαι σε συγγνώμην ἔχειν, καὶ, παραιτούμαι σε μὴ χαλπαίνειν. Εἰνοφῶν, τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμῳ σοὶ εἶναι. Ista non dedit Suidas, qui multa descripsit ex Zonaræ Lexico, quod ex Io. Sambuci Bibliotheca Fr. Sylburgius habuit utendum: ad Xenophontem spectantia Io. Leunclavius illinc excerpserat: haec excerpta ad H. Stephanum missa non recepisse se queritur Leunclav. in Append. Xenoph. p. 1142. Pervenerunt ad Is. Vossium, hinc in Bibliothecam Leidensem. VALCK.

18. ἐσπρίχτο) Succensuit Aristagorae; nam lene nimis, vituperavit. In Apollonio Rh. III. 516. Τελαμῶνι δὲ θυμὸς ὀρίσθην σπρίχόμενος ὁ ἀνέρουσι θοός. Pindarus Nem. Od. I. 59. Ἄλλα θιὼν βασίλεια σπρίχθῃσα θυμῷ, ubi praeter alia Critici, ὑπερβούσα τῷ θυμῷ. Quod post pauca [lin. 20.] ἐμὲ πείθειται, tanquam singulare et rarum lib. I. 126. examinavimus. Utrumque auctoritatem codicibus, qui superius c. 29. τούτων ἴταξαν πείθειται, addit; atque, in talibus caute procedendum, neque falcem criticam temere sumendam, commonescit. WESS.

19. Σοὶ δὲ καὶ τούτοις τοῖσι πρῆγμασι τί ἐστι;) Valla: quid tibi, inquit, est cum istis negotiis? Noverat vir Doctissimus, non sic loqui solere Romanos; sed, quid isthic tibi negotii est; et, quid tibi cum istis est negotii. Non aliter Graeci solent. Videor mihi suum Herodoto restituisse corrigendo: Σοὶ δὲ καὶ τούτοις πρῆγμα τί ἐστι; οὐ σὲ ἀπέριστα etc. Quid vero tibi cum his est negotii? an non te misit etc. Iam primum vide mihi quaeso quantilla sit mutatio; ex τούτοις male repetitum, ut millies evenit, τοῖσι delevi: deinde πρῆγμα in talibus est ex more recepto; saepius tamen omitti solet ut apud Latinos. Quod apud Terentium, Quid tibi rei mecum est? apud Plautum dicitur, Quid mecum est tibi? Stichi II. 2, 9. Eadem ellipsi Livius VIII. 25. Lucani atque Apuli, quibus gentibus nihil ad eam diem cum Romano populo fuerat, in fidem venerunt. Bene loquitur Herodot. V. 84. οἱ δὲ Αἰγυπτῆται ἔφασαν, σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοισι εἶναι οὐδὲν πρῆγμα: qui locus vel solus, ut puto, correctionem satis adfirmaret. Demosthenes. qui c. Aphob. p. 517, 48. scripserat, τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασάνῃ; plene dixit pro Cor. p. 186. διαμύμενος μὲν εἶναι σοὶ καὶ Φιλίππῳ πρῆγμα. Comicus Nicomachus apud Athen. VII. p. 291. 2.

Ἔστω γεωμετρικῶν δὲ καὶ σοὶ πρῶγμα τί;

Variat structuram Plutarch. T. II. p. 52. c. In eundem sensum Comicus apud Stobaeum p. 501, 4. Τίς γὰρ κακοῦτερον καὶ τυφλῷ καινόντα; Philostr. p. 662. Σοὶ δὲ τί καὶ Πρωτεσίλει καινόν; hoc in talibus multo frequentius tandundem valet ac in Herod. πρῆγμα. VALCK. — Velles in uno saltem vetere libro vel levissimum vestigium emendationis Viri doctissimi exstaret. Potuit atque adsuevit Scriptor noster variare formas orationis. Sed, verum si quaeris, nihil omnino

habet vulgata scriptura, cur mutatam mallets. τί ἐστὶ utique idem valet ac τί πρῆγμα ἐστὶ; At quidni, ut sexcenties aliàs, utque in illo *Demosthenis* τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασιάνῃ; et in notissimo illo τί ἡμῶν καὶ σοί; sic et h. l. dmitti vocab. πρῆγμα potuerit, cuius ingrata futura fuisset repetitio. Denique planissima verbis sententia inest: *Hae res quid ad te pertinent?* S.

CAP. XXXIV. 5. καὶ τεῖχος ἐσάξαντο) Duo verba καὶ τεῖχος, ex anterioribus, ut hariolor, huc migrationia, si deforent, neutiquam reducerem. Turbant orationis habitum ac iuncturam, sive ἐσάξαντο cum *Valla et Porto* ex σάξασθαι, *farcire*, seu ab ἐσάξασθαι derivaveris. Prius insolitum mihi quid praefert, respuitque οἶα καὶ ποτὰ, non profecto ita sarcienda sarciendaque, ac τὸ τεῖχος fortasse; posterius, ista si exulent, aut ἐς τεῖχος, quae Cl. Reiskii suspicio, scribatur, vero non disconveniet. Ipsemet scriptor viam emunit lib. I. 190. ubi Babylonii προσάξαντο οἰκίᾳ ἱσίων κάρτεα πολλῶν, ante plurium annorum conneatum importarunt: et VIII. 20. οὗτ' ἐξικομίσαντο οὐδὲν, οὔτε προσάξαντο Euboeenses. WESS.

Ibid. καὶ τεῖχος ἐσάξαντο) Non miror in forma verbi, Grammaticis haud animadversa, *Vallam, Portum* similesque haesisse literatores; ille murorum refectionem, quam ἰκισμένη vocant, significari credidit: *Portus* reddidit muros muniverant, retulitque ad Σάτιν. Verum vidissent, si similia comparassent *Herodoti* I. 190. Babylonii κατελόντες ἐς τὸ ἄστυ, in urbem autem, obsidione praevisa, προσάξαντο οἰκίᾳ ἱσίων κάρτεα πολλῶν, iam ante comportaverant permultorum annorum *conneatus*: id ipsum *Portus* etiam adnotavit, intellexitque VIII. 20. οὗτε ἐξικομίσαντο οὐδὲν οὔτε προσάξαντο. Non facile reperietur, qui praeter *Herodotum* adhibuerit ἄξασθαι, ἐσάξασθαι, προσάξασθαι. Quae habet ἡκται et ἰσῆνται, illa reperiuntur et apud alios istius etiam aetatis. Iam vero καὶ τεῖχος, ab imperito positum suspicor, et ab *Herodoto* scriptum, ad oppugnationem autem tolerandam sese paraverant, καὶ οἰκίᾳ καὶ ποτὰ τὸ τεῖχος ἐσάξαντο, id est ἐς τὸ τεῖχος ἤξαντο, et esculenta potulentaque curaverant intra urbem importari. Primum ἐσείκωντο τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὸ τεῖχος: ex agris omnia comportaverant in urbem, quae quidem essent mobilia; pro more degentium in istiusmodi regio-

nibus, in quibus una praesertim urbs tantum esset munita. De Naxiis locupletibus scribit *Aristot.* in *Rep. Naxiorum* apud *Athen.* VIII. p. 348. α. τῶν παρὰ Νάξιοις εὐπόρων οἱ μὲν πολλοὶ τὸ ἄστυ ᾔκουσιν, οἱ δὲ ἄλλοι διεσπαρμένοι κατὰ κώμας. Eadem ratio fuit in Attica; saepius itaque leguntur, in historia quoque recentiori, tempore Philippi et Alexandri, (*Demosth.* p. 140, 68. *Diodor. Sic. T. II.* p. 162.) omnia mobilia e pagis in Athenas Attici comportasse; imprimis bello Peloponnesiaco: praeter *Thucyd.* testis est *Aristoph.* *Ἰπ.* vs. 789. et 802. *Ἀχ.* vs. 72. *Εἰρ.* 631. ubi *Schol.* διὰ τὰς συντυχίς τῶν πολέμιων εἰσβολὰς ἐκφυγαγωγῆσαντο εἰς τὴν πόλιν οἱ ἀπὸ τῶν ἀγρῶν. VALCK.

13. ἀπαλλάσσοντο) Male Mediceo eveniat, cuius imperio Graecis inauditum ἀπαλλάσσοντο sermonis ornatum foedavit. Sexcenties illibatam sedem, quod restituimus, tuc-tur, et inconsulto unius iussu novam induere speciem debuit? WESS.

CAP. XXXV. 2. ἐκκληρῶσαι) ἐκτελίσαι *Arch.* acceptum glossae fero. WESS.

5. ἀπαιρήσθαι) ἀπαιρῆσθαι instauratum a Gron-laudibus fert D'Orvillius ad *Chariton.* lib. I. 12. p. 127. Ego ἀπαιρῆσθαι non adspernor: tritum enim olim, cui passivum recentiorum acumen substituit crebro. Dederat *Aldus* πολλὸν ἡλασσώσθαι: maluerunt ἡλατσωθήσθαι lib. VI. 11. Talium copiam post *Küsterum* et *Dukerum* conduxit *Hemsterhusius* ad *Thomae Τιμήσιται* et *Piersonianus* in *Moerid.* p. 367. WESS. — Sic c. 54, 4. πολιορκησόμενοι, ubi πολιορκησόμενοι expectasses. S.

7. τὸν ἱστιοῦν τὴν κεφαλὴν) „*Aeneas in Poliorcetico et Polyaeus l. 1. idem tradunt.*“ GALEUS. Quae Gellio vocatur *Noct. Att. XVII. c. 9.* inopinabilis latebra barbarico astu excogitata, sic ipsi denarratur, ut alium sequutus videatur auctorem, qui fraudem magis fecerit verisimilem. Ex *Herod.* rem enarrat *Tzetzes Chil. III. vs. 512.* et *IX. vs. 228.* etc. Sic autem *Aeneas* in *Poliorcet. c. 31.* ut ipsa retinuerit pleraque omnia *Herodoti* verba: Ἰστιᾶς βουλόμενος τῷ Ἀρισταγόρᾳ σημῆναι (excidit ἀποστῆναι) ἄλλως μὲν οὐδαμῶς εἶχεν ἀσφαλῶς δηλώσαι, ἅτι φυλασσόμενων τῶν οὐδῶν, καὶ εὐκ εὐπορον. (ἐν addendum:) γράμματα λαθεῖν φέροντα — tandem τὰ δὲ στίγματα, inquit, ἰσήμεναι ἃ δὲ ποιεῖν: secundum He-

ρόδ. ἀπόστασιν. Auctore Polyaeo I. 24. capiti hae literarum inerant notae: Ἰστιαῖος Ἀρισταγόρας. Ἰωνίαν ἀπόστασιν. VALCK.

CAP. XXXVI. 7. ὁ λογοποιός) Idem Hecataeo titulus lib. II. 143. V. 125.; etiam Aesopo lib. II. 134. sed diversa ratione; hic fabulator, ille historicus, ex iusta Vossii de Histor. Gr. lib. IV. 3. opinione. Bene Harpocratio, Λογοποιός, ὁ ὑφ' ἡμῶν ἱστορικὸς λεγόμενος, ex Isocrate et Nostro, ubi docte Maussacus et Valesius. Ἡκαταῖος ὁ λογοποιός Arriano Ἀναβ. II. 16. Λογοποιοί, historiarum scriptores, Xenophonti Κυρ. παιδ. VIII. p. 229. D. aliisque. WESS. — Pari ratione ipse etiam Herodotus noster, quum aliis, tum Arriano Ἀναβ. III. 30. λογοποιός nominatur. S.

11. ναυκράταις τῆς θαλάσσης) Una voce θαλασσοκράτορες Thucydidi lib. VIII. c. 83. dicuntur Chii Milesiique; qua forma Herodoto VI. 9. sunt ναυκράτορες: hanc ego vocem Thucydidi libenter restituerem p. 391, 98. [lib. VI. c. 18.] ubi vulgatur in Alcibiadis oratione: καὶ ἀπελθὼν αἱ τῆς παρίξουσι· αὐτοκράτορες γὰρ ἐσόμεθα καὶ ξυμπάντων Σικελιωτῶν. Athenarum quidem civitas ratum erat habitura quidquid egissent Alcibiades et collegae, imperatores αὐτοκράτορες constituti: sed hic vocem non convenire sensit et Schol. Corrigo primum παρίξουσι· ναυτοκράτορες γὰρ, navium enim copia praestabimus omnibus Siciliensibus: sed scripsisse puto Thucydidem ναυκράτορες: ubi vulgatur alterum, ναυκρατέρων praebent optimi Codd. p. 370, 84. p. 373, 91. In Herod. si vel codex daret ναυκράτορες, alterum satis adfirmaret nomen usitatissimum Ναυκράτης. VALCK.

20. ἐν ταῖς πρώταις τῶν λόγων) Non dissentio a mastis. Alibi ἐν ταῖς πρώταις τῶν λόγων, lib. VII. 93. uti et Strabo lib. XV. p. 1011. B. [p. 690. A. ed. Cas.] Ταῦτα vero ἐν Βρυγχίδῃσι Croesi donaria lib. I. 92. annumeravit; quae ex Hecataei sanioresuasu Aristagoras in usum si vertisset, multo fuisset contra Persas instructior, ac Xerxi ea intervertendi atque auferendi praecidisset occasionem. Geographum vide lib. XIV. p. 941. B. [p. 634. C.] WESS.

CAP. XXXVII. 4. Τίμμερα) Auspiciis utor Sedarum, quibuscum Steph. Byz. Τίμμερα, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Τίμμερον. ὁ πολίτης Τίμμερεύς. Fuit in Cariae Lyciaeque finibus. Cariae Τίμμερον et χωρίον Τίμμερον agnoscit Strabo Herodot. T. VI. P. I.

lib. XIV. p. 971. A. [p. 657. B. ed. Cas.] cui Cariae in situ Herodotus lib. VII. 98. congruit. WESS.

9. ἰσονομίην ἰποῖσι τῇ Μιλήτῳ) Laurentius statum rei-publicae Mileti constituit, haud plene. Ἰσονομία et Τυραννίς contra se ponuntur; estque illa iuris quaedam inter cives aequabilitas, qualis populari in statu. Maeandrius post Polycratis, tyranni Samii, fata dilucide, ἰσὼ δὲ ἐς μέσον τὴν ἀρχὴν τίθεις, ἰσονομίην ὑμῖν προσαγορεύω, lib. III. 142. Vise ibid. c. 80. WESS.

CAP. XXXVIII. 4. οἱ πλεῖντες ἀπίσαν) Expunxi [αὐτῶν] pronomen, ex praegressis inculcatum temere. Tyranni abierunt quidem, sed civium voluntate dimissi; Histiaeus, Tŷmnae filius, in castris deinceps Xerxis fuit lib. VII. 98. Atque ea expedita satis: molestissima, quae consequuntur, [lin. 9.] ἴδεις γὰρ δὴ συμμαχίης --- ἐξευρε-
ῖσθαι: ultimum si nusquam foret, leni fluere oratio tractu: cum mordicus tamen scripti retineant libri, Pavii molimen ἴδεις --- συμμαχίη τινός οἱ μεγάλη ἐξευρεῖσθαι reformat; Reiskii, συμμαχίην τινὰ οἱ μεγάλην ἐξευρεῖσθαι. Utri adplaudam, haesito, ob Herodoteae abundantiae morem. WESS. — Structura orationis in hunc modum fuerit concipienda: ἴδεις γὰρ δὴ συμμαχίης τινός μεγάλης (ὥστε) ἐξευρεῖσθαι οἱ: opus enim fuit magna quapiam armorum societate, quae illi erat exquirenda, invenienda. Similem structuram habes in Euripidis Med. vs. 1396. ubi vide quae Porsonus adnotavit. S.

4. οἱ πλεῖντες αὐτῶν ἀπίσαν) Ionice Herodoto ἀπίσαν significat dimittebant: hic itaque scribendum ἀπήσαν, id est ἀπῆλλάντο, quod huius etiam vice reponendum est ex Codd. p. 425, 18. [VII. 142, 2. Immo vero ἀπίσαν (dimittebant, dimiserunt) recte h. l. tenent libri omnes.] In istis, [lin. 9.] ἴδεις γὰρ δὴ συμμαχίης τινός οἱ μεγάλης ἐξευρεῖσθαι, postremum non sane delendum, ut ille putabat; superfluum adiicitur more Herodoteo: sic ἀνίστοι τὰς τρίχας αὐξίσθαι, p. 102, 7. [II. 36, 5.] atque alibi similia reperiuntur. VALCK. — At longe diversa utriusque loci ratio. In illa βῆσι, II. 36, 5. ἀγύπτει --- ἀνίστοι τὰς τρίχας αὐξίσθαι, legitime omnia procedunt, nec poterat verbum αὐξίσθαι abesse: hic contra, si abesset verbum ἐξευρεῖσθαι, reliquo sermoni per se sententiaeque ratio constaret; ipsumque verbum adiectum videri poterat structuram orationis turbare. S.

CAP. XXXIX. 4. Ἀναξανδρίδης γὰρ ἔχοντι γυναῖκα etc.)

De Anaxandride eiusque duabus uxoribus narrata contraxit in pauciora verba *Pausan.* in *Lacon.* p. 211. [lib. III. c. 3.] Apud hunc Anaxandrides Lacedaemoniorum μόνος γυναῖκάς τε δύο ἅμα ἔσχεν, καὶ οἰκίᾳ δύο ἅμα ᾤκησεν. *Herodotus* [c. 40, 10.] γυναῖκας, ait, ἔχων δύο, διξας ἰστίᾳς οἴκει, ποίων οὐδαμᾶ Σπαρτιατικά: quinimo nec in universum Ἑλληνικά. Nam, quidquid nonnulli nobis narrent, nusquam in Graecia florebat licuit duas simul uxores habere, nisi certas interdum ob rationes, permissu magistratuum vel populi; praesertim διὰ σπάνιν ἀνθρώπων, quod semel Athenis accidisse legitur. Est in his, cap. 40. [lin. 7.] rara vox ἔστις de repudio posita, quam enotatam *Eustathio* supra iam fuit observatum ad lib. III. c. 148. VALCK.

8. Εἰ τοι σὺ γε σιωῶντῷ) Placuit scriptura, priore conmodior. Per autem egregie *Med.* pluresque alii, γινός τῷ Εὐρυπύλῳ γινώσθαι ἐξήτηλον. Vulgatum enim antea, optimo *Gronov.* iudice, absurdissimum. *Procopius*, sollers priscorum aemulus, *Bell. Pers.* lib. I. 5. ὅτι μὴ ἐξήτηλον παντάπασι γίνους τοῦ βασιλείου (*Persarum*) ὄντος: et lib. II. 22. WESS.

12. ἐπὶ τι τοι οὐ τίκται ἐκ σέο, ἄλλην δὲ γῆμον) In ambiguo animus fuit, retinendum-ne *Aldi* ἀπὸς, an furcillis efficiendum: tot tandem conspirans Codicum imperium hanc in partem inpulit. Videntur (quae *Celeb.* etiam *Gronovii* sententia) consulto infaustum vocabulum silentio *Ephori* pressisse, eaque solum subiecisse, quae divortium innuebant clarissime. *Pausanias*, eodem in negotio occupatus, τὴν γὰρ οἱ (Anaxandridae) πρέσβητον συνοικοῦσαν, ἀρῶσιν τὰ ἄλλα οὖσαν, συνήβαινεν οὐ τίκται, ubi ἀρῶσιν vere *Steph. Berglerus*, quo καταθυμὴν doctissimus scriptor et *Nostri* sectator industrius explicuit, *Laconic.* c. 3. p. 211. WESS. — Ut supra scriptum, οὐ τίκται ἐκ σέο, ἄλλην δὲ γῆμον, sic edidit *Wess.* et sic in msstis, qui ad nos venerunt, legitur cunctis. Qua in scriptura primum illud observandum, post ἐπὶ τι τοι οὐ τίκται, (quoniam tibi non parit) non modo supervacaneum esse quod adiicitur ἐκ σέο, sed prorsus etiam incongruum. Tum vero, ante ἄλλην δὲ γῆμον desiderari aliud verbum in imperativo positum, cum *Valla* (qui, ea repudiata aliam ducito, in latinis posuit) pulcre vir doctus viderat qui *Aldinam* curavit editionem;

ideoque ex coniectura verbum ἄπεις adiecit, quod alii omnes tenuerunt editores, donec a *Wesselingio* eiectum est, qui luxatam claudicantemque repraesentare orationem maluit, quam verbum admittere contra consentientium librorum auctoritatem insertum. Quod nemo viderat, id *Schaeferi* non effugit perspicaciam: nempe in importuno illo *in eis* latebat, immo tantum non planissime inerat, illud ipsum quod desiderabatur verbum ἐξίς, dimitte, imperativus mediae formae verbi ἐξίημι: unde nomen ἐξίς, (*dimissio, divortium*) derivatur, quod idem Scriptor noster paullo post (cap. 40, 7.) eadem in narratione utitur. Literam Ξ antiquitus duabus literis ΧΞ exprimi solitam fuisse, e vestustis inscriptionibus docuit *Montfaucon Palaeogr.* p. 131. et 139 seq. Facile credas, multos etiam scribas ΚΞ pro Ξ posuisse; quod vulgo Aeolibus in usu fuisse veteres Grammatici adnotarunt. Vide *Gregor. Corinth.* de Dial. Aeol. §. 39. et Grammaticum *Meermannianum* in *Bastii* editione *Gregorii* p. 661. §. 14. S.

CAP. XL. 7. τῆς ἐξίσιος) *Eustath.* ἀπόμυψιν γυναικὸς ἥτοι διαζύγιον verissime exponit, Homericum ἐύεισις τε δύο ποταμῶν illuminans. Quo de genere in *Aristotelis Eth. Nicom.* II. 7. ὁ μὲν γὰρ ἄσπετος ἐν μὲν προίσι, abiiciendis opibus, ὑπεβάλλει: et apud *Clement. Alex. Paedag.* II. 10. p. 223. εἰς διὰ τὴν προίσιν αὐτοῦ (σπέρματος) ἀνδρωσάτη. Merum itaque interpretamentum, quod *Ask.* offert, ἐξωσις. Sequens ποτίων οὐδαμῶς Σπαρτινικά [lin. 11.] perite *N. Cragius* lib. III. Rep. Lacedaemon. p. 234. *Clementi* obicit *Alex.*, Spartaе ἐπιτίμιον μονογαμίου, monogamiae poenam, sancitam olim proendenti, *Stromat.* II. p. 505. Κακογαμίου poenam isthic *Lycurgi* statuerant leges, fortasse (quae doctissimi viri elegans divinatio) *Clementi* restituendam. *WESS.*

CAP. XLI. 3. ἑτεῖδρον βασιλῖα) *Camerarii* ac *Porti* haud repudio suocessorem. Putes *Clcarchi* illud apud *Xenophontem* Ἀναβ. II. p. 159. ed. *Hutch.* πρὸς βασιλῖα τὸν μέγιστον Ἱφίδρον ἀγωνιζόμεθα esse geminum, sed discrepat: vindex est, quod *Budaeum* non latuit. Alias vocabuli notiones, ab ill. *Spanhemio* ad *Callimachum* atque *Aristophanem* explanatas cum maxime haud moror, nedum [lin. 5.] ἔχουσαν δι' αὐτὴν ἀληθεῖ λόγῳ, sive communiore dictione σχεῦσαν ἐν γαστρὶ *Pausaniae*: quod iterum iterumque succedit [lin. 11.] ἰθὺς ἴσχυς, lucem praecedenti adspergit. *WESS.*

[5. συντομία ταύτη χρησαμένη) Idem hoc valet ac κατὰ δασύτητα, qua de formula et similibus disseruit *Valck.* ad III. 153, 6. ubi p. 154, 10. nostrae huius editionis, pro *Herod.* I. 3. oportebat *Herod.* I. 111, 4. S.]

CAP. XLII. [2. ἀκρομανής τε) *Admodum furens* reddidit *Gronov.* idque tenuit *Wess.* Similiter *Portus:* „ἀκρομανής, summe insanus, supra modum insanus,“ suffragante *Schneidero* in *Lexico crit.* At profecto in colloquio cum *Aristagora* (cap. 49-51.) non admodum insanum aut furiosum se praestitit hic *Cleomenes*. Et progressu quidem temporis incidisse eum in furorem (ὀπίλασι αὐτὸν μανίη νοήσας) ipse *Herodotus* VI. 75. tradit; antea vero nonnisi ὑπαργυρότερον fuisse, id est, hebetiore ingenio, haud satis compoitem mentis, ibidem ait. Itaque commodius mihi visum est id quod *Valla* hic posuerat, *mentis inops*; et fere *furiosus* in Latinis nostris posui: poteram *semifuriosus*, aut *subinsanus*. Nempe, quod praeunte doctissimo Viro *Corayo* ad *Athen.* III. 119. a. (*Animadv.* T. II. p. 331.) et ad *Athen.* IX. 385. b. (*Animadv.* T. V. p. 116.) monui, vocab. ἄκρος aliis nominibus adiectivis praepositum minuit nonnihil et temperat vocabuli significationem, fere ut in latino sermone particulae *sub* aut *semi* nominibus praepositae: Caeterum vile et triviale (ἐντελέστερον) vocabulum ἀκρομανής iudicavit *Pollux* VI. 125. S.]

8 et 9. αἰτήσας ληδόν) *Tralaticium* est ac leve, nec tacendum: novum enim specimen audaciae amanuensium. Eo quis in animum inducet, modo ληδόν, modo ληδ II. 129. hic ληδόν, nulla praesertim variandi necessitudine, scribere decrevisse? Ἄγος (posthabito, qui Ionum mos, augmento) et ἄγος *Aldus* et Codices nonnulli dederunt I. 70. 166. 170. II. 125. etc. Mutatur ἡγος et ἡγος ex reliquorum consuetudine Graecorum. Mihi institutum non placet. **WESS.** — Teneri utique ionicum ἄγος debuit. Sed, ad ληδόν quod spectat, unde, quaeso, hanc vocabuli formam, qua quidem et alios nonnullos auctores, sed eos paucos admodum, usos esse constat, (vide mox *Adnotat. Valck.*) arripuisse putabimus librarios, nisi vetustis in libris eam reperissent? Varietatem non in rebus modo exponendis, sed in ipsis etiam vocabulorum formis amare *Nostrum*, iam saepenumero observavimus. Et quidni hanc veniam

concedemus luculentissimo Scriptori, qui natione quidem Doriensis, ionico tamen maxime idiomate *Musas* conscripsit suas, caeterum in Attica colonia maiorem fere vitae partem transegit, ac diversissimis et temporibus et locis *Historias* hasce, quibus nobis licitum est frui, composuit? S.

Ibid. αἰτήσας ληδὸν Σπαρτητάς ἤγε ἐς ἀποικίην) *Pausan.* III. [cap. 3 extr.] p. 211. Δωριεύς (οὐ γὰρ ηνείχετο ὑπακούειν Κλειμένει μίνων ἐν Λακεδαιμόνι) ἐς ἀποικίαν στέλλεται. Vulgabatur in *Herod.* αἰτήσας λαδὸν Σπαρτητάς, ἄγε. ληδὸν Σπ. ἤγε dedit *Vir Cl. ex Med.* et utramque mutationem vocat *perellegantem*. Vellem parcius ista talia viris egregiis exciderent: cur ἤγε censeretur elegantius *Homerico* et *Herodoteo* ἄγε? Ληδὸν nusquam alibi praebet *Herod.* neque etiam *Portus* aut *Maittairius* invenerunt: hoc tamen facile commendant νηός, *Hesychius*, et *Heraclidis* auctoritas. *Eustath.* in *Od.* β'. p. 93, 32. [p. 1443. ed. Rom.] Ληός, ὁ λαός, οὗ μνησκται Ἡρακλείδης, καθ' ὁμοιότητα τοῦ Νηός, ναός, καὶ παός, πηός, ὁ ἐξ ἀγγιστίας προσγενής (lege πρὸς γένους) οὕτω δὲ ἢ ἐπὶ Ὀμήρου ἐν χρεῖται τὸ Ληός. Apud *Hom.* πηός frequentatur. Ubi παῶν habet *Nicand. Ther. vs. 3.* ibi *Schol.* ἐν ἰνίοις, αἰτ, δωρῆζι. VALCK.

13. ἄνδρες Θηραῖοι) Iure ita *Med. Valla* et alii. *Eustathii* ἀποικία δὲ ἴσται ἡ Κυρήνη νησιωτῶν Θηβαίων, ad *Perieg.* vs. 213. simillima in macula erat, bene a *T. Fabro* lib. I. Ep. 9. crasa. Καλλίστον *Libyae tractum*; χῶρον, quem colonis *Doricus* occupavit, ad amnem *Cinypem*, lib. IV. 175. et 198. offert. Haud vero scio, praestet-ne-ex schedis οἰκίσαι. Favet opinanti γῆν κτίσων, superius [lin. 10.] positum, quo colonia designatur manifesto. Haec autem continuo nexa et sequentia, [lin. 15.] expulsum *Doricum* esse ὑπὸ Μακίων τε καὶ Λιβύων, procederent inducta copula melius. Omnes *Afri*, *Λίβυες*: eorum natio. cuius advenae in agris condecorant, *Macaes*. *Carthaginienses* optime disiunguntur, quippe originis alius, nec veri *Λίβυες*. Quas etiam in partes *Cl. Pauw* discessit. WESS.

15. ὑπὸ Μακίων τε καὶ Λιβύων) Distinguuntur quidem interdum *Φοίνικες* sive *Καρχηδόνιοι*, et *Λίβυες*, sive veteres indigenae: sed *Μάκαι* et *Libyas* quis alius ista ratione distinguit? *Μάκαι*, *Λιβυκὸν ἔθνος*, memorantur *Herodoto* IV. 175.

et aliis. Ex *Scylacis* p. 112. licet aestimare, cur hi potissimum illinc expulerint Spartiatas. Secundum *Herod.* Macarum Gindanes fuere vicini, horum Lotophagi: Λωτοφάγων δὲ (IV. 178.) τὸ παρὰ θάλασσαν ἔχοντας Μάχλους. Fortasse Μάχλων, aut alterius Africani populi nomen, non Λιβύων scripserat *Herodotus*. VALCK. — Possis καὶ Λιβύων intelligere tamquam esset καὶ ἄλλων Λιβύων. Sed ne opus quidem est ut eo confugiamus. Ad *Herodoti* morem loquendi attentus lector iam frequenter observaverit, ita solere illum subinde τε καὶ inter duo nomina interserere, ut non distinguatur alterum ab altero, sed ut (quemadmodum fere in *adpositione* quam vocant Grammatici) alterum altero declaretur. Sic iam haud procul a principio operis, lib. I. c. 2, 9. ἐς Αἴαν τε τὴν Κολχίδα, ait, καὶ ἐπὶ Φᾶσιν ποταμόν. I. 16, 4. Κνωξάρι τε -- ἐπολέμησε καὶ Μήδων. I. 27, 9. ἐς Σαΐδης τε καὶ ἐπὶ σί: et similia alia multa. Pro ἱξίλασθεις, quod *lin.* 14. cum aliis editoribus tenuimus, potuerat perinde asperior forma ἱξίλασθεις probatis e codicibus recipi. S.

CAP. XLIII. 2. ἀνὴρ Ἑλεώνιος) Eiusdem Cl. Pavii Ἑλεωνίους coniectura est, quandoquidem nulla in Peloponneso urbs Eleon, notissima Helice, cuius gentile Ἑλεωνίους lib. I. 148. Esto: unde Anticharem domo Peloponnesium fuisse discimus? an, quod eam in regionem reduci Dorico consilii rationem proposuerit? Non opinor. Ἑλεώνες Poëta memorat *Iliad.* β. 500. et *Strabo* prope Tanagram [in Boeotia] lib. IX. p. 622. [p. 405. ed. Cas.] Hinc Ἑλεωνες apud *Ethnicographum* in Νιών. Erycem quod attinet et *Herculem*, sibi posterisque certa lege Erycinam regionem adquirentem, ad *Diodori* lib. IV. 23. expositum satis puto. WESS.

3. ἐν τῶν Λαίου χρησμῶν) Quibus veteres innotuerant fatidici, his equidem crediderim hoc in loco Λαίω saepe fuisse suspectum; quo nomine vatem oracula edidisse non alibi, credo, legerant. In *Luciani* T. III. p. 241, 23. *Solanus*: Quis, ait: unquam fando audivit Telephum inter vates habitum? Sed cui non innotuit Τήλεμος Εὐρυπύδης, δὲ μαντοσύνη ἐύκλειστο? huius nomen illic non dubitanter ponendum pro Τήλεφω. Hic vellem aequae commode τῷ Λαίῳ verum nomen a me posset substitui: longum Graec-

corum χρησμολόγων catalogum erudite contexuit *Clement Alex. Strom. I. p. 398 seq.* Nullus inter istos Λαίος: literas proximum accedit Ἰάμου nomen. *Iamus* notissimus, a quo genus ducebat πολυκλαίτον καθ' Ἑλλαντας γένος Ἰαμίδων, Pindaro celebratum Ol. VI. 120. sed neque lami memorantur oracula. Forsan usitatius hic latet nomen Βάκιδος, ex eodem agri Tanagraei pago nati, unde fuit hic Herodoteus Antichares, ἀνὴρ Ἐλεώνιος dictus, ut certe fuit unus Bacidum ἐξ Ἐλεῶνος τῆς Βοιωτίας, Schol. in *Aristoph. Eup. vs. 1071.* vid. *Scheffer. et Jac. Perizon. in Aeliani Var. Hist. XII. c. 35.* Hoc Spartiatæ consilium dedit Eleonius Antichares, Heracleam conderet in Sicilia, ἐκ τῶν Λαίων (vel cuiuscunque tandem) χρησμῶν φάς, Ἐρμκος χάρην παύσαν εἶναι Ἡρακλιδῶν. Dorica ceterosque in Siciliam colonos profectos scribit *Pausan. III. p. 247.* τὴν Ἐρικινὴν χώραν νομίζοντας τῶν ἀπογόνων τῶν Ἡρακλίδους εἶναι, καὶ οὐ βαρβαρίων τῶν ἰχόντων. Quem sequenti *CAP. XLIV. [lin. 3.]* memorat *Sybaritarum Regem Τῆλυν*, is primum fuisse videtur δημογωγός, ut dicitur *Diodoro XII. c. 9.* ubi notat *Wess. VAECK.* — Quidni vero τοὺς Λαίου χρησμοὺς intelligeremus oracula Laio data? Sic quidem percommode *Larcher* accepit, ut sit Λαίου genitivus obiecti quem Grammatici vocant, quemadmodum in illo *Sophoclis Oed. Tyr. vs. 907.* Λαίου παλαιὰ δέσφαια: et *Electr. 343.* ubi τὰ μὰ νυκτετύματα, non sunt consilia a me data, sed mihi data. Plura eiusdem generis exempla *Aug. Matthiae* collegit in uberiore *Grammat. Graec. §. 313.* quibus, si quis id agat, alia ex *Herodoto* adici poterunt. S.

CAP. XLIV. 3. καὶ Τῆλυν) Tyrannidem occupaverat, eadem prius deiectus quam Sybaritas inter et Crotoniatas bellum exardesceret, ni *Heraclides Ponticus*, quod arbitror, fallat in *Athenaei XII. 4. p. 521.* [cap. 21. nuperae edit.] Potior *Herodoti*, illi propioris temporis, auctoritas, cui *Diodorus lib. XII. 9.* paria facit, δημογωγὸν adpellans, quippe blanda vulgus oratione ad ditiores exilio multandos, unde belli, *Pythagoræ* ætate gesti, origo, concitantem. Consimili δημογωγῷ titulo *Cypselum*, *Corinthiorum tyrannum*, *Aristoteles* ornat *Polit. lib. V. cap. ult.* *WESS.*
 11. τῶν Ἰαμίδων μάντιν) *Laurentii Amadeorum* vel *Iamideorum vaticinium* castigavit *Faber lib. I. Ep. 19.* qui de

Iamo et Iamidis plura, et *Pet. Victorius* lib. XIII. Var. c. 15. Adsolebat τὸ πολέκλειτον καὶ Ἑλλάνας (verba sunt *Pindari*) γίνος Ἰαμιδῶν inter vaticinandum, Criticis testibus ad *Olymp. Od. VI.*, τῇ διὰ τῶν ἱμπτῶν μαρτυρία uti, quorum observationi *Pausanias* adstipulatur lib. VI. 2. Atque illa sunt *Nostri* ἰσά [lin. 13.] τὰ οὐ προεχώρει χρεσθὰ θυομένη *Calliae*: neque enim in dubitationem venit, quin *Cl. Gronov.* praeclare ex schedis instauraverit. Peperit, quod ante legebatur, crebra in προχωρεῖν et προχωρεῖν confusio lib. VIII. cap. 108. *Thucyd.* II. 5. atque apud alios. Mox [lin. 14.] ταῦτα δὲ οὐκ οὔτοι λέγουσι integrae sanitatis forent, modo infitians vocula, a *Valla* non versa, exularet. Vulgato succurritur, ταῦτα δὲ ὡς οὔτοι λέγουσι a *Pavio*, ταῦτα δὲ πον οὔτοι a *Reiskio*. Mihi ineptissimum οὐκ exilio in tenebras damnandum censetur. *WESS.* — Vide *Var. Lect. S.*

CAP. XLV. 3. παρὰ τὸν ξηρὸν Κράστιν) *Laurentia* num prope *Crastin*, lapidum maceriam, unde processerit, non exputo. *Ortelius*, *Pinedo*, et *Galeus* ob Κράστον *Arch.* comparant *Stephani* Κράστον, πόλιν Σικελίας τῶν Σικανῶν, longe aberrantes. Haec *Siciliae* urbs; Κράστis amnis *Italiae*. De *Sicula Crasto* benè *Ph. Cluverius* *Sicil. Antiq.* II. p. 591. *Crastin* (tametsi de *Sybari* et eius positura diligenter) ne verbulo tangens, *Ital. Antiq.* III. p. 1265. Equidem, quod olim [in *Dias. Herod.* p. 184.] professus sum, Κράθιν et Ἀθηναίη ἱωνύμφη Κραθίη scripsisse *Herodotum*, non mutò. *Sybaris* sita erat ἀπὸ μέσων δυοῖν ποταμῶν, τοῦ τε Συβάρηος καὶ Κράτῃος in *Diodori* XI. 90. et XII. 9. De *Crasti* silentium. Porro ubi de *Aegis Aethiopiae* *Noster* I. 145. ἐν τῇ Κραθὶς ποταμὸς αἰνναὸς ἴσται, ἀπὸ τοῦ ὁ ἐν Ἰταλίᾳ ποταμὸς τὸ οὐνομα ἴσχει, alludente et eadem imitante *Pausania* VII. 25. Cur illum quaeſo *Aethiopiae* perennem amnem, αἰνναὸν ποταμὸν, vocat; si idem *Italico* conveniret? Παρὰ τὸν ξηρὸν Κράθιν ubi hic valuerit, discriminis in aperto caussa. *Torrents* hieme *Crathis* fluebat, aestatis tempore saepe ξηρὸς, siccus: par *indoles sicco Tanagro* in *Virgilio* *Georg.* III. 151. ubi *Servii* ex vero adnotatio, *Sicci* ad tempus aestatis relatum est: est enim hieme *torrents*. Bene in *Glossis*: Εμπορεύματος, *torrents*. *WESS.* — Quantumvis probabilem emendationem nihilo magis tamen, quam ipse *Vir* praestantissimus, in contextum recipere ausus sum. Fieri potest, ut idem

rius, ille praesertim Italicus, promiscue utrolibet nomine, *Crastis* et *Crathis*, fuerit adpellatus. S.

14. *πολλαπλήσια*) Iustum hoc. Sic VII. 48. τὸ Ἑλληνικὸν στρατιῦμα φαίνεται πολλαπλήσιον εἶσθαι τοῦ ἡμετέρου: tum VIII. 140, 1. ἄλλη παρίσται πολλαπλήσιον: et c. 143. WESS.

CAP. XLVI. 1. *Συνέπλεον δι Δωριέϊ etc.*) Praeter populares Spartiatas nullos e veteri saltem Graecia habuit Dorieus *συνκρίστας*: non certe Atheniensem, qualem nobis interpres praebet Pausaniae p. 247. ubi Ἀθήναιος, *Athenaeus*, proprium fuit Spartiatæ nomen, uni τῶν ὁμοῦ Δωριέϊ -- σταλάντων ἰς Σικελίαν: quale nomen hic apud Herod. inter *συνκρίστας* est *Θίσσαλος*. Memorantur in historia Graeca Atheniensis *Λακιδαιμόνιος*, Lacon autem cui nomen fuerit Ἀθήναιος: hoc vero nomine insignes fuerunt plurimi. Talia frequenter sunt ab interpretibus obscurata. De Dorico, qui perierit in Sicilia ab Egestaeis interfectus, iterum Herod. VII. 158. et 205. Una cum illo hic CAP. XLVII. periisse traditur *Philippus Crotoniata*, cuius Olympionicae, ob formae praestantiam ut herois ab Egestaeis culti, meminit ex Herod. Eustath. in Iliad. γ'. p. 290, 35. [p. 383. ed. Rom.] VALCK.

5. Ἐγέσταιων) Variare in urbis Egestae scriptura Codicum exaratores locuples testis Cl. Wasse ad Thucyd. VI. 6. est. ΕΓΕΣΤΑΙΩΝ numi apud Parutam id postulant, quod exstat. Idem in Thucydide, Diodoro, (non tamen sine discordia lib. IV. 25.) Pausania, Stephano; etiam infra VII. 158. in Arch. aliisque. [ubi vide Var. Lect.] Legendus est doctissimus Sylburgius ad Dionys. Halicarn. lib. I. Ant. Rom. p. 42. WESS.

[6. περιγίνετο τοῦτο τοῦ πάθους) Requirebam ex τούτου: sed praepositionem ignorant libri omnes, quae adeo subintelligenda fuerit. S.]

10. Πειθαγόρειω) Numero mssorum Πειθαγόρειω nomen vincit. Dubia tamen in re pati possum, suum cuique ut sit arbitrium. [Nec vero mirum est, nomini minus noto vicinum omnibus notissimum praetulisse librarios.] Oppressos Doriei ab Egestanis comites non praeteriit Pausan. lib. III. 16. De Carthaginensibus et belli in hos colonos ambitioso colore Diodor. IV. 23. Vide Musam VII. 205. Iam τυραννίδα ἐπυκρίνηται Arch. [lin. 11.] non sine exemplo:

quale τοὺς ἐπικριτέων huius libri princ. et πάντα ἐπικριτέων Clem. Alex. III. Paedag. p. 264. Plura Perizonius ad Aeliani Var. VII. 13. et Reiskius Animadv. in Dion. Chrysostom. p. 14. WESS. — Hisce praeceuntibus auctoribus Schaeferus structuram verbi paullo rariorem, quam cod. Arch. offerebat, vulgatae praetulit scripturae. Quod uti non improbo factum, sic de exemplo ex Musis petito, ad quod Wesselingius provocavit, monere debeo, admodum illud quidem dubium esse: nam quod V. 1, 8. legitur, τοὺς δὲ ἐπικριτέων, aut valde equidem fallor, aut τοὺς non ad Perinthios refertur, sed ad Paeones, qui iubentur illos adgredi, subintelligitur autem dativus αὐτοῖς, nempe Περσείοις. S. [13. ἐπὶ Διὸς ἀγοραίου βωμῶν) De Iove ἀγοραίῳ vide Taylor ad Lys. p. 191. pag. 70 seq. ed. Reisk. S.]

CAP. XLVII. 4. οἵ χι το πλῆον) Mendam agnoverunt docti homines, Pavius, D'Orvillius, Reiskius, Abreschius, a Stephani operarum peccato ortam et propagatam. Prudentior Aldus, quem insuper habitum miror. Mox τὸ ταῦτοῦ κάλλος [lin. 8.] non oportere in χλός abire, Eustathii indicio constat; qui etiam rectissime αὐτὸν ἰλάσκοντο, ut Arch. et Vind., postulante sermonis serie omni. Designatur, quid fieri solebat Eggestae. WESS. — At, cur potissimum ἰλάσκοντο praefendum praesenti ἰλάσκονταῖς iudicarem, non magis equidem, quam Schaeferus, exputare potui. Eustathii quidem testimonium pro scriptura ista invocari non debuit: rem ille ex Herodoto refert, non ipsa Scriptoris verba repraesentat. S.

CAP. XLIX. 4. χάλασον πίνακα) Aeneam laminam, tabulam vocat Geographicam, in qua γῆς ἀπάσης περίοδος ἐντέτυκτο. Ad opulenti iuvenis superbiam deprimendam ubi dicitur Alcibiadi monstrasse Socrates, quantillum in orbis tabula spatium occuparet Attica, πίνακιν vocat Aelianus ἔχον γῆς περίοδον, Var. III. 28. Notant ibi Kühn. et Perizon. Pleraque huc spectantia iam dederat Marsil. Cagnatus Var. Obs. IV. c. 5. Omiserunt ex Theophrasti testamento locum, quo iubet ἀναθῆναι τοὺς πίνακας, ἐν οἷς αἱ τῆς γῆς περίοδοί εἰσιν, εἰς τὴν κάτω στροφὴν, apud Diog. Laërt. V. 51. VALICK.

8. τὰ κατήκοντα) Laurentii ex Stoeae forulis, officia enim sunt talia, merito recusavit Reiskius. Τὰ κατήκοντα, et τὰ

κατήκοντα πρήγματα, res sunt urgentes et praesentes. *πρὶ τῶν κατήκοντων λέγοντες*, de praesenti rerum statu colloquentes, lib. I. 97. et *ἐπὶ δὲ τοῖσι κατήκουσι πρήγμασι τὰδε ποιητὰ εἶναι*, lib. VIII. 19. Portus eadem animadvertit. Stoicorum τὸ καθήκον ex Cicerone Offic. I. 3. et Diogene VII. 108. atque aliis cognitissimum. WESS.

17. τόξα καὶ αἶχμη βραχία) Gronovius ad haec bene. Valla, Brissonius, Stanleius, breves hinc arcus et breve spiculum sumentes, βραχία numero multitudinis videntur intellexisse, eaque structura, qua II. 132. τὸν αὐχίνα δὲ καὶ τὴν κεφαλὴν Φάινει πεχυσσάμενα. Hic βραχία, loco βραχίον. Tetigit hanc quoque rem Hutchinson ad Xenoph. Κυρ. Αναβ. III. p. 259. Gronovii, eadem docentis, oblitus. WESS.

23. τὰ θυμῷ βουλόμενοι) Non illaudabili opera θυμῷ βαλούμενοι vir eruditus [Reisk.], modo animi deliberationem exprimat. Sic lib. I. 84. ἰφράσθη καὶ εἰς θυμὸν ἱβάλετο. Sic Menander Eclog. Leg. p. 95. ἐν νῷ βαλίσθαι τὸν πόλεμον, οὕτως αἶψα πρᾶγμα, bellum, rem adeo ancipitem, animo agitare: etiam Iosephus Belli Iud. VII. 8. p. 430. ταῦτα τίς ἐν νῷ βαλούμενος, ἡμῶν κατεργάσει τὸν ἥλιον ὄραν; Poëtarum, Apollonii Rh., Aeschyli, Sophoclis ἐν θυμῷ βαλίσθαι et θυμῷ βάλλειν congruunt Latino in pectus demittere, alienaque sunt. Quid multis? In vulgato, cui omnes assurgunt Codices, licet acquiescere: θυμῷ βουλόμενοι, ubi animo volente fueritis, ἢ θυμὸς ὑμῶν ἐστι, ut Noster aliàs. His autem quae artissime adhaerescunt, incundissimam Scriptoris γλυσκότητα manifestant. WESS. — Post τὰ leviter incisam volebam orationem: τὰ, θυμῷ βουλόμενοι, αὐτοὶ αὖ ἐχ. S.

Ibid. τὰ θυμῷ βουλόμ. etc.) Quibus vos, si potiri libuerit, potiemini, recte vertit Valla. Quod viro Doctiss. venit in mentem, θυμῷ βαλούμενοι significaret animo considerantes. Hic narratis congruit θυμῷ βουλόμενοι, cupide volentes, vel animose desiderantes, ἐπιθυμητικῶς πρὸς ταῦτα διακείμενοι. Idem fuisset: τὰ, εἰ τῶνδε ὑμῶν αὖ ἢ θυμὸς, αὐτοὶ αὖ ἐχουσι. VALCK.

36. Κιλικίαν δὲ τῶνδε ἔχοντ' Ἀρμένιοι) Evitat scilicet! vocalium concursum Herod. atque idcirco diphthongos etiam elidit. Per omnes Edd. illud ἔχοντ' Ἀρμ. propagari non debuerat, et absque Codicibus scribi ἔχοντα Ἀρμένιοι οἶδε. Critico facile patet erroris origo. Dum scribit Eustath. in

Dionys. vs. 694., Ἡρόδοτος τοὺς Ἀρμενίους Φρυγῶν ἀποίκους φησὶ, λέγων καὶ ὅτι πολυπρόβατοί εἰσι, duo respicit *Herodoti* loca; hic enim tantum pecoris divites; Φρυγῶν ἀποικοί, quod nihil huc faciebat, suo loco dicuntur infra VII. 73. Secundum *Eudoxum*, Armenii τῇ θωνῇ πολλὰ Φρυγίζουσι, apud *Steph. Byz.* voc. Ἀρμενία. VALCK.

39. τόνδε Χοάσπην) Patrius casus Χοάσπῳ I. 188. tueretur τὸν Χοάσπῃα, si ex membranis fluxisset. At illae restitutum probant, quod et in cap. 52. De ingentibus Persarum divitiis, et thesauris, Susis adservatis, *Strabo* XV. p. 1059. A. [p. 728. ed. Cas.] et nuper praeclare *H. Vennema* ad *Danielis* Vatic. pag. 214. WESS. — In Χοάσπῃν h. l. cum aliis omnibus codicibus haud dubie etiam consentit *Med.* sed scripturam hanc ex illo enotare neglexerat *Gronovius*: itaque mendosum Χοάσπῃα, quod erat in superioribus editis, tacite ita correxit, ut Χοάσπῃα ederet. S.

42. τῷ Διὶ πλούτου πέρι ἐρίζετε) Cum Iove divitiis certare poteritis. Attigit illud *Eustathius* in *Dionys.* vs. 1073. De incredibili pecuniae summa huc in thesauros regio congestae *Brisson.* egit de *Regn. Pers.* I. pag. 158. qui p. 60. iam dederat *Herodotea*. In talibus facile concessa fingendi licentia regalem etiam Iovis in coelo domum humanae cupiditatis opplevit irritamentis: hinc venusta *Herodoti* loquendi forma, Ποῆτις usitata, qua certandi verbum ponitur in comparatione de similitudine. Lib. IV. cap. 152. divitiis cum Aegineta Sostrato οὐκ οἶά τί ἐστιν εἶναι ἄλλων: postea temporis cum illo populares certare potuissent *Lampis* et *Charops*. *Theocritus* Eid. IV. vs. ult. τὸ τοι γένος ἢ σαρυπόλοισι Ἐγγύθεν ἢ Πάναςσι κακουνάμοισιν ἐρίσδῃ. Apud *Athen.* III. p. 75. E. *Lynceus Samius*: τὰ ἐρινὰ τοῖς Λακωνικοῖς ὥστε συνάμυνα σύκοις δοκεῖν ἐρίζειν: id est nullo posse modo inter se comparari. Eleganter *Callistratus* p. 894., Ἰνδιχαίτην dixit ἐκ τῶν ἄκρων πρὸς κόχλου Τυρίας ἄνθος ἐρίζουσαν. *Nativa* venustate *Horatius* Epoda II. 20. ut gaudet insitiva decerpens pyra, Certantem et uvam purpurae! Plura collegit *Lambin.* ad II. Carm. VI, 15., ubi viridi - - certat *Bacca Venafro*. VALCK.

[45. μάχης ἀναβάλλεσθαι) De hac dictione vide quae in *Var. Lect.* ad hunc locum disseruimus. S.]

49. παρίχον δι' -- ἄρχιν) Persimile vulgato est παρὲν δι' οἱ ὑποχίμα πάντα ποιήσασθαι VI. 72., saepiusque alibi. Hic vero vehementer παρίχον δι' blanditur ob codicum copiam, et verbi frequentem in licentia usum: παρίχε' ἂν σφι, ipsis licuisset, lib. IV. 14., ἀλλ' οὐ γὰρ οἱ παρίσχει, non illi licuit, VIII. 8. Alia se sponte offerent, collecta a Porto. WESS.

Ibid. παρὲν δι' τῆς Ἀσίης πάσης ἄρχιν) Παρίχον nisi Codex scriptus praeberet, nemini suspectum foret παρὲν. Euripidis est in Phoen. vs. 523., Ἄρχιν παρὲν μοι, τῷδε δουλεύσαι ποτὶ; Ipse Herod. I. 129. παρὲν αὐτῷ βασιλεία γινέσθαι. Sed multo rarius παρίχον a librariis expectari non poterat. παρίχμι apud alios interdum, inprimis tamen apud Herodotum, notat ἔξεστι, πάρεστι. Legitur in eadem phrasi, III. 142., ἰμοὶ παρίχμι νῦν ὑμῶν ἄρχιν, ut hoc loco. IV. 140. παρίχμι ἂν σφι -- εὐπειτίως ἐξευρίεν τοὺς Πέρσας. In oratione Candaulis, παρίξει, pro παρίσται interpretatur Dionys. Halicarn. qui nec ipse participium παρασχὲν in eumdem adhibere sensum dubitavit: vid. G. Canteri Nov. Lect. lib. III. c. 27. Frequentatur Thucydidi praesertim εὐ παρασχὲν, et παρασχὲν καλῶς, occasione commodum oblata: p. 76, 22. 326, 29. 355, 30. VALCK.

CAP. L. [2. ἦλθεν ἐς τὸ συγκείμενον) Vide quae mox ad lin. 12. notamus. S.]

5. καὶ διαβάλλων ἐκείνον εὖ) Longe eos, qui de excelsente sapientia διαβάλλων capiunt, falli, vera est Eustach. Swartii animadversio Analect. I. 14. et Lamb. Bos Obs. Critic. c. 7. Unum hoc vide: Ἰστιαῖος μὲν λόγων ταῦτα, διέβαλλε, Valla interprete, haec Histiaeus fallendi gratia dicebat, cap. 107. huius Musae. Erravit praeterea Aristagoras in corporis cultu et Ionico luxu, a severis Spartanorum moribus inmaniter discrepante, ἐσθῆτα ἔχων πολυτελῆ καὶ τὴν ἄλλην τρυφὴν τὴν Ἰωνικὴν, uti de eo Zenobius Cent. V. 57. et Suidas in Οἶκοι τὰ Μιλήσια. WESS.

12. οὐδένα γὰρ λόγον εὐπειτία λέγεις Λακιδαιμονίοισι) Advertit animum ex Arch. exscriptum λόγον εὐπειτία sive εὐπειτία, cui, plures si suffragarentur, patrocinium haud abnuem; suppeditaret enim Philosophus Eusebius εὐπειθίην εὐπειτία in Stob. Serm. XLIII. p. 308., et Noster, vocabuli usu delectatus, alia. Gaudeo consensu Valckenarii. WESS. —

Quomodocunque capias, nulli minus λόγον desiderabant ἐντετα, quam Lacedaemonii, qui neque speciosa solebant anteponeere salutaribus. ἐντετα enotatum ex Arch. Rem facilem, λόγον (ut puto) dixerat ἐντετα. VALCK.

[Pro eo quod Gronovius in versione posuerat, nec enim sermonem auditu gratum dicis Lacedaemoniis, in Graecis ἐντετα recipiens Wesselingius, in latinis, fere ut Valckenar. voluerat, nec enim rem factu facilem dicis Lacedaemoniis, scripsit. Potuerant doctissimi duumvir! Vallae etiam invocare testimonium, qui et ipse sua in versione vocabulum ἐντετα expressit. Sed, ut dicam quod sentio, mihi ista sententia minus huic loco opportuna videtur. Qui ante solis occasum urbe excedere hunc hominem iubet, is haud dubie gravius quidpiam ei voluit experbare, quam proponi ab illo rem factu difficilem Lacedaemoniis. Nempe ex his, quae apud Zenobium et Suidam locis paullo ante citatis leguntur, intelligitur, alterum hunc Aristagorae cum Cleomene congressum in publica Lacedaemoniorum concione aut certe in Ephorum consensu locum habuisse, ibique insigni cum fastu et ambitioso adparatu verba fecisse Milesium. Is igitur egregie et perquam probabiliter verba fecisse (ἐντετα λόγον εἰπεῖν) sibi videbatur: cui ille respondet, *talem sermonem minime esse ἐντετα Λακεδαιμονίσις*, aliis fortasse posse probari, Lacedaemoniis neutiquam placere, sed odiosum esse et procul amandandum. Eadem occasione unus ex Ephoris dixisse homini fertur, Οἶκοι τὰ Μιλήσια! Denique vero ex ipsa codicis Arch. scripturā (ἐντετα) intelligi par est, hunc etiam scribam ἐντετα debuisse, et inter scribendum demum ad vocabulum sibi magis notum aberrasse, aut duas lectiones, alteram genuinam, alteram ex coniectura priori adiectam, imprudenter in unam confudisse. S.]

CAP. LI. 3. et 4. ἐπακούσας, et περιστήκει) Placet et marginis lectio, ab Arch. firmata, ἀπὸ ἱερτύων ἐπακούσαι, et H. Stephani περιστήκει. VALCK.

Ibid. ἐπακούσας, ἐκτελει etc.) Pristinam, schedis auspicibus, faciem sermo induit. H. Stephanus aptabat ἱερτύων ἐπακούσαι, ut aurem sibi daret suppliciter petens, nec vere, neque commode. Aristagoras, uti supplicum mos (quo de lib. I. 35.) ferebat, in intima domus penetralia ipsum-

que adeo ad focum se contulit; id ἰσθλῶν ἴσω ἄτι ἱερῶν, tum Cleomenem, semotis arbitris ablegataque filia, ut ausculet rogat. Quae sanequam planissima. Stephani praeterea παριστήκει, assistebat, loco προϊστήκει, non equidem, si praesidium haberet, repudiarem. WESS. — Nobis commodiorem scripturam libri nostri dederunt. Vide *Var. Lect. S.*

13. διαφθερίει σε) Cleomenis Gorgo apud *Plut.* in dictis Laconic. p. 240. D. καταφθαρίει, ὦ πάτερ, τὸ ξινύλλιον, ἰὰν μὴ τάχιον αὐτὸν τῆς οἰκίας ἐκβάλλης, eleganter, nec sine convicio in Aristagorae staturam, sed alio ex fonte. *Διαφθερίει* Codicis *Passion.* Ionismum sapit, legiturque lib. IX. c. 41. WESS.

Ibid. Πάτερ, διαφθερίει σε ὁ ξίνος) Ut Attice plerosque Xenophon, Ionice Laconas Herodotus semper facit loquentes: multa *Plutarchus* Laconum dicta Dorice effert; hoc etiam suavissimum *Gorgas*, partim saltem, T. II. p. 240. D. καταφθαρίει, ὦ πάτερ, τὸ ξινύλλιον, ἰὰν μὴ τάχιον αὐτὸν τῆς οἰκίας ἐκβάλλης; Legit-ne apud *Herod.* ἀποστήσης? sed scripserat noster, prout vulgatur, ἢ μὴ ἀποστᾶς ἴης. Apud *Herych.* vulgatissima vox Ἀποστᾶς auctoritate legitur *Aeschyli* munita, quae pertinet ad glossam praecedentem. Dixisse videtur Gorgo καταφθαρίει, et ξινύλλιον. Dorice φθαίρει dicebatur, ut κταίνειν: *Etymol.* p. 269, 50. et *Eustath.* in *Od.* κ'. p. 382, 29. [p. 1649. ed. Rom.] Non patrio sibi more vestitum Milesium Spartiatae filiola ξινύλλιον vocabat, more Graecis usitato, hac forma suum illa contemptum indicans: ἐπύλλιον et κρεύλλιον similiter adhibentur; et ob eandem rationem ἀνδρίον, ἀνδράριον, et ἀνθρώπιον. *Theocrit.* *Eid.* V. vs. 40. Φθονερόν τὸ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον. *Aristoph.* *Ἀχαρν.* vs. 516. ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρασκευασμένα. Φύσι κίναδος ἀνθρώπιον, *Demostheni* dicitur *Aeschines* pag. 180. Venuste *Μένειων*, ἀνθρώπιον λῶστον dicebat *Silenus* in *Eurip.* *Cycl.* vs. 184. Ionium Aristagoram luxuriose vestitum Spartam venisse monstrat proverbium, Οἴκοι τὰ Μιλήσια: prout eius originem explicant *Zenobius* Cent. V. Prov. 57., quique dicitur *Plutarchus*, c. 55. p. 306. et *Suidas.* VALCK.

CAP. LII. 1. Σταθμοί τε πανταχῇ εἰσι) Haec, si numeris ratio constaret, forent egregia, docerentque modulum et proportionem inter σταθμούς et παραστάγγας. In Xe-

nophonitis' Ἀναβ. IV. pag. 297. ἐντεῦθεν δ' ἐπορεύθησαν σταθμούς
 τρεῖς. παρασάγγας πεντεκαίδεκα: iterum p. 299. ἐπορεύθησαν σταθ-
 μούς τρεῖς, διὰ πιδύον, παρασάγγας πεντεκαίδεκα. His gemina
 ferme Nostri τρεῖς εἰσι σταθμοί, παρασάγγαι δὲ πεντεκαίδεκα καὶ
 ἡμῶν. Qui tamen modulus haud perpetuus. Herodoti enim
 σταθμοὶ plerumque quaternos parasangas aut paullo am-
 pliùs aequiparant: nec in Xenophonte eadem ubique pro-
 portio. Nam p. 240. τρεῖς σταθμούς παρασάγγας δέκα, et lib.
 I. p. 17. σταθμούς τρεῖς παρασάγγας εἴκοσι comparat, ubi do-
 ctissimus Hutchinson nonnulla super ista re; quae, nisi plu-
 rima Attici scriptoris loca dixeris mendosa, non procedent.
 Possent et auxilio esse haec Procopii, si quidem eundem
 viae modum explicarent, Hist. Arc. c. 30. Ἐς ἡμέρας ὁδὸν
 ἐνζώνῃ ἀνδρὶ σταθμούς κατιστήσαντο, πᾷ μὲν ὅκτωι, πᾷ δὲ τούτων
 ἑλάσσουσιν, οὐ μὲν τοι ἦσαν δὲ τοῦ ἐπὶ πλείστον ἢ κατὰ πέντε. In
 via, quam expeditus viator diurno itinere conficit, octonas ferme
 mutationes, alicubi pauciores, infra quinque tamen nusquam
 Persae posuere. Sed ea discrepant. Procopii cursus est vehi-
 cularis: hinc plures mansiones et ad iumenta mutanda
 mutationes illa in via: Herodoti pedestre iter, ubi singulos
 in dies tot mansionibus non opus. WESS. — De Itine-
 rario, quod hoc capite continetur, praeter Geographos,
 consulendus est Parisiensis Academicus *De la Barre*,
 cuius est commentatio huc spectans, Tomo VIII. Actorum
 Acad. Inscript. inserta; et Heeren in *Ideen über die Poli-
 tik etc.* T. I. p. 829. et seqq. S.

6 seq. Ἀλὺς ποταμὸς ἐπ' ᾧ πύλαι τι ἐπίκει·) *Portas, πύλας*,
 fossis aquae coërcendae, et, si usus requirebat, emittendae
 caussa adpositas, habemus lib. III. 117. Quo e genere πύ-
 λαι ποταμῶν, שַׁעַר הַנְּהַרֹּת, quibus laxatis urbi Nino ex
 Tigride inundatio in Prophetae Nahumi cap. 2., 6. Hae in
 ponte fluvii Halyos fuerunt, nec Bochartum fugerunt Phal.
 IV. 19. Μύγα, quod sequitur, φυλακτήριον, munimentum ad
 regionis tutelam, omnes ex Aeschine, Aristotele, Iosepho
 norunt, Morello excepto, in Libanii T. II. p. 133. c. emor-
 miter lapso. WESS. — Popularis sui *De la Barre* lapsus,
 qui πύλας h. l. angustias inter montium praecipitia intelligit,
 notavit Larcher. Illa notione paullo post idem vocab. po-
 nitur; quamvis et ibi fortasse veris portis vel claustris
 praeccludi transitus potuerit. S.

Herodot. T. VI. P. I.

D

[10. μέχρι οὐρανῶν τῶν Κιλικίων) Usque ad Ciliciae fines. Montes Ciliciae intelligit Heeren p. 831. quos si designare Herodotus voluisset, οὐρανῶν erat scripturus. S.]

22. Τίγρης) Quum in Aldi Camerarii que exemplis et mastis duobus Πύργης scribatur, debuerat pars ista Salmasianae disputationis ad Solin. p. 489. sine culpa relinqui. Mihi Πύργης non placet, dubio Τίγρης an Τίγρις potior sit. Τίγρις, uti hic scripti quidam et Eustathius, sic lib. I. c. 189. et 193. II. 150.; Τίγρης VI. 20. [Equidem cum Schaefero priorem tenens scripturam, non idcirco alteram improbo.] Hunc autem perhibet ex Armeniis fluere, nec discordant scriptorum alii. Secundi fontes et scaturigo in Matienis: ὁ δὲ ὕδατον [lin. 25.] alter vertitur a Valla. Unde igitur tertium labitur flumen? Hoc praeter expectationem taceatur. Pingue itaque cum Cl. Pausa, οὐδὲ ὕδατον in Ματινῶν, et secundi ac tertii patescet origo. Certe in Matienis scaturiebat Gyndes, de quo lib. I. 189. WESS. — Ille, ὁ μὲν πρότερος, Viro docto Tigris est; unde in sequentibus turbae existunt, quae nullae sunt, si cum Larchero et aliis priorem illum et alterum intelligamus duos illos cognomines, quorum nomina minus nota silentio praeterit Scriptor. Esse autem illos maiorem minoremque Zabatum vel Zabatem, cum Larchero probabiliter statuit Heeren. S.]

28. ἰσβάλλοντος) Arch. ἰσβάλλοντι, ob consequens μεταβαίνοντι, ego primas darem. In Pausania nihil hac frequentius structura. Sed usus editum, monente Galeo, cum non spernat, servatum illud est: nam ἰσβάλλοντι quo tibiae fulciatur, Gronovius docere noluit, nedum quo nectantur modo σταθμοὶ τοῖς τίσσεσι, quae alium utique participii casum sibi desiderant. Hic vero manifesta se prodit lacuna; desunt parasangarum notae et numeri, difficulter ex dubia inter mansiones et parasangas proportionem restituendi. WESS. — Tum in Addendis IDEM Vir doctus haec adiecit: „Si defectus expleretur, quae Kluitii „coniectura, σταθμοὶ τοῖς τίσσεσι καὶ τριήκοντα, παρα- „στάγγαι δὲ ἑκατὰ καὶ τριήκοντα καὶ ἑκατὸν, stathmo- „rum et parasangarum numerus rotundaretur. Aliquid „hic deesse certum arbitror.“ — Eodem modo eisdemque verbis, diu ante Kluitium, explendam videri lacunam docuerat De la Barre, T. VIII. Actor. Acad. Inscr. p. 343. At

ea ratione ultra modum promoveri *Matienae* fines, et absque meliorum codicum praesidio nihil hic definiri posse censuit *Larcher*, Adnot. 108. ad hunc Herodoti librum, p. 230. cui hactenus adsentiuntur *Heeren* (pag. 988.) et *Mannert* Geogr. Graec. et Rom. T. V. P. II. p. 206. ut nullam ne coniecturam quidem conati sint proponere. S.

33. οἱ πάντες σταθμοὶ εἰσι ἑνδεκά καὶ ἑκατὸν) Ratio non constat. *Mansiones* sive σταθμοὶ in praecedentibus duntaxat LXXXI. Neque convenit parasangarum summa: numerantur tantum CCCXIII. Quia tamen *parasangis* *quadringentis* et *quinquaginta*, quot se posuisse significat, accurate stadiorum collectio congruit, bene illi habent. *Vitia* in mansionum et parasangarum numeris, suis olim locis iuste signatis, inflicta haerent, aliorum fortasse mssorum auxilio eluenda; nostri enim in eodem sunt luto. *WESS.* — Nec nostri meliora dedere. S.

CAP. LIII. [5. τὰ βασιλῆα τὰ Μειμόνια καλεόμενα) Conf. c. 54, 8. Adde *Strab.* lib. XV. p. 728. et *Steph. Byz.* voc. Σούσα, eiusque Interpretes. S.]

9. ἡμέραι ἀπαρτὶ ἑννηκόντα) Critici ad *Comici* *Plut.* vs. 388. Κέχρηται αὐτῷ (ἀπαρτὶ) Ἡρόδοτος λέγων, ἀπὸ τούτου εἰσι στάδια δύο ἀπαρτὶ: quod scholion *Suidas* in Ἀπαρτὶ describens, pro στάδια δύο praebet στάδια ὅ sive ἑβδομήκοντα. Unde *Aristophanis* interpretes ea acceperit, an memoriae vitio haec spectarit, quis certo decreverit? In *Herodoto* hactenus invenit nemo, et sunt profecto nusquam. Vide *Hemsterhusium* ad *Plutum* et *Alberti* in *Hesychii* Ἀπαρτὶ. *WESS.* — Vide II. 158, 20 seq. ibique *Var. Lect.* et *Adnot.* S.

CAP. LV. 7. τυραννίδος - - - οὐδὲν ἦσαν) Neque enim *Harmodius* et *Aristogiton*, sed, *Herodoto* iudice, verius *Alcmaeonidae* *Athenas* ἐλευθέρωσαν, lib. VI. c. 123.; et fuit *Hippias*, exacerbatus fraterna caede, [V. 62, 5.] patre fratreque longe τυραννικώτερος. *Aristogiton* et sodalis non habebantur tantum, ut erant, tyrannidae; sed vulgo laudabantur *Athenis*, tanquam qui sublata tyrannide suam patriae reddidissent libertatem. In hanc etiam *Atticae* plebis opinionem inveteratam dici poterat *Dioni Chrys.* pag. 190. Ε. τὸ πιστεύεσθαι πολὺν χρόνον ὑπὸ ἀνθρώπων ἡλιθίων οὐδὲν ἔστιν ἰσχυρόν. Sed sapientiores etiam nonnunquam minus loquuntur considerate: praeter ceteros *Io. Meursio* ci-

tatos in Pisistrato, et ad *Aeliani* Var. Hist. XI. 8., nobilissimos istos iuvenes primum *Hieronymus* [*Rhodius*] statuit exemplum, alia quoque commemorans, quibus demonstrat, ὅτι τὸ τῶν νέων πρὸς ἀλλήλους ἱταρμένον συμφρονῆσαν πολλὰς τυραννίδας καθίδει, apud *Athen.* XIII. p. 602. A.; sequitur *Peripateticus Aristotelis*; quin et *Platonis* iudicium in *Symposio*. Culpas *Platonem* *Iac. Perizon.* ad *Aelian.* pag. 692., velut hac in re dissentientem a se ipso in *Hipparcho*: sed si suspicionem, quam solus forte movit *Aelianus* Var. VIII. 2., ad examen vir Eruditissimus revocasset, illam forsitan agnovisset legitimam, atque in *Hipparcho* multa reperiri, quae faciem praebeant ab illa *Platonis* diversissimam. Neque magni mihi videtur momenti criminationis *Dionis Chrys.* *Perizonio* memorata, culpantis Athenienses, quod *Harmodium* et *Aristogitonem* πάντων μάλιστα τιμῶσιν ὡς ἐλευθέρωσαντας τὴν πόλιν, καὶ ἀνιόντας τὸν τύραννον, Or. XI. p. 191. *Hipparchum* certe sustulerunt; quodque recuperandae libertatis gratia facere sibi proposuerant, imperfecto licet opere, fecisse tamen ab acerrimis tyrannorum osoribus censebantur, ob incoemptum illud opus digni habiti qui cumularentur omni honorum genere. Solum etiam occidendi tyranni conatum Athenienses factum existimabant pulcherrimum; quod luculento demonstrari potest documento. Post eiectos xxx. tyrannos psephisma condiderunt, ab auctore sententiae *Demophanti* dictum, servatum nobis ab *Andocide* de *Myst.* pag. 13. secundum quod iurare cogeabantur Athenienses: tyrannidis auctorem vel fautorem ἴαν τις κτείνων ἀποθάνῃ, ἢ ἐπικτείνων, si quis aut occidens moriatur, aut immoriatur incoempto (sive tantum opus adgressus; id enim est ἐπικτείνων, nempe κτείνων) εὖ ποιήσω αὐτόν τι καὶ τοὺς παῖδας τοὺς ἐκείνου, καθάπερ Ἀρμόδιον τι καὶ Ἀριστογείτονα, καὶ τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν. Hoc respicit decretum *Demosth.* contr. *Leptin.* pag. 312., dum meminit τῆς Δημοφάντου στήλης, cui insculptum iusiurandum: ἂν τις αἰνῶναι τι πάθῃ τῇ δημοκρατίᾳ, τὰς αὐτὰς δόξαι δωρεάς, ὥσπερ Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογείτονι: vulgato nomini Δημοφάντου alterum ex Codd. debuerat substitui: vid. *Lycurgus* pag. 165, 43. Longe recentius et diversissimi generis Δημοφάντου fuit ψήφισμα. Oratio c. *Leptinen*, docte nuper atque eleganter Gallice conversa a *Ged. le Cointe*, eadem opera potuerat

aliquoties expoliri, ut Graeca quoque legerentur emendatius. VALCK.

7. ἐν ἔτη τίσσερα) Thucydides VI. 59. Hippiae post fratris necem tyrannidem tribus annis terminat, totidem Plato in Hipparcho p. 229. B., nihil admodum Herodoti quatuor annis officientes, modo cum H. Dodwello Annal. Thucyd. p. 42. tres integri et quartus inchoatus Hippiae tyranno post Hipparchi violentam mortem relinquuntur. Quod Criticus autem ad Aristophan. Lysistr. vs. 619. κατίσχι δὲ ἡ τυραννὶς ἐπὶ ἔτη γ'. οἱ δὲ, δ', Ἡρόδοτος δὲ στ'. errore non vacat, et mutata verborum sede tolli potest. Nam sex eum annos hic reperisse, non credo. WESS.

CAP. LVI. 5. Τλῆθι λίων etc.) In versibus, Hipparcho fatalem exitum praesagientibus, nihil innovo. Vir doctus [Reisk.] Τλῆθι δ' ἔων, i ergo, tolera, et οὐδαὶς ἀνθρώπων ἀδικῶν fingeat, longe a Brodae ad Anthol. iudicio recedens. WESS.

7. ὑπεριθέμενος ὀνηροπόλοις) Eadem τοῦ δεισιδαίμονος religio eleganter in Theophrast. Char. c. 16. expicta: ad quam ἀπειπάμινος τὴν ὄψιν etiam [lin. 8.] pertinere opinor, neque adeo spretam visionem, sed eius expiationem et ἀποτροπιασμόν innui. Vide Casaubonum ad Theophrast. et Spanhemium in Comici Ran. vs. 1379. WESS.

CAP. LVII. 1. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι etc.) Gephyraeos, necis Hipparchi auctores, Bochartus Canan. lib. I. 21. et Meursius Att. Lect. V. 31. tali diligentia et eruditione illustrarunt, ut aliis otium fecerint. Plutarchum neglexerunt, malignitatis crimine, cuius Herodotum postulat T. II. p. 860. B., haud immunem. Ea-ne malignitas, gentis veram et peregrinam originem vestigare et declarare? Sed doctus scriptor dum rodit, sui obliviscitur. WESS.

Ibid. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι etc.) Ubi in Aristidis Panathen. T. I. p. 190., velut ab Atheniensibus recepti praeter ceteros dicuntur Ταναγραίων οἱ μεταστάντες, Δωριῶν Πελοποννήσου κρατησάντων, ὑπὸ τῶν ἐξάντων ἀναστάντες: Scholiasta mstus hic Herodoto narrata respicit: τοὺτους, αἱτ, τοὺς Ταναγραίους, μὴ βουλομένους αὐτῶν ὑπακούσαι, οἱ Θηβαῖοι ἐξέβαλον' οἱ δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλθόντες ἦκησαν' μέμνηται δὲ τῆς ἱστορίας Ἡρόδοτος, Γεφυραίους τοὺς Ταναγραίους καλῶν. [Attigit etiam Suidas, et

Zonaras in Lexic. voc. Γεφυραίς.] De his egerunt Gephyraeis Io. Meurs. Att. Lect. V. 31., et Sa. Bochart. Geogr. Sacr. II. 1. cap. 21. Gephyraeos istos non Eretrienses origine, sed Phoenices videri Herodoto, atque illinc ortum Aristogitonem dici, id vero permoleste tulit Plútarch. de Herod. Mal. pag. 830. E. Ἀριστογείτονα --- ἄντικρυς διὰ πυχλῶν εἰς Φοινίκην ἐξελαύνει, Γεφυραίων γεγονέναι λέγων ἀνέκαθεν τοὺς δὲ Γεφυραίους --- Φοίνικας εἶναι Φοινῖν, αὐτοὺς οὕτω πεπεισμένους. VALCK.

CAP. LVIII. 3. ἐσθήγαγον διδασκάλια) Iob. Ludolfum, Virum Clar. διδασκαλίας emendantem Continent Hist. Aeth. p. 208. non sequor. Suidas: Διδασκάλιον, αὐτὸ τὸ μάθημα. Sic Basilius M. Homil. III. in Hexaëm. p. 28. c. κατὰδεξον μὲν ἡμῶν τὸ διδασκάλιον: et Homil. V. pag. 43. E. ὡς πρῶτον ἰκίνο προτάγμα διδασκάλιον τῇ φύσει γίνεται, subministrante Cl. Abreschio. Iam ὡς ἐμοὶ δοκεῖν [lin. 5.] relinquo, Herodoti de litterarum prima inter Graecos origine professionem continens. Non defuisse, qui Pelasgis litterarum primordia ante Cadmi in Graeciam transitum vindicarent, ad Diodori III. 66. disputatum fuit. WESS.

5. πρῶτα μὲν, τοῖσι καὶ ἅπαντις etc.) Obscuriorem orationis seriem explanant ista Arch., πρῶτα μὲν τοῦτοις ἔχρωντο, κατὰπτερ καὶ ἅπαντις χρίωνται Φοίνικες: et primo quidem iisdem utebantur, sicuti omnes utuntur Phoenices. Gephyraei nempe primis temporibus non alias usurpabant litteras, quam quarum apud Phoenices usus erat. Merae itaque tum Phoeniciae fuerunt, sicuti et sermo; quo deinceps paullatim inmutato, μετεβαλον καὶ τὸν ῥυθμὸν τῶν γραμμάτων, [lin. 7 seq.] itidem litterarum modum, figuram et scriptionis seriem novarunt. Quam in rem praeclara Cl. Salmasii ad Inscript. Herod. p. 34. opera exstat. Esse memini, qui τὸν ῥυθμὸν τῶν γραμμάτων hic praeferunt, prorsus obliatos Aristotelis Θυμας. p. 578. Ed. Erasm., ubi in Apollinis Ismenii apud Thebanos templo ἀναθηματὰ τινα ὁμοίους ἔχοντα τοὺς ῥυθμοὺς τῶν γραμμάτων ἀρχαῖα, seu ἀρχαίων potius. Quae philosophi, sive cuiusvis alius, ad hanc rem accommodatissima, etiam propter Ismenium, quod statim [cap. 59, 3.] consequetur. Pertinet huc docta disputatio Benedictinae familiae eruditorum in T. I. Hist. Nov. Diplom. p. 587. WESS.

14. καὶ τὰς βίβλους διφθέρας καλίουσι) Bene Vallae

Latina ex P. Leopardi praescripto Em. VII. 19. correctae sunt, quibus male in postrema editione *penuria biblorum Aegypti et Syriae* accessit: nihil enim utraque de regione Scriptor. Certissimus autem *pellium rasarum*, sive *διφθεῖων*, variis olim in nationibus ad rerum memoriam prodendam usus. Persarum *διφθεῖρας βασιλικὰς* habet Diodorus II. 33. et *Agathias Schol.* II. pag. 66. A., aliorum alii. Contra ea ab errore immunis haud est *Varronis* de papyro, Alexandri demum Magni aetate reperta, opinio apud *Plinium* Hist. Nat. lib. XIII. XI.; melior Nostri et *Cassii Heminae* cap. XIII. eiusdem *Pliniani* libri. *Βύβλων*; porro et *βύβλων*, ex prisco more, *Passion.*; namque ita potius, quam *βιβλους* scriptitasse, ad *Hom. Eustathius* p. 1913, 30. [ad Od. pag. 765, 38. ed. Bas.] auctor est. Hinc *βυβλίον ἔπλων* mentio et scriptura lib. VII. 36. WESS.

Ibid. τὰς βίβλους διφθεῖρας καλῶσιν) *Vallam* scellit articulus; errorem iam correxit P. Leopard. Em. VII. c. 19. eundem tamen errarunt et alii; quod monitum ab *Auctore des Essais de Crit.* pag. 161. Adpellationis suo quoque tempore, quin et recentiori, satis usitatae rationem repetit ab antiquissimo more *Herodotus*, barbaris etiam isthac aetate noto. Vellus aureum fuisse *βιβλίον* in *ἑρμασι γυγμάλειν* videbatur incerto scriptori *πρὶ Ἀρίστην*, c. 3. conf. ad *Palaeph.* cap. 31. *Galeus*. Persica sua se *Ctesias* hausisse scribebat in τῶν βασιλικῶν διφθεῖων, teste *Diodoro* Sic. II. cap. 32. ubi vid. *Clar. Wess.* et *Ti. Hemsterh.* ad *Poll.* X. 57. cuius libro VII. 211. haec prostant *Herodoti*, loco quem *Leopard.* excitavit. *Ἰσομνήματα βασιλικὰ* vocat et *Diodor.* III. 38.; *commentarios regios*, *Livius* XXXIII. 11. *Philippi Macedonis* *Μακεδονικά τῆς βασιλικῆς αἰτίας ἱσομνήματα*, *Lucian.* *Demosth.* *Encom.* §. 26. *Arcturus* qui *Prologum* agit in *Plauti* *Rud.* vs. 15., (*Malorum*) *referimus nomina exscripta ad Iovem*: vs. 21., *Bonos* in aliis tabulis exscriptos habet. Ista *Iovis* tabulas *διφθεῖρας* dicebant: *Diogenian.* III. *Prov.* 2., ἡ διφθεῖρα, ait, ἐν ᾗ δοντὶ ὁ Ζεὺς ἀπογράφεται τὰ γνῶματα, *πυμπάλαιος*. Quae praeter *Diogenian.* IV. 95., *Zenobius* habet *Cent.* IV. *Prov.* 11., *senarium* efficiunt, e veteri quodam *dramate* propter elegantiam custoditum: Ὁ Ζεὺς κατὰ χρόνος εἰς τὰς διφθεῖρας. Vanissimus *Auctor* *Philopatr.* inter *Lucianea* T. III. pag. 603., πολλοὺς γε γραφίας φησὶ ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡς ἅπαντα ἀπογράφεται. VALCK.

CAP. LIX. [2 seq. ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπολλ. τοῦ Ἰσμενίου) Conf. Wesselingio ad cap. 58, 5. notata. S.]

5. ὁ μὲν δὲ ἰς τῶν τριπόδων) Sollemne fuit in Ismenii Apollinis fanō tripodas dedicare; quorum ἐπιφανὲς μάλιστα ἐπὶ τῇ ἀρχαϊότητι καὶ τοῦ ἀναβήτος τῇ δόξῃ τρίπους, ἵστιν Ἀμφιτρυῶνες ἀνάθημα, in Pausaniae Boeot. cap. 10. p. 730., non alius fortasse atque hic descriptus: congruunt certe ambo, tum antiquitate, tum *Amphitryonis* illustri titulo. De inscriptis litteris in Pausania silentium, quas Herodotus magnam partem Ionicis similes, *Cadmeas* tamen fuisse commemorat. Hinc consequens videtur, ut ἐπὶ τὰ λαϊά, uti alibi *Pausanias*, ἐκ δεξιῶν, a dextera in sinistram processerint, quemadmodum Phoeniciae: et ut quinque caruerint litteris, quarum posterius inventum, Γ. Φ. Χ. Ψ. Ω. Non sum nescius, incomparabiles viros, Scaligerum ad Euseb. et Salmasium in Inscript. Herod. p. 54. in diversiora tendere; sed Herodotea sententiae ab Ampl. Bouherio (Ep. ad ill. *Maffieum Antiq.* Gall. pag. 168.) adprobatae, favent. Eiusdem, credo, moduli ac figurae characteres tabellae erant, repertae apud Haliartios in Alcmenes tumulo: γράμματα θανμαστά, ὡς παμπάλαια Plutarcho de Socrat. Gen. pag. 577. E.; namque additum ibidem, ἰδιόσ τις τύπος καὶ βαρβαρικός τῶν χαρακτήρων, ἐμφερέστατος Αἰγυπτίοις, ex docti scriptoris suspitione fluxit, parum utique, ubi Alcmenae et Amphitryonis aevum, scribendique tum temporis mos, in consilium venerint, probabili. WESS.

7. Ἀμφιτρυῶν μ' ἀνέθηκεν, ἰὼν ἀπὸ Τηλεβοάων) Correxeram olim, Ἀμφιτρυῶν μ' ἀνέθηκε, ἀνὼν ἀπὸ Τηλεβοάων: cum huc rediisset a Telebois victis: simplex ἰὼν forte praeferebatur, e Bergleri coniectura indicata in Diss. Herod. pag. 167. Quidquid a Scaligero super literis his Cadmeis dissidet Salmas. ad Inscript. Herodis Att. pag. 32. et seqq., consentiunt, opinor, in Graeciam illatas primum duntaxat XVI; atque illud egregie docuit Salmasius, sedecim istas postea, reliquis iam inter Ionas in usum introductis, dictas Ἀρχαῖα γράμματα. De literis Cadmeis Plutarchus T. II. p. 738. E. illas, ait, τετραῖς ἢ τετράς γενομένη περίσχει: eidem p. 1009. E. οἱ παλαιοὶ dicuntur διὰ τῶν ἐκκαίδεκα στοιχείων φράζοντες ἀποχρώντως καὶ γράφοντες. Mirifice scribuntur haec epigrammata viro summo ad Euseb. p. 121. In primo versu

legi debuit ad mentem Salmasii MANETHEKEN EON. Unica litera adiecta sensum daret diversum, neque absurdum: *ἰόντ' ἀπὸ Τηλ.* ut se tripus diceret *dedicatum de victis Telebois*. In istiusmodi rebus dedicatis *ἀπὸ* hoc sensu frequenter legitur apud Pausaniam; qui nonnunquam prisca quoque commemorat epigrammata, literis antiquis Atticis scripta, veluti VI. [c. 19.] p. 498. ult. *ἐπίγραμμα ἀρχαίους Ἀττικοῖς γράμμασιν*: IV. [c. 17.] p. 420, 3., *γράμμασι τοῖς ἀρχαίοις γυγραμμένα*: V. [c. 22.] pag. 435., *ἐλαγίον γράμμασιν ἔστιν ἀρχαίων* (lege *ἀρχαίους*) *ὕπὸ Διὸς τοῖς ποσὶ*: et VIII. [c. 25.] p. 648. VALCK.

Ibid. *ἰὼν ἀπὸ Τηλεβ.*) Nisi *ἰὼν* ex prisco *ἰῶ eundi* notatione, quae Reiskii opinio, censeatur, mallet *ἰὼν* cum *Slado* et *Berglero*. *Amphitryon*, parta de *Telebois* victoria, qua de *Apollodorus* lib. II. 4. et *Plautus Amphitr.* I. 1. 51., *Thebas* redux tripodem consecravit. *Vidimus ἰὼν* et *ἰὼν* commutari lib. I. 157., nec monere *Eustathius* neglexit ad *Iliad.* 8. vs. 277. [Mireris vero, simplicissimam restituendae verae scripturae rationem (*μ' ἀνέθηκεν ἰὼν ἐκ Τηλ.*) doctissimorum virorum acumen praeteriisse.] Illa vero [lin. 8.] *ἡλικίην ἀν εἶη κατὰ Λαίων* sincera sunt. *Amphitryonem Laio*, *Herculem Oedipodi* aetatem egisse aequalem, generationum in *Apollodori* Bibliotheca series dilucide patefacit. WESS.

CAP. LX. 6. *τὸ αὐτὸ οὐνομα ἔχων τοῦ Ἰπκ.*) Vel ex margine *Steph.* recipi debuerat *τῷ Ἰπποκοῶντος*: in Latinis autem a correctoribus poni, idem *Hippocoontis filio* nomen habens: non, *Hippocoontis filii*: isthoc modo Graecismum saepius expresserunt usitatissimum Romani. Non requiritur in his articulus, neque adeo *τῷ τοῦ*, quod Reiskio placebat: *filius Hippocoontis* paulo dicitur ante *ὁ Ἰπποκοῶντος*: et *Λαῖος ὁ Λαβδάκων, τοῦ Πηλυδάκων, τοῦ Κάδμου*. VALCK. — Bene *τῷ Ἰπποκοῶντος* dedere codd. mssti. Animadversio *Herodoti* iusta est. *Scaeus*, *Hippocoontis* si fuerit *filius*, vixit *Oedipodis* tempore, quippe una cum patre ab *Hercule* peremptus. Est autem *Scaeus* iste in *Apollodoro* lib. II. 10. p. 200. WESS. — Conf. *Heyne* ad *Apollod.* II. 7, 3. S.

CAP. LXI. 7. *ἰς τοὺς Ἑγχέλεας*) Quos vocat *Ἑγχέλεας*, eodem memorat IX. 42. oraculum, quo Persas designari putabat *Mardonius*, scribens *ἰς Ἰλλυρίους τε καὶ τὸν*

'Εργχλειον στρατὸν πεποιμένον. VALCK. — Pausanias lib. IX. 5. *Laodamantem*, ab Argivis victum, ἐξ Ἰλλυριοῦς ab-
 iisse scribit; de *Cadmo* antea, ἐξ Ἰλλυριοῦς καὶ Ἰλλυριῶν τοὺς
 καλουμένους Ἑργχλείας: vere, sicuti ex Apollonio Rh. IV. 519.
 constat. Sequentia [lin. 7.] οἱ δὲ Γεφυραῖοι ὑπολειφθέντις, *Ge-*
phyraci autem cum in suspicionem venissent, verterat *Valla*:
 hinc quid ille legerit, quaestio. H. Stephano placuit ὑπο-
 πινθέντις, L. Bos ὑποληφθέντις, quae melior opinatio, cum
 ὑπολειφθέντις et ὑποληφθέντις toties convertantur. At in errore
 Laurentius fuit ex schedarum consensione; loci sententiam
 Cl. Gronovius optime perspexit. WESS — ὑπολειφθέντις te-
 nens Gronovius, ἦσαν istam latine sic convertit: *Gephyraci*
autem derelicti postea ab Boeotis recedunt Athenas. In *Notis*
 autem idem Gronov. monuit, non post ὑπὸ Βοιωτῶν, ut in
 ipsius contextu et in superioribus editionibus factum, sed
 post ὑπολειφθέντις comma debuisse interseri. Wesselingius, in
 Graecis neutro loco incidens orationem, versionem Gronovii
 ita tenuit, ut comma post *derelicti* poneret. Atqui ab *Boeo-*
tis recedunt graece non sonat ὑπὸ Βοιωτῶν, sed ἀπὸ vel ἐκ
 Βοιωτῶν. Praepositio ὑπὸ, quam tenent h. l. libri omnes,
 genitivō iuncta *causam* significat; ut in frequenti for-
 mula ὑπὸ δέους, et similibus: conf. V. 10, 3. IV. 7, 16.
 Intelligendum igitur, *prae Boeotis*, propter *Boeotos* *seces-*
sisse illos, id est, metu *Boeotorum*, sive a *Boeotis* *coactos*;
 quam in sententiam commode *Larcher*, les *Boeotiens* les
 obligèrent par la suite à se retirer à Athènes. Sic φεύγειν ὑπὸ
 τινος, in exsilium mitti ab aliquo, ad fugiendum cogi. Si quid
 obscuri verbis inesset, sententiam suam ipse Scriptor cap.
 57, 8. perspicue declaraverat, ὑπὸ Βοιωτῶν ἀναστάντις. Ver-
 bum ὑπολειφθέντις vero, nec *derelicti* verti debuit a Grono-
 vio, nec a *Larchero* his gallicis verbis reddi, on les laissa
 alors tranquilles. Ἵπολειφθέντις simpliciter sunt relictī, qui
 in sedibus suis manserant, nec ab Argivis erant eiecti. S.

11. Ἀχαιῆς Δῆμπετρος etc.) *Cereris* Ἀχαιῆς, quae et *Ge-*
phyraca, templum et sacra praetereo. Cupidis abunde labor
 Io. Meursii Lect. Att. V. 31. et S. Bocharti lib. I. Canaan.
 c. 21. erit. WESS.

CAP. LXII. [11. ΑΙΙΨΥΔΡΙΟΥ. Sic scribitur apud
Hesych. hac voce et alibi, et apud *Suid.* in Ἐπὶ Αἰψυδρίῳ
 item in *Scolio* apud *Athen.* XV. 695. z. et apud *Etymolo-*

gum p. 361, 31. et 34. et p. 563, 8. denique apud *Eustathium* loco mox citando: quibuscum quum nostrae membr. F. consentiant, non negligere debui hanc scripturam, caeterum ne alteram quidem (Ἀρψύδιον) utique dampnans. S.]

12. τὸ ὑπὲρ Πασιονίης) Menda his se turpis insinuavit: quid enim cum Atticae locis commune Paeoniae, longissime in Macedoniam remotae? *Eustath.* ad *Hom.* p. 461, 20. [p. 351, 13. ed. Bas.] ὑπὲρ τῆς Σπάρτης Lipsydrium locans, eadem inquinatus est macula, vero tamen propiore. *Heyschius* et *Suidas* ὑπὲρ Πάρνηθος, supra Parnethem, idque certissimum. Πάρνης Atticae mons erat, supra quem Lipsydrium Alcmaeonidae exsules munierunt. Proinde τὸ ὑπὲρ Πάρνηθος iure hoc refinxit loco *L. Küsterus*, ad *Suidae* 'Ἐπὶ Ἀρψύδιον. Ipsum autem illud Grammatici testimonio est, Alcmaeonidis ad Lipsydrium rem pessime cessisse, adfirmatque elegans cantilena in *Athenaei* lib. XV. p. 695. v.; *Io. Meursius* in *Pisist.* c. 16. plura. WESS.

Ibid. Ἀρψύδιον τὸ ὑπὲρ Πασιονίης) Πάρνηθος, si mei res esset arbitrii, recuperaret *Herodotus*; et vera *L. Küsteri*, *Cl. Wesselingio* probata, coniectura *Diss. Herod.* p. 110., omnibus hic anteponeretur Codicibus. Cui eadem erant ad manum, quae Küstero, *Io. Meursius* in *Pisistr.* c. 16., *Eustathio* legitimum quidem restituit Attici montis nomen; in *Herodoto* aut veram non vidit lectionem, aut illum a veteris librarii per omnes deinceps Codices propagato errore corrigendo deterruit quae multos insidet religio, non illa minus fortasse dampnanda quam aliorum est inconsiderata temeritas. Locum *Etymologi* prout recte corrigit *Clar. D. Ruhken.* in *Tim. Lex.* p. 150. [pag. 208. ed. sec.] codex exhibet mastus. Nihil impedit quo minus hic suum Iovi restituatur cognomen, cui in Parnethe monte sacratum altare, Βωμὸς Σημαλίου Διὸς dicitur apud *Pausan.* p. 78. f. [lib. I. c. 32.] Hinc *Semaeus* Iupiter *Gyrado*, *Meursio*, aliisque innotuit: auferatur primum litera male repetita: ἡμαλίου facile dabit genuinum, ut arbitror, Ἰημαλίου pluuii Iovis nomen, in Attica saepe siticulosa solemni precum formula evocati, quam *M. Antoninus* nobis servavit V. 7. Idem paene nomen turpius deformatum latet apud *Clement. Alex. Strom.* VI. p. 753, 27.

ubi sacra fecisse legitur in insula Ceo Aristaeus Ἰσθμίου Διὸς: sed nullus fuit Iupiter Isthmius: hic sine ulla controversia emendandum Ἰκναίου Διὸς. Probus in Virgil. Georg. I. vs. 14. *Aristaeus*, ait, aram Iovi Iemaeo (Icnaeo) constituit, etc. -- Traditur haec historia de Aristaeo in Corpore (an opere?) *Argonauticorum* a Varrone Atacino: nobis superest, quem Varro interpretabatur, Apollonius Rhod. cuius Aristaeus II. 524. Βωμόν ποίνειν ὑπὲρ Διὸς Ἰκναίων. VALCK. — Virorum doctorum emendationem ὑπὲρ Πάργης, a Schaefero in contextum receptam, tenuit etiam Iacobs, hanc Historiarum Herodoti partem Atticis suis inserens, p. 333. ed. sec. At constantem librorum omnium Herodoteorum scripturam, ὑπὲρ Παιονίης, defendens *Larcherus*, ex *Harpocrate* voc. Παιονίης καὶ Παιονίδας coll. cum *Pausan.* II. 18. p. 151 seq. eodemque *Pausan.* I. 2. p. 7. et cap. 34. pag. 83. et 84. et *Plutarch.* (sive quisquis fuerit auctor Vitae X. Oratorum) pag. 842. e. opportune docuit, fuisse Atticae pagum, cui Παιονία sive Παιωνία fuerit nomen. Situs fortasse hic pagus erat in radice *Parnethis* montis, eamque ob causam auctor ille, e quo *Grammatici* a Viris doctis citati sua hauserunt, *Lipsydrium* ὑπὲρ τῆς Πάργης situm dixit; nisi is fortasse scripserat ὑπὲρ Παιονίας ἐπὶ τῆς Πάργης. S.

14. τὸν μὲν --- τὸν οὖν ἰόντα) Eadem lib. II. 180., unde et, prius templum fortuito casu in cineres abiisse, discimus: culpa incendii tamen in *Pisistratidas* fuit, testibus Criticis ad *Pindari* Pyth. Od. VII., collata: qui quidem cum Olymp. LXIII. 2. patri successerint, illo ipso anno templum Delphicum deflagrasse, *Dodwellus* *Annal. Thucyd.* pag. 41. constituit. At officit vehementer illi temporum finitioni mors *Amasidis*, isti anno coniuncta; quippe dona, dum superesset, Delphis ad aedis instaurationem, uti lib. II. 180. proditur, liberaliter conferentis; validissime vero *Pausaniae* doctrina de templo Delphico Olymp. LVIII. 1. exusto, in *Phocic.* cap. 5. Quae de *Pisistratidis* autem *Pindari* Scholiastae, modo tamen veritati concinant, familiam indicabunt atque ipsum conplectentur *Pisistratum*, quo modo *Pisistratidae* deponuntur saepius. Vide ad *Comici* Vesp. vs. 500. WESS.

18. παρίεναι λίθου) In *Iungermanni* exemplo Παρίεναι οπε-

rarum est peccatum, cui ipse medelam adhibitam in *Pol-
lac.* VII. 123. voluit. Isto de lapide docti Onomastici in-
terpretes, et Cl. Taylor Lect. Lysiac. p. 619. [pag. 254. ed.
Reisk.] WESS. — Vide *Tayloro* laudatum *Plinium*, Hist.
Nat. lib. XXXVI. cap. xvii. sect. 28. et, quem ibi *Hardui-
nus* citavit, *Theophrastum* *περὶ Λιβῶν* pag. 392. ed. Dan.
Heinsii. S.

CAP. LXIII. [1. Ὡς ὧν δὴ οἱ Ἀθηναῖοι λέγουσι) Λα-
κεδαιμόνιοι requirebam, ubi nunc in Ἀθηναῖοι consen-
tiunt libri. Sane non *Athenienses*, sed *Lacedaemonii* videri
debent id crimen *Alcmaeonidis* impigisse. conf. cap. 90.
huius libri. Mox lin. 4. pro *χρησόμενοι*, praeter necessita-
tem, *χρητάμενοι* invitis libris omnibus edidit *Iacobs* l. c.
p. 334. S.]

2. et seq. ἀνέκωθεν τὴν Πυθίην χρήμασι etc.) *Herodotum* se-
quutus *Schol.* mstus in *Aristid.* Panathen. Ἰαπίας, ait, ὡμῶς
ἐκράτει τῶν Ἀθηναίων μὴ φέροντες τοῦτου τὴν βίαν οἱ Ἀλκμαίωνι-
δαι ἐξῆλθον ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ὧν εἰς ἣν καὶ ὁ Κλεισθένης, δς τὴν
Πυθίαν, τοῦτίστιν ἀδελφοῖς (in margine Codicis *Burm.* corri-
gitur in Διελφοῖς: recte; modo scribatur τοῦτίστι τὴν ἐν Δελ-
φοῖς) ἱέρειαν παρικόλει ἐπὶ τὸ χρῆσαι τοῖς Λακεδαιμονίοις βοηθῆσαι
ταῖς Ἀθήναις. Accepto oraculo, misisse dicuntur *Lacedae-
monii* [lin. 6.] κατὰ τῶν Πεισιστρατιδῶν Ἀγχιμέλιον μετὰ στρα-
τιᾶς, δς ἐτελεύτησεν ἐν τῷ πολέμῳ. Non unam ob rationem
Herodotea criminatur *Plutarchus*, (T. II. p. 860. n.) ora-
culorum patriaeque superstitionis defensor ingeniosissi-
mus; sed idcirco praesertim, quod ille *Pythiam* vatem pe-
cunia corruptam non dubitavit ut *ψευδόμαντιν* traducere.
Noster fraudem etiam a *Lacedaemoniis* agnitam fatetur
atque adeo publicatam c. 90. Libro VI. c. 66. *Cleomeni*
conciliatus *Delphus* *Cobon* *Περίαλλαν* τὴν *πρόμαντιν* ἀναπέμψαι
τὰ *Κλεισθένης* ἰβούλετο λέγεσθαι λέγειν: fraude patefacta *Cobon*
Delphis aufugit mulierque fatidica ἐπαύσθη τῆς τιμῆς. Se-
cundum *Pausan.* etiam III. [cap. 4.] p. 212. *Cleomenes* τὴν
ἐν *Διελφοῖς* *πρόμαντιν* ὤνῆσατο. Quin iam olim a *Lycurgo* le-
gislatore pecunia commota *Pythia* semper eius leges ut
utiles civitati commendabat: ἡ *προφῆτις* *χρήμασι* *πεπιυσμένη*
αὐτὴ *συμφέρειν* (τὸν νόμον) ἔχρα, *Polyaen.* lib. I. c. 16, 1. *Donis*
corruptae, nec mirum in hac fraudum opificina, recentior
historia Graeca plura praebet documenta: vid. *Anton. van*

Dale de Orac. Orig. c. 16. Paulo post [*lin.* 9.] apud *Herod.* iussui divino, ut quidem putabant, postponentes Lacedaemonii humanae hospitalitatis iura, τὰ τοῦ θιού προθέτημα ποιούντο ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν. Ad iudices suos Socrates *Platonis* in *Apolog.* p. 29. c. ἐγὼ ὑμᾶς, αἰτ, ὦ ἄνδρες Ἀθ. ἀσπάζμαι μὴν καὶ φιλῶ, πείσεται δὲ θιῶ μᾶλλον ἢ ὑμῖν: quae commodum admota sunt *Lucae Act. Ap.* v, 29. In hoc cardine *Sophoclis* versatur *Antigones* cum *Creonte* certamen vs. 460. et seqq. VALCK.

4. προφίμειν σφι) Sugillantur a *Plut.* de *Malig.* p. 860. v., ac si καλλίστη καὶ δικαιοτάτῃ liberandarum Athenarum ἔργῃ sceleris atque impietatis calumniam Noster affricuerit; ultro oblitus, *Themistoclem* (quem propterea laudibus in *Vit.* magni viri fert p. 116. r.) consimiliter *Pythiam*, ut ad animi sui sententiam et circumscribendos Athenienses vaticinaretur, perpulisse, usosque tali fraude, quam quidem *piam* vocant, Graecorum plures. Qui mox [*lin.* 8.] ξένους τὰ μάλιστα, eodem *Pisistratidas* vulgatiore dictione ξένους τὰ μάλιστα c. 90. et 91. nuncupat. WESS.

[11. προσχῶν) Vide *Var. Lect.* I. 2, 5. S.]

17. ἄνδρα Κονιαῖον) Nullam in *Thessalia* eiusque vicinia urbem recordor tali nomine. Cogitaveram de *Gono* sive *Gonno* in *Perraeibis*, atque adeo *Thessaliae*. Sed discrepat scriptura, et gentile urbis vocabulum. Eruant itaque, qui poterunt. WESS. — Nec vero necessitas ulla urget, ut patriam huius regis *Thessalorum* in *Thessalia* quaeramus: quin potius ipsa formula qua utitur Scriptor, ἄνδρα Κονιαῖον dicens, indicare videtur extra *Thessaliam* fuisse natum. Itaque nihil impedire videtur quo minus cum *Larcho* Κονιαῖον ἄνδρα intelligamus *Conio* oriundum *Phrygiae* oppido, *Plinio* lib. XXXVI. c. xxxii. sect. 40. (ubi conf. *Harduini* Emend. num. xcv.) et *Hierocli* in *Synecd.* p. 666. memorato; neque enim incredibile esse, cognationem quandam *Thessalis* intercessiasse cum *Phrygibus*, idem doctissimus *Herodoti* interpres ostendit. S.

23. ἐς τὰς νῆας κατέβησαν) *Laurentii* ad *naves* repulit, desiderat κατέβησαν, quod forte olim hic fuit. *Dio Cass.* lib. XLVII. pag. 596. καὶ ἐκείνους ἐς τὸ πύχος κατέβησαν: et lib. XLVIII. p. 416. καὶ τοὺς πειζοὺς ἐς τὸ πύχος κατέβησαντος. Noster V. 106. καὶ ἐκατέρωθεν σφίσι ἐς τὰς νῆας.

Equidem relinquo, quod schedae magno consensu volunt, etai pro praelii ratione et devictorum lenius. *Pausanias* de apibus lib. I. c. 32. οὐδὲ σφαῖς ἰς σίμβλους κατείρξαντες ἔχουσιν, nullis eas alvearibus coërcentes. WESS. — Conf. *Nostrum* VI. 102, 2. ἀπειγμένους ἐν τῷ Πελ. τυχῆν habes cap. 64, 12. S.

24 seq. Ἀγχιμολίου ἐστὶ ταφαί) *Unius Anchimolii* ἐστὶ ταφαί numero plurali? Non opinor; sed illud potius suspicor, Lacedaemoniorum qui ceciderant hic olim etiam factam fuisse mentionem. Fac scribi potuisse: (τῶν δὲ Λακεδαιμονίων, vel τῶν δὲ ἄλλων) καὶ Ἀγχιμολίου ἐστὶ ταφαί τῆς Ἀττικῆς Ἀλωπαῖσι, ἀγχυῶ τοῦ Ἡρακλίου τοῦ ἐν Κυνισάρῃ. De isto *Herculis* fano *Meursius* egit in *Athen.* Att. lib. II. c. 2. Ex hoc *Herodoti* loco situs Attici pagi poterit constitui, si conferantur initium *Axiochi Aeschinis* *Socrat.* et orator *Aeschines* contr. *Timocr.* p. 14, 11. VALCK. — *Sepulcrum* graece proprie τάφος est; ταφή, sepultura, ut apud *Nostrum* I. 24, 12. 112, 16. Videndum igitur, ne eidem *Nostro* αἱ ταφαί (plur. num.) idem valeant ac ὁ τάφος in singulari. Id si minus placet, nullo certe incommodo αἱ Ἀγχιμολίου ταφαί, nullo etiam alio verbo adiecto, intelligi posse videntur *Anchimolii* et eorum qui cum illo ceciderunt sepulcra. S.

CAP. LXIV. 6. ἡ τῶν Θεσσαλίων ἵππος etc.) Huc pertinere puto quod, *Polyaeno* praetermissum, *Frontinus* narrat *Stratag.* II. cap. 2, 9.; nam per equitatum, quo praevalerat *Hippias*, *Thessali* videntur equites intelligendi. VALCK.

9. ἰθὺς ἐπὶ Θεσσαλίας) Praeferrem ἰθὺ ἐπὶ Θεσσαλίας, sicuti ἰθὺ ἐπὶ Λιβύης *Platarchum* apud *Nostrum* lib. II. 119. invenisse, Cl. *Valckenarius* docuit. Ἰθὺς tamen τῆς ἀρχῆς τῆς Τομώριος ἐλφεῖ lib. I. 307. et *Poëta* *Iliad.* γ'. 601. ἰθὺς Μινυαίου ποταμίου Ἦρι, tum *Callinus*, ἀλλὰ τις ἰθὺς ἴτω apud *Stob.* *Serm.* XLIX. pag. 356. Stragem equitatus Tessalici sociorumque *Hippias* explicat in *Lysistr.* vs. 1154. *Comicus*. WESS.

CAP. LXV. 1. Καὶ οὐδέν τι πάντως) Haud opinor οὐδέν τι μᾶλλον πάντως fuisse olim, in eo mastorum silentio: superius cap. 34. οὐδέν πάντως προσδίδοντο ἐπὶ σφίρας τὸν στόλον τοῦτον ὀμνήσεσθαι; et clarissime lib. VI. 3. Nihil quoque in brevi secuturis, [lin. 7.] ἡ αὐτὴ αὐτῇ σύμμαχος, quid-

quam novo: ad loci sententiam aliena non sunt ex lib. IV. 129. τὸ δὲ τοῖσι Πέρσῃσι τε ἢν σύμμαχον, καὶ τοῖσι Σκύθῃσι ἀντίκον. Verum eo in genere, ubi multa saepe coniectantibus blandiuntur, integrum suum cuique iudicium. Ceterum τῆς Πισιστρατιδῆς, quo conclusi tenebantur Pisistratidae, [CAP. LXIV. 12.] malo ipsis omni fuit, quippe iam olim diris devotum apud Thucyd. lib. II. 17., situm eius prope arcem urbis designantem, Nostro lib. VI. 137. nihil dissentiente. WESS.

7. ὑπεκτιθέμενοι --- ἔλωσαν) Non illi capti sunt ὑπεκτιθέμενοι, quem sensum hic quaerebat Vir doctus; sed, dum furtim ex Attica emitterentur alicubi occultandi. More tamen minus usitato tum ponitur τὸ ὑπεκτιθέμενοι: nam qui liberos vel uxores, obsidionem toleraturi, alio transferunt, veteribus dicuntur παῖδας ὑπεκτιθεσθαι, Thucyd. I. 89. Lycurg. contr. Leocr. p. 154, 32. τοὺς υἱοὺς καὶ τὴν γυναῖκα ὑπεκτιθεσθαι. Demosth. de Falsa Legat. pag. 242., οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ ὑπεκτιθέντο τοῖς θυματίρῃσι παῖδιν εὐσας εἰς Ὀλυνθόν. Ubi iubet Aeneas Poliorcet. c. 9. ζεύγη ἢ ἀνδράποδα ὑπεκτιθεσθαι εἰς τοὺς προσείκους, morem antiquum et verbum illud declaravit Casaubonus. Quae de Pisistratidis paulo post dicuntur, [ἄρξαντες μὲν Ἀθηναίων ἐπ' ἔτη etc. lin. 13 seq.] de patre filiisque intelligenda docuerunt Periz. ad Aeliani Var. Hist. III. 21. et Bouhier Diss. sur l'Hist. d'Herod. cap. 14. VALCK.

12 seqq. ἐς Σίγυον etc.) Vide Terpsichores c. 94. et Thucyd. VI. 59. Annos Pisistratidarum tyrannidis Aristoteles Polit. V. 12. xxxv. numerat, Noster xxxvi., levi discrepantia, fortasse ex annis inchoatis aut diversa Pisistrati computatione exiliorum nata. Io. autem Meursii, annos istos Hipparcho et Hippiae, patris ratione non ducta, tribuentis in Pisistr. cap. 5. manifesta aberratio est, reprehensa a Bouherio Diss. Herod. c. 14. et Ed. Corsino Fast. Attic. T. III. p. 96., oblitis tamen calcare se viam; dudum sollertissima H. Valesii cura ad Diodori Excerpta T. II. pag. 557. emunitam. WESS.

CAP. LXVI. 4. ὅσπερ δὴ λόγον ἔχει) Potuisset ὅνπερ δὴ λόγος ἔχει, quomodo lib. VII. 5. ἵνα λόγος σι ἔχη. Euripid. Med. vs. 419. οὐκίτι δυσκλάδος φάσμα γυναῖκας ἔχει. Verum elegans ea linguae copia et varietas. ἔχει δὲ τὸν

Θάτιν καὶ Διονυσιοφάνης posuit IX. 83., at τούτους μὲν τοιαύτη φάσις ἔχει VII. 3. Plura Cl. Abreschius Dilucid. Thucyd. p. 247. WESS. — De corrupta Pythia vide paulo ante, cap. 63. S.

5 seq. ἀτὰρ τὰ ἀνέκαθεν etc.) Hic paulo forsitan acerbior est iocus, quam decebat historicum; neque iniuria hinc saltem κακοηθείας exemplum petens Plutarch. II. p. 860. c. Ὡς εἰδότες αἱτ., παραμυγνύς πίστιως ἵνακα τοῖς λόγοις ἱπταίνους τιναί; Ἰσαγόρας δὲ, Φοσὶν, ὁ Τισ. οἰκίης μὲν ἦν δοκίμου, θύουσι δὲ οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ Διὶ Καρίῳ. εὐρύθμος τι καὶ πολιτικός ὁ μυκτήρ τοῦ συγγραφέως, εἰς Κᾶρας, ὥσπερ εἰς κόρακας, ἀποδιοπομπεύοντες τὸν Ἰσαγόραν. Cives Attici veluti Deos habebant Penates Apollinem πατέρων, et Iovem ἱερῶν: Herodotei Isagorae συγγενεῖς, ut originis vilissimae homines, atque e comoedia Cariones, ἔθνη Διὶ Καρίῳ. Praeter cetera memorat Strabo XIV. p. 974. A. [p. 659. B. ed. Cas.] ἱερὸν τοῦ Καρίου Διὸς, κοινὸν πάντων Καρίων, οὗ μίτισσι καὶ Λυδοῖς καὶ Μυσοῖς, ὡς ἀδελφοῖς. Ex his gentibus servi veniebant in Graeciam. Vim dicti intelligunt, quibus notum proverbium, ἐν Καρὸς αἴση. Non cepit Flor. Christian. illud in Eurip. Cyclope vs. 650. ἐν τῷ Καρί κινδυνύσομεν. Aristides T. III. pag. 256., οὐδ' ἐν Καρίων σχηματὶ καὶ μόρῃ θνήσκειν. Cicero pro Flacco, c. 27. Si quid cum periculo experiri velis, in Care id potissimum esse faciendum. Eximia dedit Clar. Ti. Hemsterh. ad argum. Pluti Aristoph. VALCK. — Iovem Carium, cuius in familia Isagorae mentionem et cultum malignitati Scriptoris tanto posterior, saepissimeque iratior quam oportebat, Plutarchus contribuit, vidimus lib. I. c. 171. WESS.

9. τετραφύλους ἶόντας Ἀθηναίους δεκαφύλους ἱπταίνουσι.) Huc respicit Herodotum citans Pausan. I. [c. 5.] p. 12. Secundum Aristotelem, Politic. III. p. 62, 25. Clisthenes eiectis tyrannis πολλοὺς ἱφύλεττευσεν ξένους καὶ δούλους μετοίκους: scripsisse potius videtur δούλους, καὶ ξένους μετοίκους. Aristoph. Eq. vs. 346. εἴ που διπλίδιον εἴπας εὐ κατὰ ξένου μετοίκου. Cur tribus quatuor in decem distraxerit, veram rationem pandit idem Aristot. Politic. VI. c. 4. conf. Casaubon. in Aeneae Poliorcet. p. 1734. In Aristid. Panathen. T. I. p. 336. Schol. ineditus: Τεσσαράντων οὐσῶν φυλῶν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις Καλλισθένης ἢ Ἀλκμαιωνίδης (Κλεισθένης ὁ Ἀλκμ.) διδούς μὴ ἔν τινι καιρῷ μία τῶν Δ'. φυλῶν βεβληθεῖσαι τυραννῆσαι προσποίησιν ἑαυτῇ τὴν ἄλλην Herodot. T. VI. P. I. E

(τῶν ἄλλων) μίαν, καὶ ἐκ τούτου κρατήσῃ τῶν ἄλλων δύο φυλάς, λαβὼν P. ἡρώων ὀνόματα ἦλθιν εἰς Πυθίαν, μαθεῖν βουλόμενος ἐκ ποίων ὀνομάτων καλέσει τὰς φυλάς ὅς μύλλαι κτίξιν. λαβὼν τὸν χρησμόν, καὶ ἰδὼν Ἀθήνησι ἱποίησι δέκα φυλάς, ἵνα καὶ, ἰὼν βούληται μία τῶν δέκα τυρανῆσαι, μὴ δύνηται πείσαι τὰς λοιπὰς. In his heroum numerus centenarius, P. in l'. mutato, facile posset in denarium converti; sed secundum Schol. Clisthenes Pythiae facit eligendi de multis potestatem. In proximis [lin. 10.] Γελίοντος nomen affirmavit *Wess.* in Diss. Herod. p. 164., ut ea lis decisa videatur. VALCK.

10. Γελίοντος) Hoc in editis ante Gronov. omnibus, plerisque etiam schedis. *Valla* in prima versionis editione *Ionis filiorum Leontis*, unde eum legisse suspicio est, παιδων γι Λιοντος. De *Medic.* silentium, in tituli mutata scriptura utique mirabile. Puto tamen Τελίοντος ex *Ask.* et *Pass.* consensu habuisse. [Vide *Var. Lect.*] Apud alios par discordia. *Stephani Byz.* vetera exempla et scripta Γελίοντος in Αἰγυπτίους. [vide ibi *Holsten.*] In *Plutarchi Solon.* p. 91. olim Γελίοντος, quod ob vicinam Α. et Δ. idem. *Euripidis* in extrema lone verba, et *Pollucis* VIII. 109., in controversiam venerunt. *Guil. Canterus* utraque ad *Nostri* praescriptum conformat, Nov. Lect. V. 19., contra venit prohibetque *Is. Casaubonus* ad *Strab.* VIII. p. 588. [ad pag. 383. suae editionis,] Τελίοντας defendens, qua quoque sunt opinione docti *Pollucis* interpretes; neque plausibili instituti ratione deficiuntur illi. Quod si enim quatuor hae populi Attici partes, non ab Ionis filiis, ut *Euripides* et *Herodotus* censuerunt, sed a vitae genere, quod uni cuique parti fuit assignatum, cognomina inpetrarunt ex *Strabonis* et *Plutarchi* doctrina, commodissime Τελίοντας explicabuntur γεωργοί, rustici, ab opere et collationibus in rem publicam. Verum omnes has opinationes *Marmor* dissipat *Cyzicenum*, luci ab ill. comite *Caylus* expositum in *Recueil d'Antiquit.* T. II. pag. 207., ubi clarissime iisdem titulis et serie fere eadem ΓΕΛΕΟΝΤΕΣ, ΑΡΓΑΔΕΙΣ, ΑΙΓΙΚΟΠΕΙΣ, ΟΠΗΛΕΤΕΣ, tribus *Cyzicena* quatuor; haud dubie ex metropoli Mileto derivatae, atque ad hanc ab Atheniensibus, *Milesiae* coloniae auctoribus, sicuti praeclare generosus *Comes* commonstravit. Est quidem Τελίων virile inter Atticos nomen apud *Apollon.* *Rhod.* I. 96., quod, ut hic valeat,

necesse non est. Αἰγίκοις et Ἀργάδης in marium propriis nominibus, quantum recorder, non sunt, neque Γέλων. Aptissime, sicuti Ὀπλητις, milites, vitae studia in capris alendis et agris colendis illustrant; unde Γέλωντες, principe loco Athenis et Cyzici habiti, haud alii ac εὐπατρίδαι sive λαμπροί, illustres, splendidique. Γέλων, teste Hesychio, idem ac λάμπειν, ἀνθῆν, aut αἶθεν. Γέλων, cuius in risu sedes, olim in splendendo ac renidendo, uti Eustath. ad Hom. pag. 159, 26. [Iliad. p. 120, 31.] significat, terebatur usu. Hinc Γέλων, Syracusanus rex, hinc Γελόντης Attici non absurde propagantur: cuius ego originationis auctorem et suasorem laetus Ti. Hemsterhusium produco. [Conf. Lennepii, ex Hemsterhusii schola progressi, Etymolog. Ling. Graec. P. I. p. 210.] De decem φυλαῖς, earumque titulis et iusto ordine docte post Meursium nuper Ed. Corsin. Fast. Attic. T. I. p. 119. WESS.

[14. καὶ σύμμαχον ἔτινον τότε) Post σύμμαχον leviter incidi debuerat oratio; et latinam versionem in eam sententiam, quam Valla iam expresserat, reformatam velim: hunc vero, *etsi peregrinum, tamen ut vicinum et socium, adiecit. S.*

CAP. LXVII. 3. Κλεισθένης τὸν Σικυῶνος τύραννον) Aequalem hic habuit Solonem, eius belli dux, quo Amphictyones ulti Cirrhaeos sunt, in Apollinem Pythium ingratos et contumeliosos apud Pausan. lib. X. 37. et II. 8., ubi pater illius Aristonymus, avus Pyrrho, cuncti fortasse ex Orthagorae familia, quae centum annis Sicyonem tyrannide pressit, Aristotele Polit. lib. V. 12. teste. WESS.

5. τῶν Ὀμηρίων ἱκίων εἴητα) Significatum voluit, quod scribit Chamaeleon apud Athen. XIV. p. 620., μελωδῆναι οὐ μόνον τὰ Ὀμήρου, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἡσίοδου, καὶ Ἀρχιλόχου, aliorumque poëmata. Rhapsodos autem Homeristas primus Athenis Demetrius Phalereus ibidem dicitur εἰς τὰ θῆματα παραγαγεῖν: ex Athenaeo sua hausit Eustath. in Iliad. Ω. pag. 1497. Sed dudum tamen ante Rhapsodos istos, odiosum hominum genus, etiam Athenis doctis fuisse molestos aestimari potest ex Ione praesertim Platonis I. p. 530-542. et Socraticis Xenophontis p. 462. et 513. [Vide Memorab. IV. 2, 10. ibique Ernest. et Zeun.] De Homero, Hesiodo, ceterisque poëttis, in Lyceo verba facientes Sophistae

dicuntur *Isocrati* Panathen. pag. 236., οὐδὲν μὲν παρ' αὐτῶν λέγοντες, τὰ δ' ἐκείνων βαλφδοῦντες: idem in antiquitatis studiosos iactant οἱ σύγγραφοι. VALCK. — Etiam hunc Scriptoris nostri locum minus recte a me administratum esse intelligo. Primum in Graecis post ἀγωνίζεσθαι debebat comma interseri: quod quum vulgo abesset, imprudens ego verba τῶν Ὀμηρίων ἱππῶν ἱνικά, quae ad ἱππῶσι βαλφδοῦς pertinent, ad ἀγωνίζεσθαι retuli. Nunc latina sic rescripta velim: *Rhapsodos Sicyone vetuit carminibus decertare, (sive carmina publice canere,) propter Homericos versus, etc. S.*

6. τὰ πολλὰ πάντων ὑμνίαται) Ex *Herodoto* vicina enarrans *Eustathius*, habet διότι Ἀργεῖοι καὶ Ἄργος τὰ πολλὰ ἐν αὐτοῖς ὑμνοῦνται, ad *Iliad.* β. pag. 218, 35. Posuit ἐν αὐτοῖς, quod sensum commodum dabat; sed lectum πάντων forte minus intellexit. Voculam in talibus *Herodoto* paene peculiarem, quam ellipsium venatores omitti non potuisse fatebuntur, restituendam hic censeo, ut legatur τὰ πολλὰ διὰ πάντων ὑμνίαται, prae omnibus. Lib. VI. c. 63. ἀνδρὶ εὐδοκίμοι διὰ πάντων δὲ τῶν βασιλέων. VII. 83. κόσμον πλείστον περιέχοντε διὰ πάντων Πέρσαι. VIII. 69. *Artemisiae* τιμημένη διὰ πάντων τῶν συμμάχων: conf. lib. I. c. 25. et VIII. 142. Talia praetermitti non debuerant *Porto*. Recte tuetur illud *Reisk.* in *Dionis Chrys.* Corinth. p. 458. ult. VALCK. — Immo unice verum erat τὰ πολλὰ πάντα, quod praeceuntibus probatis codicibus, quibus et noster *F.* accedit, merito *Schaeferus* recepit. Vide ad lib. I. 203, 7. notata. Ob eandem, quae hic significatur, causam divinis honoribus *Homerum* prosecuti sunt *Argivi*; quia universam quidem carminibus suis illustravit Graeciam, ἔξοχον δ' Ἀργεῖους, ut est in *Epigr.* cxxxvii. T. III. *Analect.* Brunck. p. 256. S.

12. ἐκείνον δὲ λυστήρα) *Dio Chrys.* Pythiae istud responsum alludens *Or.* III. de Regn. p. 43. β. πολὺ δὲ μᾶλλον τύραννον καὶ λυστήρα, ὃ ποτὶ προσέειπεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Σικωνίων τύραννον: unde *Casaubon.* λυστήρα praedonem hoc reponit loco; quem quidem sequi, etsi cupidus adest, haud possum. *Λυστήρ* *Suidae* in voce, ὃ καταλευσθῆναι ἄξιός, dignus qui lapidibus obruatur; qualis profecto *Sicyonius* iste *Clisthenes*: paullo diversior, neque alienus tamen, *Aeschyli* λυστήρ μέγας, [lapidationis supplicium,] vii. c. Theb. vs. 205. At quidnam λυστήρ, tyrannus, φονὴς, cives lapidibus quasi cooperiens,

uti in Hesychio? [ubi videndus Alberti.] Tale certe Aeliani apud Suid. ἵνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ λειυστήρα ἀφανίσωσι. Alibi crudelissimum Apollodorum, τὸν Κασσανδρείων λυστήρα dabit idem Aelian. Hist. An. V. 15. WESS. — Et ipsa nominis forma activum postulare significatum videtur. S.

Ibid. ἐκείνον δὲ λειυστήρα) Primum ponam quae huc pertinent, notata Casaubono, Diatribe in Dionis. Chrys. p. 43. „Cum ita scribit, οὐκ ἂν εἴποιμι τὸν τειούτον ἄρχοντα ἢ „αὐτοκράτορα ἢ βασιλία' πολὺ δὲ μᾶλλον τύραννον καὶ λυστήρα, „ὅ ποτε προσέειπεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Σικυώνιον τύραννον: respicit ora- „culum a Pythia olim Clistheni redditum, Sicyoniorum tyran- „no. Herodotus Terpsichore: - - - ἐκείνον δὲ λυστήρα. Edi- „tiones Herodoti praeferunt λυστήρα, mendose.“ Sicut Reiskio, mihi quoque Casauboni placuit olim coniectura: apta Regem inter et Latronem videbatur oppositio: de se et Annibale Alexander apud Lucian. [Dial. Mort. XII. 5.] T. I. p. 386. οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ οὗτος ληστής ἐγένετο: ubi τοῦ - - - ληστοῦ τῶν Ἑλλήνων e Demosth. (p. m. 81, 50.) mentionem fecit ὁ πᾶν. Nunc in Herodoto λυστήρα quidem legisse videtur Dion; sed alterum invenisse suspicor in suo Codice Aelianum, qui de Nat. An. V. 15. crudelissimum Cassandreusium tyrannum Apollodorum vocat τὸν Κασσανδρείων λυστήρα: et, ne hic quoque de vocis dubitemus sinceritate, faciunt ista Suidae: λυστήρ, ὁ καταλυσθῆναι ἄξιος, τρυτίσσει λυθοβολῆναι. καὶ Αἰλιανὸς, ἵνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ λυστήρα ἀφανίσωσι. Digni qui in barathrum conicerentur, βάρανθοι dicti sunt Atticis, vocem inprimis ὀλεθρος frequentantibus in istius modi sensum, aliasque nonnullas. Rarissima sunt πιδῶν, pro πιδῶν ἄξιος, et Τύμβι, pro ταφῆναι ἄξιμ, quorum hoc in Aristoph. est Lys. vs. 372., illud habet Eastath. in Iliad. Θ'. p. 616, 43. [p. 725. ed. Rom.] qui in Od. K'. p. 391, 33. [p. 1654. ed. Rom.] Dorienses scribit τοὺς ἐπονιδίστους vocasse Φόνους, quasi dicerent ἄξια φόνου δεδρακότας. Tandem λυστήρ proprie idem est ac λυθοβόλος: atqui hoc ipsum, sive λαβόλος, in eundem alicubi sensum fuit a Grammaticis inventum; nam ista prostant apud Hesych. ἀπβόλι, λυθοβόλι, ἄξιμ λυθοσθῆναι. Haec, ni fallor, etiam adversus Casaubonum tueri poterunt vulgatam in Herodoto lectionem; quam solus forsan interpretum Anglicus, plerumque tamen Latina Vallae sequutus, optime hic

expressit, minus recte notatus Auctori *des Essais de Critique* p. 165. VALCK.

16. Μελάνιππον τὸν Ἀστρακοῦ) Quid moverit amanuenses ad τὸν Ὀστρακοῦ pingendum, non reminiscor, neque exputo: aliis omnibus Melanippi pater *Astacus*. *Astacides Menalippus*, sive, ex legitima Barthii coniectura, *Melanippus*, apud Statium Theb. VIII. 718. et Ovid. in Ibi vs. 517., ubi *Salvagn.* et *Burmamnus*; adde *Valckenar.* ad Tragici Phocniss. p. 784 seq. WESS. — In appellativo nomine pro ἄστρακος, quod *cancer* quoddam genus est, vulgo Atticos vocali α cum ο permutatὰ ὄστρακος; dixisse docet *Athenaeus* III. 105. b. Idem in proprio nomine fecit is qui primus Ὀστρακοῦ h. l. pro Ἀστρακοῦ scripsit. S.

22 seq. Μνηστήρια -- Τυδῖα) *Herodotum* more suo sequitur *Pausan.* IX. p. 745. *Mecistem* qui scripserunt, nihil erat adeo cur viro docto notarentur; non certe reprehenderet Ἀχιλλεία, Ὀδυσσεύα, Περσεία, latine scribentes *Achillem*, *Ulysssem*, *Persen*. Forma nominum fuit Aeolica, Πέρσης, Ὀδύσσης, Ἀχιλλῆς: observante *Ios. Scaligero* ad *Propert.* p. 289. Duplici forma dicebatur *Μνηστήρης* et *Μνηστήρ*; Ἀντιφάτης et Ἀντιφάτης. VALCK.

30. τραγικοῖσι χοροῖσι) Vero bene si concinat, *Sicyonios tragoediam invenisse primos*, *Athenienses consummasse*: (*Themistius* Or. XXVII. p. 337. v. Τραγωδίας εὐρεταὶ μὲν Σικωνῶναι, τριστοιχοὶ δὲ Ἀττικοὶ ποιηταί:) certa, inquam, ea si sint, *choris tragicis* ante *Thespim* *Adrastus Sicyone* honorari potuit. Ceteroqui *Thespis*, tragoediam *Athenis* docens *Olymp.* LXI. una generatione *Clisthene tyranno* iunior est. Dici posset, ante eam *Olympiadem*, qua *Alcestis* fabulam produxit, alias recitasse, ex *Plutarcho* et *Diogene Laërtio*: difficile tamen ad credendum, *tragicos choros*, quorum in *Adrasti cultu* vetus ante tyrannum usus, ex iuvenis poetæ rudi invento *Sicyonem* migrasse tam cito. Immo vero, si fallit *Themistii* fides, citra prolepsin quandam salvi non manebunt hi *chori*; quorsum inclinat *R. Bentley* in *Dissert. Phalar.* Ep. p. 293. erudita explicatio. WESS.

CAP. LXVIII. 5. αὐτὰ τὰ τελευταῖα ἐπιθήκει) Quod αὐτὰ τὰ τελευταῖα intelligere se negat *Reisk.* atque idcirco parvis modis sollicitat, retractatum intellexisset, ipsam nominum *terminationem* significari in-άται: ex vocibus enim

ὅς τε καὶ ὄνου (καὶ χοίρου) prodierunt ἴαται, ὄναται et Χοιρῶνται. VALCK. — Nimiā docti viri hariolatio, *μεγαρώδεις αὐτοῖς ὀνόματα τὰ γιγιοτάτα ἐπέθηκεν*. Sincera est et durabit oratio, modo αὐτῶν, i. e. μόνα, τὰ τελευταῖα ἐπέθηκεν, *solas et non nisi terminationes addidit, explanetur, ut fine vocabulorum, ne audirent ὄνεις, ὄνοι, χοῖροι, differrent*. Sic mecum sentiens *Abreschius*. WESS. — Potuerat *lin. 4. καὶ χοίρου* adiacere Scriptor, si libuisset; nec vero adiecto hoc vocabulo utique erat opus: quare quum ignorent illud libri omnes, non obtrudi debuit Scriptori ab Editore. S.

11 *seqq. μισίπειτα μέντοι etc.*) Quae de *mutatis* post Clisthenis excessum contumeliosis titulis, et revocatis Dorien-
sium tribuum nominibus, lucem ex *Steph. Byz. in Δουμῶν* et notatis *Hemsterhusii* ad Comici *Plut. vs. 385. mutantur*. WESS.

12 *seqq. ἐς τοὺς Ἰλλίους καὶ Παμφ. etc.*) Nomina Sicyonii, quibus innotuerant ante Clisthenem, vetera revocarunt, Dorien-
sium tribubus imposita. Apud *Steph. Byz. voc. Δουμῶν* memorantur Ἰλλίους καὶ Πάμφυλοι καὶ Δουμῶνεις: de quibus egerunt *Ti. Hemsterh. ad Schol. in Arist. Plut. p. 114. et Henr. Vales. Emend. l. c. 32*. Ad ista tria quantum nomen adiecerunt, secundum *Herodotum*, ab Adrasti filio ductum, *Αἰγυαλίας*. Sed, ipsam Sicyōna dictam olim *Αἰγυαλὸν* vel *Αἰγυαλὸς*, testis est *Strabo VIII. p. 587. A. [p. 382. D. ed. Cas.] et Pausanias II. [c. 6.] p. 125. Ἀπὸ τούτου --- ἡ γὰρ Σικυωνία, καὶ Σικυὼν ἀντὶ Αἰγυαλίας ἡ πόλις ὀνομάσθη*. Altera pars *Peloponnesi* maritima, ὅσα πρὸς θαλάσση τῆς Ἀργυίας, *Pausan. II. p. 145., Ἀργὴ* dicebatur: vid. *Wess. ad Diodori T. I. p. 507. T. II. p. 226.*; incolae, οἱ τὴν Ἀργολίδα ἀκτὴν οἰκοῦντες. In parte septemtrionali ad maris litus (*αἰγυαλὸν*) habitantes Achaei praesertim, ut erant, dicebantur *Αἰγυαλίας*; sive *Αἰγυαλῆς*. Nonnulla dedit ill. *Ez. Spanh. ad Callim. hymn. in Del. vs. 73. Accommodum heroico versui nomen apud Poetas latius patuit: Theocrit. Eid. XXV. vs. 174. Ἐλπομαι οὐχ ἴτιροι τὸδε τλήμεναι Αἰγυαλῆων*. Ista prostant in *Etymolog. M. p. 189, 5. Βασιλεύων* --- Ἀντίμαχος ἐν πρώτῳ Θηβαϊδὲς --- οἱ δὲ ἴσαν βασιλεύοντες αἰγυαλῶν: ubi postremum nomen, omissum in *Cod. Leid. msto*, frustra tentabat *Sylburg*. Corrigi debet *Αἰγυαλῶν*. VALCK.

CAP. LXXIX. 6 *seqq. πρότερον ἀπωσμένον, τότε πάντα*

etc.) Varie haec sollicitantur: mihi iuncturam sententiamque absolvunt schedae. Alioqui ordine vocum inmutato ἀνωσμένον πάντων, τότε etc. arripì potuerat; ut omnibus liberae civitatis iuribus depulsus innueretur populus. [Probabilem hanc emendationem in contextum recepisse Schaeferum in Var. Lect. monui.] Maior difficultas in δίκαι δὲ καὶ τοὺς δῆμους κατένυμι ἐς τὰς φυλάς: [lin. 10 seq.]; atque etiam decem demos distribuit in tribus; ut Valla. Ergone decem duntaxat Athenis δῆμοι? et, si plures, quid factum illis? Longe autem eos denarium excessisse numerum, indices τῶν δῆμων a Meursio collecti, et Sponii Corsinique diligentia egregie aucti, manifestant. Proinde δίκαι decem non sibi τοὺς δῆμους populos, sed φυλάς nectit. Clisthenes Athenienses δικαφύλους fecit, et in decem has tribus omnes Atticos populos divisit. Vidit loci hanc sententiam Ed. Corsinus, Faistor. Att. T. III. p. 128. WESS. — Nempe naturalis verborum ordo talis concipiendus: καὶ κατένυμι τοὺς δῆμους ἐς τὰς δίκαι φυλάς. Studiosum Herodoti lectorem talia non admodum debent morari: quo magis miratus sum, etiam doctissimum Valckenarium in his haesiase; cuius vide Adnotationem proxime sequentem. S.

11. ἢν τι, τὸν δῆμον προσθέμενος) Quae Galeo sincera videbatur, non absurda certe lectio codicis Arch. ἢν τι, τῷ δῆμῳ προσθέμενος, πολλῶν κατένυμι τῶν ἀντιστασιωτῶν, converti poterat: eratque, cum populi se partibus adiunxisset, multo superior contrariae factionis fautoribus. Hoc sensu frequentatur προστίθεαι τινί: ego tamen et hic vulgatam praefero. Dum favebat optimatibus inprimis Isagoras, adversarius in administranda republica Clisthenes restituit plebis auctoritatem; quam, in imperio populari constitutam a Solone, Pisistratus filisque labefactaverant. Supra c. 66. Clisthenes τὸν δῆμον προσεταιρίζεται: in eandem sententiam scribi potuit τὸν δῆμον προστίθεαι, vel προσάγεται, vel προσποιέται: atque adeo hoc loco dici, τὸν δῆμον προσθέμενος, cum plebem suam genuisset, adversariis multo fuisse superior. Hoc idcirco genuinum iudico quia Herodoteum est; προστίθεαι autem τινί apud Nostrum tantum dicuntur, qui alterius adstipulantur sententiae. Amicos sibi conciliare vel adiungere φίλους προστίθεσθαι dicitur I. 53. idem est cap. 56. προσποιέσθαι φίλους: ista duo permutantur etiam lib. III. c. 74.

In *Thucyd.* VI. 18. *προστίθεσθαι αὐτοῖς* recte *Schol.* explicat. In iis, quae proxima praecedunt, insunt non sane pervulgata, quale hoc videtur: [lin. 10.] *δέκα δὲ καὶ τοὺς δῆμους κατίσμις ἰς τὰς φυλάς*: an in singulas tribus decem demos contribuit? sed, qui ex decem huius temporis tribubus esse censerentur, demi nostris in libris memorantur circiter cxx. Conferenda certe sunt quae ex *Aristotelis* *Repub.* Athen. de *Clisthene* tradit *Schol.* in *Aristoph.* *Nub.* vs. 37. VALCK. — Vide proxime praecedentem *Adnot. S.*

CAP. LXX. 2. *ἐπιβαλὶται Κλειμένην*) *Pausaniae* III: [c. 4.] p. 212. *Cleomenes στρατιώσας ἐπ' Ἀθήνας* primā quidem expeditione, *Herodoto* supra narratā, laudem sibi dicitur civibusque suis peperisse; ὕστερον δὲ Ἀθηναίων χάριτι ἀνδρὸς Ἰσαγόρου, τυραννίδα οἱ συγκαταγασάμενος Ἀθηναίων: ubi praestiterit *συγκαταγασάμενος*. Haec vero *tertia*, secundum *Herodotum*, *Cleomenis* fuit *expeditio*. [conf. ad c. 74, 6. et 76, 1. not.] Quod vero mox ait, τὸν δὲ Κλειμένην εἶχε αὐτῇ φοιτῆν παρὰ τοῦ Ἰσαγόρου τὴν γυναῖκα: hoc *Plutarchus* intactum non dimisit T. II. p. 860. D. Quod primum fecisse dicitur misso nuncio *Cleomenes*, *ἐξίβαλε Κλεισθίνα, καὶ μετ' αὐτοῦ ἄλλους πολλοὺς Ἀθηναίων*, id respicit *Thucyd.* [I. 126.] p. 82, 96: hinc explicandus. VALCK. — Quam *tertiam* *Cleomenis* *expeditionem* adversus Athenas susceptam *Valckenarius* dicit, eam *Herodotus* cap. 74. et seq. exponit: sed, ut *tertia* illa, sic iam et *secunda*, de qua c. 72. agitur, in *Aristagorae* gratiam suscepta est. S.

7. *ἐξίβαλε*) *Expellendi conatum* et voluntatem indicat, ut saepe numero. Vide I. 68. III. 53. [Praecone misso *Clisthenem* multosque cum eo alios urbe excedere iussit: sed tunc quidem unus *Clisthenes* paruit mandato, reliqui in urbe manserunt. cf. c. 72, 1-5.] Τὸς ἰναγίας [lin. 8.] et *Κυλῶνος ἄγος*, cuius *Alcmaeonidae* accusabantur, post *Herodotum* explicuit *Thucydides* lib. I. 126. accuratissime, ibique *Cl. Dukerus*. WESS.

CAP. LXXI. 2. *ἐν Κύλῳ* etc.) Quae huc spectant aliunde pleraque sunt notissima. Perpaucis *Herodoto* narrata *Thucydides* explicatius exsequitur, eleganter etiam et perspicue; sic ut hac in parte historici Principes a suo quiaque more secessisse videantur: est enim passim noster ille *dulcis et fusus, densus et brevis* *Thucydides*; illius *σύνθε-*

εις ἡδὺα καὶ καλὴ, huius αὐστηρά. *Thucydides*, iudice *Hermogene* p. 511. εἶπον καὶ γλυκύτητα ἔχει, μάλιστα μὲν ὅσπερ ἀλλήτριόν τι τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐκφαίνεται τὸ μέρος τοῦτο. *Sophista Theon* in *Progymn.* p. 22. τὸ Κυλώνιον, inquit, ἄγος μᾶλλον τοῦ Ἡροδότου (καὶ Εὐφρόνης) ἐξείργασται *Θουκυδίδῃ*. Si vulgaretur κατ' Εὐφρόνιον, ignotus nos non cruciaret historicus, cuius nomini substituendum adverbium suspicor, quod sensui conveniat. Sed hoc certe non dubitanter statuo, errasse Virum egregium, [*Dukerum* in *Annot. ad Schol. Thucyd.*] dum ipsi *Leo* in *Scholiis ad Thucyd.* esse videbatur *Leo Alabandensis* vel alius. Ad *Thucydeam* nempe de *Cylone* narrationem lib. I. c. 126. tres diversorum adnotatiunculas *Scholia* praebent in vs. 56. quarum postrema nugatoris est *Graculi*, minime digna quae viros exerceret eruditissimos; secunda, ut est captus *Grammaticorum*, ista non inelegans: Ὅτι τοῦ διηγήματος τοῦ κατὰ τὸν Κύλωνα τὴν σαφηνικαὶν τινὲς θαυμάσαντες εἶπον, ὅτι Λέων ἐγέλασεν ἰθαῦτα, λέγοντες περὶ *Θουκυδίδου*. Postrema virum clar. in his minus attentum revocasse debuerant ab errore: horridus *Thucydides* ob torvam veluti structurae faciem magistris istis *Leo* dicebatur, qui, dum in his facili videretur et iucundus ὁ Λέων, aiebant, ἐγέλασεν ἰθαῦτα. Iudex idoneus *Dionysius Halic.* in *Epist. ad Pomp.* p. 210, 3. Καταὶ μὲν αἱ ποιήσεις ἀμφοτέραι - - διαφέρουσι δὲ κατὰ τοῦτο μάλιστα ἀλλήλων, ὅτι ἐὸ μὲν Ἡροδότου κάλλος ἰλαρὸν ἐστὶ, φοβερὸν δὲ τὸ *Θουκυδίδου*. VALCK.

7. τῶν Ναυκράρων) *Laurentii Naucratorum* mendosum et forte operarum peccatum est: sunt enim hoc de genere quam plurima in versionis editione principe. *Nobiliss. Palmerii Ναυκραρίων* spernunt *Aristoteles*, *Harpocration*, et *Suidas*. Quinam Athenis olim *Ναύκραροι* fuerint, praeclare *P. Leopardus* Emend. lib. VII. c. 19. et post deinde *Mausaeus* in *Harpocrat.* *Ναυκραρικὰ* commonstrarunt. Cur autem *ἱνικοι* placuerit, adscripta lib. I. 59. docebunt. WESS.

Ibid. οἱ πρυτάνεις τῶν Ναυκράρων) Ut *Magistratus antiquitus Ναυκράρους* dictos doceat, citat hunc locum *Harpocration.* Apud *Thucyd.* [I. 126.] p. 81, 88. dicuntur *Cylonem* et sodales ἀναστήσαι οἱ τῶν Ἀθηναίων ἐπιτετραμμένοι τὴν Φυλακὴν: custodiendos autem commiserant τοῖς ἱνίκα Ἀρχονσι τοῖς δὲ, addit, τὰ πολλὰ τῶν πολιτικῶν οἱ ἱνίκα Ἀρχοντες ἐπρασαν. Haec

non satis perspicio quo modo cum Grammaticorum possint observatis conciliari *περί Ναυμαρίων*, quae prae ceteris diligenter collegit Leopard. Em. VII. 19. nisi statuatur, in his etiam ab Herodoto diversum auctorem sequutum Thucydidem. Pausaniae VII. [c. 25.] p. 588. οἱ ἔχοντες τὰς ἀρχὰς διαφύσαν τῆς Ἀθηνᾶς ἐκτὸς τῶν Κύλων ὁμοῦ τὴν ἀκρόπολιν κατεσφάλλον. VALCK.

7 seq. ὑπεγγύους πλὴν θανάτου) Non male Valla; quem Portus haud circumspecte deseruit, vertendo, qui Athenas, suae potestati subiectas, incolebant, excepta capitis poena. Namque ὑπεγγύους non ad Ἀθήνας referendum, sed τοὺς ἀνιστάσι, pingendaque ὑποστῆμιν post Ἀθήνας. Cylonei dira fame pressi ex arce accepta fide incolumitatis descenderunt, ita tamen ut iudicio se sisterent, sive ἐπὶ δίκῃ, quemadmodum Plutarchus in Solone. Pactum illud de incolumitate, πιστὴν τῆς σωτηρίας ἰχίγγυν alia in re Dio Cassius, memorat clarissime Thucydides lib. I. 126. ἀναστήσαντες δὲ αὐτοὺς - - ἰφ' ᾧ μηδὲν κακὸν ποιήσουσι: quum induxissent eos, ut descenderent, hac conditione, nullo se eos malo adfecturos: atque haec supplicium privilegia olim. Ἀλλ' ὥσπερ ἱλαβες τὸν ἱκίτην ἰχίγγυν Ἦφύου μὴ κἀκφύλασσει, propterea Oedipus Colon. in Sophoclis fabula vs. 275. Verum haec uberius, Herodoti mentem optime assecutus, Cl. Dukerus ad Thucyd. dictum locum. WESS.

CAP. LXXII. 17. πρὶν ἢ τὰς θύρας αὐτὸν ἀμείψαι) Priusquam intraret. [potius, priusquam intrasset.] Aeschylus Choëph. vs. 569. Εἰ δ' οὖν ἀμείψω βῆλὸν ἱρκίῳ [ἱρκίον] πυλῶν: Si limen transiero. Cultum et Theophylacti Epist. VII. τὸν ἀδελφίδου ὑπερορᾶς θύραν ἐν θύρας ἀμείβοντα. Haec tamen convertentur, ubi in aedibus agens facessere et exire iubetur. Sophocl. Philoct. 1256. Ἐξελθ' ἀμείψας τὰςδε πτερήεις στήνας. Euripides Elect. 750. ἀμειψὼν δώματα, exi. Ceterum quae superius φήμη, ea mox κληδών, [lin. 21.] sive, ut lib. IX. 9. κληδών: differunt enim nihil, itaque de admonitu non bene Valla. Vid. Odyss. T. 100. WESS.

22. ἔξίππῃ μετὰ τῶν Λακιδ.) Huc spectat Aristophan. Lysistr. vs. 273. εὐδὲ Κλεομένης, δὲ αὐτὴν (τὴν ἀκρόπολιν) κατέσχι πρῶτος, Ἀπῆλθεν ἀψάλακτος ἄλλ', ὅμως Λακωνικὸν πίνων, Ὡχέτ' ἔπλα παραδούς ἱμοί. VALCK. — Ἐξίππῃ Valla, a proposito decidit: excidit, Gronov. Possis, pulsus, eiectus est;

certe, *excedere coactus est.* (conf. supra lin. 12.) Sic VIII. 141, 4. *ἐκπίπτειν ἐκ Πελοποννήσου ὑπὸ Μήδων.* Mox κατὰ τὴν ἐν τῇ θανάτῳ, scil. δέσιν: conf. ad I. 109. 2. notata. S.

24. *Τιμησίθεον τὸν ἀδελφεόν*) Ne quis in posterum *Isagorae*, vel alterius, in *Timesitheo fratrem*, quaerat, spero equidem *Τιμησίθεον τὸν Δελφόν* *Herodoto* restitutum iri ex veraci *Palmerii* coniectura. a *Clar. Wess.* firmata in *Diss. Herod.* p. 165. *Δελφοὶ* et *ἀδελφοὶ* alibi quoque male inter se permutantur. *VALCK.* — *Fratrem eius Laurentius* ex coniectura; nam αὐτοῦ, quod nullis in codicibus, legisse, non opinor. Macula τὸν ἀδελφεόν foedavit turpis, vixque mihi tempero, quin ea detrita τὸν Δελφόν ex *Nob. Palmerii* admonitu, siquidem nihil certius, refingam. Rem constituet *Pausanias*, *Τιμασθέων τὸν Δελφόν*, *Isagorae* amicum, in occupata arce *Attica* adiutorem, et capite propterea poenas dantem, clarissime describens lib. VI. 8. Vitii origo in scribarum socordia, ἀδελφόν et Δελφόν confundentium, veluti in *Plutarchi* T. II. p. 825. n. et *Photii* Bibl. p. 481, 30. Veritatem utrobique *Xylander* et *H. Steph.* perspexerunt, quos simili in re duces habeo. *WESS.*

25. καὶ λήματος) Semper ita veteres de fiducia animique praesentia. *Λῆμμα*, captura illis, et *lucrum*; quod scriptionis affinitate saepe prius incrustavit. Testantur editi et scripti libri passim. *Herodotei* mssti omnibus locis perbene. *Gronovius* tamen, quoniam *Florentiae* auspiciū negabatur, novare ausus non fuit lib. VII. 99. errorem agnoscens, quae et *Porti* doctrina. Confer ad *Diodor.* II. 58. et in primis *Graevium* in *Luciani* *Soloecist.* c. 5. *Valckenar.* ad *Ammon.* lib. II. c. 15. et *Pierson.* in *Moerid.* p. 246. *WESS.*

CAP. LXXIII. [5. γὰρ σφί Λακεδαιμονίους --- ἐκπιπλοῦσθαι) De praepositione πρὸς, ante *Λακιδ.* perperam vulgo intersertā, a nobisque abiectā, vide quae in *Var. Lect.* monuimus. Quisquis et *Herodoti* et aliorum Scriptorum loca consideraverit, quae vel ibi a nobis, vel a *Wesselingio* ad III. 66, 11. vel a *Valck.* ad *Ammon.* lib. I. c. 18. vel ab aliis viris doctis ad *Moeridem* p. 305. et ad *Thomam Mag.* p. 703. citata sunt, non dubitaverit, puto, temere vulgo invectam illam voculam fuisse. S.]

10. ἀπικουρύτου) *Suidas* προφανῶς ἔλεγε explicat *Hesychius* εἰς κορυφὴν (τὸ τίλος) ἦσαν: ubi *CL. viri Küsterus* et *Al-*

berti. Verius erit, *summatim dixit*. Κορυφούμενος εἰς τὴν ἀριμύδιον, unam qui in summam cogitur, in Epigr. *Alcaei*, Anthol. lib. III. p. 531. [Analect. Brunck. T. I. p. 492. num. xxi.] συγκαρφῶσαι τὴν διήγησιν, *summatim absolvere*, *Dionys. Halicarn.* T. II. p. 140. At in *Polybio* notione diversa de Arare et Rhodano, insulam suo concursu fastigantibus, ἀποκαρφῶσαι αὐτῆς τὸ σχῆμα κατὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους σύμπτωσιν, lib. III. 49. Habet nonnulla ad *Theophrasti Charact.* c. 2. *Duportus*, non mala, sed ex *Aem. Porti Lexico*. WESS.

CAP. LXXIV. 6. *ἰσθῆλας ἐς τὴν Ἐλευσίνα*) Hoc fecisse secundum alios credebatur Cleomenes, dum ex Athenarum arce, quam ceperat, eiectus, et dimissus ὑπόσπονδος, in Peloponnesum rediret: vid. *Pausan.* III. p. 212. In Scholio veteri in *Aristoph.* Lys. vs. 273. qui τὴν ἀκροπόλιν κατέσχε, Cleomenes, πολιορκηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἀφειδίς ὑπόσπονδος, ἀπὸ τῶν οἰκαδὲ πάλιν Ἐλευσίνα κατέσχε: tum facinoris istius cum Cleomene socii cives Attici dicuntur a libertatis statoribus poenis subiecti, quibus patriae solebant affici proditores; aeneam columnam cui illorum inessent nomina, ἔστησαν ἐν πόλει παρὰ τὸν ἀρχαῖον νῶν: ubi per πόλιν arx est intelligenda: sic *Thucydidi* lib. VI. p. 412; 33. memoratur ἡ στήλη περὶ τῆς τῶν τυράννων ἀδικίας ἡ ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀκροπόλει σταθῆσα: alibi apud eundem legitur στήλης σῆσαι --- ἐν πόλει παρ' Ἀθηνᾶν. vid. *Celeb. Hemsterh.* in *Aristoph.* Plut. p. 261. VALCK. — Nullam equidem alios inter auctores et *Herodotum* ea in re, de qua hic agitur, video dissensionem. Superiorem Cleomenis adversus Athenas expeditionem, qua mox arce occupata eiectus domum rediit, l. c. prorsus silentio praeteriit *Pausanias*. (conf. ad c. 70, 2. et ad 76, 1. notata:) Scholiastes vero *Thucydidis*, non (ut Valck. ait) dum --- in Peloponnesum rediret; sed, postquam in Peloponnesum rediisset Cleomenes, denuo Atticam invasisse eum tradit, cum *Herodoto* planissime consentiens. S.

8. *Ῥυσίας*) *Harpocrationi*, *Steph. Byz.*, *Suidae* Ῥυσία πόλις Βοιωτίας: [apud *Steph.* quidem etiam Ῥυσία, sing. numero:] a quibus non abit *Pausanias*, Ῥυσίων καὶ Ἐλευθερίων, urbium olim Boeotorum, ἐπίπλια ad Cithaeronem describens IX. 2. Qui quidem quin has *Hysias* in animo habuerit, dubium nullum: nam *Herodoti* *Hysiae* non longe ab *Eleutheris*

iuxta Cithaeronem lib. VI. 108. et IX. 15. et 25. etiam in *Plutarchi* Aristide, ut alias ostendetur. An *Hysiae*, Boeotorum finibus proximae, conditionem mutarunt, et lapsu temporis Atticae esse desierunt? Ita videtur: *Herodoti* aetate in Atticis populis censebantur. Vide quoque *Wasseum* ad *Thucyd.* lib. III. c. 24. *WESS.*

Ibid. Οἰόνων αἰρέουσι καὶ Ῥοιάς) Ῥοιάς qui demum dixerit Attices, neminem habuit *Meursius*, praeter *Herodotum*: ego ne *Herodotum* quidem dixisse suspicor. Oenoë pagus Attices, qui hic venit in censum, Eleutheris erat, adeoque Boeotiae, conterminus, δῆμος ἑσχατος τῆς Ἀττικῆς. Huius pagi situm definiverunt viri summi *T. Hemst.* ad *Lucian.* p. 438. et *P. Wess.* ad *Diodor.* I. p. 305. Inter Oenoën et Hysias, praeter Eleutheras, mons Cithaeron interiacebat. Plateis Thebas abeuntibus ad dextram erant Hysiae et Erythrae, quas omnes Boeotiae contribuunt, etiam aetate *Herodoto* proximi: ipse quin etiam *Herod.* VI. 108. et IX. 15., ubi *Mardonius* παρῆκε τὸ στρατόπεδον, ἀρξάμενος ἀπὸ Ἐρυθρίων, (non Ἐρυθραίων, Erythraeis; sed Erythris;) κατῆλθον δὲ ἐς τὴν Πλαταιίδα γῆν: et cap. 25. ἦσαν διὰ τῆς ὑπώρεις τοῦ Κεφαρέωνος περὶ Ῥοιάς ἐς τὴν Πλαταιίδα γῆν. Apud *Thucyd.* III. 24. Plataeenses primum viam ingressi, quae recta Thebas ducebat, illinc deinde, divertentes ad dextram, iter Cithaeronem versus flectebant ἐς Ἐρυθράς καὶ Ῥοιάς, tandem monte superato venerunt in Atticam. Ferri nequit quod legitur in eadem historia apud *Polyaen.* VI. c. 19, 3. οἱ Πλαταιεῖς, ἐκ τῆς Θηβαϊκῆς ἐκκλίναντες, ἐπανῆλθον ἐς τὰς Θήβας καὶ αἶψαν διελθόντες: corrigendum puto ἐπανῆλθον ἐς Ῥοιάς. Ad *Thucyd.* plura dedit de Hysiis *Wasseus*, alterum etiam *Herodoti* locum; omisit quem minus forsitan emendate scriptum legerat, *Eurip.* in *Bacch.* vs. 750. ad Asopum collocantis Ῥοιάς τ' Ἐρυθράς δ', αἱ Κιθαιρώνας λίπας Νέβην κατακῆκασιν. Ex *Harpocr.* constat Boeotiae Ῥοίων *Euripidem* etiam mentionem fecisse in Antiope, quae geminos, ut notum, in monte Cithaerone pepererat. Haec si benigno vultu fuerit ab hominibus eruditis excepta dubitatio, coniecturam periclitabor super Attices pago, qui hic commemorari potuerit. *VALCK.* — SUMM super eo pago coniecturam, quam hic silentio pressit *Vir doctus*, an alibi aperuerit, compertum non habeo. *Larcherus* in *Adnot.* ad h. l. Φυλῶν

se pro 'Τσιᾷς maluisse professus est: at ea quidem nimis violenta novatio foret. S.

CAP. LXXV. 2 seqq. Κορίνθιοι μὲν πρῶτοι --- μεταβάλλοιτο) Ob unius ego Codicis dissensum non sollicitassem olim vulgatum μεταβάλλον τε καὶ ἀπαλλάσσοντο: id est μεταβαλόντες (vel μεταβουλευσάμενοι) ἀπῆλλάσσοντο: praesertim cum veteribus et Herodoto Μεταβάλλειν, ut Latinis mutare, pro mutari et μεταβάλλισθαι, frequenter adhibeatur: vid. Gataker. in M. Antonini V. 13. Hic Herodoto tradita multis enarrans Schol. mstus in Aristid. οἱ Κορίνθιοι, inquit, ἄτε δὴ εὐσιβίς ἤρξαντο ἀναβαλίσθαι τὴν συμμαχίαν, φάσκοντες μηδὲν ἀδικῆσθαι ὑπ' Ἀθηναίων. Lector Herodoti diligens de Corinthiis scribit Dio Chrys. in Corinthiaca p. 459. A. quod Casaub. veretur ne sit ἀνιστόρητον, et e librarii menda, non auctoris mente: mihi facili nominis Isagorae transpositione cum historia Dion in concordiam videtur posse redigi, si dicantur Corinthii, τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τῶν τυράννων ἐλευθερώσαντες, πρότερον μὲν ἀπὸ Ἰππίου, ὕστερον δὲ ἀπὸ Κλειομένους καὶ Ἰσαγόρου καὶ μετὰ ταῦτα, ὡς αὐτοὶ πράγμα ποιῶν ἐπεχίρειον Ἰππίου (Δικειομένους hic nomen Ἰππίου idem valet ac τυράννον) καὶ τερματίζοντα τῆς Ἑλλάδος καθίστασθαι, πρῶτοι μὲν αἰσθόμενοι, μάλιστα δὲ ἀλγίσαντες, ἡγούμενοι τοῖς ἄλλοις τῆς ἐλευθερίας καταστάντες. Ex his tribus postremum spectat non sane tempora recentiora, quibus a Lysandro captas Athenas cum Thebanis Corinthii delendas esse censebant; sed Herodoto narrata c. 91. et 93. Secundum ad hanc pertinet expeditionem. Primum non commemorat Herod. c. 64. in Corinthios interdum magis, quam decebat historicum, iniurius: Cleomenis tamen in exigendo Hippiam Corinthios etiam adiutores fuisse verisimillimum faciunt in sequentibus narrata. VALCK.

11. παραλυομένου δὲ τοῦτιν τοῦ ἱέρου) Manifesta haec altero de rege, soluto lege et necessitate expeditionis. Alia omnia Cl. Gronovius, cui equidem calculum non addo. In altero Tyndaridarum, domirelicto, magna obscuritas. Nob. Palmerius Exercit. p. 26. Tyndareos vel Tyndaridas hic [lin. 12.] dici suspicatur, non quod de stirpe Tyndarei nati forent, sed quod Castoris et Pollucis Tyndaridarum, in numerum divorum relatorum, erant sacerdotes et ἱεροφάνται; dubitans tamen, neque inmerito: nullus enim hariolationi auctor, color nullus. Haec vide: Tyndaridae semper Casto-

res sunt, lib. IX. 72. quos Spartani auxilium flagitantibus non nunquam, ut suppetias ferrent, dederunt. Locri certe Epizephyrii, cum bellum Crotoniatarum horrerent, ἐπιψαν, verba sunt Zenobii Cent. II. 17. εἰς Λακιδαιμόνα συμμαχίας δόμενοι. Responsum legatis fuit, non se copias duros, τοὺς δὲ Διοσκούρους sive Castores missuros: quibus consona Eustath. in Hom. p. 268, 6. Spartae itaque Castor et Pollux rei militari auspicia dabant. Iam duo cum essent, sicuti totidem reges civitatis, aequum videbatur, ut regum altero domi manente, alter dumtaxat Tyndaridarum in expeditionem assumeretur: accedebat fortasse forma et habitus signi, quo indigetabatur apud Plutarch. περὶ Φιλαδέλ. pr. τὰ παλαιὰ τῶν Διοσκούρων ἀφιδρώματα οἱ Σπαρτιάται ΔΟΚΑΝΑ καλοῦσι: additur, fuisse δύο ξύλα παράλληλα δυοὶ πλάγιως ἐπιζυγμένα, duo ligna aequaliter distantia, duobusque transversius iuncta. Quae quidem in castra si fuerint portata, uno Tyndaridarum cum rege in bellum pergente, disiungi necesse fuit. Atque haec, ubi probabuntur, obscura dispellent. WESS.

12. τῶν Τυνδαρίδων τὸν ἑτερον) Palmerium miror, ignorare se prorsus, fatentem, qui fuerint isti Tyndarei; Castores enim Palmerius, sive Therapnaeos Tyndaridas, si quis alius, habebat certe notissimos. Fratres isti, eximia Spartae religione culti, in sermone quoque quotidiano dicti τῶ Σὼ, quia concordēs regnaverant, a Regibus ad bellum simul exeuntibus, ut arbitror, boni ominis gratia, et velut auxiliatores sollemniter evocati, binos Imperatores comitari credebantur: Σωτήρις (ὄντες,) καὶ γὰρ παρὰ τὰς, a nescio quo Tragico dicti apud Aelian. Var. Hist. I. 30. Προῦ γὰρ δὴ, inquit Herodotus, καὶ οὗτοι ἀμφοτέρω ἐπὶ κλητοὶ σφὶ ἴοντες εἶποντο. Regum imperatorum concordia Demarati secessione violata, hanc tulerunt legem Spartiatae, ut in posterum alter tantum Regum educeret exercitum; alteri autem Regi, qui domi maneret, Tyndaridarum etiam alter veluti custos relinqueretur et tutelar. Alteram legis partem Cragius hinc attigit de Rep. Lac. lib. IV. c. 4. Tyndaridas Cragius et Meursius suo loco reliquerunt. Ut alibi, sic Spartanis etiam Castores dimicantibus adfuisse credebantur salutare: adfuturos proeliantibus persuasit Archidamus, Frontin. I. c. XI, 9. Polyæn. I. c. 41, 1. ὡς οἱ Διοσκούροι συμμαχῆσόντες

ἡμεῖς. Apud eundem II. c. 31, 4. Lacedaemonii sibi persuadent, Διοσκουρίαν ἐπιφάνειαν γαγρίναι: vicina corrigit Hemsterh. in illa luculenta de Orestoribus adnotatione ad Lucian. [Deor. Dial. XXVI. 1.] p. 284. Apud Herod. V. 80. auxiliares petentibus Thebanis suos heroas Aeginetae ἐπικουρίην τοὺς Αἰακίδας συμπέμπειν ἔφασαν, quorum auxilium imbecillum experti Thebani τοὺς μὲν Αἰακίδας ἐφί ἀπέδιδοναι, τῶν δὲ ἀνδρῶν ἰδίῳ: ad istum locum. Iustini quaedam excitat Cler. Gronov. ex lib. XXII. c. 2. quae huc vel in primis pertinent. VALCK.

CAP. LXXXVI. [1. seqq. Τέταρτον δὲ τοῦτο etc.) Poterat πλμπτον dici: nam, singula si reputes, quinta haec fuit expeditio. De prima, quae Codro regnante accidit, quam uno solum verbo tangit Scriptor noster, videndus praeter alios Pausanias lib. 1. c. 39. p. 95. Secundam, duce Anchimolio parum felici successu susceptam, exposuit Noster cap. 63. Tertiam, quae prima fuit Cleomenis in Atticam expeditio, qua ex Attica profugere coacti sunt Pisistratidae, exposuit idem cap. 64. et seq. Iam quarta numerari expeditio poterat ea, quae secunda Cleomenis fuit; quae arcem Athenarum Cleomenes occupavit: (cap. 72.) sed quoniam exiguam admodum manum (c. 72, 3.) tunc secum Cleomenes habuit, et paucos post dies excedere Atticā coactus est; illius nunc expeditionis Herodotus (quem admodum etiam Pausanias, loco in Adnot. ad c. 70, 2. citato) rationem non habet: et quartam Doriensium expeditionem in Atticam susceptam, illam numerat quae c. 74. et 75. exposita est. S.]

CAP. LXXXVII. 4. τοὺς Βοιωτοὺς) τοὺς βοηθοὺς parum abest quin probem. Vitabitur ita toties iterata Βοιωτῶν mentio, auribus minime iucunda. Atticas autem has contra Boeotos et Chalcidenses expeditiones ad Herodoti exemplum floride ornavit Himerius Eclog. p. 44. ed. Steph. Rhetoris locum adscripserat St. Berglerus. WESS.

11 seq. ἐπὶ τῶν ἰπποβοτίων τῇ χώρῃ) Optime Plutarch. in Camillo p. 164. F. Χαλκιδίων δὲ τοὺς ἰπποβοτάς λεγομένους, πλείους, καὶ δόξῃ διαφέροντας, ἔξιβαλεν Pericles; cui cum congruat Strabo X. p. 685. c. [p. 447. n. ed. Cas.] et Aelian. Var. VI. 1. laudo instauratum eorum ex mssis titulum. Fuerunt iidem haud dubie et ἰπποβοταί, sed plus priore Herodot. T. VI. P. I.

indicatur. Scholiast. ad Eurip. Orest. 1001. Ἀτρίως ἱπποβόται, ἵππους τρέφοντες, καὶ ἵππους ἐπιβαίνοντες: qui mihi tali glossa significat, in aliis Tragici exemplis Ἀτρίως ἱπποβάται fuisse, sicuti Sophocl. Aiac. vs. 620. οἰοβότας, et Philoct. 217. ἀγροβότας variabatur olim. Dices, disputatis haud parum nocere ἱπποβητίων Chalcidensium commemorationem lib. VI. 100. sed aliter habet res, ex Codicibus promulganda: neque ergo male Cl. Abr. Gronov. ad Aelianum. Restat τῶν κληρούχων numerus, longe in Aeliano minor. Δισχιλίους ex scriptis viri celeb. Perizonius et Jac. Gronovius Praef. ad T. IV. Thes. Ant. Graec. expulso vetere τεσσαράκοντα, probant et urgent, opinati insuper satis eum amplum videri, Herodotique τετρακισχίλιους (sic Gronovius) partim in Hippobotarum agros, partim aliorum conmigrasse: quam recte, non indico. Aeliani, sedulo ut dicam, τεσσαράκοντα, ubi nota numerali pingantur, ex quatuor Nostri millibus pro-gigni facili potuerunt partu. WESS.

12. οἱ δ' ἱπποβόται ἱκαλόντο οἱ παχίς) Equidem non opinor sic ab Herodoto potuisse scribi; sed, articulo omissio, ἱπποβόται δὲ ἱκαλόντο οἱ παχίς τῶν Χαλκιδέων: quod supra iam indicavi in lib. I. c. 180. Forma nominis ista, ἱπποβόται, hic erat in Flor. Cod. [quam recepit quidem, sed] cuius tamen bonitatem vir clar. non [diserte in Notis] commendavit; memor, ut puto, alterius loci VI. 100. ubi ad vulgatum, τῶν ἱπποβητίων Χαλκιδέων, nihil ex Med. reperiebat enotatum. Ad Aelian. Var. Hist. VI. 1. incerti fluctuant, utrum opulentiores inter Chalcidenses ἱπποβόται dicti sint, an ἱπποβάται. Sequor iudicium utriusque Gronovii, suffragantium Casaubono; pauca quidem attulit is ad Strabon. sed quibus mea saltem opinione planissime demonstravit dictos ἱπποβότας. Ne equites quidem commode dici potuisse putem ἱπποβάτας: sed, ut οἰοβότης, αἰγυβότης, sic qui equos aleret, erat ἱπποβότης. Quorum autem census equis alendis sufficeret, atque adeo opulenti, vocabantur apud Chalcidenses ἱπποβόται. Comparari quodammodo possunt οἰκίαι τιθρησκοτρόφοι: [Herod. VI. 35, 3. et 125, 26.] Rarius illud Antigoni Carystii de patre Polemonis apud Diogen. Laërt. IV. 17. illum τῶν πρώτων τε εἶναι πολιτῶν καὶ ἀρματοτροφεῖσσι: nam sic ista scribenda sunt. Qui Athenis olim opibus eminebant γεωμόροι, qui Syracusis et alibi, γεμύροι di-

cebantur: non sane rusticos ista vox notat aut aratores, sed agrorum possessores; quales hodieum in Frisia nostra rempublicam gerunt. In Thessalia T. Quintius Flamininus potentiorē eam partem civitatum fecit, cui salva tranquillaque omnia magis esse expediebat: haec ubi scribit non protrita Livius XXXIV. 51. tacent commentatores. VALCK.

15. ἐς πίδαας δῆσαντες) Herodoteum ἐμπιδήσαντες monstrat non esse deterius ἐν πίδααις δῆσαντες, quod hic habet Aroh. Istas πίδαας in arce dedicatas memorat hinc Schol. mstus in Aristid. Panathen.; historiam ex Herod. lib. 5., quem citat, enarrans. Athenienses ibi Boeotos vicisse dicuntur καὶ Χαλκιδέας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀνέβησάν τε τοῖς παῖδας (τὰς πίδαας leg.) ἐν ἀκροπόλει, αἷς τοὺς αἰχμαλώτους ἔδσαν, καὶ χαλκίῃς τιβρίππου (leg. χαλκοῦν τιβρίππον) ἀπότισιν τῶν λύτρων. Istae πίδααι ἔτι καὶ ἐς ἡμᾶς, inquit Herod. [lin. 18.] ἔσαν περιουσαι, κρεμάμεναι ἐν τευχίῳ περιπεφλουσμένων. Multa notat ad postremum illud Portus: sincera scriptio videtur περιπεφλουσμένων πυρὶ, a περιφλοιζῖν: περιπεφλογισμένων forte legit Valla. In ista forma loquendi alibi habet σῶον: ἔτι καὶ ἐς ἡμᾶς ἦν σῶον, II. 181. IV. 124. VIII. 39. Ut hic, [sic fere] lib. I. c. 66. αἱ πίδααι, ἐν τῇσιν ἰδιόδατο, ἔτι καὶ ἐς ἡμᾶς ἔσαν σῶσαι ἐν Τυγίῃ, περὶ τὸν νόον τῆς Ἀλέης Ἀθηναίης κρεμάμεναι. VALCK.

15. χρέων δὲ ἔλυσαν) Eliminavi ὕστερον, obsecutus codicibus; neque sane necessaria eius hic praesentia. WESS.

16. διμνέως ἀποτιμησόμενοι) Pollux διμνέως legit, sicuti εικοσίμνως de viginti minis apud Lysiam. Vide Kühnium et Iungermann. [Conf. Var. Lect. h. l.] Erant autem binae minae sollemne in singulos captivos redemptionis pretium apud Graecorum multos. vide lib. VI. c. 79. Porro [lin. 19.] τευχίῳ περιπεφλουσμένων malebat Cor. de Pauw, ob Comici, suspicor, τοὺς δὲ ζῶντας περιφλούει, Nub. vs. 395. Rectius Portus: φλέω, φλώω, φλεύω, quo fonte alia manarunt plura, auxilio advocavit. WESS.

27. δισμῶ ἐν ἀχλυσίντι) Docta Gronovii cura lucem et auctoritatem Medic. ἀχυνθίντι quaesivit, nato fortasse errantis calami ductu ex vulgato, ut Hesychii ἀχλυθίσσης ex ἀχλυσίσσης. Sequentia [ibid.] dicto Heracliti, ὅτι βριμὴν χερὶ σβεῖν νόον μάλλον ἢ πυρκαϊήν, apud Diogen. IX. 2. firmantur; et currus aëreus ex decimis Chalcidensium et Boeotorum Pausan. I. 28. WESS.

CAP. LXXIX. 3. *ἰς πολύφημον*) *Concionem sive coelum, recte Ραμν et Reiskius. Poëta Odys. B. 150. 'Ἄλλ' ὅτι δὴ μίσσῃ ἀγορῇ πολύφημον ἰκίσθην: ad quae Hesychius, πολύφημον, πολύφωνον, ἐπιθετικῶς ἢ ἑκκλησία, [fors. ἦγον ἑκκλησίαν,] ἐν ᾗ πολλὰ φῆμαι καὶ κληδόνες εἰσίν. Pythia more suo ambigue respondet. WESS. — Homereum illud consultoribus non fuit obscurum, oraculum usitato more referentibus ad populum: oraculum οἱ θεοὶ ἀπὸ γαλλῶν ἐς τὸν δῆμον, Herod. VII. 142. Hoc alibi Nostro dicitur ἐξενεῖσθαι ἐς τὸν δῆμον: Thucydidi, ἀνενεγκνῆν ἐς τὸν δῆμον. VALCK.*

CAP. LXXX. 3. *τὸ μαντήϊον*) Sic praestat; idem lib. II. 152. Opportune Critici in Pindari Nem. Od. IV. 30. Θῆβη γὰρ καὶ Αἴγινα, 'Ἀσωπίδες' καὶ Φασὶ Θηβαίοις πολεμοῦσιν 'Ἀθηναίοις ἐκπεσεῖν λόγιον, τοὺς συγγενεῖς ἐλίσθαι συμμαχοῦς' δι' οὗ τοὺς Αἰγινητάς ἐλίσθαι, hac forte ex narratione. WESS.

10. *τοὺς Αἰακίδας συμπίμπρυν ἴφασαν*) Etsi haec prae-scae superstitionis pars in densa sit caligine, *συμπίμπρυν Med. et Ask., docte a celeb. Viro expositum, recepto non antepono. Spartanorum Locrensibus responsum apud Xenophium, de quo superius, [Adn. ad c. 75, 12.] τοὺς δὲ Διοσκουροὺς αὐτοῖς ἐπιπέμψουσιν, stat contra istos Codices: tum, quod continuo subsequitur, τοὺς μὲν Αἰακίδας σφί ἀπέδιδεσαν, eosdem, quo tandem cunque modo, accepisse innuit Thebanos. Accedat Philostrati illud, Heroic. lib. XIX. p. 743. ἐπιπιδὴ ναῦς ἐς Σαλαμῖνα ἐξ Αἰγίνης ἔπλευσεν, ἄρουσα ἐπὶ συμμαχίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ τὸν τῶν Αἰακιδῶν οἶκον. Advexit itaque ea navis suppetias Graecis *Acacidās*. Atque hoc est, quod lib. VIII. 64. perscribitur, missam tum fuisse navem ἐπὶ Αἰακόν καὶ τοὺς ἄλλους Αἰακίδας in Aeginam, quam reducem dabit c. 84. Hoc amplius; Locri Italiothae Aiace, Oilei F., inpetrarunt ab Opuntiis apud Pausaniam lib. III. 19. simili consilio; cui quidem cum in instructa acie χῶρεν κενὴν, vacuum locum, Locri reliquerint, teste Conone Narrat. XVIII. utique probabile accidit, arcessitos hos supplicationibus Heroas fuisse et in speciem abductos, ut omen praelio et spem praesidii praeberent. Plutarchus certe pugna Salaminia *Acacidās παρακεκλημένους εὐχαίς πρὸ τῆς μάχης ἐπὶ τὴν βεήθειαν* in Themist. p. 119. e. perhibet, propositis auctoritatem concilians. Hinc ἐπικαλόμετο Αἰάντα τὸν Τηλεμῶνος lib. VIII. 64. et ἐπὶ κλητοὶ Tyndaridae supra c. 75. h. e. *σύμμαχοι*, Hesychio interprete. WESS.*

CAP. LXXXI. 6. ἰχούσης ἐς Ἀθηναίους) Hoc fastidire non debui. Talia lib. VI. 2. ταῦτα ἐς τὴν ἀπόστασιν ἔχοντα: et cap. 19. τὸ μὲν νυν ἐς αὐτοὺς Ἀργείους ἔχον oraculum: denique VIII. 144. τὴν προνοίην, τὴν ἐς ἡμῶς ἔχουσαν. Sic schedae: prius erat, hoc ut loco, τὴν πρὸς ἡμῶς ἰούσαν. WESS.

Ibid. ἰούσης πρὸς Ἀθηναίους) Ex duobus minimum Codicibus enotata lectio, ἔχθρης -- ἰχούσης ἐς Ἀθηναίους Herodotea videtur, ἔχειν ἐς saepius in aliis locutionibus frequentantis. Hic illa ἔχθρη c. 82. dicitur προφειλαμένη ἐς Ἀθηναίους: infra VI. 65. ἔχθρη memoratur Leotychidae ἡ ἐς τὸν Δημάρhton. τὴν ἔχθραν ἐς τοὺς Ἀργείους dixit Thucyd. p. 142, 9. quem scripsisse suspicor p. 103, 94. οὕτως ὀργῆς εἶχον οἱ Πελῆδες ἐς τοὺς Ἀθηναίους: ὀργῆς ἰβι Reiskio venit etiam in mentem: Sophocleum est, ὡς ὀργῆς. ἔχω: dicitur quidem ὀργῇ λέγειν, κελύειν, κολάζειν: sed vereor ut dicatur ὀργῇ ἔχην Ἀθηναίους. Quod hic vulgatur, absque codicibus certe nemini suspectum esset. VALCK.

11. Ἀθηναίους ἰσινίοντο) Mutationi Florentinae recte diffidit Gronovius; unde ἰξινίοντο fingere si velis, verbi in Musis usus refragabitur. Forma est insolentior, qualis ferme in ἰσινίοντες Eusebii apud Stob. S. XLIV. p. 310. sed obvia in mssis: οἱ δὲ εἶχον οὐδὲν εἰσίσθαι lib. IV. 123. Arch., et ἰσινίοντο πᾶσαν τὴν στρατιὴν IX. 48., σπεύμενος c. 85. eiusdem libri. Quae libuit coacervare. WESS.

Ibid. ἰσινίοντο) Neque Ionice dicitur εἰσίσθαι. Nisi forte quis Codex daret ἰδηνίοντο, scriberem ἰσινίοντο: hoc Ionicum pro ἰσινίοντο: ex utraque forma conflatum ἰσινίοντο. Deterior lectio Cod. Med. ἰσινίοντο: quodque paulo post legebatur, οὐδὲνα καμπὸν ἀπειδίδου, vel ἀνιδίδου, praestat eiusdem libri scripturae. VALCK. — In ἰσινίοντο consentiunt h. l. libri omnes: nam, et codicem Med. hoc debuisse, ipsa eius aberratio in ἰσινίοντο demonstrat: quo minus aspernanda Editori illa verbi forma fuit. Observavimus autem passim alia verba in ἰω a Scriptore nostro formata, quae vulgo in νυδum α exeunt: in his συμβαλλόμενος, I. 68, 16. VI. 63, 8. alibique. Et fuisse olim plura talia, ostendunt futura in πτω exeuntia (veluti μελλήσω, βουλήσομαι) in verbis quorum tempus praesens, quale vulgo in usu est, vocalem ante terminationem non agnoscit. S.

CAP. LXXXII. 1. ἔχθη ἡ προσφιλομένη) Pristina inimicitia, quae Aeginetas et Athenienses collidebat, consideratur ut vetus debitum: προσφιλομένος φόρος, lib. VI. 60. Quae tamen cum increverit isto tempore, orsique Aeginetae sint πόλεμον ἀκήρυκτον, haud scio, praestet-ne προσφιλομένη, adaucta? Iuvat non nihil *Vindobon.* scriptura. Certum mihi est, τοῖςδε sollicitari non oportuisse. Vide c. 88. WESS.

5. Δαμῖνης τε καὶ Αὐξηνσίας) Utriusque apud *Pausan.* memoria; et *Auxesia*, Αὐξηνσίας, in *Themistii* Or. IV. p. 54. c. ubi *Petavius* Romanorum *Damiam*, sive *bonam Deam*, ex *Festo* optime contendit, et eiusdem sacra, oportanea cum ταῖς ἀρήτοις ἱερουργίαις apud *Epidaurios* c. 83. *Paria Reiskius* in *Miscell.* *Lipsiensibus*. WESS.

Ibid. Δαμῖνης τε καὶ Αὐξ.) Mihi quidem sincerum videtur Δαμῖνης nomen: facile tamen alicui in mentem veniat Θαλλίης, cui notae fuerint Θαλλῶ et Αὐξῶ: de quibus agens ad *Poll. Kühnius* VIII. 106. τὴν Αὐξῶ apud *Herod.* dictam scribit Αὐξηνσίην. Binis in locis *Deas* ex *Herod.* commemoravit *Pausanias*, cuius editum exemplar utrobique Δαμίαν nobis offert et Αὐξηνσίαν, lib. II. [c. 30. et 32.] p. 186. f. et 181. m. Cur alteram scriptionem praeferendam censeat, tacet ibi *Kühnius*. Ταμίαν bis nuncupat, sive Ταμίην, *Scholias.* *Aristid.* ined. in codice *Clar. Burm.* primum in *Panathen.* T. I. pag. 268. ad Αἰγινήτων. Τὴν μάχην, inquit, αἰνίσσεται τὴν περὶ τῶν ἀγαλμάτων. Ἐπιδαυρίοις γὰρ λιμώττουσιν ἔχρησεν ὁ θεὸς ἀγάλματα ποιήσασθαι Ταμῖνης καὶ Αὐξηνσίας, δαιμόνων τινῶν ἀπὸ ξύλου ἑλπίας ἱερᾶς τῶν ἐν ἀκροπόλει. In eodem *Cod.* scholion est hanc in rem memorabile in *Aristid.* *Themist.* T. III. p. 309. (ad verba τὸν πρὸς Αἰγινήτας) Ἐπιδαυρίοι λιμῶ διεφείροντο ἔχρησεν αὐτοῖς ἡ Πυθία, ἐκ τῶν ἑλαιῶν τῆς Ἀθηνᾶς τῶν ἱερῶν ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως ἀγάλματα ἰδρύσασθαι Δάμητρος καὶ Κόρης, Ταμῖς καὶ Αὐξηνσίας. Hinc discimus, sub istis fuisse nominibus *Cererem* et *Proserpinam* cultas, sive *Mabram* et *Liberam*: τῇ Μητρὶ καὶ τῇ Κόρῃ, est ap. *Herod.* VIII. 65, cuius haec ipsa narratio idem facile persuasisset attendenti; nam quum terra fruges non daret *Epidauriis*, iussi sunt divinitus istarum signa *Dearum* dedicare, veluti θεῶν καρποφόρων, qua adpellatione *Tegeatae Cererem* colebant et *Proserpinam*, teste *Pausan.* VIII. p. 707. f. Sed rem

plane adfirmat Pausan. II. p. 181., τὰ ἐς Αὐξήσιαν καὶ Λαμίαν -- εἰπόντος Ἡροδότου -- οὐ μοι γράφειν κατὰ γνώμην ἢν εὖ προειρημένα* πλὴν τοσούτῳ γι, ὅτι εἰδόν τι τὰ ἀγάλματα, καὶ ἔθυσά σφισι κατὰ (κατὰ τὰ) αὐτὰ, καθὰ ἤδη καὶ Ἐλευσίην θύειν νομίζουσιν. Eodem ritu Deabus istis, veluti θιαῖς μεγάλαις, variis in locis sacra fiebant. [Caeterum] Cereri non disconvenit nomen Δαμῆς: quae Epidauriorum populo, τῷ δάμῳ, sive δήμῳ, fruges daret, et Αὐξήσιν, alimentaue mitia terris. Festi verba e voc. Damium valde adposita huc commodum attulit Reiskius. Bona Dea Damia dicebatur: apud Macrobi. Saturn. I. c. 12. p. 245. Auctor est Cornelius Labeo, eandem esse bonam Deam et terram; -- bonam, quod omnium nobis ad victum bonorum causa est. VALCK.

7. πότῃρα χαλκεῦ ποιεῖνται;) Scriberem ποιεῖνται, quia αὐτὰ τὰ ἀπορίαν ἰμφαίνοντα ὑποτακτικοῖς συντάσσονται, ut monuit Schol. in Eurip. Hec. vs. 85. In Thucyd. p. 426, 55. pro ἡ μένομεν, poni quoque malim, ἡ μένωμεν, ἕως ἂν ἕκαστοι κατὰ πόλεις ληφθῶμεν; Xenoph. Ἀπομν. I. pag. 418, 29., πότῃρῃ βίαν φῶμεν ἢ μὴ φῶμεν εἶναι; Ubi mox Atheniensium oleae habitae dicuntur sacratissimae, quae praeterea leguntur: [lin. 11 seqq.] λέγεται δὲ καὶ ὡς ἱλαίαι ἦσαν (ἦσαν) ἄλλοθι γῆς εὐδαμοῦ κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ἢ Ἀθήνῃσι, vel ἐν Ἀθήναις: illa, si abessent, a nemine certe requirerentur. De his etiam cognoscere desidero quid sentiat ὁ πᾶν, qui alia hominum ineptorum emblemata, Herodoteis inculcata, proscribere non dubitavit. VALCK. — Vide mox quae ad lin. 11. a Wess. notantur, ubi pullam νεβίαις suspicionem vir praestantissimus significat. S.

9. ξύλου ἡμέρης ἱλαίης) Kluitii coniectura, ξύλου ἱρήης ἱλαίης, ob proxime sequentia et Scholiastae Aristidis verba, ἀπὸ ξύλου ἱλαίας ἱερᾶς, ingeniosa est; dubito an necessaria. WESSLING. in Addendis.

11. λέγεται δὲ καὶ ὡς ἱλαίαι etc.) Falsa res est, nec fugere potuit Scriptorem. Iactantiam Atheniensium et saepe inculcatam sibi gloriationem tangit. Ecce ex Sophoclis Oed. Col. vs. 691. Ἔστιν δ' οἷον ἐγὼ γὰρ Ἀσίας οὐκ ἑπακούω, Οὐδ' ἐν τῇ μεγάλῃ Δωρίδι νᾶσθ -- Φόντιμα -- Ὅ τῃδε θάλλει μερίστα χώρα Γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἱλαίας. Hoc sufficit. Statim Ἀθήνῃσι, pro quo saepe ἐν Ἀθήνῃσι lib. VI. 85. VIII. 79., facile se tuebitur. WESS.

14. Ἀθηναίη τε τῇ Πελοιάδῃ) Non urbicam, neque urbanam, sed interpretari debuerant praesidem arcis: sic Livio τὴν Πολιεῦχον vocari (XLV. 28.) monuerunt Vales. ad Harpocr. p. 153. et Hemsterh. in Arist. Plut. vs. 772. Praeter ceteros, Gyraldo memoratos, Ἀθηναίαν Πελοιάδα coluerunt Megalopolitani, Erythraei Iones; quin et Gortynii Cretenses, qui iurare tenebantur et Ἀθηναίαν Πελοιάδα, secundum foederis formulam, quam ex marmore Cretensi Gruterus exhibet Thes. Inscr. p. 505.; emendatius scriptam Edm. Chishull in Antiq. Asiat. p. 133. Hoc istius est formulae initium: Ὀμνύω τὰν Ἑστίαν καὶ τὸν ΑΟΡΑΤΡΙΟΝ καὶ Ζῆνα Δικταίων. Auctor Indicis in Gruteri Thes. vir illustr. [Ios. Scaliger] Aoratrium in Deos retulit; me iudice, cum Dea Epagesima, coelo deturbandum: in vacua sede Cretensem poterimus Iovem collocare. Suspicio in lapide sculptum fuisse, non Πάτριον, sed Πάτριον: atque adeo, Ὀμνύω τὰν Ἑστίαν καὶ τὸν Πάτριον Ζῆνα Δικταίων. En aliud e Creta iurandum Reinesio vulgatum Inscr. Class. VII, n. 26. et in Antiq. Asiat. pag. 156. Ὀμνύω τὰν Ἑστίαν, καὶ τὸν Ζῆνα τὸν Κρητογονία. Doctis si coniectura probari poterit, ne hic quidem alieno censebitur loco proposita. VALCK.

CAP. LXXXIII. 3 seq. καὶ δίκας - - - εἰδούσαις τε καὶ ἐλάμβανον παρ' ἀλλήλων) Primum duas voculas restituendas censeo, ut legatur: Αἰγινῆται Ἐπιδευρίων ἤκουον τὰ τε ἄλλα, καὶ δὴ καὶ δίκας etc. Sic scribere solet Herod. saepenumero: καὶ vulgatur alicubi, ubi καὶ δὴ καὶ praebent Codices. Velut in subditos Aeginetas Epidaurii iuris etiam illis Epidauri dicendi potestatem exercebant: καὶ δίκας διαβαίνοντες εἰς Ἐπίδευρον εἰδούσαις τε καὶ ἐλάμβανον παρ' ἀλλήλων Αἰγινῆται. Athenienses opibus et maritima praesertim potentia superbi, quos socios adpellantes miseros vexabant insulanos, cogeant πλεῖν ἐπὶ δίκας Ἀθήναζε, Xenoph. p. 404, 20. Aristoph. Avib. vs. 1422, 1455. Orationem Antiphontis XIV. dixit Athenis Mitylenaeus caedis accusatus. In talibus δίκας δοῦναι καὶ λαβεῖν solemniter erat loquendi formula. Demosth. contr. Aristocr. p. 413, 102. de Halon. p. 59, 16., ἐκ Μακεδονίας πλεῖν Ἀθήναζε δίκας λαλομένων. Attigit H. Vales. in not. Mauss. p. 333. Xenophon p. 404, 31., τὸν δῆμον καταλαύει τὸν Ἀθηναίων εἰς ἑκάστος τῶν συμμάχων, γυγνώσκων ὅτι δεῖ μὲν ἀφαιρέμενον Ἀθήναζε δίκην δοῦναι καὶ λαβεῖν. Harpocrat. in

voc. Σύμβολα habet δίδοναι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια : et Aristid. T. II. p. 129., δύναι καὶ λαβεῖν τὰ δίκαια περὶ τῶν διαφορῶν. Hinc multum distabat, quod foederum formulis nitebatur, *commercium iuris praebendi repetendique*. VALCK.

7. αἵ δὲ ἰόντες διαφοροί) Reiskii αἵ δὲ stabilitur suffragio Arch.; estque in particula mutiplex variatio. Διαφοροί in Latinis potentiores; cur non inimici discordesque? Sic οὐκ ἰὼν διάφορος cap. 75. et lib. VI. 23. ἰὼν διάφορος τοῖσι Ζαγκλαίοις. Vide Abreschium Diluc. Thucydid. p. 567. Statim [lin. 10.] ἐκόμεσαν τε καὶ, quod Codd. offerunt, non prorsus abiicio. Αἰσβίοι δὲ ἐς Δορίσκον ἐκόμεσαν c. 98. et ἐκόμεσαν ἐς Ἀμαθοῦντα cap. 114. etc. WESS. — Pro eo, quod cum Schaeff. recepi, ἐκόμεσαν τε καὶ, rescriptum ἐκόμεσαν τε καὶ aut ἐκόμεσαν τε καὶ malim: quoniam suam in terram transportarunt. Sic quidem ἀνακομίζονται cap. 85, 6. mediâ verbi formâ. S.

[18. αἵρητοι ἱερογύαι) Conf. Wess. ad c. 82, 5. S.]

CAP. LXXXIV. 2. τὰ συνέθιντο) Talem in huiusmodi compositis scriptionem, non ξὺν, Atticis frequens, amplectitur: itaque Ask. pro Ionum more. Eiusdem quoque ἐμήνιον et aliorum toti negotio concinit. Missis enim legatis indignationem testati Epidauriis sunt. Ita μῆσαι μεγάλως Ἀριστοδήμῳ lib. VII. 229. et IX. 7. Vitii fons in affinitate scripturae, qualis lib. VII. 169. in ms. Arch. Proinde vera Cl. Reiskii emendatio. WESS. — Ne a Ionum quidem usu alienum fuisse. ξὺν pro σὺν dicere scribereque, monuit Fischerus ad Weller. Specim. I. pag. 199. laudatus Schaeffero ad Gregor. p. 5. Apud Hippocratem quidem (ut hoc utar) in libello de Aqua etc. vel una eademque pagina 40. editionis adcuratissimi Coray offert ἐνῆπται, ἐνμῆμικται, ἐνποτήκη, ἐνστραφῆ, et ἐνστραφέν. Apud Herodotum quidem in primoribus libris constanter codices tantum non omnes (cf. Var. Lect. I. 32, 22.) in σὺν consentiunt: sed inde a sexta et septima Musa membranae nostrae F. cum aliis nonnullis codicibus frequentius scripturam ξὺν usurpant. S.

CAP. LXXXV. 3. τῶν ἀστῶν τοῦτους etc.) Reiskii τακτοῦς firmo caret tûbicine; τοῦτους tamen urgebit morbus, nisi eos putes, qui publice missi prius fuerant in Aegiam simulacra repetitum: sic τούτων ex Codicibus non

futile; Ionicum enim idemque docens: sic *ἰκιδῶντο*, mea quidem opinione extra novationis periculum. Confer Gronovium, cuius observatio vereor, ut sententiae tenebras dissipet. WESS. — Vide Adnot. proxime sequentem. S.

5. *ἰκιδῶντο*) Gronovio iure merito placuit *πειρᾶν* ex Med. codice. Hoc Vallam legisse monstrat ipsius versio, qualis exstat nondum interpolata, qui --- conatos esse. Neque tamen illud more suo vir clar. in contextum intulit, sentiens, ut opinor, fulcrum requiri, quo illud inniteretur: hoc commodum mihi reperisse videbar, hanc e duabus efformando lectionem, *ἰπεὶ πειρᾶν*, quum tentarent. Illud Herodoteum esse, Porti docebit Diction. in voce Ἀπαρίμματα ἀπὸ τῶν παρατατικῶν. Sed, quae praecedunt, neque illa sic videntur ab auctoris manu profecta: cur enim dixisset *missos τῶν ἀστῶν τούτους, οἱ ἀποπεμφθέντες*. Parum prodest [τούτων, quae est] lectio Arch. Valla dedit *triremem --- cum civibus quibusdam*: postremum ille forsitan subaudiendum credidit. Optime, ni fallor, omnia cohaerent, si sic scripta legerentur in veteri codice: ἀποσταλῆναι τριῆρὶ μὴ τῶν ἀστῶν, (nempe τινάς) τούτους, ἰπεὶ πεμφθέντες ἀπὸ τοῦ κοινοῦ καὶ ἀπικόμενοι εἰς Αἴγιναν, τὰ ἀγάλματα ταῦτα --- *πειρᾶν* ἐκ τῶν βάρων ἐκνασπᾶν. Ut hic ἀπισταλῆναι τῶν ἀστῶν nempe τινάς, sic alibi saepius, et apud Thucyd. IV. c. 80., τῶν Εἰλωτῶν --- ἐκπίμψαι. VALCK. — Istam Viri docti coniecturam praepropere in contextum recepit Borh. At post τούτους, ἰπεὶ --- *πειρᾶν*, requirebatur aliud verbum ad τούτους relatum, quod nullibi comparet; nam ἀποσπᾶν quidem, quod sequitur, a *πειρᾶν* pendet. Quod τούτων praeferunt codices nonnulli, id incogitantia librarium accidit, casum huius pronominis casui praecedentis nominis τῶν ἀστῶν aptantium. Ad hoc τῶν ἀστῶν, si opus esset, intelligi τινάς posset: atque ita intellexerunt hi, qui (ut noster cod. F.) post τῶν ἀστῶν comma posuerunt; quasi τούτους ad sequentia pertineret. Et haec ipsa quidem ratio percommoda foret, si sic legeretur, τούτους ἀποπεμφθέντας --- καὶ ἀπικόμενους --- *πειρᾶσθαι* etc. Περᾶσθαι dico: nam *πειρᾶν*, activā formā, non memini ea notione, quae huius loci est, apud Nostrum aut apud alium probatum legere auctorem. At tenent omnes libri nominativos cagus ἀποπεμφθέντες et ἀπικόμενοι: omnes-

que item (uno Pb. excepto) οἱ ἀποπεμφθ. tenent. Quibus rebus omnibus perpensis, videtur mihi περιᾶν h. l. ex παραδιορθώσαι natum, et ab homine inventum, qui, quum pronomen τούτους ad sequentia, non ad antecedentia, referret, nec vero infinitivum ad hoc τούτους relatum reperisset, temere atque imperite verbum finitum ἐπιρῶντο in περιᾶν mutaverit. S.

10. ὑπὸ τούτων ἀλλοφρονῆσαι) ὑπὸ an ἀπὸ τούτων scripserit, vix discerni poterit. Mihi posteriori placeret, significans propterea. ἀπὸ τούτων et ἀπὸ τούτων habet et Herod. II. 175. IX. 72. sic et ἀπὸ τούτων Artemisiam μάλιστα εὐδαιμῆσαι, VIII. 88. Illinc enim diversum μέμνην ὑπὸ σοῦ, ὅπερα tua furit; quaeque dantur similia. VALCK. — At ὑπὸ τούτων pariter, et quidem proprie, causam significat. conf. ad c. 61, 7. notata. S. — Ἀλλοφρονῆσαι Eustathius [loco in Var. Lect. citato] μανῆναι ἀλλοιωθέντας τὴν φρόνησιν recte explanat. In Homeri Iliad. ψ. 698. καὶ δὲ ἀλλοφρένοντα, Scholiastes οὐκ ἐν αὐτῷ ὄντα. Infra lib. VII. 205. et Theocriti Idyll. XXII. 129. diversior illi notio. WESS.

CAP. LXXXVI. 6. καὶ οὐ ναυμαχεῖσαι) Laudare διανυμαχεῖσαι debeo, cuius clara etiam in Passion. vestigia: opportunum enim. Sic lib. VIII. 63. ταύτην δὲ αἰρήσεται τὴν γνώμην, αὐτῷ μένοντας διανυμαχεῖν. Diodorus XX. 61. καὶ καταστάνας εἰς ἱμβολὴν διανυμαχοῦν τοῖς βαρβάροις. Restituere nolui, ne nimium novator haberer. WESS.

16. ἐς γούνατα) Ex dialecto, uti lib. II. 81. IV. 152. De fabella cautissime Scriptor, neque graviter minus Strabo in conviventibus Palladis simulacris lib. VI. pag. 405. Quid illis facies, qui, sacra professi meliora, Neapoli, Bononiae, multisque aliis locis consimilia Christi matrisque virginis et sanctorum signis usu venisse, confidenter asseverant? Tantum religio potuit suadere etc. WESS. — At haud aegre equidem credam, fractis dum trahebantur cruribus ligneas statuas visas esse in genua procumbere. S.

21. ἐς τὴν Αἰγιναίην) Videlicet νῆτον. Alibi ἐν Αἴγινα, ἐς Αἴγινα III. 131. Venit inde Αἰγινᾶϊς, Αἰγινάη, cui iustam formae habitum Gronovius saepe reddidit, VII. 179. VIII. 90. Eadem laus Sylburgio debetur ad Pausaniam lib.

III. 14. Παρίναι, quod expulsum est, [et cum ἦκεν permutatum,] ferri utique potuerat. WESS.

CAP. LXXXVII. 6. τοῦ δαίμονιου) Adsciendum ex praegressis διαφθείραντος τὸ Ἀττικὸν στρατόπεδον: quo haud observato, semet in errorem Valla et Galeus induerunt. Suspectum autem in πυθομένης διὰ τὰς γυναῖδας [lin. 8.] participium, a bonae fidei Codicibus aut neglectum aut obelo notatum. Tollatur, pingaturque τὰς διὰ γυναῖδας, et cursus sermonis procedet sine impedimento. Facinus Atticarum mulierum memoravit Duris Samius, εἰς δὲ, scribens apud Scholiast. Eurip. Hecub. vs. 933. ὑπὸ στρωφῶν ἄγγιλος, ὃν περιστᾶσαι τῶν τεθνήτων αἱ γυναῖκες καὶ τὰς περόνας τῶν ὤμων ἀφελόμεναι, ἐξιτύφλωσαν, εἴτα ἀπύκτιναι· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, δεινὸν ἠγασάμενοι τὸ πρᾶξθαι, περιέδον τῶν γυναῖκων τὰς περόνας. Quae hinc derivata, ni de Spartanis accessissent quaedam, diceres cuncta. WESS.

12. κεντύσας τῇσι περόνῃσι) Hanc Historiam aliter narraverat Duris in opere de Finibus Samiorum: [immo, in Annalibus Samiorum: conf. Animadvers. nostras ad Athen. T. II. pag. 645 - 648.] illinc certe tradit Scholiast. in Eurip. Hecub. vs. 933., Athenienses, ὑπὸ Αἰγινητῶν πειρατινομένων, στρατιῶν adversus Aeginetas misisse; hos ἅμα Σπαρτιάταις (Argivos habet Herod.) uno excepto omnes occidisse; quem unum in Atticam redeuntem περιστᾶσαι τῶν τεθνήτων αἱ γυναῖκες, καὶ τὰς περόνας τῶν ὤμων ἀφελόμεναι ἐξιτύφλωσαν, εἴτα ἀπύκτιναι. Hoc irritatos facinore fibulas, quibus abusus fuerant, abstulisse mulieribus Athenienses. Postrema concinunt Herodoteis: τὴν ἐσθήτα, inquit, μετέβαλον αὐτῶν εἰς τὴν Ἰαῖδα: et ἐσθήτα Δωρίδα mutatam voluerunt εἰς τὸν λίνον κιδῶνα, ut ne fibulis uti necesse haberent. Quid diceretur Δωριάξιν, praeter alios ibidem tradit Schol. Eurip. Et Aelius Dionys. apud Eustath. in Iliad. ξ. p. 963, 17., αἱ κατὰ Πελοπόννησον, Φοῖσι, κόραι διημέρουν ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θάτερα ἐπιπεπορημέναι. Pythaelus apud Athen. XIII. p. 589. f. Periandrum scribit, cum videret Melissam Epidauriam Πελοποννησιακῶς ἡσθμένην, (ἀναμπέχονος γὰρ καὶ μονοχίτων ἦν, καὶ φανοχοί τοῖς ἐργαζομένοις) ἱρασθέντα γῆμαι. Doricum tale fibulis adstrictum muliebri vestimentum περονάτης et καταπνυχῆς ἐμπερόναμα dicitur Theocrito Eid. XV. vs. 21. et 34. vid. Aeliani Var.

Hist. I. 18. et Spanhem. in Callim. hymn. in Apoll. vs. 32. Mulieres apud Theocritum loquuntur Syracusanae, Dorica superbientes origine vs. 91. Κορίθιαί εἰμὶς ἄνωθεν -- Πελοποννησιοὶ λαλιῦμεν. De civibus suis Hermocrates Thucydidis pag. 426, 51. [lib. VI. c. 77.] οὐκ ἴσως τὰδε εἰσιν, --- ἀλλὰ Δωριεῖς ἰλαυόμενοι, ἀπ' αὐτοκόμου τῆς Πελοποννήσου τὴν Σικελίαν οἰκοῦντες. VALCK. — Conf. mox Wess. ad. l. 19. notata. S.

16. ἄλλω μὲν δὴ etc.) Scribi potuerat ἄλλο μὲν δὴ, et fuit, cui arridebat, me non adstipulante. Congruit seriei ζημιώσας, nec non ἰσθῆτα μεταβαλῆιν, ex Pavii et Reiskii iudicio. Sunt tamen, quod neutrum fugiebat, hoc in auctore variantes structuræ consimiles. WESS. — Inter ζημιώσας et ζημιώσους, in codicum dissensu, libera cuique optio. Non item inter ἄλλω et ἄλλο. Percommode ἄλλω tenent veteres libri omnes; idque in nostro exemplo repositum velim. Praeter necessitatem ἄλλο correxerat Schaef. eumque secutus Borheck; quorum editiones ob oculos habens, in Var. Lect. adnotavi, ἄλλω scribi in membr. F. neque animadverteram eodem modo scribi in ed. Wess. et superioribus, consentientibus msstis cunctis. S.

19. τῇ Κορινθίῃ) Quod hic, idem in Αἰγυπτίῃ, Βαβυλωνίῃ, Ἀσσιδαίμονι, aliisque designarunt librarii. Machon in Athen. lib. XIII. p. 582. D. de scortillo Glycerio, Κορίνθιον παράπηχυ καὶ οὐ ληδίον ἔδωκεν εἰς γναφεῖον. Athenienses, sublato in muliebri mundo fibularum usu, reliquerunt sexui λήγιον καὶ ὠνά, tunicam lineam, sed χειριδωτόν, manicis instructam, defectamque propterea fibulis. Doricae matronae olim erant ἄζωστοι καὶ ἀχρίτωνες. Vestem amictui supra humerum fibulā, ne plane nudas se darent, necebant, teste Aeliano Var. I. 18. Hoc Δωριάζειν in Schol. Eurip., seu Δωρίζειν. Contra ea, Ionicae et Atticae tunica manicata amiciebantur, quod tali in negotio Ἰωνίζειν. Ista discimus e scholio, quod Clementi Alex. Paedag. II. 10. p. 238. adpositum a Sylburgio, per hic erit accommodatum: Ἐλόντο αἱ ταύτῃ χρωμέναι τῇ στολῇ ἀχειριδωτῶ, δωρίζειν ἐπὶ καὶ Δωριεῖς οἱ Λακωνεῖς ὥσπερ ἀπ' ἐναντίου αἱ χειριδωτοὶς χρωμέναι, Ἰωνίζειν ἦσαν δὲ αὐταί, αἱ Ἀθηναῖαι διότι Ἰωνεῖς οἱ Ἀθηναῖοι πρὸ τοῦ Ἰωνίαν ἀποικίσαι, ἐκαλοῦντο. Adsunt ibidem conplura, aeque proficua, quae relinquo. WESS.

CAP. LXXXVIII. 6. Ἀττικὸν δὲ μήτε τι ἄλλο etc.)

Ubi recensentur apud *Athen.* pocula, legebantur olim in sua serie *Χυτρίδες*, lib. XI. pag. 502., quod ex Epitome docuit *Casaub.* Anim. XI. c. 14. Illuc praeter *Alexidis* locum haec etiam *Athenaeus* retulit *Herodoti*: Ἡρόδοτος, αἰτ, ἐν τῇ 6. τῶν ἱστοριῶν νόμον Θεοὶ δίσθαι Ἀργύλους καὶ Αἰγινήτας, Ἀττικὸν μηδὲν προσφέρειν πρὸς τὰς θυσίας, μηδὲ κέραμον, ἀλλ' ἐκ χυτρίδων ἐπιχωρίων etc. Sequentia hinc supplēvit P. Leopard. Em. VI. c. 20., emendato quoque *Polluce* VI. 100. [Ut nos cum *Casaubono* verba ab *Athenaeo* lib. XI. p. 502. c. relata T. IV. nostrae ed. pag. 367. edidimus, sic eadem in vetustissimis membranis, quarum ad exemplum omnes alii qui supersunt *Athenaei* codices descripti sunt, leguntur, neque supplemento ullo fuit opus.] *Quintiliano* quae dicitur Inst. Or. II. c. 17. E luto vasa ducendi ars, Atticum illa quoque censebatur inventum. *Critias* apud *Athen.* I. pag. 28. c. Τὸν δὲ τροχὸν, γαίης τε, καμίνου τ' ἔκγονον εὔρει, Κλεινότατον κέραμον. Laudat Ἀττικὸν κέραμον *Matro* parodus apud eundem IV. pag. 156. f. Et XI. p. 480. c. fuisse dicuntur ἐπίσημοι Κύλικες (κεράμεια ποτήρια) αἵτε Ἀργεῖαι καὶ αἱ Ἀττικαί. Vel ex hoc quoque liquet *Herodoti* loco, Diis veteres pro simplicitate prisca vasis libasse fictilibus. *Macrobius* *Saturnal.* V. 21., *Eratosthenes*, αἰτ, in *Epistola* ad *Hagetorem* *Lacedaemonium*, Κρατῆρα γὰρ ἔστησαν τοῖς θεοῖς, οὐκ ἀργύρεον, οὐδὲ λιθοκέλληπον, ἀλλὰ τῆς Κωλιάδος. Apud *Athenaeum*, unde ista de poculis omnia decessisse videtur *Macrobius*, quod vulgatur XI. p. 482. B. τῆς Κωλιάδος γῆς est ex interpretamento: promontorium Atticum, ob templum Veneris terramque figulinam nobilitatum, simpliciter dicebatur Κωλιάς: vide *Harpocr.* in voc. et *Demosth.* contr. Neacr. pag. 751. adde *Meurs.* de Pop. Att. in Ἀναφύστατος. VALCK. — At crater, quem apud *Athenaeum* *Eratosthenes* dicit, non ex *Coliade* promontorio, sed ex *Coliade* terra, ex *Coliade* argilla, τῆς (i. e. ἐκ τῆς) Κωλιάδος γῆς, erat confectus. De materia enim ibi agitur, e qua confectus crater, eaque Κωλιάς γῆ dicitur, quemadmodum alia γῆ κεραμικὴ vel κεραμῆτις, alia γῆ σμικτήρις, alia σιδηρίτις, σμικαντήρις, etc. Similiter a regionibus apud *Medicos* nominantur terra *Eretria*, terra *Samia*, etc. Itaque tantum abest ut vocab. γῆς apud *Athen.* ex interpretamento adiectum putari debeat, ut e contrario aut

adiiciendum sit apud *Macrobium*, aut ibi ἀλλὰ γῆς Κωλιάδες legendum. S.

CAP. LXXXIX. 1. πρὸς Αἰγινήτας Ἀθηναίοισι) Olim ita, et vere. Ubi vero ἔξ Ἀθηναίων iussu *Med.* ac scriptorum aliorum codicum valuerit, inimicitiae auctores erunt Athenienses, contra ac liquido perscriptum c. 82. fuit. *WESS.*

5. ἰδῆσθαι τῆς Ἀττικῆς etc.) Cum in Musis ἰδικαίον, δικάζον, et huius moduli plura, sese offerant, placuit mastorum praeiudicio ἰδῆσθαι. Egregium porro [lin. 8.] ἀπὸ τοῦ Αἰγινῆτων ἀδικίου *Cel. Gronovius* iure revocavit optimo. Est autem iniuria ac noxa, quam Aeginetae fecerant Atheniensibus. Quare oraculi haec est sententia: ab eo tempore, quo Aeginetae iniusta arma in Atticum agrum inferre coeperant, totis xxx. annis a vindicta abstinendum esse. Non hoc *Cl. Reiskium* latuit. *WESS.*

15. τίμνος ἀπιδέξαν) Praecedens τίμνος ἀποδέξαντας [lin. 9.] instauratum constabit, et c. 67. τίμνος οἱ ἀπιδέξεῖ ἐν αὐτῷ τῷ πρυτανίῳ. Simile commissum lib. VII. 178. Statim πρὸς Αἰγινῆτων [lin. 17.] scriptor amat, quippe lib. III. 74. ὅτι τε ἐπεπόνθει πρὸς Καμβύσιω ἀνέχοντα. *Portus* plura. *WESS.*

CAP. XC. 14. τοὺς ἔκτεντο) Mutari non fuerat necesse. Χρησμοὶ in Atticae arcis sacrario recte componuntur cum fatalibus Romanorum libris in cella Capitolii, gemella arte excogitatis. Neque dubito, quin inter ea oracula versus fuerint *Musaei*, ab *Onomacrito* *Hipparchi* *Pisistratidae* tempore manifesta fraude aucti, mutilati, corruptique, lib. VII. 6. *WESS.*

CAP. XCI. 3. νόψ λαβόντες, ὡς ἐλεύθερον μὲν εἶν etc.) Veram hic pandit *Historicus* causam, quae *Lacedaemonios* moveret: praecedenti capite narrata nihil erant aliud nisi species, quam suae praetexebant dominandi libidini velut causam honestiorem; hanc itaque solam in sociorum conventu commemorant. Non debuerat itaque *Plutarchus* T. II. p. 860. F. hinc etiam occasionem captasse *Herodotum* criminandi; qui scilicet dicentes fecisset, [lin. 13. seqq.] ὅτι κισθῆλαισι μαντιοῖσιν ἐπαρθέντες ἄνδρας ξένους ὄντας αὐτοῖσι, καὶ ὑποσχεμένους ὑποχειρίας παρεῖξιν τὰς Ἀθήνας, ἐξήλασαν, (τοὺς τυράννους: has voces e scholio natas atque eiiciendas arbitror:) καὶ δῆμῳ ἀχαρίστῳ παρέδωκαν τὴν πόλιν. In

his Codices forte dabunt Herod. δῆμῳ ἀχαρίτων: ut habent ἀχαριτώτατον VII. c. 156. Quales autem hic nobis expingit Herodotus Lacedaemonios, tales certe fuerunt rebus Graecorum florentibus. Graeciae principes, quam oderant domi tyrannidem, in liberis civitatibus ubique conabantur adfirmare; subditis erant superbi domini; vicinis, quos vexabant, ab antiquissimis temporibus graves, Messeniis, Arcasin, Argivis, ceterisque; in bellis et societatibus ineundis utile plerumque honestis anteponebant. Thebanis auxilium ferebant, ut scribit Diodor. Sic. XI. 81., τομίζοντες τὰς Θηβάς, ἵαν αὐξήσωσιν, ἵσταται τῇ τῶν Ἀθηναίων ὥσπερ ἀντίπελιν τινα. Secundum Herod. cogitabant, [lin. 4 seqq.] populum Atheniensem, quem sibi certe nolebant ἀντίβησον, oppressum a tyranno, futurum ἀσθενὲς καὶ πειθαρχεῖσθαι ἔτοιμον, imbecillum, ac talem quem sibi facile dicto haberent audientem. VALCK.

5. κατεχόμενον δὲ ὑπὸ τυραννίδος) Tum illi ἐβλοκαῖνον, ὡς διασπότη ἰσχυρόμενοι, uti cultissime in c. 78. Hic Arch. ὑπὸ τοῦ τυραννίδος pergenti manum iniicit. Non sunt ignota ὑπὸ τοῦ δαιμόνων βιβλάσθαι Appiani Bel. Civil. IV. p. 1022., νῦν δ' ἐκ θιῶν τοῦ Sophoclis Oed. Colon. vs. 384., conpluraque firmandae lectioni, cui tamen non fido. Mox πειθαρχεῖν ex frequentato usu [voluit Reiskius] vir doctus. Portus mediae verborum formae haud male acceptum tulit, Abreschio consentiente. At illa vide, [lin. 8.] ἱς δ' ἐκταφύγοισι οἱ Πισιστρατίδαι, quorsum confugiunt Pisistratidae. Atqui ad Sigeum dudum illi se contulerant exules. Voluit-ne, solitos eo fuga se recipere? Sic utcunque placebunt; quamquam, ut suspicionem ne premam, grammatici commento ex cap. 65. et c. 94. assuto congruunt perfecte. WESS. — Vide Var. Lect. Adsuevit autem ipse Herodotus talia in mentem revocare Lectoribus. S.

19. δόξαν δὲ φύσας αὐξάνειναι) Varie exponunt. Laurentius, inflatusque superbe, famam auget. Stephanus, atque adeo superbe inflatus, suam potentiam auget. Post eos Portus, superbiam spirans, crescit, non inconcinne. Quibus omnibus φύσας per syncopen vice φύσας. Quid si pictum olim φῦσας fuerit, deletaque superne ducta linea, vulgatum manserit? Μεγάλα φουῶντες, maiores spiritus sumentes in Io. Chrysostomo T. V. p. 344. A., πολιτικὸν φῦσημα

Φυσῶντες Plato Alcib. II. pag. 145. E., Φυσῶν ἑαυτὸν Alciph'r. lib. I. Ep. 37., ubi Berglerus plura. Et illa quidem suam sibi elegantiam praeferunt, neque Scriptori tamen, poetas saepe aemulanti, quidquam praescribunt. Considera Sophocleum ex Electra. vs. 1490. [1463. ed. Brunck.] μηδὲ πρὸς βίαν Ἐμοῦ κολαστοῦ προσηύχων, Φύσῃ Φρίνας, neque violentum me vindicem nactus, spiritus augeat: et Oed. Colon. vs. 838. [804. Br.] ὦ δῦσμορ', οὐδὲ τῷ χρέοναι Φύσας Φανῇ Φρίνας ποτί. Utrumque appositum et Herodoteo simile. Iunge D'Orvillium, cui Sophoclea ista usui esse potuerant, ad Chariton. lib. VIII. p. 761. WESS.

Ibid. δόξαν δὲ Φύσας) Hanc nobis dum aliunde syncopen adfirment, qua Φύσας pro Φυσήσας poneretur secundum Porium in Δόξαν, suspicabor scriptum olim, δόξαν δὲ Φυσῶν (vel Φυσίων) αὐξάνεται, orescit (Virtutis expers) verbis iactans gloriam: ut hic δόξα vana dicatur gloria, opposita τῇ ἐνδοξίᾳ et ἀρετῇ, in opinione tantum superbiorum sita, et nihil minus quam vera. Ut opponuntur δεκεῖν, videri, et εἶναι, esse; τὸ δεκοῦν et τὸ εἶναι: sic et apud Philosophos δόξα et ἀλήθεια. Unum ponam Euripidis ex Androm. vs. 319. locum, paulo quam vulgatur emendatius scriptum: ὦ δόξα, δόξα, μυρίοις δὲ βροτῶν Οὐδὲν γηγῶσι βίοντων ὠγνωσας μέγχι. Εὐκλεία δ' οἷς μὲν ἔστ' ἀληθείας ἄπο, Εὐδαιμονίζω. Inanem gloriam spirare, vel iactare, atque adeo inflatum vana opinione superbire, hic diceretur δόξαν Φυσῶν. Ἀνδρῶν πολιτικῶν Φύσημα Φυσῶντων meminit Plato II. Alcib. p. 145. E. Antiphanes apud Athen. XV. p. 681. c. Οὐκ ἐφύσων οἱ Λάκωνες ὡς ἀπέρθητοι ποτί; Dictum, quo Demadem repressit inflatum Hyperides, Leopardus explicuit IX. Emend. pag. 248. VALCK.

[Nec Φύσας per syncopen ex Φυσήσας formatum statuere opus est, nec in Φυσῶν mutare. Recte vero cum hoc Herodoti loco conferuntur duo illi Sophoclei a Wesselingio citati; quamquam in his Φρίνας Φύειν non, ut idem Vir doctissimus reddidit, spiritus augere aut spiritus sibi sumere significat. Sed, ut apud Sophoclem Φρίνας Φύειν est mentem (i. e. prudentiam) nancisci, sapere; sic apud Nostrum δόξαν Φύσας αὐξάνεται est fama nactus augescit. Sive δόξαν hic malueris cum plerisque Interpretibus inanem gloriam, gloriationem, superbiam intelligere, prodibit eadem fere dictio Herod. T. VI. P. I.

ctionis δόξαν φύειν sententia, quam illi voluere, scil. vanam iactans gloriam, magnos sibi spiritus sumens. Tum, quod adiicitur verbum αὐξάνεται, id aut in eam poterit sententiam accipi, quam nos in Latinis nostris expressimus, maiores quotidie sibi spiritus sumit; aut (id si minus placet) cum aliis, quibus lubens accedo, intelligetur, magnos sibi spiritus sumens augescit, incrementum capit, potentiam suam auget. S.]

23. αἶμα ὑμῶν ἀκρόμενοι) Cultius hoc pro captu scribarum, quibus suum ἀκρόμενοι, alioqui tolerabile, redonavi. *Homerus* Iliad. γ'. 115. Ἄλλ' ἀκρόμεθα θᾶσσον, sed medeamur ocyus huic malo. Ipse lib. III. 40. τρώπῃ τῷ ἔξ ἡμῶν ὑποκειμένων ἀκίτο: et plenius lib. I. 167. βουλόμενοι ἀκίτῃσθαι τὴν ἀμαρτάν. [Similiter h. l. intelligitur ἀκρόμενοι τὰ ἡμάρτομεν.] *Hemsterhusio* idem in opinionem venerat, eleganter in *Aeschinis* Dial. III. 15. μόνοις δὲ ἀκίται τοῖς δυναμένοις corrigenti, loco inepti ἀκίται. Revertit insuper [lin. 28.] ἀπιδόμεθα, quod auctius ex *Med.* accesserat. Vide tamen lib. VIII. 3. *WESS.*

CAP. XCII. 3. Κορίνθιος δὲ Σωσικλῆς) Σωκλῆς in Codd. scribitur, et in edito *Plutarcho* II. p. 860. f. Σωκλῆς διελθόντες. [Nunc quidem et apud *Plutarch.* Σωσικλῆς editur, et mendose Σοσικλῆς olim in ed. *Francf.* 1620. Vide ed. *Hutten.* T. XII. p. 304.] Talia solebant etiam a librariis contrahi. Veluti diversa nomina usu distinguebantur *Socrates* et *Sosicrates*; *Sophanes* et *Sosiphanes*; neque contrahantur a Graecis nomina Σωλθεος, Σωσιβιος, Σωσικλῆς, et similia. Σωσίπατρος vocatur in Ep. ad Rom. xvi, 21., qui Act. Ap. xx, 4. est Σώπατρος, ubi quidem in aliquot Codd. legitur Σωσίπατρος: in uno vellem alterove sic ibidem sequentia scriberentur: Θισσ. δὲ Ἀρίσταρχος καὶ Σεκούνδος καὶ Γαῖος, Διεβαῖος δὲ Τιμόθεος: ut corrigendum viderunt *H. V.* et *Adr. Heringa.* *VALCK.*

Ibid. Ἡ δὲ ὁ, τε οὐρανός) Auscultavi *Eustathio*, *H. Stephano*, *Porto*. Quid enim turbatissima perseverarent, praesertim cum subsequens ὅτε ferre alterum nequeat? Recte *H. Steph.* adscripsit *Ovidianum*, Omnia naturae praepostera legibus ibunt, Parsque suum mundi nulla tenebit iter. Omnia iam fient etc. *WESS.* — Vide nostram *Var. Lect.* S.

3. et seqq. Prima *Corinthii* *Sosiclis* oratio: Ἡ δὲ ὁ, τε οὐ-

παύς ἴσται ἔνθε τῆς γῆς, καὶ ἡ γῆ μετῴρος ὑπὲρ τοῦ οὐρανοῦ, etc. locutionibus illa constat proverbialibus apud utriusque linguae Scriptores frequentatis. Non Euripidea tantum e Med. vs. 410., sed Ovidius simul respexit eiusdem e Syleo Herculis dictum: πρόσθε γὰρ κάτω Γῆς ἴσται ἄσπερα, γῆ τ' ἄνω εἰς αἰθέρα: servatum a Philone Iud. cum vicinis pag. 537. 869. 880. Theseus in Eurip. Suppl. vs. 520. ἄνω γὰρ ἂν ἴμοι Τὰ πράγματα, οὕτως εἰ πιταξόμεθα δῆ. Mox Herodoti Sosicles [lin. 7.] unius vel paucorum imperio opponit imperium populare, designatum ἰσοκρατίας rariori voce. Τῇ αἰσῇ πολιτεία Atticam opponit τὴν ἰσὴν καὶ ἔννομον, Aeschines contr. Tim. p. 1, 25. Demosth. contr. Mid. p. 336, 121. τῶν ἰσῶν καὶ τῶν δικαίων ἔκαστος ἡγῆται ταυτῷ μετῴναι ἐν δημοκρατία. Laudat Isocrates in Areopag. p. 152. A. τὰς ἰσότητας, καὶ τὰς δημοκρατίας, οὐ πάσας, ἀλλὰ τὰς καλῶς κατιστηκυίας. Saepius ἰσονομίας specioso nomine viri Principes sunt abusi. VALCK.

19. καὶ οὗτοι Βακχιάδαι καλεόμενοι) Adi Diodorum T. II. p. 635. et quae adnotata isti sunt. Quotannis ex Bacchiadis legebatur πρύτανις, δὲ βασιλῆως εἶχε τάξιν. Quare mox in Apollinis responso ἄνδρες illi μούναρχοι, quippe civitatem stato tempore soli administrantes. WESS. — Articulo potius inserto legendum, οὗτοι οἱ Βακχιάδαι καλεόμενοι ἔννομον τὴν πόλιν: post τοὺς Ἀλητιάδας, primum Regum titulo: postea, velut annui magistratus, πρυτάνων nomine, Pausan. II. p. 120. conf. Diodor. T. II. p. 635. VALCK. — Bene habet οὗτοι Βακχιάδαι non inserto articulo, quem inserturus fortasse Herodotus erat, si Bacchiadarum iam ante facta esset mentio. Nunc verba Βακχιάδαι καλεόμενοι velut in parenthesi posita intelligi debent; et commode sic incidi poterat oratio: καὶ οὗτοι, Βακχιάδαι καλεόμενοι, ἔννομον τὴν πόλιν: οὗτοι vero, ex praecedentibus verbis ἦν ὀλυγαρχία, intelliguntur οἱ ὀλιγαρχοί. S.

20. ἰδίδοσαν δὲ καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων) In formula conubii tritius est ἐκδιδόναι. Sic II. 47. οὐδὲ σοφί ἐκδίδοσθαί, θυγατέρα οὐδεὶς ἰθὺι, οὐδ' ἄγισθαί ἐξ αὐτῶν. Ita Thucydides, Plato, Aristides, quos antestatus est Abreschius Dilucid. Thueyd. p. 314. Noster tamen lib. IX. 111. ἀλλὰ τοι --- ἰδίδωμι θυγατέρα τὴν ἱμῆν: iterumque οὔτε γὰρ ἂν τοι δῶναι θυγατέρα. WESS. — In istis ἰδίδοσαν δὲ καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων, quae duplex obtinet ellipsis, non est illa pervulgata.

De plebe in Samo rerum domina *Thucydides* eleganter, suo tamen more, VIII. c. 21. τοῖς γεωμέτροις μετεδίδουσαν οὐτε ἄλλον οὐδενός, οὐτε ἐκδοῦναι οὐτε ἀγαγίσθαι παρ' ἑαίνων, οὐδ' ἐς ἑαίνους οὐδενὶ ἔτι τοῦ δήμου ἐξῆν. *Plato* de Legib. VI. p. 771. E. ignorare non oportet, παρ' ὧν τί τις ἀγεται, καὶ ἃ καὶ οἷς ἐκδίδωσι. Dicebatur plena locutione, δίδοναι τε τέκνα καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων: ut et ἐκδιδόναι καὶ λαμβάνειν γυναῖκας παρ' ἀλλήλων: quarum haec est *Xenophontis* p. 3, 2. illa *Dionis Chrys.* p. 163. D. VALCK. — *Conf. Nostrum* I. 107, 9. et 10. S.

22. γίνεται θυγάτηρ χωλή) Ex *Helladio Photius* Biblioth. p. 1583. τοῦ βασιλέως Κορινθίου ἡ μήτηρ, γυνὴ δὲ Ἀμφίονος, --- Λάβδα ἐκαλεῖτο: ubi, nisi θυγάτηρ fuerit, error certissimus, a *St. Berglero* notatus. *Ptolemaeus* vero *Hephaest.* in catalogo propriorum nominum ex literarum elementis, *Cypseli*, inquit, mater, χωλή οὖσα, Λάμβδα ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Πυθίου: oraculum, quod sequetur, spectans, eiusdem Biblioth. p. 487., sed temere titulum augens. Λάβδα idem olim ac Λάμβδα ex dicterio *Aristophanis*, quo uti recuso. WESS.

24. Ἡστίων δ' Ἐχεκράτης) Codicis *Ask.* Ἐχεκράτης *Doribus* debetur. *Eetion* inter maiores numeravit *Antasi* filium *Melanem*, qui una cum *Alete* Corinthum occupavit apud *Pausan.* II. 4. *Lapithes* et *Caenides*, ut hic adfirmatur, si fuerit, consequens est, ut *Antasus* patrem aut avum agnovit *Caeneum*, *Perithoi* in praelio adversus *Centaurus* adiutorem, in *Pausan.* lib. V. 10. *Aetas* et *tempus* non obstant. WESS.

[26. ἐκ δὲ οἱ ταύτης τῆς γυναικός, οὐδ' ἐξ ἄλλης, παῖδες ἐγίνοντο) *Commodius* delebuntur *commata* post γυναικός et post ἄλλης inserta; ne contrarium eius, quod voluit *Scriptor*, dixisse videatur. Nam quod aliás usu receptum in graeco sermone est, ut frequenter cumulentur negativae particulae ubi nil opus esse videri poterat, eius hic contrarium obtinet: pro eo quod apertius dici poterat, ἐκ δὲ οἱ οὐδὲ ταύτης τῆς γυναικός, οὐδ' ἐξ ἄλλης, παῖδες ἐγίνοντο, omisa est priori loco negans particula. Sic in *Euripid.* *Troad.* vs. 481. (quod exemplum in *Matthiae* *Gramm. Graec.* pag. 888. adfertur) habes οὐς *Τρῳάς*, οὐδ' Ἑλληνίς etc. pro οὐς οὐδὲ *Τρῳάς*, οὐδ' Ἑλληνίς. Similiter in *Aristoph.* *Avib.* 695.

γῆ δ', οὐδ' αἴρ, οὐδ' οὐρανός ἦν: pro οὐδ' γῆ, οὐδ' αἴρ etc. S.]

31. τίξι δὲ ὀλοότροχον) Oenomai τίξι δ' ὀλοότροχον [conf. Var. Lect.] non absurdum. Infra, lib. VIII. 52. ὀλοο-
τρέχους plerique Codd. et Suidas; quas quidem vocabuli di-
screpans originatione apud *Etymologum* in Voc. turbelas pe-
perit. WESS. — Litera scribendum transposita, [immo
adiecta,] Λάβδα κύει, τίξι δ' ὀλοότροχον: sic vulgatur
in excerptis Eusebii ex Oenomaio, Praepar. Ev. lib. V. pag.
224. vel ὀλοότροχον. Utro modo pronunciandum esset non
convenit inter Grammaticos: qui nonnullos memorat,
etiam minus notos, Auctor Scholii nondum editi in *Hom.*
Iliad. v. vs. 137. [deinde vero a Villosino in Scholiis *Ke-*
netis publici iuris facti] totum illud hic forte legisse non
poenitebit: 'Ολοότροχος, ὁ ἐν τῷ τρέχειν ὀλοός, ἐπὶ καταφερό-
μενος πᾶν τὸ ἐμπέπτον βλάπτει. Δημήτριος γοῦν ὁ Γονυπύς [ὁ Γο-
νυπίσος ed. Vill.] δασύνει, ἢ ἡ ὀλοτροχοειδὴς καὶ κατὰ πᾶν μέρος
ἀσπῆρις οὕτω δὲ καὶ Ἑρμασίας, [Ἑρμαπίας Vill.] καὶ Νυ-
κίας, καὶ Ἀριστίας, καὶ Ἀριστόνικος. Κομανός δὲ καὶ Προλεμαῖος
ὁ Ἀσκαλονίτης φιλοῦσι καὶ παροξύνοντις, τὸ ἐπὶ τὸ (ἐν τῷ) τρέ-
χειν [τὸν ἐπὶ τὸ τρέχειν Vill.] ὀλοόν καὶ δεινόν. ἐπινηθικόν δὲ τὸ
ἐπιπτόν καὶ γὰρ χωρὶς αὐτοῦ σώζεται τὸ μέτρον καὶ δι' αὐτοὺς
ἀναλογίᾳ τὸ. (ἀναλογισασθαι τὸ, Od. A'. 52.) [καὶ ἴδει αὐτὸ
ἀναλογῆσαι τῷ,] Ἀτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρωνος. Δημόκριτος δὲ τὸ
καλινδρικόν σχῆμα ὀλοότροχον καλεῖ. Est illud scholion ex mssso
Cod. Basil., quem a Clar. I. I. Wetstenio habui utendum,
Scholia complectente in Iliada, atque Iliadis Homerae
Paraphrasin utilissimam. Pauca quaedam ex isto Scholio
dederunt *Etymologus* et *Eustath.* in *Iliad.* N'. p. 893., ex-
citans et Herodotea ex lib. VIII. c. 52., ὀλοοτρέχους ἀπίσαι,
minus illic emendate scripta, quam vulgantur apud *Sui-*
dam; ubi quae sequuntur velut *Herodoti* in *Herodoteis*
non puto reperiri; quam exhibet in *Xenophonteis* (Kur.
'Αναβ. IV. p. 189, 11.) lectionem confirmat Cod. Ms. Pa-
ris. VALCK.

32. δικαιώσει) Oraculi ultima, δικαιώσει δὲ Κόρινθον,
in *Vallae* Latinis [emendabitque Corinthum] iusto leniora
sunt. *Poenae*, quibus Corinthus a Cypselidis mulctanda,
praesagiuntur, seu, quod sequens complectitur respon-
sum, [lin. 38.] πολλῶν δ' ὑπὸ γούνατα λύσι. Vidimus lib. I.
100. κατ' ἀξίην ἰκαίτου ἀδικήματος ἰδικαίειν: et geminum III.
29. Plurima ex aliis P. *Leopardus* Emend. V. 9. WESS.

40. ὁ Φρυόεντα) Egregia ad hanc vocem porrigitur Fr. Nansii industria in Nonni Paraphr. Ioannis cap. xxi, 59. *Acrocorinthus*, ubi fons *Pirene*, signatur. *Strabo* tamen ad asperum clivosumque urbis situm refert, ἂν οὐ πάντες ὁ Φρυόεντα Κόρινθον εἰρήκασι, lib. VIII. p. 586. [p. 382. v. ed. Cas.] WESS.

42. τότε δὲ τῷ Ἡριῶνι γενόμενον) Ut paulo post legitur, ἰὸν συνοδὸν τῷ Ἡριῶνι, nempe χρηστηρίῳ: ad eandem normam hic scribendum puto, τότε δὲ, τὸ Ἡριῶνι γενόμενον ὡς ἐπύθοντο, αὐτίκα καὶ τὸ πρότερον συνήκαν. VALCK.

54 seq. τὸ παιδίον προσουδίσαι) Inmane consilium; crudelius facinus, quod Clytemnestra Agamemnoni exprobrat in Tragici Iphig. Aulid. vs. 1151. Βρίδες τι τοῦ μὲν σφῷ προσουδίσας πάλω. Sic eleganter, loco προσουρίσαι, ill. Scaliger. Tale apud Suid. ὁ δὲ ἄρας μιστῶρον, προσουδίζει τι καὶ ἀποκτείνει. Qua in crudelitate Hebraei פלג 2. Reg. viii, 12. et פלגה בן צפן Psalm. cxxxvii, 9. frequentare consueverunt. WESS. — Quod dicitur, τὸ παιδίον προσουδίσαι, dixerat et Eurip., si vera est Scaligeri coniectura, in Iphig. Aul. 1151. ζῶα προσουδίζεται Porphyr. apud Euseb. Praep. Ev. lib. IV. p. 174. c. Doricum ἐποτουδίζειν Hesychius interpretatur κατέβαλεν ἐπὶ γῆν. VALCK.

56. τὸν λαβόντα --- προσεγείλασε τὸ παιδίον) Respicit haec *Plutarchus* in Conviv. vii. Sapient. p. 163. f. Κύψιλον οἱ πεμφθέντες ἀνελεῖν νεογνὸν ὄντα, προσμιλήσαντα αὐτοῖς, ἀπειράποντο: ubi forte scripserat προσμειδήσαντα vel προσμειδάσαντα, quae viri docti est suspicio. VALCK. — *Eustathius*, τῷ λαβόντι, sententia pari. Dulce rideat ad patrem, in carmine *Catulli* ad *Manlium*; ubi *Scaliger*, *Virgilianum* Eclog. IV., *Lacerda* probante, Incipe parve puer, qui non risere parentes, idem ait ac ad parentes, οὐ προσμιλάσαντες τοὺς τοκίαις. At propius huc facit *Plutarchi* in Sap. Sympos. p. 163. f. ὃν οἱ πεμφθέντες ἀνελεῖν νεογνὸν ὄντα, *Cypselum*, προσομιλήσαντα αὐτοῖς ἀπειράποντο: quod nuper vir doctus ad *Nostri* narrationem dextre προσεγείλασαντα aut προσμειδάσαντα reformavit. Ego vero haud scio, an προσμιλεῖν blanditias tenelli infantis et semihiantis labello aridentis excludat. Vide *Plutarchi* Consol. p. 117. WESS.

70. Φέροντα κατὰ κρύπτει) Expuli insolentissimum κατὰκρύβει. Talia veterum scriptis sine fulcro, sine auctori-

tate inculcare, equidem inprobo. Idem evenit [lin. 72.] *Med.* ἀπιανόντο: namque addita stabiliendo caussa, sufficiens non est, et aequè in vulgatum quadrat. Verius mox [lin. 73.] ex parte *Aldi* et *Msstorum* τὰ δὴ καὶ ἐγένετο. *WESS.*
— Vide *Var. Lect. S.*

70 seq. κατακρύβει --- ἐς κυψέλην) Verbi formam nobis ex *Med.* reduxit vir *Clar.*, illam olim quidem usitam; sed hic vitiosam, quia monurgentis est literarum antiquior: κατακρύπτει procul dubio revocabitur. *Cista* Corinthiis dicta κυψέλη, in qua mater infantem occultaverat, postea fuisse traditur in Iunonis templo Olympiae dedicata: sed potius crediderim, ut rei memoriam custodirent, Cypselidas, non ad exemplar veteris istius factam, arcam artificiosissimam illam dedicasse, in cuius quinque lateribus enarrandis accurata *Pausaniae* versatur eruditio lib. V. [cap. 17-19.] a p. 420. ad p. 427. Τῆς μὲν δὴ σωτηρίας εἰκόνα τοῦ Κυψέλου τὸ ἀπ' αὐτοῦ γένος οἱ ὀνομαζόμενοι Κυψέλιδαι τὴν Λάρνακα ἐς Ὀλυμπίαν ἀνήθισαν, ut scribit *Pausan.* p. 419. *VALCK.*

79. ἀπὸ τῆς κυψέλης) *Pausanias* τὰς δὲ λάρνακας οἱ τότε ἑκάλουν Κορίνθιοι κυψέλας, tum consona prorsus de *Cypseli* cognomine, et multa de arca ista, in Olympia dedicata a *Cypselidis*, lib. V. c. 17. cuius insculptas figuras *Dio Chrysost.* Or. XI. p. 163. v. eleganter expingit. Iam κρυπτομένη [pro μαντιομένη, lin. 80.] latitanti seu semet occultanti, quomodo tres *Codices*, adsentire possum. *Cypselo*, cui a teneris *Bacchiadae* insidias struxerant, prudentia, ut latebras sectaretur, auctor erat. Habet praeterea vocabulum, quod ex glossa difficulter derivabitur: nulli tamen obtrudo. Quaeramus de oraculo, quod hic [lin. 81.] ἀμφιδίξιον χρηστήριον, et in *Vallae* Latinis *anceps*, invito *Cl. de Pauw*; cui ἀμφιδίξιον, *auspicatum*, quoniam *Cypselus*, τῷ πύσσος, eo fretus tyrannidem invasit, liquidumque videtur. Sequor *Laurentium*, tum quod responsum omni ambiguitate liberum non sit, tum *Luciani* consensu, oraculum *Croeso* datum lib. I. 53. ἀμφιδίξιον ἱππος adpellantis *Iov. Tragoed.* c. 43. p. 692. *WESS.* — Istud κρυπτομένη, quod pro μαντιομένη veteres nonnulli *codices* praeferunt, haud dubie glossae marginali, quae κύψελον interpretabatur κρυπτόμενον, imperite in contextum invectae, originem debet. *S.*

84. Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ) Principio oraculi, Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ, Pythia advenientem Hesiodum salutavit, si non fallit auctor *Certaminis Hesiodi et Homeri*; etiam Thescum, in responso, a Gronovio ex schedis Mediceis publicato ad lib. I. c. 65. WESS. — Oraculi illud responsum, quod in ima ora codicis Medicei ad Herod. I. 65. adscriptum Gronovius reperit, huiusmodi est: Χρησμός ἐν τοῖς Θησίως βίοις ἀναφερόμενος

Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ, ὃς νῦν κατὰ λαῖνον οὐδὸν

Φοῖβον Ἀπόλλωνος χρηστήριον εἰσαναβαίνει.

Ἦλυθεν εὐνομένην διζήμενος· αὐτὰρ ἐγὼ σοι

δώσω, ἣν οὐκ ἄλλη ἐπιχθονίων πόλις ἔξει.

In libello qui inscribitur Ἀγὼν Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου, his verbis Hesiodus a Pythia salutatus perhibetur:

Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἐμὸν δῶμον ἀμφεπολεύει

Ἡσιόδος, Μοῦσῃσι τιτίμενος ἀθανάτησι· etc.

Vide Barnesianam *Homeri* editionem T. I. p. xxvi. S.

84. ὃς ἐμὸν δῶμον ἰσκαταβαίνει) Non spernerem si codices agnoscerent Dionisi lectionem, Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ ὃς ἐμὸν δῶμον εἰσαφικάνει: quod Delphico templo longe mihi videtur convenientius, quam, quod *Herodoti* nobis praebent exemplaria, ἰσκαταβαίνει. Trophonius, rarius ille tamen in antro loquutus, dixisse potuit, ὃς ἐμὸν μυχὸν (vel σπῖος) ἰσκαταβαίνει: erat enim in templo Iovis Trophonii os specus, per quod oraculo utentes sciscitatum Deos descendunt, ut scribit *Livius* XLV. 27. et usitata dicebatur loquendi forma ἐς Τροφονίου καταβῆναι. Deus vero Delphicus dicere debuisse videtur, ὃς ἐμὸν δῶμον εἰσαναβαίνει, [ut est in responso, paulo ante adposito, quod Theseus accepit.] vel εἰσαφικάνει: nisi tanquam *adyti* forte loquatur incola Pythius; (sic in *Horatio* legebat noster ille *Tib. Hemst.*) et Cypselus in intimum Pythiae descenderit penetrabile, (sic) πολυστιφῇ μυχὸν, *Aeschylō* dictum Eumen. vs. 39. VALCK.

85. Κῦψελος Ἡετίδης) Oenomai Αἰακίδης vitium olet. Cypseli pater Eetion; cuius patronymicum Ἡετίδης, uti Deucalionis Δευκαλίδης, egregie ad Plutum *Aristoph.* p. 206. *Hemsterhusio* ostendente. WESS. — Κῦψελος Αἰακίδης, quod praebet Oenomaus *Euseb.* p. 233. vitiosum illud, tenue tamen, exhibet antiquae lectionis vestigium: parum enim dubito, quin fuerit sincera scriptio Κῦψελος Αἰετί-

δης, *Aetides*. Patri nomen fuit ab αἰτός dictum Ἡρίων: sicut ab ἄμαθος fluxerunt Ἡμαθία et Ἡμαθίων, *Emathion*; ab ἀνίμος, *hniemós*: etc. Nusquam inveniuntur *hniemos*, *hniemós*, *hnetós*. Ionice quoque, et passim poetis, aquila dicitur Αἰτός. Non itaque patronymicum Ἡρίδης, sed ab Αἰτός formari debuit Αἰρίδης. Accedit ad haec, in oraculo primum edito [supra, l. 37.] legi, Αἰτός ἐν πτέρησι κύει, τίξει δὲ λίοντα: edito secundo oraculo, non difficulter intellexerunt Bacchiadae, Αἰρόν esse τὸν Ἡρίωνα. Ab Αἰρός autem Αἰρίδης ortum patronymicum, ut ab altera forma nominis Ἡρίων nasci potuit Ἡριωνίδης. Docte *Eustath.* atque ad *Alexandrini* fortasse *Heraclidæ* ductum, in *Iliad.* β'. p. 218, 13. [p. 288. ed. Rom.] "Εοικε, inquit, διώνυμος εἶναι ὁ Ταλαός --- Ταλαός, ἐξ οὗ Ταλαΐδης καὶ Ταλαίων, ὅθεν Ταλαϊδίδης. Vidit et *Etymologus* p. 109, 8. aeque ab Ἀνθίμος formatum Ἀνθιμίδης, atque ab Ἀνθιμίων Ἀνθιμιωνίδης. In talibus absurdas plerumque συγκοπὰς Grammatici comminiscuntur, quas egregia iam satis refutabant observata τοῦ πάνυ ad *Schol.* in *Aristoph.* *Plut.* p. 207. VALCK.

Ibid. βασιλεύς κλεινοῦ Κορίνθου) Ex *Wesselingii* Diss. Herod. [p. 110.] discimus, κλειτοῦ, quod altero multo minus tritum est, adfirmari codicis auctoritate. VALCK. — Minimi referet, eligatur-ne κλεινοῦ Κορίνθου, an κλειτοῦ, in quibus scribendis variarunt librarii itidem VII. 228. WESS. — Posteriori loco κλειτοῦ offerunt codd. *Arch.* et *Vind.* Hoc loco ex eisdem nullus a vulgata scriptura adnotatus dissensus, sed κλειτοῦ adfertur ex ora *Steph. Pass. Ask.* et *Dione*; quibuscum non modo noster *Pb.* facit, quem in *Var. Lect.* nominavi, sed et membr. *F.* in quibus nunc demum eandem animadverti scripturam. S.

86. παῖδων γὰρ μὲν οὐκ ἔστι παῖδες) Oraculi verba haec postrema, ommissa *Dioni*, tentata *Bouhierio*, enodavit *Wesseling.* in Diss. Herod. p. 111 et seq. VALCK. — *Cypselidarum* tyrannis μέχρι τριγονίας, sive in tertium successorem, continuatur a *Strabone* VIII. p. 580. [p. 378. c. ed. Cas.] ea in re *Aristotelem*, quod *Casaubonum* non fugit, secuto *Polit.* lib. V. c. 12. *Cypselum* excepit *Periander*; hunc *Psammetichus*, *Gordii* seu *Gorgiae* filius, *Cypseli* nepos. Quae si ex vero tradidit *Philosophus*, uti verissima videntur, labat fides *Apollinis*. Ne tamen mendax haberetur,

machinam versui admovit Ampl. *Bouherius* Diss. Herodot. p. 169. fingendo *παῖδων γε μὴν εἰσὶν αἱ παῖδες*. Quae mihi quidem violenta videtur: *εἰσὶν* certe ex praesente tempore trahit aliquid, oraculi haud respondens indoli. Apollinis veracitas stet cadat-ve, nihil ad rem. Quod cecinit, *ἀμφόθεν* est, et pro more *ambiguum*; huc, ut opinor, tendens: „Cypselum regnaturum, filios quoque Periandrum „et Gorgiam:“ (namque hunc in partem dominationis fraternae venisse, ex *Plut. Sap. Conviv.* p. 160. recte colligitur. Bene ergo verbis, *καὶ παῖδες* *Dio Chrysost.* explicandi caussa, *ὧς εἰς οὗτος ὁ Περίανδρος*, adposuit:) „tum Cypselum „et Lycophronem, Periandri filios, quippe morte ante „patrem obita in tyrannidis successione haud futuros: „unum tantum modo Psammetichum, Gorgiae fil. Cypseli „I. Nep. nec ullos praeterea, regno sive tyrannide in Co- „rinthiorum civitate usurum.“ Atque hoc erit *παῖδων γε μὴν οὐκ εἰσὶν αἱ παῖδες*. Quae callide si conieci, manet versui sua scriptura; sin, fallax Apollo est, nec mea refert. WESS.

91. *διαπλέξαντες τὸν βίον*) Ionum sermo pro vetere *διαπλεύσαντες* postulabat *διαπλώσαντες*, quod utrum hic scriptum primitus fuerit, prorsus in ambiguo fluctuat. *Platonis* in *Phaedro* p. 85. D. *ἐπὶ σχεδίας κινδυνεύοντα διαπλεύσαι*, τὸν βίον iucundum quidem est et poetis rhetoribusque probatum. *Πλάτῳ* vitae cursum dixit *Pindarus* *Olymp. Od. VI.* extr. ubi *Graccus* enarrator *διανήξασθαι τὸν βίον* aliā figurā. At, quod in tot schedis *διαπλέξαντες τὸν βίον*, haud minus venustum. Citavit *Stobaeus* ex *Musa VII.* 46. *ὁ θεός, γλυκύν πλέξας τὸν αἰῶνα*: quod quoniam in verbis istis varius est *Ioannes*, nunc non premo. Iambum ex *Athenaeo* lib. XL p. 458. B. hunc habe: *Ἐπὶ τοῖς παροῦσι τὸν βίον διάπλεκε*: et de *Pheretima*, οὐδὲ εὖ τὴν ζῶν κατέπλεξε, in fine *Melpomenes*; aliaque, a *Cl. Abreschio* indicata ad *Ph. Cattieri* *Method.* p. 71. Etsi autem utrumque sua non deficiatur venere, alterutrum haud dubie ex interpretamento, emerisit. *H. Stephanus* [in *Prolegom.*] de *Herodoti* Vocib. *διαπλέξαντες* audaci criticae mutationi acceptum fert, *Valckenaerius* ad *Euripid.* *Phoeniss.* p. 448. *διαπλεύσαντες*, cuius sententiae calculum cupide adpono. WESS.

Ibid. *διαπλέξαντες τὸν βίον εὖ*) Impius in Deos atque in homines iniurius *Dionysius* in suo lectulo mortuus -- eam pote-

statem, quam ipse per scelus erat nactus, quasi iustam et legitimam haereditatis loco filio tradidit, ut auctor est Cicero de N. D. III. c. 35. Istiusmodi dictis sapienter respondet Athenagoras in libello *περί Ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν*. Quae de Cypselo tradit Noster, partim firmantur illa narratis Polyaeo V. 31. et Suidae in *Κυψελιδῶν ἀνάθημα*: ubi ad Theophrasti verba praeceptor illius comparari poterit Aristoteles Polit. V. p. 159, 21. et Oeconom. II. p. 246, 3. Fraudum ille suarum fructu facile potitus, per annos imperium exercuit triginta, tandemque ἐν τυραννίδι τὸν βίον ἐπιλυύτησι, placide vitam exspiravit: hoc Herodotea dicitur phrasi, διέπλιξε τὸν βίον εὖ: neque enim mea sententia dubitari potest, quin genuinum sit atque ex Mssis Herodoto restituendum διαπλίξαντος. Non hic quaeritur, recte-ne quis dicatur διαπλῦσαι τὸν βίον, quod cadere nequit in dubitationem; sed quid scripserit Herodotus. Scripsisse διαπλίξαντος demonstrant quatuor minimum scripti Codices: quis enim illud imputaret librariis? firmat usus Herodoti, cuius crudelis Pheretime vermibus erosa lib. IV. cap. ult. οὐκ εὖ τὴν ζῆν κατέπλεξε, male vitam finivit: eodem hic sensu capiendum διαπλῦσαι: apud alios διαπλῦναι τὸν βίον significat vitam agere. VALCK. — Διαπλῦναι τὸν βίον Herodotus dixit, ut latino dicimus pertexere vitam, quasi vitae telam. S.

98. κατασκευάμενος τῶν πηγμαίων) Inpeditior structura Pavo et Reiskio extorsit τὰ πηγμάτια, uti sermonis genius efflagitabat. Prior tamen animadvertit, necti iungique posse εἴ τινα ἂν τρόπον τῶν πηγμαίων ἀσφαλίστην κατασκευάμενος: neque adeo εἴ τινα τρόπον collocatum quo modo plerumque, vice κατ' εἴ τινα τρόπον. Idem in Abreschii coniecturam venit. WESS. — At res ipsa loquebatur; neque adeo sagace opus fuerat coniectore. S.

102. ἀναποδίξων τὸν κήρυκα) Persimile Aeschinis in Ctesiph. p. 81. καὶ πολλάκις ἀνεπὸδιζον τὸν γραμματεία, optimeque cum hoc compositum a G. Budaeo Comment. p. 418. belle vertente, percunctans identidem et revocans caduceatorem. Illud autem [lin. 103.] ἐκόλου - - τινά - τῶν ἀσταχῶν ὑπερέχοντα imitatur Philostratus Vit. Apoll. lib. V. 36. μὴ τίμνη τῶν ἀσταχῶν τοὺς ὑψήλους τε καὶ ὑπεραίροντας, magis tamen ex Aristotele Polit. V. 10. aliam in his narrandis viam ingresso, sicuti Aldrobandin. et Casaubon. ad Diogen. I. 100.

docuerunt. Non adstruo facti Thrasybuli expressam imaginem in *Eurip. Suppl.* vs. 448. WESS.

104. τῶν ἀσπαχύνων ὑπερέχοντα κολουῶν) Ad Epistolam velut a Thrasybulo scriptam ad Periandrum, quam vel ex hac liquet historia ab otioso fuisse confictam, apud *Diogen. Laërt.* I. 100. multa notarunt viri docti; *Menagius* etiam attigit *Philostrati* locum de Vit. Apoll. lib. V. c. 36. ubi Romano dat Imperatori libenter audienti multo prudentius utiliusque consilium impostor Apollonius, quam Regibus veteres isti dederant sophi. Recte *Thesens Euripidis*, *Suppl.* vs. 448. *Quomodo tandem, γίνετ' ἐν ἰσχυρᾷ πόλιν.* Ὅταν τις, ὡς λαμῶνος ἥρινου στάχυν, Τέλμας ἀφαιρῇ, καὶ πολυτέλει νίους; Prava poëtae displicebat philosopho suorum civium, Atticae certe multitudinis, consuetudo, qua virtutis eminentis aestimatores invidi viros Principes ad certum tempus expellebant civitate. In re nota verbum adhibet *Aristoteles Herodoti*, *Politic* III. c. 9. Ὁ γὰρ ἐστρατισμός, inquit, τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν τρόπον τινα τῷ κολουῶν τοὺς ὑπερέχοντας: quod [ibi] sequitur καὶ Φυγαδύειν, ab *Aristotele* non videtur adiectum: conf. *Polit.* V. 10. *Aristides* T. III. p. 398. ἢ αὐτὸς ὁ νόμος ἐκόλουον τοὺς ὑπερέχοντας, μισιτάντας ἔτη δέκα. In lege quidem de Ostracismo, cuius ignoramus verba, decennium fuit definitum; sed quam illinc nobis efformavit legem *Sam. Petitus* p. 456. Ἐξοστρακίζεσθαι τοὺς ὑπερέχοντας τὰ δέκα ἔτη: istis si fuisset verbis concepta, lex meo quidem iudicio foret absurdissima; dignique Legis fuissent conditores poenâ, qua suos cives mulctandos censuit *Heraclitus*, cum amicum *Hermodorum* expellentes civitate dixisse viderentur, ἡμῶν μηδὲ εἰς ὀνήσις ἔστω, [*Laërt.* IX. 2.] de nobis nemo unus excellat. Athenis etiam *Homeri* cum illud pueris occentabant, Αἰὲν ἀριστεύειν. Non itaque talem legem promulgassent Athenienses, qualem ne tyranni quidem; apud quos nobilitas pro crimine, et ob virtutes certissimum exitium; quique, ut scribit *Isocrat.* in *Epist.* VI. p. 422. Α. nihil aliud σκοποῦσι, πλὴν ὅπως - - τῶν πολλῶν τοὺς βελτίστους καὶ Φρονιμοτάτους λυμανοῦνται καὶ δασμολογεῖσθαι: verbo, quod vulgatur, ἀμυνοῦνται, substitui λυμανοῦνται, veram, ut arbitror, lectionem: in eam sententiam plura dederunt *Ez. Spanhem.* ad *Iulian.* p. 285, 286. et *I. Wasse* ad *Sall. Bell. Cat.* c. 7. VALCK.

120. ἰς Θεσπρωτοῦς --- ἐπὶ τὸ νεκρομαντήριον) Secundum nonnullos Orpheus, Eurydice mortua, ἐπὶ τὸ Ἄορον δι' αὐτὴν τὸ ἐν τῇ Θεσπρωτίδι ἀφίκετο· εἶναι γὰρ πάλαι νεκρομαντήριον αὐτόθι, *Pausan.* IX. p. 769. Hic animas eliciebant sua sede, rite facto Diis inferis sacrificio, quos *Comicus* propterea quis Deos dixit Μολοττικούς. *Hesychius*: Θεοὶ Μολοττικοί --- ὅτι ψυχοπομπῶν ἐστὶν ἐν Μολοσσούς. VALCK.

121. ἐπὶ τὸ νεκρομαντήριον) Ex prisca superstitione, ab Aegypto ad Hebraeos, etsi severissima sanctione *Deuterom.* c. XVIII, 11. prohibita, cum multis aliis propagata, *I. Samuel.* XXVIII. Eadem, quid enim prava religione fertilis? eadem variis utriusque Graeciae regionibus cupide recepta, et crebro usitata. *Eustathium* inspicere, his usum ad *Homer.* p. 1667, 61. [*Od.* p. 410, 37. ed. Bas.] et *Plutarch.* T. II. p. 1104. D. ubi querelae rigentis Melissae. WESS.

130. ὅς νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ ἐμίχῃ) Nefarium et foedum *Periandri* facinus ex *Nic. Damasceno* excerpit *Suid.* ἐν Περιανδρῷ. Neque neglexit, ut opinor, *Seneca* II. de Ira c. 36. Omnes denique, inquiens, alios affectus ira sibi subiicit: amorem ardentissimum vincit. Transfoederunt itaque amata corpora, et in eorum, quos occiderant, iacuerunt complexibus: quibus in verbis si et in earum quas occiderant fingatur, nihil apertius. *Periander* certe *Melissam* suam, inmani abreptus ira, occiderat, in *Thaliae* cap. 50. WESS.

Ibid. νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ) Ut sensus nasceretur, quem lectioni *Med.* tribuit vir clar. [*Gronov.*] scribi debuerat νεκρῷ Μελίσσῃς ἐμίχῃ: qua ratione scripsit II. 89. λαμβάνειν τινα (ταρχιτυτὴν) φασὶ μισγόμενον νεκρῷ προσφάτῳ γυναικός: deprehensum qui rem haberet cum recente mulieris cadavere. Fidem non inveniet quod legitur apud *Hermogenem* p. 95. ἐμίχθη τις ταρχιτυμένῳ σώματι: apud *Herod.* ἐμίχθη τις νεκρῷ ταρχιτυθισμένῳ. Hunc in locum prior erit lectio revocanda νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ ἐμίχῃ: quibus *Periandro* non obscurum explicat *Herodotus* imaginis *Melissae* dictum: ἐπὶ ψυχρὸν τὸν ἱππὸν Περ. τοὺς ἄρτους ἐπίβαλε. *Mirifica* narrat *Athen.* XIII. p. 605. F. et 606. A. Quae his proxima traduntur, *Is. Casaub.* ad Epistolam contulit *Periandri* ἀπὸ *Diog. Laërt.* I. 100. qua dicitur in honorem *Melissae* *Periander* κατακαίσας καὶ τὰ πασῶν Κορινθίων εἴματα. Paulo ante se dixerat mortua *Melissa* ἔργον τι καὶ εἶναι γυνή: tractavit

ista Des. *Heraldus* ad *Martial.* X. Epigr. 50. VALCK. — *Gronovius*, loco olim vulgati νεκρῇ suo e cod. *Med.* νεκρῶ adsciscens, hancque vocem pro substantivo nomine accipiens, ἦσαν istam sic convertit, cum *Melissa* iam cadavere coierat. Multo commodius *Valla*: cum *Melissa* quamvis defuncta coierat. Quam interpretationem merito probans *Valckenarius*, revocandam priorem lectionem νεκρῇ censuit. Non compertum erat Viro doctissimo, istud νεκρῶ non uni codici *Med.* deberi, sed esse constantem veterum codicum omnium scripturam, νεκρῇ vero aut operarum errore in *Aldinam* editionem irrepsisse aut temere ab editore obtrusum *Herodoto* esse. Ad haec vocah. νεκρός, adiective sumtum, eadem terminatione perinde et de muliere et de viro dici posse videtur. Foemininam certe formationem νεκρῆ neque umquam legere me memini, nec ab ullo vetere Grammatico adnotatam equidem reperi: nam quod in recentioribus nonnullis Lexicis legitur, νεκρός, ἄ, ὄν, mortuus; foemina illa terminatio aut gratuito ficta est, aut unius huius loci, qualis olim temere editus erat, nititur auctoritate: S.

139 seq. Τοιοῦτο μὲν ἐστὶ ὑμῖν ἡ τυραννὶς etc.) Quod additur, καὶ τοιοῦτον ἔργον, hic tamdiu haerere non debuerat intactum. *Vallae* lectio Codicisque *Arch.* καὶ τοιοῦτων ἔργων, neque illa valde placet. Forsan ad τοιοῦτο μὲν ἐστὶ ὑμῖν ἡ τυραννὶς diversam quis adscripserat Codicis lectionem (καὶ τοιοῦτων) ἔργων. Aliis sic ista exprimeretur sententia: τοιαῦτα μὲν ἐστὶν ὑμῖν τὰ τῆς τυραννίδος, ὧς Λακεδαιμόνιοι. In proximis *Herodoti* dixisse videtur *Sosicles*: ἡμεῖς δὲ αὐτοὺς τότε αὐτίκα θάνατον μέγα εἶχε: atque aliquis adscripsisse ad ἡμεῖς αὐτοὺς) τοὺς Κορινθίους. Istiusmodi primum in margine Codicum posita interpretamenta nonnunquam perperam in *Thucydidis* suspicor irrepsisse contextum, atque illius dixisse *Periclem* p. 96. 97. [lib. I. c. 144.] non μὴ σφίσι τοῖς Λακεδαιμονίοις, verum μὴ σφίσιν ἐπιτηδείως αὐτονομεῖσθαι: mecum sentit scriptor *Scholii* in *Cod. Basil.* p. 52. εἰμαι τὸ, τοῖς Λακεδαιμονίοις; ἀμάρτημα τοῦ γραφῆως, ἐνθίντος τῷ κειμένῳ ὅτι ἦν ἐρμηνεία τοῦ σφίσι. Et huius ipsius vocis tales saepe praebent interpretationes *Thucydidi* subiecta *Scholia* p. 355, 29. σφίσι) τοῖς Λακεδαιμονίοις: similiter p. 344, 65. p. 236, 86. Ponam locum ex p. 552, 25. [lib. VIII. c. 46.] uncis includens quae suspicor adiecta: οὐκ εἰκὸς εἶναι Λακεδαιμονίους ἀπὸ

μὲν σφῶν (τῶν Ἑλλήνων) ἐλευθεροῦν νῦν τοὺς Ἕλληνας, ἀπὸ δὲ
ἐκείνων (τῶν βαρβάρων) --- μὴ ἐλευθερώσαι. VALCK.

140. καὶ τοιούτων ἔργων) Ita ni dederit, δις ταυτὸν. Sosi-
cles, quid negotii tyrannis, et quae ex ea, tanquam fonte,
facinora scaturiant, supra recensuit. Hic iusta sermonis
clausula. Malui praeterea [lin. 142.] ὅτι, quippe ad nar-
rationem multo quam ὅτι utilius. WESS.

CAP. XCIII. 9. εἴπαντος ἐλευθερώσαι, πᾶς τις)
Nolo huic molestiam creare: verum tamen si amamus,
ἐλευθέρως ἅπας τις αὐτίων, potuerat relinqui. Sosiclem
ubi graviter orantem audierant, libere sociorum quivis
elocutus est. Sic lib. VII. 46. ὃς τοσπεῶτον γνώμην ἀπειδείκετο
ἐλευθέρως, qui primo libere sententiam protulerat. Ceterum
pro ἐπεμαρτύρητο [l. 11.] ex superioribus ἐπεμαρτύρητο mavult
Reiskius. Ἑλλάδα vero πόλιν [lin. 12.] Gronovius exemplis ad-
firmavit, [ex VII. 22, 15. et VII. 115, 3 et 6.] quibus Ἑλλάς
στολὴ ex Sophoclis Philoct. vs. 223. pluraque accedere pos-
sunt. WESS. — Vide Var. Lect. ad lin. 9. Istud εἴπαν-
τος ἐλευθερώσαι Gron. interpretatus est, dicentis (statuentis,
iubentis) liberare: ubi liberare intelligi debebit pati ut libe-
rae maneant Athenae. Nisi planissime alii codices ἐλευθέρως,
et πᾶς τις dedissent, suspicari poteris loco ἐλευθερώσαι πᾶς τις
oportuisse ἐλευθέρως, καὶ πᾶς τις etc. S.

CAP. XCIV. 8. ὃς οὐκ ἀμαχητὶ εἶχε) Hic etiam vir
doctus [nescio quis] hallucinabatur, dum Hippiam a pa-
tre Sigeum accepisse putabat: illuc se quidem Athenis
eiectus cum suis Hippias receperat c. 65.; illinc evocatus
a Lacedaemoniis c. 91. ἀνεχώρει ὀπίσω εἰς Σίγειον, c. 94. Sed
Sigeum, vi atque armis a se captum, velut peculium, Pisi-
stratus filio notho dederat Hegesistrato. Sigeum a patre tra-
ditum tenuit Hegesistratus οὐκ ἀμαχητὶ, quippe quod, ut
suum, armis saepe repeterent Mitylenaei. VALCK. —
Nempe, quae de contentionibus Atheniensium et Mityle-
naeorum subiiciuntur, ea ante hoc tempus, de quo nunc
agitur, gesta erant. S.

Ibid. τὰ περ ἔλαβι) Auctoritatem Arch. amplector.
Achilleum non longe Sigeo aberat. Stephanus Byz. Ἔστι πόλις
ἐν τῷ Σιγείῳ Ἀχλαιοῖον: quod Berkelio displicere non debuerat.
Oppidi situm et nominis causam, fuisseque olim in
Mitylenaeorum ditione, Strabo XIII. p. 896. B. [p. 606. ed.

Cas.] indicavit. WESS. — Quod doctissimo Viro placuit, τὰ περ ἔλαβε, id minime equidem sperno; et non nisi in uno licet cod. Arch. repertum, in locum alterius scripturae, τὰ περίλαβε; quam ex reliquis codicibus revocavi, repositum malim: nec enim composito verbo περίλαβε opportunus admodum hic locus esse videtur S.

9 et seqq. ἐπολέμουν γὰρ, ἔκ τε Ἀχαιῶν etc.) Quae deinceps narrat, non evenerunt illa, dum imperaret Hegesistratus Sigeo. More suo, facta Sigei mentione, bellum Herodotus in transcurso commemorat de Sigeo inter Athenienses olim et Mitylenaeos gestum; forsitan ut occasionem sibi pararet Alcaei carminibus decantatum facinus narrandi. [Simillimo certe consilio multa passim episodica suis illum Historiis inseruisse novimus.] Duces ille non nominat, neque fraudem, qua Phrynonem circumvenit Atheniensem Pittacus: hanc aliunde notissimam fraudem Mitylenaei ducis, μέγιστον τῶν πεπραγμένων τῷ ἀνδρὶ, καὶ κάλλιστον ἐν ταῖς πράξεσι γινόμενον scribens, dum maligne praetermissam Herodoto calumniatur, magis Pittaci memoriam dehonestare videtur Plutarchus T. II. p. 858. A. Post illud bellum lectus arbiter Periander Cypselides Atheniensibus Sigeum adiudicavit. Mortuo Periandro Sigeum recuperasse videntur Mitylenaei; quibus illud armis abstulit deditque regendum Hegesistrato Pisistratus. Haec ista si ratione digerantur, evanescent pleraeque difficultates, quae viros eruditos exercuerunt et Ampl. Bouhierium Diss. sur Herod. p. 165. Herodoto tribuentem et Straboni, quae mihi neuter dixisse videtur: nihil de Hegesistrato Strabo; nec sane bellum, quo Hegesistratum agitarunt Mitylenaei, a Periandro compositum scribit Herodotus. Prius illud bellum, ducibus Pittaco et Phrynone gestum, fuisse dicitur plerisque περὶ Σιγείου, etiam Schol. in Aesch. Eumen. vs. 401. περὶ τῆς Ἀχιλλεΐτιδος χώρας Diogeni Laërt. I. 74. In isto loco vicino castellum exstruxerant Mitylenaei, Ἀχιλλεΐον dictum, Sigeum tenentibus Atheniensibus oppositum. Demetrius Scepsius τὸ Ἀχιλλεΐον scribit ἐπιτευχσθήναι ὑπὸ τῶν Μιτυληναίων τῷ Σιγείῳ, apud Strabon. XIII. p. 896. A. [p. 600. B. ed. Cas.] hoc illis erat ὀρμητήριον: vid. Casaub. in Polyb. p. 168. [conf. Lexicon nostrum Polybianum, voce ὀρμητήριον.] Hinc Herodotus nostro capite 94. ἐπολέμουν,

inquit, ἐκ τε Ἀχιλλεΐου πόλιος ὀρμώμενοι καὶ Σιγείου, χρέον ἐπὶ εὐχρὸν, Μιτυληναῖοι τε καὶ Ἀθηναῖοι. Hi Sigeum, Achilleum Mitylenaei, belli sedem habebant et receptaculum. Quae huc spectant veterum loca dederant *Casaub.* ad Strabonem, ad *Aesch.* Stanley, *Menagius* ad *Diogen. Laërt.* et *Simson* in *Chron.* ad A. M. 3398. VALCK. — In Latinis nostris p. 502. lin. 7. pro decertarunt, commodius decertaverant scribetur. S.

15. συνεπρήξαντο) Nemo hoc recusabit. In Musae VII. 169. οἱ μὲν οὐ συνεπρήξαντο αὐτῷ τὸν ἐν Καμίκῃ θάνατον γινόμενον, οὐκ οἱ δὲ κίλνοισι τὴν ἐκ Σπάρτης ἀρπαχθεῖσαν - - - γυναῖκα: quibus neglecta ultio necis Minois et sumta ob abductam Helenam vindicta tangitur. Apertum inde, συνεπρήξαντο nihil esse aliud atque *ulti una cum Menelao raptum Helenae fuerunt.* Latina Vallae ambiguitate laborant. WESS. — Cum codice Pass. συνεπρήξαντο dare nostrum F. mohui in *Var. Lect.* De codd. Paris. vero tacere ibi debueram: quum enim illi cum ed. *Wess.* fuerint collati, hoc ipso, quod nihil ex eis h. l. notatum est, intelligitur tenere illos scripturam olim vulgatam. S.

CAP. XCV. 2. παντοῖα καὶ ἄλλα) πολλὰ codicum imperio, et quoniam ordo erat in editis turbatior, eliminaui. WESS.

6 et seqq. πρὸς τὸ Ἀθήναϊον etc.) Psephisma Sigeorum Antiq. Asiat. Ed. Chishull p. 50. EN ΤΩΙ ΙΕΡΩΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΕΝ ΤΗΙ ΣΙΓΕΙΩΝ ΠΟΛΕΙ. *Alcaeus* apud *Strabonem* XIII. p. 895. c. [p. 600. A. ed. Cas.] ἐς Γλαυκωπὸν seu Γλαυκωποῦ ἱερόν. En ipsa poetæ mendosissima verba: Ἀλκαῖος σῶος ἄρ' ἐνθα δ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἀλκιοτῆρα ἐς Γλαυκωπὸν ἱερόν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. In quis ἀλκιοτῆρα, galeam intelligens, Vir magnus reponit, cetera vix tangens. Equidem illa ipsa puto, quae *Herodotus* innuebat, fortasse olim posita: Ἀλκαῖος σῶος, ἄρ' οἱ ἐνθα δ' οὐκ. (*Salvus est Alcaeus, non item arma eius: haec enim abiecerat fugiens.*) αὐτὸν τὸν ἀλκιοτῆρα ἐς Γλαυκωπὸν ἱερόν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. Clypeum ipsum in *Caesiae Minervae templo Athenienses suspenderunt: sive*, quae *Nostrī verba*, [lin. 5.] τὰ δὲ οἱ ὅπλα ἴσχυον Ἀθηναῖοι καὶ σφεα ἀνικρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθήναϊον. In *Alcaei dicto ἀλκιοτῆρα* ex *Pindarico usu*, alia quidem ibi notione; quae ad clypeum, periculi propulsorem, transire potuit. Si qui ἀλκιοτῆρα *Casauboni*
Herodot. T. VI. P. I. H

praetulerint, fruantur arbitrio. Suspensa ego manu et haesitans in lacero sum fragmento. Certius est, ἐπιτιθεῖς ἰς Μιτυλήνην, in Mitylenen reposuit, perperam a Laurentio verti. Strabo melius, κειῦσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ. Misit Alcaeus carmen Mitylenen amico Melanippo. Damascius apud Suid. καὶ δὴ γραψάμενος ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς ἐν Καρίῳ δύο φιλοσόφους ἐπιτίθων. Redi ad lib. III. c. 43. et Cl. Reiskium Misc. Lips. T. VIII. p. 307. cuius indicio addi Athen. XI. p. 465. v. et Anna Comnena Alex. p. 39. v. poterunt. WESS.

Ibid. ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μέλει ποιήσας etc.) Ista lamentatus ad lyrum Alcaeus, carmen Mitylenen mittit (ἐπιτιθεῖς ἰς Μιτ. vid. dicta in lib. III. c. 43.) ad sodalem Melanippum, quo suam ille fugam evulgabat. Sic interpretor Herodotea. Quo respicit Noster, ex Alcae carmine verba quaedam depravata prostant apud Strabon. XIII. p. 895. c. cui dicitur κειῦσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ, Ἀλκαῖος σῶος ἄροι ἐνθα δ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἀλκιοτέρην ἰς Γλαυκωπὲν ἱερὸν etc. Sensus his inesset commodus, si sic scripta legerentur: Ἀλκαῖος σῶος ἄρ' εἴη ἡθάδ' οὐκ αὐτὸν, τὸ δ' ἀλιξητήριον (corporis munimentum, τὴν ἀσπίδα:) ἰς Γλαυκωποῦ ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. Atque ad haec accurate respondent Herodotea de Alcaeo: αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκΦεύγει, τὰ δὲ οἱ ὅπλα ἴσχυοσι Ἀθηναῖοι, καὶ σφε ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθήναιον τὸ ἐν Σιγείῳ. Quod cuius accidat, sibi clypeum reliquisse dedecori non futurum credidit Poëta, vir aliàs strenuus et bellicosus, μάλλον τοῦ δέοντος πολεμικὸς γενόμενος, teste Athen. XIV. p. 627. A. Idem bellicae laudis cupidissimo evenit Archilochio: οὐ δὲ ἥδουμεν ἂν εἰ μὴ παρ' αὐτοῦ μαθόντες, -- ὅτι τὴν ἀσπίδα ἀπίβαλαν, Aelian. Var. Hist. X. 13. Archilochi tetrastichon concinnavit G. Olear. in Philostr. Vit. Apoll. II. 7. VALCK.

9. κατήλλαξε Περίανδρος) Neque hoc Strabo silentio pressit. Mirum autem maxime accidit, nullam hic pugnae retiarum, qua Pittacus Phrynonem, Atheniensium eo bello ducem, irretivit et vicit, mentionem fieri, cum optima adesset narrandi caussa. Taciturnitatis rationem non exputo. Plutarchus ex malignitate arcessit, Malign. p. 858. ut Scriptorem macula adspargeret. WESS.

CAP. XCVI. 7. οὐκ ἐῶντας) Frequentissimum de legatis. Nec aspernabilis propterea οὐκ ἐῶντες Codicum lectio. Respice ex hoc libro c. 108. κήρυκας διέπειπε ἰς τὴν

Ἰωνίαν, ἐπικαλούμενός σε φησὶ: et Cel. Gronovium lib. IV. 145. WESS. — Ad IV. 145, 9. similia exempla Gronovius conguessit ex III. 13. V. 92. et VI. 97. S.

9. σέοι εἶναι) Cūr σέοι, quam σῶι, maluerim, dictum ad lib. II. 181. WESS.

CAP. XCVII. 15. διαβλέπειν) Aristagorae fallendi studium non aliud [nisi hoc, aut certe διαβάλλειν, non μεταβάλλειν.] desiderabat: praecedentia ostendunt, et supra c. 50. WESS.

16. τρεῖς δὲ μυριάδας Ἀθηναίων) Civium Atticorum numerus, qui hic ad XXX. millia, magnā ab aliis concordia aut circiter XX. millium aut paullo amplior proditur. Saepe a Grammaticis ex Demosthenis Or. I. in Aristogit. advocatur, εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι: ad quae Oratoris testimonia Aristophanis, Platonis et aliorum adscripsit Cl. Taylor p. 520., non neglectā differentiae illius causā, quae mihi quidem praecipua in flore civitatis ante Persicum et Peloponnesiacum bellum statu videtur. WESS.

Ibid. τρεῖς δὲ μυριάδας Ἀθ.) In historicis antiquis saepe numerum vellemus imminutum, in quo augendo modum nobis, humane loquentibus, videntur excedere: sed, libriorum si tantum errores corrigendi sunt, non scriptorum velanda peccata, in talibus ego quidem scalpellum criticum non adhibuerim; in nullius scriptis segnus quam Herodoti; in numeris saepius immoderati. In historia Romana peccantem hac parte Valerium Antiatem frequenter corrigit hominisque refutat intemperantiam Livius. Hic Herod. ad viginti millia decem sorte millia supra adiecit; nam solos cives Atticos sibi persuadendos habebat Aristagoras quibus ius esset ἐκκλησιάζειν. Cives Attici diversis temporum articulis, aetate Cecropis, Platonis, Demosthenis, Phalerei Demetrii, semper fuisse traduntur circiter XX. millia hominum, ὁμοῦ (id est ἑγγύς, prope, circiter) δισμύριοι. Eam in rem quae dici possent protulerunt I. Meurs. Att. Lect. I. c. 1. et de Fort. Att. c. 4. S. Petit. in Legg. Att. p. 188. et P. Wesseling. in Diodori T. II. p. 271. Qui Meursio dicitur incertus auctor apud Hesychium, est Demosthenes; cuius adhibent locum Grammatici ad istam vim vocis ὁμοῦ firmandam. De numero civium Atticorum agentes haec Herodoti suo loco reliquerunt intacta, quibus

ancilla forsan e comoedia advocabitur patrona: in *Aristoph.* 'Εκκλ. vs. 1124. ista leguntur: Τίς γάρ γίνοιτ' ἄν μᾶλλον ὀλβιώτερος, ὅστις, πολιτῶν πλείον ἢ τρισμυρίων ὄντων τὸ πλεῖθος, οὐ δειδύπηκας μόνος. VALCK.

19. Μελάνθιον) Optime ita *Vindobonae*. [conf. Var. Lect.] Non obliviscor *μηλάνθης*, at virile *Μηλάνθιον* nomen quaero. Codri pater *Μίλανθος*, Bacchus *Μελανθίδης* in celebritate versantur, neque ignotus *Μελάνθιος* est, quem Eurypylus obtruncat *Iliad.* Z'. 63. WESS.

20. ἀρχὴ κακῶν) Robur numero isti singulari ex *Eustathio* accedit et acuto *Isocratis* verbo, τὴν ἀρχὴν τῇ πόλει ἀρχὴν εἶναι τῶν κακῶν in *Aristotel.* *Rhetor.* III. p. 137. Si qui tamen liber ἀρχεῖκακοι ἐγίνοντο praeferret, quod *Plutarchus* *Malign.* p. 861. A. invenit, praecipuum profecto in censum veniret ob *Homeri*, Ὅς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τικτῆρνατο νῆας εἰσας Ἀρχεῖκακους, *Iliad.* E'. 63. Luculenta profecto est imitatio. WESS. — Singularis numerus ἀρχὴ quo pacto suspectus cuiquam h. l. esse potuerit, non video. Nec ex eo quod in hac re *Homerico* vocabulo ἀρχεῖκακοι usus est *Plutarchus*, continuo consequitur reperisse illum h. l. id vocab. apud *Herodotum*, cuius ἀρχὴ κακῶν ἐγίνοντο minime quidem cum ἀρχεῖκακοι permutatum vellem. S.

Ibid. Αὐταὶ οἱ νῆες ἀρχὴ κακῶν etc.) Ut *Med.* sic et legerunt h. l. *Eustath.* et *Valla.* *Eustathius* in 'Ιλ. f. p. 395, 19. Φησὶν Ἡρόδοτος Ἀττικὰς τινὰς νῆας, αἱ, τοῖς Ἰωσὶ πεμφθεῖσαι εἰς βοήθειαν, ἀρχὴ κακῶν ἐγίνοντο Ἑλλησὶ τε καὶ βαρβάροισι. Nemo facile malevolentiam in his deprehendisset praeter *Plutarchum*, quem hic etiam coccavit obtrectandi cupiditas: malevolus audit *Plutarcho* Noster p. 861. A. αἱ Ἀθηναῖοι ναῦς ἐξέπεμψαν Ἰωσὶ τιμωροὺς ἀποστάσι βασιλῆως ἀρχεῖκακους τολμήσας προσιπεῖν; ὅτι τοσαύτας πόλεις καὶ τηλικαύτας Ἑλληνίδας ἐλευθεροῦν ἐπεχείρησαν ἀπὸ τῶν βαρβάρων. Est ista prorsus indigna philosopho criminatio: non dixit simpliciter ἀρχεῖκακους, sed ἀρχεῖκακους (vel ἀρχὴν κακῶν) Ἑλλησὶ τε καὶ βαρβάροισι: id est, Graecis Persiae ἀρχὴν τῶν πόλεων παρασχούσας. Alexandri quidem naves dixit *Homerus* Ἀρχεῖκακους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γίνοντο: sed et illae ἀρχὴ κακῶν ἐγίνοντο Ἑλλησὶ τε καὶ Τρώεσσι, his πᾶσι, illorum πολλοῖς. Dies, quo primum alicui obveniunt commoda, dicitur illi ἀρχὴ πολλῶν καὶγαθῶν: sic qui primus malorum caussa fuit, ἀρχὴ κακῶν. *Thucydidea* ex

lib. II. c. 12. adhibet *Aristid.* T. II. p. 322. Hae naves viginti, nam Athenienses ἱκοσι τριήρεσιν ἔπλευσαν ἐπικουρήσοντας τοῖς Ἴωσιν, ut scribit et *Charon Lampsacenus* apud *Plut.*, hae naves Ionibus auxilio missae Darium exacerbarunt, et speciosum inferendo Graecis bello prae buerunt praetextum causamque proximam: veram tradit *Aristides* T. I. p. 209. Velut remotae causae considerari quoque possunt superbum Atossae desiderium et medicus Democedes. Quod uxori Darii etiam *Herod.* III. c. 134. id ipsum *Xerxis* coniugi tribuit *Maxim. Tyr.* XXIX. c. 6. ἐπιθυμῶ ἡ Ἐλέξου γυνὴ διαπραυνίδων Λακωνίδων καὶ Ἀτθίδων καὶ Ἀργιπιδῶν καὶ δι' ἐπιθυμίαν γυναικός - - ἡ Ἀσία ἐξικρίζεται: mihi scripsisse videtur Λακωνικῶν et Ἀργολίδων. Ἀργολίδας rectius dixisset *Aelianus*, quam Ἰάδας, de *Nat. An.* XI. c. 27. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. ὠφελίῃ) Certa haec scriptura, aut, uti ego malui, ὠφελῆ ex nationis consuetudine ad lib. II. 18. WESS.

23. τοῖσι Παῖσι) Ultimum *Laurentii* et *Arch.* schedae neglexerunt, crebra vocabuli repetitione fortasse offensae: per me licebit, ut eius consilii laudatores impetrent. [Nisi vero αὐτοῖσι pro τοῖσι legatur, non video quo pacto abesse vocab. Παῖσι possit.] Ferre tamen non possum toties ἀπικίετο a librariis ad communio rem sermonis morem formari. Ipse *Med.* ab hac se temeritate [*lin.* 19.] non continuit. Tu *Portum*, talium exemplorum promum condum, consule. WESS.

CAP. XCIX. 2. Ἐρετριῶν πίντι τριήρας) Hoc etiam indignatur *Plutarchus* T. II. p. 861. v. *Herodotum* in transcurso tantum *Eretriensium* fecisse mentionem, illorum παρασηπῆσαντα μέγα κατόρθωμα καὶ αἰδομιν. His proxima *Plutarchi* hunc in modum partim ex *Codd.* sananda sunt, ut legatur: ᾗδῃ γὰρ, ὥσπερ ἐκ τῆς Ἰωνίας συγκαχυμένης, καὶ στόλου βασιλεὺς προσπλόντος, ἀπαντήσαντες ἔξω Κυπρίου ἐν τῷ Παμφυλίῳ πελάγει κατεναυμάχησαν. Hinc illi dicuntur, *Sardium* acropoli incluso *Artapherne*, τὴν Μιλήτου λῦσαι πολιορκίαν: atque ista praeter ceteros narrasse traditur *Lysanias Malotes*. *Miletum* hoc articulo temporis a Persis obsidione cinctam, ab *Eretriensibus* liberatam quod scribit, fides sit penes auctorem. Secundum *Herodotum* etiam *Eretrienes* in *Asiam* militatum veniebant in gratiam *Milesiorum*,

qui opem ipsis tulerant in bello contra Chalcidenses: hoc Eretrienses inter et Chalcidenses bellum intelligit *Thucyd.* I. 15. quo, quod ante vix evenerat, καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ἐς ξυμμαχίαν ἱκατέρων διέστη: horum sensum Latinus interpres perspexit, non Graecus. Super *Lelanto*, fertilissimo campo, aquis etiam saluberrimis nobili, saepius illi bella gesserant atque ab antiquissimis temporibus: vid. ill. *Ex. Spanheim.* ad *Callim. Hymn.* in *Del.* vs. 289. Chalcidensis *Amphidamas*, teste *Plut.* in *Conviv.* vii. Sap. p. 153. ε. πολλὰ πράγματα παρὰσχὼν Ἐριτριῦσιν ἐν ταῖς περὶ Ἀηλάντου μάχαις ἵπισιν: errat interpres: πιδὼν Ἀηλάντιον dicebatur, et ὁ Ἀηλάντος. Nobilius forsā illud bellum respicit *Theognis* vs. 888. Οἴμοι ἀναλκείης ἀπὸ μὲν Κήρινθος ὄλωλε, Ἀηλάντου δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπιδον: minus ista vulguntur emendate. VALCK. — *Theognidis* versiculos emendatos edidit *Brunck.* num. 871 seq. S.

6. πόλεμον συνδιήνικαν) Nulli rei hoc quidem loco est συνήνικαν. *Herodotus* I. 18. Χίοισι τὸν πρὸς Ἐρυθραίους πόλεμον συνδιήνικαν, addita αὐξήσῃ, qua et hic vocabulum *Vindob.* instruxit. Dabit *Iosephus* Bell. Iud. I. xiv. 4. στρατίας, --- ας κατ' Αἴγυπτον αὐτοῦ τῷ πατρὶ συνδιήνεγκι. *Philo Iud.* de *Agricult.* p. 209. c. συνδιαφίμεσθαι τὰ τοῦ πολέμου. Adde supra c. 79. et *Procopium* Bell. Goth. I. 5. et *Suidam* in *Συνδιαφίμν.* WESS.

CAP. C. 2. ἐν Κορήσσῳ) Mons *Κόρηστος* aut *Κορηστές* (variatur enim in tono) altissime erigebatur stadiis ab urbe *Epheso* xl. Illi oppidum naviumque statio accubabat eiusdem nominis, cuius in scriptura, uti ante hic, etiam alibi erratur. Verior ex mastis revertit. Dixi ad *Diodorum* lib. XIV. 99. WESS.

[5 seq. ἐπὶ τῇ --- αἰρίοντο, αἰρίουσι Σάρδεις) Idem est ac si dixisset ἐπὶ τῇ --- Σάρδεις αἰρίοντο, αἰρίουσι αὐτὰς vel τὴν πόλιν. S.]

6 seq. αἰρίουσι δὲ χωρὶς τῆς ἀκροπόλεως) Hoc solis tribuit *Atheniensibus* *Charon Lampsacenus* apud *Plutarch.* T. II. p. 861. D. Ἀθηναῖοι --- εἶλον τὰ περὶ Σάρδεις ἅπαντα, χωρὶς τοῦ πύργου τοῦ βασιλικίου: sic arcem vocasse monuit *Ti. Hemsterh.* in *luculenta de Sardinum acropoli* nota ad *Luciani* *Contempl.* p. 502. *Tzetzes* *Chil.* I. vs. 853. Ὁ δὲ Ἡρόδοτος φησιν, ὡς ἐπ' Ἀρισταγόρου τὰς Σάρδεις ἐκπόρθησαν αἰσθέντες Ἀθηναῖοι. Ere-

triensibus urbis captae honorem contribuuisse videtur Lysanias. Ad mentem ferme Herodoti Aristides de Atheniensibus T. I. p. 209. ἀναβάντες, αἱ, εἰς Σάρδεϊς στρατιὰ κοινὴ (una cum Ionibus atque Eretriensibus:) πορθέσαντες ὥχοντο: verius tamen ἰόντις scripsisset quam πορθέσαντες. VALCK.

8. ἰβύετο αὐτὸς Ἀραφίτης) Tot codicum ἰβύετο progressum moratur. Productio verbi Ionica est in multitudinis numero, qualem ἰδρύετο habet lib. II. 182. At hic de uno Artapherne. Mox quidem se dabit παρηγοῖετο Onesilus c. 104. contra tabulas, in quis παρηγοῖετο. Gronovius expressit ex Med. VIII. 113. Themistocles ἰνύετο, ubi ἰνύετο aut ἡνύετο alii libri. In eiusdem Uraniae c. 35. Arch. et Vind. πάντα δ' ἰπυσίετο Xerxes, reluctantibus pluribus atque ἡπίετο offerentibus. Sunt cuncta proinde illa fidei fallaciae et auctoritatis. Tamen ὠρμύετο singularem numerum adsereret VI. 215. nisi nexa isthic omnia ad hunc forent modum: ἱπύμπε Ἰδάριε καὶ τῶν ἰστρατήγει Ἰδάριε: ὠρμύετο δὲ etc. Hydarnes nempe et illi quibus praeerat, profecti sunt. Et haec propter ἰβύετο, quod Ionica magis specie, quam veritate, splendet. WESS.

CAP. CI. 1 seq. Τὸ δὲ μὴ λεηλατῆσαι ἰόντάς σφίας τὴν πόλιν ἔσχε τόδε) In his probarem si qui Codices darent, τοῦ δὲ μὴ λεηλατῆσαι ἰλ. σφίας τ. π. ἔσχε τόδε: qua structura utitur Aristoph. Avs. vs. 380. Sic apud Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 313, 40. Dercyllidas τούτους, τοιαῦτα λέγων, ἔσχε τοῦ μὴ ἐκπαιλῆσθαι. Scribi tamen etiam potuit: τόδε δὲ μὴ λεηλατῆσαι ἰόντάς σφίας τὴν πόλιν ἔσχε: τότε ἔσαν ἐν ἡρεῖ Σαρδ. Sic loquitur in re simillima Thueyd. I. c. 73. ὅπερ ἔσχε μὴ κατὰ πόλιν αὐτὸν ἐκπλέοντα τὴν Πελοπόννησον πορθεῖν: quin ipse Herod. I. c. 158. Aristodicus, inquit, ἔσχε μὴ ποιῆσαι ταῦτα Κυμαίους. Dissimilia, ni fallor, erunt, quae multa poterunt obmoveri: nam non nescio Sophocleum Philoct. vs. 1235. ἔστω ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν: quaeque huius sunt classis plura. VALCK. — In vulgatam huius loci scripturam consentiunt libri, quam nec opus erat sollicitare. S.

9. τὰ περίεσχατα νιμομένου τοῦ πυρός) Scriptura τὰ ἔσχατα περινιμομένου habet quo commendetur. Sed πινύσχατα lib. I. 87. sicuti τὰ περὶ τὰ ἔσχατα eiusdem Musae c. 191. Quod subsequitur autem, οὐκ ἔχοντος ἐξήλυσεν, Laurentius accepit, ac si παρῆχοντος esset; neque inprovidē, si quidem ἔχων

ea apud *Thucydidem* potestate veteres Enarratores semel iterumque explicarunt. Si tamen ex codicibus ἔχοντες erueretur, spernendum cum *Pavio* et aliis haud cense-rem. *WESS.*

12. διὰ μέσης τῆς ἀγορῆς) *Pactolum* διὰ μέσων ἀφικνούμενον Σάρδεων ἱστομα χρήματα κοιμίζειν hinc *Dio Chrysost.* Orat. LXXXIII. p. 659. A. et scriptorum complures. De amne *Hermo* [lin. 13.] iuxta *Phocaeam* in mare se mergente lib. I. 80. *WESS.*

CAP. CII. 2. Κυβήβης) Favet *Galeo*, Κυβίλης emendant. verum iniuriā, *Valla.* Vulgato patroni veniunt *Hesychius*, *Eustathius*, *Suidas*, et quos plures advocavit doctissimus *Gudius* ad *Phaedri* lib. III. Fab. 20. Haec est inclamantis *Chori*, Ὅριστέρα παυβῶτι γὰ, Μᾶτις αὐτοῦ Διὸς, Ἄ τὸν μέγαν Πικτωλὸν εὐχρεστον νίμεις, *Sophoclis Philoct.* vs. 390. Eadem in *Maecenatis* Epigr. Ades huc, ades *Cybebe*, fera montium dea, h. e. ὁριστέρα *Sophoclis*; cuius ego suffragio eam Latini versus apud *Diomedem* et *Fortunatianum* scriptioem praeoptarem. Multa nuper et docta de *Cybebe* et *Maecenatis* Epigr. Cl. *Pet. Burmannus* *Secund.* *Anthol.* Latin. lib. I. p. 30. Porro incendii templorum in Graecia obtentus, quem [lin. 3.] *Persis* scriptor tribuit, arcessitus erat: verior caussa, quod deos parietibus includi negarent, templa improbant. Conf. *Brisson.* *Reg. Pers.* II. 31. etc. *WESS.* — Pro eo quod in *Vallae* Latinis erat, templum *Cybeles*, graecam nominis deae formam *Cybebes* cum *Gron.* tenuit *Wess. S.*

3. ἀντιεπιμύρασον τὰ ἐν Ἑλλήσι ἱερά.) Hic insano tantum furori fuit praetextus: neque Persarum res sacras, nedum Asiatica templa violaverant Aegyptii, quum teste *Diodoro* I. 46. *Cambyse* ἐνέπρησι τὰ κατ' Αἰγύπτου ἱερά. De Graeciae templis a Persis vel incensis vel violatis veterum loca collegerat *B. Brisson.* de *R. Pers.* II. pag. 218. et seqq. Haud protrita dedit vir *Magnus* ad *Diodori* *Sic.* XI. 29. ubi in eam propendere videtur suspicionem, quam *Theopompus* certe verisimillimam movit, formulam illam iuris iurandi, quam Graecos ad Plataeas iurasse perhibent, ab Atheniensibus esse confictam. *Theopompi* praeceptor *Isocrati* pag. 73. B. soli dicuntur Iones illis diras imprecati, qui templa Deorum instaurarent igne Persarum violata, tanquam mo-

numenta posteris relinquenda barbarorum impietatis: τῶν ἱερῶν ἐκπράσαντο ἢ τινες (legerim, ἢ τι τινὲς) οἰκοδομήσαν. Qui Persis apud Plataeas se obiecerunt Graeciae populi, plerique fuerunt Peloponnesii, in universum secundum Herod. ferme viginti: praeter Atheniensium, ceterorum utique templa non incenderant Persae, neque videri poterant facturi. Phocensium si qui forte transfugae pugnae interfuerunt nobilissimae, in Phocide unum memorat Herod. VIII. 38. Abis Apollini sacratum templum quod εὐλήταντις ἐνέκησαν. Huc adde templa quaedam Attica et τοὺς ἐν τῇ Ἀλκιτρίᾳ ναοὺς ex Pausan. Phocicis pag. 887., praeterea nullum equidem commemoratum legere me memini templum, quod in veteri Graecia Persae incenderint. Sed Ionum templa recensens Pausanias, ad quae cetera Graecorum magnificentia non poterant equiparari, duo scribit de nobilissimis ὑπὸ Περσῶν κατακαυθῆναι: τὸν τε ἐν Σάμῳ τῆς Ἥρας (ναόν,) καὶ ἐν Φωκαίᾳ τῆς Ἀθηνᾶς· θαῦμα δὲ ὅμως ἦσαν καὶ ὑπὸ τοῦ πυρὸς λελυμασμένοι, VII. p. 533. Pro ingenio suo Persarum hanc etiam impietatem amplificaverunt Athenienses. VALCK.

11. Εὐαλκιδία). Quidquid in hominis nomine Codices variant, de recepto nihil demuto. Εὐαλκίς, quo titulo victorem Olympiae Pausanias lib. VI. 16. memorat, Εὐαλκίδην et Εὐαλκιδία recte format. WESS.

CAP. CIII. 2. ἐπικαλειόμενοι σφίσις πολλά δι' ἀγγέλων Ἀρισταγόρῳ) Sic recte Passion. et Ask. sicuti cap. 108. Onesilus κήρυκας διέπεμπε - - ἐπικαλιόμενός σφίσις, activa verbi notione; quam recte etiam Gronov. h. l. in latinis expressit, in graecis quidem scripturam tenens olim vulgatam ἐπικαλειόμενους. WESS.

6 seq. πολέμον ἐσκεινάζοντο) Prudenter Reiskius priorem abdicavit coniecturam. Simplex verbum compositi vicem obit, ut VI. 100. προδοσίην ἐσκεινάζοντο. Mox [lin. 9.] ἐκπλώσαντίς τε ἔξω τὸν Ἑλλησπόντον in structura geminum habebit c. 104. φυλάξας ἐξιθόντα τὸ ἄστυ. Alii maluissent, ἐκπλώσαντις ἔξω τοῦ Ἑλλ. aut ἐκπλώσαντις τοῦ Ἑλλησπόντου, qualia in Demosthene, Philostrato, atque aliis obvia. Hoc amplius, καὶ γὰρ τὴν Καῦνον etc. expeditum dedimus ad lib. II. 106. WESS. — Vide ad II. 106, 1. notata, et quem ibi citavi locum I. 86, 38 seq. S.

CAP. CIV. 5. Εὐέλδοτος;) Notissimus ex Pheretimae historia lib. IV. 162., et, temporis ratio si subducatur, competet actas. Cur autem [lin. 6.] παρηγορέο ex scriptis Codd. praetulerim, non repeto dicta. [Vide Adn. ad c. 100, 8.] *Portus*, vulgato praesidium paraturus, novum exorsus est commentum. WESS.

11. στασιώτῃσι) Erunt fortasse, qui de militibus (στρατιώτῃσι) cogitabunt; quibus, tametsi prospiciam quid pro illis dici queat, non accedo. Notissima utriusque vocabuli in Codd. commutatio diversitati occasionem, (uti lib. I. 13. III. 144. IX. 2.) dedit, in *Strabone* etiam lib. XIV. p. 992. v. [p. 674. d. ed. Cas.] ubi *Athenodorus* ἐπιχίρει λόγῳ μετάγειν κακίῃν, Boëthum, καὶ τοὺς συστρατιώτας: atqui illi ποῦται nulli milites, nulli commilitones veri, sed συστασιώται, [quod ibi etiam codd. nonnulli nupero Editori *Strabonis* offerebant; quos ille laudavit quidem, nec tamen secutus est.] unde mox τῆς στάσιως ibidem mentio. Συστασιώται non ignoti *Herodoto*. WESS. — Pro scriptura στρατ. in *Wesselingii* Var. Lect. testis advocatus est cod. Ask. errore operarum, qui Arch. debuerant. S.

15. ἐπολιόρκει προσκατήμενος) Assidebat oppugnabatque oppidum, *Gellius Noct. Att.* VII. c. 1. De obsidione, ut adsidere *Livio*, Graecis adhibetur πόλει vel πόλιν προσκαθῆσθαι. Attigit clar. *Wess.* ad *Diod.* I. p. 502. *Herodoteum* illud bis terve dedit *Pausan.* I. pag. 30. Συρακούταις πολιορκούντις προσκαθήντο: scribi debet libro VII. p. 558. Ἡράκλειαν δὲ προσκαθήντο πολιορκούντις: et VIII. p. 681, 2. ἐπολιόρκουν προσκαθιζόμενοι, ubi vulgatur προκαθιζόμενοι. πολιορκία προσκαθιζόμενοι *Thucydidis* est, lib. I. c. 11. VALCK.

CAP. CV. 7. ὡς οὗτοι γὰρ οὐ καταπρόξονται) In *Vallae* Latinis erat, non fuisse illos prae contemptu sui rebellaturos, non bene. Rex non impune rebellionem ablaturus innuebat, quam eius mentem *H. Steph.* et *Portus* non praeterviderunt. Glossator mstus adscripsit ea, quae *Aristophanis* offerunt enarratores ad *Equit.* vs. 433., reddenda loco commodiore. Redi ad *Cl. Valcken.* observationem lib. III. 37. [Adnot. ad III. 36, 33.] WESS. — Non teneri hic a *Gronovio* debuisse *Vallae* interpretationem, *Valckenarius* etiam h. l. monuit. S.

9. ἄνω ἰς τὸν οὐρανόν) Cur improbatum hoc fuerit, nul-

lam, nisi in Mediceo, causam animadverti. [Accedunt illi tamen et alii codices, πρὸς pro i; scribentes.] In Eustathio εὐξάτο ἀνθρώπων εἰς οὐρανὸν ἀφ' οὗ τοὺν οὐστὸν, ridicule: ἄνω si suprapositam habeat lineam, imo etiam ubi absit, in scriptis Codd. saepe loco ἀνθρώπων ponitur: id exscriptorem fefellit, H. Stephanum minime, Dialect. pag. 49. de formula Ὡ Ζεὺ γενέσθαι, quomodo Eustath., disputantem. Dubium autem quo doctissimi viri animus distrahebatur, nunc cessat: testes infinitae formae masti conplures; tantum in verbi indole, simplici an composita, discordes. Mihi nulla hic novandi libido. Adi ad Gronovium. WESS. — Ad ἐκγεγέσθαι lin. 11. monuerat Gronov. verbum εὐχόμεαι intelligi. S.

11. Ὡ Ζεὺ, ἐκγεγέσθαι μοι) Digna lectio Codicis erat Med. ἐκγεγέσθαι, pro ἐκγεγέσθω iure recepta, quam uno alterove exemplo communiret Gronovius, ut alibi fecerat vir clar. in alterius usus infinitivo commendando. Legitur incerti Tragici senarius apud Etymol. pag. 346, 43. Ὡ Ζεὺ, γενέσθαι τῆςδε μ' ἐξάντην νόσον: quem alibi lectum non recorder. Aeschyl. Sept. contr. Theb. vs. 259. Θεοὶ πολῖται, μὴ με δουλείας τυχεῖν. Adde Eurip. Suppl. 3. Aristoph. Ran. 914. Quid in istiusmodi sit votis subaudiendum, docere poterit Xenophontis Abradates Κυρ. Παιδ. VI. p. 100, 42, qui ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπιύξατο, ἀλλ' ὧ Ζεὺ μέγιστε, δός μοι Φανῆναι ἀξίω μὲν Πανθείας ἀνδρεί: vel eiusdem Cyrus p. 97, 42. Ἄλλ', ὧ Ζεὺ μέγιστε, λαβεῖν μοι αὐτὸν γένοιτο ὡς βούλομαι. Horum prius probavit H. Steph. in App. de Dial. Att. pag. 49., sequutus Eustathium. Hic nostra quoque proferens Herodotea, Florentinam adfirmat lectionem in Iliad. β'. p. 188., 29., ἔστι καὶ παρὰ Ἡροδότῃ σχῆμά τι ὁμοιον εὐχῆς, καὶ ἱστορία τοιαύτη Δαμῖος εὐξάτο, ἄνω εἰς οὐρανὸν ἀφ' οὗ οὐστὸν, καὶ τὸν αἶμα βαλὼν, Ὡ Ζεὺ γενέσθαι μοι Ἀθηναίους τίσασθαι. Ut apud Herod. IV. 18., si me non fallit suspicio, ἄνω mutatum erat in ἄνθρωποι, vel ἀνθρώποι: sic in his, pro ἄνω εἰς οὐρανὸν, ed. Rom. dabat ἀνθρώπων εἰς οὐρανὸν. Absurdam lectionem correxerat et H. Steph. l. c. quam ex ἄνω πρὸς ortam perperam putat Al. Politus, in cuius Ed. p. 474. vulgari non debuerat: ἄνω πρὸς εἰς οὐρανὸν ἀφ' οὗ οὐστὸν. Scripsisse mihi videtur Herod. οὐστὸν ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν ἀπείναι. In his ἤλιν legisse videri possent de quibus Diogen. Laërt. in Prooem.

§. 9., καταγινώσκουσιν Ἡροδότου οἱ τὰ περὶ Μάγων γράψαντες" μὴ γὰρ ἂν (ἄνω perperam Ed. Meibom.) εἰς τὸν Ἥλιον βίῃ Εἰρήην ἀνοτίσαι, μηδ' εἰς τὴν θάλασσαν πείδας καθεῖναι, θεοὺς ὑπὸ τῶν Μάγων παραδεδομένους: aut certe Solem intellexerunt. Philo Bybl. apud Euseb. Praep. Ev. p. 34. c. τὰς χεῖρας ὀρέγειν εἰς τοὺς οὐρανοὺς πρὸς τὸν ἥλιον. Non ignem tantum et aquam, Solem et Mare colebant Persae; sed et coelum adorabant, ut Graeci Iovem. Persae Herodoto dicuntur lib. I. c. 131. τὸν κύκλον πάντα τοῦ οὐρανοῦ Δία καλέοντες: hoc sublimem candelam, quem vocant omnes Iovem. VALCK.

CAP. CVI. 11. τοιοῦτόν τι ἐπρήχθη) Quorum quidnam, olim a Valla positum, eandem monstrat lectionem, quam a Steph. repertam ex duobus Codd. Angl. enotavit Galeus, quamque restituendam censerem: κῶς δ' ἄνι τῶν σῶν βουλευμάτων τούτων τί ἂν ἐπρήχθη: horum quidnam tandem esset sine tuis consiliis factum? Histiaei responso, [lin. 15 seq.] τί δ' ἂν ἐπιδιζήμενος ποίοιμι ταῦτα; τιὺ δὲ ἐνδὲς ἰών; τῷ πάρα μὲν πάντα ὅσα περ σοί: congruit Magorum ad Astyagen Herodot. I. 120., sed Creontis inprimis ad Oedipum oratio in Soph. Oed. Tyr. vs. 600 et seqq. Νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνι φόβου φέρω. Πῶς δὴτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν Ἀρχῆς ἀλύπου; Πῶς δὴτ' ἐγὼ κτεῖν' ἂν λάβοιμ', ἀφείς ταῦτα; et ad iratum Thesca Hippolyti Eurip. vs. 1012. Μάταιος ἄρ' ἦν κόουδα μοῦ μὲν οὖν Φρινῶν. Ἀλλ', ὡς τυραννεῖν ἡδύ; τοῖσι σὺ φρεσὶν Ἠκυστά γ'. ut locum eleganter emaculavit nuper Ier. Marklandus. VALCK.

16. πάντα ὅσα περ σοί) Multo hoc amplius, quam ὅσα Πέρσῃ ex Arch. Repetit et gratus agnoscit regis promissa, ἔχει τὰ περ ἂν ἐγὼ ἔχω, ἐμός τε σύσσιτος ἰὼν καὶ σύμβουλος, supra c. 24. WESS.

29. πάντα καταρτίσω ἐς ταῦτό) Vulgatum καταρτίσω Porcus ex καταρτάω deducit, unde χρῆμα κατηρημένον lib. III. 80. de apta re. Mihi dux et auctor est Arch., atque usus verbi in sarciendo instaurandoque frequentissimus, etiam in N. Test. tabulis. Redi ad c. 28. Sophoclis Oed. Col. vs. 71. καταρτίσω, h. e. εὐτρεπίσω, eodem vergit. WESS.

34. Σαρδῶ νήσον τὴν μεγίστην) Malunt νήσων τὴν μεγ., non absurde, modo schedae iuberent. Nosler principio lib. VI. ὅς Σαρδῶ νήσον τὴν μεγίστην ὑποδιξάμενος κατεργάσασθαι, de eodem Histiaeo. Plures olim Sardiniam inter insulas

maris mediterranei maximam perhibebant. *Scylax Peripli* sine, *μεγίστη Σαρδῶ*, *δευτέρα Σικελία*, *τρίτη Κρήτη*, errans profecto. Sed vide Ph. *Cluverium* Sardiniae c. 1. pag. 479. WESS.

Ibid. Σαρδῶ νήσον etc.) Similiter scripsit VI. 2. Hic Dario nonnihil aptius fuisset movendo, si Sardiniam *insularum maximam* vocasset Histiaeus, νήσων τὴν μεγίστην: ut supra lib. I. c. 170. Ionibus auctor fuisse dicitur Bias πλεον ἐς Σαρδῶ, νήσων ἀπαστῶν μεγίστην: quod utilissimum suum consilium, ut ab omnibus intelligeretur, carmine Philosophus explicuisse videtur: vid. *Diog. Laërt.* I. 85. Ante Biantis aetatem idem illud consilium suis Messeniis, tyrannide Lacedaemoniorum oppressis, dederat Manticlus: *Pausan.* IV. [cap. 23.] p. 336., Μάντικλος ἐκέλευε -- πλεύσαντας ἐς Σαρδῶ κησέσθαι μεγίστην τε νήσον καὶ εὐδαιμονίαν πρῶτην. Idem X. p. 836., ἡ Σαρδῶ, inquit, μέγας καὶ εὐδαιμονίαν ἔστιν ὅμοια (sic T. Hemsterh.) ταῖς μάλιστα ἰπαινουμέναις: conf. *Diodor. Sic.* I. p. 341. et 343. *Wess.* et *Cluver.* *Sard. Ant.* p. 479. VALCK.

CAP. CVIII. 6. στρατὴν πολλὴν ἄγοντα Περσικῇ) Talis confusio sive σύγχυσις nec inconcinna neque insolens. Exemplorum affatim D'Orvillius conduxit ad Chariton. lib. III. 7. pag. 320. Mox ἄνδρα Πέρσην δόκιμον [pro προσδόκιμον] scribentes et neclentes Arch. et Valla aberrant, turbantque orationis seriem. Satis ad redarguendos ex lib. VI. 6. ἐπὶ δὲ Μίλητον -- ἦν στρατὸς προσδόκιμος. WESS.

11. ἐς τὴν Κύπρον) Ista verba, more historicorum in medio posita, aequae pertinent ad sequentia, καὶ οἱ Πέρσαι, atque ad ea quae praecedunt. Tantilla res non animadversa deceperat interpretes. Cum e Cilicia Persae navibus in oram Cypri Ciliciae traieciissent oppositam, ἦσαν ἐπὶ τὴν Σαλαμίνα πρὸς, illinc, relictis navibus, itinere terrestri ibant versus Salamina, in altera insulae parte sitam, Syriae obiectam. Seleucia nave profecti Paulus et Barnabas in Cyprum primum venerunt Salamina, Act. Ap. XIII, 5. mox dicuntur διελθόντες τὴν νήσον ἄχρι Πάφου. Quando Paphus in ipso fuit Orientali latere Cypri, atque hinc in Pamphyliam traiecerunt Apostoli, quod spectatissimi Codices offerunt, διελθόντες δὲ ὅλην τὴν νήσον, causae nihil est cur sperneremus. VALCK.

14. αἱ καλεῦνται Κληίδες) Bene Msti; in Κληίδες tamen Atticorum recentiorum, de quibus Cl. *Valekenarius* ad *Phoeniss.* *Euripid.* vs. 268., morem temere sectati. Isto de promontorio et insulis adiacentibus, Κληίδες πόρον καὶ ἰσχυαῖα Σαλαμῖνος in vetere *Epigr. Anthol. lib. III. pag. 366.*, ubi *Brodaeus* docte, et *Io. Meursius* *Cypri lib. I. 27.* WESS.

CAP. CIX. 8. ἀνταγωνισμένους) Sermonis genius restituto favet: ἀποσιμῶμενος, ἐπισιτισμένους, pluraque hoc de genere in Musis. Conf. lib. IV. c. 154. et 203. Parvi autem referet, ἰμβάλειν an ἐσθάλειν eligatur: manet eadem sententia, et verborum frequens commutatio est, sicuti lib. VII. 128. etc. WESS.

11. τὸ κατ' ἑμέας) Ordo rei hoc praefarendum suadet. Eligite, inquit Cyprii Ionibus, ut, quantum in vobis est, Ionia et Cyprus liberae perseverent: quam quidem optionem τὸ κατ' ἑμέας infringit et iugulat manifesto. Τὰ κοινὰ, [lin. 13.] a *Galeo* probata, flocci ego facio. Οἱ ἀποσιμῶντες ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, a communi Atticae civitatis legati c. 85. τὸ κοινὸν τῶν Σαμίων lib. VI. 14., KOINON ἸΩΝΩΝ, COMMUNE ASIAE in numis, et alia, obvia passim, vulgatum constabunt. Φυλάξαντας qui volent, utantur arbitrio. WESS.

CAP. CX. 5. καὶ Σολίων ἀπολέξαντες τὸ ἄριστον) Nulla hic Arch. neque aliorum Codd. haberi ratio debuit. Σόλιοι in Cypro, Σολεῖς Ciliciae. Auctor Vitae Arati, à *Petavio* publicatus: εἰσι δὲ καὶ ἑτεροὶ Σόλιοι τῆς Κύπρου· ἀλλ' οἱ μὲν Κύπριοι Σόλιοι καλοῦνται· οἱ δὲ Κιλικιοὶ, Σολεῖς. Quibus concinit *Diogenis Laërt.* lib. I. 32. observatio. Pravum etiam ἀποδέξαντες, hoc certe loco, ex levi scriptionis vitio ortum. Dedit lib. III. 14. καὶ ἄλλας παρθένας ἀπολέξας, aliasque virgines seligens: et τριήκοντα μυριάδας ἀπολεξάμενος στρατοῦ *Mardonius*, sibi xxx. illa millia secernens, lib. VIII. 101. Talia in *Thucydide*, *Xenophonte*, et *Procopio* in primis, conplura. WESS.

CAP. CXI. 4. ὑπασπιστῆς γένος μὲν Κάρ) Una litera perperam posita (Κάρ in καὶ transierat) latens his vulnus inflixerat: ex nullius forsitan expectandam ingenio *Gronovius* opem attulit, a *Med. Cod.* subministratam. Confusae librariis literae P. et I. centena Graecis scriptoribus inflixerunt vitia: ex *Hesychio* nonnulla tollere coepit,

quem nobis ademptum lugemus, claro iuvenis ingenio, Io. Pierson. in Praef. ad Moer. p. 21. Fuit armiger Onesili τὸ μὲν γένος Κάρ, τὰ δὲ πολέμια κάρτα δόκιμος, καὶ ἄλλως λήματος πλῆος. Ubique vocem λήματος apud Herod. onerat μ male duplicatum; tollendum iam monuerat Graevius. Apte quadrant Herodotea in famulum e Caria; in cap. seq. [c. 112, 11.] forsan et in aliis Codd. pro Κάρ, vera lectione, reperietur ὀπάων, ut legit Valla et Arch. et erat ille Car Onesili pedisequus; ὀπάων vel ὀπίων, id est ὀπηδός et ἱπτάμων: hoc ipso cap. mox legitur, εἰσι πρὸς ταῦτα ὁ ὀπάων αὐτοῦ. Cares, mercede conducti, militantes καθ' ὅλην ἑλληνίσθσαν τὴν Ἑλλάδα, teste Strabone XIV. p. 978. A. [pag. 662. D. ed. Cas.] Singuli quoque passim apud Graecos servitutem serviebant; illinc vulgo Cariones dicti. Aristoph. Av. vs. 765., Εἰ δὲ δεῦλός ἐστι καὶ Κάρ, ὥσπερ Ἑξημιστίδης. VALCK.

Ibid. γένος μὲν Κάρ, τὰ δὲ πολέμια etc.) Egrege ex Mediceo Cl. Gronovius. Πολέμια, sive πολιμῆια ἔργα, quomodo Arch. et Vind. lib. VII. 9. iterum, Homericum redolent εἰς οὗτοι μέλαι πολιμῆια ἔργα Iliad. B'. 338. et N'. 727. Iam λήματος πλῆος cur integraverim, non iterum monita ad cap. 72. WESS.

17. μέγα τοι γίνται) Malebat D'Orvillius, si codices ad-dicerent, μέγα τι, ad Chariton. lib. VII. 2. p. 595. At illi reluctantur; sententia Caris bona est, qui quidem cum mox ait ἡμῖστα συμφορῇ, priscorum opinionem probat, vinci et sterni a viro egregio et forti laudantem. Nobile Virgilianum, Aeneae magni dextra cadis, Aen. X. 830. Adi ad Ciofanum in Ovidii Metamorph. V. 191. WESS

CAP. CXII. [2. ἄπρὸς γινόμενοι ταύτην τὴν ἡμίσην) Benedictus in Notis criticis ad Herodoti Historias, vulgatam olim lib. I. c. 73, 18. scripturam defendens, et ὀργὴν ἐν ἄκρῳ haud dubie irae non temperans significare contendens, hac nititur ratione: „quia ἄκρῳ saepe, ut Herod. V. 112. „indicat superior, victor.“ Non viderat vir doctus, verbis supra scriptis nullam aliam nisi eam subiectam esse sententiam, quam his Latinis commodissime Valla reddiderat, eo die strenue (potuerat perinde acriter dicere) pugnant-tes. S.]

CAP. CXIII. 6. πολιστήρια ἄρματα) Explicant

Critici ad *Aristoph.* Nub. vs. 28. Πολεμιστήρια καλοῦνται καὶ τὰ πολεμικὰ ἄρματα, ἐφ' ὧν ἐπλήτης ἐπιβήθην ἀμα τῷ παραβάτῃ. Melius et aptiore nomine ἡνίοχος καὶ παραβάτης sive παραβιάτης alii. Mansit itaque Salaminiis priscus ex curribus pugnandi mos, sicuti diutissime Thebanis in Boeotia, de quibus, et gemina sectatis, ad *Diodori* XII. 70. pag. 527. WESS.

11 seqq. Φιλοκύπρου δὲ τούτου etc.) *Plutarchus* consentit in *Solon.* pag. 93. A., hoc amplius, *Solonem* tradens regi auctorem fuisse, ut novam urbem, ob asperum et inconmodum prioris *Aepeae* situm, conderet, quae a *Solone* deinceps Σόλοι. Non illis dissimilia Auctor *Vit. Arati*, nisi quod regem Κυπράνορα adpellet. *Io. Meursium* haec non fugerunt, *Cypri* lib. I. 7. WESS.

12. ἀπικόμμενος εἰς Κύπρον) Et aliunde noveramus in *Cypro* saepius et satis diu *Solonem* fuisse commoratum: primo tamen adspectu nihil admodum ista hic ad rem facere videntur; et facile quis in eam veniret suspicionem, post ista voces aliquot intercidisse. Sed tradere voluit, ut opinor, *Herodotus*, dum moraretur apud *Philocyprum*, *Solonem* in ipsa insula *Cypro* carmina condidisse, quibus amicū istum suū collaudarit: atque id manifestum est ex parte *Elegiae*, qua Regem istum alloquebatur *Solon*, *Plutarcho* conservata in *Solone* p. 93., Νῦν δὲ σὺ μὲν Σολίῳσι πόλιν χρέον ἐνάδ' ἀνάσσω Τήν τε πόλιν ναίεις καὶ γίνος ὀμίτην. Αὐτὰρ ἐμὲ ἔνν' ἡνὶ Δοῇ κλεινῆς ἀπὸ νῆσου Ἀσκηθῆ (*Hesych.* ἀβλαβῆ) πέμποι Κύπρῳ ἱερέφανος: detque illa mihi νόστον πατρίδ' εἰς ἡμετέραν. In *Solone* suo, nec mirum, solito negligentior *Io. Meursius* carminum *Solonis* omisit reliquias; senarios etiam, quibus suam ipse πολιτείαν, quam constituit Athenis, descripserat elegantissimos, ex *Aristide*, *Plutarcho*, aliisque inter se collatis partim certe concinnandos. VALCK. — *Solonis* quotquot *Fragmenta* supersunt, diligenter collecta, *Brunckius* edidit in *Gnomicis Poëtis Graecis* p. 73-84. ubi versus isti in *Philocyprum*, pag. 81 seq. S.

CAP. CXIV. 7. ἱμαντεύθῃ σφι) Ad eum modum superius cap. 45. τὰ μεμαντευμένα, et *Heliodori* τὰ ἐκ νεκρίας μεμαντευμένα *Aethiop.* VII. princ., quibus nunc non adiungo λουτρά τοῖς τετρωμένοις μαντευτά, et *Philocteten* μαντευ-

τὸν τοῖς Ἀχαιοῖς ex Philostrati Heroic. II. 18. et V. 1.; hoc tamen, S. Bochartum mellificantes in Onesili calva apes recte admovisse ad Iudic. c. xiv, 9. illuminandum Hieroz. P. II. lib. iv. 10. p. 505. WESS.

CAP. CXVI. 3. Ὑμῖνες) Dedi hanc scripturam Codicum consensui, redituram c. 122. Ὑμαῖνες si cui placebit, caussa ex prisco Persarum sermone, quem ignoro, pendebit. Τοὺς ἐν Σάρδισι στρατιωσαμένους [lin. 5.] nec hic, neque c. 122. ob Arch. et Vindob. repudiavi. Bene Gronovius. WESS. — Veterem scripturam ἐς Σάρδεις in contextu tenuit Gronov., in Notis alteram praeferendam censuit. S.

CAP. CXVII. 3. Περκώτην) Puro fonte si manant in Ethnographo Περκώτη, πάλαι Περκώπη, haud spreverim ex schedis Περκώπη. In Strabone [lib. XIII. pag. 590. v. ed. Cas.] nunc quidem, καὶ ὅτι πάλαι Περκώτη μετωνομάσθη ὁ τόπος: unde si Stephanus sua depromserit, uti credibile, Περκώπη ibidem fuit. Poëtae modo Περκώτη, alibi Περκώπη Iliad. A'. 229., ubi Eustath., ἡ δὲ Περκώπη αὐτῇ, ἱεῖρα ἰστὶ παρὰ τὴν διὰ τοῦ τ, nescio quo iure. Eadem enim urbs ad Hellespontum, cuius in nomine Homeri Codices olim aequae variarunt ac Herodotei. WESS. — Apud Strab. I. c. Tzschuckius T. V. pag. 293. praeceduntibus Mssis una voce ἡ Πάλαιπερκώτη edens, Politum laudavit ad Eustath. in Homer. T. II. pag. 771. De eadem urbe conferri possunt quae a Casaub. et a nobis ad Athenaeum notata sunt, Animadvers. T. I. p. 223. et praesertim p. 499. S.

CAP. CXVIII. 5. ἐκ τῆς Ἰδριάδος) Regionis nomen instauravi, expugnatus Stephani verbis, Ἰδριὰς πόλις τῆς Καρίας: quae quidem antea Chrysaoris et Hecatesia cum diceretur, ab ipso, ubi posita erat, tractu cognomen duxit. In Περδάρου titulo [lin. 7.] nihil novatur, numis et Diosdoro XVI. 74. ΠΙΞΩΔΑΡΟΣ: nihil quoque in Κινδύτος, [lin. 8.] cui suo periculo Κινδύτος: a Cnido Carinae, Nob. Palmerius substituit, oblitus Cnidum gentile Κνίδιον formare: Berglerus malebat Ἀλινδύτος, ex Alindis Cariae ap. Arrianum Ἀναβ. I. 24. Equidem nihil demuto, siquidem Κινδύς, Κινδύη, et Diana Κινδυάς in Cariae finibus apud Polybium [XVI. 12, 3.] et Strabonem lib. XIV. p. 972. [pag. 658. v. ed. Cas.] cum Casauboni observatione. Caricum autem hoc bellum Herodot. T. VI. P. I.

Demon in Schol. ad *Plut. Aristoph.* vs. 1003., egregia *Hemsterhusii* opera adiutus, indicaverat. WESS.

[8. τοῦ Κιλίκων βασιλῆος Συναίστιος) Conf. VII. 98, 4. et *Wesseling*, ad I. 74, 16. S.]

CAP. CXIX. 7. ἰς Λάβρανδα) Superstitiosa membranae *Medic.* veneratio (vere *Hemsterhusius*) Λάβρανδα *Herodoto* inculcavit. Urbis nomen amanuensium alii Λάβρανδα, nonnulli pingebant Λάβρανδα, quam utramque scriptionem Florentiae atque alibi combinarunt. Λάβρανδον olim *Lydi* et *Cares* securim adpellabant, teste *Plut.* *Quaest. Gr.* p. 302. A., hinc Λάβρανδα. *Straboni* et numis Λάβρανδα, *Iupiterque* Λαβρανδηνός, qui frequentius Λαβρανδείς, lib. XIV. pag. 973. Quid de *Aeliano* dicam, cui ex λάβρω καὶ πολλῶ ὕσαι *Iupiter* iste? Errat insuper, Κάριον et Στράτιον confundens *Iovem* lib. XII. de *Anim.* c. 30. Cautior *Strabo*, de quo antea ad *Herod.* I. 171. WESS.

Ibid. κατελήθησαν ἰς Λάβρανδα) Enarrat *Herodotea*, et cum *Demonis* fragmento comparat *Ti. Hemsterh.* ad *Schol.* in *Aristoph.* *Plut.* pag. 355. ex cuius eruditissima coniectura scripserit *Demon*: τῶν Καρῶν περὶ τοῦ πολέμου πρὸς τῇ τοῦ Λαβρανδῆως ἄλπτι βουλευσαμένων. *Herodotus* ἱερὸν μέγα τι fuisse scribit καὶ ἅγιον ἄλσος πλατανίστων: cui et alibi permutantur voces ἱερὸν et ἄλσος, ut VI. c. 78. et 79. τὸ ἄλσος τοῦ Ἀργου: τὸ ἱερὸν, et τὸ τίμιον: ubi mox ἄτι γὰρ πυκνοῦ ἰόντος τοῦ ἄλσιος. In hoc *Labrandensis Iovis* luco sacellum probabiliter fuit, in quo staret *Iupiter* Στράτιος manu gestans securim. Exquirat in *Quaest. Gr.* *Plutarch.* p. 301. F. cur manu teneret τοῦ Λαβρανδῆως Διὸς ἐν Καρίᾳ τὸ ἄγαλμα πέλεκυν ἡμένον? *Iupiter* Στράτιος aevo recentiori colebatur et alibi terrarum, *Herodoti* forsitan aetate nusquam nisi in *Caria*, vel saltem a *Caribus* solis. Istis interiectis de *Iove* *Stratio*, vocula sibi usitata redorditur orationem *Herodotus*: [lin. 10.] Κατελήθηντες ὧν οὗτοι ἰθαυτὰ βουλευόντο περὶ σωτηρίας: his ex libro *Med.* voculam δὲ inseruit *Gronov.* quam omissam mallet: in eundem sensum scribi quoque potuerat, κατελήθηντες δὲ οὗτοι, hi, inquam, huc in unum coacti de rei summa deliberabant: ut aliis δὲ, sic etiam *Nostro* frequentatur: vid. *Ti. Hemsterh.* ad *Lucian.* pag. 322. et in *Obs. Miscell.* III. p. 419. VALCK.

CAP. CXX. 7. πισόντων δὲ πολλῶν) Si confirmare-

tur aliunde, non esset absurda lectio, quam margo prae-
bet Ed. Steph. πισόντων δὲ τῶν πάντων πολλῶν, Μιλήσιοι
μάλιστα ἐπλήγησαν: quum in universum multi cecidissent in
praelio, Milesii tamen maximam prae ceteris cladem accepe-
runt. Demon in Schol. ad Arist. Plut. p. 357., οἱ Μιλήσιοι -
πανδημῶ τοῖς Καροῖ βοηθήσαντες, καὶ τοῖς Πέρσαις μετ' ἐκείνων συμ-
βαλόντες, σχιδὸν πάντες ἀπύθανον. Quod in Herodoteis est πλη-
γύντες, ubi eodem modo ponitur a Thucydide III. 18., recte
explicatur a Schol. μεγάλως νικηθέντες. Πληγὴ γάρ, inquit,
κατὰ πόλεμον, καὶ τραῦμα, ἢ ἰσχυρὰ ἥττα. Herodotus aori-
stios primos pass. adhibet prae secundis; non hic tamen
scripsisset πληγθέντες, [aut ἐπλήχθησαν,] quod et inusita-
tum recentioribus: in Schol. ad Aristoph. Av. vs. 1402.,
πληγθεῖς mutandum videtur in παταγθεῖς: ne hoc quidem
apud veteres Atticos invenietur, neque etiam παταγείς,
quod viri docti putabant restituendum Lysiae p. 15., ubi
pro ποδηγής legendum sine controversia πληγής. Actor at-
tice dicitur πατάξαι: qui patitur, πληγῆναι. Ad minuta ta-
lia homines eruditi saepe non satis attenderunt. VALCK.

CAP. CXXI. 1. Μισθὸ δὲ, τοῦτο τὸ τρώμα etc.) Ve-
rior talis distinctio. [Vide Var. Lect.] Debent, quae se-
quuntur verba, [ἀνιλαβόν τε καὶ ἀνεμαχίσαντο,] suum sibi
ex more habere. [Scilicet pro ἀνιμάχ. male ἐμαχίσαντο est
in Arch. et Vind. quod in Var. Lect. adnotare neglexi.]
Praeitus scriptor lib. VII. 231. ὁ μὲν (Aristides) ἀνίλαβε πᾶ-
σαν ἐπειγθεῖσαν οἱ αἰτίν: tum VIII. 109. νενικημένους ἀναμά-
χισθαι τε καὶ ἀναλαβεῖν τὴν προτέρην κακότητα. Neque Diodorus
aliter XVI. 19. ἀναμαχίσασθαι καὶ ἀναλαβεῖν βουλόμενος τὴν
ἥτταν, saepeque alias ἀνκαμάχισθαι τὸ γεγονός ἐλάττωμα. Nam
τρώμα Herodoteo sermone tantundem ac ἥτταν sive ἐλάττω-
μα valere, in dubio non est. WESS.

4. ἐλόχυσαν) Debetur scriptis libris. Ἐλόχυσαν --
τὰς τῶν Ἀθηναίων γυναῖκας lib. VI. 38. et saepiuscule. Foe-
dior in connexis macula atque ad tollendum difficilis.
Aldinum ἐπὶ Δάσφ nullo commendatur merito: si ΕΠΙ-
ΔΑΣΜΙ scribatur, una aberit littera ab ἐν Πιδάσφ, cui
Gronovius primas dedit. At ea Cariae urbs Πήδασα Polybio,
Straboni, Stephano, et Eustathio, Homericam Pedasum du-
dum eviluisse docenti ad Poëtam p. 623, 23. [ad Iliad. Z'.
p. 476, 21. ed. Bas.] Ubi vero ἐπὶ Πηδάσοισι pingetur,

res procedēt, sed Codicum patrociniō defecta. *Vallae Latina*, in via quae in *Mylasa fert*, ex Graecis τὴν ἐπὶ Μυλάσσοις ὁδόν, magis sunt, sive *Mylasorum* in *Caria* situs consideretur, seu insidiarum architectus *Heraclides*, domo *Mylassensis*, accommodata. Accedit ἐπὶ Λαοῖσι, mutilate scriptum in *Arch.* et *Vind.*, neque sibilans neglecta obest, qualis in multis ΜΤΑΑΣΕΩΝ numis. Equidem *Vallae* praeiudicio paene abripior, et vix mihi tempero. Maneat tamen ἐν Πηδάσῳ, donec aliunde *My'asis* tutela; succurratque Πήδαςος [sive Πήδασον] in *Caricae Stratoniciae* vicinia apud *Strabon.* lib. XII. p. 909. D. [p. 611. c. ed. Cas.] WESS.

Ibid. τὴν ἐν Πηδάσῳ ὁδόν) ἐν Πηδάσῳ posuit in marg. *Stephanus*: illinc fluxit quod ante *Gronov.* vulgabatur ἐπὶ Δάσῳ. Eodem errore vulgatur in *Allegor. Homer. Heracliti* p. 420., ἡ ἐπὶ δυάδι μάχη: ubi corrigi debet ἡ ἐν πιδιάδι μάχη, aut, si quis illud malit ut usitatus, ἡ ἐπὶ πιδιάδι μάχη. Pro diversis lectionibus, ἐπὶ Δάσῳ, ἐν Πηδάσῳ, ἐν Πήδασῳ, duo Codices offerunt in *Diss. Herod.* τὴν ἐπὶ Λαοῖσι ὁδόν. Suspisor ad vocem Πηδάσῳ olim correctionem adscriptam δασυῖσι, quae facile degeneravit in Λαοῖσι. Quid *Valla* legerit incertum est; nam *Mylassensis* *Heraclides* in vicinis memoratus menti scribentis offerre potuit *Cariae Mylassa*. Mihi maxime fit verisimile scriptum ab *Herod.* τὴν ἐν Πηδάσῳ ὁδόν. Urbem ille Πήδασα, quantum recorder, non nominat; sed incolae istius tractus ipsi dicuntur aliquoties Πήδασις, I. 175. VIII. 104. et 105. VI. 20., τὰ ἐπερχόμενα ἔδοσαν Καρσί Πήδασιῦσι ἐκτῆσθαι. Diceretur autem ἡ ἐν Πήδασιῦσιν ὁδός, ut via dicebatur in *Phocide* ἡ ἐν Φωκιῦσιν ὁδός. Saepe memorant τὰς ἐν Φωκιῦσι πόλεις: τῶν πόλεων τῶν ἐν Φωκιῦσι, *Demosth.* p. 210. *Philostratus* p. 842. dixit τὴν εὐθὺ Φωκίων τε καὶ Δελφῶν ὁδόν. *Xenoph.* Ἑλλ. VII. 362, 17. ἐν ταῖς συμβολαῖς τῆς τε ἐπ' Εὐτρυπίων καὶ τῆς ἐπὶ Μιδίας ὁδοῦ: ad hoc exemplum hic quoque scribi potuit τὴν ἐπὶ Πηδάσῳ vel Πηδάσειων ὁδόν, viam quae duceret in regionem *Pedasensium*, vel *Pedasa*. VALCK.

CAP. CXXII. 7. Αἰολίας πάντας ὄσιν τὴν Ἰλιδά νέμονται) *Galei* miror iudicium, veram lectionem esse scribentis Αἰολίδε. Virum doctissimum deceperat, ut puto, locus lib. VI. c. 8. ubi mentio fit Αἰολίων ὄσιν τὴν Αἰολίδα

τὴν νῆμονται: ista hinc illuc male translata suspicor, ubi *Αἰολῶν* exhibent Codices et *Valla*. Hic autem scripserat, opinor, *Herodotus Αἰολίας π. ὅσοι γ' ἢ ἢ Ἰλιάδα*, vel τὴν Ἰλιάδα γ' ἢ νῆμονται: quam hic lectionem vicina satis adfirmant et dux Persarum mortuus ἐν τῇ Τρωάδι. Supra c. 94. cum ab Atheniensibus occupatam ut suam urbem, Mitylenaei Sigeum repeterent, contendeabant Athenienses, οὐδὲν μᾶλλον Αἰολῶσι μετιὸν τῆς Ἰλιάδος χώρας, καὶ τοῖσι ἄλλοις. Oram maritimam ab Aeody Cumam usque quia tenebant olim omnem propemodum Aeoles, totum istum tractum Αἰολίδα dixerat Ephorus, teste Strabone XIII. p. 896. B. [p. 600. C. ed. Cas.] Quos cepit Gergithios sive Τέργιδας, [lin. 8.] Teucrorum veterum reliquias, quo Troadis loco sitam urbem incoluerint discere licet ex Herod. VII. c. 43. VALCK.

7. τὴν Ἰλιάδα) Ἑλιάδα Arch. pravam est, neque cum Galeo Αἰολίδα scribendum. Persarum in Aeolidem post pauca sequetur expeditio, ante quam Aeolenses, Iliadem oram incolentes, eorumdem vincentium iugum subierunt. Dabit tales Acolenses cap. 94. huius Musae, et lib. I. 151. Vidit et Cl. Pavius. WESS.

CAP. CXXIV. 2. ψυχὴν οὐκ ἄκρος) Laurentius mentis non compos, male de Aristagora; quippe, quod rerum series declarat, mentis nequaquam alienatae. Animi constantiam metus illi excusserat. Ἄκροι τὰ περίπαια, acres in bello VII. 111., νησὶ ἄκροι γινόμενοι Iones in praelio navali strenui cap. 112. superius; [Nollem ibi νησὶ cum ἄκροι a viro doctissimo iunctum: νησὶ ibi ad ὑπερβάλλοντο refertur, classe superarunt.] alibi ἄκρη ἀρετὴν, et ἄκρος ὀργὴν, de quo lib. I. 73. Pindari ἀκρόστροφος Od. Olymp. XI. extrema et ψυχὴν ἄκρος non longe distant, etsi animi audacem constantiam posterius magis exprimat. Consequens δὲ [ead. lin.] Reiskius inductum, Pavius δὲ ταράξας, sibi et in rem suam turbans, mutatum mavult: ego eius possessionem non turbo. WESS.

9. ἄγοις ἢ ἀποικίαν) Hoc praetuli. Verba sunt consulentis et interrogantis Aristagorae. Qui vero ἄγειν ex pristino ἄγει finxerunt docti homines, illud insuper habuerunt. ἐπιχρησὶ [lin. 10.] ex iisdem schedis non laudo. Conatus Histiaei significatur, ut c. 23. WESS.

CAP. CXXVI. 8. πόλιν περιπατήματος) Ἐντὶ ἰδοῦς,

Novem vias, in quarum vicinia deinde *Amphipolis* ab Atheniensibus condita, et xxxii. quidem annis post *Aristagorae* cladem, egregio auctore *Thucydide* lib. IV. 102. Atticae coloniae tempus in Olymp. lxxvii. aut sequentis initium incurrit, hinc *Aristagorae* et comitum strages in Olymp. lxx. Confer *Diodor.* XII. 68. et *Ed. Corsinum Fast.* pag. 184. Tomi III. Quod accedet, *Laurentii Vallae* meritis locabitur. Accusatur [*Valla* ab *H. Stephano*] ob *Miletum* in virile nomen conversam: mihi criminatio anceps. Ecce tibi eius Latina ex principe editione: cuius sententia praecipue erat abundi in *Myrcinum*, demandata *Mileto Pythagorae* viro inter populares probato procuratore *Mileti*. Aufer inde duo postrema, quae *Vallae* non videntur, quis color accusationi? Immo vero ut isthic leguntur, liquido ne declarant insimulantium actionem? WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEXTUM.

CAP. I. 2. μεταμεινός ὑπὸ Δαρείου) Nihil haberet, cur in contemptum μεταμεινός veniret ex Fragm. Regio, Ionum consuetudine idem ac vulgare μεθιμεινός: immo vero lites praecideret, quibus receptum μεταμεινός vexatur. Obstat posterioris in his libris iteratio V. 108. VII. 229., mirae quidem αὐξήσεως, sed Herodoteae apud Portum. WESS. — Nempe quasi simplex verbum esset μετρίω, idem valens ac μετρίμω, dimitto. S.

10. τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔββαλε μὲν σὺ) Dictum proverbiale, quo scitissime usus Gregorius est Naz., ut culpam tot regionum, in Mesopotamia Persis cessarum, a Ioviano Imp. in Iulianum verteret, Stelit. II. p. 118. c. καὶ τὸ τοῦ Ἡρόδοτου περὶ τῆς Σαμίων τυραννίδος καιρὸς εἰπὴν, ὅτι τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔββαλε μὲν Ἰστιάϊς, ἐπέδυσσάτο (ἐπέδησάτο) δὲ Ἀρισταγόρας. Hinc hausit Nicephorus, [Hist. Eccl. lib. X. c. 38.] quem antestatus Gronovius est. Quod autem haec proxime antevertit εὗρω τοι Ἰστιάϊ, mutari οὐ καὶ τοι Ἰστιάϊ [quod Reiskio visum erat,] non debuerat. Artaphernes voluit, Ita, Histiaeae, quod ad haec negotia attinet, sese habet. WESS.

Ibid. τοῦτο τὸ ὑπόδημα etc.) Explicat Tzetzes Chil. III. va. 324. et IX. vs. 240. τὴν ἐπὶ δόξιν ἔδωκεν Ἰστιάϊς, Ἐς τέλος δ' ἐξέπρανεν αὐτὴν Ἀρισταγόρας: sed ipsi fraudis architecto Histiaeae dixit ista satrapa, non Dario. Proverbii vim obtinuisse Herodotea liquet ex Diogeniani Cent. VIII. Prov. 49. Cleonem τὸν βυροδέψην, decebant ista in Aristoph. Eq. vs. 514., Οἷδ' ἐγὼ τὸ πρῶγμα τοῦθ' ὅθεν πάλαι καττίσεται. VALCK.

CAP. II. [6. ἐπέδυνε τῶν Ἰώνων τὴν ἡγεμονίην τοῦ πρὸς Δαρείου πολέμου) Herodotea verborum traieccio, quorum na-

turalis series haec erat: ὑπιδυνη τὴν ἡγεμονίαν τοῦ πολέμου τῶν Ἰωάνων πρὸς Δαρειὸν. S.]

CAP. III. 4. τὴν μὲν γενομένην etc.) Videri potest ab absurditate longe abesse priscorum Codicum τὴν μὲν νυν ἐν αὐτοῖσι etc. veram apud ipsos causam non aperuit. Vicinum admodum lib. III. 65. τοῦτο ἐς ὑμᾶς ἐκφῆναι. Nec recipio tamen. Ordo, ut saepiuscule, turbatior consulto; iuncta valuit οὐ μάλα ἐξέβαινε αὐτοῖσι. Histiaei autem de Ionum μετακισμῶ commentum, ad perterrefaciendos satis erat adpositum, siquidem et Assyriorum et Persarum institutis respondens. Quid enim illi Hierosolymitanis testati fuerint olim, tanquam re minime dubia, docetur II. Regum c. XVIII, 32. Persarum mos superiore tangitur libro c. 14. et post pauca cap. 9. De Philippo Macedone Iustinus culte, VIII. 5. Reversus in regnum, ut pecora pastores nunc in hibernos, nunc in aestivos saltus traiciunt, sic ille populos et urbes, ut illi vel replenda vel derelinquenda quaedam loca videbantur, ad libidinem suam transfert. Mitto Romanos. WESS.

8. οὐδὲν τι πάντως) In coniecturam Abreschii, longe certissimam, hoc inciderat. Redi modo ad lib. V. 65. WESS.

CAP. IV. 1. δι' ἀγγέλου ποιεύμενος Ἑρμίππου) Docto viro [Reiskio] placere δι' ἀγγέλου ποιεύμενος non potuit, proptereaque διάγγελον ποιεύμενος, nexis vocibus, instauranti. Erant utique priscorum in castris διάγγελοι ad mandata ultro citroque transferenda; quales optiones et tesserarii Latinorum, διάγγελοι καὶ διοπτῆρις, ex Plutarchi versione in Galb. p. 1063. r., qui Sympos. p. 678. n. quoque, δεῖ γὰρ οὕχ, ὥσπερ ἐν στρατοπέδῳ, διαγγέλοις -- χρῆσθαι. Noster autem, quantum recorder, vocabulo usus nunquam fuit: immo vero sicubi usurpasset, non obtruderem huic loco. Satis videbitur ex lib. VIII. 134. ὁ Ἀμφιάρεως διὰ χρηστηρίων ποιεύμενος, quippe dictionem dubitatione et correctione liberans. Gentile Ἀταρνεύτης Cl. Valckenarius lib. I. 160. illustravit. WESS.

CAP. V. 8. ἀπωστὸς τῆς ἰωνοῦ γένει) Acquiesco in Gronovii iudicio: certe necessaria non est praepositio. Sophocles Aiac. 1044. Τέλος δ' ἀπωστὸς γῆς ἀποβιβάζομαι: et Oedip. Tyr. vs. 649. ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος ἢ κτεῖναι λαβών. Pluribus nihil opus erit. WESS.

CAP. VII. 3. ἔπεμπον πρεβούλους) Docuit ex Philosopho (Polit. IV. 14.) *Budaeus*, πρεβούλους in Graeciae civitatibus fuisse, qui ante sedulo consultarent, quam ad populum deliberanda referrentur; atque inde Athenis πρεβουλεύειν, πρεβουλευματα, apud Oratores, *Demosthenem*, *Aeschinem*, *Lysiam*, quibus atque *Harpocrati* molestus non sum. Πρεβουλοι hic sunt legati, ad commune Ionum de gentis salute consultum missi, uti lib. I. 170. Tales πρεβουλοι τῆς Ἑλλάδος, simili caussa ad Isthmum missi lib. VII. 172. indice Porto. WESS.

Ibid. ἔπεμπον πρεβούλους - - ἐς Πανιώνιον) De XII. Ioniae civitatibus foederatis octo tantum ad illud commune gentis concilium suos hoc tempore misisse videntur legatos, de re summa consultaturos; totidem enim tantum memorantur cap. seq. quae pro suis quaeque viribus naves adversus Persas instruxerint. Praeter istas in Πανιώνιον convenire sueverant Ephesii, Colophonii, Lebedii, et Clazomenii. Recenset istas duodecim civitates *Herod.* lib. I. cap. 142., quae de gentis nomine templum Πανιώνιον dictum condiderint, cuius sui generis alios nullos voluerint esse participes: vide *Clar. Wesseling.* ad *Diodori* lib. XV. cap. 49. Praeter ceteros τοῦ Πανιωνίου meminerunt *Diogen. Laërt.* I. 40. *Pausan.* VII. [cap. 3. et 4.] p. 529. 532. *Max. Tyr.* XXVII. 2. *vid.* *Append. Vatic. Prov.* II. 43. et IV. 11. VALCK.

9. ἐς Ἀδάην) Insulam *Ladam*, e regione Miletii iacentem, *Gronov.* ad *Arrian.* Ἀναβ. lib. I. 19. docte declaravit. WESS.

CAP. VIII. 3. Αἰολίων οἱ Αἰσβον νύμονται) Possessionem tandem recipavit, quod vi deiectum fuerat. Ferri non possunt Αἰολίς, ὅσοι τὴν Αἰολίδα γῆν νύμονται. Cui enim bono talis Aeolensium designatio? et cur nulli nominatim Aeolenses in sociorum catalogo? Contra ea Φωκίων δὲ εἶχοντο Αἰσβιοὶ πρὸς ἰβδομήκοντα: quibus inconmoda utique statio, ni reductum valeat. *Aeolicae civitates* aliae in continente, insulares aliae, et inter has *Lesbus*, lib. I. 151. *Steph. Byz.* in Αἰολία verissime, λίσονται καὶ οἱ τὴν Αἰσβον εἰκονῆς Αἰολίς. *Cl. de Pauw*, cuius par opinio, fuisse olim quibusdam in schedis, ὅσοι vel οἱ τὴν Αἰσβίδα γῆν νύμονται, atque inde corruptae scripturae natales arbitrat. WESS.

6. καὶ Μυούσιοι) Etsi ex *Arch.* lectione numerus navium rotundetur, prava est; peior *Vallae*. Recurritur ad διττογραφίαν, quam admittentes vulgatae merito primas tribuunt. Facinus ego librarii censeo, corruptis *Μησίων* vocabulis offensi. WESS.

CAP. IX. 8. ἐπιλεγόμενοι συλλέξαντες) Lene hoc; asperitum atque aures stridule radens ἐπιλεγόμενοι ἔλεξαν συλλέξαντες. Cur retinebimus illud insititium, quod suam in secuturis [lin. 13.] sedem occupat? Exterminetur proinde Codicum imperio, qui continuo [lin. 10.] ad doctorum suspicionem iustissime ἀρχέων. Simile mendum in *Aldo* lib. I. 192. Rem supra exposuit lib. V. 37. WESS.

10. καταλύντες τῶν ἀρχαίων) Τῶν ἀρχέων vel absque Codicibus, sed certe recipi debuisset ab *Arch.* oblatum et a *Valla*. Infra c. 15. Aeaces ab Aristagora ἀπειτήρητο τὴν ἀρχὴν, κατάπερ οἱ ἄλλοι τῆς Ἰωνίης τύραννοι: frequenter τυραννίδος et ἀρχῆς κατάλυσις memorantur. Perperam posita distinctio locum obscuravit *Xenophontis* Ἑλλ. V. p. 331, 7. sic ista vulgari debuerant: τοὺς -- βουλθέντας Λακεδαιμονίοις τὴν πόλιν δουλείειν, ὥστε αὐτοὶ τυραννεῖν, τὴν τούτων ἀρχὴν ἑπτά μόνον τῶν Φυγόντων ἤρκεσαν καταλῦσαι. Similis accusativus non intellectus lib. VI. pag. 347, 17., peperit nobis additamentum, ni fallor, *Xenophonteis* interiectum ibid. vs. 26-29. quo sine iactura careremus. VALCK.

14. τοὺς γὰρ ἰωῦ τοῦ ἑκαστος) Pulcre ita pro scriptoris consuetudine: iterum cap. 10. ἑκαστος ἐς τοὺς ἰωῦ τοῦ ἐξαγγελόμενος, saepeque alias. [Vide vero *Var. Lect.*] Quamquam autem ἐμπρήσεται, quod deinceps, [lin. 18.] de minantium sententia nihil deminuit; moveor praestantium *Msstorum* praeiudicio, ut ἐμπεπρήσεται contemptui ne sit: sive enim secuturam brevi templorum conflagrationem velis, seu ea *Atticorum* sumas forma, qua πεπράσεται, monitoribus *Grammaticis*, *Thoma M.*, *Moeride*, aliisque, vicem παραθήσεται obit, minis accommodatum manebit. Vide lib. V. 105. WESS.

18. οὔτε τὰ ἱερὰ οὔτε τὰ ἰδία ἐμπρήσεται) Hoc an ἐμπρήσεται ex *Med.* praeferendum sit, vix poterit constitui, quum utrumque sit ad normam veterum; quos imitatus *Pausan.* IV. p. 297., scripsit συλλέσθαι δὲ σφισι καὶ τὰ ἱερὰ καὶ τὰς πατρίδας ἐμπρήσθαι. Alterius generis apud *Ari-*

stophanem inveniuntur πεπράζεται, ἀποκεκόφονται, κεκαύεται, πεπληξεται, ἐγγεγράφεται, κεκλήσομαι, λεληήται: postremum restituendum est in Nubib. vs. 1310. et forsitan in Eurip. Herc. Fur. vs. 729. pro γινήσεται, nisi praefarendum sit διδήςεται. Hoc ubi Moeris adnotavit, plura dedit Cl. Pearson. p. 123 seq. Herodotus τὰ ἱερά et τὰ ἴδια similiter opponit c. 13. et lib. VIII. 109. ait, Περσὰ τὰ ἱερά καὶ τὰ ἴδια ἐν ὁμοίῳ ἐποιεῖτο, ἐμπικράς etc. Deorum templa designans per τὰ ἱερά, per τὰ ἴδια non privatorum tantum aedes, sed quaevis, templis aliisque locis sacris exceptis, aedificia civitatum praesertim publica, qualia veteribus τοῖς ἱεροῖς opposita εἶσι dicuntur. Plerumque quidem per ἱερά et ὅσια, sacra et profana, intelliguntur apud veteres χεῖματα: nonnunquam vero designantur et οἰκοδομήματα. Haeret in Isocratis Areopag. turpis menda p. 153. B. τὴν δημοκρατίαν οὕτως κοσμήσαν τὴν πόλιν καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ ταῖς θυσίαις: urbem vertit Wolf. exornatam templis et sacrificiis: emendandum esse καὶ τοῖς ὅσίοις, demonstrant haec Harpocratonis in Ὅσιον: Ἰσοκράτης Ἀριστοκρατικῶ, Καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὅσίοις: istum locum H. Steph. ceterique dimiserant intactum. Eosdem quos Isocrates, saepe laudat Demosthenes, qui Athenarum urbem templis exornaverant aliisque publicis aedificiis, velut in Olynth. III. p. 15., δημόσια μὲν τοίνυν οἰκοδομήματα καὶ κάλλη τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα κατεσκευάσαν ἡμῖν ἱερῶν et pag. 101, 46. contr. Androtion. p. 386, 24. quae loca Ciceroni observabantur I. in Verr. c. 21. et Sallustio Bel. Cat. c. XII. ubi notat Ios. Wasse. VALCK.

21. λέγεται ἱππεύοντες) Laurentii, haec eis damna dicite eventura, iure Pavius explodit. Persae, minis uti defungerentur, volebant. Idem Raphelius ad Matth. c. v, 44. perspexit, scholiaste Thucydidis advocato, ad quem lib. I. 27. praeclara Cl. Wasse, tum quoque Des. Heraldus erudita disputatione contra Salmasium, Animadvers. ad Ius Attic. et Rom. lib. II. 15. WESS.

CAP. XI. 4. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς) Ad Homeri exemplum, quod Stephanus ostendit, Iliad. K'. 173. πάντεσσι ἐπὶ ξυροῦ ἴστανται ἀκμῆς: pro quo Synes. de Regn. p. 21. B. οὐ γὰρ πάντες ἐπὶ ξυροῦ ἴστανται ἀκμῆς. Itaque τῆς articulum, Poëtae, Longino, codicibusque invisum, delevi. Iunge P. Burmann. in Phaedri lib. V. 8, 1. WESS.

Ibid. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ τῆς ἀκμῆς) Phocaeensis ista Dionysii Longinus in exemplum advocat hyperbati, sect. xxi, 4. monetque, ὡς μὴ δεκάιν ἐσκαμμένα λέγειν, ἀλλ' ἠναγκασμένα, Herodotum invertisse dicendorum ordinem. quae naturali suo situ sic secundum Longinum fuissent collocanda: Ὡς ἄνδρες Ἴωνες, νῦν καιρὸς ἐστὶν ὑμῖν πόνοὺς ἐπιδίδχισθαι ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ὑμῖν τὰ πειράγματα. Homericum illud expresserunt Theognis vs. 557. κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς: et auctor Epigramm. Ἀκμᾶς ἴστακυῖαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πάσαν, apud Plutarch. et Aristid. T. III. p. 648. [Vide Analect. Brunkii T. I. p. 133.] Sed hanc Herodoti, quaeque sequuntur. ἢ εἶναι ἐλευθέροισι ἢ δούλοισι, Aristides imitatur in Themistocle T. III. p. 303. ἀλλ' ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ξυροῦ τῆς ἀκμῆς ἴσκητός, (ἢ) εἶναι τὴν Ἑλλάδα ἢ μὴ: id est σωθῆναι ἢ ἀπολέσθαι, ut recte Schol. explanat. Herodotei quoque Dionysii forte meminerat Livius dum ista Locrensem legatum Romae dicentem faciebat, lib. XXIX. 47. In discrimine est nunc humanum genus, utrum vos, an Carthaginienses, principes orbis terrarum videat. Frequentatur in talibus ἀκμή. Demosth. p. 37, 56. ταῦτα - - - πρότερον μὲν ἐνῆν ποιεῖν, νῦν δὲ ἐπ' αὐτὴν ἔκει τὴν ἀκμὴν. Eurip. Phoen. vs. 1088. Ἀκμὴν γ' ἐπ' αὐτὴν (ἤλθον.) Ionas suos docere voluit Dionysius, in novacula stantem occasionem esseprehendendam, cuius opportunitatem frustra quaerere amissam; atque adeo, ὡς ὁ καιρὸς εὐχὴ μέλλειν, Ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, Aristoph. Plut. vs. 255. VALCK.

7. ταλαιπωρίας ἐνδίδχισθαι) Amplius hoc, quam receptum ex Medic. ταλαιπωρίην δίδχισθαι. Post pauca τετρυμένοι ταλαιπωρήσι, explicatque Longinus πόνοὺς ἐπιδίδχισθαι, nullo propterea merito vapulans. Quod eius autem in schedis ταλαιπωρίας ἐνδίδχισθαι, id leviter aberrat, nec mutari in prima editione ταλαιπωρίας ἐνίχισθαι debuerat, super quo Zach. Pearce ad elegantissimum scriptorem. WESS.

Ibid. ἢ μὲν βούλησθε ταλαιπωρίην δίδχισθαι) Medicae vulgatae olim lectionem praeferrem, ταλαιπωρίας ἐνδίδχισθαι: hoc Herodoteum est: paulo post Iones τετρυμένοι dicuntur ταλαιπωρήσι. ἐνδίδχισθαι Codices etiam adfirmant Longini, cuius quod prima praefert Ed. ταλαιπωρίας ἐνίχισθαι, probari non debebat ut genuinum Za. Pearcio. Sententia dicti satis est perspicua: molestias si velitis subire, labore vobis libertatem

parabilis; ut optima quaevis et iucundissima non nisi primum *impensa opera comparari solent*: labor enim *voluptasque*, *dissimillima naturâ, societate quadam inter se naturali sunt iuncta*, ut vere scribit Livius V. 2. Cyrus Xenoph. Κυρ. Παιδ. I. p. 15. πένον τοῦ ζῆν ἡδῶς ἡγεμόνα νομίζετε: sic ista legit Longin. xxviii, 4. Dionys. Halic. T. II. p. 317, 23. οὐδὲν τῶν μεγάλων μικρῶν ἴσσι πόνων ὄνιον. Forte non alibi lectum Musonii dictum nobis egregium servavit Gellius Noct. Att. XVI. 1. Ἄν τι πράξῃς καλὸν μετὰ πόνου, ὁ μὲν πόρος οἴχεται, τὸ δὲ καλὸν μένει: apte quadrant ista Herodoteis. VALCK.

13. θιῶν τὰ ἴσα νεμόντων) Recurret simili in negotio c. 109. Diversius abit de officiorum iustis vicibus hoc Alcibiadis τὰ ἴσα νέμων, τὰ ὅμοια ἀνταξιούτω, Thucyd. VI. 16. Porro πολλὸν ἱλασσώσεσθαι [lin. 15.] nihil pravi habere, indicatum ad lib. V. 35. WESS.

15. ἱλασσωθήσεσθαι) Nisi Codices etiam alii concinerent Med. revocarem ἱλασσώσεσθαι. Mos veterum, quibus praeivit Herodotus, pro passivis interdum adhibentium futura media, et ab aliis fuit adfirmatus, et luculentis exemplis a Io. Piersono ad Moer. [p. 13. et 367.] VALCK.

CAP. XII. 3. Quod hic legitur, ἀνάγων ἐκαστοτε ἐπὶ κέραις (ut et cap. 14.) τὰς νέας, id est, ἀλλήλαις ἀκλαιθούσας: id Thucydidi semper, ut puto, dicitur et Xenophonti ἐπὶ κέρως. Apud illum πλεῖται naves dicuntur ἐπὶ κέρως, lib. VI. c. 32. et 50. VIII. 104. Ἀναχθίντας ἐπὶ κέρως habet Xenoph. Ἑλλ. I. p. 264, 44. et huius Herodoti simillimo loco VI. p. 343, 34. ubi Dionysii providentiam aemulatus Iphicrates exercendi gratia ἐπὶ κέρως ἦγε. [et opponuntur ibi ἐπὶ κέρως ἄγιν (τὰς νῆας,) et ἐπὶ θαλάσσης ἄγιν.] Vid. Grammius ad Schol. in Thucyd. p. 653. et Davis. ad Max. Tyr. [Dissert. XII. sect. 3.] p. 540. VALCK. — De formulâ ἐπὶ κέρως, quae Herodoto ἐπὶ κέραις est, conferri possunt quae ad Athen. XIII. 568. e. notavimus. Quae autem continua longa serie, alia post aliam, incedunt naves; eadem levī facta conversione eodem longo ordine stant alia iuxta aliam; ut apud Thucyd. VIII. 104. Atque ita apud Athen. XIII. 568. e. et f. et p. 569. b. puellae ἐφεξῆς ἐπὶ κέρως τεταγμέναι sunt longa serie alia iuxta aliam stantes. Qui apud Nostrum (mox c. 14, 2.) ἀντανῆγον τὰς νέας ἐπὶ κέραις, eos

mox navibus leviter conversis ex adverso navium hostilium stetisse intelligitur. Hoc loco, in quo versamur, Dionysius, ἀνάγων ἐπὶ κέρως τὰς νέας, binis longis ordinibus eduxisse naves videtur; quae, postquam in altum sunt evectae, levi facta utrimque conversione frontem fronti oppositam habebant: quo facto remiges in illo decursionis nauticae genere, qui διέκπλους vocatur, exercebantur; de quo consuli possunt Schol. ad *Thucyd.* I. 49. et quae ex *Ernesti* Indice graecitatis *Polybiana*e in nostrum *Lexicon Polyb.* p. 158. transtulimus. Apud *Xenophontem* Ἑλλαν. I. 6, 22. Athenienses ad *Arginusas* aciem ita instruxerunt ut plures navium ordines alius post alium starent, (nempe non ἐπὶ κέρως, sed quod idem *Xenoph.* lib. VI. c. 2, 18. ἐπὶ φάλαγγος dicit,) ne τῷ διέκπλῳ hostium daretur locus. S.

7. δι' ἡμέρας) Reddi hoc non debebat quotidie; sed per totum diem, pro δι' ἡμέρας ὅλης. *Herodoto* quoque scribitur δι' ἡμέρας, I. 97. II. 173. et VII. 210. Semel tantum recte cepit *Valla*. Apud *Athen.* IV. p. 168. c. ait *Amphis*, Πίνονα' ἑκάστης ἡμέρας δι' ἡμέρας. Apud eundem lib. X. p. 417. c. *Eubulus*, ἀνδρῶν ἀρίστων ἰσθίειν δι' ἡμέρας; et lib. XI. p. 463. v. *Ion Chius*, ἴτω διὰ νυκτὸς αὐδῆ. Similiter adhibentur διὰ βίου, δι' ἐνιαυτοῦ, δι' ἔτους. *Hesych.* Δι' ἔτους, δι' ὅλου τοῦ ἔτους. Attigit hunc usum *Casaubon.* in *Athen.* VII. c. 1. [Animadvers. T. IV. nuperae edit. p. 12.] *VALCK.* — Quod [lin. 5.] ait καὶ τοὺς ἐπιβάτας ὀπλίστει, commodè *Schneiderus* in *Lexic. crit.* ὀπλίζειν h. l. intelligit exercere in armis. S.

9. τετρυμένοι) Multum ab huius efficacia τετρυμένοι *Arch.* abest. Vide I. 22. II. 129. *Appianus* Bell. Civ. II. [c. 30.] p. 735. καὶ ἰσχυρίζοντο - τὴν στρατιάν τοῦ Καίσαρος τετρυμένην τε πένω καὶ χρόνῳ: in quo tamen et *Polybio* saepiuscule τετρυμένος et τετρυμένος, ubi non oportuerat. [Loca vide in *Lexico* nostro *Polybiano* et in *Indice Graecitatis Appianeae* indicata.] Iam τίνα δαιμόνων παρεβάντες [lin. 11.] ex poeta, Quo numine laeso, recte *Portus*; convenitque *Heliodori* extr. lib. VII. Aeth. ἐμοὶ μελήσει ταῦτα καὶ ἔρκεις καὶ θεοὺς, τοὺς παρεβασίσι. *WESS.*

11. τάδε ἀναπίμπλησιν) Imitatus *Pausan.* ἐν ᾄδῳ, inquit, κακὰ ἀναπίμπλησιν, lib. X. [c. 28.] p. 867. Mox, ἐκπλάττεις ἐκ τοῦ νόου, [lin. 12.] supra fuit illustratum ad

III. c. 155. In seqq. *πατρίψαντες ἡμᾶς ἰωῦτους ἔχομεν*, [lin. 14.] *Vallae* non intellectum, ponitur pro *πατρίψαμεν ἡμᾶς*: ut I. 28. *τοὺς σὺ δουλώσας ἔχης*: I. 37. *ἀποκλήσας ἔχης*: et aliquoties alibi. Similem usum attigi ad III. 87. VALCK.

CAP. XIII. 2 seqq. *παρ' Αἰάκιοι τοῦ Συλοσῶντος etc.*) Nullum hic desideramus supplementum, ubi aptissime singula ad se invicem respondent: *παρ' Αἰάκιοι -- κείνους --* ἰδόντες τοὺς λόγους: his ad evitandam obscuritatem more suo quaedam interiecit. [Ante *κείνους* l. 3. rectius delebitur comma, quod e superioribus editt. adhaesit.] Quod sequitur *κατεφαίνετο*, [lin. 7.] alibi neminem offenderet; sed, si variant Codices, scribi commode poterit: *ἅμα δὲ καὶ ἐφαίνετό* (vel *κατεφαίνετό*) *σφι εἶναι ἀδύνατα, τὰ βασιλῆος πρῆγματα ὑπερβαλίσθαι*: sicuti scripsit de Aristagora V. 124. *πρὸς δὲ οἱ καὶ ἀδύνατα ἐφαίνετο βασιλῆα Δαρεῖον ὑπερβαλίσθαι*. Pro *ἀδύνατον, ἀδύνατα* ponere solent Herod. et Thucyd. atque hoc nostro quoque cap. praebet margo Steph. [et codd. nonnulli.] Tum Samii praeterea dicuntur [lin. 9 seq.] *εἰς ἐπιστάμενοι, ὥς εἰ καὶ τὸ παρὸν ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τὸν Δαρεῖον, ἀλλ' ὅσφι παρίσται πενταπλήσιον*: in his leniter corrigendum censeo τοῦ Δαρείου: opponuntur τὸ παρὸν τοῦ Δαρείου ναυτικόν, et τὸ παριστόμενον: infelix prostat viri docti tentamen. Intelligebant facile perspicaciores, si forte nunc de Persis victoriam reportarent, *illam non finem, sed causam maioris belli fore*, quod suos postea docuit Themistocles apud Justin. II. 12. [τοῦ Δαρείου tenui, a Schaefero et Borh. ex Reiskii et Valck. coniect. adscitum. Poterat et τὸ Δαρείου scribi. In Var. Lect. monere debueram, τὸν Δαρεῖον legi in superioribus edd. omnibus et msstis, quoad quidem novimus. *Vallae* tamen latina praesentem *Darii classem* habent.] Samii tandem, videntes *Ionas* [lin. 12 seq.] *ἀρνευμένους εἶναι χρηστούς, ἐν κέρδει ἐποιεῦντο περιποιῆσαι τὰ τι ἱρὰ τὰ σφίτερά καὶ τὰ ἴδια*. Miror cur τὰ ἱρὰ τὰ σφίτερά potius scripserit, quam τὰ σφίτερά ἴδια: his alibi dixit τὰ ἱρὰ καὶ τὰ ἴδια. [At percommode τὰ σφίτ. tam ad τὰ ἱρὰ quam ad τὰ ἴδια refertur.] Ex codd. restituetur *ἀρνευμένους*: vid. Wess. Diss. Herod. p. 187. Ne illud quidem spreverim, quod, *Vallae* lectum, margo praebet Steph. *ὁ δὲ Αἰάκης, παρ' οὗ τοὺς λόγους ἰδόντες* [lin. 15.] *οἱ Σάμιοι, καὶ μὲν ἦν Συλοσῶντος*

τοῦ τοῦ Αἰάκου. De illo vid. ad lib. III. c. 139. VALCK.

5. οἱ Σάμιοι) Haec duo si nusquam essent, uti post pauca [lin. 15.] in quibusdam Codicibus nimia liberalitate [immo vero satis opportune] sunt addita, scribereturque ὅλοντες ὧν ἅμα μὲν etc. tum ἰδόντο, ἅμα δὲ κατεθ., scabrum omne orationi deficeret. Ego tamen contra tabulas nihil innovo: inserta οἱ Σάμιοι ὧν cursum sermonis turbarunt nonnihil, desideraruntque deinceps τοὺς λόγους. Hinc ἀνακόλουθον quoddam. [ab Herodoti quidem stylo non abhorrens.] Mox quoque [lin. 7. et 9.] κατεβαίνετό σφι, et εἴ τι πιστάμενοι, structuram dant haud omnibus communem, Nostro non insolitam. Vide supra, I. 19. WESS.

9 seq. εἰ καὶ τὸ παρὸν ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τὸν Δαρεῖον) Arbitror τὸν Δαρεῖον hinc amolendum, adscitum fortasse ex lib. V. 124. ἀδύνατα ἔφαινετο βασιλῆα Δαρεῖον ὑπερβαλεῖσθαι: aliorum certe si ierit, nihil amplius inpediti: idem ut Pavius consequeretur, ὑπερβάλλετο τὸν Δαρεῖον scripsit, praesentem Graecorum classem, Darium superataram, intelligens: at πενταπλήσιον, continuo succedens, Persicam sibi classem postulat, quintuplo maiorem, si qua Graeci victores abiissent, adfuturam. Lenior Reiskii ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τοῦ Δαρεῖου medicina. WESS. — Confer superiorem Valckenarii adnotationem. S.

12. ἀρευνέμενους εἶναι χρηστούς) Frequens οὐ βουλομένους vim legitimo fecit, cui vindicias non negavi. Ἀρεῖσθαι et οὐ βούλεσθαι saepe tantundem valere, nemo ignorat: inde glossae origo. Ἀπαρνεύμενοι ποιεῖν offerent schedae lib. VI. 69. Euripidesque, καὶ νῦν γε Φημί, κοῦκ ἀπαρνοῦμαι τέκνον Electr. vs. 1057. Alia, olim producta, nunc non moror, consensione Cl. Wassei Indic. Thucyd. voce Κέρδος contentus. De Aeace et Sylosonte [lin. 15.] vide lib. III. 139. WESS.

CAP. XIV. [2. ἀνῆγον -- τὰς νέας ἐπὶ κέρεας) Vide ad cap. 12, 3. notata. S.]

9. πλὴν ἑνδεκά νεών) Fallunt libri δέκα exhibentes, arguunturque Pausaniae verbis lib. VII. 10. ἐπὶ μὲν γε Δαρεῖου --- Σαμίων, πλὴν ἑνὸς τε καὶ δέκα ἀνδρῶν, τῶν ἄλλων τριήραρχων τὸ ναυτικὸν τῶν Ἰωνῶν προδόντων. Undecim enim viri, [quos dicit Pausan.] totidem sunt navium praefecti. Quod deinceps in codicibus ἰδοῦσαι, [pro ἔδωκε, lin. 11.] εἰ καὶ σφίτας

τῇ κινή τῶν Σαμ. εἶδαι legeretur et alia novam induerent formam, arripi posset: quam equidem novandi audaciam avertor. WESS.

CAP. XV. 8. μετ' ὀλέων συμμαχῶν μεμυνωμένοι) Tale Thucydidis μοναθεῖς μετ' ὀλέων τῶν ξυμβαλάντων lib. VI. 101. nec Iosephi diversum in Histor. Vitae c. 18., nequaquam ab Abreschio neglectum, quem ad Aeschyli Pers. vs. 756. inspicie. WESS.

CAP. XVI. 7. ἰόντων τῇσι γυναῖξι αὐτ. Θεομοφορίων) Varias enumerans gentes Io. Meursius, quibus hoc festum fuerit muliebre, Ephesios omisit et Agrigentinos. Vide Polyae. V. 1, 1. In proximis, [lin. 9.] quam elisit vicina, vox οὐδὲν ex Arch. et Valla potuerat revocari: οὐτε προκακοῦτες ὅπως εἶχε περὶ τῶν Χίων οὐδὲν, ἰδόντες τι etc. VALCK. — Qui ex Arch. περὶ τῶν Χίων οὐδὲν malunt, fidem Th. Galei sequuntur, sed fallacem: nam οὐδὲν schedae istae ignorant. Bene vero [lin. 8.] ὥς εἶχε Cl. Gronov. ad Arriani Exp. Alex. lib. I. 14. dudum tuitus est. WESS.

CAP. XVII. 5. γαύλους δὲ ἰθαῦτα καταδύσας) Non displiceret καταλύσας, si naves exsolutas et dimissas indicare posset: comoda tum acceptae pecuniae mentio. Verum καταλύσας scribarum lapsui debetur, qualis illis in verbis saepe obviis, atque ad Diodorum XIV. 49. notatus. Dionysius Phocaeensis sive navigia illa mersevit, seu fregit et exarmavit, (utrumque enim καταδύναι ambitu suo complectitur, indice Suida ex Scholiis ad Thucydid. I. 54.) neutrum absolvisse videtur, nisi egesta prius pecunia et interversa. Aliud qui hic venantur, nimium suspicaces sunt. WESS. — Nempe καταρτίσας corrigendum Reiskius censuerat. S.

Ibid. γαύλους -- καταδύσας) Vitiosa codicis est Arch. lectio καταλύσας: qualis obtinet et apud Diodor. Sic. T. I. p. 426, 53. emendata a Clar. Wesseling. Recte apud eundem legitur p. 480, 80. πολλὰς μὲν τῶν νηῶν κατίδουσι: conf. p. 511, 30. 549, 60. et 550, 80. ubi distinguuntur ista duo, τριήρεις κατίδουσι, et ἀχρήστους ἵποισαν: prius eidem dicitur καταβυθίσαι T. II. p. 29, 50. Καταδύσαι νῆας praeter ceteros frequentat Herodotus, γαύλους Φοινικίους etiam alibi commemorans; vid. Clar. Alberti ad Hesych. in voc. Γαῦλοι. VALCK.

Herodot. T. VI. P. I.

K

CAP. XVIII [4. κατ' ἀκρῆς] Nota formula, Homero etiam et Thucydidi frequentata. Proprie, inde a summo vertice, a capite, ab arce; de urbe penitus omni ex parte capta et expugnata: „cum enim caput et summitas „oppidi occupata est, (sic perspecte *Sylburg.* ad *Etymolog.* p. 494, 36.) de ceteris parum laboratur.“ Ista formulae origo manifeste respicitur apud Nostrum VI. 82, 14. Imperitorum Grammaticorum inventum est, κατ' ἀκρῆς vel κατ' ἀκρας idem ac κατὰ κράτος sonare. Conf. *Heynii* *Observ.* ad *Iliad.* N°. 772. Mox lin. 6. ὥστε συμπίσειν τὸ πάθος etc. proprie, ut, quod accidit urbi, coinciderit, congruerit cum oraculi responso, in illam edito. S.]

CAP. XIX. 4. τὴν δὲ παρενθήκην) Male in *Arch.* divellitur. *Phrynichus*, Ἐνθήκη τὸ μὲν παρενθήκη, ὅπως ὑπὸ Ἡρόδοτου εἴρηται, ὕστερον ὀψόμεθα: cuius promissi in *Eclogis* nulla nunc, nisi aberravi, vestigia. Est in *Musa* I. 186. VII. 5. et 171. et *Plutarcho* ex imitatione, ὁ δὲ παρενθήκην λόγου τὸ βλασφημεῖν --- ποιούμενος. Prave παρενθήκην editur *Malign.* p. 855. v. Rectius *Aristides* T. II. p. 124. eiusque *Scholiastes* *Oraculum Argivis editum* infra refertur c. 77. **WESS.**

11. τοῦ δ' ἡμετέρου Διδύμοις) Pinxi Διδύμοις, [maiusculà literà initio vocis] uti par erat: nomen enim proprium, et loco in Διδύμοις, sicuti brevi post *Sophocles* τὸν Ἀβαισι ναόν, *Oed. Tyr.* vs. 919. ad eundem posuit modum. Interpretis, erit aliis delubri cura gemellis, mutata sunt. De Persis crinitis [κομήταις, lin. 10. et 14.] post *Brisson.* docte *Sam. Bochartus*, *Hieroz.* Part. I. lib. III. 9. p. 816. **WESS.**

15. ἱερὸν δὲ τὸ ἐν Διδύμοις ὁ νηὸς τε) Sic aliquoties apud *Herod.* ἱερὸν et νηὸς distinguuntur. *Thucyd.* V. c. 18. τὸ ἱερὸν καὶ τὸν ναὸν τὸν ἐν Δελφοῖς. In talibus veluti pars totius templi, τοῦ ἱεροῦ, consideratur ὁ ναός, et cella sive Dei sedes per τὸν ναόν est intelligenda, atque id ipsum, quod vocant σηκόν. Huc pertinet minus intellecta, quam tradit *Ammonius*, [p. 96.] vocum ναός et σηκός differentia, Poëtis certe non observata. *Pollux* excitat e tragoedia deperdita, ἀγνόν εἰς σηκόν θεοῦ: ubi locus ἐνθα καθιδρύομεν (τοὺς θεούς) Σηκός dicitur: *Eurip.* *Rhes.* vs. 501. εἰς Ἀθάνας σηκὸν ἐννευχος μολεῖν Κλέψας ἄγαλμα. *Lucian.* in *Amor.* T. II. p. 412. Δόξαν οὖν ἔλπην τὴν θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ κατόπιν τοῦ σηκοῦ περιήλθομεν: ante

dixerat, εἶπω τοῦ νῶ παρήμεν. In Excerptis ex Diodoro T. II. p. 568. τὸ περὶ Δωδώνην μαντεῖον συλῆσας, ἐνέπρηται τὸ ἱερὸν πλὴν τοῦ σπηκοῦ: dici quoque potuisset πλὴν τοῦ ναοῦ. Idem dixit T. I. p. 18. ἰδρύσασθαι ἱερὸν -- καὶ ναοὺς χρυσεῦς δύο: aureas istas aediculas templum, ni fallor, complectebatur. *Lesbonax* in *Protrept.* p. 170, 37. ἱερά -- κοσμήσαντες ναοὺς καὶ βωμοὺς καὶ ἀγάλμασι. Similiter apud *Herod.* IV. c. 108. ἱερά memorantur κατισκευασμένα ἀγάλμασι τε καὶ βωμοῖσι καὶ θεοῖσι: et legitur lib. II. c. 170. ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηναίης, ὅπισθε τοῦ θεοῦ. Nonnulla dedit *Clar. Duker.* ad *Thucyd.* p. 291, *Miror* adeo quod legitur apud *Philostr.* Vit. *Apoll.* II. 20. νῶν πρὸ τοῦ τείχους ἰδίῳ φασιν, --- καὶ κατισκευάσθαι τι ἱερὸν ἐν αὐτῷ. VALCK. — Ἱερὸν, latiore sensu, (sicut *τίμνος*) tota intelligitur area deo consecrata simul cum aedibus sacris in illa exstructis. Ναὸς est aedes deo sacrata: a qua quum h. l. distinguatur oraculum, (exserte enim dicit ὁ θεός τι καὶ τὸ χρηστήριον,) intelligendum χρηστήριον fuerit interior aedis pars, cella et dei sedes, ubi responsa deus edebat. S.

16. συλθίντα ἐν ἐπιμπρατο) Variis locis *Strabo* a *Xerxe* incensum spoliatumque, *Branchidis* adiutoribus, oraculum perhibet; *Callisthenem*, opinor, in *Gestis Alexandri* rebus secutus, *Geogr.* lib. XVII. p. 1168. et XIV. p. 941. [p. 814, et 634. ed. *Cas.*] *Curtii* eodem tendit narratio lib. VII. 5. et *Aeliani* apud *Suid.* in *Βραγχίδα*. Quid illis fiet, verax si auctor *Herodotus*? WESS.

17. πολλὰς μνήμην --- (ποίησάμην) Lib. I. c. 92. II. 159. Ceterum causam excidii *Milesiorum Histiaeο* soli *Pausanias* imputat lib. X. p. 882. ἐς τίλαιν ἀπώλειαν ὤλισθον --- *Μιλήσιοι*, διὰ τὸ ἐς τὰς ἐπιθυμίας Ἑστιάου πρόχειρον, καὶ ἔρωτα ἄλλοτε μὲν τῆς ἐν Ἠδωνοῖς πέλειας, τότε δὲ εἶναι *Δαρείου* σύμβουλον, ἄλλοτε δὲ ἐπανεῖναι ἐς Ἰωνίαν: quae, sic distinguenda, non bene cepit interpres. Rectius dixisset *Pausanias* διὰ τὴν Ἑστιάου ἀπόστασιν, sive, ut *Tzelzes Chil.* VII. vs. 992. Δι' Ἱστιάου Μίλητον ἐπέβησαν οἱ Πέρσαι. VALCK.

CAP. XX. 4. ἐν Ἀμπῇ πόλει) De urbe Ἀμπῇ, quam ad sinum *Persicum* sitam *Milesiis* *Darius* dedit incolendam, sit-ne eadem quae dicitur Ὠπίς lib. I. c. 189. nec-ne, docebit ὁ πάν. VALCK. — Conspirant prorsus egregie *Codd.* in urbis nomine: *Apostolius* tamen *Cent.* XV. 59. περὶ τῆς πόλεως Ἀμβῆν. Quam autem comparandam *Gronovius* ex

lib. I. 189. monet Ὠπν, ea in maculae suspitione nulla: sedem illa habuit ad Tigrim, in Persicum sinum semet mersurum, apud Strabon. XVI. p. 1074. [p. 739. ed. Cas.] Arrian. Exp. Alex. VII. 8. Audiat Noster, ὁ δὲ Tigris παρα' Ὠπν πόλιν ἴσων ἐς τὴν Ἐρυθρὴν θάλασσαν ἰνδιδοί: quibus eadem ferme, quae hic de Ampe, nec omnino tamen. Ampe locatur ad sinum eiusque primordia, Opis nusquam. Tigris, si haec in dextra eius ripa, illa in sinistra fuerit, aut contra, potuit utramque praeterlabi atque ita in mare se Rubrum infundere. Ampen memini ab aliis silentio premi, quod tantae Mstorum consensionis non officit. Berkelio vero lapsus ad Stephani Ἀμπη condono. WESS.

[Ibid. Τίγρης. Alibi Τίγρις scripsi cum Schaefer: vide Adnot. ad V. 52, 22. Hic ex eiusdem Schaeferi ed. 1. et 2. altera adhaesit scriptura, quam et alii omnes et editi et scripti (quod quidem sciam) libri h. l. tenent. S.]

7. τὰ δὲ Ῥεῖα Attigit Eustath. in Od. l. p. 365, 50. Ἡρόδοτος τὰς ἀκρίας Ἀκρία οὐδενὲως φησὶν ἐν τῷ, οἱ μὲν εἶχον τὰ περὶ τὴν πόλιν καὶ τὸ πῆδον, τὰ δ' ὑπεράκρια ἴδοντο Καρσί. Attici Herodoto quoque Ῥεῖα lib. I. c. 59. qui plerisque dicuntur Διάκριοι, oppositi τοῖς Πεδιαίοις et τοῖς Παραλίοις. Errorem Diog. Laërt. I. 58. (ubi scribi quoque debebat Πεδιαίων) Marshamus iam correxit. Vid. Meursii Pisistr. c. 3. VALCK.

CAP. XXI. 2. οἱ Λάον τε καὶ Σκίδρον οἰκίον) Laum Lucaniae, Sybaritarum coloniam, signavit Strabo lib. VI. p. 388.; cui Scidrus vicina fortasse fuit, Stephano Byz. nota, ignota aliis: utramque Alex. Symm. Mazochius Collectaneo I. ad Tab. Heracleenses p. 505. examinavit. Ἀπιστερημένοι Sybaritas, urbis possessione privatos, spectat, ut quisque animadvertit: ἀπιστερημένοις non indigemus. Ἡβηδὸν quod deinceps, optime Tan. Faber, Hemsterhusius, Lamb. Bos, Viri praeclari, declaraverunt ad Luciani Timon. c. 37. WESS.

7. ἀλλήλοις ἐξινώθησαν) Amicitiae et mutui hospitii originem Athenaeus lib. XII. p. 519. c. hanc ex Timaeo descripsit: Ἐφόρου δ' οἱ Συβαρίται καὶ ἱμάτια Μιλησίων ἐρίον πεποιημένα· ἀφ' ὧν δὴ καὶ Φιλίαι ταῖς πόλεσιν ἐγένοντο, ὡς ὁ Τιμαίος ἱστορεῖ. Ex lanae itaque Milesiae usu et eius commercio illa hospitalis familiaritas Sybaritis Milesiisque; quae quidem Timaei significatio memoriam refricat legis Zaleuci, ἱματίων ἱσομηδίσιον maribus honestis prohibentis, et

animadversionis Bentleianae, vocabulum istud proscribentis, inque sophistas fraudatores ablegantis, Diss. de Epist. Phalar. p. 350., me paene in partes abducto ad Diodori lib. XII. 21. ubi ea lex. Verum Herodoto et Timaeo si sua fides, pars eius observationis corrueat. Potuit profecto Zaleucus, sive aetate Pythagoram brevi anteverterit, quo superstite Sybaris a Crotoniatis pessum data fuit, luxu dudum perditam, seu eius fuerit discipulus, potuit, inquam, de Sybaritarum mollitie vestibusque ex lana Milesia inaudire, et Locrensibus, non longe remotis, ἰμάτια ἱσομύλησις, quippe hominum effeminatorum, prohibere. Alia in Bentleium nuper W. Warburton Legat. Mosaicae lib. II. sect. 3. WESS.

11. ἐξ ἀκμῆς τε ἔπεισε τὸ ἤτηρον) Gloria instauratae lectionis debetur Gronovio ex schedis Medic., quibus plures adstipulantur. Eadem olim in Longino sect. 24., nec latuit Tollium, quamquam menda in eo pertinax, monente Zach. Pearce. Multam Phrynicho Athenis irrogatam, eiusdemque Μελίτου ἄλυσιν viri doctissimi ad Aelian. Var. XIII. 17. illustrarunt, praeterque ceteros R. Bentleius de Epist. Phalar. p. 256. etc. WESS. — Longini codices tametsi diversissimam hinc lectionem exhibeant, mihi quoque Herodotea scripsisse videtur Longinus prout vulgavit ex Med. Gronovius. Satis istam adfirmat lectionem exemplum vicinum ex Demosthene (p. 136, 29.) petitum, ἡ Πειλοπόννησος ἀπαρα δυστήρι. Quid Athenis evenierit Phrynicho, qui praeter Herod. tradiderint, advocantur ad Aeliani Var. XIII. 17. VALCK.

CAP. XXII. 1. Σαμίων δὲ τοῖσι τε ἔχουσι) Hoc saltem opinor liquere, quales plebi passim opponuntur, Samiorum ditiores designari. Divites saepe quidem, Tragicis praesertim dicuntur ἔχοντες: aliis plene τὰ χρήματα, vel τὰς οὐσίας ἔχοντες, vel τὰ κτήματα. Diodorus Synop. apud Athen. VI. p. 239. Ε. τοὺς ἐν δυναστῶν γεγονότας ἔχοντας οὐσίας: quibus mendose [olim] scriptis abusi sunt S. Petit. et ill. Ez. Spanhem. Mantinensium οἱ ἔχοντες τὰς οὐσίας memorantur Xenophonti Έλλ. V. p. 323, 27. Apud Pausan. III. p. 223. Xenias Eleus ἐπανάστη τῷ δήμῳ σὺν τοῖς τὰ χρήματα ἔχουσι. Tales ἔχοντες sunt Rhiano Stobaei p. 54, 11. κτηματῶν Polybio, Diodoro, aliisque. Sed hoc sensu nusquam

alibi legere me memini τὶ ἔχοντας: nusquam etiam, quantum recordeor, *Herodoto divites* vocantur ἔχοντες. Suspicio itaque vocem hic latere *Herodoteam*, et, pro τοῖσι τὶ ἔχουσι, scribendum τοῖσι παχέσι. Samiorum adeoque dicebantur οἱ παχείς, ut lib. V. c. 30. ἐξ Νάξου ἔφυγον ἄνδρες τῶν παχίων ὑπὸ τοῦ δήμου: V. 77. οἱ παχείς τῶν Χαλκιδίων: VI. 91. Αἰγιντιῶν οἱ παχείς: et VII. 56. Attigerunt usum *Herodoti Pollux* III. 109. *Portus, Des. Herald.* ad *Martial.* IX. ep. 33. *Küster.* ad *Aristoph.* Eq. 1136. et *G. Rapphe.* in *Psalm.* xxii, 30. Per *Atticos* si plebem Atticam significari voluit *Suidas* [voc. Παχῆς], hos equidem crediderim τοὺς πλουσίους dixisse παχῆς, non elegantiores Atticos; nam praeterquam in comedia vix invenietur apud Atticos hoc sensu παχύς. *Aristoph.* et alibi et in *Pace* vs. 638. τῶν δὲ συμμαχῶν ἴσκειν τοὺς παχῆς καὶ πλουσίους. Samiorum autem οἱ παχείς propria velut adpellatione dicebantur Γαμέροι, sive Γεωμέροι, divites et agrorum possessores. *Plutarch.* in *Quaest. Gr.* p. 303. E. de Samiis agens, τῶν γεωμέρων, inquit, ἔχόντων τὴν πολιτείαν: ap. *Thucyd.* VIII. c. 21. Samiorum ὁ δῆμος *remp.* gerebat, καὶ τοῖς γεωμέροις μετιδίδουσαν - - οὐδένος. conf. c. 75. et *Xenoph.* Ἑλλ. II. p. 269, 10. Notiores Syracusanorum sunt Γαμέροι ex ipso quoque *Herod.* VII. 155. *Hesychio* interprete, οἱ ἀπὸ τῶν ἑγγύων τιμημάτων τὰ κοινὰ δέκοντες, ab agrorum censu *republicam* administrantes. De his Syracusanorum optimatibus crudite notavit *H. Vales.* in *Excerpta* ex *Diod. Sic.* p. 549. VALCK. — Quod si τοῖσι τὶ ἔχουσι minus placebat, coniectare licuerat nude τοῖσι ἔχουσι scripsisse auctorem, (collatis quae ad *Matth.* XIII. 12. quum ab aliis, tum a *Wetstenio* congesta sunt;) voculam τὶ autem e scholio accessisse. S.

11. πρὸς δὲ Τυρρηνίην τετραμμένη τῆς Σικελίης) *Cl. de Pauw* τῆς Ἰταλίας, in qua utique Tyrrhenia. Ut nunc *Latina* habent, consideranda verba, τῆς δὲ Σικελίης πρὸς Τυρρηνίην. *Calactam* Siciliae *Diodorus* XII. 8. descripsit. WESS. — τετραμμένης corripbat *Reiskius*. Nam „e vulgata, inquit, exiret, Tyrrheniam esse partem Siciliae.“ Ambigua quodammodo videri utique poterat vulgata scriptura: verumtamen Tyrrheniam nemo in Sicilia erat quaesiturus. Quod paulo ante dixerat, ἔστι μὲν Σικελίαν, id ambiguum erat: potuit enim *Siculorum* esse ea ora,

nec tamen in ipsa Sicilia esse: itaque, postquam dixit, πρὸς δὲ Τυρσητῶν τετραμμένον (ἀκτὴν), adiecit τῆς Σικελίης, quo declaretur esse ipsius Siciliae oram. S.

CAP. XXIII. 2. ἔγινωτο ἰν Δακρυαῖς) Non erat, cur a Codd. dissentirem. [vide Var. Lect.] *Scythae, Zancleorum monarchi*, [lin. 4.] memorabile nomen in *Aeliano* Var. VIII. 17. ubi cel. *Perizonius* non alium arbitraturs ac *Scythen*, Coorum tyrannum; cuius filius *Cadmus*, posita hereditaria tyrannide, socium se Samiis addidit, *Zanciam* occupantibus; quae mihi quidem observatio videtur speciosior, quam verior. Obstat enim rei et temporis ordo. Conf. lib. VII. 163. etc. WESS.

6. τότε ἰὼν διὰ Φορῶς) Pristinum ἔστι clar. *Reiskius* ἄρτι esse voluit; bene, ni Mssorum potior esset scriptura. *Iram Anaxilai in Zancleas* etiam *Pausanias* memoravit lib. IV. 23. in tyranni *Regini* aetate insignite aberrans, sicuti post *Ph. Cluverium* Sicil. Ant. lib. I. p. 85. copiosius *Ez. Spanhemius* Diss. VIII. de Num. Praest. p. 554. demonstravit. WESS.

CAP. XXIV. 2. ἐκ τῆς Ἰνυκός) Omissae sunt in *Med. Cod.* voces ἐκ τῆς. Aut in suo codice mendose legit *Aelianus* Ἰνυκίης, aut erravit, quod suspicatur *Perizonius*, praecedentium immemor, Var. Hist. VIII. cap. 17. quo de *Scythe* hic tradita denarravit verbis etiam *Herodoti* plerisque servatis. In *Herod.* legisse videtur *Steph. Byz.* [c. 23, 18.] ἐς Ἰνυκα πάλιν et [h. l.] ἐκ τῆς Ἰνυκός: ἀπὸ τοῦ Ἰνυξ. Ἰνυκον dixerunt alii: *Cluverio* Sic. Antiq. I. p. 230. omissa miror *Platonis* ex *Hippia* Mai. loca: p. 282. κ. gloriatur *Hippias*, quantum brevi tempore consecrerit pecuniae ἐξ ἑνὸς γι χαρῶν πάντων μικροῦ Ἰνυκοῦ. ἰν Ἰνυκῷ legitur ibid. p. 284. β. Ridens *Sophistae* stultitiam *Socrates* p. 283. c. τοὺς μὲν Ἰνυκῶν, inquit, οὐκ οἶδ' ἐπεὶ ἡσθα ἀμείνους ποιῆσαι. *Philostrat.* in *Hippia* p. 495. παρῆλθε καὶ εἰς τὴν Ἰνυκον ὑπὲρ χρημάτων, τὸ δὲ πολέχονον τοῦτο Σικελικόν: proxime ibi sequentibus vitium inest, quod ex *Hippia* forte tolli poterit *Platonis*. VALCK. — In *Var. Lect.* monere oblitus sum, in ed. *Wess.* quidem et superioribus, ut et plerisque in mastis, Ἰνυκός hic legi; codicem *Arch.* vero et *Vallam* Ἰνύκου praeferre, quos nos cum *Schaeff.* et *Borh.* sumus secuti S.

Ibid. ἐκ τῆς Ἰνυκός) Mihi certum videtur codicis *Arch.*

et *Vallae* ἐκ τῆς Ἰνύκου: ita supra: [c. 23, 18. ubi in ἑ
Ἰνυκον consentiunt omnes:] ita *Plato* *Hipp. Maior.* p. 282.
et *Philostratus* *Vit. Sophist.* I. p. 495. in quo, τὸ δὲ πολίχ-
νιον τοῦτο Σικελὸς εἶσι, οὗς ὁ Πλάτων etc. scripserim: quem-
admodum *Epist.* 33. p. 627. ἡ δὲ Ῥάβωνα Ἰταλοί. Neque hic
obliviscor *Steph. Byz.*, Ἡρόδοτος δὲ, scribentis in Ἰνυκον,
Ἰνυκος αὐτὴν φησι, ἀπὸ τοῦ Ἰνῆ. Voluit Ἰνυκος; quod addi-
tum Ἰνῆ postulat. Iungitur porro, ἔοικε δὲ ἰσθαλῆαι, error
autem videtur, scripturae videlicet in Codice, quo uteba-
tur, *Herodoti*. Trahuntur aliorum ea, nulla (quae et
Cl. de Pauw opinio) necessitate. Bonum proin ἀπὸ τῆς Ἰνύ-
κου, si τῆς Ἰνυκος erroneum. Illud autem *Arch.* ἐκ ταύτης πῆρ
ἦν, etsi illaudabile, silentio non est praetermittendum,
siquidem suo id in libro *Aelianus* invenisse videtur: ne-
que enim aliunde, cum reliqua hinc sumpserit, Σκύθης
eius ὁ Ἰνυκῆος venit *Var.* VIII. 17. *Alia cel. Jac. Perizonius.*
WESS.

10. ἀπονη - - - περιεβλέατο) Servo hoc, non spretu-
rus περιεβλέατο, modo sic schedae scriptitassent. [Vide *Var.*
Lect.] Atque ita quidem *Samii Zanciam* Siciliae, sive *Me-
sensen*, sine gravi labore sibi occuparunt, in breve tamen
tempus. *Anaxilaus* enim eisdem οὐ πολλῷ ὕστερον urbis
possessione evertit, *Thucydide* lib. VI. 5. teste. WESS.

CAP. XXV. [6. τῶν ἐν τῇ ναυμαχίῃ. Nil mutant li-
bri: malim vero cum *Reiskio* τὴν ἐν τῇ ναυμ. sc. ἔκλειψιν. S.]

8. τὰς μὲν ἱβελοντὴν) Requiritur vocula videtur, quae con-
nectat ista cum praecedentibus, a syllaba forte praecedenti
absorpta: καὶ τὰς μὲν ἱβελοντὴν τῶν πολλῶν ὑποκυλάσας, τὰς
δὲ ἀνάγκη προσηγάγοντο. In his optime vir *Clar.* vocem resti-
tuit *Herodoteam* ἱβελοντὴν, quam, si per librarios licuisset,
saepius forsitan legeremus, et V. 104. ubi variant *Codd.*
Errat Galeus ad lib. I. c. 3. neque enim Graecis ἱβελοντός
magis fuit in usu quam ἀκοντός. Apud *Suidam* in Ἐβελον-
τὴν, tertio *Polybii* loco, ἐπέλκει τοῦ στρατεύματος ἱβελοντὴν τοὺς
ἀρίστους, accuratissimo *Thucydidis* more scribi quoque po-
tuisset ἱβελοντῶν. VALCK.

CAP. XXVI. 10. ἐκ πολίχνης τῆς Χίων) Arbitror
Πολίχνης oppidi proprium esse titulum in *Chiorum* in-
sula. Tales *Πολίχνηαι* Troadis et *Cretae* apud *Ethnographum*,
et *Πολίχνη* Siciliae in *Diodori* XIII. 7. WESS.

CAP. XXVII. [1. Φιλίῃ δὲ προσημαίνειν) Potest impersonaliter positum intelligi verbum προσήμαιναι: possis vero etiam ὁ θεὸς coll. l. 9. subintelligere. In bello σημαίνει, scil. ἡ σάλπιγξ, signum datur tubā. S.]

2. ἡ πόλις ἡ ἰθὺς multorum praesidio protegitur, iniuriā eiecta prior particula. Mox ὑπελαβὼν [lin. 6.] belle Gronov. non dissentiente D'Orvillio ad Charit. lib. III. 3. p. 269. [cf. Nostrum, mox l. 11. tum IV. 179, 6. VII. 170. 10. VIII. 118, 7.] Infra tamen lib. VIII. c. 115. ἐπιλαβὼν δὲ λοιμὸς τε τὸν στρατὸν --- ἔφθειρε, modo bene illud habeat. WESS. — Sic vero etiam frequenter sedulus Herodotei styli aemulator Appianus, cuius loca huc spectantia in Indice Graecitatis Appianeae olim indicavimus. S.

12. ἐς γόνυ τὴν πόλιν ἔβαλε) Non discrepat Appiani de Masinissa, τὴν Καρχηδονίαν δύναμιν ἐς γόνυ βαλὼν, Punic. p. 94. [c. 94. T. I. p. 434. nostrae ed.] deque Caesare ἀγρυπνῆσθαι -- ἐς γόνυ βαλὼν, Bell. Civ. II. p. 846. [c. 146. T. II. p. 378.] pro quo ἐς γόνυ ἔβρισε III. p. 876. [c. 20 extr.] et κλέσας ἐς γόνυ p. 885. [c. 301. p. 435, 2.] Neque sine cultu Basilii Seleuc. Miracul. S. Theclae lib. II. 12. p. 168. καὶ εἰς γόνυ κεκλίσσας μὲν αἱ ἐκκλησίαι, κεκλίσσας δὲ πόλεις καὶ ἀγροὶ καὶ κῶμαι καὶ οἰκοί. Possem adstruere Basilium M. Epist. 301. p. 437. c. et praeter ceteros Aeschylum Pers. vs. 933. sed exitus non foret. Praestat verbo monere, ποιήσασθαι in securis [lin. 14.] unius Med. ductu imprudenter mutari. WESS.

12. ἐς γόνυ etc.) Auctor Etymol. M. in voc. Περνῆς p. 687, 30. Ἡρόδοτος, αἰτ. μεταφορικῶς χρῆσάμενος, εἰπε τὴν πόλιν εἰς γόνυ πεισῖν, τοῦτο δηλῶν, ὡς εἰς δουλείαν αὐτὴν ἐπήγαγεν. Monstrat interpretatio, hīc quoque primum scriptum ἔβαλε: alterum πεισῖν fluxit ex vicinis; in eundem enim sensum urbs dicitur ἐς γόνυ πεισῖν. Nihil erat cur a Grammatico reprehenderetur Euphorion, qui de Baccho dixerit, ἐκρήνθη τὴν Εὐρυμίδας πόλιν: id est κατίβαλε, vel ἐπὶ στόμα ἔβαλε. Utrumque fuit in usu, et ἐπὶ στόμα πεισῖν, et ἐς γόνυ. Venuste Aelian. Var. III. 17. Aristoteles, inquit, urbem patriam, αὐτὸν τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, εἰς γόνυ πεισεύσαν, ἀλλ' ἐπὶ στόμα, ἀνίστησιν αὐτῆς: ubi notat Kühnius, memor etiam loci Herodoti. S. Iohann. Chrys. in Epist. ad Innocentium T. III. p. 522. A. ὁ παρὼν ὅμιν ἀγὼν πρόκειται ὑπὲρ ἐκκλησιῶν εἰς γόνυ κατινχιεῖσθαι. VALCK.

CAP. XXVIII. 7. *λιμαινούσης* οἱ τῆς στρατῆς) Licet conspirant in vitiosa lectione Codices, pro *δαιμαινούσης* restituerem *λιμαινούσης*, feliciter detectum a Reiskio et Heringa: hoc vicina postulant, alterum ferri nequit. VALCK. — Novandi de coniectura Herodoti orationem metus saepe in superioribus conantem conpescuit, iusto fortasse gravior: at eo sum ingenio. Hic confidentior contra omnes libros verissimam doctissimorum virorum, Reiskii et Heringae, correctionem recepi. In Lesbo nulla sane formido copias percellerat Histiaei: fames urgebat, quam pulsuri milites in continentem transeunt, messuri frumentum. Pariliter lib. VII. 25. ἵνα μὴ λιμῇεν ἡ στρατιή. Confer Adr. Heringae Observ. Critic. c. 31. p. 277. WESS. — Simillimam mendam in Appiani Bell. Civil. lib. II. c. 61. olim correximus. S.

CAP. XXIX. 2. *ἐν τῇ Μαλῆνῃ*) Sit-ne Μαλίην, an Μεγαλήνῃ vero congruentius, an in vulgata acquiescendum, neutiquam perspicio. Malo doctiorum hoc curis integrum relinquere; a Ματινῇ tamen, uti repositum memini, alienior: ca Mediae regio lib. V. 52. Propius, situm si spectes, abest Καρίνη, [VII. 42.] sive, ut apud Plinium [V. xxx. 32.] et Stephan. Byz., Καρίνη. WESS. — Mox, pro Ἀταρνείτιδος, rectius Ἀταρνείτιδος diducta diphthongo scribetur, ut Borh. edidit. Sic sane gentile Ἀταρνείτης c. 4. 2. huius libri. S.

CAP. XXX. 2. *ἄχθῃ ἀγόμενος*) Melotus, Vir Cl. coniecerat in marginem sui libri ἀπίχθῃ ἀγόμενος, credo ob sequentia ἀπίκιστο ἀγόμενος: quae boni quidem commatos, sed edito et constanter probato non praeiudicant. Notari sunt λόγους ἦσαν c. 34. Φεύγων ἐκφεύγει lib. V. 95. οἰχομένους VII. 220. etc. WESS.

3. οὗτ' ἂν ἔπαθε κακὸν εὐδὲν) Ista nititur Historici suspicio ingenio clementi Darii Regis, beneficiorum semper memoris, et lege Persarum humanissima, cuius ille fuisse videtur observantissimus. Grave censi poterat Histiaei delictum, sed hoc facile redemisset ingenti benefacto, quo Regem olim et Persas e Scythia profugos mactaverat: more suo gratus Darius lib. V. c. 11. beneficii meminerat in se collati: tandemque mortui honorificam quoque fecit mentionem, ὡς ἀνδρὸς μεγάλως ἐωυτῷ τε καὶ Πέρσῃσι εὐεργέτιον. Egred-

giam Persarum legem merito collaudat *Herod.* I. 137. τὸ μὴ μίης αἰτίας ἔνεκα μήτε αὐτὸν τὸν βασιλῆα μηδὲνα φοβέσθαι etc. *sed tum demum*, λογισάμενος ἢν εὐρίσκη πλῆω τε καὶ μίζω τὰ ἀδικήματα ἶόντα τῶν ὑπουργημάτων. Secundum hanc, ut puto, legem Teribazum absolverunt Persae iudices apud *Diod. Sic.* XV. 11. atque ob eandem rationem, eiusdem *Diodori*, sive *Ctesiae* potius, Arbaces τῶν κινδύνων ἀπέλυσε τὸν Βίλεσιν, --- φῆσας μίζοντας εἶναι τὰς ἐξ αὐτοῦ προγεννημένας εὐεργασίας τῶν ὑστέρων ἀδικημάτων, lib. II. c. 28. Patriae plus malorum attulisse, quam commodi, Lysandrum statuit *Pausanias* IX. p. 776. Πέρσαις τε ἰσόμενος, καὶ δικάζων νόμῳ γε τῷ ἱκνίων: id est, utrorumque instituta iusta comparatione. Copiose Persicam legem explanat *Aristides* in Apolog. pro IV. viris, T. III. p. 419. Solitum autem Darium animo grato Graecorum etiam in se collata beneficia recordari documento sunt Democedes, Syloson, Coēs, Histiaeus, alique. In Asiam traductos, quibus valde fuerat iratus, Eretrienes clementissime tractavit et Milesios: *Herod.* VI. 119. et 20. Sed magni animi documentum praebet egregium, undecunque tandem petittum, *Aelianus* Var. Hist. VI. 14. VALCK.

13. λούσαντάς τε καὶ περιστέλλαντας εὔ) Hoc si plures exhibebunt Codices, mihi quoque placeret prae altero, forsan interpretamento: neque εὔ nec εὐπρεπῶς legisse videtur *Valla*: εὐ περιστέλλαι et καλῶς in talibus adhibentur. *Hippias* iudicabat *Platonis*, T. III. pag. 291. D. κάλλιστον εἶναι ἀνδρὶ πλουτοῦντι, parentes suos vita functos καλῶς περιστέλλαντι, ὑπὸ τῶν αὐτοῦ ἐγγόνων καλῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς ταφῆναι. Erit forsan qui hic utrumque putet *Herodoteum*, περιστέλλαντας εὔ, εὐπρεπῶς ἐντίτατο δαΐσαι, atque a *Io. Tzetze* hoc quoque lectum; qui hic narrata sequutus, ad illa sua quaedam adiecit additamenta, *Chil.* III. vs. 535-543. Τέλος, δακρύσας περισσὰ τὴν κεφαλὴν ἱκνίων, Τοῖς Πέρσαις λίγαι λούσαντας ἱστῆμας καταβάσαι, Ὡς ἐννεύγιστον τῶν Περσῶν μεγάλως ὑπηρεμίνου Ὁ Εὐλού παῖς Ἡρόδοτος γράφει τὴν ἱστορίαν. Male interpres ibi dedit *Oxyli*: Ὁ Εὐλὸν scribendum, vel [potius] Ὁ Λύξου. VALCK.

CAP. XXXI. 6. σαγηνύουσι) Vide *Cl. Valckenarium* ad lib. III. 149. Nostri et *Platonis* studio frequens verbi eius apud oratores *Libanium*, *Polemonem*, *Himerium*, atque

alios est usus: amavit et Philo Iud. III. Vit. Mos. p. 690.; et in re Christiana, captisque Evangelii doctrina gentibus. Gregorius Naz., Io. Chrysost., Proclus, ad cuius Orat. xx. pag. 550. pauca Vincent. Riccardus. Ego vero ἐπὶ τὴν νοτὴν διήκουσι, [lin. 8.] schedis et sententia iubentibus, reduxi: aliena enim viri Cel. monita. Persae ab insulae litto- re, quod maris Aegaei partem septemtrionalem spectabat, iunctis consertisque manibus progressi fuerunt ad australe, cuncta incingentes, tum deinde omnia venantes et capientes, velut in sagena pisces. WESS.

CAP. XXXII. 2. τὰς ἐπηπειλήσαντο) Postremam syllabam ex sequenti τοῖσι natam arbitror, et restituendum ante vulgatum ἐπηπείλησαν: alteram formam ut legitimam crederemus, exempla debuerant simillima proferri. In istis contra, [lin. 5.] vulgatis ex Med. ἐποίουν ἀντὶ εἶναι ἐν ὄρχιας εὐνούχους, vocula debebat interponi, quam constans requirit Graecorum usus, ut legatur ἐποίουν ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐν ὄρχιας εὐνούχους: hoc vel unicus docere poterat Herodoti locus VII. 170., ἀντὶ τοῦ εἶναι νησιώτας, ἡπειρώτας (γε- νίσθαι.) [At vide et ad h. l. et ad VII. 170., 15. Var. Lect.] Ut nostro loco vulgabatur ἀντὶ ἐν ὄρχων, illic scribi quoque potuerat ἀντὶ νησιωτῶν: qua forma loquendi Euripides usus est, Androm. vs. 457., σὶ --- Ναύτην ἔθηκεν ἀντὶ χειραίου: et Theocrit. V. 150. γυνόμην --- Μελάμβιος ἀντὶ Κομάτα. Verum alterum illud rarius requirit articulum, ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐν ὄρχιας, εὐνούχους. Sic Thucyd. VII. 28., τῶν τε πάντων ὁμοίως ἐπακτῶν ἰδεῖτο ἡ πόλις, καὶ ἀντὶ τοῦ πόλις εἶναι Φρούριον κατίστη. Supra dederat eodem sensu Herod. c. 9. τοὺς παῖδας ἱστομίας ποιήσομεν: haeret et illic articulus in sua sede. Aeschyl. Suppl. vs. 305., Βοῦν τὴν γυναῖκα ἔθηκεν Ἀργεῖα θεός. Aristoph. Θεσμ. 740., Ἀσκάς ἐγίνεθ' ἡ κόρη. Herod. I. c. 105., νύξ ἡ ἡμέρη ἐγίνετο. Ab Herodoto scribi non potuit, quod legit in suo Cod. Theon. Soph. vid. pag. 49. Progymn. VALCK.

5. ἀντὶ εἶναι ἐν ὄρχιας) Accedo Gronovio, haesitans non nihil ob ἐν ὄρχιας Arch., non utique malos. Redibit similis discordia lib. VIII. 105., ubi tamen τῶν ἐν ὄρχων Pass. et Ask. [vide ibi Var. Lect.] Statim καλλίστους in Ask. ex scholio. [ni potius ex scribae socordia.] Vide lib. IV. 180. WESS.

9. ὑπὸ Λυδῶν, δις δὲ ἐπὶ ξῆς) Posterius, redditum lib.

IV. 196., vim pati non debuerat: priora optime habent; namque error Arch. et Vallae ex lib. I. 169. manifestissimus. WESS.

CAP. XXXIII. 2. ἐπ' ἀριστοτέρῃ) Male schedae Arch. ἐπαριστοτέρῃ iunctim, sicuti ἐπιδίξιμα pleraeque. Non nescio in talibus variari, monueruntque praeclari viri Duker. ad Thucyd. I. 24. et Hemsterh. in Epistola Dukeri Praefationi inserta. Noster (Homericō Iliad. M'. 229. et N'. 675. more) lib. I. 51. ὁ μὲν -- ἐκείτο ἐπὶ δεξιὰ ἰσίωντι, ὁ δὲ -- ἐπ' ἀριστοτέρῃ: et III. 90. ἀπὸ δὲ Ἑλλησποντίων τῶν ἐπὶ δεξιὰ ἰσπλίουσι: tum lib. VII. 39. Ἀπτε ergo Ask., modo tonus vertatur; nam quae ad lib. II. 59., alius sunt formae. WESS. — Conf. quae ad Appiani Praefat. cap. 2. lin. 37. olim notavimus. S.

6. πόλεις συχναί) Nolui tot Codicibus refragari; quamquam πόλεις [quod pro συχναί habent alii,] ex prisco usu, in Musis citra ius demutato lib. II. 107. Cessaret, si quid in vocum adfini sono ingrati, ubi πόλεις πόλεις Ionum scriberetur more. Mox [lin. 7.] Σηλυβρίη originī apud Strabon. lib. VII. p. 491. c. [p. 319. v. ed. Cas.] propior et antiquior est. Lege Diadoro adposita lib. XIII. 65. et Leonclavium Hutchinsonumque ad Κυρ. Ἀναβ. Xenophontis lib. VII. p. 538. WESS.

10. ὄχοντο ἀπολιπόντες) Optime Gronov.; mox τὴν σφίγγην Eustathius itidem vidit. Statim Μεσαμβρίην οἰκισαν dat ed. Genev. 1618. de coniectura, neque ea absurda. Vid. lib. II. 154.; Eustathius vulgati patronus est. WESS.

12. τὰς καταλεχθείσας) Delectatur isto scriptor. Δυσχίμιμος δὲ αὐτὴ ἡ καταλεχθείσα πᾶσα χώρα, lib. IV. 28. In Porti penu plura. Itaque iure pristinam sedem recuperavit. Scripsi praeterea [lin. 13.] Προκόννησον, originatione vocis apud Criticos ad Apollon. Rh. lib. II. 279. motus et Nostri consuetudine lib. IV. 14.; quae deinceps [lin. 20.] Δασκυλείῳ desiderabat, quomodo III. 120. et 126. WESS.

CAP. XXXIV. 4. τὴν Χερσόνησον ταύτην) Quod olim legebatur τὴν ἀρχὴν τῆς Χερσόνησου ταύτην, non pulchra specie est, formatum serme ex praecedentibus: ταύτης certe, uti cap. 40., oportuerat, voluitque Reiskius. Rectius. inssiti, quos duces optavi. Miltiaden Cypseli fil., Chersonesi con-

ditorem, erudita disputatione *Ian. Rutgersius* illuminavit Var. Lect. I. 9. *Marcellinus* vero in *Thucydidis* vita, Θῶρες καὶ Δόλοπες ἐπολιμουν πρὸς Ἀψινθίους, hac eadem in re, errans aut corruptus. *Dolopes* Thessalis fuere adfines; *Dolonci* Thraeces, ut vere viri docti. WESS.

Ibid. εἶχον Δόλογοι Θρ. τὴν ἀρχὴν τῆς Χερσονήσου ταύτης) *Prouti* legit *Valla*, εἶχον Δόλ. Θρ. τὴν Χερσονήσον ταύτην, sic scripsisse videtur *Herod.* Quae de *Dolonciis* sequuntur, *Apsinthiis* tribuit *Scholiastes* in *Aristidis* *Miltiadem* T. III. pag. 278. Historiam veterem qui tradiderit, quando praeter *Herod.* et *Marcellinum* in vita *Thucyd.* forte neminem habemus, ineditum Scholion ex Cod. Msto clar. *Petri Burmanni* Sec. non pigebit descripsisse: Δόλογοι καὶ Ἀψινθίοι ἐθνη ὅμορα περὶ τὸν Ἑλλάσποντον· οἱ δὲ Δόλογοι κατεπολιμουν τοὺς Ἀψινθίους. ἐρωτῶσιν οὖν Ἀψινθίους τὸν θῆον, πῶς ἀν ἀπαλλαγῶσι τῶν κακῶν, ἔχουσιν αὐτοῖς, ὅτι τὸν πρῶτον ὑποδεχόμενοι ὑμᾶς Ἀθήνησιν αὐτὸν ἐκείνον στήσατε τύραννον. ἀκούσαντες τοῦτο οἱ Ἀψινθίοι ἤρξαντο περινοστήν τὰς πόλεις, καὶ τέλος ἰδόντας αὐτοὺς εἰς Ἀθήνας ὑπιδέχαστο ὁ Μιλτιάδης· ἐκ τούτου οὖν ἔγνωσαν ὅτι ὁ χρησμὸς τοῦτον δηλοῖ. εἴτα διελίχθησαν αὐτῷ περὶ τούτου· ὁ δ' οὐκ ἰβουλῆθη, ἀλλὰ λέγει Ἀψινθίοις, ὅτι (ἔτι) πέμψαντες εἰς Πυθίαν μάθετε ἀκριβέστερον, εἰ περὶ ἐμοῦ λέγει ὁ χρησμὸς. πεμφάντων οὖν αὐτῶν λέγει, ὅτι καὶ περὶ αὐτοῦ λέγει. ἀκούσας τοῦ χρησμοῦ πάλιν Ἀψινθίοις λέγει ὁ Μιλτιάδης, ὅτι εἰάν κελεύσῃ ἡ πόλις γίνεσθαι κλειυσάσης οὖν τῆς πόλεως, γίνετο τύραννος. VALCK.

10. τὴν ἱερὴν ὁδὸν) Celeberrima sacra via, quae Athenis Eleusinem ducebat, in *Pausan.* I. 36. et *Athen.* XIII. pag. 694. F. Haec ea fortasse, qua Athenienses sacra et Pythicam pompam Delphos mittebant, memorata a *Strabone* IX. p. 646. c. [p. 422. c. ed. Cas.] WESS.

CAP. XXXV. 5. Φιλαίου τοῦ Αἰάντος) *Marcellino* *Φιλαίος* ὁ Αἰάντος prave. Sine mendo in *Plutarchi* *Solon.* pag. 83. D. Φίλαιος καὶ Εὐρυσάκης, Aiantis filii, Attica civitate donati. Non equidem nescio, Φίλκιον τὸν Εὐρυσάκους atque adeo Aiantis nepotem perhiberi a *Pausania* I. 55., et *Kühnium* Φύλαιον malle: at illi obviam eunt, quos appellavi omnes; huic ΦΙΑΙΔΑΙ ex marmoribus, *Plutarcho*, *Stephano*que inter Atticae demos. WESS.

7. κατήκμενος ἐν τοῖς προθύροις) Apud *Marcellin.* in vita *Thucyd.* pag. 2, 18. *Dolonci* Delphis ἐπανιόντες περιμήτρουν τῷ

Μιλτιάδῃ πρὸ τῶν ὄρων καθεζομένη τῆς Ἀττικῆς: ex Herod. corrigendum censuit I. Rutgers. Var. Lect. I. c. 9. p. 32. πρὸ τῶν ὄρων καθεζομένη τῆς αὐτοῦ οἰκίας. Sed ab Herodoto diversum Marcellinus iste sequutus est in his narrandis auctorem; neque adeo videtur absurda lectio vulgata; quum a finibus Attices non longe Miltiadis abfuerit villa, in Λακιάδαις sita. VALCK.

CAP. XXXVI. 4. πάντα τὸν βουλόμενον μετέχειν) Non defuit Pisistrati consensus, cupide potentem et gratiosum virum amolientis, praetereaque copias et necessaria suppeditantis; quod narrantibus apud Marcellinum accredo. Absurde mox [lin. 5.] καὶ ἔσχε τὴν χώραν. Ionibus ἔσχε non aliud atque erat, lib. VI. 133. VII. 119. Rediit ἔσχε, et redibit c. 47., ubi eadem macula. WESS.

7. ἀποτείχισε τὸν ἰσθμὸν) Nonnunquam ἐπιτείχειν eadem est potestate ac τεύχειν, saepe diversiore; quam admirabiliter luci Hemsterhusius exposuit ad Luciani Nigrin. c. 23. Hic inculcatum ferri nequit. Miltiades, ducto a Cardia ad Pactyam muro, Apsinthios Chersonesi introitu prohibuit. Id ἀποτεύχειν, sive ut Diodorus διατείχειν, h. e. εἰσδοῦναι διὰ τοῦ ἰσθμοῦ τεύχεας, Nostri dictione lib. VIII. 71. Opportune Xenophon ex ore Chersonitarum, εἰ δ' ἀποτεύχισθαι ἐκ θαλάττης ἐς θάλατταν, de hoc isthmi iugo, Hist. Gr. lib. III. p. 487. v. ed. Steph. Addit elegantissimus scriptor, ἀπετεύχισμὸν sive murum a Dercyllida Spartano fuisse absolutum et Thraces aditu ad Chersonesum exclusos, sequente Diodoro XIV. 38. Consimiliter ἀποτεύχειν in isthmo Pallenes muro intersepto Thucydides lib. I. 64., ab Harpocrate advocatus. WESS. — Denique apud Nostrum mox c. 37, 1. in ἀποτεύχιστας consentiunt libri omnes. S.

Ibid. ἐπετείχισε τὸν ἰσθμὸν) Paulo ante positus haec proxima subdit Scholiastes Aristid. mstus: καὶ πῆταμοῦ ὄντες τοῦ διορίζοντος τοὺς Δολόγκους καὶ τοὺς Ἀψίνθιους ἐτείχισεν αὐτὸν, ὥσως εἰ μὴ βλάπτοντο οἱ Ἀψίνθιοι παρὰ τῶν Δολόγκων: imo contra, secundum Herod. ἵνα μὴ ἔχουσιν σφίας (Doloncos) οἱ Ἀψίνθιοι ἐπλεῖσθαι ἐμβαλλόντες ἐς τὴν χώραν. VALCK.

10. σταδίοι ἕξ τε καὶ τριακοντα) Iugi eius latitudo in Xenophonte stadiorum xxxvii., in Scylace et Strabone Epit. lib. VII. fin. stadiorum xl. Longitudo vero a Cardia in Elaeunte, ubi longissima, stadiorum cxx Scylaci: quae in mensuris differentia utique non ampla. WESS.

CAP. XXXVII. 5. Quid sibi velit, ἤν δὲ ὁ Μιλτ. Κροίστη τῷ Αὐδῶ ἐν γνώμῃ γεγονώς, mihi minus liquet. VALCK. — Quidni vero ἐν γνώμῃ γεγονώς idem fuerit ac γνώριμος, notus et familiaris? S.

8. πίτυες τρόπον) Diogenianus, Suidas, atque alii, πύκης τρόπον, parili sententia. Docte disputatur, eadem-ne πίτυς et πύκη? hanc pinum, illam piceam Latinorum esse, Bod. a Stapel ad Theophrastum lib. III. 10. vehementer urget. Verior Cl. Salmasii sententia, πίτυν et pinum non discrepare: nonnunquam quoque arborum eas voces, sicuti in Homeri Vita, quae Herodoto tribuitur, c. 20. clarissime, et in dicto, quod prae manibus est, commutari, Homonym. Hyl. Iatr. c. 65. Quaestio alia, an sola arborum pinus, sicubi excisa fuerit, non regerminet? A. Gellius et Eustath. eam negari, viderunt acgrius. Theophrastus de sua pinu, πύκη, adustis eam radicibus οὐκ ἀναβλαστάνειν, τὴν πίτυν δὲ Θεοὶ τινὲς ἀναβλαστάνειν. Quomodocunque hoc Croesi verbum et Herodoti professio accipiantur, de intentata minis occisione constat. Videndi viri doctissimi Kühnius et Perizonius ad Aelian. Var. VI. 13. Porro τὸ θάμι [lin. 10.] si cui adblandiatur, similia succurrent lib. I. 78. II. 13. IV. 131. WESS.

13. ὅτι πίτυς μόνῃ δένδριον) Unam solamque pinum arborum omnium caesam nunquam denuo ex iisdem radicibus pullulare, parum vere dictum Herodoto Gellius docuerat Noct. Att. VIII. 4. Cum Herodoteis ista iam comparavit Io. Kühn ad Aeliani Var. VI. 13. Hinc verba quaedam excitat miraturque Eustath. in Iliad. A'. p. 32, 16. VALCK.

14. πανώλεθρος) Elegantius hoc et tritius, consensio-neque Eustathii munitum. Sophocl. Elect. vs. 1012. πρὶν πανώλεθρους τὸ πᾶν Ἡμᾶς τ' ἐλίσθαι. Aeschyl. VII. contr. Theb. vs. 71. μή μοι πόλιν γε πρυμνόθεν πανώλεθρον Ἐνθαμνίσῃσι. Talium apud Tragicos uberrima messis. WESS.

CAP. XXXVIII. 5. ὡς ὁ νόμος, οἰκιστῇ) Ista non debuerant ad mentem Vallae a se invicem divelli, sic, ut puto, coniungenda: καὶ οἱ τελευτήσαντι - - θύουσι, ὡς νόμος οἰκιστῇ, nempe θύειν. Idem esset, ὡς νόμος ἤρωι θύειν: vita functo sacra faciebant, ut mos est facere heroī. Scribi quoque potuit unico verbo, in talibus proprio: καὶ οἱ τελευτήσαντι ἡναγίζουσι, vel ἡντίμενουσι. Eodem Brasidam honore dignati

Amphipolitani apud Thucyd. V. cap. xi. ὡς ἦρώ τε ἐντίμους, καὶ τιμὰς δέδοκασιν ἀγῶνας καὶ ἐπὶ τοὺς θύρας. Conf. ibi citatus ill. Ez. Spanhem. et Celeberr. Wesseling. ad Diodori T. I. p. 148. Pausanias II. p. 137. τῷ μὲν ὡς ἦρώ μετὰ ἥλων δύσαντα ἐναγίζουσιν, Εὐαμερίωνι δὲ ὡς θιῶ θύουσιν. VALCK.

10. ὑπερμεριότῳ) θερμουροῦ, vocabulo Aeschyli Eum. vs. 563., quo de critici ad VII. contr. Theb. vs. 609. Alibi in Musis ὑπομαργότιρος, III. 29. 145. Propius adpropinquat Prisci, Excerpt. Legat. Hoeschelii p. 36., de Hunnis in iram accensis, καὶ κατὰ μικρὸν ὑποθερμαίνόμενοι ἰχθυόπανον. WESS.

CAP. XXXIX. 7. ἐν ἄλλω λόγῳ) Hoc ipso libro c. 103. Firmantur ergo disputata de λόγοις Λιβυκοῖσι lib. II. 161. Nefariam autem Cimonis caedem non multum ab obitu patris architectati fuerunt Pisistratidae: unde minime mirum, Athenienses, multimodis tyrannos gravantes ac exosos, Miltiadae abituro favisse. WESS.

8. εἶχε κατ' οἴκου) Revocarem ante Gronovium vulgata lectionem, Vallae quoque repertam, εἶχε κατ' οἴκους, domi sese continebat. Proxima [lin. 9.], τὸν ἀδελφεὸν Στῆσαγόρεα ὁπλοδὴ ἐπιτιμίων, interpretatur Vallae; in honorem videlicet Stesagorae fratris. Sententia satis esset comoda, si verbo constaret ista significandi dos: mihi non violenta fore videretur correctio, si pro ἐπιτιμίων scriberetur ἔτι πινθίων: domi se continebat velut adhuc lugens fratrem Stesagoram; more scilicet antiquitus etiam recepto, quo in luctu recenti publico abstinebant. Ἐχεν, interdum idem ac μένιν, saepius adhibetur pro εἶλαι. Κατὰ πόλιν notat in urbe: κατ' οἶκον, domi, apud Sophoclem Ai. vs. 1040. Trach. 540. Philoct. 470. In eiusdem dramatis vs. 22. σήμεν', εἴτ' ἔχμι Χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε γ', εἴτ' ἄλλη κυρεῖ. Plene Herod. III. 79. κατ' οἴκους ἐαυτοὺς οἱ μάγοι ἔχουσι τὴν ἡμέρην ταύτην. VALCK.

9. ὁπλοδὴ ἐπιτιμίων) In Vallae olim Latinis in honorem videlicet fratris, sive ἐπὶ τιμίων disiunctim legentis, sive ἐπιτιμίων, ex communi ἐπιτιμῶν, Ionum more: illi sane vocabulo amplioris honoris potestas adest apud Demosthen. in Leptin. p. 292., certe in msstis et Scholiis. Sophoclis ἐπιτίμια Elect. vs. 917. Suidas τὰ ἐπὶ τιμῇ τινος γινόμενα explicavit. Paria etiam Reiskius. Quae quidem si probamus, concinna reliqua. Miltiades mortuum fratrem honoris;
Herodot. T. VI. P. I. L

sed simulati, caussa servabat domi; quo audito Chersonesitae frequentes convolant in consortione luctus novo principi gratificaturi. Placere tamen talia *H. Stephano* haud potuerunt, opinato, si *ἐπιτιμίων* extra labis culpam maneat, tantundem valere atque *ulciscens*, sive ultionem moliens. A Gronovio venit *puniens*. Neutrum admittit ὡς συλλυπηθσόμενοι, [lin. 12.] manifesto quidpiam honori aut luctui conveniens in praegressis desiderans. Memini δηλαδή ἐπιτίμβιον, videlicet iam iam contumulandum reponere, cui ὡς συλλυπηθσόμενοι recte aptatur. At sit in coniecturâ. WESS. — Tum IDEM, in *Addendis*: „Elegans *Gisb. Koenii* coniectatio sic verba ordinat et refugit, εἶχε κατ' οἶκους, τὸν ἀδελφὸν Στῆσαγόρῃα δηλαδή ἔτι τιμίων: domi se continuit, quasi fratrem *Stesagoram* adhuc honorans. Iungit ex lib. IX. 24. οἱ μὲν νυν βάρβαροι — ἀποθανόντα ἐτίμων Μασίοτιον: „quod tamen geminum planeque adsimile non est.“

12. ἀπικόμενοι ὡς συλλυπηθσόμενοι) Nempe πνθόντι, lugenti, luctum certe simulanti, suum quoque verbis moerorem testificaturi, sive πνθόντα παραμυθσόμενοι. Olim etiam ad Reges, viros principes, vel civitates, eum in finem publicitus legati mittebantur. *Aeschines* contr. Ctes. p. 88, 22. ὑπείμυνας πρεσβευτῆς ὡς Κλεοπάτραν τὴν Φιλίππου θυγατέρα χειροτονῆσαι, συναχθεῖσθσόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ Μολοττῶν βασιλείῳ Ἀλεξάνδρου τελευτῇ. Funebri conf. *Alexandri* laudatio in *Aristid.* T. I. p. 142. *Dion Chrys.* Or. XII. pag. 198. B. οὐδὲ πρεσβείαν ἐπρίσβειον συμμαχικὴν, ἥτινα εὐφημοὶ (εὐσχημοὶ legirim:) τῶν ἀπὸ γλώττης μόνον συναχθσόμενων, speciosam legationem aegritudinem non veram verbis saltem significantium: non cepit ista *Morellus*. Vid. *Livius* XXIII. 5. Idem in talibus significabant verba συναχθεῖσθαι, συναλγῆν, συμπενήσθαι, συμπαῖσθαι, et συλλυπεῖσθαι. Contra, vel ob victoriam reportatam, vel in alia re laeta, legationes mittebantur quae civitatum gaudium, sive verum seu fictum, nunciarent, συνηθσόμενοι vel συγχαρσόμενοι τῇ νίκῃ, apud *Diodor.* Sic. XVII. c. 48. et 113. aliosque. VALCK.

CAP. XL. 3. ἄλλα τῶν κατεχόντων πραγμάτων χαλεπώτερα) *H. Stephani* καταλαβόντων nusquam reperi, neque vulgato praestat. Τὰ κατέχοντα πρῆγματᾶ, quae instant et praesentia urgent: qualia in *Miltiadeae* tyrannidis principio rerum ordinatio, captura Chersonesitarum, auxiliatorum

dilectus, tum expeditio una cum Dario contra Scythas. Additum τρίτῳ μὲν γὰρ ἔτι τούτων protectum verbis erit c. 46. δευτέρῳ δὲ ἔτι τούτων, modo cetera, quod valde dubito, defendi queant. Calculis hic et consideratione nexus rerum utendum est. Miltiades, interfecto a Pisistrati filiis patre Cimone, in Chersonesum Athenis demigravit, c. 103. Itaque sub annum Per. Iul. 4196., aut paullo citius, si quidem Hipparchus Olymp. LXVI., Per. Iul. 4198. interemptus occubuit. Hippias tyrannidem reliquit invitus Olymp. LXVII., Per. Iul. 4202., Dario Babylonem eopse tempore obsidente; qua post xx. menses expugnata rex sequente Olympiade in Scythas movet comite Miltiade, reversusque Sardibus agit Per. Iul. anno 4206., in lib. V. 24. Scythae Nomades post illam Darii expeditionem irritati in Chersonesum excurrunt, coguntque Miltiaden aliorum fugere. Haec si vero non dissident, quid illis fiet πῶς μὲν ἐκλήβη, cum ante hos decem annos in Chersoneso tyrannum Miltiades egerit? quid τρίτῳ μὲν γὰρ ἔτι τούτων? Vide quae consequuntur statim, ταῦτα μὲν δὲ τρίτῳ ἔτι πρότερον. Ea si signant tres notatos annos, exitum non habent: si Miltiadae reditum Doloncorum auxilio, exilium tyranni producunt longissime, neque congruunt bene cum praefectura maritima Otanis lib. V. 25. Quomodo demum cunque intelligantur τὰ τότε μιν κατέχοντα, alia esse nequeunt, quam quae continuo succedunt. At hoc tum vide: Miletus a Persis funditus pessumdata est Olymp. LXXI., Per. Iul. 4218.; altero post urbis eam calamitatem anno Persica classis insulas Chium, Lesbum et Tenedum occupavit, c. 50. huius Musae: apud Tenedum Phoenices (horum autem classis Persica) agere ut accepit Miltiades, convasatis quae in promptu erant, et in naves inpositis, aufugit. Haecine τρίτῳ ἔτι πρότερον τῶν τότε μιν κατέχόντων dici recte possunt evenisse? Animadverto in omni illa temporum notatione maculas, quas equidem detergere sine membranarum adiumento neque audeo, neque volo.

WESS.
[Fortasse vero haud ita magno molimine tolli huius loci difficultates, omniaque ad liquidum poterunt deduci. Nempe τὰ κατέχοντα πρῆγματα, ἃ τότε μιν κατεδάμναν, (lin. 2 seq. et lin. 11.) res praesentes quae tunc eum occupabant,

(aut ei acciderunt) haud dubie eae res intelliguntur, de quibus Scriptor noster cap. 33., priusquam hanc digressionem de superiore Miltiade, primo Chersonesi tyranno, instituit, loqui coeperat, quas mox deinde cap. 41. exposnere pergit. Quod *lin. 4.* ait, *τρίτῳ ἔτει τούτων*, id quidem, per se positum, poterat *tertio post anno* significare, sicut *δυνάμει ἔτει τούτων* cap. 46, 1. sed ex adiunctis h. l. facile adparet, *tertio ante anno* intelligi: quod ipsum quoque mox in fine huius cap. diserte declaratur, *τρίτῳ ἔτει πρὸ τῆς τῶν τότε μιν κατεχόντων*. Quae ei tertio ante anno acciderunt, ea *χαλεπώτερα* fuerant, *graviora, duriora*, quam quae nunc. Nunc enim (ut cap. seq. narratur) Athenas cum omnibus suis opibus, per otium quinque triremibus impositis, ultro Athenas repetens, unam quidem navem amisit a Phoenicibus cum filio suo captam; sed nihil mali accidit filio, quem admodum etiam liberaliter rex Persarum excepit: tertio vero ante anno, Scythis Chersonesum invadentibus, fuga se proripere coactus erat, et in exilio vitam agere. *Σκύθας ἐκφύγει* vulgo editur; quae si vera scriptura, verbum *ἐκφύγειν* non consueta alioqui notatione, ut cap. 38, 1. accipi debet; (nec enim hoc *admodum grave* erat, quod *Scythas effugit*;) sed *ἐκφύγει* h. l. idem, atque simplex *φύγει* sonabit, *ad Scytharum adventum e Chersoneso profugit, fuga salutem petere coactus est*. Sed hac notatione rectius, ut mihi videtur, *ἔφυγε* scribunt codd. *Arch.* et *Vind.* quod etiam *Valla* suo in cod. reperisse videtur: atque eodem modo mox libri omnes, *Herodoteo* more, id verbum (*lin. 8.*) repetunt, *τούτους ἐπιόντας --- ἔφυγε*. Supersunt primora huius cap. verba consideranda, *Οὗτος δὲ ὁ Κίμωνος Μιλτ. νεωστὶ μὲν ἐκλήθει ἐς τὴν Χερσ.* quae partim ad proxime praecedentem referuntur narrationem, partim ad sequentia transitum parant. Ibi δὲ particula, ut saepe apud Nostrum, idem fere ac *δὲ* aut *οὖν* valet, et hoc dicit Scriptor: *Hic igitur Miltiades, Cimonia filius, novissimus vel postremus* (ex Miltiadis τοῦ Κριστοῦ familia) *in Chersonesum venerat*; estque adeo hic illo posterior, nec cum superiore confundendus. S.

6. *συνεστράφησαν καὶ ἥλασαν*) *Quum se in unum conglobassent Scythae Nomades, ad hanc usque Chersonesum processerunt*. Pro *κατεστράφησαν* lib. I. c. 130. ex Codd. merito

receptum καταστράφθῃσαν: hic forte solemnem sibi posuerat formam συνιστράφθῃσαν, et lib. II. c. 121. ἐπιτραφέντων: quod placuit Clar. Abresch. Dil. Thuc. p. 209. Ubi vulgatur τραφέντες, huius Ed. p. 286, 6. [IV. 12, 13. ubi vide Var. Lect. et Adnot.] huius generis prostant nonnulla; qualia habet et Thucyd. semper tamen scribens ξυστραφῆναι et καταστραφῆναι. VALCK. — Utralibet verbi forma uti licuerat Herodoto, et in vulgatam h. l. consentiunt libri; quorum spreto praescripto, συνιστράφθῃσαν ex Valck. coniect. edidit Borh. S.

CAP. XLI. 8. τὴν δὲ οἱ πέμπτην τῶν νῆων κατεῖλον) Si genuinum est κατεῖλον, pro simplici novator illud posuerit εἶλον, ceperunt. Fortasse tamen scripserat τὴν δὲ οἱ πέμπτην τῶν νῆων κατεῖχον διώκοντες οἱ Φοίνικες: sive potius κατῆγον: eo nempe sensu, quem tradit Harpocrat. in Κατάγων τὰ πλοῖα, quemque H. Vales. explicuit p. 104. et 105. Sic Miltiadis istam navem insequuti Phoenices, non quidem mercibus sed onustam pecunia, in suum quendam portum averterint; quacum-captum Miltiadis filium Metiochum ἀνήγαγον παρὰ Βασιλέα, δοῦλοντες χάριτα μεγάλην καταφύσειν: postremum hoc, exemplis undique conductis, tractavit I. I. Wetsten. in Lucae Act. Apost. xxiv, 27. conf. D'Orvill. in Charit. p. 409. VALCK. — Iterum refragantibus libris omnibus unam ex Valck. coniecturis arripuit Borh. Verbum καταειρῖν capiendi, corripiendi notione supra positum vidimus c. 29, 9. Possis etiam auferendi, et abstrahendi notione accipere, ut V. 36, 14. S.

19. ἐποίησε κακὸν μὲν οὐδὲν Μητιόχον) De uno Metiocho Herodotus. At Marcellinus in Vit. Thucydidis liberos Miltiadae eadem navi intercepta in hostium venisse potestatem adfirmat; imprudenter subiungens, ἀφίσταται δ' ὑπὸ βασιλέως, εἴ γε μὴ ψεύδεται Ἡρόδοτος. Quae, malum, haec suspicio, cui nullus in scriptore fundus? WESS. — Ea tribuit Herodoto Marcellinus in vita Thucyd. quae nusquam ille tradidit; nam primum navem captam scribit, in qua liberi fuerint Miltiadis; deinde, ἀφίσταται δὲ, inquit, ὑπὸ βασιλέως, εἴ γε μὴ Ἡρόδοτος ψεύδεται. De uno tantum loquitur Herod. liberorum Miltiadis natu maximo Metiocho; hunc tradit variis commodis ornatum in Perside remansisse, atque ibi, uxore ducta, liberos procreasse: τέκνα,

inquit, τὰ ἐς Πέρσας κεκοσμίαιται: [lin. 22.] *liberos, Val-
la, qui inter Persas consentur*: scribi quoque potuisset, τὰ
ἐς Πέρσας τετάχεται. Κοσμεῖν apud veteres significabat etiam
τάσσειν, et ἡ τάξις Κόσμος dicebatur: quibus curae iuven-
tutis erat ὑπαρχία, non Σωφρονιστὰι tantum, sed et Κοσμητὰι
vocabantur. Ioh. Meursium in Att. Lect. II. c. 5. sequitur, ut
saepe, non nominatum S. Petitus in Leg. Att. p. 385. Ea-
dem qua hic structura Herod. III. c. 91. ἐς τὸν Αἰγύπτιον νο-
μὸν αὐτὰς (Cyrene et Barce) ἐκοσμίετο: id est τεταγμέναι
ἦσαν. VALCK.

CAP. XLII. 1. οὐδὲν ἔτι πλέον) Non obliviscor for-
mulae ἐπὶ πλέον et ἐπὶ πλέον in N. Test. tabulis atque alibi
saepe obviae, et curam Perizonii ad Aeliani Var. I. 30. me-
ritae: hic ex Med. inculcatur nulla caussa. Noster lib. IX:
106. οὐδὲν ἔτι πλέον ἐγένετο ταυτίων: et cap. 120. WESS. —
Duo loca, quae respexit Vir doctissimus, sunt IX. 107,
20. et cap. 121, 5. ubi in ἔτι πλέον conspirant quidem,
quod sciam, hodie libri omnes, ac ferri id ipsum quoque
poterat: sed, ut de formula ἐπὶ πλέον aliorum taceam usum
auctorum, (quos Werferus testatus est, in Var. Lect. a no-
bis laudatus,) collatis Nostri locis II. 171, 3. V. 51, 16.
120, 6. et IX. 41, 1. intelligitur sperni non debuisse scri-
pturam a probatis codicibus h. l. oblatam; fitque verisi-
mile, in reliquis etiam duobus locis IX. 107. et 121. ἐπὶ
πλέον debuisse librarios. S.

2. ἐς νῆκος Φέρον) ἐς νῆκος Φέρον Sladus, διαφορὰν ex Hes-
ychio interpretatus, maluit: frustra. Homerus saepe: etiam
de bello infra, lib. VII. 158. WESS. — ἐς νῆκος Φέρον, ad
inimicitias pertinens, ad bellum spectans. Opponuntur τὰ
εἰρηναῖα, in fine cap. S.

5. ἐκ τῶν πολίων) Egregie sic Palmerius Gronoviusque.
Haud praeter librorum indolem confusio πολίων et πολι-
μίων. Dedi exempla ad Diodori lib. XIV. 50., quibus ac-
cedat ex Polyaeo lib. V. c. 44, 1. Μεννον βουλόμενος κατα-
μαθεῖν τὰ μεγέθη τῶν πολιμίων καὶ τὰ πλήθη τῶν ἰνοικούντων:
nam, τῶν πολίων fuisse primitus, vacat dubio. Scripsi
[lin. 6.] ἢ αὖ δ' ὠσιδικοὶ εἶναι, flagitante usu et probante H.
Steph. Thes. T. I. p. 987. Habet Polybius lib. IV. 4. vocem
et Suidas ex eo. WESS. — Vide Var. Lect. et quae ad Po-
lyb. IV. 4, 3. olim notavimus. Ut δόσις per o breve, quid-
ni itidem δ' ὠσιδικοὶ recte scribatur? S.

CAP. XLIII. 5. πολλὸν δὲ ναυτικόν) Vir summus Is. Casaubonus στρατὸν hunc ναυτικόν recte interpretatur aptum ad conscendendas naves, ad Strabon. lib. I. p. 82. [pag. 47. ed. Cas.] sequente Stanleio in Aeschyli Pers. vs. 54. Neque enim naves una cum nautis Mardonius ex Perside in Ciliciam ducere valuit. Refer huc cap. 95. prodita. Genus Mardonii ac inter Persas auctoritatem non praeteriit Diodorus lib. XI. 1. WESS.

11. παραπλέον τὴν Ἀσίην) Fuit, cui hoc valde ineptum: esse enim Ioniam Asiae partem, nec posse illum, qui ad Ioniam adpellit, dici παραπλεονεῖν τὴν Ἀσίην, uti scriptum hic: praestare propterea τὴν Καρίην, quippe Ioniae vicinam et ex Cilicia naviganti obeundam. At hoc nimis est sapere. Ex Cilicia in Ioniam tramittenti praeternavigatur Pamphylia Lyciaque, quae utraque cur coniectanti negligitur. Verbo, Herodotus τὰ κάτω τῆς Ἀσίας, in quibus Cares et Lycii lib. I. 177., spectavit. WESS.

15. τοὺς γὰρ τυράννους τῶν Ἰώνων καταπαύσας) τῆς τυραννίδος nempe, vel τῆς ἀρχῆς. Sed, si forte variant Codices, illud, an καταλύσας, posuerit, vix constitui poterit: prius plerumque plene dicitur Herodoto, καταπαῦσαι τῆς ἀρχῆς Μηδῶν καταπαῦσαι Δημάρχου τῆς βασιλείης ἀρχῆς Κύρον καταπαῦσαι. Dum Persa Mardonius in Ionia δημοκρατίας κατίστα ἐς τὰς πόλεις, videri debuit Graecis ea res secundum Herodotum vix credibilis; quia Reges atque imperio regali adsueta popularem regiminis formam in civitatibus libertate usis sic plerumque voluerunt mutatam, ut saltem penes paucos esset imperium, quos dicto facilius haberent obedientes. Paulo post [lin. 18.] restituetur συνέλχθη μὲν χεῖρμα πολλὸν νῶν. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

CAP. LXIV. 7. τὰ γὰρ ἐν τῷ Μακεδόνων) Littera mutata τὰ γὰρ ἐκ τῶς Μακ. vir eruditus; namque progredienti e Graecia intra Macedoniam (ἐν τῷ Μακεδ.) Thessalos esse, extra vero Thraces et Getas: vere quidem: sed, quid si Bosporum Thracium aut Hellespontum transfretaveris, erunt-ne ἐκ τῶς Μακεδόνων Thraces plerique omnes? Id nemo affirmaverit. Oram autem Propontidis Europaeam ipsamque Thraciam Dario paruisse, ex superioris libri c. 25. et lib. VII. 106. conpertum. WESS.

13. πρὸς τὸν Ἀθῶν) Iterum πρὸς τὸν Ἀθῶν VII. 21. quam-

quam τὸν Ἄθω quidam ibi Codd. ut paullo superius *Vindobonae*. Non profecto nescio, *Diodorum* aliosque sic maluisse, quibus suum non invideo. Τὸν Ἄθω *Servius Atticus* tribuens, ad *Aen.* XII. 701. Quod autem *Herodotus*, scribit, hunc *Athōn*, hunc *Apollon* dicit, *Atticae* declinationis est. De monte recte; τὸν Ἀπέλλων non novi. Statim κατὰ τριηκοσίας *Valla* expressit; et recipi, ut numerus quodammodo indefinitus maneat, poterit. Ita c. 117. κατὰ ἑξακισχίλους καὶ τετρακοσίους, et crebro. Ceterum *Boreas* μέγας τε καὶ ἄπορος, [lin. 11 seq.] idem qui *Strymonias* μέγας τε καὶ κυματίνος lib. VIII. 118. Hic ἄπορος, arcens transitu, de *Gronovii* sententia; forte verius, πρὸς δὲ οὐδένα πόρον εὐρεῖν ἔστι, sicuti Ἀπορώτατος *Isaei* explicuit *Harpocratio*. Immo vero haud scio, respexerit-ne *Grammaticus* et *Nostri* ἄπορον. Nam, quae sequenti Ἀποστάξαντα subiiciuntur, Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἑκτῇ, optimè accedent prioribus, loco suo mota; siquidem ἀποστάξαι in hac *Musa* nusquam, et *Suidas*, exscribens *Harpocratio*ν ἀποσταξάντα, *Dinarcho* vindicat, *Herodoti* mentione neglecta. Atque haec nunc blandiuntur. Vide tamen c. 125. [ubi παρίσταται.] WESS.

[18 seq. οἱ δὲ αὐτίκω - - οἱ δὲ, μέγιστον] *Commode REISKIUS*: „οἱ cum gravi: qui natare nesciebant, illi propter hoc ipsum „(vel solum) - - fluctibus hauriebantur: οἱ δὲ, scil. ἡπίστατοι, qui autem nare sciebant, illi tamen frigore exstinguiebantur.“ S.]

CAP. XLV. 3. Βρύγοι Θρήνης) Quando lib. VII. c. 73. Φρύγες secundum *Macedonas* olim dicti traduntur *Βρύγες* vel *Βρύγες*, (vid. *Holsten.* ad *Steph.* in *Βρύγες*) pendet ista scribendi diversitas a dialecto. *Macedones* οὐδέποτε κατ' ἀρχαίς λέγειν τῷ Φ χρῶνται, ἀλλὰ τῷ Β, teste *Heraclide* ap. *Eust.* *Od.* κ'. p. 391, 16. Habet *Etymolog.* p. 179, 17. ut *Macedonica*, Βρίππων, Βρύγας, et Βαλακρόν. Βάλακρον τὸν Νικάνερος, (*Vales.* in *Excerpta* pag. 76.) *Diodor.* T. II. p. 275, 93. qui *Κιβανδόν* forte dederat p. 351, 16. sicut p. 221, 26. Βαλλήνην et Βαλλανικὸν *Eustath.* in *Od.* l. p. 340, 21. In vicinis [lin. 5.] more suo scripserat forsitan *Herod.* οὐ μίντοι οὐδὲ αὐτοὶ γε δουλοσύνην διέφυγον πρὸς Περσίων: qua forma loquendi lib. III. c. 19. *Καρχηδόνιοι*, inquit, οὕτω δουλοσύνην διέφυγον πρὸς Περσίων: VII. 154. nulla istarum civitatum πίφονγε δουλοσύνην πρὸς Ἰπποκράτειος: I. 159. Φινύγων θάνατον βίανον πρὸς

Περσῶν. Passivorum loco saepe verba neutra, nonnunquam etiam nomina adhibita, sequuntur illorum structuram; in istis, *violenta morte affici*, atque *in servitute abduci*, vocibus θανάτου βιαιῶν et δουλοσύνης significantur. Huc pertinent Thucydidea, ὧν ἐν ἀξιώματι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, et ὑπὸ τῶν Ἀστών, p. 84, 75. p. 387, 66. [I. 130. VI. 15.] Euripid. Phoen. vs. 365. μή τις δόλος με πρὸς κασιγνήτου πτάνη, *ne a fratre dolose occidar*; quaeque pauca dantur similia. VALCK.

CAP. XLVI. 1. Δυνίρω δὲ ἱταῖ τοῦτίων) Rerum earum, quas descripsit. Est autem annus Olymp. LXXII. secundus, quo et Thasii in ordinem coacti et legati aquam et terram petitum missi abierunt: namque μετὰ δὲ τοῦτο c. 48. huc referendum. Insequens annus pugna celeberrimus est Marathonica, decimus ante Salaminiam victoriam apud Thucydid. I. 18. WESS.

9. ἔκ τε τῆς ἡπείρου καὶ ἀπὸ τῶν μεταλλῶν) Vallae Latina, *ex continenti et metallis*, neque hic, nec deinceps Cl. de Pauw se probare valuerunt: *ex terra et metallis* illi praestabilius; ἡπείρου voce, ut in Etymol. Suida et aliis, pro terra posita. Quam ego quidem notionem illi non detraho; de Herodoto, cuius in Musis frequentissimum vocabulum, addubitans. Certum est, Thasios in Thraciae adversa ora metalli fodinas exercuisse, agrosque arasse, ex Thucyd. I. 100. Liqueat insuper, insulam fuisse ὑκαρπον, Dionysii vs. 523. indicio. [ubi Θάσος, Δημήτερος ἀκτή.] Mox [lin. 10.] ἐν Σκαπτῇσὺλῃ Arch. accuratissime observationi Steph. Byz. congruit, et Lambino opitulatur, Scaptēsylam restituenti Lucretio, reiecta Scaptensula, cuius post Festum vindex Gifanij. At Σκαπτὴν ὕλην priscorum plerique disiunctim maluerunt, quorum exempla ad Stephan. stipavit Holstenius, in memor occupata fuisse a Paul. Leopardo, Emend. lib. VIII. 20. Vallam in his explicandis lapsus leniter (uti in more habet) corrigente. WESS.

13. ἰούσι καρπῶν ἀτελείσι) Si forent tributorum innumes olim Laurentius, ac si φόρων ἀτελείσι ob oculos habuisset; sicuti Appianus Ἀντικίου φόρων ἀτελείς Bell. Civil. lib. V. [c. 7.] p. 1077. Ego vero nusquam in schedis animadverti, haud recusaturus, si vel in unis reperiretur. Laudato de Pauw ἀτελής imperfectus, et καρπῶν ἀτελής fructuum defecti copia intelliguntur. In Hesychio Ἀτελής, ἄλλοτις, cuiusμο-

di spadones aut alia parte manci: καρπῶν ἀτελείς eodem posse modo dici, nondum, ut credam, adducor. In lib. I. 192. τῶν ἄλλων ἰοῦσαι ἀτελείς, de vicis, a tributorum pensione, nisi quod canibus cibum praebarent, liberis. An ergo καρπῶν ἀτελείς, quod ad fructuum proventus attinet, a tributo immunibus? Quod et Abreschio placuisse, animadverto. WESS.

Ibid. ἰοῦσαι καρπῶν ἀτελείς) Valla: si Thasii forent immunes tributorum: in tributi vicem terrae proventum, fruges, sed vinum in primis generosissimum Persae videntur a Thasiis accepisse; qui propterea, ut ἀτελείς φόρων alii, sic dici potuerunt καρπῶν ἀτελείς. Thasiorum aurifodinas ex Herod. memorat Eustath. ad Dionys. vs. 517. Meminerunt earumdem Thucyd. I. 100. Marcellin. in vita Thuc. p. 3. et Zenob. Cent. IV. Prov. 34. Neque agrorum fertilitate motus, neque insulae divitiis, Archilochus Thasum in suis saepe carminibus habuit despiciatui, quod e diversis liquet illorum fragmentis apud Athen. XII. p. 523. D. Eustath. in Iliad. θ'. p. 616, 46. Plutarch. de Exil. p. 604. B. qui, Ἀρχιλόχος, inquit, τῆς Θάσου τὰ καρποφόρα καὶ αἰνόπιδα παρορῶν, διὰ τὸ τραχὺ καὶ ἀνώμαλον διέβαλε τὴν νῆσον. VALCK. — Et frumenti copiā abundabat Thasus, et vinum quoque in primis celebre Thasium erat. Sed videntur et fertiles Thasiorum agri et vineta in opposita continente (ἢ ἡπίρῃ) maxime fuisse; nempe in Thraciae ora, quae Thasiorum fuit: qui quum fructuum nomine ex ea regione perceptorum nec Thracum regibus nec Persis vectigal ullum aut tributum penderent, ἰοῦσαι καρπῶν ἀτελείς, ad redditus, quos ex metallis percipiebant, insignis quotannis cumulus ex agrorum istorum vinetorumque proventu illis accedebat. S.

CAP. XLVII. 4. ἐπὶ τοῦ Θάσου τούτου) Ex more scriptoris, stabilita diligentia Cel. Gronovii ad lib. IV. 45. [ubi frequens obtinet ille usus praepositionis ἐπὶ, praetereaque ad IV. 107, 2. 184, 17. VII. 58, 15. 61, 17. et 74, 2. provocavit Gronov.] De Phoenicibus et Thaso nonnulla lib. II. 44. Poterunt autem τὰ μέταλλα Φοινικὰ, [lin. 5. ubi cf. Var. Lect.] si quae necessitas, et Φοινικικά pingi, uti saepe in Strabone πόλεις Φοινικαί, apud Athen. γὰρδος Φοινικῆς, qui tamen XII. p. 538. D. πορφύρα καὶ Φοινικὰ χρυ-

σούφτα iunxit. [Sed ibi Φοινικά de colore, non de populo.]
 ἐν πελίκῃ Φοινικῇ Polemo Or. II. p. 16. ed. H. Steph. παιδεία
 Φοινικῇ Dio Cass. Ecl. XLVI. Accedat Συρία Φοινίκη Diodori
 lib. XIX. 93. et Punicum bellum. WESS.

CAP. XLVIII. 8. νέας τε μακράς, καὶ ἱππαγωγὰ
 πλοῖα) Hic quidem ad Ammonii mentem distinguit νέας,
 longas naves, et τὰ στρωγγύλα πλοῖα. Sunt enim hic νέες sive
 νέες, στρατιωτικαὶς et ὀπλιτκγωγοί: πλοῖα vero, quae e duos ve-
 herent. Lib. VII. c. 1. iussi sunt parare νέας τε, καὶ ἵππους,
 καὶ εἶτον, καὶ πλοῖα: haec scilicet εἰς ἵππους καὶ εἶτον: atque
 adeo νέας τε, καὶ πλοῖα ἱππαγωγὰ καὶ σιτηνά. Neque sane
 bellicas et longas naves πλοῖα dixit; sed hippagogas, etiam
 ἱππαγωγὺς νέας, (vid. Gronov. ad init. libri VII.) et onera-
 rias cum commeatu εἰς εἶτα νέας, VII. c. 21. [In eandem
 sententiam disputaverat Gronov. l. c.] Haec firmant Dukeri
 sententiam ad Thucyd. VI. 43. Apud Ammon. in Aristote-
 lis loco Alexander Molossus (accitus ab Tarentinis in Italiam,
 Livio VIII. 24.) ἐξέπλευσε ναυτὶ μὲν πεντακαίδεκα, πλοῖοις δὲ
 συχνοῖς ἱππαγωγοῖς καὶ στρατηγικοῖς: postremum, procul dubio
 mendosum, tentavit Clar. D'Orvill. in Charit. p. 674. sed a
 vulgata nimium abit vox σιταγωγοῖς: mihi restituendum
 videtur, ἱππαγωγοῖς καὶ φορτηγικοῖς: naves onerarias, φορτηγι-
 καὶ πλοῖα dixerunt Thucyd. p. 434, 60. [VI. 88.] Xenoph.
 V. Έλλ. p. 320, 37. aliique. VALCK.

CAP. XLIX. 7. ἐπὶ σφίσι ἐπέχοντας) Confer dicta
 lib. I. 80. [At ibi diversior verbi ἐπέχειν usus.] Aeginetae
 maris hoc tempore erant domini, ἑταλασσοκράτων, Eusebio
 et Syncello testibus. Id praeter alia ussit Athenienses, an-
 samque dedit augendae, quae toti deinceps praesidio fuit
 Graeciae, classi, consentientibus Herodoto VII. 144. et Thu-
 cydide I. 14. WESS.

Ibid. ἐπὶ σφίσι ἐπέχοντας) Quod olim vulgabatur, id
 dedisse videtur Herodotus, ἐπὶ σφίσι ἔχοντας, lectum Eu-
 stathio in Od. τ'. p. 685, 21. ubi Homericum τί μοι ἐπέχεις;
 interpretatus, τί κατ' ἐμοῦ ἔχεις, Ἡρόδοτος δὲ, inquit, διαλε-
 λυμένως ὄντιν, ἐπὶ σφίσι ἔχοντας τὴν Αἰγινήτας: alia dedit
 in Iliad. χ'. p. 1355, 46. Eustathium sequitur H. Steph. in
 Prolegom. p. 756. [de Herod. voc. et loq.-form.] Sunt et
 Herodoteae tmeses, μετὰ δὴ βουλευαί, p. 387, 5. [VII. 12, 7.]
 ἀπὸ πάντων τὰ χρέματα ἄγων, p. 454, 41. [VII. 164, 16.] etc.

VALCK. — Equidem, ἐπὶ χοντας ex scholio irrepsisse suspicatus, adeoque ἔχοντας revocans, nullam hic timesin vidi, sed simplex verbum suo nomine legitime positum iudicavi ea notione, ut, quemadmodum ἔχειν ἐς τι vel ἐς τινὰ ad aliquid vel ad aliquem spectare, pertinere, tendere, frequenter apud Nostrum significat, sic ἔχειν ἐπὶ τινὶ, adversus aliquem tendere intelligatur. S.

CAP. I. 2 seqq. Κλεινῆς etc.) Quae de Spartanorum rege, Aeginetas adgresso, eadem Pausanias lib. III. c. 4. WESS. — In insulam Aeginam venisse quidem dicitur Cleomenes: sed a Crio aliisque impeditus facere [quod voluerat] non potuit; quod iam nunc, Demarato nondum eiecto, fecisse dicitur Pausaniae lib. III. p. 212. VALCK.

11. ἐξ ἐπιστολῆς τῆς Δημαρχίου) Erat in Latinis ex epistola. Malucrunt de mandato alii, Portus et ante eum Stephanus; qui quidem dissensus in re longe hinc remota momenti non magni: his tamen calculum adposui lib. IV. 10. WESS.

12. εἶπε τὸν Κριόν, ὃς τις οἱ εἴη τὸ οὐνομα) Suspicio Aeginetam istum Crium luctatorem fuisse, quem Simonides carmine memoraverit. Ad Aristoph. Nub. vs. 1359. ἄσας Σιμωνίδου μίλος, τὸν κριόν ὡς ἐπύθη, ista leguntur in Schol. τοῦτο τὸ μίλος Σιμωνίδου καὶ Ἐπινίκου, Ἐπίξθ' ὁ κριός -- ἦν δὲ παλαιστῆς Αἰγινήτης: sorte scribendum, Σιμωνίδου ἐξ ἐπινικίου: ut verba, Ἐπίξθ' ὁ Κριός οὐκ αἰκίως, ἰδῶν εἰς δινδρον ἀγλαόν (f. ἐς ἀγλαοδινδρον) Διὸς τίμενος, ut ista verba fuerint in Crium Aeginetam Simonidis, alludentis ad arietem πεπτούμενον. Acerbo ioco Herodoti Cleomenes, cum Aegineta sibi nomen esse dixisset Κριοῦ, ἥδη νῦν, αἰεбат, καταχάλλου, ὦ κρι, τὰ κέρα, ὡς συνοισόμενος μεγάλῳ κακῷ. Iam nunc tu, velut vir gregis, aerata tua fac cornua, quibus possis luctari adversus magnum malum, quod tibi imminet. Paulo inconsideratius negaverat Aegineta, Cleomenem οὐδὲνα ἄξιον χαίροντα Αἰγινητίων: dictum indignatus, ex Κριοῦ nomine captat hominis irridendi Rex Spartanus occasionem; atque ea dicit, quae in veri nominis arietem petulantiorum, κριόν ἀσελγόμενον, dici poterant, cuius protervia brevi refutaretur. Ne Cicero quidem abstinere se potuit, quin C. Verri, homini sane pessimo, ex ipso nomine verris crearet interdum invidiam, II. in Verr. c. 78. Videtis

Verrutum? videtis primas literas integras? videtis extremam partem nominis, caudam illam Verris tanquam in luto demersam esse in litura? Sic IV. in Verr. c. 25. ut hic nomen suum (verris) comprobavit, sic ille cognomen (frugi.) Siculos dicentes facit c. 43. in labores Herculis non minus hunc immanissimum verrem, quam illum aprum Erymanthium referri oportere. Multo minus patienter legi poterunt frigidi Plautini ioci, Bacchid. II. 3. vs. 50. Menaechm. II. 2. vs. 38. Trucul. I. 1. vs. 58. quem relicit versum tanquam spurium G. Canter. Nov. Lect. VII. 10. nisi sit in scena prolatus, quid sibi vellet Comicus, a plebe non potuit intelligi. Cicero Philipp. XI. c. 6. C. Annium Cimbrum, Lysidici filium, Lysidicum ipsum Graeco verbo, quoniam omnia iura dissolvit. Unicum licet de hoc genere, mirabar tamen in Livio, quod Scipionem facit dicentem, Atrium Umbrium semilixam nominis etiam abominandi ducem, lib. XXVIII. c. 28. Apud recentiores inprimis Graeculos huius generis reperiuntur plurima. VALCK. — De accentu, quo nomen Aeginetae illius hominis notavimus, in Var. Lect. dictum est. S.

CAP. LII. 1. ὁμιλούντες οὐδενὶ ποιητῇ) Quem innuat, Tyrtaeus-ne an alium, haud memini. Cum poeta isto plerique Graecorum faciunt: Xenophon tamen in Agesil. p. 72. ed. Hutch. eumque secutus Plutarchus, domum, quam Aristodemus Spartae crexerit, habent. WESS. — At non unum aliquem ex poetis hic innuit Herodotus: sed nullum ex poetis ea in re, de qua hic agitur, adsentiri ait Lacedaemoniis; adeoque famae apud Spartanos vulgatae opponit veterum Poëtarum auctoritatem, quorum nempe carminibus alioqui memoria rerum superioribus temporibus gestarum certissimâ ratione ad posteros propagari existimatur. S.

3. τοῦ Κλεοδαίου) τοῦ Κλεοδήμου dum hic scribendum putabat Meurs. de Regno Lac. c. 6. non recordabatur, apud ipsum Herod. constanter scribi Κλεοδαίου, VII. 204. VIII. 131. Sequi potius debuerat Fr. Sylburgii iudicium, Aeliano quoque nomen restituentis Κλεοδαίου, ad Pausan. Lacon. p. 246. Inde facile fluxerunt formae minus sinceræ Κλεοδαίμου, et Κλεοδάτου. Spartani Μενιδάου nomen male in Μενιδάτου transierat apud Thucyd. p. 228, 56. alterum satis commendat notissimum μενιδῆος: eandem habent vim no-

mina Laconica Κλεινέμαχος et Κλειδάρις. Non filios tantum, sed patrem quoque Aristodemum Spartam tenuisse statuit et qui dicitur Xenophon in Encom. Agesil. p. 72. *Θεσθω τις τὰς Θύρας αὐτοῦ· εἰκάσαι γὰρ ἂν τις ἴτι ταύτας ἐκίνας εἶναι, ὥσπερ Ἀριστόδημος ὁ Ἡρακλέους ὅτι κατῆλθε λαβῶν ἐπιστήσατο*: ubi notat Hutchins. VALCK.

6. Ἀργεῖν) Errorem excusare ab hac scriptura discrepantes nequeunt: stabilitur matronae nothen omnium consensu: quin fuerunt, qui Pindaro Ἀργεΐδας inculcabant Iskh. Od. VII. 21. *μητρόθεν ἀpellatos, διὰ τὸ Ἀργεῖαν ὀνομάζεσθαι τὴν Ἀριστοδήμου γυναῖκα*, quamquam frustra illi. Ad-dita hic maiorum series sororem ostendit Therae, quem *πρόδικον*, ut Spartae dicebant, sive tutorem pupillorum Eurysthenis et Proclis vidimus lib. IV. c. 147. WESS.

13. ἴσων ἰόντων) In horum medio positum ἀμφοτέρων, tantopere damnatum, neque utile, expunxi. Nexa quae adhaerent, varie tentata fuerunt, praecipue ἡ καὶ πρὸ τοῦ-του. [lin. 14.] Puto indicari, *nihilō magis quam antea potuisse, uter natu prior esset, discernere. et μᾶλλον ad sententiam adsciscendum. Convenit ex lib. VII. c. 189. ὡς ἴμαθον αὐξόμενον τὸν χειμῶνα, ἡ καὶ πρὸ-τούτου, ἐβύοντο*: quodque in c. 139. eiusdem Polymniae; nam πρὸ τοῦ non differt. Malunt porro docti viri [lin. 16.] οὐ βουλομένην δὲ, restituta negante particula; quibus si adiutrices adessent schedae, fortasse adsentirer: nunc intercedo. WESS. — Vide quae paullo post notamus. S.

14. ἡ καὶ πρὸ τούτου) Hac saltem in sede voces istae, si sunt Herodoteae, commodam vix admittunt interpretationem: aptius forsā haerere videntur istis, quae paulo leguntur superius, sic intersertae: *ἐπιδόνα δὲ τὸν Ἀριστόδημον τὰ τέκνα, (ἡ καὶ πρὸ τούτου,) νοῦσιν τελευτᾶν*. Est et in proximis [lin. 16 seq.] structura minus expedita: mea sententia lenius ista fluere hunc in modum scripta: *εἰ-δυῖαν μὲν (καὶ τὸ καίριον λέγουσαν ταῦτα,) βουλομένην δὲ εἰκώς ἀμφοτέρω γινοίετο βασιλῆς*: scientem quidem, tametsi valide negaret geminos se internoscere: *λέγουσαν ταῦτα, nempe οὐδὲ αὐτὴν διαγινώσκειν*. VALCK.

[Ad ἡ καὶ πρὸ τούτου nec h. l. nec VII. 189, 9. aut VII. 139, 16. adsciscendae ad sententiam cum Wesselingio particulae μᾶλλον locus est. Nec tam incommode, quam Val-

cenario visum erat, hac in sede locatae istae voces mihi videntur. Praecedentia verba satis indicant, missos fuisse probatos nonnullos viros, qui inspicerent pueros, viderentque uter illorum natu esset maior. Hi igitur, postquam illos inspexerunt, nec per se dignoscere natu maiorem potuerunt, quum ambo inter se similes et aequales (eadem corporis specie, robore et staturâ) reperissent; tum vero, aut iam antea etiam, matrem interrogarunt. Nec vero etiam, cur sequentia sollicitarentur verba, satis caussae erat. Ista, *ἰδυίαν μὲν καὶ τὸ κάττα λέγειν ταῦτα*, in latina quidem versione eandem in sententiam reddidi, quam Gronovius his verbis expresserat, *etsi optime nosset illa aperire*, quasi infinitivus *λέγειν* ab *ἰδυίαν* penderet. Rectius vero *λέγειν ταῦτα* ad superiora, οὐδὲ αὐτὴν φάναι διαγινώσκειν, referetur: hoc illam (nempe, nec se internoscere natu maiorem) dixisse, quum quidem vel maxime nosset, sed cuperet etc. τὸ κάττα, abundante τὸ articulo, vel maxime, quam maxime, ut I. 71, 6. III. 104, 15. VII. 16, 26. S.]

21. τὸν γεραίτερον) Praestantia Med. Cod. et conspirantium meritis fertur laudibus; quae tamen saepe modum excedunt. Πρεσβύτερον eorum scholion est, defensione indignum. An, quaeso, γεράιτερος postulabit, uni adfuisse prae altero γέρας? Quid fiet ergo tot Xenophontis aliorumque dictis, in quis γεράιτερος aetate senior et amplius nihil? WESS.

41. τὸν πάντα χρόνον τῆς ζῆς ἀλλήλοισι) Αὐτίων, in schedis repertum nullis, cur retinerem? Rixarum et discordiae, animos fratrum disiungentis, Pausanias testis accedit, διδομοὶ δὲ ὄντες, διαφοροὶ τὰ μάλιστα ἦσαν, Lacon. c. 1. p. 205. Sunt quoque Eurysthenidarum et Proclidarum dissensionis in Musis et aliorum commentariis sempiterna monumenta. WESS.

42. τοὺς ἀπὸ τούτων γενομένους ὡσαύτως) Non repugnat quod scribit Livius XL. 8. sociabilem consortiumem inter hinos Lacedaemoniorum Reges salutarem per multa secula ipsis fuisse patriaeque. Nam, privatim saepius adversarii duo Reges Lacedaemoniorum, unanimes conspirabant in publicae rei commodis iuvandis; aut etiam inter se laudabiliter certabant περὶ τοῦ ὑπὸ τῆς πλῆθους ἀγαθῆς τὴν πατρίδα ἐγγάσσειν, ut Aristides loquitur Herodoti VIII. 79. Neque noluit Lycur-

gus concordem talem discordiam in civitate sua locum habere. *Plutarch.* T. I. p. 598. c. Ἐοικεν ὁ Λακωνικὸς τοιοῦτης ὑπὸ καὶ τῆς ἀρετῆς ἰμβαλῖν εἰς τὴν πολυτείαν τὸ φιλότιμον καὶ φιλότικον. Conf. T. II. pag. 232. c. 813. n. et Melanthii dictum de civitate Attica p. 20. c. VALCK.

CAP. LIII. 2. ταῦτα δὲ κατὰ τὰ λεγόμενα etc.) Gronovius bene, cui rescribi nihil debuisset, ultima huius capituli verba clamant. Est quoque periculosior sequentibus admota manus. Equidem addidi ex scriptis γὰρ δὲ, cetera bonae notae arbitratus. Pendet sermo ex ἐγὼ γράφω, quae, si repetantur in ὡς εἰσι Ἕλληνες, nescio quid iure desideretur: nam θεοῦ ἀπὸντος a Valla versum a Deo genitum non laudo. Patrem mortalem Perseo Scriptor negat; μήχρη Περσεὶς, usque ad Perseum, non altius, adscendens, ut ait. Vere ergo τοῦ θεοῦ ἀπὸντος, Deo in seriem non relato. WESS. — Peroportune vero κατὰ τὰ ὑτὰ λεγόμενα. dedit noster cod. F. Superiora, ait Herodotus, soli Lacedaemonii dicunt: (conf. c. 52, 1. ibique notata:) nunc ea referam, inquit, quae eodem modo Graeci dicunt, id est, in quibus reliqui Graeci Lacedaemoniis adsentiantur. Quod autem verba illa [lin. 6.] ὡς εἰσι Ἕλληνες ab illis ἐγὼ γράφω pendere ait Vir doctissimus, id mihi secus videtur. Accte profecto cohaerent ἀποδεικνυμένους ὡς εἰσι Ἕλληνες. Itaque participia καταλεγόμενους et ἀποδεικνυμένους tamquam graeco more pro infinitivis posita cum Valla et Gron. equidem accepi. S.

12. εἴρηται μοι) Sic melius. Εἰρηται multitudinis est, sicuti lib. VII. 96. Persei origo Aegyptia tangitur lib. II. 91., a qua suggillanda cavere sibi noluit Plutarchus. At unde Danaus et Lynceus, si non ex Aegypto? Ceteros consulto tacitos habuit. WESS.

Ibid. ἀπὸ δὲ Δανάης τῆς Ἀχρυσίου) Haec et sequentia quaedam, alio quam invenerat ordine collocata, Plutarch. exhibet, de Herod. Malign. p. 857. E. Οἱ δὲ Δωριέων, Φρύν, ἄγμους Φαίνοι' ἂν Αἰγύπτιοι ἰθαγενεῖς ἰόντες καταλέγοντες (leg. καταλέγοντι) τοὺς ἄνω Δανάης καὶ Ἀχρυσίου πατέρης: quae prorsus obscuravit interpretes. Ad Herodotea Plutarchus, τὸν Ἐπαφόν, inquit, καὶ τὴν Ἰώ, καὶ τὸν Ἰάσον, καὶ τὸν Ἄργον ὅλως ἀφῆκεν. Epaphum in Aegypto natum omittere potuerat; Ionem, Iasum, et Argum Herodoteae narrationi me-

rito opposuit; neque enim hos Aegyptios origine dixerunt Graeci, qui posteros Epaphi, atque adeo maiores Acrisii, fatentur Aegyptios esse *ἰθαγενεῖς*, Libyen, Belum, Danaum et Aegyptum, Lyncea. Sed vituperare potius debuit *Plutarch.* quos habuit *Herodotus* auctores, non quid ipse sentiat, sed tradens quid Graeci de his fabulari suserint: hoc non in fine tantum capitis, sed et initio, significavit; ubi, *Τὰδε δὲ*, inquit, *κατὰ τὰ λεγόμενα ὑπ' Ἑλλήνων ἐγὼ γράφω*, vel *γράφω*: ut l. c. 95. *κατὰ ταῦτα γράφω*. Quid sibi velit τοῦ θεοῦ ἀπειρόντος [lin. 5.] mihi quidem non liquet. VALGK.

CAP. LIV. 4. *Περσὶ οὐδὲν*) De Persarum sententia si venerint quae libro VII. 61. scribit, *Perseum* videlicet Danaë et Iovis fuisse filium, creasseque ex *Andromeda* Persen, unde Persicae genti nomen; in matre patreque Graecos inter et Persas fuerit concordia, de avo lis et progenitoribus; quos una cum Acrisio a consanguinitate *Persae* si secluserint Persae, Danaë Assyriae aut Persicae erit stirpis. WESS.

CAP. LV. 2. *καὶ ὁ, τὶ ἀποδιξάμενος*) Reiskius ὅτι optime disparavit. In regni successione *διαδέχασθαι* et *ἐκδέχασθαι* sedem habent: *ἀποδέχασθαι*, in rerum actu. *Οἱ μὲν νῦν Κᾶρες οὐδὲν λαμπρὸν ἔργον ἀποδιξάμενοι* lib. I. 174. saepissimeque aliàs. WESS.

CAP. LVI. 2. *Διὸς τε Λακεδαιμόνος*) Saepè quidem *Lacedaemonis*, Iovis filii, sed huius *Iovis*, *Λακεδαιμόνος* dicti, nusquam alibi factam invenit *Meursius* mentionem; et sane mirum est, si *Iovem* coluerint *Λακεδαιμόνα*, hunc non ut Deum *ἀρχαγίταν* habitum saepiusque commemoratum. Coluisse *Lacedaemonios* *Ἀγαμέμνονα Δία* variorum contra constat testimoniis docuitque *Meurs.* *Misc. Lacon.* l. c. 4. Suspiciabatur *Casaub.* in *Athen.* III. cap. 21. [Animadv. T. II. nuperae edit. p. 175 seq.] dictum *Iovem* *Ἀγαμέμνονα* Spartanis, ut *ἀρίσταρχον* a *Simonide*; *Agamemnone* certe nomen antiquius *ἐπιθετικῶς* de Deorum rege potuit usurpari, et vera adpellationis ratio *Lycophronem* ceterosque latere. *Athen.* III. p. 99. B. *Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς ἀρίσταρχον εἶπε τὸν Δία, καὶ Αἰσχύλος τὸν ἄδην ἀγνείλαν*. Dedit ibi plura *Casaubonus*. *Ἀγνείλαν*, inferum *Iovem*, attigit *Bentley* ad *Callim.* in *Lav. Pall.* vs. 130. Ubi vulgatur in *Hesych.* *Ἀρίστ' ἀρχὰ μία*, *Simonideum* forte dederat *Ἀρίσταρχον*, *Δία*. *Herod. T. VI. P. I.*

Asopii vocabant Aesculapium Φιλόλαον, teste Pausan. III. p. 267. Ἀλκίον, τὸν Ἡρακλῆα, Coi, Aristid. I. p. 62. Τηλέμαχος, ἢ Ἀρτεμῖς dicitur in Luciani Lexiph. II. p. 335. Habet istius generis nonnulla Aristoph. Ἰπ. vs. 164. Θισμ. vs. 811. Δυσ. vs. 554. VALCK.

5. αὐτὸν ἐν τῷ ἀγῶνι ἐνέχισθαι) Omissa saepius, additur in legibus interdum Atticis praepositio; velut apud Demosth. contr. Aristocr. p. 408, 54. apud Andocid. p. 12, 36. τὸν βουλευσάντα ἐν τῷ αὐτῷ ἐνέχισθαι καὶ τὸν τῇ χειρὶ ἰργασάμενον. Unde corrigendus Antiphon p. 143, 19. ut, pro μήτε χειρὶ ἀδάμενον, scribatur μήτε χειρὶ ἰργασάμενον. conf. Lysias pag. 18. et Markland. VALCK. — De formula εἰ δὲ μὴ (ibid. ubi εἰ δὲ absque negatione expectasset aliquis) vide Vigeri Idiot. VII. vi, 9. ibique Zeun. Scilicet, ubi in praecedente membro nulla est negatio, ibi εἰ δὲ μὴ sin minus significat; si in praec. membro negatio est, εἰ δὲ μὴ positive intelligitur, sin, si quis id fecerit. Sic in Evang. Matth. ix, 17. Confer Indicem nostrum Graecitatis Epicteteae pag. 301. S.

7. ἑκατὸν δὲ ἀνδρας λογάδας ἐπὶ στρατιῇς) In electorum virorum numero conspiratur in schedis. Trecentos alii regi stipatores custodesque circumponunt: Agidem sane οἱ τριακόνσιοι ἱππῆς καλούμενοι stipabant in praelio apud Thucyd. V. 72., suntque iidem τριακόνσιοι Σπαρτιατίων λογάδες, οἷον ἱππῆς καλέονται, Themistoclem honoris causa deducentes infr. lib. VIII. 124. An ex trecentis centeni regum praecipui in castris satellites, in acie cuncti? Conf. N. Cragium, Reip. Spart. lib. IV. 4. Iam ἐπὶ στρατιῇς, in expeditione, fingeat Cl. Reiskius, non utique praeter consuetudinem; siquidem ea in voce creberrime peccatum. Tuetur vulgatum Xenoph. Laced. Reip. p. 685. F. [pag. 542. med. ed. Bas. 1569.] πάντων τούτων καὶ ἐπὶ στρατιᾷς οἱ Λακεδαιμόνιοι εὐποροῦσι, eorum omnium copiam Lacedaemonii etiam in castris, sive in exercitu, habent. Similiter p. 688. A. [p. 544, l. 16. ed. Bas.] etc. WESS.

8. ἐν τῇσι ἐξοδίῃσι) Κοινὰ ἔξοδοι, expeditiones communiter susceptae lib. IX. 26., etiam in Comici Nub. vs. 579., cuius loco ἐξόδιον Ionibus Portus asseruit, vetere motus lectione. Cl. Gronovio adsentior. Ἐξοδίας ποιοῦμενοι Samnites apud Strabon. lib. V. p. 382. A. [p. 249. B. ed. Cas.] Quod

ex Msstis revocatur *ὁπόσοις ἂν ᾖν*, [lin. 9.] scriptor suum agnoscet. WESS. — Vocabulo *ἱξοδία* de bellica expeditione saepius utitur Polybius: vide Lexic. Polyb. p. 230. S.

CAP. LVII. 2. ἢν θυσίην τις δημοτελεῖ) Verissime Codices. Τὰ ἱερὰ τὰ δημοτελεῖ Demosth. in Neaer. p. 739. esse ait τὰ ἱερὰ τὰ τῆς πόλεως. Philoni Leg. ad Cai. pag. 1031. D. ἱεργαὶ δημοτελεῖς, festi nationis Iudaicae dies. Iunge elegans matronae Pythagoreae dictum in Stobaei Serm. LXXII. p. 445. et Hesych. Δημοτελεῖ cum Clar. Alberti adnotatione. WESS. — Cum ista vero notione θυσίας δημοτελεῖς minus convenire videri poterat quod ait ἢν θυσίην τις δημ. ποιήται, si quis etc. quod ad privatum hominem referri videtur: fortasse igitur intelligi debet magistratus ille, ad cuius munus curamque id pertinebat. Sed poterit etiam θυσίην δημοτελεῖς intelligi sacrificium a privato homine ita institutum, ut populares ille suos vel curiales ad convivium vocet. S.

4. διπλήσια νίμοντας) Vetus mos, Homero descriptus docteq. abs Eustath. explanatus pag. 72, 20. et p. 682, 50. [pag. 54, 32. et p. 557, 22. ed. Bas.] Super eo prudentissime Xenophon extr. Rep. Laced. καὶ διμοιρία γι ἐπὶ τῷ δαίτῳ ἐτίμησεν Lycurgus, οὐχ ἵνα διπλάσια καταφάγουν, ἀλλ' ἵνα καὶ ἀπὸ τοῦδε τιμῆσαι ἔχουν εἰ τινα βούλαιντο. Ceterum πρόβατα [lin. 6.] non solas esse oves, indicatum alias, neque eas utique Spartani duntaxat inmolarunt. Vallae propterea Latina, ovibus expulsis, integrata sunt. WESS. — In νίμοντας ad superius τις relato est familiaris Nostro transitus a singulari numero ad pluralem. S.

11. προξίνους ἀποδεικνύει τοῦτοις προκίεσθαι) Si vel in plerisque hoc legeretur Codicibus, restitui tamen deberet προκίεσθαι vel προσκίεσθαι; de honore attributo adhibitum etiam Herodoto I. 118. 119. et II. 83. Τὸ προσκίεσθαι hoc in loco per γίρας ἰδὲν recte interpretatur Eustath. Iliad. γ'. p. 307, 17. [p. 405. ed. Rom.] Proxenos memorat Spartanos Xenophon, Clearchum, πρόξενον ὄντα Βυζαντίων, ab Agide illuc missum, Έλλ. I. p. 253, 40. et IV. p. 308, 31. Pharacem Bocotorum πρόξενον. Fuerunt isti vel quales Herod. designari voluit, vel quales fuisse dubitabat Cragius de Rep. Lac. II. c. 10. Sed sicut Athenienses alique, suos etiam habuerunt Lacedaemonii, in aliis civitatibus a se

publicitus constitutos προξένους. Apud Pausan. III. p. 223, Eleus Xenias fuisse dicitur Agidi ἰδίᾳ ξένος, καὶ Λακεδαιμονίων τοῦ καινοῦ πρόξενος: ut Chius Hermesilaus privatim Sophocli ξένος, et πρόξενος Atheniensium, teste Ione Chio apud Athenaeum XIII. p. 603. F. Publicitus etiam Alciphron Argivus, secundum Thucyd. V. 59. fuit πρόξενος Λακεδαιμονίων, et Plataeensis Δάκων ὁ Ἀιμυνήστου, III. 52. Distinguuntur a talibus ἰδίᾳ πρόξενος et ὁλοπρόξενος dicti; quales fuerint fortasse Lacedaemoniorum Athenis Cimon, et Callias. VALCK.

12. τούτοις προσκείσθαι) Eustathius γράας εἶναι τοῖς βασιλεύσι ἐν Σπάρτῃ vere explicuit: id enim est προσκείσθαι, iniuriā mutatum. Sic lib. VII. 35. τοῖς προσκείσθαι αὐτῇ ἡ ἄχαρις τιμή. Portus plura. Πυθίου [lin. 13.] hinc Timaeus in Lexicon intulit, ad quem bene Cl. Ruhnkenius. De iisdem Eustath. ad Iliad. A'. p. 55, 44. [pag. 42, 7. ed. Bas.] ἦν δὲ καὶ τάγμα τι θύϊον ἐν Δελφοῖς, οἱ διορόπον' οἱ καθ' Ἡρόδοτον ἐπιστύνοντο μετὰ τῶν βασιλέων τὰ δημόσια, labantis memoriae vitio aberrans. Cicero vero praeter Pythios dedisse regibus suis augurem adessorem Lacedaemonios, memorat lib. I. de Divinat. c. 43. WESS.

23. ἢν μή περ ὁ πατήρ etc.) Vallam fefellit litera, μή περ in μήτηρ convertentem: neque Etonensis codicis aberratio discrepat. Matris olim sane ad filiarum sponsalia nulla auctoritas. Vere Hermione Spartana, Νυμφευμάτων γὰρ τῶν ἐμῶν πατήρ ἐμὸς Μίρμιων ἔξω, in Euripidis Androm. vs. 987. Πατρούχου παρθένου πέρι [lin. 22.] hoc ex loco Timaeus Lex. p. 151., ubi docta Ruhnkenii observatio. WESS.

Ibid. ἢν μή περ ὁ πατήρ αὐτὴν) Qualem Valla sequutus est, Codicis Eton. lectio, ἢν ἡ μήτηρ ἢ ὁ πατήρ αὐτὴν ἐγγυήσῃ, correctoris illa videtur indocti: non mater filiam dicitur ἐγγυῆσαι, sed pater; aut, si illuc abiisset, puellam frater, vel avus paternus. Orbae nuptias, necdum a patre desponsatae, si plures sibi vindicarent, fieretque ἡ ἐπίκληρος, ut Athenis loquebantur, ἐπίκληρος, Spartaē lis ista dirimebatur a Regibus solis; quos Herod. scribit [lin. 21 seqq.] δεκάξην μόνους πατρούχου παρθένου πέρι, ἐς τὸν ἰκνέται ἔχειν, ἢν μή περ ὁ πατήρ ἐγγυήσῃ. Herodoteam vocem πατρούχος Homero restituit Hemsterh. voc. Ἐμπαίμων, πατρούχου. conf. Timaei Lex. Platon. in Πατρούχου παρθένου, et Ruhnken. Ut

ἐπαύμων, sic ἡ ἐπὶ κληρος dicitur ἔγκληρος in Euripid. Iphig. Taur. vs. 682. VALCK.

28. δύο ψήφους τιθεμένους) Thucydem, gravissimum Scriptorem, lib. I. 20. tacito Herodoti nomine haec falsi arguisse, Meursii Reg. Lacon. c. 23. et Palmerii animadversio est. Equidem duo singulis regibus suffragia non largior, valdeque vereor, ut verba δύο ψήφους τιθεμένους illis contribuant. Regum absentium vicem maxime propinquos obiisse et duo posuisse calculos scribitur, tertiumque suum: totidem ergo serebant suffragia, quot usi ambo reges fuissent, modo-ne consessu abstinuissent seniorum; tulissent autem praesentes duo, singuli suum. Haud itaque bina singulis suffragia hac in descriptione. Sed rem non urgeo: falli possum. WESS.

Ibid. δύο ψήφους τιθεμένους) Denegat hanc Lacedaemoniorum regibus praerogativam Thucyd. I. 20., quem Herodotea sibi sumsisse refutanda vere monuit ante Palmer. Io. Meurs. de Regn. Lac. c. 23. de senatorum agens et numero et dignitate, Misc. Lac. II. c. 4. Plura dederat N. Cragius lib. II. cap. 3. Civitatem memorat Idicam Diador. XVII. 104., cuius forma regiminis Spartanae fuerit similis quod ad Senatus auctoritatem binosque Reges e duabus semper familiis, τῶν κατὰ πόλιν πραττομένων ἡγουμένων. Ne Regum potestas in tyrannidem degeneraret, Lycurgus, secundum Platonem Epist. VIII. p. 354. B., Φάρμακον ἐπέθηκε τὴν τῶν γερόντων ἀρχὴν, καὶ τὸν τῶν Ἐφόρων διαμύον τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς σωτήριον. Insignis eiusdem locus est T. II. pag. 692. A. Curia τῶν γερόντων ceterorumque annuorum magistratuum tribunalia ubi fuerint Sparta tradit Pausan. III. p. 231., τῆς τε Γερουσίας βουλευτήριον, καὶ τῶν Ἐφόρων καὶ Νομοφύλακων καὶ καλουμένων Βιδιαιῶν ἀρχὴν ἔστιν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς: in quibus corrigendum arbitror, καὶ Νομοφύλακων καλουμένων Βιδιαιῶν. Hi annui magistratus, Ephori et Bidiaci, sive Νομοφύλακες, erant πέντε ἀριθμὸν ἑκάστης secundum Pausaniam: contra οἱ Γέροντες, numero xxviii, διὰ βίου ταύτην ἔχουσι τὴν τιμὴν, Plutarch. T. I. pag. 597. E. Hinc intelligi poterit Xenoph. Ἑλλ. III. pag. 289, 20., ubi numerare iussus ὁ πόσις εἶναι Σπαρτιάταις ἐν τῇ ἀγορᾷ, dicitur ἀριθμῆσαι βασιλεῖα τε καὶ Ἐφόρους καὶ Γέροντας καὶ ἄλλους ὡς τισὲς σημεῖοντα. VALCK.

CAP. LVIII. 5. λίβητα κρούουσι) Necesse non videtur, ut unum omnes lebetem pulsarint; neque requirunt opportune scripta Scholiastae Theocriti Idyl. II. 36. καὶ παρὰ Λάκωσι βασιλῆος ἀποθανόντος εἰσάσει κρούειν λίβητα; ubi Meursius λίβητας, quemadmodum in Herodoti schedis pluribus. Magnas autem turbas movit καταμιαίνεσθαι, [lin. 7.] variisque coniecturis, quibus non utor, ansam dedit. Possunt utique μιαίνεσθαι dici, quorum caput aut corpus luto alia-ve re turpatur, ut χρῶτα μαινόμενος Nicand. Alexiph. vs. 253., et quidni καταμιαίνεσθαι, praesertim cum talia in luctu frequentarentur? WESS. — Nota Romanorum formula, *luctu squalere*, in luctu et squalore esse. Nescio an eodem pertineant οἱ μισμοί, quibus in privatorum hominum obitu abstinere Spartani, ex Lycurgi legibus, debuerunt, referente Plutarch. in Institut. Lacon. p. 238. D. S.

13 seqq. ἐκ πάσης δι' Ἀκιδάιμονος etc.) Recepta Codicum lectione, τῶν περιόλων ἀναγκαστοῦς, sic ista capienda iudico: necesse est ut, praeter Spartiatas, funus vel inviti comitentur ceterarum urbium Laconicarum incolae certo numero. De περιόλοις forsan alibi dicetur. Voces χωρὶς Σπартинίων recte ceperunt N. Cragius de Rep. Lac. II. p. 107. et L'Auteur des Essais de Critique pag. 179. [nempe praeter Spartanos, iuxta cum Spartanis; (conf. I. 106, 5.) non, exceptis Spartanis, ut H. Steph. cum Camerar. aut absque Spartanis, ut imperite Gronov. posuerat.] Ἀριθμῶ, hic frustra tentatum, significat certo numero, vel definito. Lucian. T. III. p. 302., τὸ μὲν ἀργύριον μὴδὲ ἀριθμῶ ἄγειν αὐτὸν, ἀλλὰ μεδίμνῳ. T. I. pag. 750, 57. Thucyd. II. 72. VALCK. — Ubi ait Herod. ἐκ πάσης Λακιδάιμονος, Lacedaemonem patet hic τὴν Λακωνικὴν, Laconicam terram intelligi, quemadmodum VII. 234, 10. S.

14 seq. τῶν περιόλων ἀναγκαστοῦς) Ex vulgata ὀνηματοῦς formavit Cl. de Pauw, honoratiores ac nobiliores explanans; quales fortasse inter Spartanorum περιόλους exiguo numero, homines quippe contemptissimae et paene servilis conditionis, meritoque ab Isocrate deploratae, Paneg. pag. 67. E. et uberius Panath. pag. 270. C. ed. Steph. Quod autem schedae offerunt, id longe melius, stabilitumque Aeliani auctoritate, Var. VI. 1., ubi de Spartanor-

rum in Messenios, itidem περιόικους, acerbitate, τὰς δυν-
 δείρας [γυναικας] εἰς τὰ πένθη βαδίζον ἢ ἀγκαζόν, καὶ τοὺς
 ἀλλοτρίους καὶ μηδὲν σφισι προσήκοντας, νεκροὺς κλαίειν. Nihil
 certe accommodatius. At gravis tria ista [lin. 16.] καὶ αὐ-
 τῶν Σπαρτιτῶν urget suspicio, tum quoniam ex duobus,
 illisque bonae notae, exsulant codicibus, tum maxime,
 quod turbae plangentium Spartanos eximant praecedentia
 χωρὶς Σπαρτιτῶν: [at de his verbis vide paullo ante no-
 tata.] quippe genuinos cives ac Spartanæ urbis incolae
 lib. VII. 234., quibus Lycurgi decretum τὰ πένθη καὶ ὄδυ-
 μους vetabat, Instit. Lacon. Plutarchi p. 238 d. Atque haec
 efficere possunt, pro alienis ut putentur. WESS. — Ver-
 ba ista, καὶ αὐτῶν Σπαρτιτῶν, nisi temere prorsus et casu
 ommissa sunt in codicibus nonnullis, consulto abiecta pri-
 mum fuere ab homine, qui ista, χωρὶς Σπαρτιτῶν, (l. 14.)
 in eandem partem acceperat, quae Wesselingio et Grono-
 vio placuit. Quod vero de Lycurgo, τὰ πένθη καὶ ὄδυμους
 vptante, ex Plutarcho refert Vir doctissimus, id ad priva-
 torum hominum, non ad regum, obitum spectare, recte
 Larcherus monuit. Nam, regum quidem obitum ipsos
 quoque in urbe Spartanos ingenti luctu prosequi debuisse,
 et superiora, et quae his mox subiiciuntur, abunde de-
 clarant. S.

20 seqq. Regis in proelio mortui effigiem ἐν κλῆνι εὖ τετραμῆναι
 dicuntur ἐκθέρειν, si nempe cadaver commodè Spartam non
 posset deportari. Peregre mortuus Agesipolis ἐν μίλῳ τεθῆς
 καὶ καμωθεὶς οἶκαδ' ἔνυχι τῆς βασιλικῆς ταφῆς. Xenoph. Ἑλλ. V.
 p. 330, 3. VALCK.

22. ἐπιάν θ' ἀφῶσι.) Eradicata haec tria verba voluit vir
 Celeber. ob Medicei negligentiam, addita disputatione,
 quam considera. [nempe: et videbis quam sit absurda.]
 Mihi turpe est, concordiae scriptorum Codicum obluctari,
 praesertim in facillima et plana verborum sententia.
 Iustitium, functo Persarum rege, quot fuerit dierum Bris-
 sonii quaesivit exemplo Io. Alb. Fabio, ad Sextum Philo-
 soph. lib. II. adv. Gramm. p. 296. WESS.

CAP. LIX. 1 seq. ἐπιάν -- -- ἄλλος ἐνίστηται βασις.)
 Hic scribi non potuit ἀνίστηται, neque supra dederat βασι-
 λειά ἀνιστάται III. 66. ubi in sequenti cap. coniecturam,
 ἐπιστάμενος, Codices firmarunt. Quod sequitur [lin. 3.] ὁ

ισιῶν, ἐς τὴν ἀρχὴν videlicet, vel τὴν βασιλῆην, eodem sensu ponitur, quo saepe dicuntur εἰς τὴν ἀρχὴν εἰσιόντες, qui magistratum ineunt. VALCK.

CAP. LX. 3. ἰνδύνονται τὰς πατρῴας τίχην) Ex lege Sesostridis, qua sancitum μὲν δὲνα καταλυπεῖν τὴν πατρῴαν τίχην, Dicaearcho teste in Schol. ad Apollon. Rh. IV. 273. Confer Diodorum lib. I. 74. Mox [lin. 5.] καὶ οὐ κατὰ λαμπ. clar. Reiskius coniecitbat. WESS.

CAP. LXI. 4. Φθόνῳ καὶ ᾄγῃ) Valckenario Nostro Dissert. de Scholiis Hom. ineditis p. 120. sanitatem vocabulum debet. Suidas Ἄγῃ -- παρ' Ἡροδότῳ βασιανίη: gemina Etymologus; nec longe ab instaurato recedit ἄγῃ duorum Codicum. Pindari de fraudulento et doloso cive, Pyth. Od. II. 151. ὅμως μὲν σαῖνον ποτὶ πάντας ᾄγαν πάγχυ διαπλέκει, huc adplicuit Cl. Reiskius; verti enim debere invidiam, non valde, ut vulgo solet. WESS.

Ibid. Φθόνῳ καὶ ᾄγῃ χρεώμενος) Dudum indicatum ᾄγῃ recuperabit Herodotus, hic forsitan etiam Vallae lectum, vertenti, invidia et odio. Non de nimio tantum admirationis adfectu, sed et illinc orta invidia, Homerum aliosque Poetas verbum frequentasse Ἀγάσθαι vel Ἀγάζεσθαι, in Hesychio servata monstrant praeter Ἀγάσθαι, et Ἀγάσσατο Ἀγάσασθαι Ἀγάστησι Ἀγασσάμενοι Ἀγαίόμενον Ἠγάσατο. Illuc referenda sunt ex eodem Ἀγασίς, Φθόνος: Ἀγαστής, βάσκαρος: et forsitan, quod habet ex Aeschyli Thressis, Ἀγαῖς, ζηλώσειν. Secundum Eustath. in Od. i. p. 212, 51., τὸ Ἀγάσθαι φασὶν οἱ παλαιοὶ τρεῖς σημαίνειν τὸ θαυμάζειν, τὸ φθονεῖν, τὸ μισεῖν. Idem in Iliad. ω. p. 1501, 1. scripsit ἀγαιόμενους, καὶ ὡς ἂν Ἡρόδοτος εἴποι Φθονοῦντας: Herodoti respiciens locum VIII. 69., quo dicuntur Persae ἀγαιόμενός τε καὶ φθονέοντες τῇ Ἀργεμυσίῃ. Nostro loco genuinam legerunt vocem ᾄγῃ Suidas et Etymologus, [p. 9. lin. 1.] sed huius in Edd. Herodoteo nomen Herodiani male fuerat substitutum. In his permutandis saepissime fuisse peccatum docuit Clar. Wesseling. in Diss. Herod. In Scholiis ineditis ad Iliada Homeri, quae ex Codice descripsi Clar. I. I. Wetstenii, ubi scribi debuerat Ἡρωδιανός, saepe scribebatur Ἡρόδοτος: velut ad Iliad. β. va. 8., Ἡρόδοτος μὲν τὸ Ἰθὶ ἐπιστῶτος φασὶν εἶναι: ad Ἰλ. δ. 66., ἐν τοῖς ἐπιμερισμοῖς λέγει Ἡρόδοτος ὅτι μετοχὴ ἴσσι (τὸ Ἰππευδαντας:) similiter ad κ. 67. et δ. 10. VALCK. —

In Scholiis Venetis a *Villoisongo* editis, quae, ut iam alias monui, eadem fere sunt cum *Basileensibus*, locis a *Valck.* citatis recte *Ἡρωδιανός* legitur. S.

13. καλλίστη ἐξ αἰσχίστης γενομένη) De eadem *Pausan.* III. [cap. 7.] p. 220., παρθένων μὲν τῶν ἐν Λακιδαίμονι εἶναι φασὶν αἰσχίστην, γυναικῶν δὲ τὸ εἶδος καλλίστην ὑπὸ Ἑλλήνης γεῖσθαι. More suo multis fabulam enarrat *Herodotus*; cuius τὸ Φοιβήν ἱεὺν quale fuerit, docet *Io. Meurs.* Misc. Lacon. I. c. 5. *VALCK.* — Apud *Pausan.* I. c. ὑπὸ Ἑλλήνης perperam ab interprete post *Helenam* redditur. S.

20. ὕπριθε τοῦ Φοιβηίου ἱεροῦ) *Pausanias* Φοιβαίων non procul a *Therapna*, inque eo *Castorum* fanum locat lib. III. 20. Hinc *Meursius* „Verba, inquit, illustro, et, ὕπριθε τοῦ „Φοιβηίου ἱεροῦ, sic expono, supra *Phoebi* fanum: ut *Dioscorum* id intelligatur, quod dedicatum in *Phoebaeo*, ex „*Pausania* cognoscimus.“ Misc. Lacon. lib. I. 5. Quod demisor; siquidem *Helenae* templum scriptor limpidè indicavit: Voluit-ne vir doctus, *Helenam* fratribus fuisse contubernalem, πάμδρον, eodemque in fano cultam? Id vero ostensum oportuerat. Orationem ex schedis animavi et auxi, τὸδ' [rectius τὸ δ'] ἱεὺς ἐν τῇ *Θιράκῃ* scribens. Rem ipsam attigit *Pausanias* III. 7. *WESS.*

28. ὀρῶσαν δὲ) Quod *Florentiae* ὀρῶσα δὲ maluerunt, placuit vehementer *Gronovio*; cui quidem schedae omnes, si numero eximas *Ask.*, refragantur, Graecique sermonis habitus. L. *Küsteri* animadversionem *Bibl. Ant.* et *Nov. Io. Clerici* T. V. pag. 404. evolve; mihi namque impero silentium. *WESS.* — Vitiosum ὀρῶσα cum *Med.* et *Ask.* nostrum etiam cod. F. inquinavit. S.

CAP. LXII. 1. ἔκνιξε ἄρα τῆς γυναικὸς ταύτης ὁ ἔρως) Simili figura *Pindarus* *Pyth.* X. fin. καὶ γὰρ ἐτίρουν ἐτίρων ἔκνιξε φρίνας: et *Isthm.* VI. 74. αἰεὶ δ' ἐνδον μιν ἔκνιξε χάρις. Nec alia *Euripidis* *Med.* vs. 567. ἢ σὺ μὴ κνίζῃς λήκος. Paulo diversior infra lib. VII. 10, 5. *WESS.*

Ibid. τὸν δὲ Ἀγλατωνα ἔκνιξε) Istius mulieris amor *Aristonem* pungebatur. In *Glossar.* et *Suida* Ἐκνίζῃ redditur ἔδανον, adhibitum etiam VII. c. 12. Sed, ut hic, saepe designat *Sophocli* dictum ἔρωτος δῆγμα: *Xenoph.* pag. 516, 13. κνῆσμα. vid. *Schol.* in *Aristoph.* *Plut.* vs. 975. In amore γλυκύς οὐδὲς ὁ τοῦ πόθου δάκνυι, *Lucian.* II. p. 400. *Plutarch.*

T. I. p. 602. ἔκτισεν αὐτὸν οὐ μετρίως ὁ -- ἔρω. Aptissima dedit ὁ πᾶν in Miscell. Obs. VI. p. 303. Rarius paulo post [lin. 8.] ὅρκους ἐπέλασαν, obvium et lib. I. cap. 146. VALCK.

14. ἀπίει ἀπάγεσθαι) Ionicam verbi speciem mutarunt Med. et alii pro arbitrio, cui obedire non libet. Superiore libro c. 107. καὶ μιν ἀπίει ἐνταλάμενος. Utrumque Portus in Lexicon addidit, beneque explicuit. WESS.

CAP. LXIII. 2. τὴν δευτέραν [loco olim vulgati τὴν δευτέραν] mos nationis adprobat. Talia autem continuo admonere, arbitror supervacaneum. WESS.

5. ἐν θώκῳ κατημένῳ μετὰ τῶν ἐφόρων) Interpretatur Pausanias ἐν βουλῇ, lib. III. 7. p. 221. idque optime. Herodotus exemplo Homeri Odys. i. 3. Οἱ δὲ θιγαὶ θῶκόνδε καθίζαντο, id est, εἰς συνέδριον, sicuti Eustathius, Hesychius, aliique docent. Statim τὸν χρόνον, τῷ ἡγήγετο, [lin. 7.] reduxi pristinam in sedem. Nihil autem verius ἐπὶ δακτύλων συμβαλ. [ibid.] quod et in Lexica immigravit et limpidissima circumfusus luce est abs summo viro Io. Fr. Gronovio Lection. Plautin. p. 222. WESS.

5. ἐν θώκῳ κατημένῳ) Filii nativitas Aristoni nunciata dicitur apud Pausan. p. 221. μετὰ τῶν ἑφόρων καθήμενῳ τῇ νικαῦτᾳ ἐν βουλῇ: in senatu sedenti, Berglero ad Alciph. p. 108. Nostro non dicitur sedisse tum in curia μετὰ τῶν γερόντων, sed in consessu cum Ephoris. Τὸ συνέδριον, ut Homeus, θῶκον vocat. Oenomaus Eusebii, Praep. Ev. V. p. 223. c. δοκί μοι ὁ Λυκούργος οὗτος οὐκ ἐσχχύναι τιτθῆν, οὐδὲ σὺν θῶκῳ πρεσβυτέρων οὐδέποτε κεκαθήμεναι: ubi legendum videtur σύνθωκος, consessor. Ephorum autem ἀρχεῖον proprio nomine vocant ἑφορεῖον. Aelian. Nat. An. XI. 19. Pantelidas Lacedaemonius καθήμενος ἐν τῷ ἑφορεῖῳ ὑπὸ κυνῶν διασπάσθη. Laudator Agesilaum in Asia non minus Ephoris paruisse scribit p. 26. ἢ εἰ ἐν τῷ ἑφορεῖῳ ἔτυχεν ἐστηκώς μόνος παρὰ τοὺς πίντε. VALCK.

7. ἐπιστάμενός τε τὸν χρόνον, ἰξ ὅρου) Postremum nisi plures exhibent Codices, mihi videretur interpretamentum genuinae voculae τῷ, quam Valla legit. Eidem quoque repertum, et in Arch. probatum Berglero recte restituit Gronov. in proximis: καὶ, ἐπὶ δακτύλων συμβαλλόμενος τοὺς μῆνας, εἰπε ἀπομόσας, οὐκ ἂν ἰμὸς εἴη. Eleganter Pausan.

p. 221. Ἀρίστων, αἰτ, ἐπὶ τῶν τῶν ἐν Ἰλιάδι ἐς τὴν Εὐρυσθέως γένεσιν πεποιμένους λήθην, ἥ μὲν δὲ τὴν ἀρχὴν συνίς αὐτῶν, οὐκ ἔστι τῶν μηνῶν εἶναι καὶ αὐτοῦ τὸν παῖδα. Duae ponit ibi coniecturas Kühnius, quarum altera dubio vacat, dummodo paululum adiuvetur: Pausaniae scribi solet εἴνεκα: hoc facile transiit in εἶναι καὶ, ut apud Stobaeum p. 524, 6. vox μαινιδῶν in μὲν εἰδῶν, in loco Teletis, et p. 415, 59. verba Hieroclis, οἷα δὲ καδῖμων, depravata sunt in οἷα δοκεῖ δαίμων: hoc praecepit Bentleius. In Pausaniae verbis, τῶν μηνῶν εἶναι significat, menses quod attinet, vel mensium habita ratione: sic loquitur Pausan. IV. p. 368. τύχης μὲν χειρτῆς εἶναι καὶ διὰ λαμπρότητα ἔργων εἶναι Ἀλεξάνδρῳ - πλὴν. Dion Chrysost. XXXVII. p. 463. β. διαβολῆς μὲν εἶναι καὶ Σωκράτης εἰη τῶν νῶν διαφθορεύς. VALCK.

[8. οὐκ ἂν ἰμὸς εἴη. Meus non fuerit; meus vix esse potest. Sed conf. c. 65, 17. et vide Hoogew. ad Viger. VIII. 2, 8. S.]

CAP. LXIV. 4. διὰ τὰ Κλεομένης διαβλήθη) Fuisse olim καὶ διὰ τὰ, aut simile quidpiam, in suspicionem Cl. Reiskii incidit: neque enim unam iudicari, quae in regni amittendi periculum Demaratum coniecerit, causam. Offensus sane erat Cleomeni ob illa, quae recensentur. Id hic διαβλήθη, et lib. V. 35. καὶ Μεγαβάτη διαβεβλημένος. Euripides Hec. vs. 863. Ἀχαιοὶς εἰ διαβληθήσομαι: et Iphig. Aulid. vs. 1372. μὴ διαβληθῆς στρατῷ. Qua in dictione, ut antea significatum, lapsus vertentium est creberrimus. Vide Cel. Duker. in Thucyd. VIII. 82. WESS. — διὰ τὰ Ionum idiomate idem ac διότι, eo quod. S.

CAP. LXV. 2. τῷ Μενάμοις τοῦ Ἀγίος) Vitiosum τοῦ Ἀγίος nomen est. In familiae Leutyichidis serie lib. VIII. 131. Λευτυχίδης ὁ Μενάμοις, τοῦ Ἡγησιλέω. Avus ergo sermone Spartano Ἀγισίλαος: quem eundem agnovit Demaratus, quippe filius Aristonis, nepos Agesilai. Video equidem Aristonem τὸν Ἀγισικλῆος scribi in Pausania lib. III. 3. male, nisi fallor. Hinc consequens, ut fratres fuerint patruelles Leutyichides et Demaratus. Potest tamen hoc in coniectura manere; nam, quae Gronovius ad Agidem hunc protegendum lib. VII. 204. adscripsit, non bene, qui meus est stupor, adsequor. WESS. — Nempe ibi Agidem, Eurysthenis filium, cum eo qui hic Agis nominatur ex Proclidarum familia, confudiasse Gronovius videtur.

Superest, ut aut h. l. Ἠγσίλειω, loco Ἄγιος, aut VIII. 151, 6. Ἄγιος sive Ἠγιος, loco Ἠγσίλειω sive Ἠγσιλείω, legendum censeamus; nisi statuendum fuerit, binominem fuisse *Leotychidae* avum. Scripsi autem huius viri nomen *Leotychiden* ex pervulgato inter Graecos usu, pro quo *Λευτυχ.* ionico more *Herodotus* usurpavit. S.

5. ἢ ἐχθρὸς τῷ Δημ. μάλιστα etc.) Aut iungenda sunt μάλιστα γιγνώσκω διὰ πρῆγμα τοιόνδε, id est, διὰ πρῆγμα μάλιστα τοιόνδε, prout ceperat *Valla*; aut hic quoque more suo scripserat, ἢ ἐχθρὸς τῷ Δημοκρίτῳ τὰ μάλιστα (vel ἐς τὰ μάλιστα) γιγνώσκω, id est ὁμοίως τοῖς μάλιστα. εἶναι φίλους τὰ μάλιστα legitur II. 147. φίλοι ἐς τὰ μάλιστα, VI. 89. ζῆλον ἐς τὰ μάλιστα, I. 20. Similiter adhibentur ἐς τὰ μέγιστα* ἐς τὰ πρῶτα* εἰς τὰ ἴσχυα. VALCK. — Sed haec quidem non admodum huius erant loci. S.

[11. ἐκ τῆς Κλεομένηος προθυμίας) Fuit quum Κλεομένηος pro genitivo obiecti accipiens, intelligebam studio in *Cleomenem*, studio gratum ei faciendi; sicut ἐκ ἡστώνης τῆς Δημοκρίδους, III. 136, 8. At, non tam studio gratificandi *Cleomeni*, quam odio *Demarati* et cupiditate ductum in regiam dignitatem ei succedendi, credibile est, morem *Cleomeni* gessisse *Leotychidem*. Itaque rectius intelligitur, de *Cleomenis* consilio, coll. I. 124, 7. S.]

13. οὐκ ἰκνεομένως) Brevi sequetur εὐτε ἰκνυμένως, quod cur priore peius iudicaverit *H. Stephanus* in *Recens. Vocum Herodoti*, causam non exputo, quandoquidem comma praefert *Ionicum*. Glossae msstae, ex quibus [sua hausit] *Corinthus*, οὐ προσηκόντως, οὐ καθήκόντως exponunt, neque *Hesychius* suum ἰκνουμένως aliter. *Stephanum* adi et cap. 86. huius *Musae*. WESS.

Ibid. οὐκ ἰκνεομένως βασιλεύειν) In *Glossario* redditur et in libello de *Dialectis*, οὐ προσηκόντως. Rex legitimus est, ἐς τὸν ἰκνέται ἔχειν (τὴν βασιλείην) lib. VI. c. 57. Quinam ἰκνεομένως censerentur *Spartae βασιλεύειν*, *Cragius* ostendit de *Rep. Lac.* II. c. 2. *Herodoteum* ἰκνεομένως tractavit *H. Steph.* in *Vocum Herod. Recens.* p. 728. Conf. *Foesii Oecon. Hippocr.* in Ἰκνεύμενος χρόνος. In oraculo apud *Demosth.* p. 609, 103. pro ἰνιχνύμενα ἀμειραιτεῖν τοὺς ποθ. κατὰ τὰ ἀγνημένα, corrigendum censeo: (τὰ πάτρια τοῖς ἀποθνήσκουσιν) ἐν ἰκνουμένῳ ἀμείρα τελεῖν τοὺς ποθῆκοντας κατὰ τεταγμένα. VALCK.

CAP. LXVI. 4. ἀνωίστου δὲ γινόμενον) Vallae Latina, quum ergo nihil suspicionis exstaret de Cleomenis providentia ad conciliandam Pythiam, quadam tenus laudavit Portus; cuius a iudicio non abhorret Küsterus ad Suidae Ἀνωίστος. Fateor ἀνωίστον tantundem ac ἀνυπόνοητον saepe valere, ponique de improvise et insperato. Ἀγγέλης ἤκουσαν ἀνωίστου Μελίσσας, Epigr. Anth. lib. I. c. 80. p. 162. [Anal. Brunck. T. II. p. 156. num. 17.] Μῦθος ἀνωίστος, πότμος ἀνωίστος, in Apoll. Rh. III. 670. et 799. Quae, tametsi plura aggerantur, Vallae non proderunt; siquidem simile nihil in hac narratione: ne adiungam, Latina ista ad intelligendum esse implicatissima. Agnovit pro sua prudentia H. Stephanus: at quod refingit ipse, nulla lectionis addita caussa, ἀνωίστου δὲ γινόμενον, potuerat in tenebris latere. Voluit fortasse, repulsam indicari Demaratum. Quid vero tum fiet sequentibus? Optime locum expedit Valckenarius ad lib. I. 157. ἀνωίστου reponens; quae et Pavii sententia: ex ἀνωίω lib. VII. 149. περὶ μὲν σπονδῶν ἀνωίσις ἐς τοὺς πλῆντας. Quare ἀνωίστου sive ἀνωίστου δὲ γινόμενον, re vero relata. Sic fluit leniter oratio. WESS. — Comparari certe debet cum istis, quae prostant lib. I. c. 157. ἐς θεὸν ἀνῆσαι τὸν ἐν Βραγχιδῆσι: ubi quaedam sunt adscripta. VALCK.

5. προσποιεῖται Κλειμένης Κόβωνα) Reddendum est, sibi conciliat, vel in partes suas pertrahit. Thueyd. I. 57. τοὺς Κορινθίους προσποιεῖτο. Aristoph. Eq. vs. 215. τὸν δῆμον αἰεὶ προσποιεῖ: docte Bergler. semper fac plebem tuam. Propria significandi dote Hegesistratus dicitur προσποιησάμενος ξύλον πόδα, Herod. IX. 36. VALCK.

CAP. LXVII. 4. αἰρεθῆς ἀρχὴν) Eustathii addamento carent schedae, neque delectatur Herodotus. [At nimirum non iuncta intelligi debent: αἰρεθῆς ἀρχήν, sed ἄρχη ἀρχήν.] Spartanorum Γυμνοπαίδας [lin. 5.] praeterire licet, uberrime explanatas eruditorum curis. Unum consule Dav. Ruhnkenium ad Timaei Lexic. p. 54. [p. 73. ed. sec.] WESS.

5. θεωμίνου δὲ τοῦ Δημαρέτου) Dederat forsitan, ἡγεμίνου: id est, quum esset τῶν χορῶν ἡγεμῶν, sive χοροποιός. Fuisse ἀρχοντα monstrant vicina, ἄρχη αἰρεθῆς ἀρχήν, et, οὐκοῦν τι εἶη τὸ ἀρχῆν. Huius Laconici festi moderatorem χοροποιόν vocat

Plutarch. T. II. p. 208. c. vid. clar. *T. Hemsterh.* in *Aristoph.* *Plut.* p. 331, 332. De eodem festo loquens *Sosibius* apud *Athen.* XV. p. 678. v. τοὺς προστάτας memorat τῶν ἀγομίνων χορῶν ἐν τῇ ἱερῇ ταύτῃ. Non puerorum tantum, sed et viro-
rum, chorum in hoc fuisse festo liquet ex *Xenoph.* Ἑλλ. VI. p. 349, 14. vid. *Meursii Orchestra*, in *Γυμνοπαίδια*, et *Clar. D. Ruhnken.* ad *Timaei* lxx. p. 54. VALCK.

7. ἐπὶ γέλωτι τε καὶ λάσθῃ) Ultima prave deficiunt *Fragm. Parisino.* Philaenidis nomine *Aeschriion Samius* apud *Athen.* lib. VIII. 3. p. 335. c. Μὴ μ' ὤμαρται ταῦτα, - - - χλεύῃν τι ποιεῖ καὶ γέλωτα καὶ λάσθην: pro quo *Anthol.* lib. III. 10. p. 323. καὶ γέλωτα καὶ λάσθην, non quidem insuaviter, tamen ex scholio. [λάσθην restituit *Bruck*, *Analect.* T. I. p. 189.] Magnus *Animadversor* λάσθην hinc et ex *Suida* declaravit, pariterque *Ezech. Spanhemius* Diss. de Num. Us. XIII. p. 522. Verum porro est τῷ ἐπιειρωτήματι [lin. 9.] ex gentis adusuetudine, qua ἐπειρώτησιν dant sequentia. WESS.

8. ὁποῖόν τι εἴη τὸ ἄρχειν μετὰ τὸ βασιλεῖν) *Eustathius* in *Iliad.* β'. p. 178, 13. differentiam esse inter ἄρχειν et βασιλεύειν ὁδοῖ, inquit, *Διουχυδίδης*, εἰς Δημάρκτον ἐκπεσόντα τῆς βασιλείας, εἶτα εἰς ἄρχην (cur non εἶτα ἄρχην?) αἰρεθίντα, ἡρώτα, Φαει, γελῶν, ὁποῖόν τι εἴη τὸ ἄρχειν μετὰ τὸ βασιλεύειν. Apte *Leutychidis* illud comparavit *clar. Wess.* ad *Herod.* I. 129. ubi *Harpagus Astyagen* εἶρετο, - - - ὃ τι εἴη ἡ ἐκείνου δουλοσύνη ἀπὸ τῆς βασιλείας. Reputantem facit *Iugurtham Sallustius* *Bel. Iug.* c. 66. quam gravis casus in servilium ex regno foret: ubi vid. *Ios. Wasse.* Ut ista *Harpagus*, sic haec *Leutychides* rogabat ἐπὶ γέλωτι τε καὶ λάσθῃ. *Glossar. Herod.* Λάσθῃ, αἰσχύνῃ. Ubi iunxit γέλωτα καὶ λάσθην *Aeschriion Samius Athen.* VIII. p. 335. c. *Herodoten* dedit et alia *Casaub.* p. 583. [*Animadv.* T. IV. p. 504. nuperae edit.] VALCK.

CAP. LXVIII. 1. ἐσθίεις ἐς τὰς χεῖρας οἱ τῶν σπλάγχων) Notissimus in adiurationibus supplicationibusque aras tangendi et victimarum prosicia mos docte explicatur ad *Appianum Iber.* p. 431. ab *Henr. Stephano*, nisi si tamen *Tollius* omnia ista descriperit ex *Des. Heraldi Digress.* XVI. libri primi ad *Tertull.* *Apologet.* Sunt enim ita gemina germana, ut nihil mage. Atque hoc opinor. *Stephano* accepta ea docti ferunt interpretes *Thucyd.* V. 47. Mox [lin. 3.] θιῶν σι τῶν τε ἄλλων καταπτόμενος, alios deos Iovemque ante-

status, confirmatur lib. VIII. 65. et *Eustathii* interpretatione ad *Hom.* pag. 155, 28. [p. 117, 34. ed. Bas.] *WESS.* — Adnotationem de more in adiurationibus aram tangendi et ipsorum sacrorum partem manu tenendi, quam, putide dissimulato auctoris nomine, *Alex. Tollius* ad *Appiani* Hist. Hispan. (cap. 9. nostrae edit.) adposuit, eam *Desiderii Heraldi* esse, opportune nos Vir doctissimus docuit; quod nobis tunc, quum eandem (T. III. nostri *Appiani* p. 212. seqq.) recudendam curavimus, non erat compertum. *S.*

8. Φασί σε ἐσελθεῖν παρὰ) Duas literas male repetitas, et genuinum arbitror quod margo praebet *Steph.* Φασί σε ἐλθεῖν παρὰ τῶν οἰκιστῶν τὸν ὀνοφορβόν, quomodo legitur in proximis, et saepius alibi; forsitan olim etiam positum II. 112. [II. 115, 19.] eodem sensu, quo dixit *Aeschylus* ἄσπον ἵναι, in Ὀπλων κρίσει, non intellectum *Stanleio*, Ἄλλ' Ἀντικλῆας ἄσπον ἦλθε Σίσυφος, apud *Schol.* ad *Soph.* Ai. 191. *Antioliam* propius accessit, vel tetigit *Sisyphus*; ex isthoc contactu natum ferebat *Ulyssen* *Ajax*. Quae vectorem nondum tulerat triremis, virgo illinc venuste dicitur *Aristoph.* Eq. vs. 1303. ἦτις ἀνδρῶν ἄσπον οὐκ ἐλθούσῃ. *VALCK.* — Conf. ad II. 115, 18. notata. *S.*

10. Ἐγὼ δὲ σε ὧν μετέρχομαι τῶν θεῶν) Non displicet scriptura Codicum, ἐγὼ δὲ σε: priori tamen detraho nihil. At πρὸς, imperio tot schedarum, exulare debet, intelligendum tacite. Convenit *Euripid.* Hec. vs. 740. [752.] ἰκατέρω σε τῶνδε γονάτων καὶ σοῦ γυνείου διξιάς τ'. Multa *Erasmus Vindingius* ad eiusdem Fabulae vs. 147. Mox [lin. 11.] εἰ περ significantius. *WESS.*

10. Ἐγὼ δὲ σε ὧν μετέρχομαι) Idem significat *Sophocleum*, εἰ πρὸς θεῶν ἱκνούμαι, te per Deos obsecro, in Ai. vs. 589. Ex similibusque liquet, quomodo venerit in istam significandi vim μετέρχεσθαι. εἰ ἱκέτης ἱκνούμαι, in *Soph.* Phil. 471. idem est ac εἰ λιγῆσι μετέρχομαι. [cap. 69, 2.] In hoc autem familiari *Demarati* cum matre colloquio suavissima *Herodoti* elucet ἀφίλεια: quale illud est proximum, [lin. 11.] οὕτε γὰρ, εἰ πεποιήκας τι --, μούνη πεποιήκας, μετὰ πολλῶν δὲ. *Cicero* *Tusc.* III. 33. Consolatio -- usitata est, et saepe prodest: „Non tibi hoc soli.“ quae de tragoedia petita sunt. Hoc argumento *Merope* se solabatur *Euripidis* apud *Plutarch.* T. II. p. 110. D. Paulo post [lin. 14.] elegans ob-

tinet in istis contracta locutio, *τεκνὴν γὰρ ἂν οἱ καὶ τὰς προ-
τίρας γυναῖκας*: plene fuisset dicendum, *οἱ γὰρ ἐνῆν*, (nempe
σπίρμα παιδοποιόν), *τεκνὴν ἂν οἱ καὶ τὰς ἐτο*. Sic in familiari
praesertim sermone loquebantur. *Aristophanes* exemplo
sit: *Plut.* vs. 427., *οὐ γὰρ ἂν τοσούτων ἐνέκραγας ἡμῖν*: non enim
alioquin tantum clamoris edidisses: nec hic vim vocularum
istarum expressit *Bergler*. neque in *Eq.* vs. 1355. *Vesp.*
1135. *Lys.* 25. *VALCK.*

CAP. LXIX. 10. οὐκ ὑπιδέκετο) Corrigit docti
viri coniectura οὐκ ἀπιδέκετο, quod haud scio an vulgato
praeferrī debeat. Supra *Democedes* lib. III. 130. ὁ δὲ οὐκ
ὑπιδέκετο, cum negaret se nosse. *Portus* utrumque iure con-
paravit. Quod deinceps in *Mssis* [lin. 11.] ὁλίγω τι πρό-
τερον, id editum exstat lib. VIII. 95. ubi *Arch.* et alii ὁλί-
γων τι πρότερον. Sed in talibus crebra mutatio. *WESS.*

16. τὸ καλεῖνσι Ἀστράβακου) Diligentiae debemus *Pau-
saniae* lib. III. 16. p. 248. Ἀστράβακον καλούμενον ἥρων. *Cle-
menti Alex.* *Protrept.* p. 35. itidem Ἀστράβακος. Belle ergo
Valla et scripti; ex quibus ἀναγράφω *Arch.* [lin. 17.] tale
est, ut ab Ionum more non abeat, et plausum, modo et
alii addicerent, posset auferre. Verissime [mox, lin. 18.]
ἔχεις πᾶν, neque absurdum omnino καὶ ἐβούλεο πεισθῆαι.
WESS.

16. τὸ καλεῖνσι Ἀστράβακου) Matrem certe *Demarati*
non fecit ista dicendam *Herodotus*; nisi fingamus ignorasse
Demaratum, cuius esset heroum paternae domus vestibulo
vicinum; aliorum quidem sermonibus ista talia nonnun-
quam interiecerunt historici; sed hīc lectori notum erat
ex sequentibus herois nomen, quod his *Pausaniae* scribitur
et *Clementi* Ἀστράβακος. Dicitur autem *Astrabaci* heroum
Herodoto [lin. 15 seq.] παρὰ τῆσι θύρῃσι τῆσι αὐλείῃσι (*Ari-
stonis*) ἰδρυμένον. Eodem etiam numero αὐλείους θύρας, sed
saepius alii τὴν αὐλειον memorant. Multa dederunt *Vales.*
Wesseling. *D'Orvill.* *Pierson.* Ianua sic vestibuli dicebatur;
quod quale fuerit optime tradidit *A. Gellius* *Noct. Att.* XVI.
5. hinc *Macrobius*. *Saturn.* VI. 8. et *Perizon.* ad *Aeliani* *Var.*
Hist. III. 4. Quam vulgo vocant αὐλειον, *Aeschylus* cur dixe-
rit ἐκλείους πύλας in *Choëph.* vs. 559. 569. 651. facile intel-
liget qui vestibulum (sive τὴν αὐλήν) locum ante fores aedium
vacuum, a via septo fuisse noverit separatū. *Eustath.* in

Ἰλ. ι. p. 669. 44. [p. 764. ed. Rom.] κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους ἢ ταῖς εὐτὺς ἔρως, περὶ ὃ πύλαι· μετὰ δὲ τὸ ἔρμιον, αὐλή· μετ' ἣν αἰδουσα· εἶτα πρόδομος. VALCK.

18. Οὕτω δὴ, ὡ καὶ, ἔχει πᾶν) Praebebunt forsitan ἔχεις Codices etiam alii, prout Valla legit. Eurip. Phoen. 960. Τὰ μὲν παρ' ἡμῶν πάντ' ἔχεις. Ubi postea dicitur errorem Ariston agnovisse, quo dictum illud imprudenter effutisset, ista leguntur: [lin. 29 seq.] ἔγνω δὲ καὶ ὁ αὐτὸς Ἀρίστων οὐ μετὰ πολλὸν χρόνον, ὡς ἀνοίη τὸ ἔπος ἐκβάλλοι τοῦτο. In his cum Viro docto [Reiskio] scriberem ἐκβάλλοι: praetera vulgatae voci praefерrem ἀγνοίη: tandem dubito, legendum - ne sit αὐτὸς ὁ Ἀρίστων, an hic rectius sit ὁ αὐτὸς Ἀρ. ut sit, idem Ariston, velut ἔτερος ἦδην, καὶ οὐχ ὁ αὐτὸς ἔτι ὢν τῇ προτέρᾳ γνώμῃ. Aeschylus in eundem sensum dixit ἐκβαλεῖν ἔπειν in Agam. vs. 1672. Quid usu distent ἀνοία et ἀγνοία, ex iis satis liquet, quibus libello de Sacrificiis finem imponit Lucianus: ταῦτα δεῖσθαι μοι δοκεῖ Ἡρακλείτου τινὸς ἢ Δημοκρίτου, τοῦ μὲν γελασμένου τὴν ἀνοίαν αὐτῶν, τοῦ δὲ τὴν ἀγνοίαν ὀδυρομένου. Aristoni dictum imprudenter exciderat ἀγνοίη vel αἰδρητὴ, ignorantia, quod vel ex Homero discere potuisset, Eurysthea Sthenelo natum canente ἡλιτόμνηον ἰόντα, cum matri ὁ ἔβδομος εἰστήκει μίς. Postea Agidi, cuius uxore Timaea paulo familiarius Alcibiades fuerat usus, simile quid filio nato dicenti, ἀνοία potius impu-
tari potuit. VALCK.

25. οὐδέπω ἐξήκειν) Adpositum erat lib. II. 139. ὡς ὦν ὁ χρόνος οὗτος ἐξῆν: heic ex Ask. minime. Scriptor ipsemet lib. II. 111. ὡς ἐξῆκει τέ οἱ ὁ χρόνος. Sophocles Phil. 200. πρὶν ὅδ' ἐξῆκει χρόνος. Inprudens profecto Ariston, aut oblitus natalium Eurysthei apud Poëtam, negavit Demaratum septimestrem suum esse filium, quae et Pausaniae observatio lib. III. 7. WESS.

29. ἔγνω δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρίστων) Non repudiavi a Msttis oblatum. Statim ὡς ἀνοίη τὸ ἔπος [lin. 30.] sanum non praeto. Arch. οὐ καλῶς videri repetitum potest ob αὐτὸν οὐ καλῶς ποιεῖν, superius depositum, alioqui edito multo suavius; habet certe ὡς ἀνοίη acerbissimam criminationem, quam Valckenarii Nostri ὡς ἀγνοίη eleganter minuit. Ἐκβάλλοι, cui doctissimi Viri primas dederunt, dubio nunc exem-
Herodot. T. VI. P. I. N

tum. Congruit Pindaricum *Pyth. Od. II. 148. ἀδύνατον δ' ἵππος ἰκβαλεῖν κραταῖον*. WESS.

CAP. LXX. 6. ἐπιδιαβάτες δὲ) Iustum est. Cel. enim Gronovio [verbum istud alibi apud Nostrum legi non recordanti] memoria fraudem struxit. Sic lib. IV. 122. οἱ Πέρσαι ἐπιδιαβάτες ἰδίων. Ferre ἄπτοντο, [lin. 7.] si conatus intelligatur, possum: manus enim tantum profugo iniiciebant, minime, interpellantibus Zacynthiis, abducturi. Blanditur autem [ibid.] *Φεράποντας αὐτὸν ἀπαίρονται*, ex *Homeri studio propagatum: Μῆτι σὺ τὸν δ', ἀγαθὸς περ ἰών, ἀποαίρειο κούρην*, *Iliad. A'. 275*. Librariis ex insolentia displicuit. WESS.

14. ἐν δὲ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδα etc.) Neminem Ὀλύμπια morabuntur; Miltiades Ὀλύμπια ἀθηναῖως τεθρίπῳ descriptus fuit c. 36. Νικᾶν Ὀλύμπια in marmoribus priscorumque scriptis frequentatur. At optimae hic notae Codices Ὀλυμπιάδα ἀνέλεστος, et IX. 32. νικᾶν Ὀλυμπιάδα *Aldus* alii-que, tum VI. 125. Ὀλυμπιάδα ἀναιεῖται. Quae quidem mendosa et syllaba iusto auctiora profiteri vereor, praesertim quia c. 103. equae τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελόμεναι. Hercules praeterea, Olympici certaminis auctor, Ὀλυμπιάδα δ' ἔστασιν Ἡρακλῆς *Pindaro Olymp. II. 5*. cuius μία δ' ἐκπεριπῆς Διὸς Ὀλυμπιάς, videlicet νίκη Python. VII. 14. rem in vado locaret, nisi gignendi casu Ὀλυμπίας editum spectaretur. *Herodoti animo νίκη Ὀλυμπιάς obversa videtur*. WESS. — Verborum structura in hunc maxime modum intelligenda videtur: ἄλλα τε (i. e. κατ' ἄλλα τε) συχνά (ἐν) Λακεδαιμονίοισι ἀπολαμπρυνθεῖς ἔργοισι τε καὶ γνώμῃσι, ἐν δὲ δὴ (τοῖς ἄλλοις) Ὀλυμπιάδα (νίκην) σφί περ σίβηλε, ἀνελόμενες (αὐτήν) τεθρίπῳ. S.

Ibid. Ὀλύμπιά σφί ἀνέλεστος) Dum Valla scribebat *Olympiadem palmam* reportasse, legisse videtur, quod margo praebet *Steph.* Ὀλυμπιάδα. Alterum quidem saepius apud alios, et supra legitur VI. 36. Sed *Herodotum* est Ὀλυμπιάδα ἀναιεῖσθαι vel ἀνελίσθαι, sive νικᾶν, nempe νίκην, VI. 125. IX. 32. lib. VI. c. 103. Cimoni Ὀλυμπιάδα ἀνελίσθαι τεθρίπῳ συνέβη: atque iisdem equabus secundam tertiamque dicitur ἀνελόμενες Ὀλυμπιάδα: prope Cimonem autem sepultae narrantur equae, αἱ τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελόμεναι. Inde *Aeliano de Nat. An. XII. 40.* restituit *Iac. Perizonius*

τὰς ἑπταὶς τὰς τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνιλομένας, pro τὰς τρεῖς Ὀλύμπια: ubi scribi quoque potuit τὰς τρεῖς Ὀλύμπια ἀνιλομένας. Ipse etiam Herod. habet Πύθια ἀνιλομένης, VI. c. 122. Pythiis ludis victores eximie dicebantur τὴν δόφον ἀνελίσθαι: Olympicis, ἀνελίσθαι τὸν κότινον, prout loquitur aliquoties Pausanias; apud quem lib. VI. p. 470. [cap. 7. sub fin.] pro Ὀλυμπιάδι scribendum est Ὀλυμπιάσι: dicebatur enim νικᾶν Ὀλυμπιάσι (vel ἐν Ὀλυμπίᾳ) vel Ὀλύμπια. Attigerunt viri summi T. Hemsterh. ad Lucian. p. 107. et R. Bentlei. in Aristoph. Plut. vs. 585. Quando [lin. 15.] solus ad id usque tempus Spartanorum Regum Demaratus quadrigis Olympiacam dicitur reportasse victoriam; priores fortasse de hoc certaminis genere idem senserunt, quod postea Agesilaus: vid. Plutarch. T. I. p. 606. z. II. p. 212. z. VALCK.

CAP. LXXI. 9. Λαμπιτώ) Laconico titulo ad amicam Lysistrata, Ὡ Φιλτάτη Λάκαινα, χαῖρε Λαμπιτοί, in Comici ista Fab. vs. 77. Platoni tamen Alcib. I. p. 123. z. Λαμπιδώ: unde docti viri, Daccerius et Mos. Solanus, Λαμπιδούς refingunt in Plutarchi Pr. Vit. Agesil. WESS.

CAP. LXXII. 6 seq. ἐπικατήμενος χειρὶ διπλῇ ἀργυρίου) Valla liberaliter, quum sederet utraque manu pecuniam tenens: oportuerat, quum insideret ambabus manibus pecuniae; quod merito, insulsus ne foret, noluit. Non sane dubitandum, quin χεῖρ διπλῇ necti possit, sicuti alia in re iungitur a Sophocl. Antig. vs. 14. Sed quid tandem χεῖρ ἀργυρίου, et διπλῇ quidem? Fac utramque numis oppletam argenteis, ostendunt-ne id Graeca? et quantula haec pecuniae portio ad regem corrumpendum? tum ἐπικατήμενος χειρὶ qui conveniet? Pingere vero ΧΕΙΡΙΔΙΠΛΑΕΗ, et vitiosae lectionis patescet origo. Finxerunt boni homines χεῖρ διπλῇ, cum potuissent ad Scriptoris mentem ἐπικατήμενος χειρὶδὶ πλείῃ ἀργυρίου, insidens manicae pecunia plenae. Sic procedit sermo, monstratque veritatem inesse ἰδοιδοκῆσαι ἀργύριον πολὺ. Non postulabitur, credo, ut χειρίδᾳ πλείῃ exemplis firmem, siquidem utrique usus constat. Pausanias corruptelae auctores Aleuadas, Thessalorum nobilissimos, indicavit: Ill. 7. p. 221. WESS. — De usu τῶν χειρίδων apud veteres videndus Eustath. ad Od. ω. 229. ex quo nonnulla excerptit H. Steph. Thes. T. IV. p. 458. Scorrea in manica, crumenae loco, absconderat Spartanus pe-

cunias furtim acceptas. Adnotare in *Var. Lect.* debueram, mendosam scripturam cum superioribus edd. et msstis in contextu tenuisse *Wess.* cuius tam necessariam quam luculentam adsciscentes emendationem nos cum *Schaeff.* et *Borh.* suum restituere *Herodoto* non dubitavimus. S.

CAP. LXXIII. 1. εὐωδάθη) Servo integrum, supra χρηστῶς οδοῦται IV. 139. tuitus. Ὀδάθη non mihi satis sententiae videtur facere. Recordor bene *Sophoclei Oed.* Col. vs. 487. ἰμοὶ μὲν οὐκ ὄδωτα, in negotiis, quae absolvi non queunt, οὐκ αἰνυτά, οὐ βαδίστῃα. De rei vero successu fausto ibid. vs. 1500. σφῶν δ' εὐοδοίη Ζηνός. *Philo Iud.* in *Ioseph.* p. 548. Α. ἕως μὲν γὰρ τὰ κατὰ τὴν πολιτείαν εὐοδοῦται πράγματα αὐτῷ, verbis huic loco accommodatis. Idem p. 557. Α. ἀλλ' οὐκ εἰσάπαν εὐοδοῦται κακία. Plura non coacervo. *WESS.*

11. παραθήκη παρατίθενται) Ex *Med.* mutatum restitue-
re κατατίθενται. Depositum, τὴν παρακαταθήκην, alibi quoque παραθήκην dixit, IX. 44. VI. 86. Hic vox ista potuerat etiam omitti. Κατατίθεσθαι eadem structurā *Thucydidi* praesertim frequentatur: lib. III. c. 28. supplices *Taches* κατατίθεται ἐς Τένεδον, in *Tenedum* mittit custodiendos: c. 72. illos κατίθετο ἐς Αἰγίνα: similiter c. 102. IV. 57. V. 61. et 84. VIII. 3. Apud *Xenoph.* Ἑλλ. I. p. 255, 23. *Chalcedonii* τὴν Λαίαν ἅπαντας κατίθετο ἐς τοὺς Βιθυνοὺς Θραῖκας, ad vicinos omnem praedam mittunt custodiendam velut depositum. *VALCK.*

CAP. LXXIV. 2 seq. διῆμα ἔλαβε etc.) Excerpsit *Suidas* in Ὑπεξίσχῃ: ubi *Dionis* illud, πρὸ τῆς δίκης ὑπεξίσχεν idem est, quod *Athenis* dicebatur οὐκ ὑπάρχει τὴν κρίσιν, vel τὸν ἀγῶνα. *Cleomenes* ὑπεξίσχῃ ἐς Θρῆσσαν, furtim se subduxit abiitque in *Thessaliam*. Supra *Clisthenes* *Athenis* ὑπεξίσχεν, [V. 72, 2.] id est ὑπεξῆλθεν et ὑπεξίστη: plene loquitur VIII. 132. [ubi ὑπεξίσχεν ἐκ τῆς Χίου.] *VALCK.*

4. ἐνθῦτον δὲ ἀπικόμενος) Hinc sequentia quaedam ob *Stygis* aquae factam mentionem descripsit *Porphyrus*, sive potius *Apollodorus* in opere de *Diis*, apud *Stobaeum* *Eclog.* Cant. p. 130. *Herodoti* verbis illic subiecta *Callimachea* et *Heracleotae Philonis*, de mirabili huius aquae virtute, comparari poterant ad *Aelian.* de *Nat. An.* X. 40. et *Antigon.* *Caryst.* c. 174. ubi nonnulla notat *Io. Meurs.* plura dede-

rant P. Leopard. Em. IV. c. 8. et Iac. Nic. Loënsis Misc. Epiphyll. III. c. 10. VALCK.

8. πρόθυμος ἦν τῶν Ἀρκάδων τοῦς προεστ. ἀγνίων, ἐξορκῶν τὸ Στυγὸς ὕδωρ.) Vir Celeb. ob Florentinum ἐξορκου seriem hanc statuebat πρόθυμος ὦν τῶν Ἀρκ. --- ἐξωρκούτο Στυγὸς ὕδωρ, mutilans et addens pro voluptate. Sed omnes libri πρόθυμος ἦν: neque ἐξορκουῖσθαι [activa notione] Nostri usu tritum, tolliturque τὸ ante Στυγὸς ὕδωρ praeter morem: tum participium, namque eo in numero est ἐξορκῶν, non infinitivus, quae Cl. Reiskii opinio, magna Codicum optimorum concordia munitur. Equidem πρόθυμος ἦν --- ἀγνίειν ex Porphyrio laudavi, laude nunc quoque dignum censens. Alioqui πρόθυμος ἦν ἀγνίων recte de Scriptoris consuetudine, notata lib. I. 77. WESS. — Nempe verbum κειρᾶσθαι quidem cum participio construere Herodotus adsuevit: an πρόθυμος ἦν similiter participium loco infinitivi adsciscat, etiam atque etiam dubitare licuerit. Caeterum vide in Var. Lect. notata. S.

Ibid. πρόθυμος ἦν --- ἀγνίων, ἐξορκῶν) Ex Apollodoro sive Porphyrio Stobaei meliorem eruit vulgatā lectionem Vir summus in Diss. Herod. p. 115. Mihi [sicut Reiskio] visus fuerat Herodotus scripsisse: ἐς Νῶνακριν πόλιν πρόθυμος ἦν τῶν Ἀρκάδων τοῦς προεστιῶτας ἀγνίων ἐξορκούν τὸ Στυγὸς ὕδωρ: atque ita legisse Valla. Ista certe πρόθυμος ἦν infinitivum poescunt, aeque ac προθύμως ἔχω: quod in Plutarchi Gryllo p. 986. E. restituendum censeo, ἀλλὰ μὴν ἔχω προθύμως ἀκροᾶσθαι. Egregia reddi poterit Alcinoο sententia Isagog. in Platon. c. 27., si sic scribatur: οὐ δὲ ὑπὸ θεῶν ποτε ἀμειλῆται, ὅς ἂν προθύμως ἐβίλη δίκαιος γενέσθαι, pro vulgatis ὥσπερ προθυμείσθαι δίδαι. VALCK.

10. τῶν Ἀρκάδων) ὅπ' Ἀρκάδων legit etiam Valla: ego neutrum requirerem, si abessent ista Codicibus. Neutrum forte legit Eustath. qui in 'D. β. p. 228, 2. [pag. 301. ed. Rom.] Ἡρόδοτος, αἰτ, φησὶν, ὅτι Νῶνακριν πόλιν Ἀρκαδίας, ἐνθα λέγεται εἶναι τὸ τῆς Στυγὸς ὕδωρ, ὀλίγον φαινόμενον, σταζόν ἐκ πύργου εἰς ἄγνος. Pausan. VIII. pag. 634. [cap. 19 extr.] ὕδωρ κατὰ τοῦ κρημενοῦ σταζῆι, καλοῦσι δ' Ἕλληνες αὐτὸ (non itaque soli Arcades, quod optime Gronov. animadvertit:) Στυγὸς ὕδωρ. Rursus pag. 635., τὸ ὕδωρ τὸ ἀπὸ τοῦ κρημενοῦ παρὰ τὴν Νῶνακριν σταζόν. Quia urbes erant in Arcadia vici-

nae Νώναιρις et Φινιδίς, eidem dicitur p. 657. τὸ πρὸς Φινιδίῳ ὕδαρ, ὃ Στύγα ὀνομάζουσιν. Ad eandem rationem paulo post apud Herod. [lin. 14.] vulgari debuerat πρὸς Φινιδίῳ, ut recte scribit Casaubon. ad Strabon. VIII. p. 597. VALCK. — Rediit ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων. [At vide Var. Lect.] Etsi enim Graecorum in sermone Stygis aqua, Arcadum tamen illa iactatione inclaruit. Io. Meursium consule ad Antig. Caryl. c. 174. WESS.

12. στᾶξις ἐς ἄγκος) Praeclare Gronovius, cui praeter Ask. et Pass. gravis auctor accedit Eustathius. [Vide superiorem Valck. adnotationem.] Stygis aquam neque argentum, neque aeneum, neque ferreum vas potest sustinere, sed dissiliit et dissipatur, apud Vitruvium lib. VIII. 3. Cuius itaque vulgatum ἄγκος materiae? Bene Eustath. ad μισγάγκισσιν Homericam ἄγκος διὰ τοῦ κ. ὁ βαθύς καὶ Φαραγγιάδης καὶ κοίτης τόπος p. 497, 13. [p. 379, 17. ed. Bas.] WESS.

CAP. LXXV. 7. ἐνίχραυε ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκήπτρον) Suidas, nonnulla invertens, τὸ σκήπτρον agnoscit, Eustathius bis; quod properantior infitiabatur Galeus. Posset ἐνίχραι Eustathii blandiri, nisi eodem utrumque tenderet. Nicander Ther. vs. 277. οἷσι κιάστῃς Οὐλόμενον κακοφερὸν ἐνίχραύσει κυνέοντα. WESS.

Ibid. ἐνίχραυε etc.) Quod prostat apud Suidam [et in Zonarae Lexic. p. 745.] velut Herodoti, ἐνίχραυε τὸ πρόσωπον τῷ σκήπτρῳ, non diversam lectionem, sed partem praebet interpretationis: patebit erroris origo sic intermedia scribenti, quae videntur excidisse: ἐνίχραυε (ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκήπτρον ἢ γονὶ ἑπλήξει) τὸ πρόσωπον τῷ σκήπτρῳ: quo modo verba Herodoti interpretatur Eustath. in Od. β'. p. 79. 42. exhibens velut Herodoteum non isto tantum loco, sed bis terve etiam alibi ἐνίχραυν, velut ad Ἰλ. ε'. p. 440, 12. et ad π'. p. 1082, 23. Utrumque reperitur apud Homer. χράω et χραύω: hoc quidem propria stringendi virtute in Ἰλ. ε'. 138. ubi χραύσῃ recte redditur in Schol. ἀμύξῃ ἢ ὀλέγον, τὸν χράωτα ἐπιξύσῃ: alterum apud Apollon. Rhod. II. 283. τῶν ἀκροτάτῃσιν ἐπίχραον ἦλθα χερσίν: ubi Schol. ἑλεήσαντις αὐτὰς πλῆξαι, μάτην ἐπὶ ἡνίκαν τὰς χεῖρας. Homerea spectant glossae Hesychii, apud quem pro Ἐπιχράοντο scribendum, Ἐπίχραον τὸ ἐπιβάρεσθαι. Illuc recte referuntur ab Eustathio aliisque Ζαχρηεῖς ἀνεμοί, stringentes venti. VALCK.

11. τὰ μὲν αὖτις ποιήσεις) Erunt fortasse, quibus τὰ μὲν λυθελς codicis Pass. ridebit, congruens Cleomeni ἐν ξύλῳ δεδμίνῳ, et mala servulo, si qua cippo exsolveretur, minitanti. Mihi prosemminatum ex αὖτις censetur; cuiusmodi ΑΤΘΕΙΣ et ΑΤΘΙΣ confusiones in superioribus ostendere memini. WESS. — Αὖτις, pro αὐτίς, spreto ionismo scribitur in cod. F. qui ex eadem cum Pass. familia: quo magis firmatur Wesselingii iudicium. In ποιήσεις consentiunt, quod sciam, libri; nisi quod ποιήσεις adiecta, littera scribat F. Videtur autem utique ποιήσεις in fut. scriptum oportuisse: postrema vocalis, facile e voce proxime sequente adhaeserit. S.

18. καὶ ταύτην καταχορδεύων) Incerti scriptoris verba apud Suidam in Καταχορδῆσι huc refero, opinatus Theopompi ex Herodoti esse Epitome, Εἰτα τῶν Φρινῶν ἐξέπλευσι, καὶ μανὶς ἑαυτὸν μαχαίρᾳ καταχορδύνει. In Cleomenem enim dicta aptissime quadrant, et Theopompi cognitum istud compendium. Culte Henr. Valesius in Dione Chrysost. Or. XXXVII. p. 467. B. ἡμεῖς δ' οὐ παρέχμεν τὸν ἀνδριάντα χορδεύειν ἂν αἰσθάνηται, correxit χορδύνειν, sive, quod malim καταχορδύνειν, clarissime ad haec alludente: negant enim se statuas, si sentirent, praebituros, ut ita lancinarentur. Contra peccatum in Libanii Or. VI., nuper Venetiis publicata, pag. 100. οὐ τοῦ μὲν ὁ πατήρ ἰχόρδευε; h. e. Bongiovanni interprete, nonne pater illius chordas efficiebat? Immo saltabat, ἰχόρδευε. Longinus [hunc Herodoti locum respiciens] sententiam consideravit duntaxat, et Plut. T. II. p. 223. B. Post pauca μῦθοι [lin. 21.] manere possunt. Conferendus Pausanias est III. 4. pag. 213. WESS. — Athenaeus lib. X. c. 48. (p. 436. ed. Cas.) de Cleomenis furore, simul hunc locum, simul inferiorem cap. 84. respiciens, Ὅτι δὲ, αἶτ, διὰ μέλην ἑαυτὸν καὶ μαχαίρᾳ κατίσκει, Ἡρόδοτος ἰστέρησι. Bellum Atticae inlatum, quo lucum Eleusinum Cleomenes vastavit, tetigit Herod. lib. V. c. 74. S.

Ibid. καὶ ταύτην καταχορδεύων) Modum, quo maniacus corpus conciderit, tradiderunt quidem alii; verbum vix alibi repertum καταχορδεύειν retinuit Aristides II. pag. 393. Cleomenes, inquit, τὸ αὐτοῦ σῶμα καταχορδύνειν ἐκ ποδῶν ἀρξάμενος; se ipsum minutatim dissecuit, Canterus. Ex usu plebeio petitum velut hic aptissimum laudat Longin. π. 74.

p. 170., qui vicinorum tantum sententiam expressit. In *Glossis Herod.* simplex *Χορδένων* redditur *τίμων*: in iisdem pro *Κατασώχουσι* simplex ponitur *Σώχουσι*: pro Herodoteo *Καταψῶσαν* *Suidas* habet *Ψῶσαν*. Sic saepe solent *Grammatici*. Quae in *Schol. ad Aristoph. Eq.* vs. 765., ad *Διαπρεσθῆιν* adscripta sunt, εἰς μέρη λωρομηθεῖν, pertinent ad vicina: *Διατμηθεῖν τε λίπαδνα*: Εἰς μέρη λωρομηθεῖν. Idem illud dici potuit *χορδευθεῖν*, id est. εἰς χορδὰς sive λίπαδνα διατμηθεῖν. *Καταχορδεύειν* significat εἰς χορδὰς τίμνοντα διαθῆειν. Vim praepositionis non intellexerunt in *κατατετραματίσθαι* apud *Herod.* VII. 212. VALCK.

[20. τὰ περὶ Δημόρτον γενόμενα] λεγόμενα fortasse legendum suspicari cum *Reiskio* licet: ac frequenter sane ista duo temere permutantur a librariis. S.]

24. *καταγνῶν*) Habet *Suidas* ex *Glossis Herodoteis*, et prave explicat *καταλύων*. Servant scripti omnes, nec potius aestimari *απαγνῶν* [quod *Reiskius* proposuerat] sive *ἰκαγνῶν* potest. Fraus, qua supplices luco deducti, traditur c. 79. Vere *Eustath.* [loco in *Var. Lect.* citato] ἄλλος; et τίμνος saepe non discrepare docet, hoc tamen ἐν 'Ελευσίῃ inconsiderate ponens. Porro ex *Arch. ἐν ἀπορίῃ σχῶν* [lin. 25.] *Cl. de Pauw* format ἐν αὐρίῃ σχῶν. *Valla* vero vertit, lucum quem in *Argia* occupasset, ac si ἐν 'Αργίῃ σχῶν, uti *Stephanus* suspicatur, legisset. *Vulgatum* praestat. 'Εν ἀλόγῃ ποιούμενος lib. VII. 126. et *Procop. Bell. Vand.* I. 20. etc. WESS.

CAP. LXXVI. 3. *Στυμφηλῆς λίμνης*) Nulla lis moveretur lacui *Στυμφαλίδι*, modo dialecti forma responderet. Urbs *Homero* *Iliad.* B'. 608. *Στύμφηλος*, more locum, ad quem *Pausaniae* ἀνὴρ ἐκ *Στυμφήλου* VI. 8. et ἐπὶ *Στυμφήλῃ* V. 10. Hinc *Στυμφήλιοι*, Criticis ad Poëtam monentibus, qui *Aeliano* *Var.* II. 53. aliisque *Στυμφάλοι*. In *Erasi* *Herodotus* accuratior *Strabone* lib. VIII. p. 567. [Consentit tamen cum *Herodoto* idem *Strabo*, p. 371. A. ed. Cas.] Scite aufem *Reiskius* ἐς χάσμα ἀχανὲς [lin. 5. ubi vulgo ἀφανὲς] ἐκδιδούσαν. WESS. — In editis tamen *Animadverss.* istam coniecturam *Reiskius* non repetiit. S.

CAP. LXXVII. 3. ἡ Σίπεια) Praestet-ne haec loci scriptura, ἀν Σίπεια, cum taceant veteres, non audeo asseverare. Est *Arcadiae* mons *Σηπία* in *Pausan.* VIII. 16., a serpentibus nomen sortitus: a sepiis in littus eie-

etis Italiae Sipus, olim Σηπιῶς, ἀπὸ τῶν ἱακυματιζομένων σηπιῶν, ni fallit Strabo VI. pag. 435. [pag. 284. v. ed. Cas.] Nobilis praeterea Σηπιῶς ἀκτὴ inf. lib. VII. 183. Quid si ob sepias e mari fluctibus littorali loco adpulsas hic Σηπιῶς aut Σηπιῶς titulus? WESS.

10 seqq. Ἄλλ' ὅταν etc.) Partem oraculi hinc exhibet Pausan. II. [cap. 20 extr.] p. 157. ubi, pro πρότερον δι' ἐπὶ, corrigi debet πρέτερον δι' ἐπὶ τὸν ἀγῶνα τοῦτον προσημνην ἢ Πυθία. Sic saepissime loqui solet; cuius moris immemor Casaub. ad Polyb. pag. 118. [ed. Gron.] sana docte tentabat VALCK. — Alteram eiusdem oraculi partem, ad Milesios spectantem, supra adpositam a Scriptore vidimus cap. 19. S.

14. ὄφς τριλίκτος) Cur hoc damnable, et ἀίλικτος plausibile? Vocis insolentia et novitas, difficiliorque explicatus me ad pristinam retraxit. Eunapio apud Suidam talis serpens μυρίλικτος ὄφς, quem glossa, historici verbis imprudenter innexa, πολυλίκτην explicat. Τριλίκτην ὄφρα dat idem Grammaticus in Μαϊάνδρος ex Epigrammate. Quid multis? Nonnus Dionys. IX. vs. 256. Αὐχμηραῖς τριλίκτον ὄφιν σκυρῆδὸν ἰθίεζις Ἑρπασι. Ceterum Pythiae hoc responsum ex Herodoti narratione planum non est. Quorum enim ὅταν ἡ θήλεια τὸν ἄρσενά νεκρῶσα Ἐξιδάσῃ? Praeterita sunt Telesillae documenta virtutis et prudentiae, quibus matronas Argivorum, ut sumtis armis urbem protegerent, Cleomenemque et invadentes Spartanos repellerent, animavit, petenda ex Pausaniae lib. II. 20. WESS. — Vocab. ἀίλικτος nusquam alias occurrere ipse Gronov. qui illius patrociniū suscepit, professus est; in dubio etiam relinquens, utrum privativa notione accipiendum sit α in vocis initio, an intensiva. S.

19. ἐποῦν καὶ οἱ Ἀργεῖοι τῷτὸ τοῦτο) Copiosior in eo strategemate Polyaeus I. 14., sed paucis nunc verbis mancus: ἐπλιζομένων, ἀνθωπλίζοντο ἐξιόντων, ἀντιπεξίσταν' ἀναπαυμένων, ἀντανεπαύοντο: nihil de prandio, cuius abesse mentio non debebat. Recte scriptus codex, quo se usum doctissimus Fermat in Epist. post Diophantum profitetur, ἀριστῶντων, ἡρίετων ἀναπαυομένων, ἀντανεπ. Vide et Plutarch. T. II. p. 223. WESS.

CAP. LXXIX. [5. ἄποινα - - - δύο μνῆαι. Similiter vero apud Athenienses: vide V. 77, 16. S.]

11. ἐπὶ δένδρῳ) Nusquam alibi in Musis: maneat tamen. *Eustath.* ex *Lexico Ael. Dionysii* ad *Iliad.* Γ'. p. 396, 22. [pag. 300, 19. ed. Bas.] Λίγεται οὐ μόνον δένδρον, ἀλλὰ καὶ δένδρεον καὶ δένδρεος: potiusque δένδρον videri quam δένδρεος. Possunt ergo δένδρεα, toties *Herodoti* usu frequentata, ex alterutro arcessi. Inmanem *Cleomenis* in supplices *Argivos* crudelitatem intactam haud reliquit *Pausan.* III. 4. WESS.

Ibid. ἀναβάς ἐπὶ δένδρῳ) Ante vulgatum ἐπὶ δένδρον vix se tueri poterat: poscebat usus ἐπὶ δένδρον, ut ἀναβῆναι ἐπὶ γαῦν· ἐφ' ἵππον· ἐπὶ δῶμα. Commodum δένδρεος hic subministravit *Med.* Δένδρεσι hic illic reperiri optimus noster *Io. Pierson.* docuit ad *Moerin* p. 132. In exemplaribus suis *Xenophonteis* δένδρεος et δένδρεσι et δένδρῳ reperisse videtur *Aelius Dionys.* *Eustath.* in 'Ιλ. γ'. p. 300, 21. cuius observato non nominati *H. Stephanus* utitur, *Anim.* in *Corinth.* de *Dialect.* pag. 25. VALCK.

CAP. LXXX. 8. ἐξήκειν μοι τὸ χρηστήριον) De temporis certi spatio, quod expletum est, verba frequentantur ἐξήκειν et ἐξελθεῖν. Verum sicut *Graecienses Iudaei* non in istum tantum sensum verba πλησθῆναι et πληρωθῆναι, sed et hoc de divinis adhibent oraculis, quae suum iam habuisse censerentur eventum; sic *Herodoto* oraculum et somnium dicitur ἐξήκειν et ἐξελθεῖν, I. 120. ἐξήκειν τὸν ὄνειρον: VI. 108. τὴν ὄψιν συνεβάλλετο ἐξελεσθῆναι: hic paulo inferius, de eodem oraculo, cap. 82. δοκτεῖν οἱ ἐξελεσθῆναι τὸν χρητμόν τοῦ θείου. Oraculum impletum vulgo dicebatur τέλος ἔχον: ἐπιτελεσθῆναι *Herod.* VI. 140. ἐκπεριένεσθαι *Eurip.* *Cycl.* vs. 692. Duo loca praebet *Suidas* in 'Εξήκει et in 'Εξελθεῖν, in quibus ista de oraculis ponuntur, quae suum habuerant eventum: eorum alter prostat et in *Zonarae Lexic.* Msto, velut *Xenophontis*, in cuius libris vulgatis ista non opinor reperiri. VALCK.

CAP. LXXXI. 3. ἦν ἱς τὸ 'Ηραῖον) Erat in Argivorum et Mycenaeorum confinio, Mycenis x. stadiis, ab Argis xl. seiunctum, teste *Strabone* lib. VIII. pag. 566. [p. 368. d. ed. Cas.] et *Pausania Corinth.* c. 17. Ubi si femina, qualis famosa *Chrysis* ex *Thucydide*, sacris sola fuerit operata, sequentia labem habebunt. Verum super ea re dubito. WESS.

CAP. LXXXII. 17. διέφυγε πολλὸν τοὺς διώκοντας) Si vel in aliis etiam inveniretur illud Codicibus, restituerem tamen ἀπέφυγε. Sequitur in hoc verbo usum Herod. receptum. VI. 104. similiter Miltiades dicitur ἀποφυγὼν τοὺς διώκοντας. Adde II. 174, [8.] Andocidi restituendum p. 16, 17. εἰ δὲ ἐγὼ αὐτὸν ἀποφεύξομαι, pro ἀποφθέξομαι. Antiphon pag. 115, 24. πολλὰς γραφαὶς διώξας οὐδεμίαν εἶχεν (corrigen- dum est εἶλεν) ἔτι δὲ --- πλείους διωχθεὶς, οὐδεπώποτε ἀποφυγών. Demosth. p. 154, 183., γραφαῖς παρανόμων ἀπέφυγεν. Aristoph. Vesp. vs. 577. Thucyd. III. pag. 212, 34. Eam in rem ut plura congerantur necesse non est. VALCK.

CAP. LXXXIII. 1. Ἄργες δὲ ἀνδρῶν ἐχειρώθη) Sūm recuperabit Herod. ἐξηρώθη, firmatum in Diss. Herod. p. 86. Haeret eadem menda in Solonis senario apud Aristid. T. III. p. 398., uno de quinque et viginti ab illo servatis ex poemate, quod condidit Solon εἰς αὐτὸν καὶ τὴν αὐτοῦ πολιτείαν, quorum ista leguntur ibid. ultima: εἰ γὰρ ἦθελον, ἅ τοις ἐναντίοισιν ἦσανεν τότε, Αὐθις δ' αὖ τοῖσιν ἀτίροις, δρᾶσαι, διὰ πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἦδ' ἐχειρώθη πόλις. Canter. Iam capta multis urbs fuisset a viris. Sed nec a multis capta urbs Graecis dicitur διὰ πολλῶν χειρώσθαι, neque is sensus illic congruit. Nisi σισάχτειαν suam Solon introduxisset, civitas multis fuisset civibus viduata: hanc postulant quae praecessere sententiam. Pro δρᾶσαι, διὰ, corrigerem δρᾶσαι κακὰ: sed praeterea minime dubitanter: πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἦδ' ἐξηρώθη πόλις. Hoc alibi dicitur ἡρημώθη ἡ πόλις ἀνδρῶν, velut in Aeneae Poliorcet. c. 14. In proximis etiam ἐπ' ἡβησαν [lin. 3.] restituetur ex Codicibus, quod Vallam sequutus Anglus expresserat interpres: vid. les Essais de Critique sur les Trad. d'Herod. p. 182. VALCK. — In Solonis iambis Brunckius noster (Gnomic. Graec. p. 83.) utramque Valckenarii emendationem adoptavit: alteram quidem, ἐξηρώθη, haud dubie verissimam; alteram vero, κακὰ pro διὰ, tam violentam arbitrariamque, quam parum necessariam. Quanto fuerat simplicius certiusque δι' αὐτὸν legere, quod ipsum in ΔΙΑ perspicue inerat! S.

1. ἐξηρώθη) Correxit e Vallae Latinis praefectus Edit. Genev. MDCXVIII., adprobavitque D'Orvillio ad Charit. pag. 102. Reiskioque. Nihil ea profecto scriptura melius cer-

tiusque, tametsi Ἄργος χειρῶν ἀνδρῶν apud Eustathium ad Perieg. vs. 364. pag. 176.; eodem enim (quod Tan. Faber docuit) in luto. Suidas: Ἐχειρώθησαν ἀνδρῶν· ἰσχυρήθησαν. Eupapius Exc. Hoesch. p. 13. πάντα ἀνδρῶν ἰχειρώσαν, sed in Aedesii Vit. p. 38. τὰς ἄλλας χειρώσας πόλιν ἀνθρώπων, consimili vitio: χειρώσας dederat, *Homerum Iliad. E. 642.* aemulatus, sicut et *Virgilius Aen. VIII. 571. tam multis viduasset civibus urbem.* Mitto nunc *Strabonem*, Poëtae versum illustrantem lib. XIII. pag. 891. [pag. 596. ed. Cas.] Tangendum ἰς δ' ἐπήβησαν est, [lin. 3.] ex *Vallae* Latinis in *Genev. Edit.* receptum prudenter, nec sipe quadam audacia: *Aeschyli vii. contr. Theb. vs. 671. οὐτ' ἐψηβήσαντά πω,* h. e. ἰς ἥβην ἰλδόντα καὶ νεάνισκον γενόμενον, consilio auctoritatem dat. Quae quidem cum in promptu forent, miror, stupentque Cl. viri, *Pavius, D'Orvillius, Reiskius*, in contemtu durare cuncta potuisse. WESS. — Gronovium nil mirum est pravam tenuisse utramque scripturam, ἰχειρώθη et ἐπιβήσαν, a quibus non discedentem vidisset Codicem qui ipsi pro oraculo fuit. Sed quum *Londinensis* editio, quae *Galei* nomen praefert, ad *Iungermannianum* expressa fuerit exemplum, mirum utique videri deberet, esse pravas istas lectiones in *Londinensi* ed. instauratas, si verum esset quod *Dorvillius* et *Reiskius* putarunt, in *Iungermannii* editione, ἰχειρώθη et ἐπήβησαν legi. Tenet illa pravam utramque scripturam, quae (quemadmodum *Wessel.* docuit) primum in *Genevensi* editione, adeoque decimo post anno quam *Herodotum Iungermannus* ediderat, correctae prodierunt. S.

4. Ἐπειὰ σφίας οὗτοι) Quum ἐπιβήσαν οἱ -- παῖδες pristinum vultum induerit, οὕτω stare non debuit. Malebat *Pavius*, Ἐπειὰ σφίας οὗτοι ἀνακτώμενοι, deinde servorum iterum facti domini, ἐπίσω ἰς ἰωύτους τοῦ Ἄργιος ἐξίβαλον, postea *Argis* eiecerunt propter se ipsos. Qua in coniectura desidero multa, acquiescens in Codicum consensu et *Gronoviana* interpunctione. Addo, *Plutarchum* de Virtut. Mulieb. pag. 245. e. ab hac *Herodoti* recensione abire, nec servas Argivas mulieres, sed vicinorum optimis, in civitatem receptis, coniungere, *Argivorum* gloriae studiosum. WESS.

8. γένος ἰὼν Φιγασειύς) Incognitam hinc *Arcadiae* gentem finxit *Ortelius*. Φιγαλειύς, vera scriptio, a *Galeo* sal-

tem restitui debuerat; cui venit in mentem, instructo codicum lectione Φιλαγεύς. Arcadiae urbis incolae plerumque semper Φιγαλείς dicuntur *Pausaniae*: semel apud illum vulgatur Φυγαλαῖς, V. p. 385., ut apud *Dionys. Halicarn.* II. p. 224, 46. et alibi: mendose Φιγάλει, VIII. p. 624., pro Φιγαλείς: ubi pro Φιλλοῖ forte scribendum Φικλοῖ. Φιαλείς dicuntur *Diodoro Sic.* II. p. 33. ubi vid. clar. *Wess.* *Ναρκίδα* in Φιγαλίας habet *Pausan.* VI. p. 465., ut *Πωθίας* ὁ Ἀρκάς in Φιγαλίας est apud *Athen.* XI. p. 465. v. ubi *Leopreates* citatur *Harmodius* ἐν τῷ περὶ τῶν κατὰ Φιγαλίαν νομίμων. Urbem Poëtae dixerunt Φιγάλειαν, velut in oraculo: Ἀρκάδης Ἀζᾶνις βασιληαῖοι, οἱ Φιγάλειαν Νάσσασι. Excitat *Steph. Byz.* ex lib. V. *Messeniacorum Rhiani*: Τὴν μὲν ἀνήγετ' ἀκοίτη ἐπὶ κρηναὴν Φιγάλειαν, Tharyx nempe sororem *Aristomenis*: ut *Achillem Homerus*, sic *Aristomenem* isthoc carmine sibi sumserat laudandum *Rhianus*. *Herodoteus* autem *Cleander*, genere *Phigalensis Arcas*, fuisse dicitur ἀνὴρ μάντις, nempe τὴν ἐπιστήμην: ut ποιητὴν ἀνδρα dixit *Aristoph.* *Θισμ.* 156. et *Amphilytum Herod.* [I. 62, 17.] χρησμολόγον ἀνδρα. Haud verisimilis videbitur nonneminis coniectura, suspicati *Mantinensem* fuisse *Cleandrum*, patrem vero et maiores *Phigalenses*; scripsisse adeo *Herodotum* ἀνὴρ Μαντινεύς Κλέανδρος, γένος ἐκ Φιγαλείς. *Pausaniae* pag. 698. memoratus ἀνὴρ Μαντινεύς Κλέανδρος illo longe fuit recentior, tutor quippe *Philopoemenis*. VALCK.

Ibid. Φιγαλεύς ἀπ' Ἀρκάδης) Notus Φιγαλος, *Phigaliae* *Arcadiae* conditor; notissimi Φιγαλείς, urbis cives, ex *Pausan.* VIII. 39. et *Steph. Byz.*, Φιαλείς etiam appellati *Diodoro* XV. 40. Et Φιγασιῶς, quale in *Arcadia* gentile nomen, in hac sede contra *Th. Galei* admonitionem pertinax, haereret? *WESS.* — Ad hunc locum haec notaverat *GALEUS*: „Non puto alibi nomen Φιγασιῶς reperiri. Co-
„dices *Arch.* et *Eton.* Φιλαγεύς habent: hinc vero [vera, pu-
„to, voluit] lectio emicat, Φιγαλεύς, quam *Stephanus* in
„Φιγαλία agnoscit.“ — *Phigalea* vel *Phigalia*, *Arcadiae* oppidum, frequenter memoratur *Polybio* et *Athenaeo*, ubi de nominis scriptura passim in *Adnotationibus* monuimus: singula utriusque auctoris loca *Indices* nostri declarant. S.

CAP. LXXXIV. [4. ἀκρηστοπέστη γενέσθαι etc.) Re-

spexit haec *Athenaeus* lib. X. (non lib. V. ut in *Var. Lect.* vitiose scriptum) p. 427. b. c. et p. 436. e. f. cap. 29. et 48. nuperae editionis. S.]

6. *μεινέειν*) *Homero* probatissimum verbum librariis latuit: hinc aestus et mutationes. *Inpetum desideriumque* exprimere non est in obscuro. *Hesychius Etymologusque* possunt mitti in consilium. Gestae rei tempus et alia expendit *Bayerus*, *Comment. Acad. Petrop.* T. III. pag. 380. WESS.

16 seq. *ἐκ τοῦ* --- *Ἐπισκῦθισον λέγουσι*) *ἐκ τοῦ* δὲ significaret atque ex isto tempore. *ἐκ τοῦ* δὲ *Sophoclis* est in *Electr.* vs. 516. et *Antig.* 584. *Margo Steph.* praebet *ἐκ τοῦ* σου. Prout vulgatur, legisse videntur *Chamaeleon* et *Eustathius*; ille apud *Athen.* X. p. 427. b. ὅτιν, ὅταν βούλωνται πίνειν ἀκρατίστορον, Ἐπισκῦθισον λέγουσιν: *Eustath.* in *Od.* α. p. 29, 33. [pag. 1598. ed. Rom.] *ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου Σκυθικοῦ πικροῦ τὸ ἀκρατίστορον πίνειν Ἐπισκῦθισον φασὶν οἱ Λακωνεῖς.* Excitans *Herodoti* verba *Athenaeus* legisse videtur Ἐπισκῦθισας, quod dudum monuit *D. Heraldus* ad *Martial.* IX. Ep. 37. *Eustathii* verba contulit ad *Herodotea Io. Meurs.* Misc. *Lacon.* III. c. 7. Sua quidem *Lacones* Dialecto pro *ἐπισκῦθισον* dixerunt Ἐπισκῦθιδδεν: ut Ὀμηρίδδεν, Μουσιδδεν, Αἰτιδδεν, et similia. VALCK. — Ἐκ τοῦ, quod inde ab *Aldo* ubique editum est, ex ionica dialecto idem atque *ἐκ τοῦ* vel *ἐκ τοῦ* δὲ valet: idque tam ex hac causa, quam ab hoc tempore significare potest. Ego vero h. l. formulam paullo quidem rariorem, sed *Nostro* familiarem, *ἐκ τοῦ* σου, quam probati servarunt codices, haud ambigue ab illo tempore significantem, restituendam auctori arbitror. conf. V. 88, 9. VII. 215, 8. Communi sermone *ἐκ τοῦ* σου diceres: sed et alibi τόσος et τόσον pro τοσούτος et τοσούτο idem *Noster* usurpat. S.

17. βούλωνται πίνειν etc.) Ex *Ask.* atque *Eustathio*, quibus *Chamaeleon* concinit apud *Athen.*, ὅταν βούλωνται πίνειν ἀκρατίστορον, ἐπισκῦθισον λέγουσιν, verbis hinc citra dubium repetitis. *Cleomenem*, strenuum potatorem, *Aelianus* Var. II. 41. et *Σκυθιστὴ πίνειν Athenaeus* sistunt, quos non sollicito. Statim *ἐκτίσαι* [lin. 19.] legitimum caput 92. praestat. WESS.

CAP. LXXXV. 9. Τί βούλεσθε πίνειν) Vide, an

βουλευέσθε, cui tot schedae patrocinantur, sperni necessum sit. Spartani regem Leutychiden Aeginetis dedendum iudicant: dum cunctantur et deliberant, Theasides Aeginetis, *τί βουλευέσθε, quid consultatis [quid cogitatis] facere? Non obliviscor, βούλισθαι et βουλευέσθαι passim scribarum confundi arbitrato, uti cap. 66., neque infitior, idem et hic potuisse designari. Confer tamen VII. 10, 4. WESS.

12. ὅπως ἐξ ὑστέρης μὴ τι ὑμῖν) Plene Thucyd. in huius simillimo dicto III. 57., εἰ δὲ περὶ ἡμῶν γνώσεσθε μὴ τὰ εἰκότα, --- ὁρᾷτε ὅπως μὴ οὐκ ἀποδείξωται. Apud Diogen. Laërt. II. 102., βλέπει ὅπως μὴ παρίσῃ πρὸς ἡμᾶς ἔτι. Qua Noster elliptici, eadem Aeschyl. Prom. vs. 68., ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιρῆς ποτὶ. Eustath. interpretatur δίδωμι μὴ πάθης οἴκου ἄξια, in Od. l. p. 231, 37. Aristophanea collegit R. Dawes, Miscell. Crit. p. 229. VALCK.

16. ἐπισπώμενον Λευτιχίδα) Omnes ita de compacto. Verum ἐπισπόμενον, Reiskio etiam indice. Vide lib. I. 91. WESS.

CAP. LXXXVI. 2. Scriptum-ne ἀπαίτιε τὴν παραθήκην fuerit, an παρακαταθήκην reliquerit, quaestio- nis est? Eusebii, Democriti, pluriumque aliorum apud Cl. Wasse ad Thucyd. II. 72. testimoniis παρακαταθήκη adfirmatur. Herodoto παραθήκην tribuunt Thom. Magist. et Phrynichus, cuius haec: Παραθήκην Ἰωνίαν καὶ Ἰωνά τινα συγγραφέα φασὶν εἰρηκέναι, Nostrum Ioni scriptoris titulo signantis. Supra certe cap. 73. παραθήκην παρατίθενται libri omnes. Hic boni codices, et in progressu constanter. Passionei ceræ miniatulae eodem ducunt, tum Stobaeus. Παρακαταθήκην tamen bis deposuit lib. V. 92, 7. Relinquo ergo. Sequens προφάσις εἰλεον [lin. 3.] in Comici Lysistr. vs. 727. occurrit. WESS.

8. καὶ γὰρ ἀποδίδοντες etc.) Leutychides ex vero. Depositum reddere, per se res est expetenda: qui reddunt, funguntur officio, laudem stricto iure haud reportantes. Haec Democrito mens apud Stob. Serm. XLIV. pag. 310. ὅσπερ τὰς παρακαταθήκας ἀποδιδόντα οὐ χρη. ἐκπαινεῖσθαι τὸν δὲ μὴ ἀποδιδόντα κακῶς ἀκούειν καὶ πάσχειν. Ut res nunc habent et seculum est, quis laudem recusabit depositum non abneganti? WESS.

13. Γλαῦκον, Ἐπικύδιος παῖδα) Egregie Gronovius: testes adsunt instauranti locupletes, in quibus Pausanias hominem nimium extulit et cohonestavit, Γλαῦκον τοῦ Ἐπικύδους, scribens, Σπαρτιάταις βασιλεύοντος ἐπίορκα ἐμόσαντος, II. 18. nisi si duo illa [Σπαρτ. βασιλ.] glossatori debeantur. Nihil hic de regia viri dignitate, neque alibi, quantum memini. Τούτων --- πάντα περιήκειν τὰ πρῶτα [lin. 14.] Abreschius Dil. Thucyd. pag. 374. ex VII. 16, 1. (ubi Ms. περί ἤκοντα) et ἐν χρόνῳ ἰκνευμένῳ [lin. 17.] ex Hippocrate illustravit Foesius. Consimile Abydeni in Praep. Euang. Eusebii IX. 41. τῷ χρόνῳ δὲ ἰκνευμένῳ ἀφανισθῆναι. WESS.

25. καὶ διότι χρήματα etc.) Caussa haec deponendae pecuniae obscura: clariorem censebat, modo ex intricatiore, quae hic fuerit, scriptura formaretur, τοὺς αὐτοὺς ἴσσι ἐρῶν ἱρῶντας vir eruditus: innui Peloponnesios et Spartanos, nullo prae animi magnitudine argenti studio tactos. Enimvero nimia ea nationis laus, cuius φιλοχρηματίν oraculo praedicatur. Puto Milesium hospitem Ionas Caresque in animo habuisse, Persis obnoxios et expositos, proptereaque rei pecuniaeque suae possessores minime securos. WESS.

28. ἐξαργυρώσαντα) Sic Thucydides VIII. 81. et docti eius interpretes. De recentiorum ἐξαργυρίζειν [ut apud Demosth. de Pace p. 59, 5. ed. Reisk.] multa Miscell. Vol. V. Tom. III. p. 54. Malui [dein] usu praeunte θίσθαι παρά σοι, prius (de quo Abreschius Diluc. Thucyd. p. 438.) non districte damnans; et [lin. 29.] παρά σοι σόα, ex Ionismo, quo de lib. II. 181. Eusebius tamen Philosophus eodem in sacro, uti Iuvenali vocatur, deposito, ἀλλ' ὥσπερ Φωλάξει καὶ ἀποδοῦναι σῶα τῷ παραβιμένῳ, ἐπὶ αὐτῷ ἀπαιτῆνται, ap. Stob. Serm. XLIV. pag. 310. WESS.

Ibid. ἐξαργυρώσαντα, θίσθαι παρά σοι) Deterior est lectio, quam habet Stobaeus Gesneri pag. 195, 39. θίσθαι παρά σοι. Probari posset quod ibid. sequitur χρόνου δὲ διελθόντος, si vox πολλῶ omitteretur in Codicibus. Παρά σοι: ut in Isaei verbis ex oratione perdita apud Dionys. Halic. T. II. pag. 167, 49., εὐσης μοι παρακαταθήκης παρ' Εὐμάτει τούτῳ. Herodotum sequutus ἐξαργυρῶσαι quoque scripsit Thucyd. quod plerumque dicitur ἐξαργυρίσαι et ἐξαργυρίσασθαι. Attigit Dou-

naeus in *Demosth.* pag. 88. Veterum locis adfirmarunt *Duker. Hemsterh.* et *Wesseling.* hic ad *Diodor.* II. p. 562. VALCK. — Mihi recte *Wesselingius* praetulisse visus est *ἴσταί παρὰ σί:* recte vero item deinde scribitur *ἴσταί παρὰ σοί σόα. S.*

39. οὐτε με περιφέρει οὐδὲν εἰδέναι) Non peculiaris ea *Herodoto* dictio ex *Porti* praeiudicio: habetur in *Platonis*, uti *Cl. Abreschius* monstravit, *Lachete* p. 246. ε. περιφέρει δὲ τις με καὶ μνήμη ἄρτι τῶνδε λεγόντων: quod Latinum ubi fiet, pertinet ad me quaedam recordatio, vim non repraesentabit, quae memoriae quendam quasi circumactum postulat. *Stattim* [lin. 40.] τῶν ὑμῖς λέγετε, Ionum est. WESS.

46. ἀπιστιημένοι) Probabitur fortasse ἀπηρημένοι *Vind.*, quod in *Arch.* pravatius; et habet, quo allubescere queat. In vulgato constans est *Eustath.* cum *Codd.* haud paucis, convenitque sollemnis formula in *Porphyrio* *Abst. An. lib. IV. 10.* οὐτε παρακαταθήκην ἀπιστήσῃ. *Oraculum*, *Glaucos* redditum, in celebritate versatur, citatum olim saepe, [vide *Var. Leet.*] et laudabile est. *Iuvenalis* notabiles et suavissimi sunt versus *Sat. XIII. 200* etc. WESS.

48. οἱ θεῶν τὰ χρήματα λίσσεται) Quaerebat *Spartanus*, quae *Numinis* esset *Mens*; et an hoc illi facinus suaderet *Apollo*? secundum *Iuvenal. Sat. XIII. vs. 202.* ubi historiam enarrat *Schol. ex Herod.* Eximium quod sequitur oraculum attigerunt etiam *Clem. Alex. Strom. VI. p. 749.* et *Pausan. II. [c. 18.] p. 149.*, (emendatus a *Palmerio* *Exercit. p. 372.*) et *VIII. [c. 7.] p. 612.*, versum hinc excitans ultimum, Ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γυνὴ μετόπισθεν ἀρίων: qui est in *Hesiodi Ἔργ. κ. Ἡμ. versus 285.* Vitiosam exhibet in quarto versu lectionem *Arch.* qui recte scriptus legitur apud *Stobaeum* et *Eustath.* in *Iliad. γ. pag. 314.* Oraculo subiectum dictum *Delphicum*, [lin. 60.] τὸ πειρῆσθαι τοῦ θεοῦ, καὶ τὸ ποιῆσαι, ἰσὺν δύνασθαι, sic quoque scriptum in suo *Cod.* legit *Valla*, ut ex aliis obtulit *Diss. Herod. pag. 115.* VALCK.

54. Ἄλλ' Ὀρκον παῖς etc.) Cultius expressit illustr. *H. Grotius* *Latine Iur. B. et Pac. II. 13, 1.*, ubi optime *Io. Frid. Gronovius* *Horcon* instar numinis considerat, quem poëtae fingunt iurandi veluti exactorem et praesidem. Ὀρκον proinde παῖς aliquid posterum et consequens est, nimi-

Herodot. T. VI. P. I.

O

rum Animadversio divina, quae nec opinatis periculis superveniens fractae fidei poenas infligit. Loquendi genus in *Epicharmi* fragmento, *Grotii* medela curato, apud *Clem. Alex. Strom.* VI. p. 749. Ἐγγύα θυνάτηρ μιν ἄτας, ἰγγύας δὲ ζαμία. Et apud *Eustath. Amor. Ismen.* pag. 426. Αἰδῶς γάρ, παῖς ἐλγυχων ἰστί: excipit enim et sequitur reprehensionem pudor. WESS.

65. οὐτ' ἰστὶν οὐδεμὴν) Istud *Herodoteum*: norunt, qui Musas amant. Mox προῖμιζους *Arch.* et *Vind.* redono. *Superius* I. 32. προῖμιζους ἀνέτρεψε: et III. 40. κακῶς ἐπιλεύτῃσι πρόβμιζος. *Sophocles Elect.* vs. 765. τὸ πᾶν δὴ διαπύταισι τοῖς πάλαι προῖμιζον - - ἔφθαται γένος. Alia eiusdem, et *Euripidis*, et *Abydeni* missa facio; minime mihi temperans in his *Lycurgi* Or. in *Leocr.* pag. 157. fin. exscribendis, τοὺς δὲ θεοὺς οὐτ' ἂν ἐπιερκῆσαι τις λάθοι, οὐτ' ἂν ἐκθύγοι τὴν ἀπ' αὐτῶν τιμωρίαν· ἀλλ' εἰ μὴ αὐτοῖς, οἱ παῖδες γὰρ καὶ τὸ γένος ἅπαν τὸ τοῦ ἐπιερκῆσαντος μεγάλους ἀτυχήμασι περιπίπτει, quippe excellentissimis ob pietatem, et ad hunc *Herodoti* locum peropportuna. Quam vellem, ea temere iurantibus et peierantibus in pectus altissime defigi! WESS.

Ibid. οὔτε τι ἀπόγονόν ἰστί οὐδὲν οὔτε ἰστὶν) Hoc ex *Codd.* recepturum *Herodotum* indicat *Diss. Herod.* p. 65. Ubi *Iuvonali* dicitur *Extinctus* tota pariter cum prole domoque, *Herodotea* non omisit *Grangaeus*. *Iudaeis* secundum *Celsum* *Origenis* VIII. p. 424. ἀντὶ τοῦ γῆς ἀπάσης εἶναι διαπύταις οὐδ' ὅσοις τις βῶλος οὐδ' ἰστία καταλείπεται: quando βῶλῳ minus commode subiicitur ἰστίας mentio, scripserat fortasse *Celsus* οὐδὲ στία, qua voce, lapillum significante, designata quoque fuit ἡ στυγχορρία. Quod sequitur, hinc enotavit *Eustath.* in *Ἰλ. γ'* p. 314. Γλαῦκος - - βουλῆθεις ἐπιερκῆσαι πρόβμιζος ἐξετρίβη ἐν Σπάρτης. Multos *Deus* προῖμιζους ἀνέτρεψε, *Herod.* I. 32. *Eurip. Hippol.* vs. 682. Ὡ παγκραίστη, καὶ φίλων διαφθορεῦ, (sic *Masti Paris.* et *Flor.*) - - - Ζεὺς σ' ὁ γεννήτωρ ἐμὸς Πρόβμιζον ἐκτρίψιεν. *Hezychius* Πρόβμιζον interpretatur σὺν ταῖς ρίζαις ἀνασπώμενον. A radicibus eversum, et ab stirpe sublatum dixerunt Latini. VALCK.

CAP. LXXXVII. [1 seq. τῶν προτ. ἀδικημάτων etc.)
Vide lib. V. c. 80. et 81. S.]

6. πενήτης ἐπὶ Σουίῳ) Primum διήρης, sed et alia hic in suo *Cod.* legisse *Valla* videtur, quae fortasse sunt ex *Hero-*

δοτεis Latina facta, haec scilicet: Erat enim Atheniensium in Sunio biremis quaedam, quam Delum iam inde a Theseo quotannis mittebant. A tempore Thesei, cui debetur institutum, quotannis in Delum missam navem, quam Θιωρίδα vocabant, luculentus testis est in Phaedone Plato p. 58. v. cuius eam in rem verba Meursius iam dedit in Theseo c. 16. plura Spanhem. in Callim. Hymn. in Del. vs. 313. In Delo sacra curaturi, et qui publicitus Athenis ad ludos mittebantur solennes, cives semper erant honoratissimi; quales ex sua quoque civitate mitti voluit Plato τοὺς ἀρχοντας τῆς θιωρίας ἐκάστης, de Legib. XII. p. 947. a. Unus erat plerumque Ἀρχιθεωρός. τῶν ἀρχιθεωρῶν tamen meminit et Andocid. p. 32, 44. Herodotus τὴν θιωρίδα νῆα fuisse scribit πλήρεια ἀνδρῶν τῶν πρώτων Ἀθηναίων. Stabat Attica Theoris in Delum traiectura ἐπὶ Σουνίῳ. Hinc in Delum olim traiecit etiam Latona: Hyperides in Deliacā, ἀπ' ἀκρας τῆς Ἀττικῆς ἡ Ληγὰ ἐπέβη τῆς νήσου: excitat ista Schol. in Aristid. Panathen. mstus clar. Burmanni. VALCK. — Laurentio biremis quaedam, quam Delum iam inde a Theseo quotannis mittebant: vere quidem, atque ex Platonis initio Phaedonis; sed uberius, quam fuerat necesse. De sacra hac nave θιωρίδι et θιωροῖς libet post diligentem Ez. Spanhemii ad Callim. H. Del. vs. 314. et Valckenarii in Ammon. lib. II. 3. operam silere. WESS.

CAP. LXXXVIII. 5. προτίρην ἰωῦτοῦ ἐξέλασιν) Turbae amanuensium de corruptis testantur verbis. Si Valla dedisset, hic suam ipsius priorem abitionem sive abiectiōnem Aeginetis inputans, diceres conspirare cum Pässeoneo: verum eius non sunt, addita a correctore Phoenice, incertum quo ex codice. [Immo vero ipsius Vallae verba sunt.] Quod recepi, μωφόμενος - - - προτίρην ἰωῦτοῦ ἐξέλασιν, omnes motus sedat, indignationem Nicodromi exponens, ob prius iniunctum sibi exilium. Tale lib. V. 76. ὅτι ἐπὶ Πισιστρατιδίων ἐξέλασιν ἐμνηνέντες - - ἀπίκοντο. Non nescio, Cel. Gronovio aliud placuisse: sed suum cuique pulcrum. Retulit ad Nicodromum Philosophi locum Polit. V. 6. ἐν Αἰγίνῃ. ὁ τὴν παῖξιν πρὸς Χάρητα πράξας ἐνχειρίσει μεταβαλεῖν τὴν πολιτείαν: in Aegina urbe mutare reipublicae formam aggressus est is qui oppidum Chareti prodiderat, magnus Casaubonus ad Polyb. p. 185. Ed. Gron., dubius nonnihil ob Charetem. WESS.

CAP. LXXXIX. 3. ἰδίοντο χρῆσαι σφι) Ipsa in his veritas. Supra III. 58. ἰδίοντο τῶν Σιφνίων δέκα τάλαντά σφι χρῆσαι, rogantur Siphnios ut sibi decem talenta darent mutua: et οὐ φασκόντων δι χρῆσειν τῶν Σιφνίων. Quod deinceps [lin. 6.] διδοῦσι δι πινταράχμους, sani coloris est, sicuti ἰλυσάν σφαις διμνίως, binis in singula capita minis, lib. V. 77. Theocritus Idyl. XV. 19. ἰπταράχμους κυνάδας, quemadmodum ex Aldina principe exlmie reparavit R. Bentley Diss. de Epist. Phalar. p. 443. Iustum praeterea [lin. 7.] δωρίνη --- δούμαι, neque latuit Th. Galeum. Superius c. 62. ὑπιδειντο δωρίνην δόσειν τῶν ἰωῦτοῦ πάντων, Homeri praescripto Od. i. 267. ἢ καὶ ἄλλοις Δάης δωρίνην: ubi Schol. δωρίαν, quod eius hic sedem invaserat violenter. De praepositione non rixabor, cuius alioqui absentia nocet nihil. Prudenter vero Corinthii, apud Athenienses causam perorantes, harum xx. navium, istis olim publice concessarum, mentionem interserunt apud Thucyd. I. 41. WESS.

6. διδοῦσι διμ. εἴκοσι νίας) Hoc civitatis suae beneficium postea temporis Atheniensibus in memoriam frustra revocarunt Corinthii apud Thucyd. I. 41. νῶν μακρῶν σπανίσαντες ποτε πρὸς τὸν Αἰγινήτων ὑπὲρ τὰ Μηδικὰ πόλεμον παρὰ Κορινθίαν εἴκοσι ναῦς ἐλάβετε: qui illic μετὰ pro ὑπὲρ scribendum putabat, nunc, opinor, coniecturam suam repudiabit. VALCK. — Quod adicitur πινταράχμους ἀποδόμειοι, vendentes vertunt, et de vera venditione Larcherus accipit: mihi (nescio quam recte) quinque illae in singulas naves minae de locationis pretio intelligendae visae erant: quam in sententiam fortasse Ἀπίδωρο apud Suidam ἐξιδῶκε, παρίδωκε, exponitur. S.

9. νίας τὰς ἀπάσας) Liberalitate schedarum cultior nunc ordo, qualis et lib. VII. 9. Ὑστέρησαν, [lin. 10.] locum retinere poterit, fortasse tamen progenitum ex priorē ὑστέρησαν, cui tot vindices adsunt. Frequens utriusque permutatio, etiam in Thucyd. lib. VIII. 44. WESS.

CAP. XC. 5. ἱφίρουν τε καὶ ἄγον τοῦς) Optime vertit Galeus in notis, depraedabantur; neque enim Aeginetas ferebant et agebant, [ut erat in Vallae latinis, quae intacta h. l. Gronov. servavit;] sed ex agris popularium rapiebant agebantque quae ferri agique poterant. Semper apud veteres in isthac usitatissima formula observatur a Grammaticis

tradita significandi differentia. Quam portabant praedam, *φίμν*: quam prae se agebant, iumenta nempe, dicuntur *ἀγν*: sive *φίρεται τὰ βασταζόμενα*, *ἀγισθαι τὰ βαδιστικά*. Quia iumenta potissimum praedam efficiebant, frequenter legitur *τὴν λάβαν ἀγν* et *δαίνυν*. VALCK.

CAP. XCI. 4. *ἐκθύσασθαι*) Suidas hinc *Ἐκθύσασθαι* *ἐξιδώσασθαι καὶ ἐκμιλῆσθαι*. Obvium quoque in procurandis ominibus et prodigiis. Dio Cass. XLi. [c. 14 extr.] p. 179. D. οὐδὲν ἐκθύσαντο, nullum prodigiorum piaculis procuraverunt. Synesius Encom. Calvit. p. 74. B. οὓς οἱ τερατοσκόποι καὶ οἱ μάγισσες ἐκθύονται. Iunge Eustath. ad Homer. p. 1223, 51. [p. 1306, 19. ed. Bas.] WESS.

Ibid. *ἀγος* --- *ἐκθύσασθαι*) Impium scelus expiare non poterunt. In eandem sententiam dicitur *φόνου ἀγος ἐκθύσασθαι*: sed ex sanguine supplicis concepta macula nullo modo potuit elui. Qui lustravit Athenas Epimenides, *τὴν πόλιν* dicitur *ἐκθυσάμενος* Maximo Tyr. XXXVIII. 3. Significavit et *Ἐκθύσασθαι* iram Deorum piaculis sive victimis placare peculiaribus: *ἐξιδώσασθαι*, *ἐκμιλῆσθαι* Suidas interpretatur. Hoc sensu positum Euripidi latet apud Clem. Alex. Strom. V. p. 688, 27. [p. 424. B. ed. Lugd. Bat. 1616.] in *ἐκθυσάμενις*: cuius loco quod Grotius minus considerate scripserat *ὡς θυσάμενις*, ne Graecum quidem in tali structura, Barnesius nobis repraesentat ut Euripideum T. II. p. 510. vs. 243. Euripidis anapaesti sic scribi poterunt emendate: Πίμψαν μὲν ὦς ψυχᾷς ἀνέρων τοῖς βουλομένοις ἄθλους προμαθῆν, Πόθην ἱβλαστον. τίς μίξα κακῶν. Τίνα δὲ μακάρων ἐκθυσάμενους Εὐρὺν μόχθων ἀνάπαυλαν. VALCK.

7. *ἐξῆγον ὡς ἀπολλόντες*) In praegressis, *ἐξῆγον ἀπολλόντες*: sequunturque duo Codd. ὡς contemtim habentes. Sed enim voculae saepe, ubi sine detrimento reticeretur, sua via suusque lepor est. Superius c. 28. *διαβαίνει* --- ὡς αἰμήτων τὸν εἶπον. Plato Menex. p. 240. D. ἡγήλαστο βασιλεὺς διανοῖσθαι ὡς ἐπιχειρήσων πάλιν ἐπὶ τοῖς Ἕλλησι. Pausan. Bocot. cap. 13. p. 757. Λακεδαιμόνιοι --- τοῖς τεθνήκτας διανοοῦντο ὡς θάψοντες. Plura hoc de genere transmisit Cl. Abreschius, quibus locus alibi opportunior. Mox *ἐπιλαμβανόμενος*, [lin. 9.] tantopere a Cel. Cronovio laudatum, pristino, Eustathii citatione etiam munito, haud utique significantius [quam *ἐπιλαβόμενος*] est. Sed perseveret in nupera possessione. Optime

Hemsterhusius Noster ex *Polluce* et *Herodoti* verbis illud adscititium ἀπριξ̄ exterminavit: *Suidae* enim λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων ἀπριξ̄ εἵχετο, nihil ad *Herodotum*, etsi eius ex imitatione propagatum. WESS. — Conf. *Var. Lect. S.*

9. ἐπιλαμβάνόμενος δὲ τῶν ἐπισπαστήρων) Non ille cardinibus prehensis adhaerebat. Porti errorem in *Suida* iam correxerat ante *Kiusterum Hemsterh.* ad *Poll.* X. 23. cui optime Ἐπισπαστήρ id proprie fuisse dicitur, quo ianuam clausuri attrahebant; hoc *Odysseae* *Paraphrastes* dixit ἐπισπᾶσθαι τὴν θύραν καὶ ἐπιελθεῖν. Qui *Thracis* ista *Demosthenis*, idem *Eustathius* in *Od.* α'. p. 72. varias nobis enotavit adpellationes, quibus designaretur ianuæ marculus; inter illas est etiam ex *Herod.* ἐπισπαστήρ, ὃς καὶ ῥόπτρον ἐλέγχετο. Ut apud *Herodotum*, sic *Irene* dicitur ἱχομένη τῶν ῥόπτρων τῶν θυρῶν τοῦ ἱεροῦ, *Phylarcho* apud *Athen.* XIII. p. 593. v. cum *Ephesi* confugisset in templum *Dianae* *Ptolemaeus*. Ubi vulgatur apud *Xenoph.* Ἑλλ. VI. 35 r, 29. ἐπισπᾶσθαι τὴν θύραν εἵχετο τοῦ ῥοπαλοῦ, antiquitus lectum fuisse εἵχετο τοῦ ῥόπτρου monstrant haec *Harpocratonis*: ῥόπτρον - - - ἑνοφῶν Ἑλληνικῶν ἱστορῶν: ad *Lysiam*, qui testis ibid. citatur, vid. *clar. Io. Taylor* p. 103. Sed si *Herodotea* sunt, quae *Suidas* exhibet, nostris in exemplaribus voces aliquot videri deberent omissae: apud *Suidam* in voce Ἐπισπαστήρων ista leguntur absque scriptoris nomine: εὐρῶν προσιμμένας ταῖς θύρας, καὶ λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων ἀπριξ̄ εἵχετο. *Herodotea* videbantur *H. Stephano* *Thes.* T. III. p. 920. Neque negari potest huic illa loco satis esse accommoda, si εὐρῶν δὲ poneretur cum viro *Summo* ad *Pollucem* cui nunc illa forsitan in certi potius videbuntur imitatoris, ex hoc loco expressa. VALCK.

CAP. XCII. [6 seqq. ἀνάγκη λαμβεῖσθαι ὑπὸ Κλειμένης etc.) Scilicet in ea expeditione, de qua c. 76 seqq. S.]

16. στρατηγὸς ἀνὴρ) Specimen abundantiae est *Herodoteae*, quale c. 83. ἦλθε ἀνὴρ μάντις Κλειάνδρος. Dedi aliàs plura. [Series forsitan verborum talis concipienda, στρατηγὸς ὃ (sive τῷ) οὐνομα Εὐρυβάτης, ἀνὴρ πεντάειλον ἐπισκήσας. Sic quidem de eodem homine, IX. 75. Εὐρυβάτην τὸν Ἀρρῖον, πέντε πεντάειλον.] Victus *Eurybates* a *Sophane* tandem est, solvitque poenas, quas dudum meruerat, ut solent plerumque semper hoc genus bellatores. Valla *Sophanem* τοῦ Αἰνίου verterat de caelis, corruptissime in principe editio-

ne; filii nomen deinde accessit. Error cognitissimus ex lib. IX. 74. WESS.

CAP. XCIV. [2. ἀναμνησκοντός τι αὐτὸ τοῦ διαφάντος etc.) Redi ad lib. V. c. 105. S.]

11. Ἀρταφέρνηα τὸν Ἀρταφέρνηος) Tentavit ducis nomen Nob. Palmerius Exercit. p. 28. ob Arundelianum marmor, APIENTEA ex Seldeni descriptione ostentans. Ibi vero fractum et excsum illud erat, ductusque litterarum agnitu difficile: unde sollertissimus *Humphr. Prideaux* ad illud Chron. Marm. pag. 217. ΑΡΤΑΦΕΡΝΕΑ fuisse, merito coniecit. Nostro saepe, *Pausaniae* I. 32. *Cornelio Nep.* in *Miltiade* c. 4. atque omnibus potiori *Aeschyl.* Pers. vs. 21. *Artaphernes* audit. Quid *Datidi* Rex, nisi mandata absolveret, minatus fuerit, *Plato Menex.* p. 240. B. indicavit. WESS.

CAP. XCV. 3. ἐς τὸ Ἀλφειὸν πιδίον) Meminit *Homerus*, nominis causam testatus, *Iliad.* Z. 200. cuius *Valla* non recordatus in errorem incurrit, leniter et docte correctum a *P. Leopardo* Emend. VII. 20. Sequentia ex *Mastis* cultiora sunt. WESS.

9. ἱεθβάσαντες ἐς τὰς νείας) Parum absum a tribus ultimis abolendis, auctoribus utens *Codicibus*. Sunt sane ad sententiam nulli usui. Maneant tamen *Scholii* instar. Vterum de navium *Persicarum* hac expeditione numero discordiam attigit *Bosius* ad *Nepotis* *Miltiad.* c. 4. Quod deinceps autem [lin. 11.] παρὰ τὴν ἡμίον ἔχον τὰς νείας, vir eruditus ἦγον aut ἱετῆλλον malebat. Non desero schedarum consensionem. Ἐχον *Homero* idem nonnunquam ac ἱδάνην. Νῆν δ' αὖ ἐκ' ἀριστῆρ' ἔχει στρατοῦ, *Iliad.* N. 326. ubi *Eustathius*. Itidem *Herodotus*. WESS.

14. ὡς μὲν ἐμοὶ δοκέει) Damnable δοκέει minime, positum in lib. I. 152. Elegans quoque δοκέειν, *Gronovii* solertia lib. IV. 168. instauratum, atque alibi. Optionis itaque facultas. Conf. *Abresch.* *Dilucid.* *Thucyd.* p. 5. et de clade *Persarum* ad montem *Athon* c. 44. WESS.

CAP. XCVI. 3. ἐπέχον στρατιώσθαι) Vide ad lib. I. 80. Explicuit *Eustathius* σκοπὸν εἶχον κατὰ τῆς Νάξου στρατιώσθαι. *Geminum* lib. I. 153. ἐπ' οὗς ἐπέχετε τι στρατηλασίαν αὐτός. Mox [lin. 4.] μνημονοὶ τῶν πρότερον non repudio, quantumvis τῶν προτέρων in absurdis haud sit. Miſcentur talia et variantur; veluti in *Diodori* XVII. 69. et

Maximi Tyr. Diss. IV. c. 4. ubi *Davisius*. Τα πρότερον, quorum Naxii in memoriam redibant, lib. V. 34. WESS.

CAP. XCVII. 5. in τῇ 'Ρηναιῇ) Verius fortasse et 'Ιωνικώτερον ex Codicibus τῇ 'Ρηνιῇ. Thucydidī quidem certe, *Dionysio Halic.* pluribusque aliis, *Holstenio* ad *Ethnographi* 'Ρῆνι advocatis, 'Ρῆννα. *Pausaniae* itidem IV. 34. et *Diodoro* XII. 58. In *Harpocrate* ex Or. *Deliaca Hyperidis* 'Ρῆννα, in Excerptis vero Orationis apud *Sopatrum* ad *Hermogenem* p. 184. 'Ρῆννα saepius. Vide *Casauboni* Animadv. in *Athen.* X. 6. [Animv. T. V. p. 371. nuperae edit. Conf. vero etiam Animadv. T. II. p. 624.] et *D'Orvillii* Exercit. de Inscript. *Deliac.* in *Miscell.* Vol. VII. p. 109. WESS.

9 seq. in τῇ χώρῃ οἱ δύο θείοι etc.) Adscribo *Aeschini* verba ex *Dialog.* III. 19. hoc fonte, uti bene *Rev. Horreus*, derivata: *Gobryam* testantur missum in *Delum* fuisse, ὅπως τηρήσει τὴν νῆσον, in τῇ οἱ δύο θείοι ἔλυντο. *Cicero* lib. I. *Verr.* c. 18. paria, *Xerxis* expeditioni cum *Aeschine* tribuens, quod *Darii* aetate *Deliis* usu venit. Trecenta *thuris* talenta [lin. 14.] *Eustath.* ad *Dion.* vs. 525. hinc accepit. WESS.

9 seq. in τῇ χώρῃ οἱ δύο θείοι ἔλυντο) In *Aeschini* *Socr.* *Axiucho* p. 160. *Gobryes* *Magus* κατὰ τὴν τοῦ *Εἰζέου* διάβασιν missus dicitur in *Delum*, ὅπως τηρήσει τὴν νῆσον, in τῇ οἱ δύο θείοι ἔλυντο. Conf. *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* H. in *Del.* vs. 255. et *B. Brisson.* de *Regn. Pers.* II. p. 218. Secundum *Valerium* *Max.* I. 1. ext. 6. *Persae* mille navium numero *Delum* compulsi templo *Apollinis* religiosas potius quam rapaces manus adhibuerunt. Pietatem suam demonstrasse *Datis* dicitur *Pausaniae* X. [c. 28.] p. 867. λόγοις τε οὗς εἶπε πρὸς *Δηλίους*, factisque, cum inventum in nave *Phoenicia* signum *Apollinis* *Delum* detulit, ut *Tanagraeis*, quibus fuerat subreptum, restitueretur: coll. *Herod.* VI. 118. Quae sequuntur [lin. 14.] *Herodotea*, *Tzetzes* adhibuit *Chil.* I. vs. 863. Δάτις δὲ τῷ 'Απόλλωνι ἰνθυμῇ τῇ Δήλῳ Τάλαντα τριακόσια λιβανωτοῦ πρωτίστου: et *Eustath.* in *Dionys.* vs. 525. Unus plerumque *Datis* commemoratur, rarius facti ducis alterius *Artaphernis* mentione. Ubi in *Aristidis* *Miltiade* T. III. p. 269. *Datis* audit ὁ τοῦ στρατοπέδου κύριος καὶ ἡγεμὼν, *Schol.* *Ms.* ἐπιπλὴ, αἰτ, τὸν Δάτιν εἶδε κύριον πάντων τῶν πραγμάτων, διὰ

τοῦτο αὐτὸν μόνον ὀνομάζει. Illic et saepius in isto praestantissimo Clar. P. *Burmanni* Sec. Codice alter ducum vocatur Ἰνναφίρης, prout aliis etiam dicitur. VALCK.

CAP. XCVIII. 4 seq. Δῆλος ἐκινήθη -- πρώτα καὶ ὕστατα) Eadem *Eustath.* [ad *Dionys. Perieg.* vs. 525.] addito τὸ πρὶν οὕσα ἀκίνητος: [nempe ex l. 14.] incertum, utrum cum *Med.* et *Ask.* in negativa delenda conspiraverit. Enim vero quid pro eius praesentia ex *Codicum* numero disputari queat, prospicio. Nec revoco tamen, motus *Cel.* viri solerte disquisitione. [Haud dubie ex scholio a nonnullis adiecta negans particula; (ab aliis οὐ, ab aliis μηδέντοι,) non discrepante quidem sententiā.] Classicus *Thucydidis* locus ex lib. II. 8. accedere debet: "Ἐτι δὲ Δῆλος ἐκινήθη ὀλίγη πρὸ τούτων, πρότερον οὐκ ὀκισθεῖσα, ἀφ' οὗ Ἕλληνας μέμνηται: quippe memorabilis adprime. Nam si insulam tremor circa bellum Peloponnesiacum, quo modo Attici scriptoris verba accepit *Seneca* Q. Nat. IV. 26., agitavit, oblitus *Thucydides* huius fuit motus; neque inopportune propterea eius *Scholiastes*, καὶ μὴν Ἡρόδοτος λέγει, ὅτι ἐκινήθη ἐν τοῖς Μηδικαῖς. At, non recordatum fuisse, habet oblivionis et oscitantiae non laudabile crimen, a quo tum immunis *Herodotus* non erit ipsemet. Asseverat ad suam usque aetatem Delum πρώτα καὶ ὕστατα tremuisse: quae si paullo ante Peloponnesiacum quassata motu fuit, utique secunda vice ipso vivo et superstitie contremuit: prorogavit enim aevum in illud usque Graecorum bellum, memoratis etiam nonnullis lib. VII. 137. 133. atque alibi, quae eius tempora testantur. Quo tandem ergo pacto πρώτα καὶ ὕστατα ad ipsius aetatem usque? Equidem utrumque auctorem in concordiam vocare, quam supinitatis convictos relinquere, malim, *Thucydidis*que ὀλίγη πρότερον laxius sumere atque ad hunc *Deli* tremorem adplicare, tantoque cupidius, quod et ille *Nostri* exemplo in rerum futurarum prodigiis insulae motum censitum fuisse prodidit. Qui alia optant, *Cl. Wasse* ad *Thucydid.* consulunt. WESS.

Ibid. Δῆλος ἐκινήθη etc.) Quod additur, ὡς λέγουσι Δῆλιος, monstrat, ut puto, motum istum, quem tum sensisse videbantur *Deli*, rem Graecis passim ignotam fuisse, vel dubitanter receptam. Huic certe *Deliorum* narrationi fidem non adhibuit *Thucydides*; qui, paulo ante bellum

Peloponnesiacum, atque adeo septuaginta circiter annis post, quam haec evenerunt Herodoto narrata, innotam ante Delum scribit prima vice *κινθῆναι*, lib. II. c. 8. Historici utriusque loca compararunt viri clarissimi *Ios. Wasse*, *Ex. Spanhem.* [ad *Callim. H.* in *Del.* vs. 11.] et *Iac. Gronov.* et *Herodoti* meminit *Schol. Thucyd.* Quo tempore terram movisse secundum *Thucydid.* senserunt *Delii*, vixit quidem *Herodotus*, sed haec iam olim scripto consignata dudum ante videtur in vulgus emisisse; ut adeo *Delus* ipsi dici potuerit, si vera narrabant *Delii*, tum temporis *πῶτα καὶ ὕστατα μέγχι ἡμῶν συμβῆναι*: sic legit etiam ista *Valla*. *VALCK.*

8. καὶ Ἀποξίρετω) *Arch. Ἀποξίρετω* auctoritatem a *Thucydide*, *Diodoro*, *Cornelio Nepote*, *Stephano Byz.* in Ἀραῖα aliisque aufert. Enim vero *Herodotus* vulgatum probavit lib. VII. 106. et 151. et una cum eo *Ctesias* et *Plutarchus*. Sunt in Persicis nominibus plurima, quorum initium *APTA*, sunt quoque *Artobazanes*, *Artochines* etc. *WESS.* — Persuasum equidem habeo, scripturam istam Ἀποξ. non ab *Herodoto*, sed a sequiorum Graeculorum imperita temeritate esse profectum: quos quid induxerit ut in istum modum mutarint nominis formam, in *Var. Lect.* ad VI. 43, 6. indicavi. *S.*

14. καὶ ἐν χινθῶν etc.) *Gronovii* iudicium non temno, aliunde haec inculcata opinati. [Vide *Var. Lect.*] Versum non neglexit *Eustath.* hinc acceptum non docens. Immo, si quod suspicor, palam edere licet, quae succedunt, *δυνάται δὲ κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν* etc. [lin. 17 seqq.] sive explanationes titulorum regionum, Grammatici quidpiam olent, non Historici. *Herodotus* sane non ita adsolet. Sed enim maneant in possessione, quam Codicum conspiratio illis asserit. In oraculi versione αἰνῆτον immobilem maluit *Henr. Stephanus*, *Schediasm.* I. 22.; *Virgilius* tamen, *Inmotamque coli dedit et contemnere ventos* de Delo. *WESS.* — Quum et oraculorum responsa frequentissime adponere consueverit *Herodotus*, nec ab ullo alio digressionum genere abhorreant illius *Musae*; non satis equidem causae video, cur aut oraculi de terrae motu *Deliaeo* mentionem, eo quod illam codices nonnulli praetermiserint, aut cur *Persicorum* nominum interpretationem, quam libri ad unum omnes

h. l. insertam offerunt, a Scriptoris nostri more et ingenio alienam iudicemus. S.

14. καὶ ἐν χρησμῷ ἦν etc.) A Gronovii iudicio non dissiderem, si aliis etiam in Codicibus omitterentur oraculi versus, quaeque versum antecedunt proxima: sed quod addit vir Egregius, non magis Herodoto fuisse causam adscribendi oraculi, quam fuit Thucydidi, id vero miraturos scio, qui utrumque bene noverint. Oracula, portenta, somnia, et similia credulorum ludibria, Thucydides historicae gravitate censuit indigna; Herodotus ista talia non libenter tantum commemorat, sed ita, ut vix notam effugere possit hominis superstitiosi. Quantum hac etiam in parte distent isti duo, vel hic locus esse queat documento: terrae motus Herodoto prodigium esse videbatur, quo mala ventura Deus portenderet; secundum Thucyd. talis persuasio vulgi animos occupaverat, ἐλέγτο καὶ ἰδοίαι ἐπὶ τοῖς μέλλουσι γενέσθαι σημεῖναι. Sed legat quis Herodot. VII. cap. 57. VIII. 37. 65. 77. IX. 64. et 99. tum Thucyd. II. 17. VI. 70. VII. 79. et in his ingeniorum animadvertet differentiam. Semel tamen Thucydides, lib. II. c. 54., praedictionem memorat Athenis celebratam: Ἡξί Δαριακὸς πόλεμος, καὶ λοιμὸς ἅμ' αὐτῷ: et evaluisse tandem scribit, ut λοιμὸς non λιμός antiqua vocis scriptura crederetur. ἦν δὲ γε, οἶμαι, inquit, ποτὶ ἄλλος πόλεμος καταλάβῃ Δαρικὸς τοῦδε ὕστερον, καὶ ξυμβῇ γινέσθαι λιμὸν, κατὰ τὸ εἶνός οὕτως ἄσσονται. Hinc etiam constare poterit, quid de talibus senserit Thucyd. et quantum huius cauta perspicacitas Herodoti praestet superstitiosae credulitati. VALCK.

18. Δαρίῳ, ἐρεῖν) Occupantur eruditissimi viri in his examinandis S. Bochartus, Th. Hyde, Burtonus, et H. Reilandus in primis, Dissert. de Vet. Ling. Persica Sect. 23. 24. 61. [Adde Anquetil, Comment. Acad. Inscript. T. XXXI. pag. 365.] Res est obscura, et in penuria praeae Persarum dialecti implicata. Advertit tamen animum meum Ἐρεῖν Arch., cui facile primas tribuo ob haec veteris poetæ apud Hephaestion. Enchirid. pag. 19. Ἐρεῖν πῇ δῆτ' ἀνελθοῖς ἀθροῖζται στρατός. Quae quidem Simonidis si sint, (Iac. Uptoni ea coniectura,) pondus addent explicationi, tangentque Darii hanc in Graecos expeditionem: sententia namque, Dario sane infelices comparantur copiae. Haec

vir doctus ad *Dionysium* de Struct. Oration. Sect. 3. p. 23. WESS. — Apud *Hesychium* quidem Persicum vocab. Δαρπίος graeco Φρόνιμος respondere perhibetur. Sed mirari hoc loco, ut saepe alias, subit contraria inter se, sibi que ipsis parum constantia, doctissimorum hominum eorumdemque prudentissimorum eisdem de rebus simillimisque iudicia. Totum istum locum, quo Persicorum quorundam nominum continetur interpretatio, a *Wesselingio*, strenuo alioqui lectionum omnium, in quas consentiunt *Herodotei* libri, defensore, paullo ante vidimus indignum Scriptore nostro iudicari et a Grammatico quodam adsumtum: *Valckenarius*, is qui tot *ἰντίς* integrasque sententias, communi codicum consensu *Herodoto* adscriptas, ab aliena manu *Nostro* obtrusas adeoque rescandas censuit, de eiusdem loci sinceritate nullam ne umbram quidem suspicionis sibi obortam significavit. S.

CAP. XCIX. 1. ἐκ τῆς Δήλου) Reduxi quod olim legebatur: iterata enim toties *νήσου* vox accidit ingrata, scholii foetus. Προσέσχοντο, tot Codicibus protectum, volentibus relinquo. Non *Aristophanis* Plut. vs. 1097. τῷ μαρκίῳ προσέχεται nescio: sed in navium adpulsu qui posuerit, habeo neminem; qui vero προσέχουν, praeter *Herodotum* innumeros. Neque decerno, *Vallam* deinceps παραπλοῦς [pro περιπλ. lin. 4.] τὰς νήσους suis in schedis legisse: in meis nusquam certe. Persae circum *Cycladas*, Euboeam petentes, navigarunt. WESS.

CAP. C. 5. τῶν ἱπποβορίων) Sic de coniectura *Cl. Abr. Gronovius* ad *Aelian.* Var. VI. 1., quam *Masti* certissimam praestant. De his supra lib. V. 77. Quod autem post pauca [lin. 8.] ex *Arch.* adfertur a *Galeo*, ἐκλιπὺν τὴν πόλιν καὶ ἰλθεῖν εἰς τὰ ἄκρα, id additamentum in eo non reperitur. *Laurentius* explevit de suo orationem, ut mollior incederet. Tale de *Thespiensibus* lib. VIII. 50. αὐτῶν ἐκλειπότων εἰς Πιλοπόννησον. Alia hoc de genere *Cel. Hemsterhusius* ad Plut. vs. 1170. WESS.

8 seq. ἐκλιπὺν τὴν πόλιν εἰς τὰ ἄκρα) Indocti lectoris supplementum videtur, quod Codices praebent *Vallae* et *Arch.* ἐκλιπὺν τὴν πόλιν, καὶ ἰλθεῖν εἰς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας. Verbum enim *Noster* posuisset adcommodatius, qualia nonnunquam subiiciuntur phrasi ἐκλιπὺν τὴν πόλιν: vid.

quae clar. Taylor adscripsit ad *Lysiae* pag. 48, 49. Herodoteum, quod vulgatur, satis ista commendarent etiam sola VIII. 50., αὐτῶν ἐκλειπομένων ἐς Πειλοπόννησος: alia praeterea dedit Clar. Abresch. aptissima Diluc. Thuc. pag. 493. Illuc urbe derelicta fugere voluerunt, ubi Persicae classi non patebat accessus. Fuerunt ab antiquissimis temporibus infames Εὐβοίαις ἄκραι. Euboicae cautes, ultorque Caphareus, Virg. Aen. XI. 260. In Schol. ad Eurip. Orest. vs. 432. Nauplius Φρυγίας ἦν ἐπὶ ταῖς ἀκταῖς τῆς Εὐβοίας: frequens haeret illic etiam menda: scribendum ἄκρας: Εὐβοίαις ἄκραι Sophocli memorantur Trach. vs. 801. Ut hic Herod. meminit et τῶν ἄκρων τῶν Εὐβοϊκῶν, VII. 192. Dion Chrys. in Euboica pag. 99. D. δταν οὕτω πισθῇ τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας ὑπὸ τῶν νεῶν: orationis initio, μόλις, αἰτ, διασώθηναι πρὸς τὰ καὶ τῆς Εὐβοίας: sic proximum vocabant scopulosum mare. Ibid. p. 100. A. ἄγρια καὶ σκληρὰ τῆς νήσου τὰ πρὸς τὸ πλάγιος καὶ ταῦτ' εἶπεν ἐστὶ τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας λεγόμενα: scil. Herodoto VIII. 13. aliisque. Philostr. in Heroicis p. 716., τὸ λεγόμενον πῦρ ὑπὸ Ναυπλίου ἐπὶ κοίλῃν Εὐβοίαν ἐπὶ τοῖς Ἀχαιοῦς ἀρβῆναι. Livius XXXI. 47. Est, αἰτ, sinus Euboicus, quem Coela vocant, suspectus nautis: prostat ibi docta Dukeri nota. Sunt itaque eadem propemodum τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας et τὰ ἄκρα. Cur sic dicantur, ex his Polyaei p. 300., εἰ δὲ ἡ θάλασσα κοῖλη γίνετο, similibusque et hodieum usitatis licet aestimare. VALCK.

12. ἐὼν τῶν Ἑσπερίων τὰ πρῶτα) Ionicis Atticisque tritissima locutio. Euripid. Med. 917. Οἶμαι γὰρ ἐμᾶς τῆςδε γῆς Κορινθίας τὰ πρῶτ' εἶσθαι: et Orest. vs. 1252. τὰ πρῶτα κατὰ Πηλεσγόν' ἴδος Ἀργείων. Dio Cass. lib. XXXVI. p. 16. c. ὅτι τὰ τι πρῶτα τῆς βουλῆς ἦν. Synesius Dion. p. 35. v. Εὐδοξον ἀνδρα τὰ πρῶτα τῶν Ἀριστοτέλους ὁμιλητῶν. Non adcumulo plura. Vide Ti. Hemsterhusium ad Luciani Tim. c. 35. WESS.

CAP. CI. 2. κατὰ τίμινος) Cl. Reiskius loci proprium nomen arbitratur, cuiusmodi Siciliae prope Syracusas Τίμινος apud Ethnicographum. Venit olim in mentem, scriptum hic fuisse primitus κατὰ Ταμίνας, cuius in Strabonis lib. X. p. 687. [pag. 447. D. ed. Cas.] clarissima mentio, et in Stephano Byz. Cui cum omnes suspicioni refragentur Msati, forte Nostri τίμινος Iovis est Ταμνυναίης sive Apollinis, (variatur enim in titulo,) quo de

Strabo, ad oppidum Tamynas: tum τὸ ῥήματος verius μέλλουσque. WESS. — Sed articulum perinde ignorant libri omnes. S.

Ibid. κατὰ ῥήματος) Articulus saltem requireretur κατὰ τὸ ῥήματος: sic vicinum Apollinis templum fuisset designatum. Sed Herodotum scripsisse suspicor κατὰ Ταμύνας. Strabonem sequutus Harpocrat. in voc. Ταμύναι: πόλις ἔστιν ἐν Εὐβοίᾳ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐρετριῶν αἱ Ταμύναι. vid. Holsten. ad Steph. Byz. In urbis nomine scribendo Demosthenes et Aeschines sibi constant: ἐν Ταμύναις ἐτ' εἰς Ταμύνας legitur apud Dem. contr. Mid. p. 364, 301. c. Boeot. p. 578, 20. Aesch. contr. Ctes. pag. 66, 5, 14. qui in Or. de falsa legat. pag. 50, 40. τὴν ἐν Ταμύναις μάχην memorat, laudemque sibi reportatam; quo spectat Philostr. p. 508. VALCK.

3. κατασχόντες δὲ εἰς ταῦτα τὰ χωρία) Aestum Gronovii sedant duo Codices, κατασχόντες δὲ ταῦτα praeferentes, omisso εἰς, utique non male. WESS. — Adnotaverat in huius loci vicinia e cod. Med. aliquid Gronovius, quod quo pertineret pendebat animi, quum graeca suae Editionis constitueret, quumque Observationes suas conscriberet. Ex scriptura codicum Pass. et Ask. quibuscum noster etiam cod. F. facit; intelligitur, non εἰς ταῦτα, sed nude ταῦτα cognatum illis codicem Med. quoque praeferre. In eandem sententiam Valla graeca verba convertit, potitque his locis; quam versionem Wess. etiam tenuit, in Graecis licet εἰς praepositionem servans, unde haec prodibat sententia, navibusque in haec loca adpulsis. S.

9. ἔπιπτον ἐν ἡμέραις) Expulsum et Cl. Gronovio μὴν servari potuisse D'Orvillius ad Chariton. VI. 5. pag. 561. opinabatur; haud imprudenter quidem, nisi schedarum voluntas aliud postularct. Eretriae proditores [lin. 11.] Euphorbus et Philagrus sunt in Plut. de Garrul. p. 510. n., et Pausania VII. 10., ubi in Graecis Φίλαβρις Κυρίων, in Latinis melius. Strabonem memoria fefellit, quando lib. X. pag. 687. [pag. 448. a. ed. Cas.] de Eretria, τὴν πόλιν, αἰτ', κατίσκαψαν Πέρσαι, σαγηνεύσαντες, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς ἀνθρώπους τῷ πλήθει. Nihil hic talis modi. Platonis in Menex. pag. 240. verba in doctissimi scriptoris haerebant recordatione. Vide Clar. Valckenarium ad lib. III. 149. WESS.

11. Φίλαγρος ὁ Κυρίου) Hoc congruit Eretriensi nomen, non illud male ominatum Φίλαβρος, quod vulgatur apud Pausan. in catalogo proditorum Graeciae lib. VII. p. 546. Quando mox [lin. 15.] Eretrienses Persae dicuntur ἀνδραποδίσσασθαι κατὰ τὰς Δαρίου ἐντολάς, si iusserat Darius σαρπηνέειναι, fecerunt quomodo fecisse scribit praeter ceteros Strabo: vid. notata in lib. III. c. 149. Nullam Herodotum tamen istius rei fecisse mentionem monuerat iam Petavius in Iuliani p. 79. A. VALCK.

CAP. CII. 2. κατέργοντίς τι πολλόν) Laurentii Latina, magnam partem vastaverunt, κατεργάζοντις trium Codicum explicant, ad rem bene, modo isti formae ea inesset notio. Taliter κατεργάζεσθαι in Musis atque apud alios frequens. Fieri fortasse potuit, idem ut significatus illi participio adhaeserit: alioqui κατέργοντις valere oportebit, non, quae viri Cl. [Gronovii] versio, se coercentes, sed Athenienses in angustias cogentes et concludentes, veluti lib. V. 63. [Sic quidem et Thucyd. VI. 6. κατέργον αὐτοὺς τῷ πολέμῳ καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν.] Adsunt et uberes correctionum viae, Reiskii sollertiā munitae, κατεργόντις, multa mala inferentes; καταργέοντις h. e. καταρᾶν-μούντις, tempus nihil agendo consumentes; καταράττοντίς τι πολλόν, magno impetu irruentes. Eas ego premere non ausim. Vastitatem agrorum, a Persis tum effectam, Plutarch. Aristid. p. 321. A. indicat. WESS.

3 seq. δονόντις τὰντὰ τοὺς Ἀθηναίους ποιήσιν etc.) Haec, nec Vallae neque ceteris intellecta, recte ceperunt Gronov. et [Bellanger] l'Auteur des Essais de Crit. pag. 184. Vicinum κατέργοντις πολλόν vellem nobis explicuissent. VALCK. — Hoc quidem percommode a Wesselingio expositum est. S.

4. ὁ Μαράθῶν) Δρυϊνὴς ἡ λίξις, ὁ καὶ ἡ Μαράθῶν, monitore Eustath. ad Odys. p. 1568, 44.; Ionum ore ἡ Μαράθῶν, ni fallit Thom. Magister: fallere autem H. Stephanus App. de Dialect. pag. 157. decernit, Grammatico Herodotum lib. I. 62. et hoc ipsum aliaque ex c. 107. obliiciens. Sed enim ἡ Μαράθῶν hic in schedis: neque latet, quantum sibi amanuenses in mutanda Scriptoris dialecto indulserint. Adde Porphyrium Q. Homer. VIII., τὴν Μαράθῶνα Ionibus vindicare, et eruditos Thomae M. interpretes. WESS.

CAP. CIII. [3 seqq. Μιλτιάδης, τοῦ τὸν πάτριον etc.) Conf. cap. 39-41. huius Musae. S.]

16. *πέρην τῆς διὰ Κοίλης καλουμένης ὁδοῦ*) Sic *Io. Meursium* Ceram. Gem. c. 24. secutus pingi iussi. Διακοίλης, nexis vocibus, consistere non potest. Atticae Κοίλη e *Marcellino* scriptisque marmoribus nota, haud longe Ceramico aberat. Unde *Aelian.* Nat. Anim. XII. 40. Μιλτιάδης δὲ τὰς ἱπποὺς τὰς τρεῖς Ὀλύμπια ἀνιλομένης ἔβαψεν ἐν Κεραμεικῇ καὶ Εὐαγόρας ὁ Λάκων. Quae cuncta hinc derivata cum sint, bene *Iac. Perizonius* ad *Aeliani* Var. IX. 32. τρεῖς Ὀλυμπιάδας reposuit, alioqui τρεῖς Ὀλύμπια, cum *Cl. Io. Matth. Gesnero*, qui de equabus huiusmodi erudite in *Columellam* de Re Rust. III. 9. *WESS.*

Ibid. τῆς διακοίλης καλ. ὁδοῦ) Cum *Io. Meursio* in Ceramico Gem. c. 24. scribendum censeo, *πέρην τῆς διὰ Κοίλης καλουμένης ὁδοῦ*, *ultra viam, quae, quod trans Coelam ducat, nomen inde suum accepit.* Fuit enim sepulcrale *Cimonis monumentum* prope urbem ἐν Κοίλῃ, atque adeo *ultra viam*, quae vocabatur ἡ διὰ Κοίλης ὁδός. *Marcellin.* in *vita Thucyd.* p. 3, 25. πρὸς ταῖς Μελίσις πύλαις καλουμέναις ἴστιν ἐν Κοίλῃ τὰ καλούμενα Κιμωνία μνήματα. Huic vitae subiectus scriptor incertus, a praecedentium auctore diversissimus, (cuius incipiunt observata p. 7, 46. [ed. Duker] ab Ἰστρίῳ) p. 9, 23., ἔστι δὲ αὐτοῦ τάφος πλησίον τῶν πυλῶν ἐν χωρίῳ τῆς Ἀττικῆς ὃ Κοίλη καλεῖται. conf. tertius vitae *Thuc.* scriptor p. 12, 12. Praeter Archinum, *Meursio* memoratum de *Pop. Att.* in Κοίλῃ, qui ἐκ Κοίλης censerentur cives innotuerunt Attici *Chaeredemus Εὐαγγέλου*, *Phidon*, et *Leptines* ex *Schol.* in *Aristoph.* Av. 1128., *Isocrate* p. 375. v. *Demosth.* p. 397, 104. *VALCK.*

20. *πρεσβύτερος τῶν παίδων τῷ Κίμωνι*) Consimili structura εἰς μὲν δὴ τῶν ποταμῶν τοῖσι Σκύθῃσι lib. IV. 51. et lib. IX. 107. καὶ ἡγάγετο ἐς ἑαυτοῦ Δαρίῳ τὴν γυναῖκα, filii *Darii* uxor. Error *Thomae Mag.*, παρὰ τῷ πατρὶ ἐxplicantis ἡγουν τῷ πάππῳ, reprehensus merito fuit a *P. Leopardo Emend.* VII. 20. et *I. Rutgersio* Var. Lect. I. p. 33. *WESS.* — At sicut IX. 107. dativus Δαρίῳ non a substantivo γυναῖκα, sed a verbo ἡγάγετο regitur; sic IV. 51. dativus τοῖσι Σκύθῃσι pendet; a sequente verbo ἴσθι, et h. l. dativus τῷ Κίμωνι a verbo ἦν pendet: quā structurā in graeco sermone nihil usitatius. *S.*

22. *παρὰ τῷ πατρὶ Μιδας*) Recte *Eustath.* in *Il.* β. pag.

239, 16., ὡς παρ' Ἡροδότῃ Πατρὶς ὁ ἀπὸ πατρικοῦ ἀδελφοῦ
 διῆς, εὖτε νῦν ('Ιλ. β'. 661.) ὁ ἀπὸ μητρικοῦ, Μήτρως. Hac
 etiam in voce sibi constat Herodotus lib. II. c. 133. IV. 76.
 VII. 10. In his nostris errasse Thomam Magist. I. Rutgers.
 ostendit Var. Lect. pag. 33. VALCK.

CAP. CIV. 8. καὶ ὑπὸ δικαστήριον) Additā ex Codd.
 copulā sermonem, nonnihil antea hiuleum, instruxi.
 Quod proxime autem [lin. 7.] τοιθεῖν μιν οἱ ἰχθῆροι, in μιν
 docti viri suspicione conversum memini, quoniam αὐτὸν
 ἀγαγόντες consequitur. Elicerem ego posterius potius fide
 eorundem librorum, si quae rei necessitas; qualis in He-
 rodoteā redundantia et aliorum nulla. Confer Diodoro ad-
 posita lib. I. 97. IV. 39. WESS.

CAP. CV. 2. Φειδιππίδην) Corn. Nepos expressit,
 Philippidemque cursorem eius generis, qui hemerodromi
 vocantur; ubi in cursoris, prorsus uti hic, nomine libri
 non conspirant, Phidippidem dantes. In Polluce III. 148.
 Φιλκπίδης ἡμεροδρόμος, hinc, opinor, acceptus: eadem Lu-
 ciani scriptura T. I. 727., Plut. Malign. p. 862. Λ., Pausan.
 I. 28., Libanii T. I. p. 138., Plinii Hist. N. VII. 20., Solini
 Polyh. c. 1. Non me clam est, Viros clar. Salsasium Pal-
 meriumque Φειδιππίδην ubique praeferre ob Herodoti exem-
 plum: at dubium illud est. Retinebo tamen, valde me-
 tuens de explorata scriptionis eius veritate, Φειδιππίδην. He-
 merodromos, εὐ χρωμένους ὑποδήματι ἐν ταῖς ὁδοῖς, Musonius ἀν-
 ποδῆσιαν collaudans in Stob. Sermon. L. p. 18., testimonio esse
 voluit: plura de iisdem et elegantia vetus scriptor in Steph.
 Sched. VI. 2. WESS.

7. Ἀθηναίοισι μελιῦσαι ἀπαγγεῖλαι) Eadem hinc de Pane
 narrat Pausan. I. p. 68. similia Suidas in Ἰππίας. Huic, a
 Miltiade forsā excogitatae, fraudi similem commentus
 est Pericles, narratam Frontino Stratag. I. cap. xi, 10. Et
 summi duces Archidamus, Agesilaus, Epaminondas, ple-
 bis superstitione scienter leguntur usi. Tegeatis non mi-
 nus quam Atheniensibus istam Panis adparitionem visam
 fuisse veram ex Pausaniae constat Arcad. p. 710. In Schol.
 mato ad Aristidis Panathen. Philippidae, seu Phidippidae,
 dixisse fertur Pan: ὅτι τῇ μάχῃ παρίσταμαι ἐπὶ δὲ Ἀθηναίους
 τιμᾶν με. Huic quoque divino iussui libenter Athenienses
 rebus compositis obsecundasse docet Herod. [lin. 12.] ἰδὲν-
 Herodot. T. VI. P. I.

σαντο ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει Πανὸς ἱρόν. Testis est et Pan ipse *Lucianus* T. I. p. 272. [Dial. Deor. XXII. 3.] Ἀθηναίοισι συμμαχίας οὕτως ἡρίστισα ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστίον ἤρεθ' μοι τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. Panis αὐλίου et τὸ τοῦ Πανὸς dixit *Aristoph.* Lys. vs. 722. et 910. Alia dedit *Meurs.* Athen. Att. II. c. 8. In Schol. ed. ad *Aristid.* T. II. p. 172., Pani dicuntur βωμὸν ἰδρύσασθαι et θυσίας ἐπιτελέσαι. *Herodotea*, καὶ λαμπάδι ἰλάσκονται, [lin. 14.] *Meursius* attigit in Gr. Feriata voc. Λαμπάς. VALCK.

9. γινομένου σφίσι χρησίμου) Odiosa vocis ἥδη repetitio nunc cessabit. *Hermogenis* Schol. in praegressis eam neglexit, εἴνου ὅντος αὐτοῖς repraesentans. Potior *Pass.* voluntas, in quam *Reiskii* inclinavit opinatio, mox, [lin. 10.] sicuti in duobus Msstis, τὰ δ' ἔτι legentis, proba utique sententia. Scholiastes ille τὰ δὲ, καὶ ἰσχυρὸν tantum. *WESS.* — Quum in ed. Gron. aliisque ante *Wess.* sic legeretur, εἴντος εἴνου ἥδη Ἀθηναίοις, καὶ πολλαχῶ γινομένου ἥδη σφίσι χρησίμου, perspecte *Reiskius* monuerat, priori loco delendam ἥδη particulam: eamque cum Scholiaste *Hermogenis* recte ibi ignorant codices nostri F. et Paris. b. ac puto equidem etiam alii, in hisque cod. *Pass.* e quo quum notatum reperisset *Wess.* ignorare eum in hac regione istam particulam, ad iniquum locum referens eam notam *Vir* doctissimus, priori loco ἥδη tenuit, et posteriori loco abiecit. Pro εἴνου, quod nunc legitur, forsan εἴνους scripserat *Herodotus*, ut voluit *Koen* ad *Gregor.* Dial. ion. §. 71. S.

CAP. CVI. 2. διυτριάς ἐκ τοῦ Ἀθ. ἄστους) Obscura de *Phidippide* *Plutarchi* insectatio est, iniusta tamen. Spatium ab illo cursore, absolutum biduo, stadiis mcccxi finiit *Solinus* et magnus eius interpretas p. 33.; *Plinius* vero mxxl. Hist. Nat. VII. 20. ubi docte *Harduinus*. *WESS.*

Ibid. διυτριάς - - ἥν ἐν Σπάρτῃ) Plusquam mille ducenta stadia biduo confecisse *Salmas.* monuit ad *Solin.* p. 45. Miror quod scribit *Plutarch.* de *Herod.* Malign. p. 862. *Phidippidem* παρακαλοῦντα Λακεδαιμονίους ἐπὶ τὴν μάχην ἐκ τῆς μάχης γεγεννημένον. Ante pugnam Marathoniam Spartam missus, victoriae reportatae nuncius Athenas venit, *Luciano* teste T. I. p. 727. [Pro Laps. inter Salut. c. 3.] Λήγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἀρχοντας, - - Χαίρειτε, νικῶμεν, καὶ τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ

τῷ χαίρειν συνεκπιῦσαι: ubi forte scribi praestiterit ἡναπαύειν τῇ ἀγγελίᾳ. In Scholiis ineditis ad Aristidis Panathen. vatis iussu Plataeis missus ad ignem sacrum Delphis petendum ἀπῆλθεν εἰς Δελφοὺς, καὶ ἦλθεν αὐθημερόν χιλιούς σταδίους ποιήσας· καὶ ἔλθων εἰς Πλαταιάς, καὶ βίβλας ἐν μέσῳ τῷ πύρ ἱσταμένη, μὴ ἐνιγκῶν τὸν κάματον. VALCK.

12. ἦν γὰρ ἰσταμένου τοῦ μηνός εἰνάτη) Sermonis indolem hoc postulare Gronovius agnovit. Bene Vindob. et Plutarchus, in cuius Glor. Athen. p. 349. B. ἔκτῃ μὲν ἰσταμῆν Βοῆδromίωνος, simili peccato. Superius c. 57. καὶ ἰβδόμας ἰσταμένου τοῦ μηνός. Plutarch. Sympos. VIII. p. 717. B. τῇ ἑκτῇ τοῦ Θαρρηλιῶνος ἰσταμένου. In talibus enimvero pauca abunde sunt. Hic criminosa Plutarchi accusatio Malign. p. 861. r. Herodotum asperrime stringens, examen meretur. Negat τῆς πρῆστολῆν religionē Spartanos ab expeditionibus abstinuisse; audacter ea in re Pausaniae, Luciano, si tamen is auctor Ἀπορολογίας, c. 25., scriptori περὶ Ποταμῶν, cui Plutarchi nomen inponitur, Hermogeni, et quos plures Io. Meursius Miscell. Lacon. II. 9. adpellavit, obnixus. Ad hoc, partae victoriae Marathoniae diem sextum fuisse Boëdromionis, in perpetuum eius monumentum ad posterōs sacram: quod, ne vacillantem putes, ter insinuat, etiam in Camilli Vit. p. 138. A. Falsum propterea largiter Herodotum, alios turpiter circumscribere, coelum ipsum, dierum rationem, omnes res confundere. Gravis profecto accusatio; sed in insectatoris reditura (sicuti prudenter Ioach. Camerarius Prooem. in Herodot. p. 715. ed. Gronov.) caput. Nam de lege, (verba eruditi eius viri sunt) deque praelii die, sua fide adfirmante utroque, venia, opinor, dabitur ei, qui fidem Herodoti, proxime ad Marathonii certaminis aetatem pertinentis, atque ex illis, qui conflictui adfuerunt, haud pauca edocti, pluris sibi faciendam quam Plutarchi putaverit. At sextus tamen Boëdromionis dies sollemnis illi victoriae Athenis? Esto. Quid enim, si mense, cuius nomen Herodotus pressit, Metagitnionē, quo Spartaē Carnia celebrabantur, pugna in campo Marathonio fuerit pugnata? Carnia sane, pariterque luna, nondum pleno orbe fulgens, ne abitum Lacedaemonii maturarent, inpedimento erant, uti lib. VII. 206. Ita praelium festo illo die, quod accusator non dif-

fitetur, fuit prius, relato deinde in sextum Boëdromionis. Haec et plura pro *Herodoto* eruditissimus *Freret*, *Comment. Acad. Inscript.* T. XVIII. p. 158. *ed. Paris.* Dici speciose poterit, *Carniorum* nullam hic mentionem. Servemus ergo mensem Boëdromionem, et pugnam in xvi. eius diem conferamus. Nam Spartani nono mensis die ad belli consortionem invitati, post plenilunium confecto tridui itinere, Persis tantum quod profligatis, Athenas advolarunt. Sit, inquam, certamini dies xvi. Boëdromionis, potuit victoriae memoria anteverti, et sexto die sacrari, quod Mysteriorum sollemnia extremo eodem mense sanctissima essent, aut alia de causa. Neque insolens et praeter usum, ut victoriae sollemnis pompa alio celebraretur tempore, quam reportata ipsa fuerat. Persas Graeci ad Plataeas quarto Boëdromionis straverunt; *Eleutheria* tamen, recordationi eius rei dicata, die xiv. Maemacterionis peragebantur, *Plut. Aristid.* p. 332. A. Qua in opinione de consensu Cl. *Ed. Corsini* Fastor. Attic. Diss. IV. p. 184. gaudeo. Alia *H. Dodwell* de Cyclis Diss. VIII. p. 330. Utram autem cunque in re adeo remota adoptemus defensionem, *Plutarchus* causa cadet. WESS.

CAP. CVII. 3. ἐν τῷ ὕπνῳ) Quibus supervacuae hae voces, arbitrium illis relinquo. Adduntur infra c. 118. et 131. etiam III. 30. et 65., absunt VII. 12. De huiusce-modi per quietem visis Iocasta callide, Πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶ ἐνίπρασσι βροτῶν Μυθρὶ ξυμνιάσθησαν· ἀλλὰ ταῦθ' ὅτε Παρ' οὐδὲν ἔστι, ἴφαρ τὸν βίον φέρει, in *Soph. Oed. Tyr.* vs. 1000., quo et Cl. *Burmamnus* usus ad *Suetonii Caesar.* c. 7. Eum *Casau-* bonumque vide. Ego vero [lin. 4.] συνεβάλετο, cuius in talibus creberrimus usus, reposui. WESS.

12. παρὶν τι καὶ βῆξαι μεζόνως) Non sane miror, si istud quoque sternutamentum adparuerit ominosum *Herodoto*, εἰπόντι ὡς Ἰππίας - - - ἔπαψε καὶ ἔβηξε μεζόν τοῦ συνήθους, iuxta *Eastathium* in *Od.* ε'. p. 647. Ne *Xenophon* quidem παρὰ μὲν memorare dedignatus in historia, *Κυρ. Αναβ.* III. p. 178, 15., ne mali militibus videretur ominis sternumentum, ut οἰωνόν τοῦ Διὸς τοῦ σωτῆρος accipiendum persuasit. Insaniam popularem ridendo feliciter confutavit *Timotheus* apud *Polyaen.* III. c. 10, 2. vid. *Davis.* in *Ciceron.* de *Div.* II. 40. VALCK.

13. εἴα δὲ οἱ πρεσβυτέρῳ εἶναι) Concinne Mss. quorum iudicio [lin. 12.] μέζον praestabilius. Vere deinceps ὁ δῶν. Eustath. Ἰακόν δὲ Φασιν ὁ δῶν, Iliad. A'. p. 854, 14. [p. 795. ed. Bas.] testisque moris Ionici locupletissimus Hippocrates. Hippiae πταρμόν et dentem excussum exscripsit in Suidae Ἰππίας Aelianus aut Scriptorum alius quis. WESS.

CAP. CVIII. 4. πόνους - - - συχνεύς ἦδη ἀναρίστον) Scribendum arbitror ἀναρίστατο, vel ἀναταρίστατο, positum Herodoteo more pro ἀνέστητο, susceperant, ut vertit Valla; qui, nisi sic legerit, sensit tempus idem requiri, quale praecesserat ἰδιδώκεισαν. VALCK. — Perspecte Vir doctissimus; cuius emendationem Mssti libri firmarunt. S.

8 seqq. Quae dixisse narrantur Plataeënsibus Lacedaemonii, Herodoti praesertim ea de re iudicium, non miror invidiosa Spartanisque iniuria visa Plutarcho, qui T. II. p. 861. Οὐκοῦν, inquit, εἰ μὴ κακοήθης Ἡρόδοτος, ἐπιβουλοὶ μὲν καὶ κακοήθεις Λακεδαιμόνιοι, ἀναισθητοὶ δὲ Ἀθηναῖοι παρακροσθέντες, Πλαταιεῖς δὲ οὐ κατ' εὐνοίαν οὐδὲ τιμὴν, ἀλλὰ πολέμου πρόφασιν, εἰς μέσον ἐβίβησαν. Quid mirum inter aemulos, et suis quemque commodis invigilantes? Herodotea Spartanorum ingenio atque institutis minime disconveniunt. VALCK.

8. Ἡμεῖς μὲν ἐκαστέρῳ τε οἰκίῳ) Suum scriptori rediit. Ἐκαστέρῳ alienum erat, corrigendumque ex Foesii (Oecon. Hippocr. p. 184.) doctrina. Herodoti sunt lib. III. 101. εὐτοὶ μὲν τῶν Ἰνδῶν ἐκαστέρῳ τῶν Περσῶν οἰκίονσι. Hesychius: Ἐκαστέρῳ, περὶώτερῳ. Saepe Apollon. Rhod. IV. 90. etc. Μοχ ψυχρὴ επικουρίη [lin. 10.] uti νίκη ψυχρὴ IX. 49. et ἑλπίς ψυχρὰ Euripid. Iph. Aul. vs. 1014. et Iosephi Bel. Iud. I. 18, 3. WESS.

11. συμβουλευόμεν δὲ ὑμῖν δοῦναι ὑμίας etc.) Res testificatione Thucydidis lib. III. 55. extra dubii periculum, non insectationis Plutarchi, malignitatis hinc manifesta cubilia detegentis. Spartani-ne Plataeënsibus οὐ κατ' εὐνοίαν, ut Atheniensibus se iungerent, suaserint; an hos bello Boeotico, Plataeënsium caussa, expositos voluerint; dictu quidem nunc difficile. Cognitissimi tamen Athenis totaque Graeciᾷ Σπάρτης ἔνομοι, δόλια βουλευτήρια, Euripid. Andromach. vs. 446. WESS.

17. οἱ δὲ οὐκ ἠπίστησαν) Qui hic scribendum credidit οὐκ ἠπίστησαν, non recordabatur quod saepe legerat apud Sophoclem, ἀπιστῆσαι positum pro ἀπειθῆσαι. Saepius id ipsum legeremus apud veteres, si per correctores licuisset. Qui vulgo ἀπειθῆς, illis etiam ἀπιστος dicebatur: ἀπιστῶν idem erat ac ἀπειθῶν, vel εἶναι ἀπειθῆ. Zonaras in Lexico Ms. Ἀπιστος λέγεται καὶ ὁ μὴ πιθόμενος, ὡς Φησὶ Πλάτων καὶ Ξενοφῶν Κύρου παιδείας ἀ (p. 4, 14. p. 26, 11.) Εὐπιστοτάτους, (τοὺς) εὐπιθεστάτους ἢ μάλιστα πιθεμένους. Luculentus testis est Harpocration, Ἀπιστῶν, ἀντὶ τοῦ ἀπειθῶν, dixisse scribens Antiphontem et Isocratem: Ἀπιστῶν, τὴν ἀπειθῶν, Demosthenem (p. 70, 43. p. 71, 53.) aliosque plures. Antiphontis oratio citata periit: in Isocratis vulgatur ad Philippum Epist. p. 409. A. εἰ μὲν ἐπίσθης - - εἰ δ' ἠπειθήσας: reponendum ἠπίσθης ex Harpocr. Conf. Hesych. in ἠπίσθῃσιν. Inter Leunclavium et H. Steph. motam litem componere conatus Hutchinson ad Xenoph. Κυρ. Παίδ. p. 114. Sophoclis excitat loca, quibus nixus Stephano suffragatur: sed Sophoclea debet ille Aem. Porto, qui collegerat illa initio notarum in Xenoph. Ad Hesych. in Ἀπιστῶν et in Ἀπιστος errat Küster: recte indicat clar. Abresch. conf. Porti Lex. Ion. in Ἀπιστος et Ti. Hemsterhuis ad Lucian. p. 179. VALCK.

26. ταῦτα γινόντες ἀπαλλάσσοντο) In iudicio finium regundorum Boeoti non acquieverunt; inde ἀναγινόντες ἀπαλλάσσοντο, suadentes discesserunt Corinthii, ex fide librorum quorundam; pro Scriptoris dialecto haud insuave, uti H. Stephani Portique collectanea demonstrant. Sed muto nihil. De Hysiiis [lin. 31.] ante disputatum lib. V. 74. WESS.

CAP. CIX. [2 seq. ὀλίγους γὰρ εἶναι, στρατιῇ - - συμβαλεῖν) Intellige ὡς vel ὥστε συμβαλεῖν. S.]

6. ὁ τῷ κυάμῳ λαχὼν Ἀθ. πολεμαρχεῖν) Athenis κυάμοισι τὰς ἀρχαὶς αἰρεῖσθαι legitimum facit Pythagoras in Luciani Vitar. Auct. c. 6. et plures, a Davisio nominati ad Max. Tyr. Diss. XXII. p. 582. Io. autem Meursius, primum omnium Polemarchum Callimachum hunc creans, Att. Lect. II. 14. in fraudem Simsonium induit Chron. A. M. 3514., deceptum Pausaniae verbis l. 15., ubi Kühnius melius. WESS.

8. ἦν δὲ τότε πολέμαρχος Καλλίμ.) Incogitanter Io. Meursio Callimachus iste dicitur Athenis primus polemarchi munus

obiisse, Att. Lect. II. c. 14. *Meursium* sequitur *Kühnius* ad *Poll.* VIII. 92. Ut primus forte *Polemarchorum* *Callimachus* decem ducibus hoc tempore fuerit adiunctus undecimus, qui in acie honoratiorem ex lege locum teneret, (a qua suspicione non multum abfuit *Iac. Perizon.* ad *Aeliani* Var. Hist. p. 421.) certo constat non primum fuisse *Callimachum* apud Athenienses *polemarchum*. *Pausanias* verba I. p. 37. quibus solis niti potuit *Meursius*, vel aliter accipienda sunt, vel ita leviter refingenda, ut de *Callimacho* scripserit, ὅς, Ἀθηναίους πολέμαρχῶν, (vid. *Herodiani* *Philetaer.* a *Piersono* vulgatus p. 441.) ἤρξατο nempe μάχεσθαι, vel τῆς μάχης. Apud *Herod.* c. 111. τοῦ μὲν δεξιῦ κίριος ἦν αὐτῷ ὁ πολέμαρχος Καλλίμαχος: de eodem *Polemæ Soph.* p. 3. εἰῆχε γὰρ, καὶ τοῖς πρώτοις ἔταπτεν αὐτὸν ἡ πολέμαρχία. Nobile votum, quo *Dianæ* τῇ Ἀγροτέρᾳ ante pugnam *Marathoniam* se obstrinxerunt Athenienses, fecisse dicitur *Callimachus polemarchus* in *Schol.* ad *Aristoph.* Eq. vs. 657. Recte *Meurs.* observat, Athen. Att. II. c. 5., eadem sacra postea quotannis fecisse *Dianæ polemarchum*, quia primus olim *Callimachus polemarchus* ita instituit. Nolle eadem pag. scripsisset vir egregius, votum illud, *Dianæ factum*, ante *Xenophontem Herodotum* quoque retulisse lib. VI.; quem malignitatis accusat eo nomine *Plutarchus*. Apud *Plutarch.* T. II. p. 862. B. pro Φασὶ scribendum Φασί, nam votum nusquam memorat neque sacri solennis originem *Herodotus*, atque idcirco *Plutarcho* accusatur negligentiae I. c. ἰσπουδακῶς περὶ τὰς Ἀθήνας διαφερόντως, οὐδὲ τὴν πρὸς Ἀγρὰς πομπὴν ἱστορήσας, ἣν πέμπουσιν ἔτι νῦν τῇ Ἑκάτῃ χαριστήρια τῆς νίκης ἐορτάζοντες: in var. lect. πρὸς Ἀγροτέραν legitur; nisi sit ex Codicibus, alterum non mutarem, imprimis cum sequatur τῇ Ἑκάτῃ. Scripserat-ne forsan τῇ ἑκτῇ Θαργηλιῶνος? Isthoc die quotannis Athenienses τῇ Ἀγροτέρᾳ ἀποθύουσι τὰς χιμαῖρας iuxta *Aelian.* Var. Hist. II. 25. Qui huius sacri meminerunt viri docti, caute abstinuerunt loco *Xenoph.* Ἑλλ. IV. p. 302, 17. VALCK.

14 et seqq. ἰς κίνδυνον ἦκουσι μέγιστον) Scribi potuit: νῦν γὰρ δὴ ἐξ οὗ ἐγίνοντο Ἀθηναῖοι, ἰς κινδύνων ἦκουσι μέγιστον: ut forte legit *Valla.* *Herodoteo*, ἐξ οὗ ἐγίνοντο Ἀθηναῖοι, idem significat hoc *Demosth.* p. 204. ἀφ' οὗ γέγονεν ἡ πόλις: et *Lysiae* p. 115. ἐξ ἧσιν Ἀθηναῖοι αἰμνηστοὶ εἰσίν. Deinceps, [lin. 28.]

ταῦτα ὦν πάντα, ait, ἐς σέ' νῦν τείνει: sicut Eurip. Phoen. vs. 438. Ἄλλ' εἰς σέ τείνει τῶνδε διάλυσις κακῶν. Paene ultima Miltiadis, [lin. 31.] ἦν δὲ τῶν ἀποσπιδόντων τὴν συμβολὴν ἔλη, satis adparet quid sibi velint: una tamen adiecta litera, una ablata, clariora evaderent: τὴν δὲ (nempe γομην) τῶν ἀποσπιδόντων τὴν συμβολὴν ἦν ἔλη. Sed eleganter corrigit Reiskius, ἦν δὲ τῶν ἀποσπιδόντων τὴν συμβολὴν ἔχη: *vertique si vero iis adhaerescas qui student conflictum impedire.* τῆς αὐτοῦ γνώμης ἔχουμος dicitur Thrasybulus Thucydidi VIII. 81. De Callimacho polemarcho Polemon p. 16. τῶν ἄλλων πολεμάρχων διὰ τὴν ἐντιθέμενων τῷ πλήθει, ἢ τοῦτου ψῆφος προσγινώσκει τὴν ὅλην συμβολὴν ἐκείνη. Calida saepe ducum consilia sua videtur auctoritate moderatus polemarchus; cuius tamen in bellis sequentibus Atheniensium rara fit mentio. VALCK.

16. δίδονται) Laurentii palam est, nisi versio sit liberior, ad δίδεται ducit; quo modo corrector Pass. et Reiskii conjectura. loco δίδεται. Haud contemptibile vulgatum, (quod virum eruditum non fugit,) quid ab Hippia Medisque in Athenienses decretum fuerit, significans. Tale δίδεται IX. 73. et δίδεται sive δέδεται γίνεσθαι VII. 16. WESS.

22. κελιδόντων συμβαλέειν) lucundior additamento oratio, et consuetudini propior. Supra c. 106. ἦν -- μινός εἰνάτη' εἰνάτη δὲ etc. et IX. 11. στείχοντας ἐπὶ τοὺς ξείνους' ξείνους γὰρ ἐκάλεον etc. Adde lib. III. 12. WESS.

32. τὴν συμβολὴν) Hoc flagitat res ipsa, optime ab Arch. oblatum. Necessitatem mutationis agnoscunt viri docti, de adhaerente ἔλη solliciti. Scite Reiskius, ἦν δὲ τῶν ἀποσπ. τὴν συμβολὴν ἔχη: si vero iis adhaerescas, qui student conflictum impedire. Ἐχέσθαι τινος notum admodum: permutaturque in Cod. Ask. c. 116. ἔλον loco εἶχον. Abreschius ἦν δὲ τῶν ἀποσπ. τὴν συμβολὴν ἔλη, adscito ἢ γνώμη. Tritum sane Nostro ὡς ἐμὴ γνώμη αἰρεῖται II. 43. III. 45. IV. 127. plena dictione, quam defectam illis vocibus non recorder. Esto, in illo Msstorum silentio, sua cuique optio. Mihi dudum placuit, ἦν δὲ τὰ τῶν ἀποσπιδόντων τὴν συμβολὴν ἔλη, ut τὰ perierit ob sequens τῶν. WESS. — Vide Var. Lect. S.

CAP. CXI. 4. τὸν πολεμάρχον ἔχιν κέρας τὸ δεξιόν.) Rhetor Glaucias in Plutarchi Sympos. I. 10. Acontidis pugnὰ Marathonîa cornu dextrum Aeschyli testimonio con-

tribuit, atque ex illis Callimachum polemarchum fuisse, quippe Aphidnacum. Quod non quidem recusandum, modo praecipua ratio Callimachi, tanquam polemarchi, ducatur. Rex olim in cornu dextro imperabat, teste Euripide Supplic. vs. 657. Mutatâ reipublicae formâ polemarcho honor iste cessit. De serie tribuum, et quo se ordine exceperint, [lin. 5 seq.] ampla disquisitio Ed. Corsini Fast. Att. Diss. III. p. 119. et praecipue Diss. IV. WESS. — Conf. Taylor Lect. Lys. cap. 3. p. 235 seq. ed. Reisk. S.

CAP. CXII. 7. ὁρίωντες αὐτοὺς ὀλίγους) Eieci lōntas; Codicum imperio; haud inmemor creberrimi in Musis, nec semper necessarii, eiusdem usus. Si narranti Pausaniae veritas constat, diu ante Athenienses δρόμῳ ἰς τοὺς Λακεδαιμονίους ἔχρωντο Messenii, lib. IV. c. 8. Prisci certe Graeci non ita, Poëtâ Iliad. Γ'. 8. indice. WESS.

13. πρῶτον τι ἀνίσχοντο) Ubi Miltiades Aristidis T. III. p. 283. ἰδιώτας ἐξαγαγόν, ὡς ἐπ' αὐτῶν, ἐπανήγαγε νικηφόρους; Schol. in Codice clar. P. Burm. Ἰδιώτας λέγει οὐ τῶν πολυμικῶν, ἀλλὰ νίκης -- ἡ -- οὐ μάχης ἀπείρους, ἀλλὰ τοιαύτης Μυδικῆς νίκης. καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ στί λέγει, ὅτι τὸ (ἀν τότε;) πρῶτον Ἕλληνας ἐπίστησαν σχῆμα θιάσασθαι Μυδικόν. vid. Mazim. Tyr. xxx. 6. Aristoph. Nuh. vs. 958. et 981. VALCK.

CAP. CXIII. 11. πῦρ τι αἶψον) Est cui πῦρ τι αἶψον manditur, oblito eam verbi formam Graecis auribus insolentem esse. Ignem sibi postulabant, quo fugientium Persarum naves incenderent. WESS. in Addendis. — Scribens ista Herodotus, ut multa saepius alia Homericæ, sic h. l. respexisse videtur illud Hectoris ex Iliad. ε'. 718. adclamantis Trojanis, Οἷσσι πῦρ. S.

CAP. CXIV. 1. ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ) Glossam cum vera voce Gronovius mutavit optime. Πόνον, Nostri studio, Procopius creberrime: veluti, ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ γινόμενος, Bel. Pers. II. 25. Ex Sosioratis Graecis Rutilius Lupus de Figur. Sent. p. 3. Deinde in ipso belli labore ac periculo deseruit nos Philippus. Callimachi nomen, quod Codicibus nonnullis abest, delere non austineo, quippe orationem colorans. Ipsum autem innumeris confixum sagittis et iaculis inmotum stetisse, nugantur Rhetores: ἔμειν ἐν τῷ τῆς στάσιως σχήματι, καὶ ἰδοὺμα ἰστάται, πιστὴν μὴ δυνάμετος, Polemo Or. 1. p. 2. WESS.

4. Κυναιγεῖρος) Sic *Aeschyli* fratrem plerique indigent. At Κυνίγειρος est (quemadmodum et schedis *Med.* et *Paris.*) ποῖtis. Οὐ σε μάκαρ Κυνίγειρε, τὸν ὡς Κυνίγειρον ἔγραψε Φᾶσις, *Anthol.* lib. IV. p. 453. ubi *Brodaeus*. Laudabilis *Cynaegiri* audacia a *Justino* lib. II. 9. *Polemone* Or. 1. atque aliis ita pingitur, ut supra fidem longe sit. Fluxit ex frivola Atheniensium et Sophistarum iactantia, in certamine Marathonio inmanem in modum exsultante. *WESS.* — Conf. *Iacobs* ad *Anal. Br.* T. II. p. 200. S.

Ibid. Κυναιγεῖρος ὁ Εὐφορίωνος) *Cynaegiri* militis Atheniensis rabiem, Persicam navem retinentis, explicatius enarrat *Iustinus* II. 9. *Callimacho* quid evenisse diceretur tacet *Herodotus*, obortam Epizelo coecitatem tradens c. 117. Sophistarum ingeniis exercendis *Callimachus* praesertim et *Cynaegirus* praebuere materiam: duae nobis supersunt *Polemonis* orationes, utriusque laudes decantantis: de *Callimacho* non nominato vid. *Aristid.* Panathen. I. p. 216. *Scholiastes* ibi Ms. et *Cynaegiri* facinus enarrat, et *Callimacho* quid evenerit. Tres istos patriae defensores egregios memorant *Aelian.* de Nat. An. VII. 38. *Maximus Tyr.* V. 9. τὴν Κυναιγεῖρου χεῖρα, καὶ τὴν Πολυζήλου συμφορὰν, καὶ τὰ Καλλιμάχου τραύματα: ubi docuit *Davisius* alibi quoque *Herodoti* *Epizelum* [c. 117, 5.] dictum Πολυζήλον, et *Plutarcho*. Epizeli loco *Stesilaum* nominat cum *Miltiade*, *Callimachi* et *Cynegiro*, *Tzetzes* Chil. I. vs. 867. Unum de decem ducebatur *Stesilaum* in praelio cecidisse novimus ex *Herodoto*; plerorumque nomina ignorantur, quorum gloriam *Miltiades* obscuravit, qui δίκαιος αὐτὸς στρατηγὴσας, μόνος, ὡς εἰπὴν, ἐνομάζεται, καὶ ταῦτα Ἀριστίδου τοῦ Λυσιμαχοῦ παρόντος, ut scribit *Aristid.* T. III. p. 286. Milites gregarios *Cynaegirum* et *Epizelum*, sive *Polyzelum*, in duces transformavit qui *Plutarchi* nomen mentitus confinxit *Parallela* quae vocant *minora*, T. II. p. 505. c. quique magnam mendacis libelli partem, ista quoque, descripsit *Stobaeus* p. 91, 11. Propter tot egregia vetustatis monumenta credere maluissim, *Stobaeanis* hic illic ex isto fuisse libello ab alia manu inculcata; sed in suo Florilegio eadem iam legisse *Photium* monstrant Scriptores citati, quorum nomina et opera pleraque etiam omnia ficta sunt. *VALCK.*

[5. τῶν ἀφλόστων. Vide *Heynii* *Observ.* ad *Iliad.* 6. 717. et quae mox ad c. 115, 2. notamus. S.]

CAP. CXV. [2. ἐξανακρουσάμενοι) Interpretatus sum in puppim remigantes, tamquam esset ἐπὶ πρύμνῃν ἀνακρουσάμενοι, quo Noster lib. VIII. c. 84. utitur: similiter Larcher, ils se retirèrent sans revirer de bord, coll. Schol. Thucyd. I. 50. Quae interpretatio haud male conveniret huic loco, si proris littori obversis stetissent naves. Atque hoc ipsum quidem ita cogitari posset, si ἄφλαστα, (c. 114, 5.) quae manu tenuisse Cynaegirus perhibetur, cum Grammaticis nonnullis (de quibus Heynius ad Iliad. δ'. 717. et ε'. 242.) eadem intelligere liceret quae aliàs ἀκροπόλια. Sed hi quum a doctioribus manifesti erroris arguantur, aplustre in puppi navis fuisse praecise contententibus; rectius ἐξανακρουσάμενοι intelligitur citatis (valide pulsatis) remis sese recipientes. Neque enim magis huius loci est Gronovii interpretatio, quam Wesselingius etiam tenuit, navibus caeteris inhibuerunt, dictione ex Ciceron. ad Attic. lib. XIII. Epist. 21. repetita. S.]

4. τὰ ἐξ Ἐρετρίης ἀνδράποδα) Offenderunt Plutarchum τὰ ἀνδράποδα, de captivis Eretriensibus. Potuisset leniore vocabulo αἰχμαλώτους, uti deinceps, eos Scriptor describere: hic ex Persarum iudicio, quibus utique pro mancipiis capti illi, sive ἀνδραποδισμένοι post pauca. Mox [lin. 5.] ἀπαικόμενους ἐς τὸ ἄττυ speciem praefert, nihil amplius. WESS.

6. αἰτὴν δὲ ἔσχε Ἀθηναίοισι etc.) Large coniecturis indulgetur. αἰτὴν ἔσχε Ἀθηναίοισι non aliud erit ac Ἀθηναίους, et hoc ἀντὶ τοῦ, οἱ Ἀθηναῖοι ἔσχον αἰτὴν, Athenienses culpam sustinuerunt; sic Portus, non considerato, ne quid amplius dicam, haec Athenienses non tangere, sed Persas. Plutarchi αἰτὴν δὲ ἔσχον laudatore gaudet docto viro, acceduntque ex parte quadam libri αἰτὴν ostendentes: tum mox [lin. 7.] αὐτοῖσι, uti duobus in Codd., oportebit. Sententia sane tolerabilis: Ferebantur Atheniensibus ipsis Alcmaeonidarum fraude haec machinati. Non raro enim αἰτίαν ἔχειν, idem ac, dici, nominari, ferri, κατηγορεῖσθαι, Casaubono in Athen. IX. 2. [Animadv. T. V. p. 15. nuperae edit.] ciusque exemplo ad Aeschin. Dial. 1, 2. Horreo, docte monentibus. Sed enim ἔσχον nusquam in schedis. Gronovii sententiam, inpeditam multum, adnotationes explanant. Vulgata mihi non displicent, modo αἰτὴν δὲ ἔσχε αὐτοὺς ἐν Ἀθηναίοισι struantur. Consimili-

ter lib. V. 70. τὸν δὲ Κλεομένηα εἶχε αἰτὴν Φοῖτῶν: et cap. 71. Φονεύσαι δὲ αὐτοὺς αἰτὴν ἔχει Ἀλκμαιωνίδας: quae et in *Porti* penu. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

Ibid. αἰτὴν δὲ ἔσχε Ἀθην.) Plutarchi editi lectio T. II. p. 862. c. αἰτὴν δὲ ἔσχον, mihi, ut aliis, genuina videretur, nisi hic sequeretur αὐτοὺς. Αἰτίας ἔχειν, ut saepe apud alios, apud Plutarchum etiam significat dici, perhiberi, ex. gr. T. II. p. 803. c. 807. E. 850. B. 959. E. 1134. B. vid. *Casaub.* in *Athen.* IX. p. 368. b. Mos usitatus scribendi illic quoque substitui potuit Herodoteo. Quod aliis diceretur, αἰτίας ἔχουσιν Ἀλκμαιωνίδαι Φονεύσαι αὐτοὺς, vel τοῦ Φόνου αὐτῶν, (ut *Aesch.* *Eumen.* vs. 582.) id Herodoto dicitur, Φονεύσαι αὐτοὺς αἰτὴν ἔχει Ἀλκμαιωνίδας, V. 71. ut c. 70. τὸν Κλεομένηα εἶχε αἰτὴν Φοῖτῶν. Ad istam normam ordine suo hic verba collocari potuerant: αἰτὴν δὲ ἔσχε αὐτοὺς (ἐν) Ἀθηναίοις ταῦτα ἐπινοῆσθαι, istud excogitasse perhibebantur apud Athenienses ἐξ Ἀλκμαιωνίδων μηχανῆς. Plutarchi tamen lectionem, si Codices praebarent, reciperem. VALCK.

CAP. CXVI. 2. ὡς ποδῶν εἶχον) Medicei ἦκον non capio; scribae peccatum ex εἶχον formasse videtur. *Infra* lib. IX. 58. ὡς ποδῶν ἕκαστος εἶχον: et VIII. 107. ὡς τάχειος εἶχε ἕκαστος, sic enim scripti codices. WESS.

Ibid. Ἀθηναῖοι δὲ, ὡς ποδῶν εἶχοντο, τάχιστα ἰβοῦντο) Dubito sit-ne τὸ τάχιστα natum ex interpretamento; sed minime cunctanter corrigo, ὡς ποδῶν εἶχον. Hoc in talibus semper invenietur: ὡς ἕκαστος τάχους εἶχε' ὡς εἶχον τάχους' ὡς ποδῶν, vel ἢ ποδῶν εἶχον, apud *Thucyd.* p. 440, 6. 447, 39. *Demosth.* p. 740, 148. *Xenoph.* p. 309, 41. etc. *Herodotus* IX. 58. ἰδίωκεν ὡς ποδῶν ἕκαστος εἶχον, quantum quisque pedibus valebant. VIII. 107. ὡς τάχειος εἶχε ἕκαστος restituetur ex *Codd.* vid. *Diss. Herod.* p. 129. et *Clar. Wess.* ad *Diodori* II. p. 628. De aquila eleganter *Aelian.* *Nat. Anim.* VII. 11. ὥσπερ οὖν ὀρευῆς τε ἄμα καὶ πτερῶν εἶχεν ἰμπηδᾶ, quanto potuit maximo alarum volatu, *Gesner.* *Livius* XXXV. 26. cetera classis, praetoria nave amissa, quantum quaeque remis valuit, fugerunt. Aut ad hunc e campo Marathonio properantium reditum, aut ad illud tempus, quo primum obviam ibant Persis, pertinet quod scribit *Clemens Alex.* I. *Strom.* pag. 418. VALCK. — Potuerat quidem abesse vox τάχιστα: poteat vero etiam, pro copia praesertim quam amat

Noster, percommode locum suum tueri. Et verba quidem commode sic distinguuntur: Ἀθηναῖσι δὲ, ὡς ποδῶν εἶχον, τάχιστα etc. Possis vero etiam τάχιστα tamquam ad ὡς perti-
nens accipere, quasi dixisset ὡς τάχιστα εἶχον ποδῶν. S.

4 seq. Ἡρακλεῖον - - ἢ ἄλλῃ Ἡρακλ.) Duo illa Herculis templa Harpocratio etiam memorat in Ἡράκλεια, ubi Vallesius attigit Herodotea. VALCK.

CAP. CXVII. 2. κατὰ ἑξακισχιλίους etc.) Plutarchi Ma-
lign. p. 862. D. iudicio, ἀνατίτραπται τῆς νίκης τὸ μέγεθος, καὶ τὸ τέλος εἰς εὐδὴν ἤκει περιβοήτου κατορθώματος, ob exiguum adeo caesorum numerum. Quod illi condonamus, nimium memori inscriptionis, Ἑλλήνων πρῆμαρχούντες Ἀθηναῖσι Μαραθῶνι ἔκτισαν Μήδων ἐνεία μυριάδας. Herodotus veracis officium Scriptoris functus est, Atheniensium laudibus nec detrahens, neque, quod exprobratum acerbius, blandiens. Ceterum Epizelus Cuphagorae fil. recentioribus Πολύζηλος audit, Plutarcho, Suidae, Stobaeo et Maximo Tyr. Diss. V. ubi p. 513. Cl. Davisius. WESS. — De Epizelo etiam Valckenar. monuerat, ad cap. 1:4, 4. S.

10. λίγην δὲ αὐτὸν ἤκουσα) Sic acceperunt ista nonnulli, ac si ipsum narrantem audisset Herodotus Epizelum; quae ab aliis accepisse se duplici formula significat. Contra IX. 16., ταῦτε ἤδη τὰ ἐπίλοιπα ἤκουον Θεοσάνδρου: hinc utique longe diversum esset, λίγην ἤκουσα (vel ἐκυθόμην) Θεοσάνδρου. In his errantes recte corriggit eruditus Auctor des Essais de Critique p. 187. VALCK.

CAP. CXVIII. 4. ζήτησιν ἐποίητο τῶν νεῶν) Corrigendum suspicor, ἐξήτασιν ἐποίητο: neque enim quae adessent quaerendae naves erant, sed perscrutandae; λίαν ἀκριβῶς ἐξετάζων invenit Datis in Phoenissa nave signum Apollinis, a sacrilegis furtim atque inscio duce subreptum. Phrases sunt usitatissimae, ἐξήτασιν ὅπλων ποιῆσθαι, vel ἀνδρῶν, vel τοῦ ἱππικοῦ. In Attica lege, quam habet Peditus p. 209., pro Γενίσθαι ζήτησιν, emendari debet, γενίσθαι ἐξήτασιν πάντων τῶν ἐγγεγραμμένων τοῖς Ἀρχιστρατηγοῖς γραμματεῖσι: ut legitur in Isaei fragmento apud Dionys. Halic. T. II. p. 175, 11. conf. Harpocr. in Διαψήφισις. VALCK. — Vocem ζήτησιν non debuisse sollicitari, ut taceam librorum omnium et Suidae (voc. Δίτης) consensum, vel frequens usus vocabuli ζητήτης, inquisitor, poterat docere, de quo consuli Harpocratio potest. S.

10. ἐς Δῆλον τὸ Θηβαίων) *Pausanias*, repertam in navi Phoenissa Apollinis imaginem Nostri verbis describens, traditam ait lib. X. c. 28. pag. 867. *Ταναγραίοις ἐς Δῆλον*, contractiore usus narratione. Namque in Tanagraeorum agro, ipsisque Boeotiae finibus maritimis *Delium* illud; de quo ad *Diodori* XII. 69. Multum autem conducunt ad *Herodoti* finiendam aetatem xx. isti, quibus evolutis in Tanagraeorum *Delium* Apollinis signum rediit, anni. WESS.

CAP. CXIX. 9. Ἀρδερικα) In barbara voce nihil tento, ignarus quid praestet: certum est, discrepare, situm si spectes, abs similis tituli loco lib. I. 185. *Philostratus* collocat, ex *Damidis* monumentis, Eretrienses in Medorum regione, unius, sed citati cursus, diei itinere a Babylone, Vit. Apoll. lib. I. 24. Itaque, nisi a *Damide* decipimur, medii ferme Susa inter et Babylonem sedes a Dario acceperunt. WESS.

13. ἀρύονται) Sic malui, ut propior ad verum via foret. Scripsisse ἀρύονται aut ἀρύονται doctiores consentiunt: nam Porti ἀρῦσονται pro communi ἀναρύσονται, hocque pro ἀναρύνονται placere non potest. Fontem *Philostratus* bitumine, oleo et aqua, sale neglecto, scaturiisse, inprudenter perhibet. WESS. — Vide *Var. Lect.* Quemadmodum perinde et ἀφύω et ἀφύσσω, sic perinde et ἀρύω et ἀρύσσω olim in usu fuisse probabile est; unde substant. ὁ ἀρύστηρ, haustum. S.

18. τὸ δὲ ἔλαιον συνάγουσι ἐν ἀγγείοις, τὸ) Horum ultima quatuor docta [si Deo placet] disputatione hinc *Cel. Gronov.* amovet. Tum equidem τὸ δὲ ἔλαιον οἱ Πέρσαι καλέουσι τοῦτο ραδινάκην ex schedis legerem, ut illud duntaxat oleum *Radinacen* Persae nuncupaverint. Habent tamen τριφάσαι ὁδοί, quae amoliendis auxiliuntur: bitumen et sales statim ut diffusa sunt, dicuntur concrevisse: et, quid oleo factum, tacebitur? At premere hoc renuo. De cultu, scribendi modo, et Eretriensium exsulum sepulturae ritu *Philostrati* *Damis* plura, nonnullis intempestivā *Clar. Olearii* curā perversis. WESS. — Non fere dubitandum videtur genuina esse quatuor ista verba, quae cum *Aldo* codices *Arch. Vind.* et *Pd.* agnoscunt, in pluribus quidem aliis neglecta. In eorum autem numero, qui illa ignorant, poni debuisse etiam *Pass.* videtur, qui deinde cum aliis, quibus

illa desunt, vocem τοῦτο inserit; quam vocem haud dubie eodem loco etiam codex *Med.* exhibet, licet adnotare neglexerit *Gronov.* Caeterum perantiquus et ad iudicandam *codicum Herodoteorum*, qui ad nostram aetatem pervenerunt, cognationem notabilis est iste Librorum dissensus. *S.*

CAP. CXX. γ. μετὰ δὲ αἰνίσαντες) Aequè concinnum αἰνίσοντες ex membranis. Venerunt Spartani τῇ ὑστεραίᾳ τῆς μάχης in *Platon. Menex.* p. 240. c. *WESS.*

CAP. CXXI. 1. Quod hic legitur Θάῤυμα δὲ μοι, idem fuit in *Plutarchi Malign.* p. 862. f. olim, prava nunc et hiantē oratione, sed facillime hinc sarcienda. *WESS.* — Lacunam apud *Plutarchum* ex *Nostro* supplevit. *nepers Editor Hutten*, Vol. XII. p. 310. *S.*

Ibid. οὐκ ἰδύμεμαι τὸν λόγον) Narratam sibi, vel ab aliis scripto mandatam, Atheniensium quorundam suspicionem tot argumentis repellit *Herodotus*, ut in his etiam vexandis modum excessisse videatur *Plutarchus de Herod. Malign.* p. 862. e. et 863. contendens primum et solum *Herodotum* istam accusationem commemorasse: πρῶτος, inquit, ἀνθρώπων ἐπιήνοχας ἐγκλήματα. — σὺ κατηγορεῖς, εἰτα ἀπολογῇ καὶ γράφεις κατ' ἐπιφανῶν ἀνδρῶν διαβολαῖς, ἃς πάλιν ἀναιρεῖς. ἀπιστῶν δὲ, σταντῶ δηλονότι, σταντοῦ γὰρ ἀκήκεας λίγοντος, Ἀλκμαίωνιδας ἀνασχῆν ἀσπίδα νενικημένοις καὶ Φεύγουσι τοῖς βαρβάροις. *VALCK.*

4 et seqq. Καλλίη — Ἰππονίκου δὲ πατρί etc.) Horum vellem historicus mentionem omisisset, haud sane necessariam. Quod prioribus subdit *Plutarch.* de *Callia* et *Hipponico*, habet illud multo maiorem veri speciem; nam isthac certe via sibi videtur *Herodotus* occasionem parasse *Calliam* laudandi, patrem *Hipponici*; patri, sic legitur apud *Plutarchum*, πρεσβύτας τὸν υἱὸν Ἰππόνουον, ἐς ἣν καθ' Ἡρόδοτον ἐν τοῖς πλουσιωτάτοις Ἀθηναίων. Ista quidem acerbissima videbitur criminatio consideranti quae *Plutarchus* alibi de *Herodoto* prodidit, suos etiam nonnunquam testes excitans, veluti *Diylum* historicum Atticum p. 862. n. et 864. c. d. *Aristophanem* Boeotum, quaeque *Nostro* minus honorifica narrat *Dion Chrys.* in *Corinthiaca* p. 456. c. Sed ista *Plutarchi* difficultate non carent: neque enim *Herodoto* fuisse dicitur *Hipponicus* unus ex Atheniensium ditissimis, nec

primi istius Calliae filius Hipponicus aetate floruit *Herodoti*. Suspicio verba quaedam *Plutarchi* transposita sic in proximis olim fuisse lecta: Τοῖς δὲ Καλλίῳ τοῦ Φαινίππου χρησάμενος ἐπαίνοις, καὶ προσέφας αὐτῷ τὸν υἱὸν Ἰππονίκον, ὡμολόγησεν ὅτι μὴδὲν τῶν πραγμάτων δομίων, ἀλλὰ θρασύτητα καὶ χάριτι τοῦ Ἰππονίκου (ὅς ἦν καὶ Ἡρόδοτον ἐν τοῖς πλουσιωτάτοις Ἀθηναίων) τὸν Καλλίαν παρεμβάλεν: ut Calliae laudes filiique Hipponici nomen in hanc historiae partem inculcasse dicatur, quo gratificaretur Hipponico, huius nominis in ista familia secundo, qui, καθ' Ἡρόδοτον, aetate *Herodoti*, unus erat ex *Atheniensium* ditissimis. Primus quidem Callias Phaenippi fil. fuit pecuniosus; sed secundus praesertim Callias, thesauro quodam ditatus, [conf. *Athen. lib. XII. cap. 52.*] filium reliquit Hipponicum itidem secundum, qui (*Plut. I. p. 321. n.*) Graecorum fuisse fertur ditissimus. Callias iste secundus, velut Princeps legationis ad Artaxerxcm missae, *Herodoto* quoque memoratus in transcurso lib. VII. c. 151. Idem Aristidi velut aequali dissimillimus saepius opponitur: vid. celeberr. *Hemsterh. ad Luciani Timon. pag. 137.* Quod legitur apud *Stobaeum. p. 521, 13. εἴγε μὴ τῶν ποτὶ Ἀθηναίων ὁ πλουσιώτατος αἰμείων ἦν Ἀριστίδου καὶ Σωκράτους (Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλέους) ἐν πινυρῇ τῆς ἀρετῆς*: id mea sententia ferri nequit: scioli videtur adsummentum Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλέους, et non nominatus Callias Hipponici fil. fuisse designatus: conf. *Aristides Soph. T. I. p. 340. Lucian. T. II. p. 638. et 696. Themist. II. p. 36. n.* Huius familiae historiam non paucis adhuc difficultatibus impeditam fatetur vir summus ad *Lucian. [Hemsterh. ad Tim. I. 1.]* Qui de illa egerunt, citantur ad *Diodor. Sic. lib. XII. cap. 4. n. 23. VALCK.*

CAP. CXXII. 1 et seqq. Καλλίῳ δὲ τούτου etc.) Memorabile Calliae elogium cur trium Codicum scriptores contentui habitum praeterierint, caussam non perspicio, nisi illi id ignorarint, adsutum aliunde. Gronovio cupide largior, rerum nexum, si omnia ista exsulent, non dissolvi: perhibere praeterea honoris et magnificentiae testimonium, quale vix aliud. Si *Herodoto* auferantur, id sane fatendum est, non indocti admodumque recentis esse hominis, sed adprime in Calliae negotiis et familia calientis. Pertinet eo victoria Olympica, quam Olymp. LIV.

indéptus est, *νενηκώς ἔτη*, ut scholia habent ad Comici Nub. vs. 284. Io. Meursius oblitus eorum, quae in Herodoto, imprudenter ex Critici Olympiade LIV. fecit *τιτάρτην καὶ ἰσδομηροστήν*, sive LXXIV., de Archont. lib. II. 4. Pisi- strati enim bonorum sector vitam tam longe haud extendit. De Phaenippo Calliaeque gente plura Palmerius Exercit. p. 754. et Perizon. ad Var. Aeliani XIV. 16. WESS.

Ibid. Καλλίῳ δὲ τοῦτου ἄξιον πολλαχοῦ etc.) Hic sane minor Codicis Medicei bonitatem, in quo nihil horum reperiri scribit Gronov. Quod viro clarissimo, idem mihi quoque verum videtur, quaecunque continentur hoc capite in laudem Calliae, ab alia fuisse manu adiecta, hominis forte non longe recentioris in gratiam Calliae cuiusdam vel Hipponici: atque idem sensisse videntur antiquarii, qui in Codicibus ista censuere praetermittenda: sed, si vel in omnibus legerentur, nihilominus indigna prorsus illa iudicarem Herodoto. Quibus illa modis lecta sibi Plutarchus excepsisset, turpi adulatione in laudem ditissimae familiae composita! [At satis invidiose Nostrum incusavit Plutarchus, Calliae laudes non nisi in Hipponici gratiam ab illo huic narrationi fuisse insertas.] Horum conditor, imitator ille quidem Herodoti, sibi tamen nativam in scribendo faciem dissimulare non potuit. Prima illa, Καλλίῳ δὲ τοῦτου ἄξιον πολλαχοῦ μνήμην ἔστι πάντα τινα ἔχειν, Sophistam sapiunt, non Herodotum; quem, isto nusquam modo loquentem, ordine verborum perturbato voluit imitari. ἄξιόν ἔστι sequente infinitivo non est Herodoteum, quantum memini. [At vide hoc ex lib. I. c. 14, 6. τοῦ μάλιστα μνήμην ἄξιον ἔχειν ἔστι.] Sed cur tandem decet unumquemque istius Calliae πολλαχοῦ meminisse? [Quidni vero πολλαχοῦ, qualibet oblata occasione, laudetur ab omnibus vir laude praecipua dignus?] τοῦτο μὲν, inquit, --- τοῦτο δὲ, --- τοῦτο δὲ ---, tria nobis enumerat, propter quae memoratu videri deberet omnibus dignissimus: τοῦτο μὲν γὰρ, ait, τὰ προελεγμένα ὡς ἀνὴρ ἄκρος ἐλευθερῶν τὴν πατρίδα. Quenam illa tandem? virum praecellentem Pisi- stratum oderat invidus, et, ut erat pecuniosus, eiecti quae publicata fuerant emit. [At de eodem viro ibidem memoraverat Herodotus, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἔχιστα ἐς αὐτὸν πάντα ἐμνηναῖτο.] Τοῦτο δὲ, ait, τὰ ἐν Ὀλυμπίῳ ἐποίησε, ἔτην νικήσας etc.

Herodot. T. VI. P. I.

Q

Sed quid ibi fecit adeo prae ceteris laudabile? an forte τὰ πινύια δύσας totam panegyrim excepit convivio? nam ἱππομαῖσαι, et τεθρίππω δεύτερον γινώσθαι, quod cum multis habuit commune, nihil adeo erat cur prae aliis Nostro memoratis Olympionicis posterorum esset memoria dignus. Φανερὸν δὴναι ἐς τοὺς Ἕλληνας πάντας μεγίστησι διαπάτῃσι: ea, opinor, laus, si quid illa est, Calliis et Hipponicis congruit. [Atqui est hoc illud ipsum, quod paullo ante requirebat Vir doctissimus, quaerens: An forte τὰ πινύια δύσας totum panegyrim excepit convivio? Sed et ipsae per se victoriae in illis certaminum solennitatibus reportatae quanta fuerint apud Graecos laudis materia novimus omnes: earumque mentionem ab eodem Herodoto in virorum quorumque elogiis, quos Musae eius illustrant, frequentissime factam videmus.] Quod addit denique *de filiabus*, in libro Oeconomico patribus forsitan in exemplum proponi potuerat; sed propterea nunquam in historia Herodoto Callias fuisset dignus visus seculorum memoria. [Immo vero ipsa illa admirabilis amabilisque aequitas et indulgentia, qua adversus filias suas usus erat Callias, quo magis aliena illa fuit a constanti Graecorum more, tanto maiori laude et honorifica ad posterum commemoratione digna videri Scriptori nostro, optimo viro, debuit.] Tandem abiiciantur ista; et Herodotea male divulsa cohaerebunt. VALCK. — Ego vero mihi videor luculente satis ostendisse, immerito νεδείας adeo suspectam Herodotoque indignam visam esse Viris doctissimis istam de Calliae laudibus παρεθήκη. S.

CAP. CXXIII. 10. ἔπαισαν τοὺς λοιποὺς τυραννέοντας) Inculcarunt ex praecedentibus λοιποὺς, hic prorsus inutile. Non equidem nescio defensionem vocabulo quaesitam ex lib. VII. 41., sed debilem admodum. Reiskii conjectura postulat τοῦ λοιποῦ, deinceps. WESS. — Quum paullo superius, pro λοιποὺς, quod Wess. cum Gronov. receperat, ὑπολοιποὺς alii dederint libri, haud incommode λοιποὺς hic tueri suum locum posse videtur. S.

CAP. CXXV. 11 seqq. ὁ δὲ Ἀλκμαίων πρὸς τὴν δωμὴν -- τοιαύτη ἐπιτηδεύσας προσέφερε etc.) Primum προσέφερε scribi malim una litera auctius προσιφέρει. Aviditas Alcmaeonis, dono nondum contenta, πρὸς τὴν δωμὴν εἶδον τοιαύτην τοιαύτη ἐπιτηδεύσας προσιφέρει: insuper talia commentus est.

Commentum hominis ridiculum indignatus his enarrat *Dion Chrys.* primum paucis sub finem Or. XVII. p. 253. deinceps explicatius et ad Nostri ductum, Or. LXXVIII. p. 659. Thesaurum scribit ingressum Alcmaeona χιτώνα τε ποδήρη καταζωσάμενον, καὶ τὸν κόλπον ἐμπλήσαντα γυναικίῳ καὶ βαθύν, καὶ τὰ ὑποδήματα ἐξοπλιστὴς μεγάλη καὶ κοῖλα ὑποδήσάμενος· τίλος δὲ τὴν κόμην διασπείσαντα (leg. διασπείσαντα ex *Herod.*) καὶ τὰ γένεια τῷ ψήγματι, καὶ τὸ στόμα ἐμπλήσαντα καὶ τὰς γνάθους ἱκατέρως, μέλως ἔξω βαδίζειν, --- γέλωτα καὶ θίαν Κροίσῳ παρέχοντα καὶ Λυδοῖς. In *Herodoteis Diss. Clar. Wess.* p. 116. obtulit κόλπον πολλόν, procul dubio genuinum: [lin. 13. ubi alii βαθύν.] illinc parum distant manus quantum extendi poterant, πάλαι χεῖρες dictae *Callim.* Hymn. Dianae vs. 27. *Sophoclis*, πολλὴν γλώσσαν ἰκχίας μάτην in *Stobaeo* pag. 163, 27. quaeque dantur similia. VALCK. — Κόλπος πολλός, sinus amplius. Ut πλάτος, I. 203, 6. 204, 4. IV. 123, 10. (ubi vide *Adn.*) sic et πολλός, de amplitudine, IV. 39, 8. 109, 9. VII. 14, 7. Verbum vero προσίφεις sollicitatum nollem, peraptum huic loco: ad donum illud (scil. capiendum) tale inventum adtulit *Callicenus* voluerat, in verbo ἐπιτηδύτης inest. S. }

12 seq. ἐνδὺς κισῶνα μίγαν) Adiectivo ob *Med.* silentium infestior *Cl. Gronov.* fuit; non ego. *Dio Chrysost.* explicat χιτώνα ποδήρη, bene satis, Orat. LXXVIII. pag. 659. v. Mox κόλπον πολλόν non adspernor, ob *Eustathium*: [vide *Var. Lect.* et *Adnot.* proxime praecedentem.] potuit utique ex rariore usu librariis displicere, et propterea mutari. *Dio* tamen γυναικίῳ καὶ βαθύν sinum fuisse ait. Quod *Eustathius* autem κόλπον interpretatur τὸ ἄνω τοῦ πέλους, minime laudo: inprobavit et *Gronovius* similem glossam *Varini Favorini*, ex *Homeri* sumtam explanatore. WESS.

16. παρίσταται παρὰ τὰς κήμας) *Harpocrationis* Ἀποσάξαντα, ἀντὶ τοῦ Φράξαντα τὸ τμήμα, καὶ ἀποσπληνίσαντα, Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἱστῇ, huc olim referri posse putabam, siquidem nulla huic verbo opportunior tota hac *Musa* statio. At vide, quae supra c. 44. disputata fuerunt. Κεθόρονους ubique instauravi, schedis et *Scriptore* lib. I. 155. praecedentibus. Adsolent *Iones* ⊕ in T saepe convertere, vicissim quoque; nec promiscue in omnibus tamen. WESS. — Ad-

vertere quidem animum Editoris debuerat scriptura illa *κατόρθους*, quam ter deinceps hac in pericope exhibet *Aldinum* exemplum. Sed suspectam eandem reddere utique debuit quum aliorum omnium librorum dissensus, (nam etiam ms. *Pass.* cum aliis *καθ'ορν.* scribit, quem in *Var. Lect.* ad h. l. nominare oblitus sum.) tum quod a nemine Grammaticorum adnotata ista scriptura reperitur. Facere quidem cum *Aldo* videri codex *Med.* poterat. eo quod scripturam istam *Gronovius* tenuit, qui in Nota ad *lin.* 14. diserte etiam ait, in cod. *Med.* *κατόρθους* οὗς scribi. Sed, aut valde equidem fallor, aut ista Notula solummodo ad vocem οὗς pertinet, quam ibi codex *Med.* cum *Ask. Pass.* et *F.* pro τούς habet: scripturam *καθ'ορν.* vero (quam in cod. *Med.* sicut in aliis repertum iri, si quis eum denuo excusserit, suspicor) enotare ex illo codice olim neglexerat *Gronov.* quum illum Florentiae tractaret, quemadmodum multa alia diligentiam illius effugisse compertum habemus. Virum vero doctum, qui *Aldinae* praefuit editioni, subinde contra praescriptum codicum, et praeter necessitatem, verborum formas obtrusisse *Herodoto*, quas ionismus requirere illi visus erat, iam idemtidem observavimus. S.

19. διαπάσας) *Dio Chrysost.* τὴν κόμην διαπάσαντα καὶ τὰ γένεια τῷ ψήγματι reliquisse, dubio caret: absurdum διαπάσαντα explosum merito est. Tangit *Rhetor* eandem historiam *Or.* xvii. p. 253. c. Quid *Tzetzae* oculos, ut *Alcmaeonem* dentibus comam, auro gravem, dixerit retinentem, praestrinxerit, non adsequor. Falsum certe et nugatorium de *Pindaro*, quasi eadem ille de *Alcmaeone*. Graccos eius interpretes ad *Pyth. Od.* VII. iustius nominasset. *WESS.*

26. οὕτω τεθριπποτροφήσας) In argumento secundo *Nubium Aristoph.* ἡ τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν οἰκία --- ἐξ ἀρχῆς, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος, τεθριπποτρόφος ἦν καὶ πολλὰς ἀνηρμήνη νίκας, τὰς μὲν Ὀλυμπιάσι, τὰς δὲ Πυθοῖ, etc. *Bigis* primus Atheniensium *Alcmaeon* victoriam reportasse dicitur Olympiacam *Isocrati Or.* de *Bigis* p. 351. c. ζήγει πρῶτος Ἀλκμαίων τῶν πελοπῶν Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησι. *VALCK.*

27. Ὀλυμπιάδα ἀναιρέται) In laudibus *Alcmaeonidarum* apud *Pindarum Pyth. Od.* VII. 13. praeter alias sacrorum

certaminum victorias, μία δ' ἐκπρεπὴς Διὸς Ὀλυμπίας, a Criticis Megacli, Alcmaeonis patri, Olymp. XLVII. assignata: quorum quidem adfirmatio haud scio an Poëtae, unam duntaxat Olympicam Alcmaeonidarum lauream celebrantis, bene consulat fama, si Alcmaeoni, Megacli fil., altera debeat ex Nostri testimonio. Malim opinari, idem Olympici ludi praemium a Pindaro et Herodoto praedicari. WESS.

CAP. CXXVI. 5. τοῦ Μύρωνος, τοῦ Ἀνδρείω) Avus Clisthenis Pausaniae II. 8. Πύρων est, ubi Kühnius Orthagorae Sicyonii tyranni filium censuit, Andrei sive Andreas non recordatus. Orthagoram, familiae principem, agnovi lib. V. 67., deditque eundem Plut. Ser. Num. Vind. pag. 553. A., Σικωνίους μὲν Ὀρθαγόρας γινόμενος τύραννος, καὶ μετ' ἐκείνων οἱ περὶ Μύρωνα καὶ Κλισθέην, τὴν ἀνολεσίαν ἔπαυσαν, verum Myroni titulum egregie asserens, in Pausania vitiosum ac reformandum. WESS. — Proavo Clisthenis nomen Andreas fuit, non Andreus. Ἀνδρείω in medio decurtatum ex Ἀνδρείω, a nominat. Ἀνδρίας, ionice Ἀνδρίας. Sic Πυθίω VII. 181, 3. pro Πυθίω, a nom. Πυθίας, ion. Πυθίης. Conf. Var. Lect. ad I. 180, 5. S.

CAP. CXXVII. 2. ὃς ἐπὶ πλείστον δὴ χλιδῆς εἰς ἀνὴρ ἀπίστευτος) His quae proxima subiiciuntur apud Athen. XII. pag. 541. c. εἴποντο γοῦν αὐτῷ χίλιδες μάγειροι καὶ ἐρπιδευταί, verba videntur Timaei. De Smindyridis luxurie Iac. egit Perizon. in Aeliani Var. Hist. IX. cap. 24. attigerat H. Vales. in Exc. ex Diodoro p. 40. [Vide Diodor. T. II. p. 550. ed. Wess.] Illud Herodoti, πλείστον --- εἰς ἀνὴρ, adhibuit de Antiphonte oratore Thucyd. VIII. c. 68. τοὺς ἀγωνιζομένους --- πλείστα εἰς ἀνὴρ --- δυνάμενος ὠφελεῖν, unus omnium maxime. Cyrus Xenophontis Ἀναβ. I. p. 159, 16. δῶρα πλείστα μὲν, εἰμαι, εἰς γὰρ ἀνὴρ ὧν ἐλάμβανεν. Conf. Aesch. Pers. vs. 327. Praeter Smindyridem ex Italia Sicyona venit [lin. 4.] procus Agaristae Δάμασος Ἀμύριος: sic enim pro Δάμας ὁ Σαμύριος optime restituit Galeus ex Arch. Ἀμυρὶς etiam Italiota proverbio fuit nobilitatus, de quo plura dedit ex Pausaniae Lex. Eustathius in Ἰλ. β. pag. 225., quam Diogenian. Cent. III. Prov. 26. Oraculum, quo respiciunt, servavit Athen. XII. p. 520. A. Hos ex Italia procos Agaristae designari voluit Dion Chrys. XI. pag. 163. D. ubi Plüthensis nomini nomen Clisthenis cum Casaubono substituendum est. VALCK.

4. Δάμας ὁ Σαμύριος) Si Arch. et Valla parum iuventur, Δάμασος Ἀμύριος, *Damasus Amyris F.*, erit. Amyris iste propter προσποίητον μαρίαν ἰθχυμάσθη apud Eustath. Iliad. B'. p. 298. 6. abstulitque σοφοῦ titulum. Venit ille Sybaritarum quidem ad Delphos legatus; quo minime negatur, Siriten domo fuisse. Praeclara ergo Th. Galei divinatio. WESS.

[7. οὗτος δὲ ἐκ τοῦ Ἰονίου κόλπου) Nisi in fine huius dictionis, ut in Var. Lect. hariolatus sum, vocab. μούνης intercidit; haud dubie, pro importuna hoc loco δὲ particula, aut δὲ scripserat Herodotus, ut lin. 16. et 21. aut μὲν, ut lin. 5. et eadem lin. 21. S.]

8. ὑπερφύντος τι Ἑλλανας ἰσχύϊ) Nihil muto. [Oblitus equidem eram in Var. Lect. adnotare, ἰσχύϊν pro ἰσχύϊ scribi in Arch. et Vind.] Pausanias VI. 3. οἱ πάντες ἄνθρωποι διαραπύουσι τὰ ὑπέρχοντα τῇ ἰσχύϊ. Titormi robur corporis, Milonis viribus exsuperantius, describunt Aelian. XII. 22. et Athen. X. 2. [cap. 4. nostrae ed. pag. 412. f. ed. Cas.] Ambiguum autem [lin. 9.] καὶ φυγόντος ἀνθρώπους explicatur verbis similibus lib. IV. 174. οἱ πάντα ἄνθρωπον φεύγουσι καὶ παντὸς ὁμίλην, qui fugiunt quemcunque hominem et cuiuscunque commercium. Potuerat quoque [lin. 10.] τῆς Αἰολίδος pro bono putari, siquidem Calydon et pars Aetoliae Aeolis olim. Hesychium vide in Αἰολικῶν θέματα, et quae ibi eruditissimus Valesius. Athic Codicum potior iussus. WESS. — Nescio quo casu accidit, ut in nostra Var. Lect. illa etiam Wesselingii Notula omissa sit, quae ad vocem Αἰτωλίδος lin. 10. spectabat. Est illa autem huiusmodi: „Αἰτωλίδος Med. Pass. Ask. Arch. Paris. B. Valla, cum Ald. „Αἰολίδος alii.“ Quod ita dixit Vir doctus, ut significaret, alios codices, illis exceptis quos nominavit, Αἰολίδος praeferrē cum Aldo. Iam Aldina quidem editio et caeterae ante Gronovium Editiones Αἰολίδος utique exhibent: sed in Αἰτωλίδος cum Med. reliquisque non modo noster cod. F. verum etiam Parisienses quatuor, nisi me omnia fallunt, consentiunt. Puto vero cum eisdem facere Vindobonensem, e quo haec scriptura hanc ipsam ob causam non enotata est, quoniam ille h. l. a Mediceo, cum quo collatus est, non discedebat. S.

11 seqq. Φειδωνος τοῦ Ἀργεῖων τυράννου παῖς Διοκλῆδης, Φειδα-

ως δὲ τοῦ τὰ μέτρα etc.) Sunt haec turpiter interpolata, luxata certe et mutila. *Phidon*, qui pondera et mensuras Peloponnesiis invenit, et Olympiade VIII. Eleos certaminum praesidio privavit, multo prior *Phidone* est, cuius filius *Leocedes* inter procos *Agaristae* nomen profitebatur. Non latuit ea loci insulitas viros praeclaros *Palmerium Gronoviumque*, quorum hic opitulaturus, *Φειδῶνος παῖς Λεωκίδης, ὁ πρὸ Φειδῶνος δὲ τοῦ Ἀργείου τυράννου, τοῦ τὰ μέτρα etc.* ille vero *Φειδῶνος τοῦ Ἀργείου παῖς Λεωκίδης, τυράννου δὲ Φειδῶνος ὁ πρὸ γονός, τοῦ τὰ μέτρα etc.* Quae ego quidem laudare, certa praestare non possum. Prisci *Phidonis τυράννου τῶν Ἑλλήσι μάλιστα ὑβρίσαντος* memoria in *Pausaniae* VI. 22. *WESS.* — De superiore illo *Phidone*, emendationem *Gronovii* probans *Larcherus* adcurate egit in Adnotatione ad hunc locum: et de aetate quidem illius ac de mensurarum ac ponderum usu, quem in Peloponnesum introduxisse perhibetur, ad *Strab.* VIII. pag. 358. ed. *Cas.* ad *Plin.* VII. 56. (57.) et ad *Marmora Oxon.* Epoch. 31. provocavit; de insolentia vero eiusdem in agonothesas *Eleenses* admissa, praeter *Pausaniam a Wess.* laudatum, ad eundem *Strabonis* locum modo citatum. De eodem homine consuli potest eiusdem *Larcheri* Commentatio in *Actis Acad. Inscript.* T. XLVI. p. 43 seqq. S.

17. Ἀζὴν ἐκ Παλίου) Conmode *Ortelius* et *Palmerius* Πάιον κώμης ἐπίπια ex *Pausaniae* Arcadicis cap. 23. compararunt, quibus contento esse licet. Nam *Παλαιονόλιος*, ex suspicione *Cl. de Pauw*, de Arcadiae Mantinea, locuplete caret teste, abitque longius. Multum quoque Codicum quorundam Πάγρον νόλιος versavi, sed irrita opera. Certum est, *Phormionem*, *Castores* hospitio excipientem in *Plutarch.* T. II. p. 1103. A., diversum videri ab *Euphorione*, *Laphanis* patre: hic *Arcas* ex *Azania*, ille *Spartiatia*, et dubiae hospitalitatis apud *Pausan.* III. 16. *WESS.*

27. ἐκ δὲ Θεσσ. ἡλθς) *Med.* et *Ask.* ἤρχι considerationem haud merebatur, quippe scribarum vitium, et a *Steph. Byz.* damnatum: quo in Scriptore *Διακτορίδης γὰρ Κρανώνιος* refingitur ἀνὴρ *Κρανώνιος* *Miscell.* Nov. Tom. IV. pag. 246., temere admodum. Ipsa sunt *Herodoti* verba, quae inportunum illud γὰρ resecandum, sicuti *Pinedo* et *Holstenius* perspexerunt, clare docent. *Scopadarum* familiam hinc *Cel. Perizon.* ad *Aeliani* Var. XII. 1. illustravit. *WESS.*

CAP. CXXXVIII. [5. καὶ τῆς ὀργῆς) Ὀργή h. l. *ingenium, indoles, animi impetus*: qua de notione in Adnot. ad I. 73, 18. p. 86. dictum. S.]

6. καὶ συνάπασι) Prave scribebatur καὶ σὺν ἅπασι. Rectius supra, lib. V. 49. ὅσα οὐδὲ τοῖσι συνάπασι ἄλλοισι. Plura Gronov. lib. I. 98. Quod deinceps autem [lin. 8.] pro ἐν τῇ συνιστῇ, ostentant libri ἐν τῇ συνεστοῖ, tale profecto adparet, ut progredientem iniecta quasi manu moretur. Antea [I. 85, 3.] ἐν τῇ ᾧ παρελθούσῃ εὐεστοῖ de praeterlapsa felicitate admirati fuimus: de absentia vero, τῇ ἀπισταῖ τῆς μάχης lib. IX. 84. Inde-ne ἐν τῇ συνεστοῖ, in familiarī usu ipsoque convictu, deflectit? Equidem arbitrari id, Ionici moris gnarus, nequeo. Sed vide adscripta lib. I. 85. WESS. — Ut εὐεστῶ et ἀπισταῶ a verbo εἰμί, sum, derivantur; sic et vocab. συνεστῶ, ab eodem verbo ductum, idem prorsus ac συνουσία, quod paullo ante positum, valebit. Atqui manifeste videtur Scriptor h. l. vocabulum ponere voluisse, quod paullo saltem diversum a superiore significatum haberet. Iam, ut συνεστῶ, sic et συνουσία quidem convivium subinde significat, veluti II. 78, 1. sed συνουσίᾳ latiore habet significationem, quamlibet etiam conversationem et familiarem usum indicans; nunc igitur illa generalior notio vocabulo συνεστῶ, quod nihil aliud nisi convivium significat, restringitur. S.

CAP. CXXXIX. 2. τῆς τε κατακλήσεως τοῦ γάμου) Est, cui placuit, τῆς τε κατακλήσεως τοῦ γάμου, *concludendum nuptiarum*, dictione apud Graecos ignota, in Germaniae finibus frequente. Loci sententiam Hippoclidæ verba explicant, ὅτι πάριστιν ἢ μετὰ τῆς γυναικὸς ἢ μόνος κατακλιθεὶς ὁ μένος, *adesse se, ut aut cum Agarista aut solus accumbat*, in Diodori T. II. p. 550. Mox [lin 3.] κρίνει ex membranīs melius. WESS. — Germanicum vocab. *Beylager* id ipsum exprimit, quod κατάκλινειν τοῦ γάμου Herodotus dicit. S.

[7 seq. κατέχων πολλὸν τοὺς ἄλλους ὁ Ἰπποκλείδης) Valla, quasi προϊχὼν τῶν ἄλλων legisset, *quum longe alios antecederet*: quam fere in sententiam etiam κατέχων τοὺς ἄλλους accipi posse Corayus (apud Larcherum) censuit: quo etiam tendit Schulzii (in Herodoti Bellis Persicis) ad hunc locum adnotatio. Vallae interpretationem quum tenuisset Gronovius, illius loco Wesseling. hanc posuit, *quum longe deti-*

nēret; perapte ad consuetum verbi usum, sed sensu haud satis perspicuo. Larcherus in hanc partem accepit, *animos omnium advertens, attentionem omnium in se prae ceteris convertens*. Equidem, quum continendi, cohibendi notione passim Herodotus verbum κατέχειν frequentet, in eam fere sententiam illud h. l. interpretatus sum, quam H. Steph. in Thes. Gr. Ling. T. I. col. 1345. ex Isocrate adnotavit, dicens: „Invenio autem κατέχειν et pro Cohibeo vel potius „Reprimo loquentem, et quasi Silentium ei impono.“ S.]

[9. αὐλῆσαι ἱμῖλαιαν) Tragicus saltandi canendique modus ἢ Ἑμμίλαια plerumque intelligitur, honestusque censebatur. Vide Athen. I. p. 21. c. XIV. 631. c. et Hesych. hac voce. Monuit vero idem Hesychius, eodem nomine ab Aeschylō satyricum etiam modum indigitari, qui aliās sicinnis: atque ea notione forsā ἱμῖλαια h. l. fuerit accipienda. S.]

11. ὑπόπτει) Sic Mssti; aliud nihil mutantes. Cl. Reiskii coniectura ἀπέπτουσι, despuēbat, speciem praefert, sicuti et ἀπεισιώησει, qua non auferor. Ὑπόπτεια Clisthenes, saltatorio illo Hippoclidāe orbe viso, de proco suspicatus levissima quaevis. Potest alioqui ὑποπτύειν, limis et iratis oculis adspexisse Clisthenem, ut ὑποβλέπειν, ὑπιδέειν, innuere; de qua eius vocabuli dote erudite Cl. Ernesti ad Callimachi Hymn. Del. vs. 62. Scripsi post pauca [lin. 12.] ἐκείνουσι οἱ ob Codices. WESS. — Vide Var. Lect. S.

14. Λακωνικά σχήματα) In Arch. glossa adest, a Galeo dissimulata. Σχήματα sive σχηματῖα saltantium lucem accipiunt ex magni Animadversoris lib. XIV. 6. in Athenaeum. [Casaub. ad Athen. XIV. p. 628. d. Conf. eundem Athen. I. 21. c.] Iam, τὴν κεφαλὴν ἐρείσας ἐπὶ τὴν τράπεζαν, sic Zenobius Cent. V. 31. eloquitur, ἐπὶ κρᾶς κυβιστήσας, non ἐπὶ κρᾶς, quod Schottus vulgavit et male vertit, in adnotatis insuper delinquens varie. WESS.

16. τοῖσι σκίδεσι ἰχειρονόμησι) Attigit ista saepius et cum similibus comparavit Eustath. in Hom. Ἰλ. d. p. 120, 44. Ὑ. p. 1460, 21. Od. ε. p. 219, 10. [p. 159. 1534. et 1531. ed. Rom.] Contra τὸ χειρονόμειν, gesticulari, ταῖς χειρὶν ὀρχεῖσθαι dixit Antiphanes apud Athen. IV. pag. 134. B., qui nobis XI. p. 482. E. ex Andromeda Sophoclis hunc unicum servavit senarium: Ἰπποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα; interpretatur Eustath. ἰππότης ἦναι, ἢ διὰ πλοῦτον, p. 1281,

20. [p. 1205. ed. Rom.] Sed hoc ad aliud etiam genus referri potest, D'Orvillio Viro Cl. operose tractatum in *Chariton*. p. 395. et seqq. Alia quaedam notata sunt ad *Eurip.* *Phoen.* vs. 28., ubi omitti non debuerant *Philostrati Ἰπποκόμος τῶν καμήλων* e lib. II. de Vit. Apoll. c. 1. et ex cap. 6, *ἰππόται τῆς ἀγίλης ταύτης*, *elephantis equorum loco vecti*, T. Hemsterh. in *Lucian.* p. 401. Conf. I. Meursii *Orchestra* in *Χειρονομία*. VALCK.

22. ἀπωρχήσασθε μὴν τὸν γάμον) Clisthenis dictum merito videbatur *Athenaeo* XIV. pag. 628. d. *χαίμεν καὶ σημεῖον διανοίας πεπαιδευμένης*. Optime G. Budaeum sequutus H. Steph. *Thes.* L. Gr. II. pag. 1485., interpretatur, τῇ ἀσχημοσύνῃ τῆς οὐχίστως τὸν γάμον ἀπίθαλεις. Herodoti verbum *Suidas* adhibuit in *Οὐ Φροντίς Ἰπποκλείδῃ*. Ἐξωρχήσῃ τὸν γάμον scripsit *Zenob.* Cent. V. Prov. 31., monente *Küster*o: conf. *Diogenian.* VII. 21. *Erasmus* et H. Steph. *Plutarchi* verba iam compararunt, quae leguntur in *Herodotum* acerbissima T. II. p. 867. a. Forte verbi memor in hac narratione *Aelianus* de Nat. An. XVI. 25. proprio significato scripsit τὸν πόλεμον ἐξωρχήσαντο, de equis, qui in bello ad tibiam saltantes, excussis sessoribus cladem dominis attulissent. Ad ἐξωρχίσθαι apta quaedam dedit *Laur. Normann.* in *Aristid.* p. 590. VALCK.

CAP. CXXX. 2 seqq. πάντας ὑμᾶς ἵπαινῶ etc.) Similis Iovis ad uxorem filiasque excusatio in *Luciani* *Dial. Deor.* XX. 1., forsán ad hanc Clisthenis efficta. Ob eam autem Cl. de *Pauw* valde suspecta superior declaratio ἀπωρχήσασθε μὴν τὸν γάμον: neque enim talia districte locutum dicere ista haec potuisse. Fortasse fuisse, ἀπωρχήσασθε μὴν τὸν γάμον: h. e. fili *Tisandri* matrimonium ita forte desaltes; vel quia haec gesticulatio mihi displicet, vel quia valetudinem tuam in periculum adducis hac saltandi forma. Sic vir doctus, haud sane advertens superiore dicto ἀπωρχήσασθε etc. *Hippoclidem* spe nuptiarum prorsus excidiisse, his vero blande reliquos conpellari *procos.* WESS.

10. Μεγακλῆϊ ἰγγυῶ παῖδῃ) Oblatum accipiens conditionem *Megacles* mox dicebat ἰγγυᾶσθαι. In talibus ὁ δίδου; ἰγγυᾶ; ἰγγυᾶται ὁ λαμβάνων, apud *Isaeum* p. 40, 37. 42. p. 41, 27. *Pausan.* IV. pag. 302. f. Eadem significandi differentia multa distabant in Attico foro. VALCK.

CAP. CXXXI. 2. Ἀλκμαίωνιδαι ἐβώσθησαν) Oblitus horum H. Steph. in Recensu Vocum Herodoti, verba Scriptoris lib. VIII. 124. Θιμιστοκλῆς ἐβώσθη καὶ ἰδοξάθη --- ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα reformat ἐβώθη, facto ex ἰβωθή, cui calculum non addo. Utrumque ex βώω, per Syncopen ex βοάω, genito; quod Sylburgius ad *Clenardum* et *Portus* ostenderunt. WESS. — Herodoteum ἐβώσθησαν vulgo diceretur διεβώθησαν. In βωθῆναι insertà literà sequentis erat asperitas mollienda. VALCK.

[4. Κλεισθίης ὁ τὰς Φυλας etc.) Vide lib. V. c. 66. S.]

CAP. CXXXII. [1. ἐν Μαραθῶνι τρώμα γινόμενον) Adiectum malles τρώμα Πέρσης γινεμ. Sed ignorant id vocab. libri omnes. S.]

CAP. CXXXIII. 3. στρατινόμενοι τριήρεις) Addi plerumque triremium numerus solet. Haud ergo scio an sperni τριήρει debeat, ut una triremi Marathonem Parium Persis venerint. Valla ita et duo Codices. Malui [lin. 5.] πρόσχημα λόγου (quod lib. IV. 167.) ex Arch. WESS.

9. κατελιγμένους) Herodotei moris esse κατελιγμένας ἐς τὸ τεῖχος et ἐντὸς τεῖχος, nemo non novit. Itaque bene *Vind.*, a quo una littera alii differunt, uti saepe erratur. Vid. IX. 30. et 69., atque *D'Orvillium* ad *Charit.* VII. 3. p. 601. Qui ἐσπίμπων κήρυκας [lin. 10.] dederunt, numerum reddiderunt iusto auctiorem. WESS.

9. ἐπολιόρκει Παρίους ἰγκατελιγμένους) Una de duabus litera praetermissa scripserat, opinor, ἰγκατελιγμένους, ut saepius in talibus κατελιγῆναι ἐς τὸ τεῖχος ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἐς τὸ ἄστυ. Apud *Nepot.* c. 7. Miltiades urbem operibus clausit, omnique commeatu privavit. *Ephorus*, e quo suam summissee *Cornelium* narrationem vidit *Lambinus*, apud *Steph. Byz.* in Πάρος, de Miltiade, Πάρον, ait, --- καθιζόμενος (προκαθιζόμενος scribendum puto) ἐπολιόρκει πολὺν χρόνον τῆς θαλάττης εἰργων. Mirarer quomodo scribi posset ad Κατίκλεισαν in Scholiis ad *Thucyd.* V. p. 367, 68. ταῦτίστι τῶν εἰσαγωγῶν ἢ τῆς θαλάττης αὐτοὺς ἀπέκλεισαν: nisi dederit *Thucydides*, ἰγκατέκλεισαν --- Μακεδονίας Ἀθηναῖοι Περδίκκας, ut *Sophocles* dixit in *Ai.* vs. 1292. ἱερῶν ἰγκεκλισμένων, pro ἐντὸς ἱερῶν κεκλισμένων. VALCK.

10. ἐσπίμπων κήρυκας) Scripserat usitato, ni fallor, πορὶ κήρυκα, quod praebent margo *Steph.* et *Valla.* Ex

diversis proxima lectionibus sic constituerem : αἷται ἑκατόν τεύχεα, φάς, ἢν μὴ οἱ δῶσιν, οὐκ ἀπενόησεν τὴν στρατιήν, πρὶν ᾧ ἐξῆλθ' οὐκ. [Vide *Var. Lect.*] Paulo post interpunctione mutata scribendum : καὶ τῇ μάλιστα ἔσκε ἑκάστοτε ἐπίμαχον, τοῦ τεύχεος τοῦτο ἅμα νυκτὶ ἐξήρτο (vel ἐξήρτο) διπλήσιον τοῦ ἀρχαίου. Scribi quoque potuit, τὸ τοῦ τεύχεος, sed alteram praefero. *Thucyd.* IV. 115., ἥ - - ἢν ἐπιμαχώτατον, nempe τὸ τεύχος. *Xenoph.* p. 360, 13. VALCK. — Potest vero etiam, τοῦ τεύχεος ad superiora relato, commode intelligi ἐπίμαχόν τι (vel μέρος, aut ἐπίμαχον χωρίον, ex I. 84, 15.) τοῦ τεύχεος. S.

10 seq. ἢν μὴ οἱ δῶσιν) Aldi aliorumque δώσειν calamo debetur aberranti; cetera *Florentinis* nihil concedunt, immo potiora sunt. Neque displicet ἀπαναστήσεν τὴν στρατιήν, a *Valla* versum, et iudicio duorum Codicum probatum. Alterum certe utrum aut glossa aut corruptela est. In *Paro Miltiadae* studio oppugnata discrepat nonnihil *Ephorus* in *Ethnicogr.* voce Πάρος, et *Cornelius Nepos* *Vit. Miltiad.* c. 7., ubi *Lambinus*. Quod deinceps [lin. 15.] καὶ τῇ μάλιστα ἔσκε etc., contendit cum lib. I. 84. poterit. WESS.

CAP. CXXXIV. 10. τὸ ἔρκος Διμοφόρου Δήμητρος) *Septum templi*, ἔρκος *Nostro*, περίβολον dixerunt *Plato* T. III. p. 116. c. et saepe *Pausan.*, qui, nulla quoque templi mentione facta, lib. VIII. p. 664. περίβολον θεῶν ἱερὸν τῶν μεγάλων, *Cereri* et *Proserpinae*, quarum sacerdos *Herodotea* fuit *Timo*: p. 675. ἐντυθεῖν ἐς τὸν ἱερὸν περίβολον τῆς Διοσκείνης (filiae *Neptuni Cererisque*) ἵσθαι ἴσσοδος. *Septum* si *Miltiadi* licuisset ingredi *Cereri*, viro certe fas non erat ἵνα ἐπὶ τὸ μέγαρον. Sic eximie sanctius penetrale vocabant, in quo mystica sacra *Cereri* recondebantur. Attigit *Hemsterh.* in *Aristoph.* *Plut.* p. 275. et in *Lucian.* p. 136. vid. *Hezych.* in Ἀνάκτορον. In *Plutarch.* de *Is. et Osir.* p. 161. [p. 378. D. E.] ubi μέγαρον in μεγαλόφρον mutanda censebat ill. *Ex Spanhem.* ad *Callim.* p. 673. legerem: Βοιωτοί, ὅτι τὰ τῆς Ἀρχαίας μέγαρον κινεῖσιν. Profano non licebat *Miltiadi* κινεῖν τι τῶν ἀκινήτων. De aliorum etiam templorum interiori recessu ἀνάκτορα frequenter *Euripides*, μέγαρον adhibet *Herodotus*. VALCK.

15. Φρίκης αὐτὸν ὑπελθούσης) Nullum *Suidae* ἐπελθούσης in libris praesidium, et merito. *Sophocles Elect.* vs. 1118. Τι

ἔστιν, ὃ ξέν; ὥς μ' ὑπέρχεται φόβος. Pluribus nihil opus. WESS.

CAP. CXXXV. 11. ἐκφύνασαν) Libet in hoc acquiescere, etsi notabiliter Arch. ἐκφύνασαν. Mox οὐ Τιμοῦν εἶναι αἰτίν τούτων [lin. 13.] Cl. de Pauw, deleto articulo, non esse Timoun culpandam, sed etc. [At perinde τὴν αἰτίν bene habet.] Eleganter Liban. T. I. p. 486. ἀλλ' ἡ κρίνασα θεὸς μὴ εὖ τελευτῆσαι τὸν μέγαν Μιλτιάδην, αὐτὴ τοῦτο τὸ κακὸν ἐπιμψι, haec Nostri aemulatus, addito accusatore Xanthippo. WESS.

CAP. CXXXVI. 5. τῆς Ἀθηναίων ἀπάτης εἵνεκα) Ephorum sequitur probabiliter Nepos. Scholion est ineditum in Aristid. T. III. p. 292. Ἐνα λέγει τὸν Μιλτιάδην· ὅτι γὰρ ἐκρίνετο ἐπὶ τῇ Παύῳ, ἠθέλησαν αὐτὸν κατακρημνίσαι. ὁ δὲ Περικλῆς εἰσιλθὼν ἔζη (ἐξηγήσατο) αὐτόν. ἡ δὲ αἰτία τῆς Παύου αὐτῇ ἦν, καταδουλοῦσθαι τὰς νῆσους τοῖς Ἀθηναίοις· καὶ ἐξελθὼν εἰς Πάρον πρώτην, καὶ παρελθὼν τὸ (εἰς τὸ) ἱερὸν μεμολυσμένους αἵματι τῶν πολεμίων οἱ μὲν φασὶν ὡς βίβλι ἐβλήθη· οἱ δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ τείχεος κατηνίχθη· κατεαγῆς οὖν τὸν μηρὸν ὑπίστρεψεν ἀπρακτοὶ αἰὲ ἐκρίνετο. Postrema sic emendata sunt, κατεαγῆς οὖν τὸν μ. ὑπ. ἀπρακτοί, καὶ ἐκρίνετο. VALCK.

6. αὐτὸς μὲν παρὶν οὐκ ἀπιλογίετο) In fine suae pro Miltiade apologiae Aristides, οὐδὲν πλὴν, inquit, τοῖς δικασταῖς διέκριντα τοῦ τραύματος, οὐ δακρύσαντα, οὐ παῖδια ἀναβιβασάμενον. Postrema rectius omisisset Sophista. In his sua Nepos debet, opinor, Ephoro. Secundum Herodotum, verba pro eo fecerunt amici, [lin. 8-10.] τῆς μάχης τε τῆς ἐν Μαραθῶνι γενόμενης πολλὰ ἐπιμενημένοι, καὶ ὡς ἐλὼν Ἀῆμονό τε καὶ τισάμενος τοὺς Πηλασγοὺς παρίδωκε Ἀθηναίοισι. Si sic scripta Codex praeberet antiquus, voces τὴν Ἀῆμονου αἵρεσιν ex nota marginali crederem adiectas. VALCK. — Perinde vero suspicari licebat, post τὴν Ἀῆμονου αἵρεσιν intercidisse fortasse verbum aliquod, veluti ἐπιλέγοντες, aut in eadem sententiam aliud. Sed fortasse etiam neutra opus erat coniectura. Verbum ἐπιμενημένοι proinde et cum accusat. et cum genit. casu iungi potest. Itaque, sicut et aliàs variare multis modis constructionem orationis amat Noster, et ab alio structuræ genere ad aliud subito transire, sic fortasse et hoc ἀνακολουθίας genus, quod in vulgata huius loci scriptura consentientibus libris inest, licitum sibi iudicavit. S.

9. τῆς ἐν Μαραθῶνι) Quod schedae adiungunt γινόμενης, necessarium quidem non est, Herodoteum tamen: conf. lib. VII. 1. Tale etiam τὸ ἐν Μ. γινόμενον τρώμα, supra c. 132. Continuo nexum aut debebat scribi καὶ τῆς Ἀῆμου αἰρέσιος, quae Pavii doctrina, aut, quod et Valckenario Nostro in opinionem venit, ex parte tolli, legique καὶ ὧς ἰδὼν Ἀῆμον etc. [Vide superiorem Adnot.] His iungo ex Gruteri Thez. p. cccccxxviii. 6. epigramma priscum, ΠΑΝΤΕΣ, ΜΙΑΤΙΑΔΗ, ΤΑΛΑΡΗΙΑ ΕΡΓΑ ΙΣΑΣΙΝ ΠΕΡΣΑΙ, ΚΑΙ ΜΑΡΑΘΩΝ ΣΗΣ ΑΡΕΤΗΣ ΤΕΜΕΝΟΣ: cuius quidem ταραήια, si pingeretur, τὰ σ' ἀρήια, non morarentur lectores. Alia Cl. P. Burmannus Sec. ad Anthol. Lat. II. p. 195. WESS.

11. προσγινόμενου δὲ τοῦ δήμου etc.) Venerat Miltiades in barathri periculum ex Platonis narratione in Gorg. p. 516. E.; cui adstipulatur Aristides T. II. p. 224. Ed. Ieb. Alii id reticent, sollemni in talibus variatione. Mox [lin. 14.] σφακελίσαντός τε τοῦ μηροῦ etc. ex Mssis cultum accepit: vulgati enim iteratum pronomem accidebat insuave. Supra quoque lib. III. 66. Cambysi similis sideratio, ubi vide de Galeno. WESS.

CAP. CXXXVII. 2. ἐπὶ τι ἐκ τῶς Ἀττικῆς etc.) Si qui ἐκ τῆς et ἐξεβλήθησαν melius opinabuntur, favebunt schedae. Certum est, ἐξελάθησαν, in his libris creberrimum, non recte a Gronovio ἐξελάσθησαν promulgari. Vid. lib. IV. 145. — Immo vide quae ibi in Var. Lect. ad l. 4. notavimus, et conf. eiusdem cap. 145. lin. 16. S. [7. τὴν σφίσι ὑπὸ τὸν Ὑμησσόν] In Var. Lect. monere debueram, in edd. ante Schaeff. et in mssis omnibus σφίσι αὐτοῖσι aut σφίσιν αὐτοῖσιν (ut in nostro F.) scribi; nos vero cum Schaeff. posteriorem abiecissemus vocem, rectius facturos si in αὐτοῖ (sc. οἱ Ἀθηναῖοι) mutassemus S.]

8. μισθὸν τοῦ τείχεος etc.) Τείχος τὸ περὶ τὴν ἀκρόπολιν signatur lib. V. c. 64. et, ab Ampl. Boutherio, Diss. Herod. c. 9. p. 100. WESS.

10. τὴν πρότερον εἶναι κακὴν) Quod paulo legitur ante, ἰοῦσαν, hic meo iudicio aptius esset, quam εἶναι: illie ad ambiguum evitandum omitti potuit: ἐπὶ τι γὰρ ἰδὼν τοῦς Ἀθηναίους τὴν χώραν, τὴν σφίσι αὐτοῖσι (ipsis, Pelasgis nempe) ὑπὸ τὸν Ὑμησσόν ἰδοσαν οἰκῆσαι μισθὸν τοῦ τείχεος τοῦ περὶ τὴν

ἀκρότερον ποτε ἐκλαμβόν. Ut *Valla*, cepit ista *Io. Meurs.* Cærop. cap. 5. Conf. *M. Solan.* ad *Lucian.* T. II. p. 22. Schol. in *Eurip.* Phœn. vs. 24. [at ibi nihil huc spectans:] et in Schol. ad *Aristoph.* Av. vs. 833. Τυρσηῶν τείχισμα Πίλαστικόν, quod attigit *I. G. Graevius* in Proœm. ad *Callim.* VALCK. — At ἰούσαν (l. 7.) commode suum locum tuetur: hic τὴν, ionice pro ἡ, positum, in oratione infinita recte cum εἶναι, construitur, sicut ταύτην ὡς ἰδεῖν, et paullo ante ἐπὶ τὴν γὰρ ἰδεῖν. S.

16. θυγατέρας τε καὶ παῖδας) Ultima tria suspicione premuntur haud iniusta: sexus sequioris si putentur, cum nullae tum ancillae, tueri sedem haud poterunt: τοὺς παῖδας ex Msstis ubi admiseris, quid fiet brevi securitibus, ὅπως δὲ ἔλθοιεν αὐταί; Erant praeterea veteri more puellae ὑδροφόροι. Tali Gordium ἐντυχεῖν παρθένῳ ὑδρονομένην tradit *Arrian.* Ἀναβ. Ἀλ. II. 3. et apud *Poëtam* Od. K'. vs. 105. κοῦρην δὲ ξυμβλάντο πρὸ ἄστειος ὑδρεύσθ. Parum itaque absum a proscriptione earum vocum, laudibusque *Arch.*, suo eas suffragio damnantis. WESS. — Nisi prorsus abiiciendae, saltem (ut admodum suspectae) uncis includendae a nobis fuerant tres illae aut quatuor voces. S.]

27. ἄλλα τι δὴ σχεῖν χωρία, καὶ Ἀῆμνον) Ex margine ed. Steph. restitui potuerunt καὶ δὴ καὶ Ἀῆμνον. Sic solent istae voculae adhiberi: I. 29. Sardes venerunt ἄλλοι τε, -- καὶ δὴ καὶ Σόλων. Cap. 129. καὶ ἄλλα λέγων -- καὶ δὴ καὶ εἰσέτι μιν. IV. 150. ex Codd. scriptum, εἰποντο δὲ οἱ καὶ ἄλλοι τῶν πολεμίων, καὶ δὴ καὶ Βάττος. VALCK. — Vide *Var. Lect.* S.

CAP. CXXXVIII. 3. πεινηκοντίους κτησάμενοι) Opportunius κτησάμενοι, positis navibus, videri potest; nisi tum demum naves sibi Pelasgos parasse placeat, quae vix credibilis de insulanis opinio. Rapuerunt autem insidiatores κληφόρους παρθένους, πλεύσαντες εἰς Βραυρώνα, teste *Philochoro* apud Scholiasten Venetum, a *Bongiovanni* publicatum, in *Iliad.* A'. vs. 465. [Schol. *Villois.* ad *Il.* α'. vs. 594.] Vide ad lib. IV. 145. WESS.

8. γλώσσῃν τε τὴν Ἀττικὴν, καὶ etc.) *Herodotum* sequutus *Didymus* apud Schol. in *Eurip.* Hec. vs. 886. αἱ δὲ τεύς παῖδας, inquit, τὴν πατρῴαν φωνὴν καὶ τὰ ἥδη ἰδίδασκον. Quae succedunt ibidem vitiosa, οἱ δὲ συνήρχοντο τότε ἀλλήλοις, sic videntur corrigenda: οἱ δὲ συνήρχοντο τε ἀλλήλοις, καὶ, εἰ τις τύπτει

ἀπ' αὐτῶν τινα, ἰβοῦν ἅπαντες: expressa sunt ista ex Herodoteis, quae respicit Eustath. in Ἰλ. α. p. 119, 41. [p. 158. ed. Rom.] Conf. Zenob. Cent. IV. Prov. 91. VALCK.

11. εἰ τε τύπτουσι τις αὐτῶν) Vera Reiskii e Mssis correctio est. Critici in Euripid. Hecub. 887. καὶ εἰ τις τύπτει ἀπ' αὐτῶν τινα, ἰβοῦν ἅπαντες, sermone aliquantum mutato. Deinceps [lin. 14.] καὶ πολλὸν ἐπικράτειον ex schedis recipi poterit. WESS.

[15 seqq. καὶ σφισι βουλευμένοισι δεινὸν τι ἐσίδουσι etc.) Val- la: considerantesque rem esse indignam etc. Wess. cum Gron: considerantesque indignatio quaedam intravit; Si autem isti pueri etc. Iam pulcre quidem novimus, δεινὸν ποιῆ- σθαι τι saepius commodè reddi posse indignari alicui re: (cf. III. 155, 7. ibique not.) sed cum verbo ἐσίδουσι (quod ali- quanto etiam mollius quam ἐπέρχουσι est, et subire, obrepere, insinuare se significat) et cum his quae hic consequuntur, parum commodè indignandi notio convenire videtur. Longe vero magis ab auctoris mente discedit Iacobsii, Viri claris- simi, interpretatio (in Atticis p. 385.) δεινὸν h. l. crudele Pelasgorum de occidendis pueris consilium intelligentis. Fre- quentissime δεινὸν apud Nostrum rem metuendam, periculosam, periculum, significat: I. 84, 8. 120, 22. 143, 3. 151, 9. VII. 157, 18. 203, 8. etc. Igitur hoc Herodotus dicit, deliberan- tes illos incoessit metus; subiit illorum animos cogitatio quid in posterum ab his pueris metuendum sit, si iam nunc etc. S.]

23. τοὺς ἄμα Θόαντι etc.) Thoantem Hypsipylae pietate conservatum poëtae perhibent. Alia omnia Herodotus, vitii suspectus propterea Casp. Barthio ad Papinii Stat. Theb. V. vs. 328. Nemo, decernenti, de Thoante hoc tradidit. Igitur duae voces ἄμα Θόαντι, aut glossema sunt, aut corrupta est prior, et legendum, παρὰ Θόαντες. Quid si vero Herodotus, utsaepe, separatas ab aliis habuerit rationes? Habuisse autem, membranae clamant omnes, et laudati ad Euripid. Hecub. [vs. 887.] interpretes, καὶ μετὰ ταῦτα αἱ Ἀθήναιαι γυναικὶς τοῖς σὺν Θόαντι πάντας ἀπέκτειναν. δι' ἀμφοτέρων οὖν ταῦτα ἡ παροιμία ἐδόθη, τὰ Ἀθήναια κακὰ. Errant fateor in tempore necis, alioqui Nostro conspirantes plenissime. De famoso Lemniis dicto [praeter Paroemiographos] multa Stanleius ad Coëph. Aeschyli vs. 631. WESS. — De Lem- niorum virorum caede a mulieribus patrata consuli Apollo-

dorus potest I. 9, 17. et *Apollon. Rhod.* I. 608 seqq. Quod vero de *Thoante* Herodotum separatas ab aliis auctoribus rationes habuisse scribit Vir doctissimus, pro ea sententia ad Euripidis Scholiasten frustra provocatur; quippe quem sua, loco citato, ex ipso Herodoto hausisse (partim quidem nonnihil mutata, partim vero memoriae lapsu depravata) dubitari vix potest. Credibile est utique, legisse eum apud *Herodotum*, quod et libri nostri exhibent, τοὺς ἅμα Θόαντι, suo vero arbitratu σύν pro ἅμα, non discrepante sententia, posuisse. Sed illud h. l. quaeri haud imuerito posse videtur, recte-ne verba ista Scriptoris nostri acceperint Interpretes, quos et ego imprudens secutus in Latinis posui, *maritos suos simul cum Thoante occidentes*. Id si ille voluisset, non τοὺς ἅμα Θόαντι scripturus erat, sed nude ἅμα Θόαντι ἄνδρας σφαιτέρους. Adiectus articulus indicat τοὺς ἅμα Θόαντι γινομένους, qui cum *Thoante* (i. e. *Thoantis aetate*) vixerunt: quo indicatur tempus, quo ea res gesta est; non negatur, caede exemptum per filiae pietatem fuisse *Thoantem*. S.

CAP. CXL. 4. κατανύσας) Utrum *Valla*, vertendo solvens, καταλύσας habuerit ante oculos, valde dubium: certe Scholion aut aberratio est, cuiusmodi καταστήσας *Arch.* Praecessit ἐπὶ τὴν --- ἐξάνοσθ --- ἐς τὴν ἡμέτην: redibitque ἐξάνουσι lib. VII. 183. Apud *Diodorum* XIV. 103. scripti libri πεμπταῖος δὲ κατανύσας ἐς τὴν Μισσην: antea καταλύσας, quod hic in *Etonensi*. WESS.

8. Ἡφαίστιος) *Lemnus διπολις* erat, quarum *Hephaestia* in parte insulae versus orientem solem, *Myrina* ad eius occasum; prodente, qui ad utramque invisit, *Galeno* lib. IX. *Simpl. Medic.* p. 118. Quo vero utraque modo *Athenien- sium* in ditionem venerit, *Charax* in *Stephani* Ἡφαίστιος memoravit, praeclara *Cl. Valckenarii* adiutus et defensus opera. WESS.

Ibid. Ἡφαίστιος μὲν νυν ἐπιθόρο) In his quoque diversum ab *Herodoto* sequutus auctorem *Nepos*, tandem tamen, qui *Lemnum* incolebant, secunda fortuna adversariorum captos, narrat ex insula demigrasse. *Herodoto* tota dicitur insula sub *Atheniensium* redacta potestatem; nam primum, inquit, Ἡφαίστιος ἐπιθόρο, tandem et coacti *Μυρινάιοι* παρίστησαν. Duae tantum erant urbes in insula *Lemno*, *Mu-*

Herod. T. VI. P. I.

R

μῖνα, et Ἡφαιστία, quapropter dicta fuit διπολις secundum alios et *Etymologum* p. 279, 5. conf. *Harpocrat.* in Ἡφαιστία, *Schol. Hom.* in Ἴλ. α. 593. et *Berkel.* ad *Steph.* in Μύρινα. Sed ad *Herodotum* pertinet inprimis insigne fragmentum *Chronicorum Characis*, quod minus intellectum hactenus apud *Steph. Byz.* nobis fuit servatum in Ἡφαιστία. Priora istius fragm. verba sic reficienda videntur: Χάραξ - - - φησὶν, ὅτι οἱ Μυρινᾶσιοι, τῶν Πελασγικῶν ὑποσχίστην οὐ φροντίσαντες, ἀπέκλυσαν τῷ Μιλτιάδῃ τὰς πύλας, καὶ κείνους πολιορκία περιέσχετο αὐτούς. Sequentibus gravius vulnus fuit inflictum: Τῶν δ' Ἡφαιστιῶν τύραννος ὧν φοβηθεὶς τὴν δύναμιν ἔφη χαριζόμενος τοῖς Ἀθηναίοις, φίλοις οὖσιν, ἠμπεδεῦν τὰ ἐμολογηθῆντα ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, καὶ ἀμαχίᾳ παραδῶκε τὴν πόλιν. Est qui voci τύραννος subiectum ὧν deleri voluerit, vestigium veri nominis olim a *Charace* positi, τύραννος Ἑρμων. His fac subiecta fuisse, (τῶν Περσῶν) φοβηθεὶς τὴν δύναμιν, omnia recte se habebunt. *Hermionis* nomen satis commendabit *Zenob.* Cent. III. Prov. 85. in Ἑρμώνιος χάρις: ubi in eadem historia, diversimode narrata, Ἑρμων βασιλεύων τῶν Πελασγῶν ἐξέστη τῆς χώρας, τῇ μὲν ἀληθείᾳ τοῦ Δαρείου τὴν δύναμιν φοβηθεὶς, προσποιούμενος δὲ ἰκῶν δίδοναι τοῖς Ἀθηναίοις τὴν χάριν. In *Characis* verbis, quod properanti *Salmasio* exciderat, *Berkelius* non debuerat in contextum inferre, καὶ κείνους τὴν πολιορκίαν περιέσχετο αὐτοῖς: illa vix Graeca; sincera sunt ante vulgata, καὶ κείνους πολιορκία περιέσχετο αὐτούς, qui prius obsidione cinctos sub potestatem suam redegit. De iisdem *Myrinacis Herodotus*, πολιορκιόντο, ait, ἵς δ' καὶ οὗτοι παρέστησαν, donec et hi in dedicationem venerunt. Conf. lib. VI. c. 99. *Demosth.* c. *Androt.* p. 386, 28. Eiusdem est p. 6, 25. Ὀλυθὼν παραστήσεται. In istum sensum praeter ceteros his terve παραστήσασθαι *Thucydides* adhibuit, docente *Dukero* in *Add.* ad p. 73. pro ὑποχίρην ποιῆσθαι, et sic *Herodot.* IV. 136. III. 45. Attigit hunc usum *Schol. Oed.* in *Col.* vs. 910. VALCK.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEPTIMUM.

CAP. I. [Lin. 3. καχαργαμίνον) *Hesychius*: Κεχαργαμίνος, ὠργισμένος. *Euripides Med.* 156. κείνω τόδε μὴ χαράσσει. S.]

8. πολλῶ πλίω ἐπιτάσσει) Optime Mstti; e quorum uno παρῖχον perplacet. Sic suus sermoni color et nexus redibit. Statim καὶ πλοῖα, [lin. 9.] etsi quibusdam in Codd. neglecta, non removeo. *Arrianus Indic.* c. 19. Νῆες δὲ αἱ σύμπασαι - - αἵτε μακραί καὶ ὅσα στρεγγύλα πλοῖα, καὶ ἄλλα ἱππαγωγὰ, discrimen inter νῆας et πλοῖα adfirmans. Gronovium hic consule et *Valcken.* ad lib. VI. 48. WESS.

8. πολλῶ τε πλείον) Superfluum est τε, neque bene cohaerent πλείον - - καὶ νίας - - καὶ πλοῖα. Codicum lectio, *H. Stephano* et *Galeo* memorata, genuina est, πολλῶ πλίω: nam vicinis congruit, et formam vocis praebet Nostro usitatam; quem scripsisse suspicor πολλῶ πλίω ἐπιτάσσειν ἐκαστοῖσι, ἢ πρότερον παρῖχον, (nempe pro παρῖχιν, παρῖχον enotatum ex *Arch.*) νίας τε, καὶ ἱππους, καὶ σῖτον, καὶ πλοῖα, naves bellicas, et πλοῖα, ἱππαγωγὰ et σιτηγὰ: vide notata ad lib. VI. c. 48. VALCK.

10. Ἀσὶν ἰδονῖτο ἐπὶ τρεῖς ἔτια) Tueri sese πᾶσα potuisset, ni stetisset per schedas. *Appianus Bell. Civ. lib. IV.* [c. 52.] p. 995. τὰ ὑπερόρια πάντα πολέμοις - - ἰδονῖτο. *Herodianus VII.* 5. πᾶν δὲ τὸ Λιβύων ἔθνος εὐθὺς ἰδιδόντο. Non exscribo *Gregor. Naz. Or. XXVIII.* p. 485. d. neque *Agathiam Schol.* lib. II. p. 50. Tzetzes *Chil. I.* 870. τρεῖς ὅλους ἐπὶ χρόνους турбатam Asiam, conductasque undique copias scribit; seculi more, quo de *Hemsterh.* ad *Plut. Comici* p. 407. WESS.

CAP. II. [3 seq. ὥς δὲ ἰ μιν etc.) ὥς, quemadmodum, prout, caussali notione, quoniam. Pronomen μιν quum ad *Darium* referatur, commodius utique videbatur, si libri de-

dissent. ὡς ἴδε: μιν. Nunc, quoniam intelligi voluit Scriptor ad quemlibet Regem pertinuisse illam legem, proprie dicendum fuerat, ὡς δὲ τὸν βασιλᾶ, ἀποδίδαντα διάδοχον, aut aliquid tale. Consequens particula οὕτω lin. 5. valet ita demum, nempe postquam regni successorem designavit. S.]

4 seq. ἀποδίδαντα βασιλῆα - - στρατιώσθαι) Secundum Persarum legem, soli forte memoratam Herodoto, ante expeditionem susceptam a Rege designandus erat, qui, si quid ipsi humanitus accidisset, in regnum succederet. Ex Herodoto non liquet, sic designatum successorem, si pater e bello salvus rediisset, cum illo velut collegam regnasse, quod viri docti tamen statuisse videntur: vid. Ez. Spanhem. ad *Julian.* p. 278 seq. Quam deinceps enarrat Darii filiorum litem ab ipso Dario secundum Xerxen pronunciatam, illam post patris obitum a patruo velut arbitro compositam, alium auctorem sequuti, tradiderunt *Iustinus* II. 10. et *Plutarch.* T. II. p. 488. d. hinc *Simson.* Chron. A. M. 3520. conf. *Julian.* Or. I. p. 33. s. et *Spanhem.* p. 217. VALCK.

Ibid. κατὰ τὸν Περσίων νόμον) Legem hanc Persarum, solius, quod quidem memini, Herodoti testimonio cognitam, B. *Brisson.* Regn. Pers. lib. I. 9. tetigit. Lata prudenter fuit, ne, rege peregre fatis functo, de successione, damno civium, iure aut mage ferro disceptaretur. Eadem causâ Eurystheus, in Heraclidas profecturus, Μυκῆνας τε καὶ τὴν ἀρχὴν, κατὰ τὸ οἰκίον, Atreo commisit apud *Thucyd.* I. 9. Quod *Iustinus* autem de Dario, ab Artaxerxe patre in regni societatem adscito, contra morem Persarum, apud quos rex non nisi morte mutatur, lib. X. c. 1. id hinc convellitur. Confer Ez. *Spanhem.* ad *Juliani* Or. I. pag. 279. WESS.

9. ἐπρόβειν Ἀρτοβαζάνης) Hinc *Hesychius*: Ἐπρόβειν, πρεσβύτερος ἦν. *Thomas M.* in Πρεσβύτεροι: Πρεσβύν, καὶ τὸ πρεσβύτερός: ἵμι: quam in rem haec adfert Herodoti et *Thucydidis* verba. *Sophoclis* Polynices Oed. in Col. vs. 1418. [1422. ed. Br.] Αἰσχροὶν - - τὸ πρεσβύοντι ἱμὶ Οὐρὼ γιγασθαι τοῦ κασιγνήτου πάρα: erat ille quidem secundum *Euripiden* natu minor; sed *Soph.* in eodem dixerat dramate vs. 366. Ὁ μὲν νεώτερος καὶ χρόνῳ μείων γιγῶς Τὸν πρότερον γεννηθέντα Πολυνίην θρόνων Ἀποστρίψκει. Herodoti Ἀρτοβαζάνης, (*Plutarcho* et *Themistio* p. 74. d. Ἀρταμίνης, atque ita forsau.

etiam dictus Iustino) aetatis privilegio regnum sibi vindicabat, καὶ ὅτι [lin. 12.] νομιζόμενον εἶν πρὸς πάντων ἀνθρώπων, τὸν πρεσβύτατον τὴν ἀρχὴν ἔχειν. In his Herodoti, si vel in aliis non legeretur, ex Eustathii Codice scriberem, καὶ ὅτι νομιζόμενα εἶν: quem sic legisse liquet ex eius Comm. in 'Ἰλ. δ.' p. 22, 6. et p. 44, 51. πρὸς Ἡρόδοτον νομιζόμενα, ἀντὶ τοῦ νομιζόμενον: ubi plura collegit similia. conf. H. Steph. in App. Thes. Ling. Gr. p. 46, 150. VALCK. — De nominis proprii scriptura vide Var. Lect. ad h. l. et Adnot. ad VI. 98, 8. Qui Ἀγροβαζ̄ scripsere Graeculi, hi ad graecum vocab. ἄγρος originem Persici nominis referebant. S.

12. ὅτι νομιζόμενα εἶν) Nullam νομιζόμενον litem experiretur, ni Pass. et Eustath. eam intenderent: caussam lo-
num Atticorumque consuetudo, neutris huiusmodi pluralibus gaudentium, urget. Morem, quo natu maior filiorum postgenitis in regni successionem antefertur, iuri gentium et naturae acceptum Iustinus fert, ut Eusebius Vit. Constant. I. 21. νόμῳ φύσεως. Videndus est H. Grotius Iur. Belli et Pac. II. 7. 13. et quae ibi eruditi commentatores. WESS.

CAP. III. [2. Δημῶντος) Vide lib. VI. c. 70. S.]

6. ὡς ἡ φάτις μιν ἔχει) Sicuti rumor de eo fert. Quae quidem dictio tentanda non fuerat. Τοῦτους μὲν τοιαύτη φάτις ἔχει scripsit lib. VIII. 94. capite vero 5. post pauca, ἵνα λόγος τί σε ἔχη. Nec multum Pindari abijt Pyth. Od. I. sub fin. ἔχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντῇ φάτις. Aliā, eaque iucundā figurā, lib. IX. 83. ἔχει δὲ τινα φάτιν καὶ Διονυσιοφάνης: et Euripid. Helen. vs. 257. τὸ δ' ἑμὸν ὄνομα Μαρίδιον ἔχει φάτιν. Sed abstineo manum. WESS.

CAP. IV. [3. μετὰ ταῦτά τι καὶ Αἰγύπτου ἀπόστασιν) Requisiveram καὶ τὴν Αἰγ. ἀποστ. Sed ignorant articulum libri omnes. S.]

4. τῷ ὑστέρῳ ἔτι) Anno a pugna Marathonica quinto; quandoquidem eam apparatus ad novum bellum triennalis exceperat, et quarto anno Aegyptus defecit, Persarum excusso iugo, uti signatur clarissime c. 1. Supremum ergo diem Darius obiit sub annum Olymp. LXXIII. secundum. At haec uberius D. Petavius Doctr. Temp. lib. X. 23. et H. Dodwellus Ann. Thucyd. p. 44. WESS.

CAP. V. 3. τὴν στρατιῆς ἄγειριν) Dixit στρατοῦ ἐπαγεριν cap. 20. et στρατοῦ ἄγειριν c. 48.; unde στρατιῆς ἔγειρις, exercitus quaedam ad praelium excitatio, longe differt: ut recte adeo, adprobantibus Codicibus, *Portus* ἔγειριν στρατιῆς proscripserit. Saepe peccatur, ut aliās ostendi, in στρατιῶν ἀγείριν apud *Libanium*, *Procopium* atque alios: quae quoque inter ἀγείριν et ἔγειριν adfinitas in Poëta turbas concivit, monitore ad eum *Eustath.* p. 577, 17. [*Iliad.* p. 438, 38. ed. Bas.] Iustum praeterea καὶ δυνάμενος παρ' αὐτῷ μέγιστον, [lin. 4.] videlicet *Xerxe*, quod et *Diodorus* indicavit lib. XI. c. 1. Παρ' ἰωῦρῳ, laudatum alibi, non laudant schedae. Vide tamen *Abreschium* *Diluc. Thucydid.* pag. 714. *WESS.*

3. ἐποίετο τὴν στρατιῆς ἔγειριν) Ἄγειριν recipiet ex *Codd.* munitum in *Diss. Herod.* p. 117. Ut hic *Mardonius* *Gobryae* fil. dicitur δυνάμενος παρ' αὐτῷ μέγιστον *Περσίων*, in excerptis e *Ctesia* Ἀγράπανος ὁ Ἀγραιύρα παῖς γίνεταί δυνατός παρ' αὐτῷ, καὶ *Μαρδόνιος* ὁ παλαιός. Paulo post in istis [lin. 9.] ἀλλ' εἰ τὸ μὲν νῦν ταῦτα πρήσσοις, quam vim indit clar. *Gronov.* voculae εἰ, illa vereor ut idoneis exemplis possit firuari. εἰ γὰρ pro εἶδε γὰρ poëtis frequentatur, quos imitatur *Noster* I. c. 27. *VALCK.*

14. ποιέσκετο τήνδ) Ita scripsit: non ποιέσκετο, uti *Florentiae* alibique locorum. Ποίεσκε IV. 78. et ποιέσκετο *Polymniae* c. 119. analogae sunt, non illud. Vide *Etymolog.* p. 624, 30. Post dein [lin. 15.] περικαλλῆς χώρη, deleto intermedio et sermonem turbante εἴη, ex Codicibus sufficit. Recte *Atossa* in *Aeschyli Pers.* vs. 755. *Mardonium* adulatoremque gregem perstringit. *WESS.*

15 seq. χώρη -- ἀρετὴν τι ἄκρη) Recte *Valla* dederat regionem summae bonitatis, ut mirum sit alios hic interpretes [nescio quos; nam tenuit istud *Gron.*] aberrasse. Ἀρετὴν cuiusvis rei vocabant τὴν ἀρίστην διάθεσιν, ἢ καθ' ἣν ἀρίστα διαύκεται τὸ ἔχον. *Metopus Stobaei* p. 7, 11. ἔκαστον τῶν ἰόντων τέλῃον καὶ ἄκρον γίνεταί κατὰ τὴν οἰκίαν τᾶς φύσεως ἀρετῶν, ut pro ἀρετᾶς φύσιν docte corrigebat *Nobiliss. Alb. Frisching Bernas*. *Phintidi* apud *Stob.* p. 443, 46. memorantur ἀρετὰ ἵππων, ἢ τᾶς ἀκοῆς, et ἢ τῶν ὀφθαλμῶν, oculorum. (ὀφθαλμοὶ *Hezychio* restituendum pro ὀφθαλμοί.) Similia dantur *Platonis*. *Archestratus Athen.* III. p. 105. A. Ἀλλὰ παρὲς λῆραν

πολὺν, (lege λῆρον, πολυώνυμον) ἀστακὸν ἀνοῦ· Εἰς τὴν μὲν πλεῖ-
στην πάντων ἀρετῇ τε κράτιστος ἐν Λιπαράσι. VALCK. — In
Archestrati versu mireris λῆρον πολὺν sollicitatum a doctissi-
mo Viro. Nihil illa formulā apud Atticos frequentius:
neque huius loci erat vocab. πολυώνυμον. Sana omnia repe-
ries, modo memineris, (quod nos in nupera editione *trans-*
versā lineolā initio versus positā indicavimus) primum
hexametri pedem, qui fortasse Οὐ μὴν sive quidlibet aliud
fuerat, praetermissum a Deipnosophista fuisse; utpote
ad id, quod ille voluerat, nihil facientem. S.

CAP. VI. 6. παρὰ τῶν Ἀλιευαδίων) Graeciae Thes-
saliaeque hi proditores notantur lib. IX. 57. et a *Pausa-*
nia lib. VII. 10. [conf. Nostrum VII. 130 sub fin.] Luxus
et opum ad sumtus tolerandos inmoderata cupido, ut sem-
per, *Aleuadas* ad perfidiam duxit, *Critia* teste apud *Athen.*
lib. XII. 6. p. 527. B. WESS.

Ibid. παρὰ τῶν Ἀλιευαδίων) *Lariassaeos* fratres *Aleuadas*,
Ἀλιεύου παῖδας, memorat lib. IX. c. 57. Θώρηκα, Εὐρύπυλον,
et Θρατυδίον. Hi Thessalos primum invitos (VII. 172.)
Xerxi prodiderunt. *Pausan.* VII. p. 546. Ξέρξης ἐπὶ τὴν Ἑλ-
λάδα ἐλπίοντος Θισσαλίας δι' Ἀλιευαδῶν προὔδθη. Postea volentes
etiam Thessali, a vicinis Phocensibus irritati, Persarum
partes sunt sequuti: *Philostr.* Her. c. xix. 15. In *Epist. So-*
crat. 28. Alexander Graecis indicasse dicitur τὴν Ἀλίου καὶ
Θισσαλῶν προδοσίαν: ubi scribendum τὴν τῶν Ἀλιεύου, vel τὴν
Ἀλιευαδῶν. Vetus et nobilissima familia *Larissae* vixit
Platonis etiam et *Demosthenis* aetate; habuit enim *Larissae*
Gorgias discipulos Ἀλιευαδῶν τοὺς πρώτους, *Platone* teste ini-
tio *Menonis* T. II. p. 70. quo spectat in *Lex. Timaeus*: vid.
ibi p. 15. [p. 22. ed. sec.] clar. *Ruhnkenius*, et *Vales.* ad *Har-*
pocr. in *Τετραρχία*. Apud eundem *Harp.* ex *Demosth.* p. 142,
86. memoratur *Σίμος*, εἷς τῶν Ἀλιευαδῶν fuisse dicitur τῶν
δοκούντων συμπράξαι τῷ *Μακεδόνι*. *Philippo*, nec mirum, no-
biles hi Thessali favebant, quorum maiores in Thessalia
regnaverant, tum temporis a tyrannis vexata. VALCK.

12. πρὸς τοῖσι τοῖσι ἔτι πλέον etc.) Perfrequens πρὸς ἔτι τοῖ-
σι τοῖσι lib. III. 65. IX. 110. invectum ἔτι excludit. Confer
Abreschium Dil. *Thucyd.* 112. His vero connexa pro valde
mendosis Cl. de *Pauw* putans, προσωφύοντο οἱ ἔχοντες ἀμφὶ
Ὀνομάκριν, stimulos *Onomaeritis* addebat, formabat; esse

enim οἱ ἔχοντες ἀμφὶ Ὀνομάκριτον ipsum *Onomacritum*; quod equidem hodie non credo. Pingamus ex schedis Parisinis προσφύγωντό οἱ, ἔχοντες etc.; et finis turbarum aderit. Nimirum Plisistratidae amplius quid regi adporrigebant, vaticinum habentes *Onomacritum*: haec verborum sententia. Hinc porro *Onomacriti* constat aetas, quam iusto priorem *Tatianum* statuisset et *Clementem Alex.* docuit *Vossius* Poët. Graec. c. 4. p. 23. et *Bouherius* Diss. Herod. c. 14. p. 154. Cur ille autem [lin. 73.] διαβίτης oraculorum *Musaei*? Edissertatorem dederat *Valla*, venditorem vir. Celeb.; *Thomae Mag.* διαβίτης est ὁ κασιγῶν καὶ οἰκονομῶν, quidam quasi dispensator ac interpret. Διαβίτης καὶ δημιγῶρος iunguntur in *Themistii* Or. XXVI. p. 321. v. Vide *Harpocrat.* in Διαβίταις, et *Ulpian.* ad *Demosth.* Olynth. II. p. 14.; namque προκαταλυσάμενος [lin. 14.] cur pristina in sede sit statutum, admonitione non eget. WESS. — De scriptura verbi προσφύγωντο, neglecto ex ionica dialecto augmento, in *Var. Lect.* dixi. Quod vero ista, ἔτι πλέον προσφύγωντό οἱ *Vir* doctissimus interpretatur amplius quiddam regi adporrigebant, id fere ipsum etiam *Gronovius*, parum quidem latinum, nec satis perspicuum, in versione posuerat, quum in *Vallae* latinis praetendebant fuisset. Ferri utcumque utralibet interpretatio posset, si προσφύγων vel προσώφρων activā formā dixisset Scriptor: at passivo verbo προσφύγωντο haud dubie alia subiecta notio est, quam equidem in nostra versione ex *Schneideri* fere sententia (in *Lexic. crit.* proposita) expressi, regi conciliabantur scribens; rectius forsā scripturus, ad regem se adplicabant, instabant regi, eumque urgebant. Paullo minus est, sed eodem fere pertinet, quod infra l. 27. ait προσφύπετο, accedebat ad regem, cum eo agebat. Praeterea suspicari licuerit, pro ἔτι πλέον fortasse ἐντὶ πλέον scripsisse auctorem: coll. Adnot. ad VI. 42, 1. S.

15. Ἰππάρχου τοῦ Πισιστρατίου) Genuinum τοῦ Πισιστρατίου Codices exhibent, ut *Stephani* et *Arch.*; mox perversam lectionem τοῦ ἱππάρχου, [lin. 17.] pro τοῦ Ἐπικλήτος: idem vitium haeret etiam alibi. *Onomacritus* ab *Hipparcho* dicitur [lin. 16.] eiectus ἔξ Ἀθηνῶν, a *Laso Hermionensi* deprehensus ἱπποκρίτων ἐς τὰ Μουσαίου χηρσμένον. Ante *Onomacritum* *Solon* simillima fraude *Homereis* interserto versu effecerat, ut de *Salamine* contentēdēs *Megarenses* ab *Atheniensibus*

vincerentur: praeter Plutarch. rem narrant Diogen. Laërt. I. 48. Ulpian. ad Demosth. p. 254. et Eustath. in 'Ιλ. β'. p. 215, 42. Quod his στίχον ἔγγράφαι εἰς τὸν κατάλογον, vel ἰμβραλεῖν, et παρῆναι πεπλασμένον, id Herodoto dicitur ἰμποιῆται, et Pausaniae II. p. 171. memoranti 'Ησιόδον ἢ τῶν τινα ἰμποιουμένων εἰς τὰ 'Ησιόδου τὰ ἔπη, συνθέντα εἰς τὴν Μισηνίων χάριν. Hinc distat quod idem scribit IX. p. 762. 'Ησιόδον ἢ τὸν 'Ησιόδῳ Θιεργονίαν ἐσποιήσαντα de eo, qui ingenii filiolum Hesiodo contribuerat et velut in adoptionem emancipaverat. VALCK. — De similibus Onomacriti fraudibus vide Fabric. ad Sext. Empir. p. 136. et Porsonum ad Eurip. Orest. vs. 5. S.

19. ἀφανίζατο κατὰ τῆς θαλ.) Geminum c. 235. κατὰ τῆς θαλάσσης καταδιδυκίναι. Plato Tim. p. 25. D. Ἀτλαντὶς νῆσος ὡσαύτως κατὰ τῆς θαλάσσης δῦσα ἠφανίσθη. Recte schedae. WESS.

27. οἳ τε Πισιστρατίδαι) Addunt Codices complures καὶ οἱ Ἀλινάδαι, quae Med. et duo alii praeterierunt, fortasse scribarum ex simili terminatione lapsu; cuiusmodi omissionum in Herodoti Mssis prostant exempla innumera. Celeb. tamen Gronovius dispunxit, iuncta disputatione, cui rescribere nolo. WESS. — Vide in Var. Lect. notata. S.

CAP. VII. 2 seq. διυτέρῳ μὲν ἔτι — — πρῶτα στρατηγὴν ποιεῖται) Tempus Aegyptiae expeditionis et Graecae tractabitur c. 20; nunc, πρῶτα στρατηγὴν ποιεῖτο in proximis fuisse primitus, moneo. Vide ad I. 205. WESS. — Aberravit calamus Viri praestantissimi: ποιεῖται praefecerunt edd. et scripti libri omnes: nec vero στρατηγὴν ante Wess, edebatur, sed στρατηγὴν consentientibus fere mssis, quod rectissime ille in στρατὴν mutavit, quod et a nobis cum Schaef. VII. 58, 13. et 174, 2. factum. Conf. I. 71, 1. I. 171, 2. II. 111, 3. V. 77, 2. S.

5. πολλὸν δουλοτέρην) Tale πολλὸν ἐλάττων I. 77. et δυνατώτερον πολλὸν III. 103. ubi Gronov. Achaemenem Ctesias Pers. c. 32. Ἀχαιμενίδην fratremque Artaxerxis perhibet, aberrans. Res certa ex lib. III. 13. et Diodoro XI. 74. cladem Persicam et Achaemenis necem cum Olymp. LXXIX. 3. annoque Artaxerxis tertio componente. WESS.

CAP. VIII. 2. σύλλογον ἐπίκλητον) Posteriores una voce σύγκλητον dixisse, quod scribit Galeus, non opinor:

concio populi extra ordinem Athenis coacta σύγκλητος ἐκκλησία Demostheni dicitur et Aeschini: concionem Argivam σύλλογον πέλιως et ἑκκλησιον Ἀργείων ὄχλον dixit Eurip. in Or. vs. 728. et 611. ἀγορῇ Homerus: erat vero Homero βουλὴ τῶν ἐκκλησιῶν μόνον. Tale Herodotus intelligit sanctius consilium, quod ex delectis Principibusque Persarum constabat. ἀποκλήτους vocabant Aetoli: Livius XXXV. c. 34., Apocletos -- vocant sanctius consilium: ex delectis constat viris. Ἑσκλητὸν vel Ἑσκλητὸν Syracusani: Hesych. Ἑσκλητὸς, ἡ τῶν ἐξόχων ἀθροισις ἐν Συρακούσαις. Eustath. in Ἰλ. β'. p. 130, 30. Βουλὴν Ἰσάμει σύγκλητον -- ὅθεν Τραγικός τις, (Soph. Ant. vs. 165.) σύγκλητον λίσχην γιρόντων τὸ τοιούτον ὠνόμασιν, Ἡρόδοτος δὲ σύλλογον ἐπὶ κλητον λέγει Περσῶν. VALCK.

5. ἔλξει ἔλξει τάδε) Totam Xerxis orationem, μετακείμενῃ εἰς τὴν Ἀττικὰν διάλεκτον, exhibet Dionys. Halic. T. II. p. 307, 308., velut insigne specimen, quo demonstraret, Herodoti μῆξιν τῆς τε αὐστηρᾶς καὶ τῆς ἡδίας ἀρμονίας μέσσην εἶναι. In hac quoque μέσῃ τῶν δυῶν ἀρμονιῶν iuxta Dionys. περὶ Συνθ. Ὁμομ. p. 51. princeps eminebat Homerus; quem, longo tamen intervallo, proximi quānam hac in parte sint sequuti ibidem docet. VALCK.

8. οὐδαμᾶ καὶ ἡτρεμ. ἐπὶ τε etc.) Attico loquendi more, aut vulgo Graecis usitato, Dionys. οὐδὲνα χρόνον ἡτρεμίσσαμεν, ἐξ οὗ παρὶτάβομεν τὴν ἡγεμονίαν τήνδε παρὰ Μήδων. Vocem ἐπὶ relinquare potuerat intactam, Atticis etiam usurpatam pro ἐξ οὗ, vel ἀφ' οὗ χρόνου. Ubi vulgatur in Aristoph. Equit. vs. 5. ἐξ οὗ, Thomas Mag. legit ἐπὶ in voc. Εἰσηγήσει: quod vidit monuitque clar. Io. Alberti ad Hesych. in Ἐπίθ. Hoc a Grammaticis saepe redditur ἀφ' οὗ, vel ἐξ οὗ, velut in Aesch. Choëph. 607. Eurip. Androm. 29. etc. [At ἐπὶ τε, pro communi ἐπὶ vel ἀφ' οὗ, Ionibus propria formula est.] In sequentibus nonnulla paulo melius scripta praebebat Dionys. quam nobis vulgata prostant. In proximis, [lin. 11.] ἀλλὰ θεὸς τε οὕτω ἄγει, pro ἄγει legisse videtur ἐνάγει, Herodoto prae ceteris frequentatum; nihil enim aliās habuisset causae, cur ἄγει altero [ἐνάγει] mutasset. Θεῶν ἀγόντων Sophoclis est Oed. in Col. 992. Xenoph. Κύρ. Ἀναβ. VI. pag. 223, 3. ὁ θεὸς ἴσως ἄγει οὕτως. VALCK. — Potest vero etiam Dionysius interpretationis caussa ἐνάγει (i. e. inducit, incitat, impellit) pro ἄγει consulto posuisse. S.

22. ἵνα τὸ νόον πρήσσειν ὑπερβίωμαι ὑμῖν) Legitur apud Dionys. ἵνα δὲ διανοοῦμαι πρᾶττειν ὑποβῶ ὑμῖν. Galeus omnino scribendum hic in Herodoto censebat ὑποβίωμαι, atque id ipsum, alibi quoque reponendum alterius loco. Quanto rectius iudicavit H. Steph., probante Wesselingio, pro ὑποθίμνος corrigendum l. 107. ὑπερθίμνος τῶν μάγων τοῖσι ὀνιρεπόλοις τὸ ἐνύπνιον. Rem cum aliquo communicare, vulgo Graecis ἀνακοινῶσαι et ἀνακοινώσασθαι, usitatissima Herodoto phrasi dicitur ὑπερβίβλαι et ὑπερβίβλαι τι τινί. Exemplorum affatim collegerunt H. Steph. in Prolegom. (pag. 737. ed. Gron.) et Portus in voce. VALCK.

Ibid. ὑπερβίωμαι ὑμῖν) Unde in Steph. marginem ὑποβίωμαι accesserit, frustra indagavi: futile profecto est, laudeque et adprobatione Galei indignum. Dionysius quidem ὑποβῶ ὑμῖν, sed suo sermone; Noster suo. Sic ἀπικνέ μοι πάντως, ἵνα τοι αὐτὰ ὑπερβίωμαι lib. V. 24., multisque aliis locis in H. Steph. Recens. Voc. Herodoti et Porto. WESS.

26. καὶ Δαρίειον) Toties πατέρα τὸν ἐμὸν Xerxes, ut congeminatione ista parum sit iucunda, iteravit. Dionysius et bonae notae Codices eam merito damnant. Statim [lin. 28.] pro Ionum ritu οὐκ ἐγγύνετό οἱ τιμωρ. belle Arch. WESS. — Vide Var. Lect. ad l. 26. S.

31. πρῶτω τὰς Ἀθήνας) Marlonius ad Regem, σὺ δὲ - πρῶτας τὰς Ἀθήνας ἀπέλας lib. VIII. 102. Eustathius, παρὰ Ἡροδότῳ πρῶσαι κεῖται τὸ ἐμπρῆσαι ἐν τῷ, πρῶτω τὰς Ἀθήνας κεῖται καὶ ἡ λέξις παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, ἀμφικύονας ναοὺς πρῶτων ἡλθιν, ἤγουν καύσων: quae sunt Antig. vs. 290. WESS.

34. ἀπικόμενοι ἐπέπρσαν) Praecessit ἐλθόντες: et ἀπικόμενοι eadem verborum sequetur in periodo? Offensi repetitione Pavius ac Reiskius corrigunt, ille ἀδικόμενοι, sive, uti voluisse opinor, ἀδικομένοι: hic ἀπισταμένοι, deficiente. Quibus de coniecturis tantum observo, utramque a Dionysio pessum dari: legit is Herodotea, ut sunt, ἀπικόμενοι prudenter. omittens; quo quidem sublato suus sermoni habitus integer et dignitas. Sunt sane in Musis redundantiae exempla similia, quibus lib. VI. 30. locus fuit. Mallem tamen, ut sedulo dicam, ne toties δις ταυτόν. Mox [lin. 35.] ἡμεῖς εἰς ἔρξαν grandius mihi adsurgit, et conmoto regi congruentius. WESS.

35. ὁ μὲν οὖν οὐκ ἔβαν, ἐς τὴν σφίτην.) *Dionys.* ὁ μὲν [at recte *Syllburgii* codex ἡ μὲν dabit] οὐκ ἔδρασαν, εἰς τὴν γῆν τὴν σφίτην ἀποβάλλεις, --- ἐπίστασθί που πάντες. Ad hoc exemplum *Herodoteis* duas voculas interserere, unam eiicerem, ut legeretur, ἐς τὴν γῆν τὴν σφίτην: deinde, οὐκ ἔβαν --- ἐπίστασθί που πάντες. Ut supra ἰδύοντα στρατεύεσθαι, *Dionys.* περιθυμούμενον στρατεύεσθαι, sic in vicinis, [lin. 38.] ἀνάγκη μὲν ἐπ' αὐτοὺς [recte αὐτοὺς noster ms. F. eum aliis] στρατεύεσθαι, interpretatur ἀνάγκη μὲν ἐπ' αὐτοὺς στρατ. Lib. VI. c. 88. Athenienses dixerat ἀναγκημένους ἔρδην Αἰγυπτίας κακῶς: in istum sensum ἐξηρμηνεύει interdum ab aliis adhibetur. VALCK.

43. ὁ ἥλιος ὁ μούρουσαν) *Dionysii* schedarumque ὁ μούρουσαν παρὶς est elegantiae. [Immo haud dubie multis modis hoc, quod ante *Gron.* edebatur, praestat alteri.] *Xerxis* iactantia plures incessit, numis inscribentes ex *Poëta* NON SUFFICIT ORBIS, uti *Philippus II.* Hispaniarum rex apud *I. Iac. Luckium*, *Sylog. Num.* pag. 279. Eadem *Alexandri* vanitas, καὶ δεξοὶ τῆς ταύτης ἀρχῆς, ὅσπερ καὶ τῆς γῆς ὅρους ὁ θεὸς ἐκείναι, in *Arriani* *Ἀναβ.* V. 26., non remniscentis egregios versus, quos patri *Philippo* paucis ante necem horis *Neoptolemus* accipuit *Biblioth. Diodori* XVI. 92. WESS.

49. οἳ τι ἡμῖν αἵτιοι --- οἳ τι ἀνάτιοι) Ista *Dionysio* restitui debebant pro οἳ τι ἡμῖν ἀντίοι --- οἳ τι Ἀθηναῖοι. [cf. c. 9, 6-11.] Quae his proxima subiecta erant in *Eton.* Cod. Ἡμεῖς μὲν τοσαῦτα ἀγαθὰ ἔχομεν, non lecta *Dionysio*, sunt interpolatoris. [Nec tamen indigna *Scriptore* nostro deberent videri, si modo vel unus insuper et alter ex diversa familia codex eadem exhiberet.] Pro χήσται παρῖναι, [lin. 53.] *Arch.* dat χεῖ συμπαρῖναι: *Dionysius* δὲ παρῖναι. Idem *Dionys.* paulo post exhibet δῶσω αὐτῷ δωρεάν ἢ δὴ τιμωτάτην ἢ νομιζέται ἢ ἡμετέρη: scripsisse videtur δωρεάν, ἢ δὴ τιμωτάτη νομιζέται ἢ ἡμετέρη: postremum, *Vallae* quoque repertum, adfirmat margo *Steph.* VALCK. — Quod *Vallae* versio in nostra domo habet, inde quidem satis tuto haud colligitur, reperisse illum in graeco suo codice ἡμετέρη aut ἡμετέρη. Quam vero *Wesselingius* [lin. 55.] cum *Gron.* recepit scripturam ἐν ἡμετέρου, eandem apud *Nostrum* iam I. 35, 18. observavimus, ubi vide a *Wess.* notata. Similiter vero etiam auctor *Homerici* hymni in

Mercur. vs. 370. ἄλθιν ἐς ἡμετέρου dixit. Quarum formularum mentionem in Additamentis ad Bosii Ellipses pag. 345. faciens Schaeferus, (idem Vir doctus, qui in Herodoti Editione utroque loco scripturam ἐν ἡμετέρου intactam reliquit,) „quibus machinis, ait, permirae huic locutioni sensus eliciendus sit, Ilgenius docet ad Hymn. Homer. pag. 443.“ Ipse vero Schaeferus doctissimo Corayo se adsentiri profitetur, in Notis ad Heliodor. p. 199 seq. scripturam istam, ἐν αὐτῇ ἡμετέρου, ubicumque reperiatur, vitiis iudicanti. Quibus ego Viris doctissimis facile largior, in his talibus locutionibus haud adparere quodnam substantivum nomen ad adiectivum ἡμετέρου subintelligi commode possit. Simul vero et illud, primum, velim reputari, nihilo magis adparere aut intelligi posse, qua causa quove casu factum sit, ut pro eo, quod in promptu fuerat, ἐν ἡμετέρῳ, scil. οἴκῳ, ἐν ἡμετέρῳ, scil. χώρῃ, ἐς ἡμέτερον, scil. δόμον vel δόμα, non uno loco, sed pluribus in veterum auctorum locis, probati alioquin codices (vide Var. Lect.) in miram istam scripturam ἐν ἡμετέρου, ἐς ἡμετέρου, consentiant. Deinde cogitari velim, quam multae reperiantur in omnium populorum linguis loquendi formulae, quibus, quantumvis cum iustae syntaxeos regulis pugnent, usus tamen, quæ penes arbitrium est et ius et norma loquendi, auctoritatem conciliavit. Quo magis WESSELI-
CIUM probavi, ad eadem verba ἐν ἡμετέρου hæc adnotantem: „Temeritatis foret, in scriptis Dionysii et Herodoteis exstans respuere. Vide lib. I. c. 35.“ S.

56 seq. ἵνα δὲ μὴ ἰδιοβουλῶν ὑμῖν δοκῶ, etc.) Est hæc ultima Xerxis oratio verbis in speciem lenissimis concepta; arrogantissima, quam Regi tribuit Valerius Max. IX. c. 5., ubi, Graeciae bellum indicturus, Asiae principibus: Ne viderer, inquit, meo tantummodo usus consilio, (ἰδιοβουλῶν) vos contrahi: ceterum mementote parendum magis vobis esse, quam suadendum. VALCK. — Xerxes hæc perorans, αὐθάδης καὶ μονογνώμων, quales in Dionysii Ant. Rom. II. p. 86. reges plures, videri non vult; reapse parendum magis quam suadendum, ut verissime Valerius IX. 5., innuens. WESS.

CAP. IX. 5. καταγίλασαι ὑμῖν) Plures si ὑμῶν aut ὑμῶν prae se ferrent, pro reiiculo non haberem. Supra

V. 68. *πλείστον καταγίλασι τῶν Σικωνίων.* Plato pr. Lach. *οἱ γὰρ τινες οἱ τῶν τοιοούτων καταγίλωσι.* Vulgatum in his libris crebrum. WESS. — Nolenti excidit doctissimo Viro, ut *ὁ μῖν*, *ὁ μῶν*, *ὁ μέων* in ista Adnot. scriberet: *ἡμῖν*, *ἡμῶν*, *ἡμέων* in animo habuerat. Nam et *ἡμῖν* recte in contextu cum aliis omnibus edidit, et *ἡμῶν* in Var. Lect. ex ms. Vind. citavit: ac nescio an et *ἡμέας*, non *ὁμείας*, ex Arch. adnotari debuerit. Caeterum verbum *καταγίλαν* aliaque similia, quae aliàs vi. praepositionis *κατὰ* cum genitivo casu iungi solent, cum dativo construere Herodotus amat: vide III. 37, 5. 58, 2. 155, 8. IV. 79, 15. quo minus sollicitari debet scriptura h. l. vulgata. Conf. Var. Lect. VII. 10, 71. S.

10. *ὕπαρξαντας ἀδικίης*) Quia forte vox in Arch. cod. mendosa legebatur, miror in mentem venisse Galeo, ut Herodotum scripsisse putaret *ὕπαρξαντας ἀλίτας* [peccatores] *οὐ τιμ.* nisi forte scriptum voluerit *ὕπαρξαντας ἀδικίης ἀλίτας οὐ τιμωρησόμεθα*: nam verbum *ὕπαρξει* apud Herod. in talibus semper participium vel genitivum sibi iunctum habet: I. 5. IV. 1. VII. 8, IX. 77. e quibus nihil hic novandum liquet. VALCK.

23. *ἐπιδὼν γὰρ ἀλλήλοισι etc.*) Graecorum inscitiae ac stupori acceptum fertur, quod summis Achaeorum in laudibus apud Polybium XIII. 1. [cap. 5. nostrae edit.] Magni sane animi et bellum humano more administrandi argumentum olim sollempnis erat clarigatio: immo et iustitiae Tibarenorum studio geminum gentis eius institutum Critici ad Apollon. Rh. II. 1012. arcessunt. Ut nunc vero seculum est, Mardonii valet sententia; qui in alia omnia eunt, exploduntur. Lege Ampl. Bynkershoekii Quaest. Iur. Publ. I. 2. WESS.

28 seq. *κέρυξι* — — *καταλαμβάνειν τὰς διαφοράς*) Optime additur, *καὶ παντὶ μᾶλλον ἢ μάχῃσι*: verbis Graeci dirimere deberent controversias, et quovis potius modo quam ferro atque armis. Fefellerunt virum doctum voces *κέρυξι* καὶ ἀγγέλοις, quae aequae pertinent ad *καταλαμβάνειν*, quam ad *διαχρεωμένους*. Ut hic *καταλαμβάνειν* dirimere controversias, sic lib. III. cap. 128. *ἐρζοντας Δαρίος κατελάμβανε*. Sententiae Herodoteae congruit hoc Eurip. in Phoen. 518. *χρὲν δ' αὐτὸν οὐχ ἔπλοισι τὰς διαλλάγας, Μήτηρ, ποιεῖσθαι πᾶν γὰρ ἐξαιρεῖ λόγος, ὅ καὶ*

εὐδωκὸς πολέμιων δράσιον ἄν. Secundum *Isocrat.* Panathen. p. 267. c. veteres Athenienses aliarum civitatum πρὸς βίαις καὶ λόγοις ἑκατέρῃ ἐπιφέροντο τὰς διαφορὰς: postea maluerunt πολλοὶ μᾶλλον ἢ λόγοις τὰ ἐγκλήματα διαλύσθαι, quod de Lacedaemoniis dicitur apud *Thucyd.* I. c. 140. vere de Philippo apud *Lucian.* T. III. p. 516. Hinc in *Epist.* apud *Demosth.* pag. 94., πόττερον, ait *Philippus*, κάλλιον ἔστιν ὅπλοισ ἢ λόγοις διακρίνισθαι. VALCK.

34. οὐκ ἦλθον ἐς τοῦτου λόγον, ὥστε μάχισθαι) Sentio hoc [τούτου, non τούτου] praestare. Si de colloquio Mardonius, tum certe οὐκ ἦλθόν μοι ἐς λόγους dixisset. Id voluit, nunquam ad eius rei rationem et causam, ut secum in certamen decenderent, venisse. Congruit lib. III. 99. ἐς δὲ τούτου λόγον οὐ πολλοὶ τινες αὐτῶν ἀπικνέονται. WESS. — Hoc loco ἦλθον ἐς τοῦτου λόγον videri poterat id significare quod in versione expressi, induxerunt in animum: at collato altero loco, III. 99, 11. intelligitur, ἐς τοῦτου λόγον apud Nostrum nihil fere aliud, quam ἐς τοῦτο, sonare. S.

36. πόλεμον προσφέρειν) Quod hic vulgabatur πόλεμον προσφέρειν, a docto viro bello praestans, κατὰ πόλεμον, explicatur. Mihi ex *Arch.* προσφέρειν potius; et eo quidem usu, quo βίαν προσφέρειν, ἀνάγκην προσφέρειν, atque alia. WESS. — Quam frequenter, quave de caussa, πρὸ et πρὸς permutari solent a librariis, neminem fugit qui vel primoribus labiis Graecas attigit literas. S.

[39. φεισθῆναι γνώμῃ) Ferri hoc potest: malueram tamen γνώμης, sicut est VIII. 40, 8. ἡφεισμένους γνώμης, et φεισθῆναι τῆς ἐλπίδος IX. 61, 18. Et quamvis hic in vulgatum consentiant, quod sciam, libri; memini tamen in vetustis libris terminationes ης et ας cum γ et α (quae olim ηι et αι scribebantur) saepius permutatas observare. S.]

42. ἀπὸ πίεης πάντα ἀνθρώποισι φίλοι γίνεσθαι) Manilii nobilissimum, Omnia conando docilis etc. et Theocriti πίεα θῆν πάντα τιλαῖται, *Idyl.* XV. 62. simillima sunt. Statim ἐπιλειήνας, [lin. 44.] leniens et quasi laevigans; quale λήνας τὸν Μαρδονίου λόγον, lib. VIII. 142. et *Clementis Alex. Strom.* VII. pag. 901. τὴν τῶν λόγων ἀκριβῆ σαφηνίαν λεπτεργεῖν καὶ καταλείπειν, sumta translatione a ruminantibus pecudibus, qua Philo de iisdem τὴν τροφήν ἐπιλεχέειν, et ἐπιλεχέειν τροφῆς, libri de Posteris Caimi pag. 254. ed. Mægg. Idem

Iudaeus Epicuri ἐπιτηρώματα, sive *gulae scitamenta*, uti praecclare *Casaubonus* in *Athen.* XII. 12. [Animadv. Vol. VI. pag. 504. nuperae edit.] traducens, ἡ θάσιν εἰ φιλήδονοι ἐπιδύσεις εἶναι τῶν προηγουμένων ἡδονῶν lib. III. Alleg. pag. 115. *eiusd.* Ed. ubi ex Mstis, in quibus ἐπιάνσεις, ἐπιλίανσεις, posterius si pristinam in possessionem migraverit, redibit sententiae sanitas. Voluptatum priorum lenimenta quaedam indicantur. Verum haec non ago. WESS.

42. ἀπὸ πείρης πάντα) *Theocritis*, πείρα θὴν πάντα τελῆται, *Eid.* XV. 62., *Herodoti* verba *Casaub.* admovit *Lect. Theocrit.* p. 273. His *Mardonius* dicitur [*lin.* 44.] ἐπὶ λειψίας τὴν Ξέρξω γνώμην: ut *Alexander Macedo* λέγῃας τὸν *Mardonίου λόγον*, VIII. 142., *molliens Mardonii orationem*, *Vallae*. VALCK.

CAP. X. 2 seqq. Ἀρτάβανος etc.) *Artabanus* gravi oratione fratris filio dissuadens expeditionem in Graeciam, dicendi praebuit *Sophistis* materiam: ex *Alexandri* μελέτη specimen nobis exhibet *Philostr.* de *Vit. Soph.* II. p. 575. VALCK.

7. ὥσπερ τὸν χρυσὸν etc.) Ista quidem aptissima multis placuit comparatio. *Isocrates* in *Panathen.* p. 240. D. ὥσπερ τὴν πορφύραν καὶ τὸν χρυσὸν διαρούμεν καὶ δοκιμάζομεν, ἑτέρα παραδεικνύοντες, etc. *Dionys.* *Halic.* II. p. 202, 24. οὕτω καὶ χρυσὸς ἑτέρῳ χρυσῷ παρατιθεῖς κριτῶν τε καὶ χείρων εὐρίσκεται. Vetus fuit dictum: Ἡ πορφύρα παρὰ πορφύραν διακριτὴ. *Quintilian.* *Inst. Or.* XII. c. 10. Ut *lana tineta fuco citra purpuram* placet; at si contuleris etiam *lacernae conspectu* melioris obruatur, ut *Ovidius* ait. VALCK.

8. ἐπὶ αὐτὸν δὲ παρατρέψωμεν ἄλλῳ χρυσῷ) Valde metuo, ut *παρατρέψωμεν* bonae sit valetudinis. Negant certe periti artifices mutuo auri frictu praestantiam eius metalli internosci discernique posse. *Lydius lapis* τῇ παρατρέψει τὸν χρυσὸν δοκιμάζει, quae *Theophrasti* de *Lapid.* pag. 397. verba; cognitissimumque illud est examen. Accedit ad haec dissensus *Arch.*, unde, ἐπεὶ δὲ ἑτέρῳ συγκρίνεται, ubi vero cum alio comparetur, si adprobetur, cessabit difficultas. *Vallae* Latina vergunt eodem, et similes priscorum sententiae. Una ex *Dionysii* *Epist.* ad *Pomp.* p. 126. sufficiet: οὕτω γὰρ τοι καὶ χρυσὸς ἑτέρῳ χρυσῷ παρατιθεῖς, κριτῶν τε καὶ χείρων εὐρίσκεται. Quid faciendum ergo τῷ παρατρέψωμεν ἑτέρῳ χρυσῷ; exterminandum-ne, revocata *Arch.* lectione? Ha-

bet, ut sum professus, suum ea decus et conmodum; nimium tamen ab aliis deflectit schedis. Equidem, si παραβλέπειν eadem esset potestate, qua παραβλέπειν et παραβλέσθαι in rei cum alia conparatione gaudent, παραβλέψωμεν refingerem, cuius nunc simile exemplum desidero. Scribi poterit παραβλέψωμεν ἄλλῳ χρυσῷ, contenderimus et spectaverimus ad aliud aurum: poterit παραβήτωμεν aut παραβόλωμεν. Utrumcunque sumatur, constabit conparationis figura. Sed me doctiores considerent. WESS. — Non ego *Wesselingio* doctior: plurimum abest ut cum immensa doctrinae copia praestantissimi Viri, vel ulla ex parte, meam posse conferri tenuitatem putem. Haud aegre tamen intellexi, non sollicitandam esse vulgatam h. l. scripturam, sed in eam sententiam interpretandam, quam in Latinis nostris expressi; gavisusque sum, *Schneiderum*, doctissimum Virum, in *Lexico critico*, et *Schulzium*, in *Notis ad Herodoti Bella Persica*, mecum sentientes videre. Ut χρυσὸν παραβλέπειν ἄλλῳ χρυσῷ dixit *Herodotus*, sic apud *Theognidem* vs. 585. ed. *Brunck.* est χρυσὸς παραβλέψομενος μοῖδιβδῳ, scil. εἰς βάσανον vel ἐν βασάνῳ. Scripturam codicis *Arch.* unice probavit *Larcherus*. S.

10. Ἐγὼ δὲ καὶ πατρὶ τῷ σῷ etc.) Artabani de Scythis ad fratrem dictum lib. IV. cap. 83. proditum prostat. WESS.

26. οὐκὼν ἀμφοτέρῃ σφί ἐχώρησι) Et hic haereo. Gronovii enim explicatio haud scio Artabani mentem an recte exponat. Hoc voluisse videtur: nec terra nec mari expeditionem prosperam fore: de terrestri coniecturam capi ex eventu in agro Attico posse: consimiliter de maritima, si ad praelium res devenerit, suspicandum. Quae Artabani si fuerit, uti ego arbitror, sententia, procedet melius nova periodo: Οὐκὼν ἀμφοτέροισι χώρησι, ἀλλ' ἢν etc. Ergo neutrubi succedet, sed si etc. Praecesserat ἢ κατ' ἀμφοτέρω, [lin. 22.] ad quod reditum orator facit: sequetur cap.

11. οὐκὼν ἐξαναχωρεῖν οὐδενίῃσι δυνατῶς ἔχει, ἀλλὰ etc. simili ordine. Haec mihi plausibilia: aliis alia, neque intercedam, blandientur. WESS. — Quod cap. xi. lin. 16. legitur, οὐκὼν ἐξαναχωρεῖν οὐδενίῃσι δυνατῶς ἔχει, ἀλλὰ etc. id, licet in verborum constructione cum his, quae hic lin. 26 seq. habemus, similitudinem aliquam praeferrat,

tamen longe diversam habet rationem. Ibi omnia plana sunt, et particula ὅν, quae in οὐκ ὅν (sive οὐκ ὅν malueris, quod perinde est) continetur, usitatā maxime notione, *Itaque, ergo*, ponitur; hīc orationis tenor et sententia loquentis non patitur, ut eādē notione accipiatur illa particula. Non enim ex praecedenti oratione concluditur aliquid aut colligitur: sed ad aliud quidpiam pergit oratio, et ὅν particula nonnisi continuativam quamdam vim potest habere. Iam, sicut formula οὐκ οὖν sive οὐκ οὖν saepe interrogationi inservit, (quo de usu conf. *Hermann. ad Viger. not. 261.*) sic et h. l. accipi poterit; sed ita, ut interrogatio idem valeat ac sententia affirmative expressa cum praecedente particula conditionali εἰ, prorsus ut lib. IV. c. 118, 11. ubi vide notata. Itaque h. l. perinde est ac si dixisset Artabanus, εἰ ὅν οὐκ ἀμφοτέρη (i. q. κατ' ἀμφοτέρη, lin. 22.) σφί ἰχώρησι, sive χωρήσει. Conf. *Schaeferi Notam ad Bosii Ellips. p. 758. S.*

41. μὴ βεβλήτω Non displiceret μὴ βούλει, noli quaeso. Quis enim adeo suffenus, ut consulto deliberet in periculum se, ubi nulla necessitas, praecipitare? Nihil tamen innovo. Certum ex schedis [lin. 43.] δικίη est Ionicum. WESS. — Vide ad lin. 41. *Var. Lect. S.*

46. εἰ γὰρ καὶ ἐναντιωθῆναι τὶ θίλει) Sic legerunt *Eustath.* et *Valla*. Recte *Eustath.* in 'Ιλ. β. p. 131, 38., οὐκ, ait, ἐκ τῶν ἀποτελεσματῶν αἰὶ κριτὸν τὰ καλὰ εἶτε καὶ θαῦλα: suumque illud dictum ex sententia firmat *Herodoti*. Vulgo perverse iudicamus ab eventu: πρὸς γὰρ τὸ τελευταῖον ἐμβαλὼν ἵνα στον τῶν προὑπαρξάντων ὡς τὰ πολλὰ κρίνεται, *Demosth.* pag. 5. quum tamen, ut scribit *Thucyd.* l. 120., πολλὰ κακῶς γνωσθέντα, ἀβουλετέρων τῶν ἐναντίων τυχόντα, κατωρθώθη καὶ εἴ τι πλείω, καλῶς δοκοῦντα βουλευθῆναι, ἐς τοῦναντίον αἰσχυρῶς πέμπεται: quia τὴν εὐβουλίαν saepe fortuna destituit: τοῦ εὐτυχίῳ καὶ τοῦ καλῶς βουλευέσθαι — οὐχ ἅμα ἡ κατῆσις παραγίνεται τοῖς ἀνδράποισι, *Demosthen. contr. Aristocr.* p. 421. VALCK.

50 seqq. Ὅσας ὡς τὰ ὑπερίχοντα etc.) Ubi haec descripta prostant apud *Stobaeum* p. 190., rectius ista scripta leguntur, τὰ δὲ μικρὰ οὐδὲν μιν κίβη: sic legit et *Valla*; parva vero nihil laedit. Praebet etiam *Stobaeus* ἀποσκήπτει βίβλα et ἐσθάρησαν, utrumque genuinum. Qui superbos sequitur ultor, φίλιμ' ὁ Διὸς τὰ ὑπερίχοντα πάντα κολοῦν, sive τοὺς μεγα-

λαγορήσαντας, ὡς πλείων φρονούντας, ταπεινώσαι, ut loquitur Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. VI. pag. 223, 5. vid. Aeschyl. Pers. vs. 829. VALCK.

52. οὐδὲν μιν κνίξει) Considerarunt haec docti viri, ac si οὐδὲ μιν esset: inde, nihil laedit, nec leviter laedit, aliaque, ad Artabani mentem concinne. Ut nunc sunt et Codices volunt, bene eruditissimus Th. Reinesius Var. Lect. III. 5. ipsum non, sive nihil potius, angunt: sic cap. 12. καὶ ἔτεξα ἔκνιξε ἡ Ἀρταβάνου γνώμη: Xerxemque angebat Artabani sententia. Idem Reinesius οὐδὲ ἰσὺ φαντάζεσθαι [lin. 51.] bene explicuit, non sinit ultra adparere, efferrī, ostentare se, quippe ἀφανισθῆναι et in nihilum redacta, lib. II. Var. Lect. c. 3.; cui iungi Valckenarius poterit ad Tragicis Phoeniss. vs. 93. WESS. — φαντάζεσθαι nonnumquam simpliciter conspici, adparere, significat; ut apud Euripid. loco cit. et passim alibi; similiterque apud Nostrum IV. 124, 9. ubi synonyma sunt ἀφανισθῆναι et εὐ φαντάζεσθαι. conf. VII. 15, 10. Sed h. l. amplius aliquid dici facile intelligitur; quod haud incommode Valla expressit, nec sinit insolescere. Scilicet, quemadmodum φαντασία non modo speciem, visum, adspectum, sed subinde et sigillatim maiorem quamdam et insigniorem speciem significat; (vide Lexicon Polyb. p. 645.) sic verbum φαντάζεσθαι h. l. denotat insignem aliquam prae se speciem ferre atque ostentare. Conf. H. Stephani Thes. T. IV. pag. 57. a. Iam vero κνίξειν non tam angere significat, quam pungere, mordere, irritare. ἔκνιξε αὐτὸν τῇ; γυναικὸς ἔρωϊ, VI. 62, 1. non anxī, sed pupugit, ussit illum amor. Xerxem VII. 12, 2. ἔκνιξε, non anxī, sed pupugit, momordit, irritavit Artabani oratio. Hoc loco, quemadmodum mox Deus (θεονήσας) invidere dicitur arrogantibus; (qua de locutione vide ad I. 52, 6. et ad III. 40, 8. notata;) sic κνίξει μιν significat invidiam illius movent, i. e. vindictam eiusdem in se vertunt. In Var. Lect. ad hunc locum, ubi vitiose excusum „puto ex Paris.“ facile intelligitur „puto et Paris.“ debuisse. S.

53. τὰ τοιαῦτα ἀποσκήπτει βέλια) Optimi hoc coloris est: τὰ βέλια ex Med. nimium. Opportune Sophocles Hercules, Trach. vs. 1103. ἐγκαταδσκηψον βέλος πάτερ κερανοῦ. WESS. — Immo vero percommode τὰ βέλια dedere probati libri, tela sua, vel tela illa, quae paulo ante verbo

κεραυοῖ indicata sunt. βίλος de fulmine dixerat idem Noster IV. 79, 9. τὰ τοιαῦτα h. l. ad δένδριu pertinet, significatque τὰ μέγιστα. S.

57. δι' ὧν ἐφθάρησαν) Verbi vim agnovit Cel. Gronovius; [scil. *extremam* indicari *perniciem*:] ego, quod ille recusavit, suum in locum reposui. [nempe ἐφθάρησαν recepit Wess. quum ἐσφάλλησαν in contextu tenuisset Gronov.] δι' ὧν ita si pingatur, metum tonitruque aptum est indicare. Cultius erit multo et Herodoteo schemate δι' ὧν ἐφθάρησαν, loco διεφθάρησαν, quod supra positum. Talia κατ' ὧν ἐπλάσαντο, ἐξ ὧν ἔλθον, ἐν ὧν ἔπλησαν lib. II. 85. 86. 87. Elegans haec Cl. Reiskii coniectura et iusta. Stobaei ἀξίως primam amisit syllabam ob similem praecedentem. WESS. — Verbum ἐφθάρησαν in aoristo tempore, (sicut alia psulo ante, in eadem oratione) de eo quod fieri solet, nempe quod saepe factum est itemque in posterum fiet; usitato Graecis more in sententiis generalibus et in proverbiiis. S.

[64. λόγους ματαίους dicit non modo vanos et temere iactatos sermones, sed et iniuriosos, sicut cap. 15, 5. et III. 120, 4. VI. 68, 8. S.]

68 seqq. διαβολὴ γὰρ ἴσσι δεινότερον etc.) Eadem Pindari mens Pyth. Od. II. σπ. Βροτῶν ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις διαβολῶν ὑποφάτις, ubi Graeci interpretes, ἀμφοτέροις καὶ τῷ διαβαλλομένῳ καὶ τῷ πρὸς ὃν διαβάλλουσι. Non addo Dion. Chrysost. Or. XI. p. 185. c., nec Iudaeorum scite dicta apud Buxtorfium Lexic. Talm. p. 1160. Consequens οὐ παρὲν ὅτι [lin. 71.] κατηγορίων defendit Gronovius, neque caret patronis. Accommodatius mihi οὐ παρίεντος ex orationis iusta serie. Licebit credo in ista Codicum discordia hoc amplexari. WESS. — Ex Flor. codicis lectione, quam Stobaeus etiam exhibet, sensum eruit Gronov.; mihi videtur inter diversas sincera, quam praebent margo Steph. et Valla, οὐ παρίεντος κατηγορίων. Absentem dum accusat calumniator ἀδικεῖ: quia ὁ τῇ διαβολῇ λάθρα χρώμενος ἔλθον τὸν ἀκροατὴν σφπτιρίζεται, - - - τὴν ἀπολογίαν τῷ λαθραίῳ τῆς κατηγορίας παραιρούμενος, iuxta Lucian. de Calumnia non tem. cred. [cap. 8.] T. III. p. 135. et 137. Paucis graviter Isocrat. de Permut. pag. 313. ε. μέγιστον κακὸν διαβολή, - - - ἢ ποιεῖ τοὺς μὲν ψευδομένους εὐδοκιμεῖν, τοὺς δὲ μηδὲν ἠδικηκότας δοκεῖν ἀδικεῖν, τοὺς δὲ δικάζοντας ἐπισημεῖν. Iudices Athenis ex lege iurare

cogebantur, ὁμοίως ἀμφοῖν ἀγοῶσθαι. VALCK. — Non παρίόν τι, sed una voce παρίοντι, dativo casu, scribi apud Stob. et in probatis nonnullis Herodoti codicibus, monui in Var. Lect. ubi quae praeterea adnotavi, et quae supra ad VII. 9, 5. adposui, hic non repetam. Licet verbum κατηγοῖν alibi apud Nostrum cum dat. casu iunctum non meminerim, tamen facile credam, ab ipsius manu esse h. l. παρίόντι, eamque scripturam a nonnullis, quos ea offendisset, librariis in παρίόντων, ab aliis in παρίοντος, fuisse mutatam. S.

80. ἦν μὲν -- ἀναβαίνειν) Rarius illud quidem hoc sensu, mutari tamen non debuerat. [Pro eo quod h. l. ἀναβαίνειν est, aliàs ἀποβαίνειν et ἐμβαίνειν ponit Scriptor.] Proxima [lin. 81. et 83.] formas exhibent, quales Grammatici tribuunt Atticis, Ionibus etiam et Doriensibus usurpatis, κτινίσθων et πασχόντων. Prioris formae, [passivae] altera multo minus frequentatae, praebent exempla Demosthenes, αἰσιόσθων, p. 608, 88. Philostr. πιστούσθων, p. 229. ἀναβελήσθων, p. 302. alia illinc etiam attigit Ti. Hemsterhusius ad Luciani ἀπειρίσθων pag. 364. Paulo post [lin. 88.] ὑπὸ κυνῶν τε καὶ ὀρνίθων διαφορεύμενον, dixit; ut Pausan. II. p. 192., κυνὸν, διαφορεθῆντα ὑπὸ τῶν ἐκ θαλάσσης ὀρνίθων. Ah avibus carnivoris dilacerari dicitur et διαφορεθῆναι in Aristoph. Av. 338. et vs. 354. "Ἴν' ὑπὸ τούτων διαφορεθῶ; T. H. [Ti. Hemsterh. nescio ubi,] Ut ab istis differar? Horat. Epod. V. 99. Post insepulta membra different lupi, Et Esquilinae alites. Plautus Curcul. IV. 4, 20. Iam ego te faciam ut hic formicae frustillatim differant. VALCK.

88. διαφορεύμενον) Dirum omen. In lamentatione matris Euryali Poëta: Heu terra ignota, canibus data praeda Latinis, alitibusque iaces, Aeneid. IX. 485., ubi De la Cerda docte. Διαφορεύμενον Aldi dispunxit H. Steph. in Prolegom. p. 737. optimeque explanavit Horatiano, Post insepulta membra different lupi. WESS.

CAP. XI. 9 seqq. ἐν Δαρτίου τοῦ Τεράστιος etc.) Frustra Cl. Salmasius (ad Solin. pag. 833.) stemmatis duplicem ordinem describi existimans, μηδὲ τοῦ Κύρου, τοῦ Καμβύσιου, post pauca addebat; quo facto poenas Gronovio dedit. Eundem enim generis auctorem Cyrus et Darius agnoverunt Achaemenem. Avus Darii Arsames ex Achaemenidis

designatur lib. I. 209. liquido. Reliquam adscendentium
descendentiumque seriem dabit Nobilissim. *Palmerius*, *Ex-*
ercit. p. 30., omisso *Teispeo*, *Achaemenis* fil., quem fami-
liae ex schedis *Gronovius* inseruit primus. Eum consule et
Galeum ad lib. I. 209. WESS. — *Galeus* in *Notis* brevi-
bus ad *Herod.* I. 209. *Stemma regum Persarum* usque ad
Xerxem in hunc modum descriperat:

Achaemenes

1

Cambyes

1

Cyrus

Cambyes

1

Cyrus

1

Cambyes

Teispeus

1

Ariamnes

I

Arsames

1

Hystaspes

1

Darius

1

Херхес.

Gronovius, e cod. Med. alium insuper Teispen inserens, monuit in Notis, utroque quidem loco in eodem codice vitiose τοῦ τε Ἰσπιοῦ scribi; cum quo posteriori loco nostrae membr. F. consentiunt, quae priori loco recte τοῦ τίσιππος praefert. Idem Gronov. adnotavit, in ora eiusdem codicis Med. genealogiam Xerxis hoc modo repeti: Ἀχαιμῆνς, Τεῖσπης, Καμβύσης, Κύρος, Τεῖσπης, Ἀρμης, Αἰσαμῆνς, Τορδσπης, Δαρείος, Σέρξης. S.

13. ἡσυχὴν ἀξίωμα) Parum referebat, ἔξομεν an ἀξίωμα
legeretur. Copia schedarum hic posterius postulavit. Hac
Musa c. 161. ἐξέρπει ἡμῖν --- ἡσυχὴν ἔχειν, Mssti ἄγιν. Xe-
nophontis in libris et Diodori par haud raro conmutatio.
WESS.

21. τιμωρέειν ἢ δὴ γίνεταί) Refringenti et resecanti docto vi-
ro ἢ δὴ γε, ἵνα καὶ etc. non accedo: ita grassari, periculo-
sae plenum opus est aleae. γίνεταί tantundem Nostro ac

ἔστι, veluti c. 51. et saepe alibi. WESS. — Nempe γίνεσθαι ad καλὸν refertur. Vir doctus, cui Wess. non accedit, nescio an Reiskius fuerit: idem quidem in editis Animadversa. nil aliud ad hunc locum, nisi hoc monuit: „ἔστι, bene habet, significatque hic loci nunc tandem aliquan- do.“ S.

Ibid. ἵνα καὶ τὸ δαινὸν, τὸ πείσεσθαι etc.) τὸ πείσεσθαι id mali indicat, quod sua in ditione perpessus a Graecis rex erat, ni eos adgrederetur ipse. WESS. — Immo per ironiam haec dicta sunt: ut cognoscam illud malum, quod tu, Artabane, mihi ominaris. Perspecte in hanc sententiam verba ista interpretatus est Larcher. In Latinis nostris h. l. vobula ut intercedit: oportebat, ut et ego periculum etc. S.

23. Πέλοψ ὁ Φρυγῆ, ἰὼν πατέρων τῶν ἰμῶν δούλος) Iactantiae ac Persici fastus specimen haec dant. Nam Pelopis tempore, Phrygia sub Medorum imperio non erat, neque unquam antea fuerat, sic Palmerius in Exercitationibus. Vide tamen Platonem lib. III. de Leg. pag. 685. D. WESS. — Conf. ipsum Herodot. lib. IX. c. 116. S.

20-23. καλὸν --- τιμωρεῖν ἢ δὴ γίνεσθαι) Prostat coniectura Reiskii legentis τιμωρεῖν, ὅ, τι δὴ καὶ γίνεσθαι: mihi quoque his impediti quid inesse videtur, quod forte tolli posset si scriberetur: καλὸν ὧν προπεπονθότας ἡμῶς τιμωρεῖν ἢ δὴ δὴ τι γίνεσθαι, ἵνα καὶ τὸ δαινὸν τὸ πείσεσθαι τοῦτο μάθω, ἐλάσας ἐπ' ἀνδρας τούτους, τούτοις καὶ Πέλοψ ὁ Φρυγῆ, ἰὼν ἰμῶν πατέρων δούλος. Subditos, tanquam δισπότης, Persarum Reges δούλους vocabant: hanc tamen Xerxis de maioribus suis vaniloquentiam verbo castigavit Palmer. Exercit. p. 31. Aptè hic narratis congruit formula loquendi, ἢ δὴ τι γίνεσθαι, si quid autem evenerit mali. ἰὼν τι συμβαλεῖν, ἰὼν τι γίνεσθαι, similesque, frequenter occurrunt. VALCK. — Vide paulo ante notata. S.

CAP. XII. [3. νυκτὶ δὲ βουλὴν διδούς) Intellige ἰωυστῷ, nisi prorsus adiectum olim fuit hoc pronomen, quod hodie quidem ignorant libri. Sic vero, eadem sententiā, frequenter λόγον ἰωυστῷ δίδοναι usurpat Noster, I. 209, 11. II. 162, 25. III. 25, 5. etc. S.]

Ibid. εὕρισκέ εἰ ἐν πρῆγμα ἴδω) Contra lib. I. c. 19. Croesus βουλευόμενος εὕρισκε πρῆγμα εἰ ἴδωι ἐλαύνειν ὡς τάχιστα ἐπὶ τὰς Σάρδεις. vid. Clar. Wessel. ad IV. c. 11. Aristoph. Eccles.

vs. 656. Τί γὰρ αὐτῷ πρᾶγμα μάχεσθαι. Plebeia locutio hodieum est usitatissima. VALCK.

8. στρατεύματα μὴ εἶναι) Iure negans vox accessit; frequens, ut docte Gronovius. post verba negandi mentemque mutandi. Notus ex Sophocle, Antig. vs. 449., Euripid. Orest. vs. 1059. mos, doctorumque observationibus ad Aelianum Var. III. 43. [Conf. ad Herod. II. 27, 3. notata.] Δολομυκῶν ἀπ᾽ αὐτῶν θεοῦ, qua somnio Xerxes impulsus post fluctuationes in bellum ruit, explicat ad Aeschyli Pers. vs. 93. Canleius. WESS.

9. περισπᾶς ἄλλῃσι Πέρσας στρατὸν) Revocanda mihi vetus lectio Πέρσας videtur: cum Persis ut copias cogerent denunciaveris, ut recte H. Steph. VALCK. — Quod in nostra Var. Lect. ad h. l. scribitur „utique male,“ id hypothetæ negligentiae debetur: „utique non male“ scripserat Wess. Et merito quidem: nam probum utrumlibet, Πέρσας et Πέρσων, eadem sententiā; sed istud praetuli, quod paulo difficiliorem videri poterat habere explicatum. S.

CAP. XIII. 5. ἀρχίστροφα) Subitam et priori contrariam sententiam. Tales ἀρχίστροφοι μεταβολαὶ Gregorii Naz. Or. XXVIII. p. 473. n. ad Thucydidis exemplum lib. II. 57. Quod statim παρηγορεύμενοι, [lin. 6.] ab Ionibus probatur; solitarium autem Med. ἐπίκειναι [lin. 9.] merito D'Orvillius, quippe librarii peccatum, contempsit, ad Chariton. I. 5. p. 57. Congruit ferme Euripid. Iph. Taur. vs. 987. δεινὴ τις ὄργη δαίμωνων ἐπέξεσσι. WESS.

5 seq. Φρονῶν — ἐς τὰ πρῶτα αὐτῶν ἀνέκω) Idem esset ψυχῆς ἐς τὸ φρονιμώτατον. Xenoph. Symp. p. 522, 25., ἡ ψυχὴ, ὅσοντιν ἀν. χρόνον ἢ ἐπὶ τὸ φρονιμώτερον, καὶ ἀξιοκρατορίᾳ γίνεται. Hōns ἐς τὸ σῶφρον dixit Sophocles in perditae tragoediae fragm. apud Etymolog. in voc. Νῆκος: nam pro vulgaris, ἡδύσει τῷ σῶφρονι dubium nullum est quin corrigi debeat, ἡδύς ἐς τὸ σῶφρον iusto: vidit et illud Piersonus noster. VALCK.

CAP. XIV. 1. τὸ αὐτὸ ὄνειρον) Monuit Eustath. τὸ ὄνειρον Homeri ritu poni; quo Sophocles, Libanius, Eunapius alique itidem, quamquam non semper. Non damnabitur credo [lin. 4.] ποιεύμενος, neque etiam ταῦτε τοι ἐξ αὐτίαν ἀνασχῆσαι. [lin. 7.] Msti viam monstrant, testati προσδόντα ἀνασχῆσαι glossatori nimium liberali deberi.

[Vide *Var. Lect.*] Saepe mihi, dum his distineor, castiganda amanuensium licentia est; cuiusmodi post nonnulla [CAP. XV. 1.] περιδὴς γίνεται, utique pristinae scripturae περιδὴς γινόμενος, ipsa indice verborum serie, posterior multo. WESS.

CAP. XV. 2 seq. πίμπυ ἄγγελον ἐπὶ Ἀρτάβανον καλίσοντα) Genuinum arbitror quod praebuit Med. ἐπὶ Ἀρτάβανον: sed omitti, ni fallor, tum debuerat καλίσοντα: neque enim praepositio ἐπὶ in tali structura censi posset a verbo avulsa. καλίσοντα remanere potuit ex interpretamento olim adscripto καλίσοντα: mittit qui Artabanum ad se vocaret. πίμπυ ἐπὶ τινα significat mittere ad aliquem arcesendum. Xenoph. Cyr. Paed. III. p. 43, 13. Τυράνην ἐκίλευσε πίμπυ ἐπὶ τὸν πατέρα. Thucyd. VI. c. 61. πίμπουσι ναῦν ἐπὶ ἐκείνῳ. Cap. 53. dixerat ναῦν -- ἤκουσαν ἐπὶ Ἀλκιβιάδην, non adversus Alcibiadem; sed navem, quae ad eum deportandum erat missa; ut recte Corn. Nepos interpretatur in Alcib. cap. 4. In Isaco corrigere p. 36, 39., Ποσειδῶπιν ἐπιμύσει ἐπὶ τὸν ἀστυνόμον: id est ἐπιμύσει τὸν ἀστυνόμον καλίσοντα. καλίσοντα τὴν ἀρχήν, [πίμπυ ἐπὶ τὴν ἀρχήν] et μεταπίμπουσαι in eadem dixit Isaeus oratione. VALCK. — Familiaris Herodoto abundantia facile persuadere nobis possit, participium καλίσοντα, qua utique non erat opus, ab ipso fuisse adiectum: intelligitur autem καλίσοντα αὐτόν. S.

10. συνίπαινον) Nolo mutare; ut animi tamen sententiam declarem, pro genuino et Herodoteo συνίπαινον δὲ ποιῶν censeo. [quod et ego receptum vellem.] Scriptoris consuetudinem συνίπαινοι γὰρ ἔσαν οἱ Πέρσαι lib. V. 20. ostendunt, et quae plura Portus. Mox, [lin. 12 seq.] ἐν ᾗ δὲ ἔστι στρατηλάτῃν scriptum si foret, tolerabile esset. Nunc laudo vulgatum, redundantiae geminam speciem ignorans. Gronovius in alia abit, [nempe tamquam Herodoteum pleonasmum probans γινώσθαι στρατηλάτῃν.] WESS.

CAP. XVI. 2. οὐ τῷ πρώτῳ οἱ κλειύματι) Sermo nem adauxi: Casus ex verbali pendet substantivo, ut τῷ διῷ ὑπηρεσία in Platon. Apolog. p. 30. A., τὰ Ἑλάνης καὶ Μισιλήω Τηλεμάχῳ δῶρε Dion. Chryst. Or. VII. p. 117. c., ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ τῶν Σύρων Strabon. XVI. p. 1092. A. [p. 752. c. ed. Cas.] His similia Cl. Dukerus ad Thucyd. V. 46. VII. 50. VIII. 21. De κλειύματι, quod in schedis, superius

lib. IV. 141. Cunctabatur fortasse in regio solio sedere Artabanus, [lin. 3.] quoniam Persis in sella regis consedissee capitale foret, Alexandro apud Curtium VIII. 4. auctore. WESS. — Ad τῷ πρώτῳ ὁ lubens equidem γινώσκῃ intelligam, ut ab hoc subintellecto verbo pendeat dativus *cf.* S.

5. Ἴσον ἐκείνῳ, ὃ βασιλεῦ, etc.) Sive Homericæ seu Hesiodicæ simillima putetur Artabani hæc professio, memorabilis est; Th. Gatakeri eruditissima illustratione ad Antonin. Imp. lib. IV. 12. cohonestata, et I. G. Graevii ad Hesiodi Έγγ. vs. 294. Mox τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περὶ ἥκοντα [lin. 7.] ex Fragm. Paris. laudem meretur. Vide lib. VI. 86, 1. Κακῶν ἀνθρώπων ὁμιλίας σφάλλουσι respondet Paullino Epist. ad Corinth. prior. c. xv, 33., ubi Wetstenius plena manu. WESS.

5. Ἴσον ἐκείνῳ - - παρ' ἐμοὶ κέρταται) Quae Stobaeus descripsit pag. 42. Herodotea, Gatakerus comparavit cum nobilissimo Hesiodi dicto Έγγ. κ. Έμ. vs. 291, 293., ad M. Antonin. IV. 12. conf. Graevius ad Ciceron. pro Pub. Sextio c. 40. Proxima, [lin. 6 seq.] qualia legit Valla, Gronovius egregie restituit: τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περὶ ἥκοντα κακῶν ὁμιλίας σφάλλουσι. Eadem alibi semel Herod. verbum περιήκειν adhibuit structurā, VI. p. 359, 8. [VI. 86, 13 seq.] τοῦτον τὸν ἄνδρα φάμιν τὰ τι ἄλλα πάντα περιήκειν τὰ πρώτα, καὶ δὴ καὶ ἀκούειν ἄριστα δικαιοσύνης πέρι. Verbum σφάλλειν, Euripidi frequentatum, veteribus semper adhibitum activa virtute, proprie notat id ipsum quod Latinum fallere in istis Livii XXI. c. 36, 7. lubrica glacie non recipiente vestigium, et in prono citius pedes fallente. Sic emendarunt I. F. Gronov. et A. Drakenborch. VALCK.

[6 - 8. τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περὶ ἥκοντα, ἀνθρώπων κακῶν ὁμιλίας σφάλλουσι) Schneiderus in Lexic. crit. hunc locum, citans, itemque alterum ex VI. 86., περιήκειν interpretatur circumdare, adesse: quae interpretatio alteri quidem loco ita convenire poterat, si naturalem verborum seriem hanc intelligeres τὰ τι ἄλλα πάντα τὰ πρώτα περιήκειν τοῦτον τὸν ἄνδρα: at hoc loco τὰ καὶ ἀμφοτέρω nullo pacto tamquam subiectum orationis considerari possunt; sed structuræ naturalis ratio haud dubie hæc est, ὁμιλίας ἀνθρώπων κακῶν σφάλλουσι σὲ περὶ ἥκοντα ταῦτα ἀμφοτέρω. Ex quo intelligitur, generalem formulam constructionis, qua in verbo περιήκειν

utitur Herodotus, hanc esse, ἐγὼ περιήκω τοῦτο. Superest ut videamus quatenam sit huic locutioni notio subiecta. Ego cum superioribus Interpretibus, a quibus ne *Schneiderus* quidem dissentit, in hanc sententiam accepi, *ego hoc consequor*, sive potius (quoniam ἤκω in praesentis temporis forma plerumque significationem praeteriti habet) *ego hoc consecutus sum*, id est, *ego hoc habeo*, hoc mihi adest. Consentit *Reiskius*, in *Animadv.* ad VI. 86. scribens: „Significat, si recte intelligo, dictio περιήκειν τὰ πρῶτα idem atque ἤκειν εἰς τὰ πρῶτα.“ Sed mox idem *Vir doctus* adiicit: „Aut sic: περιήκειν (τοῦτ' ἐστι ὑπερβάλλειν) τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους εἰς πάντα τὰ πρῶτα.“ Rursus idem *Reiskius* ad eum locum, in quo nunc versamur, haec notavit: „Περιήκειν hic loci est ἤκειν περὶ (hoc est ὑπὲρ) τινα, προδέρειν, ὑπερβάλλειν, praestare, superare, excellere. Quibus in ambabus rebus te praestantem ceteris.“ Sic ille. Optent docti: ego in superiori interpretatione adquiesco. S.]

8 seqq. κατὰ πρὶν τὴν - - - θάλασσαν πνεύματα etc.) Ad multitudinem transtulerunt oratores, natura sua maris instar tranquillam, demagogorum flabellis tanquam ventis procellosis facile concitandam. Herodotea horumque similia *I. F. Gronov.* attulit ad ista *Livii XXVIII. 27. Multitudo omnis sicut natura maris per se immobilis est, venti et aurae cientes; ita aut tranquillum aut procellae in vobis sunt.* [Conf. *Polyb.* XI. 29, 9 seqq. ibique notata.] *Dioni Chrys.* III. pag. 44. c. imperium populare dicitur ποικίλη καὶ παντοδαπή φορὰ πλῆθους οὐδὲν εἰδότες ἀπλῶς, ταραττομένην δι' αἰεὶ καὶ ἀγχιαίνοντος ὑπὸ ἀκολάστων δημαγωγῶν, ὥσπερ κλυδῶνος [κλύδωνος] ἀγρίου καὶ χαλεποῦ, ὑπὸ ἀνέμων σκληρῶν μεταβαλλομένην. *VALCK.*

16. τὴν σφαλερωτέραν σιωτῇ) Non minus adconcomitate τὴν σφαλερωτάτην Codicum priscorum. Potest utrumque blandiri, si vel posterius pro comparato habeatur. Magnus *Animadv.* ad *Athen.* XIII. 1. [*Casaub.* in *Athen.* XIII. p. 558. a.] hoc pro usu excitavit *Thaliae* c. 119. ὅς καὶ ἀλλοτριώτατος τοι τῶν παίδων καὶ ἥσσι καχαρισμένος τοῦ ἀνδρός ἐστί. Clarissime *Euripid.* *Andr.* vs. 6. Νῦν δ' οὕτις ἄλλη δυστυχιστάτη γυνὴ Ἐμοῦ πέφικεν. Sed vide *Abreschium* *Dil. Thucyd.* p. 514. *WESS.*

19 seqq. Θεοῦ τινας πομπῇ, οὐκ ἰῶντος) Hoc a correctoribus potius expectandum, quam quod margo praebet *Steph.*

lectum *Vallae*, οὐκ ἰὼν τὰ σε καταλύειν τὸν στόλον, ad remotius ὄνειρον referendum: sic supra cap. 15. ἐπιφοιτῶν ὄνειρον φαντάζεται μοι, οὐδ' αὖ μῶς συνεπαινίον ποιεῖν με ταῦτα· νῦν δὲ καὶ διαπειλῆσαν. More Homérico τὸ ὄνειρον Noster dixit et τὸν ὄνειρον. VALCK.

20. οὐκ ἰὼν τὰ σε καταλύειν) Verius hoc videtur, [quam olim vulgatum ἰώντος,] siquidem insomnium spectat: nam quamvis τὸ ὄνειρον depositum supra, τὸν ὄνειρον tamen c. 18. atque alibi usurpavit. Iam τὰ ἰς ἀνθρώπους πεπλανημένα [lin. 21 seq.] in *Vallae* Latinis, quae adeuntia homines frustrantur, latius porriguntur, et iterum deinceps. Errantia sunt et vaga somnia in Thebaid. X. 106. Papinii Statii. Illustres Homeri Odys. T. 561. versus non exscribo. WESS.

23 seq. πεπλανῆσθαι αὐταὶ etc.) Quam paulo putabat inferius inserendam vir Doctus, mihi praepositio, saepius e scribendi compendio sic depravata, latere videbatur in prima verbi syllaba, scribendumque adeo: περιπλανῆσθαι αὐταὶ [quidni αὐταὶ?] μάλιστα ἰώθαι αἱ ὄψεις τῶν ὄντι-
μάτων τὰ τις ἡμέρης φερόντι. Quae in vita usurpant homines, cogitant, curant, vident, quaeque aiunt vigilantes agitantque, ea si cui in somno accidunt, minus mirandum est: Accius in Bruto apud Ciceron. de Div. I. 22. VALCK. — Reiskius lin. 24. olim scriptum fuisse περὶ τὰ τις suspicatus erat. S.

26. ταύτην τὴν στρατηλασίην καὶ τὸ κάρτα εἶχον μετὰ χεῖρας) Supra c. 5., τάπερ ἐν χερσὶν ἔχεις, et I. 35. Quum tantum belli in manibus esset, Liv. IV. c. 57. Quamcunque rem habent in manibus, Cic. Tusc. V. c. 7. Longe frequentius obvium ἔχειν τι μετὰ χεῖρας quo hic sensu rarius occurrit, pro rem animo agitare, vel re quadam occupatum esse, de Themistocle Thucyd. I. 138., ἀ μετὰ χεῖρας ἔχει καὶ ἐξηγήσασθαι αἰὸς τε. VALCK.

27. εἰ δ' ἄρα μὴ ἴσῃ) Egregie aptum est ad fraudem ὄραμα Arch., de visis per quietem in Macrobian Somn. Scipion. I. 3. atque aliis. Series hinc excludit librarii commentum. Οἷον ἐγὼ διαίρειω optime, quale ego esse statuo, interpretabatur Cl. Lamb. Bos, Observ. Critic. c. 6. hoc nomine vituperationem per figuras non meritis. WESS.

[28. τὸ τοῦ θείου μετέχον) τοῦ θείου malebam, sed nil novant libri. S.]

39. εἰ δὲ ἐπιφοιτήσω) Non offenderor repetitis, quas vir

doctus inducendas iudicabat, negationibus: earum in iteratione nihil insoliti praeterque morem. Cohærentiâ orationis, οὐδὲ ἐπιφοιτήσει respuente, angor. Quod expressi, plene satisfacit, aestusque sedat. Itaque Laurentii Latina reduxi, ex bonis Graecis bona. Falsus si sum, quod nolum, duces ac socios Th. Gale, Corn. de Pauw et Valckenarium habeo. WESS.

Ibid. οὐδὲ ἐπιφοιτήσει) Quam præbet Galeus Codicum lectionem, σὶ δὲ ἐπιφοιτήσει, hanc postulant vicina: εἰ δὲ ἐμὶ μὲν ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιήσεται, --- σὶ δὲ ἐπιφοιτήσει, (Valla necdum interpolatus, sed te adibit;) τοῦτο μαθητὴν ἤδη ἔστι· εἰ γὰρ δὴ ἐπιφοιτήσει συνεχῶς, φαίνει ἂν καὶ αὐτὸς διῶν εἶναι. In istis nihil præterea novandum puto. VALCK. — Vide nostram Versionem latinam, et quæ super hoc loco in *Var. Lect.* disputavimus. S.

41. οὕτω δεδοκῆται) Receptius in Musis δίδοκται: nec illud propterea reiiciendum. Pindarus Nemæwn. Od. V. 33. ἡ σιδηρίταν ἐπαινῆσαι πόλεμον δεδοκῆται. Nititur veritate αὐτὸ παρατρέψαι [lin. 42.] ex Arch., assecutusque est coniectando Reiskius et Abreschius. WESS. — αὐτὸ παρατρέψαι scribi malim, quam αὐτῷ, sicut vulgatur, vel αὐτὰ, quæ viri docti est coniectura. VALCK.

42. ἀλλ' ἤδη ἴημι) Quod sequitur ἡ ἐμὶ, loco ἴημι, in scriptis quibusdam, explicat vir Celeb., sed ita ut in-doctior atque incertior abeas. Scribarum ego errorem arbitror. WESS. — Quod suo e codice, consentientibus aliis, Gronovius dederat, ἀλλ' ἤδη ἡ ἐμὶ etc. id sic explicandum ille censuerat, nisi et ipse ego in tuo cubili dormiero. Istam scripturam improbens Wess. ἴημι revocavit, pro ἐμὶ cum Reiskio accipiens, neque ullam de bonitate huius scripturæ dubitationem significans. Itaque indictum deletumque velim, quod in *Var. Lect.* ad h. l. scripsi; quod vitiosum esse pulcre ipse Wess. intellexit. Caeterum, quæ ibidem notavi, nil opus est ut hic repetam. Videndum vero, ne ἀλλ' ἡ δὲ ἐμὶ scriptum oportuerit. S.

CAP. XVII. 4. κοῖτον ἐποίητο) Nihil in dictione desidero: namque κοῖτον ἐποίητο, loco ἐφίετο, quod non nemini in mentem venit, se non commendat. Ecce tibi ex Vit. Homeri c. 31. καὶ τότε μὲν τὴν κοίτην αὐτοῦ ἐποίησάτο. Quo in genere κοῖτον et κοίτην non differre

ex lib. V. 20. constat. In consequentibus [lin. 7.] Σὺ δὴ κίῃνος εἰς ὃ etc. irato bene congruit. WESS.

10. καταπροῖξαι) Laurentii *consideras* per editiones male vagabatur. Vide *Valckenarium* ad lib. III. 36. WESS.

CAP. XVIII. 2. θειμοῖσι σιδηροῖσι) Sic optime Arch. Ὁβελοὶ σιδηροῖσι lib. II. 135. *pristinum non adjuvant*. Σιδήρια enim sunt *ferramenta* lib. III. 29. IX. 36. Platoni Gorg. p. 300. etc. WESS.

Ibid. θειμοῖσι σιδηροῖσι) Scribendum σιδηροῖσι. Nam ἡ σιδηρουργία, σιδηρεῖον dicebatur; *ferramentum*, σιδήριον. σιδήρια λθουργικά habet Pollux VII. 125. et τοιχωρύχων σιδήριον. Suidas: Σιδήριον, τὸ μικρόν, ὑποκριστικῶς διὰ τοῦ ι. Herod. IX. 56. ἰστυχθέντος κως σιδήριον ἐκράτησε. Quod sequitur [lin. 3:] Ionicum ἀμβώσας, restituendum arbitror in libello de Syria Dea inter Lucianos T. III. p. 471, 88. pro θαμβώσας: illinc receptum fuit in Indicem Graecis inusitatum θαμβώω. VALCK.

6 seqq. εἰς ἀνθρώπος ἰδὼν ἦδη etc.) Ubi descripsit ista Stobaeus p. 130. cepit multo rectius pleraque Gesnerus quam ceperat Valla, turpiter hallucinatus in vicinis. μεγάλη πείσινα πρήγματα ὑπὲρ πόντων, vel potius ἰσπόντων, optime H. Steph. interpretatur. [sub Hessonibus scripserat Valla.] Ista proximum accedit hoc Thucyd. II. c. 98, 6. πολλὰ δὲ καὶ στρατόπεδα ἦδη ἵπταιν ὑπὲρ ἰατρώνων τῇ ἀπειρίᾳ, ἔστι δὲ ἂ καὶ τῇ ἀτολίᾳ. In proximis, τῇ ἡλικίᾳ εἰκν [lin. 8.] longe aliter est accipiendum ac lib. V. c. 19. σὺ μὲν, ὦ πατήρ, εἰκν τῇ ἡλικίᾳ. Ibi de patre sene Macedo loquitur Alexander; hic Artabanus fratris filium Regem τὰ πάντα τῇ ἡλικίᾳ εἰκν, prorsus morem gerere volebat iuvenilis aetatis cupiditati, qua coecatus amplificare desiderabat imperium: hoc obscurius indicatum voluisse sequentia monstrant, ὡς κακὸν εἶναι τὸ πολλῶν ἐπιθυμεῖν. Εἰκν in talibus notat animi concitati motibus velut imperiosis dominis morigerum cedere. Achilles Homero pingitur ut leo, μεγάλη τε βίη καὶ ἀγήνορι θυμῷ Εἰξας, Iliad. ω. 42. Eustathius, Istit, ait, εἰκν δοκίεσσαι καὶ διασπένταις ἐγκλινομένοις αὐτῷ. Eurip. Helena vs. 79. Ἡμαρτον' ἐργῇ δ' εἰξά μάλλον ἢ μ' ἐχρῆν. εἰκντας κακῇ Platoni restituit H. Steph. Schediasm. l. c. 23. VALCK.

13. ἀτρεμίζοντα) Bellis supersedentem; qua quidem mente principes ipsi se et cives beare solent. Κῦρον οὐκ ἀτρεμίζοντα,

bella ex bellis cientem, lib. I. 190. descripsit. Verissime Philo Iud. alia etsi in re, de Septen. p. 1186. *Λ. ἐν μέρει δ' ἀτρεμίζοντες ἰτοιμότερα καὶ εὐκνητότερα τὰ τοῦ σώματος ἰσχωσι μέρη.* WESS.

[14. *Ἐπὶ δὲ δαιμονίῃ τις γίνεται ὁρμη*] Totam istam historiolam quisquis legerit, is mecum, puto, non tam imbecillitate offendetur Xerxis et Artabani, indignas fraudes ex Mardonii machinatione conflatas ad divinum numen referentium, quam Scriptoris nostri mirabitur simplicitatem, omnia ista tantā cum gravitate ac sine ulla suspicionis significatione narrantis. Sed haec quidem, ut alia nonnulla, condonemus viri alioquin optimi prudentissimique religioni! S.]

[16. *Φθορὴ τις καταλαμβ. θεήλατος*] Illa *Φθορὴ θεήλατος*, sed Persas [non Graecos] adlictura, tragica *Aeschyli* dictione pingitur in Pers. vs. 102. etc. WESS.

[21. *θεοῦ παραδόχτος*] Conf. V. 67, 13. S.]

CAP. XIX. [6 seq. *μετὰ δὲ etc.*] Quid sit quod adiciat *evanuisse dein coronam*, haud percipio; quandoquidem hoc ad sinistrum magis, quam ad faustum omen, videri poterat pertinere. Videndum satis- ne sanus et integer sit locus. S.]

CAP. XX. 1. *ἐπὶ μὲν τέσσαρα ἔτια πλήρη*) Testis *Thucydides* est lib. I. 18. decimo a Marathonica pugna anno Xerxem expeditionem in Graecos suscepisse. *Plato* lib. III. de Leg. p. 698. c. *σχιδὸν δέκα ἔτησι*, *decem ferme annis*, ante Salaminium praelium Persas et Athenienses in Marathonio campo committit. Hinc dissidium de intervallo temporis, quo certamen disiungitur utrumque, his decem, illis undecim annos probantibus. *Herodoti* calculos nos subducemus. Apparatum Darii ad novum in Graecos bellum triennale signavit c. 1.; adiungens, quarto post Marathoniam pugnam anno Aegyptios descivisse; tum proximo ab eorum defectione Darium diem obiisse supremum c. 4. qui quintus utique a praelio Marathonio. Sequuntur pleni quatuor anni, a Xerxe in comparandis ad Graecum bellum rebus absumti: *πλεμπὴ δὲ ἔτι*, *volvente sive procedente anno quinto*, rex Persa expeditionem ingreditur; delatusque *Sardes* post iter longum interquiescit, ac ibidem hiemem transigit c. 32. vere deinde ineunte Abydum pro-

fisciscitur c. 37. Unde consequens videtur, ut pro *Herodoti* rationibus Rex undecimo post Marathoniam cladem anno in Europam moverit Graecosque. Certe *Iuliani* Imp. Or. I. p. 42. c. χρεῖος ἱρῶν οὐκ ἔλασσαν δίκαι, a Xerxe in belli adparatu insumtus, nunquam procedet, nisi Darii quinque anni auxilio veniant, ex doctissimorum virorum *Petavii* et *Spanhemii* censura. Iunge *Duker.* ad *Thucyd.* I. 18. et, quem ille merito laudavit, *H. Alphenium* in *Commentar.* *Chronolog.* ad *Danielis* cap. ix. Part. III. c. 3. *WESS.*

3. πῆμπτῳ δὲ ἔτι ἀνομένῳ) *Arch.* ἀναισιμονίῳ laudibus *Th. Galeus* et *Ioseph. Wasse* (*Indicis* *Thucydidei* voc. Χηρ.) ferunt, restitutumque optant. Erit profecto Ionicae speciei, modo ἀναισιμονίῳ formetur; hic valere utrum queat, dubito valde. Ἀναισιμονόθαι locum sibi capessit in rebus temporeque absolutis, veluti II. 31. οὗτοι γὰρ συμβαλλομένης μῆνης εὐρίσκονται ἀναισιμονόμνοι: ἔξ Ἐλεφαντίνης πορευομένης ἐς τοὺς Ἀυτομόλους; hi enim quatuor menses computanti reperiuntur absoluti, ex *Elephantina* ad *Automolos* profecto; et saepe aliās apud *Portum*. Atqui annus quintus Xerxis procedebat duntaxat, ad finem nondum devolutus; τίσσι γὰρ ἔτι πλείεσσιν, pleni quatuor anni, qui antecedunt, ita rem habere, clamant. Ἀνόμεινον itaque ἔρος est volvens, cuius anni principio Xerxes expeditionem orsus fuit. Tale γὰρ ἡμετέρος ἀνομένῳ, inchoante die, *Apollon. Rh.* II. 496. III. 1339. et ἡμετέρος τὸ ἔργον *Nostri* I. 189. et VIII. 71. in opere, quod continuo procedit et porrigitur. *Homerus* *Iliad.* K'. 251. et *Eustathius* consimiliter. *WESS.* — Ἀνταίος apud *Homer.* I. c. τολιεύται interpretatur *Eustathius*. Hoc loco ἔτι ἀνομένῳ anno in eunte reddiderat *Valla*, quod et *Wess.* cum aliis in lat. versione tenuit: equidem exeunte cum *Porto* posui; malim vero, ex eiusdem *Wesselingii* monito, volvente poni, sive, quum vero quintus ageretur annus. *S.*

Ibid. πῆμπτῳ δὲ ἔτι ἀνομένῳ) Hinc *Hesych.* Ἀνομένη, ἀνομένη: vetus ista verbi forma sic semper apud *Hesych.* redditur per alteram usu receptam, in Ἀνταίος Ἀνόντες Ἀνών Ἦνόν etc. *Suidas*: Ἀνοίς, ἀντὶ τοῦ ἀνόνος, Φρύγες. Vid. *Eustath.* in *Hom.* Od. β'. p. 80, 2. [p. 1334. ed. Rom.] et *Miscell.* *Observ.* V. p. 95, 96.; sed quod illic vir Eruditissimus *Xenophonti* tribuit ex *Suida*, id ego velut minime *Xenophonteum* *Suidae* libenter reliquerim: habet et *Hesych.*

Callimacheum Ἀνθ, et his ἄνθει interpretatur. VALCK.

11. μήτε τὸν Μουσῶν etc.) Si τῶν Μουσῶν volueris, oratio pendebit ex superioribus κατὰ τὰ λεγόμενα, tum, ut *Areth.* τῶν πρὸ τῶν Τρ. γενομένων: quibus equidem non capior. τὸν Μουσῶν innuit στόλον. Mox διαβάαντες τὴν Εὐρώπην [*lin.* 13.] expedire vir Celeb. nititur; qui si cogitasset ultimam vocis praecedentis syllabam, uti saepe factum pulcre noverrat, praepositionem ἱς devorasse, arcessitam haud probasset explicationem. Praepositio in huiuscemodi transitu non spernitur lib. IX. 6. 113. etc. *Teuororum Mysorumque in Europam traiectionem* repetit lib. VII. 75. WESS.

14. τὸν Ἰόνιον πόντον) Sic recte *Aldus* olim, uti lib. VI. 127. IX. 91. Non nescio *Cl. Marklandi* observata ad *Maxim. Tyr.* Diss. XXXIX. p. 723.; certum tamen durat, veterum plerosque et soluta et ligata oratione Ἰόνιον πόντον sive πόντον. et κόλπον maluisse. [Conf. ad *Appiani* Prooem. cap. 3. olim a nobis notata.] Mox τοῦ πρὸς μισαμβρίης, [*lin.* 16.] refingitur docti coniectura viri τοῦ πρὸς Σαλαμβρίης, et auctoritate quidem *Tzetzae* Chil. IX. vs. 707. *Peneum, Onochoumque et Sperchium amnes Salambriae titulo a barbaris ferri, prodentis.* Mihi talis opinatio errans est et vaga. *Sequentia* [*CAP. XXI. 1.*] scribi cuperem, αὐταὶ αἱ πᾶσαι, οὐδὲ αἱ ἱταὶ πρὸς ταύτῃσι γινόμεναι στρατηλασίαι. Sane οὐδ' αἱ *Med. Ask.* ab aliis proscribitur. Sequar proinde *Codicum* plurium consensionem. WESS. — Vide *Var. Lect.* Ad οὐδ' αἱ ἱταὶ commodè intelligetur verbum *sic.* S.

CAP. XXI. 1-3. Αὐταὶ αἱ πᾶσαι, οὐδ' αἱ etc.) Scriberem literis quae male videntur repetitae deletis: Αὐταὶ αἱ πᾶσαι, οὐδὲ ἱταὶ πρὸς ταύτῃσι γινόμεναι στρατηλασίαι, μὴ τῇδε οὐκ ἄξια. Delendum articulum [ante στρατηλασίαι] censuit et *Reiskius.* οὐδ' αἱ ἱταὶ prodierat ex *Med.* Reliquae στρατηλασίαι πρὸς ταύτην μὴδὲ ἰθαίνοντο, sive μὴ τῇδε οὐκ ἄξια, indignae sunt, quae cum una ista comparentur. Scribi quoque potuit ab *Herodoto* μὴ τῇδε οὐκ ἄξια συμβληθῆναι ἴσι. Utriusque usus exempla collegit ex *Herodoto* *Raphelius* in *Ep. ad Rom.* VIII. vs. 18. VALCK.

4. καὶν δὲ πινόμενόν μιν ὕδωρ οὐκ ἐπίλυται;) Voculam μιν ex *cod. Med.* interiecit *Gronov.* In ceteris illa *Codicibus* si non legitur, neque hic videbitur requiri. *Demosth. c. Polycl.* p. 674, 87. τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν φρεάτων ἐπίλυται. Sic saepius *Herodot. T. VI. P. I.*

apud Herod. simpliciter legitur: *aqua ἐπίλυσι, defecit*; et *ἐπίλυσι τὸ πῆλρον*, ubi *flumina Persis* narrantur *epota*. Aristid. T. I. p. 223. *τὰ ἑλίων ῥεύματα* - - - *ὑπὸ Ἑλένη πάντα ἐπίλυσι*. Diodor. T. I. p. 407. [lib. XI. c. 5.] *Φασὶ τοὺς αἰωνόους ποταμούς διὰ τὴν τοῦ πλῆθους συνήθειαν ἐπίλυσιν*. Huius rei praeter ceteros Poëtae quoque Latini meminerunt. VALCK. — Licet absolute alibi ponatur verbum *ἐπίλυσι*, percommode tamen etiam pronomen *μιν* locum suum hic tueri potest. S.

CAP. XXII. 1. *καὶ τοῦτο μὲν, ὡς προσπαισάντων etc.*) Vulgo vertuntur et sumuntur ac si superiora respiciant, eaque unum propter Athon sint parata atque instructa. Laurentius: *quae triennio superiore praeparata erant*; alius, *eaque triennio praeparata etc.* Utrumque a Scriptoris instituto longe, nec Pavium fugit, aberrat. Oritur enim hic moliminum contra Graecos initia, clare docens, superbum regem contra Athon iram primo exseruisse, illique a continente avellendo iam ante triennium operam fuisse impensam. Errant ergo, qui tres hos annos eodem statuunt, ac quatuor adparatus ad bellum c. 20. uti *Dodwellus* Annal. Thucyd. p. 44.; illi enim pleni, et ad universum expeditionis paratum, hi intra eorum ambitum propter Athon erant. Neque extra usum, ut *τοῦτο μὲν* novam periodum, non excipiente *τοῦτο δὲ*, inchoët, uti lib. VI. c. 125. WESS. — Verba ista *καὶ τοῦτο μὲν etc.* perperam vulgo superioribus ita iuncta erant, ut non modo eadem cum illis sectione comprehensa, sed ab illis etiam nonnisi minore puncto distincta essent. Nos ab eisdem verbis novi Capitis initium fecimus, quum antea a verbis *Ὁ γὰρ Ἄθως* (lin. 9.) Capitis XXII. initium signatum esset; quam rationem etiam *Wess.* in Contextu tenuerat. Familiarem Nostro formulam *Τοῦτο μὲν* utique non semper excipit *τοῦτο δὲ*, sed alia dictio similem huic vim habens: omninoque *τοῦτο μὲν* saepe idem fere valet ac *πρῶτον μὲν*, *primum quidem*, vel, *ut ab hoc incipiam*. Itaque illi *τοῦτο μὲν*, quod lib. VI. c. 125, 3. legitur, respondet *Μετὰ δὲ*, initio capitis 126. Ad *τοῦτο μὲν*, VII. 176, 1. refertur ibid. lin. 6. *ἢ δὲ αὖ etc.* Lib. III. c. 108. habes lin. 8. *τοῦτο μὲν*, ad quod paullo post (lin. 13.) refertur *ἢ δὲ δὴ λίαν*. Hoc loco, in quo versamur, ad *τοῦτο μὲν*, a quo incipit nar-

ratio rationis qua isthmus ad Athon montem perfossus est, peracta illa narratione, referuntur ista, initio capitis 25. Ταῦτα μὲν νῦν οὕτω ἱστοίη· παρασκευάζεται δὲ καὶ ἕπχα etc. S.

5. ὄντες ὑπὸ μαστιγῶν) Atrocitatem, qua ὑπὸ μαστιγῶν fossores operi admovebantur, *Plutarch. Anim. Tranq. pag. 470. x.* iure taxavit; eadem infra cap. 56. WESS.

— Infra cap. 56. dixit τὸν στρατὸν ὑπὸ μαστιγῶν διαβαίνοντα. Hic significatur, fodisse flagellis coactos: explicat ipse *Herod. cap. 103.* ἰσὺν ἀναγκάζομενοι μάστιγι εἰς πλειῦνας ἡμέρας ἰόντες. In praelio Persarum duces secundum *Herod. ἔχοντες μάστιγας ἰμμάριζον πάντα ἄνδρα*, ut verberibus coacti, ὑπὸ μαστιγῶν, pugnarent. Legitur illud ipsum in *Xenoph. Cyr. 'Av. III. p. 184, 4.* ἔβαλλον, ἐσφενδύον, ἐτόξινον ὑπὸ μαστιγῶν: ubi quem sensum admittat non satis intelligo. [Quidni prorsus intelligeremus ut apud Nostrum?] *Herodotea comparat ibi Hutchins. p. 244.* Illinc paululum distant, quae plurima dantur similia: *Xenoph. p. 270, 22.* τὰ τύχη κατίστασθαι ὑπ' αὐλητῶν. *Cicero de Lege Agr. c. 34.* hostiae --- ad praeconem et tibicinem immolabantur. *Thucyd. V. p. 360, 81.* χαροῦντες --- βραδίως καὶ ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν. *Herod. I. 17.* Alyattes ἰστρατινέο ὑπὸ συγγῶν τι καὶ πικτιδῶν. Πίνιν ὑπὸ τῆς σάλπηγος est in *Aristoph. Acharn. vs. 1000.* ἔδωκ' ὑπ' αὐλητῆρος *Archilochi in Schol. ad Aristoph. Av. 1426.* Alterius casus exempla dedit *T. Hemsterh. ad Lucian. p. 355. VALCK.*

7. Βουβαίρης) Ita perpetuo lib. V. 21. VIII. 136. Ἀτραχάης, *Tietzæ 'Ατραχάϊος*, erronee, patre-ne *Artæo* an *Artachææ* fuerit genitus, in Codicum discordia dubium. *Artæi* redibit mentio c. 66. ubi in nomine alia variatio. Quae mox de *Atho*, a Scholiaste ad *Iliad. Ε. 329.* exscripta fuerunt. WESS.

16. αὐτὸς ἰσθμὸς Σάκης) Unde *Valla* ἰσθμός, extra, acceperit, ignoro. Sane, *Andriorum* colonia, in ipsa cervice isthmi erat, montem *Athon* eiusque oppida amplexi; itaque, quod *Thucydides* IV. 109. et ipsemet *Herodotus*, indicat, eadem fossa a continente fuit dissecta. Urbium in *Atho 'Ακρόθωρον* [*lin. 18.*] recte Codices edunt, praecunte *Thucydide* et *Steph. Byz.* ubi *Holstenius* bene. Placet quoque Θύσσοις [*lin. 19.*] ex eodem *Attico* scriptore et *Plinio* *Hist. Nat. IV. 10.* De fossa, cuius nulla nunc vestigia, erudite *Is. Vossius* ad *Melam* lib. II. 2. fin. WESS. — Easdem urbes memorat *Thu-*

cyd. IV. 109. Σάτην μὲν --- παρ' αὐτὴν τὴν διάρῃα, --- τὰς δὲ ἄλλας, Θύεσσιν, καὶ Κλειῶναι, καὶ Ἀφροδίαις, καὶ Ὀλύμπῳ, καὶ Δίῳ, αἱ οἰκοῦνται ξυμμίχεται· ἴθιαι βασιβάρων ἀγλάιστων. Ibidem ἡ διάρῃα dicitur etiam τὸ τοῦ βασιλῆως διάρῃα. In *Adiano de Nat. An.* XIII. 20. scribendum arbitror: ἴθιαι τοὶ καὶ ἡ τοῦ Πέρσων φαίνονται διάρῃα, ἡ δὲ ταῦτα τὸν Ἄθω. VALCK. — Descriptionem isthmi a Darii perfossi, quo mons Athos continenti olim iunctus erat, hodieque rursus iungitur, recenti aetate dedit ill. Comes de Choiseil-Gouffier in *Voyage pittoresque de la Grèce*, T. II. Part. I. (Paris. 1809.) p. 145 seqq. qui satis clara priscae illius fossae vestigia hodieque reperiri testificatur p. 148. S.

CAP. XXIII. 19. ἀγορὴ τι ἐγένετο καὶ πρῆτῆριον) Attigit ista *Casaub.* in *Polyb.* p. 184. Ut vox ἀγορὴ quo hic esset sensu capienda intelligeretur, adiecit καὶ πρῆτῆριον. Errorem *Vallae* [praetorium intelligentis] *P. Leopard.* iam correxit, *Em.* VIII. c. 1. Moeria: Πωλητήριον, Ἀγικῶς πρῆτῆριον, Ἑλληνικῶς. Non tamen Athenis forum rerum venalium πωλητήριον dicebatur. Miror quod scribit *Herod.* L. 153. οἱ Πέρσαι ἀγορῇσι οὐδὲν ἰσθαι χρῆσθαι, οὐδὲ σφί ἐστὶ τοπαράπαν ἀγορὴ: et verius opinor quod *Xenophon* tradidit *Kyρ. Παιδ.* p. 2, 36. illic a foro artium liberalium locus seceratur, ubi essent τὰ ἄνικα et οἱ ἀγοραῖοι. In illud autem πρῆτῆριον secundum *Herod.* εἶρος πολλὰς ἐφοίτα ἐκ τῆς Ἀσίης ἀγλαισμένοις: comportabatur, recte *Valla.* *Xenoph.* p. 253, 39. ὅθεν καὶ ὁ κατὰ θάλατταν εἶρος Φοιτῆς. *Andoc.* p. 22, 17. οὐ μὲλλαι ἐκ Κύπρου εἶρος ἦξιν ἐνταῦθα. VALCK. — Ἀγορὴ τι καὶ πρῆτῆριον dixit *Herodotus* per figuram ipsi familiarem, quam ἰν δια δύοιν vocant Grammatici: adiecto vocab. καὶ πρῆτῆριον declaratur qualis intelligatur ἀγορὴ, scil. τῶν ὀνίων, τῶν πικρασκαμένων, forum rerum venalium. S.

CAP. XXIV. 2. μεγαλοφροσύνης εἶναι) Ubi montem sua quidem opinione perfossum scribit *Aristides* πρὸς τὴν τοῦ βασιλῆως μάλλον ἐπιθυμίαν ἢ χρεῖαν, in *Themist.* T. III. p. 297. *Scholiasta* *Metus* hunc designavit *Herodoti* locum: ἐπιθυμίαν μάλλον ἢ χρεῖαν εἶπαι, ὅτι πρὸντα ταῖς τριήρεσι τὸν Ἄθω περιπλεῦσαι, καὶ οὕτως ἐλθεῖν· ὡν δὲ ἀρύξας (ἄρῃας) τὸν Ἄθω κατὰ πῆγιν ἐπιθυμίαν πληρῶν τοῦτο δὲ παρὰ Ἡροδότου ὠφέλιται· λέγει γὰρ ὅτι διὰ μεγαλοφροσύνην τοῦτο ὁ Πέρσης ἐποίησεν, οὐ διὰ χρεῖαν. VALCK.

4 seq. μηδὲν πόνον λαβόντας) Ita-ne nullo negotio, in tanta navium multitudine? Rei difficultate perpensa Cl. Corn. de Pauw μηδὲν πόνον λαχόντας, nullum transitum naotos, fingebat; cui nihil rescribo. Verba comparate sunt accipienda. Labor erat tot naves per isthmi iugum trahere, multo maior fossam tam laxam et altam deprimere. Si Dionysii Siculi milites uno die locum planum, luto coenoque plenum, latitudine stadiorum viginti, egregie stiparunt, et triremes per eum octoginta traxerunt, apud Polyæn. V. 2, 6. quid ab inmani Persarum numero expectari non potuit? Hesychius διιρύσαι explicat hoc ex loco διαστῆσαι, δαλῶσαι: quod Gronovius, praeclare in his occupatus, perspicxit. Tali in re δαλῶσαι τὰ σκάφη Diodor. lib. IV. 56. XV. 50. Polybius διιρμίζειν et ὑπερμυρίζειν lib. IV. 19. Pertinet huc Suidae observatio in Ἰσθμός, ad quam nonnihil L. Küsterus offendit in Cœmici Thesmophor. vs. 654. Mox ἱλαστρεμύνας optime Eustath., quemadmodum II. 168. WESS.

5. τὸν ἰσθμὸν τὰς νῆας διιρύσαι) Postremum, Hesychio redditum δαλῶσαι, Gronovius recte Herodoto restituit; cui praefer εἰρύσαι, trahere, et διιρύσαι, adhibentur verba ἀνιρύσαι (τὰς νῆας, p. 545, 8, 16. [IX. 96, 16. et 97, 6.] vulgo ἀνελκύσαι τὰς ναῦς) ἐξιρύσαι ὑπεξιρύσαι ἐπιρύσαι κατιρύσαι et παριρύσαι. Res ipsa, cuius hic primum fit mentio, est illa aliunde nota, qua itineris minuendi causa remulco naves per Isthmorum iuga transducebant: ut Herod. τὸν ἰσθμὸν τὰς νῆας διιρύσαι: ναὺν δαλῶσαι, Diodor. T. I. p. 300, 60. διαφέρειν τὸν ἰσθμὸν τὰς ἡμέρας τῶν ναῶν dixit Thucyd. p. 511, 91. [VIII. 8.] ubi vs. 73. legitur ὑπερνεγκόντες τὰς ναῦς τὸν ἰσθμὸν, ut alibi apud eundem plus semel: vid. Duker. ad Thucyd. p. 241. [IV. 8.] Berkel. ad Steph. Byz. p. 8. sed in primis Wess. Obs. lib. I. c. 28. Illud novum, quod Annibalem fecisse narrat Livius XXV. 11. vid., quae in portum per mediam urbem ad mare erat transmissa, plaustris transvectae sunt naves. VALCK. — Facile adparet, ad τὸν ἰσθμὸν ex consequente διιρύσαι intelligendam διὰ praepositionem. S.

CAP. XXV. 2. παρισκινύζοντο δὲ καὶ ὅπλα) Med. et aliorum παρισκινάζοντο habet exempla lib. II. 96. et 125. similis structurae, et in Diodor. saepe, lib. I. 93. [Scilicet illis in locis nomen plurale neutrius generis, praefer con-

suetum morem, cum verbo plurali construitur; quod quidem et frequenter aliàs apud Nostrum reperitur. At h. l. ὄπλα non est nominativus casus: παρεσκευάζτο (activa notatione) scil. Xerxes, paravit, confici iussit.] ὄπλα sunt rudentes, τὰ κατὰ τὴν ναῦν σχοινία, Galeno in Hippocrat. de Art. p. 659. et Erotiano docentibus; et βύβλινα, non sirpea, uti Valla, nec iuncea; sed ex byblo sive papyro, quomodo c. 36. et Eustalh. Perieg. vs. 912. WESS.

8. πορθμησίσι) Non repudio πορθμησίσι Arch. fortasse (etsi neglectius in linguae Thesauris) unice verum. Nostro πορθμησία, traiectus, aut proprium inde nomen lib. IV. 12. 45. Callimacho, naulum, Fragm. CX. Πορθμησία tamen pontones in Diodori XIV. 74. Sicuti πορθμῖς autem, ita nihil praefert πορθμησίς nisi legitimum. Ceterum ἄλλον ἄλλῃ, uti schellae, respicit σῖτον ἀλλοισμένων c. 23. unde iustissimum [lin. 9.] τὸν δὲ ὦν πλεῖστον, cui in tanta Codicum discordia principatum concessi. Reiskii coniectura eodem tenebat. WESS.

CAP. XXVI. 12. καὶ ἰσθμῷ οὐκ ἐλάσσονος ἢ Μαιάνδρου) Apposite Cl. Abreschius, οὐκ ἐλάσσονος ἢ Μαιάνδρου nimirum πηγαί. Pausanias [II. 10.] Corinth. p. 135. τὰ δὲ οἱ, paederoti herbae, φύλλα ἐλάσσονα ἢ Φηγοῦ, μίζονα δὲ ἴσσι ἢ πρίνῃ. Longe gravius huic inflicto loco vulnus, si olim [lin. 13 seq.] ex Cl. Salmasii coniectura ad Solin. p. 580. seqq. ἰὸν Μαρσύης, ὃς καταβήκτης ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκρῆς τῶν Κιλ. scriptum fuerit. Neque enim notum hic nomen fluvii Catarractae: Marsyae praeterca fontem ex summo montis cacumine excurrentem magno strepitu aquarum cadere; quae Curtii initio lib. III. verba. Sic fere Gronovius, Salmasiana utroque pollice preinens. Fateor ultro plausibilia videri, de veritate licebit dubitare. Marsyam novit Herodotus lib. V. 118. qui cum Celaenis praecipite cursu rueret, a civibus Καταβήκτης iusto titulo adpellari potuit: quo utique in negotio novi nihil, nihil insoliti, agnoscente ad Strabon. XII. p. 865. [p. 577. ed. Cas.] magno Viro. De fontibus in ipso foro, ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκρῆς, res difficilior. Xenophontem Ἀναβ. I. p. 10. si audimus, scaturiebant illi ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει, sub arce, propter magni Regis regiam, immo ἐν τῶν βασιλείων. Non hic obliviscor decreti Salmasiani, τὰ Βασίλεια, regiam, in montis vertice collocantis: cuiusmodi

nihil suavissimus scriptor, utrumque Xerxis opus, τὰ βασιλεια et ἀνρόπολον, disertim secernens. Fluxa hinc et vaga ex Curtio περὶ τῆς ἀκρῆς τῶν Κελαινίων disputatio. Iam ad fontes Marsyae regia cum fuerit, absonum-ne putabitur, forum ibidem aliquod admittere? Sed hinc abeo, magni Salmasii ingenium laudibus ferens. WESS. — Nil opus esse ut l. 12. cum Abreschio ἰλάσσονες pro ἰλάσσονες corrigatur, recte Schaeferus ad Gregor. Dial. Attic. §. 39. observavit, ubi de pleonasmo voculae ἦ post comparativum agitur. S.

16. Μαρσύω ἀσκός) Xenophonti δῆμα, Aeliano Var. XIII. 21. δορά, ubi Cel. Perizonius omnes reprehendit, qui Vallam secuti Marsyae pellem utris forma suspensam voluerunt: ἀσκήν ipsam esse pellem. Paria Hutchinson ad Xenophontem Ἀναβ. I. p. 11. Volens utrique eum τοῦ ἀσκέω usum largior: Vallam tuebitur Plato Euthyd. p. 285. D. εἴ μοι ἡ δορά μὴ εἰς ἀσκήν τελευτήσει, ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρσύου, ἀλλ' εἰς ἀρετήν: modo ne pellis mihi in utrem, sicuti Marsyae, desinat, sed in virtutem. WESS.

15 seq. ἐν τῇ καὶ - - - Μαρσύω ἀσκός ἐν τῇ πόλει ἀνακρέμαται) Qui vicina docte tractavit, Salmasium in Solin. dum saepius ista describebat, his miror non fuisse offensum, ἐν τῇ - - - ἐν τῇ πόλει. Voculis ἐν τῇ omissis, sequentia sic Perizon. interpretatur, etiam Sileni Marsyae cutis in illa urbe suspensa est, ad Aeliani Var. Hist. XIII. 21. Reprehendit ibi vir Celeb. Vallam, cui non sanequam absurde Marsyae pellis in utrem dicitur formata: corpus quidem etiam hominis figurate vocatur θύλακος et ἀσκός, sed quod notum esse scribit Periz. vereor ut probari possit. Sequitur, ut saepe, Perizonium Hutchins. ad Xenoph. Κυρ. Ἀν. p. 11. Quid vero facient his Platonis in Euthyd. p. 285. D. εἴ μοι ἡ δορά μὴ εἰς ἀσκήν τελευτήσει, ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρσύου? Non Athenarum tantum acropolis, sed aliarum etiam urbium arces nonnunquam πόλεις vocantur: et hic nihil impediret, quo minus ἐν τῇ πόλει in hunc sensum acciperemus; nam Sileni pellis in arce fuit suspensa. Xenophonti Ἀναβ. I. p. 146, 6. aula Regis fuisse traditur Celaenis ἐν τῇ πηγῇ τοῦ Μαρσύου ποταμοῦ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει - - - ἐνταῦθα λέγεται Ἀπόλλων ἐνδείξαι Μαρσίαν νικήσας, - - - καὶ τὸ δῆμα κρεμάσαι ἐν τῷ ἄνθρωπῳ, ὅθεν αἱ πηγαί. Sed arcis apud Herod. mentio iam praecesserat; nam non

dubito quin pro ἀγοῆς [lin. 14.] recte correxerit *Salmasius*: ἀγῆς: ut flumen Marsyas magno dicatur aquarum strepitu ex αὐτῆς τῆς ἀγῆς τῆς Κιλανίων ἀνατρίλλων. Tum scripsisse Nostrum suspicor, in τῇ (scil. ἀγῇ, in qua arce) καὶ ὁ τοῦ Σουλίου Μαρσύω ἀσπὸς ἀνακρίμαται. Voce ἀγῆς; in ἀγοῆς depravata, nihil mirum si quis adscripserit ad hunc locum, in τῇ πάλῃ. VALCK.

CAP. XXVII. 1. Πύθιος) Stephano in Πυθόπολις et Plutarcho Virt. Mulier. p. 262. Πύθης audit, Plinio H. Nat. XXXIII. 10. Pythius Bithynus, non bene: fuit enim *Lydus* domo, ditissimus quidem, sed pariter miserrimus. Plura *Holstenius* et *Harduinus*, et de aurea platano ac vite B. *Brissoni*. Regn. Pers. l. 77. *WESS.* — *Herodotum* sequuti *Pythium* vocant *Seneca*, *Tzetzis*, *Eustathius*, *Suidas*. [*Suid.* in Ἀπαρχίαν.] Πύθης dicitur in *Schol.* msstis ad *Aristidem*; Πύθης *Plutarcho* de Virt. Mulier. p. 262, 263. et *Polyaeno* VIII. 42. Non ille tantum ἐξίησι τὴν βασιλῆως στρατιὴν πᾶσαν ξυνοίσι μυριάσι: sicut *Ανσιθέδης* teste *Diodoro* XI. 56. κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ Ξέρξου τὴν δύναμιν τῶν Περσῶν ἅπαντας εἰσενεκώς: sed *Lydius* etiam *Pythius*, secundum Nostrum, *Χερξίς πατρὸς Δαρίου* [lin. 9.] ἰδωμένος τῇ πλατανίστῃ τῇ χρυσῇ καὶ τῇ ἀμπέλῃ. De *Xerxis* loquens expeditione *Aristid.* in *Panathen.* p. 223. Εἰ δ', inquit, ἐπιθυμήσει σκυῆς, δένδρον ἢ αὐτῷ χρυσοῦν ἢ σκυῆ. *Schol.* Ms. in Cod. clar. *Pet. Burmanni* Sec. λέγεται ὅτι πλατάνον εἶχε χρυσὴν ἐπὶ τοῦ ὀχήματος εὐσεμίζουσαν αὐτὸν, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, ἢ παρίσχειν αὐτῷ Πύθης ὁ Λυδός. Neutrum tradit *Herod.*, quem sequitur *Tzetzis* *Chil.* I. 925. De aurea vite et platano vid. praeter *Brissoni*. *Celeberr. Wess.* ad *Diodor.* [XIX. 48.] T. II. p. 354. VALCK.

CAP. XXVIII. 9. ἀργυρίου μὲν δύο χιλιάδας) *Lincola* vel praetermissa vel loco non suo posita peperit errorem in Edd. *Eustathii* ad *Hom. Iliad.* β'. p. 277, 31. [pag. 366, ed. Rom.] *Pythius* illic habuisse legitur ἀργυρίου μὲν τάλαντα δύο, χρυσοῦ δὲ στατήρων Δαρκικῶν μυριάδας τετρακοσίας ἐπιδούσας ἑπτὰ χιλιάδων: ex *Herod.* *Tzetzis* memorat *Chil.* I. vs. 927. δισχιλία μὲν τάλαντα ἀργύρου ἀνεγράσαν: scripsit *Eustath.* ἀργυρίου μὲν τάλαντων δύο χιλιάδας. Quae quidem essent intra μυριάδα, χιλιάδες literis vulgo designabantur infra notatis obliquo ductu: β'. sunt duo γ' δύο χιλιάδες. Ex istis etiam scribendi compendiis plures hic illic

remanserunt errores. *Stater aureus*, sive *Δαρμίδης*, valebat *αργυραίς δραχμαῖς ἑκκοσι*, sex adeoque florenos: vid. I. Perizoni ad *Aeliani* Var. I. 22. et IV. 27. Drachmae 6000. talentum conficiebant Atticum. Athenis florente republica ducenta talenta pecunia censebatur maxima: ditissimus inter Athenienses *Callias διακοσίων ταλάντων ἱμνησάτο*, teste *Lysid* Or. XIX. p. 349. [p. 649 seq. ed. Reisk.] *Pythius* Herodoti talenta habuit argenti duo millia; nummorum aureorum immensam summam. Tantum auri fecerat ex aurifodinis; et metalla tanto studio coli voluit a servis, ut agrorum necessaria cultura negligeretur, testibus *Plutarcho* et *Polyaeno*; prudentia tamen uxoris auri cupidissimum ab ista iam ante retraxerat insaniam, quam evenirent hic *Herodoto* narrata; ut adeo *Xerxi* dicere potuerit, [*lin. 12.*] αὐτῷ δὲ μοι ἀπὸ ἀνδραπόδων τι καὶ γιωπιδῶν ἀρκίων ἐστὶ βλος: quae verba sic scripta recuperabit ex Codicibus. vid. *Dissert. Herodot. clar. Wess.* p. 87. VALCK.

12 seq. ἀπὸ --- γιωπιδῶν ἀρκίων ἐστὶ βλος) *Laurentii* atque ex *agricolis* ansam *Porto* aliisque dedit *γιοπόνων* refingendū. *Suidae* *γιοπός*, ὁ *γιοπρός*, si *γιοπούς* foret, vulgato aptius congrueret; modo ex ἀνδραπόδων numero eximi, quod ut fiat metuo, possent illi agricolae et glebae adscripti. Praestat ducibus mastis uti, et *γιωπιδῶν*, utpote pristini scripturae propius, amplecti. *Γήπιδα* sive *γιοπίδα*, *Hesychio* *χωρία*, *κτήσεις*, sive fundi; pariterque *Harpocrati* ac *Suidae*: ex his et mancipiis *Pythio* ἀρκίων βλος, victus uber: hoc enim accessorium schedae postulant, depositumque antea fuit lib. I. 51. WESS. — Placuit diminutivum *γιωπιδίων*, in quod plerique codd. consentiunt. S.

CAP. XXIX. 14. ἀπαρτιλογίη) Est ἀπηρισμῆτος καὶ πλήρης ἀριθμός, sive λόγος: hinc enotarunt Grammatici: vid. *clav. Io.* noster *Alberti* ad *Hesych.* in voce. *Sequentia*, [L. 15.] κἀνταυτὸ τι αὐτὸς τάπει αὐτὸς ἐκτίσας, reddi debebant, et solus possideto, quae tutemet tibi parasti. Notam verbi *κἀνταυτὸ* vim exemplis adfirmarunt *G. Raphael.* ad *Lucae Ev.* XII, 12. et *I. I. Weistien.* ad *Matth.* x, 9. *Euripidis* ex *Inone* fragm. apud *Stobaeum* p. 511. sic commodè restitui poterit: Κίκτητο δ' ὁρίων δ' ἴ' ἔχρη ἄνω λόγον, καὶ συμπερὶ εὐζών (τοῦνδ' αὖτις εἶβαν πρὶν.) Μὰ ὡς κακὸς τοῦνδε, τὸ πρᾶξας ποτὶ Ζητῶν τὰ αὐτῶν ἀπὸ πάντ' ἀναιδέως. Versu secundo pro vulgatis,

τοῦτον ὃν εἶβιν περ. Grotius posuerat οὐνεκ' εὐσιβεῖ περ. VALCK.

CAP. XXX. 4. ἐς Κολοσσάς, πόλιν μεγάλην) Xenoph. 'Αναβ. I. p. 10. ἐς Κολοσσίας (Κολοσσάς) πόλιν οἰκουμένην, εὐδαίμονα καὶ μεγάλην. Male ergo Codd. nonnulli μεγάλης titulum urbi negant. *Lycum*, [lin. 5.] in terrae voraginem semet mergentem et emergentem iterum, describit Strabo XII. p. 867. B. [p. 578. c. ed. Cas.] WESS.

[9. ἐς Κύνδραξα πόλιν) Eandem videtur urbem dicere quae Κούραρα apud Strabonem lib. XII. p. 578. c. et XIV. 663. c. S.]

CAP. XXXI. 6. παρὰ Καλλάτιον) Non debuerat Cl. Galeus, ex vitioso Arch. Καλλάτιον, reformare Καλλατίαν, urbem longissime in Thraciae fines remotam. Stephani Καλάτιος, πόλις Λιβύης, Ἡρόδοτος ἐβδόμη, hinc descendit; sed pravatum, et Nostri praescripto, quod Ortellius perspexit. sanandum. Δημιουργούς, mellificantes, attigit etiam lib. IV. 194. WESS.

8. εἴμι πλατάνιστον, τὴν κάλλιος εἶναι etc.) Velut ἱραστὴς, secundum *Aelian*. Var. II. 14. Xerxes ἐξῆλθεν αὐτῆς κόσμον πολυτελῆ, στρεπτοῖς καὶ ψαλλίαις τιμῶν τοὺς κλάδους, καὶ μελεδωνὸν αὐτῇ κατέλιπεν, ὥσπερ ἱραμῆν Φύλακα καὶ Θρουρόν: ubi notant Scheffer. et Kühn. *Platanum* dicitur Herodoti Xerxes [lin. 9.] μελεδωνῷ ἀθανάτῳ ἀνδρὶ ἐπιτρέψας. Ex *Brissonio* praesertim de Regn. Pers. I. p. 165. (conf. notata ad *Diodor*. I. p. 409. et ad *Hesych*. in 'Αθάνατοι:) notissima quidem illa cohors decem millium lectorum equitum; quos *immortales*, ἀθανάτους, cur vocaverint Persae rationem pandit *Herod.* VII. 83. Sed ob eam ipsam rationem miror, unum ex istis, quem huic arbori servandae custodem constituit Xerxes, hic ab *Herodoto* dici ἀθάνατον ἄνδρα. Scripserat-ne fortasse μελεδωνῷ τῶν ἀθανάτων ἀνδρὶ ἐπιτρέψας? sic custodiendam demandasset uni ex *Immortalium* cohorte: unus ex istis vereor ut usquam Graecis dicatur ἀθάνατος. *Themistio* dicitur τις ἀθάνατος ἀριθμὸς ἀποθησκομένων στρατιωτῶν, II. p. 36. c. Iuxta *Pausan.* VI. p. 464. *Polydamas* in Perside κατὰ πρόκλησιν Περσῶν ἄνδρας τῶν καλουμένων ἀθανάτων ἀριθμὸν τρεῖς, ἀθρόους οἱ μοινομαχῆσαντας ἀπύκτισεν: non utique scripsisset *Pausanias* *Polydamanta* Περσῶν τρεῖς ἀθανάτους ἄνδρας ἀποκτίσαι. VALCK. — 'Αθάνατον ἄνδρα huc dicere videtur, cui etiam nunc vivo successor est designatus, qui in mortui

aut ab officio discedentis locum illico succedat: ita ut dici hactenus possit, numquam intermori qui officio, de quo agitur, fungatur. S.

8 seq. δωρησάμενος κόσμῳ χρυσίῳ) Nimum Tzetzae ad Lycophron. p. 142. καὶ Ἡρόδοτον ἐχρύσωσιν αὐτὴν διὰ τὸ κάλλος, decepti aurea platano c. 27. Idem Io. Chrysostomi peccatum Homil. VII. in Ep. ad Colossens. p. 377. B. ubi felix memoria Montfauconium destituit. Cautior et copiosior Aelian. Var. II. 14. Μιλεθωνὸν ἀθάνατον platani explicabit Noster c. 83. inferius. WESS. — Vide proxime ante notata. S.

CAP. XXXII. 7. οὐκ ἐπιμψαν Δαρίῳ) Adscisci poterit ἑδοσαν: alterutrum sane ex glossa est. Δοῦναι et ἐμπικν hoc in genere variantur. Confer lib. IV. 127. et 131. [Vide Var. Lect.] Cur autem Xerxes nullos Athenas et Spartam ad petendam aquam et terram ablegaverit, docetur c. 133. WESS.

CAP. XXXIII. 3. Μαδύτου) Absurde Valla atque Arch. Ἀβύδου. Madytus et Sestus, Chersonesi urbes, recte iunguntur: immo vero hinc Madyti ad Hellespontum positio, quae Cl. Cellario Geogr. Ant. lib. II. 15. p. 1311. quodammodo incertior, adparet, atque ex lib. IX. 119. Verius in eodem Valla cum Arch. et Vind. ἀκτὴ τραχία, [lin. 4.] ora salebrosa. Memini ἀκρας λιπταὶς τῆς ἡπείρου lib. VIII. 107.; neque infitiabor adeo, παχύν dici quoque posse. At tractui isti sollempne id cognomen ex Tzetze ad Lycophron. pag. 141. γιφουρὺν ἐπέμψθησαν τὸν Ἑλλήσποντον περὶ τραχίαν ἀκτὴν λεγομένην, μεταξὺ Σηστοῦ καὶ Μαδύτου, non Ἀβύδου, ut vulgo. WESS.

8. ζῶντα πρὸς σάνιδα προσδιασσεύσαν) Infra IX. 119. Ἀρταγέρτεσιν σάνιδα προσπασσαλεύσαντες ἀνευρέμασαν: id est πρὸς σάνιδα πασσαλεύσαντες. Nostro loco πρὸς σάνιδα διασσεύσαντες legitur videtur Eustath. ad Od. χ'. p. 780, 28., ubi ex Lexico veteri Σανὶς esse dicitur, ἐν ᾗ τοὺς κακουργούς ἔδουν. Hesyck. Σανὶς - - - τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ: spectant ista locum Aristoph. Thesm. vs. 937. In eiusdem Pluto legitur vs. 944. πρὸς τὸ μίτωπεν - - - ὧσπερ κοτίνῳ προσπατταλεύσω τούτῳ: ad frontem, (calceos) tanquam ad oleastrum, clavis affigam huic: Berglerus. Hegesippus in Adelphis apud Athen. VII. p. 290. E. πρὸς τὴν θύραν, ἑστῆξεν ἄχνης προσπατταλευμένος, Ἀφῶτος ἄχνης ἂν etc. Eiecta voce Ἀφῶτος, ex inter-

pretamento voci ἀχανής olim adiecta, scribendum: Ἀχρη; γ' ἂν αὐτὸν etc. sic suus versui constabit modulus. Herodoti *Artaycles*, praeter cetera flagitia, in *Protesilai* templo, [lin. 9 seq.] ἀθήμιστα ἔρδισκε. (in τῷ αὐτῷ quippe γυναῖξι μισγόμενος, IX. c. 115.) Vocem istis olim interiectam ἔργα recte Gronov. omisit: ἀθήμιστα mutari non debuit: VIII. cap. 143., μηδὲ ἀθήμιστα ἔρδειν παραινέει: ubi ex Arch. enotatum, ἀθήμιστα μέζιν. Ad istam normam alibi scripsit ἀχάριτα παθήματα, et δῆμον συνείκημα ἀχαριτάτατον: hoc enim ex Mssis praebet Galeus in p. 431, 37. [VII. 156, 19.] VALCK.

10. ἀθήμιστα ἔρδισκε) Sive ἔργα addas, seu demas, parum referet. Ἀθήμιστα ἔργα ἔπρασσον *Lucian*. *Dea Syr.* c. 12., ἀθέμιστια ἔργα μπόδοντους *Manetho* II. 301. *Noster* lib. VIII. 143. μηδὲ -- ἀθήμιστα ἔρδειν παραινέει. In praecedentibus [lin. 8.] πρὸς συνῖδα διαπασσάλευσαν ex *Pass.* et *Eustath.* adsumi poterat. Vide lib. IX. 119. *WESS.*

CAP. XXXIV. [2 seq. τὴν μὲν λευκολίνου etc.) τὴν μὲν --- τὴν δ' ἰτέραν, scil. γίφουραν, nomen in verbo ἐγχεύουσαν latens. Cacterum conf. c. 25, 2 seq. S.]

CAP. XXXV. 2. τὸν Ἑλλήσποντον ἐκίλευσε τριηκοσίας ἐπιτίσθαι μάστιγι πληγάς) Persae institutum et mens Scriptoris in propatulo; structura implicatio. Gronovius ἐπιτίσθαι legisse videtur, opinione haud probabilis: [at nihil ad h. l. notavit Gronov. in versione autem cum *Valla* posuit infligi, quod et ipse *Wess.* recte tenuit:] tolerabilius ἐπιτίσθαι *Cōrn. de Pauw*, cui, si per *Codd.* staret, accedere possem. Alii maiora audent. Vulgatae si sanitas constat, dicendum est, ἐφικέσθαι et καθικέσθαι eundem praestare usum. *Plato Hipp. Maior.* p. 292. A. ἂν τύχη βακτηρίαν ἔχων, ἂν μὴ ἐκφύγω φεύγων αὐτὸν, εὖ μάλα μοῦ ἐφικέσθαι (nempe αὐτῇ) περιρίσεται. *Sophocles Oed. Tyr.* vs. 819. διπλοῖς κίντροισί μοῦ καθίκετο. In quibus diversior ordo et iunctura quidem, hic accommodanda verbo, sub dictione latenti, μαστιγῶσαι τὸν Ἑλλήσποντον, uti c. 54. et VIII. 109. Atque eum in modum *Abreschius*. *Conmode*, haec dum meditator, in mentem redit *Homericum* *Iliad.* E'. 748. Ἦν δὲ μάστιγι θοῶς ἐπιμαίει ἄρ' ἵππους, quo utantur volentes. *WESS.* — Suo sic more scripsit *Herod.* pro ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον ἐκίλευσε τριηκοσίας ἐκίσθαι μάστιγι πληγάς. Hac opinor ratione collocata vir doctus non censuisset tentanda. Insanum utrumque

facinus, quo fertur iratus Xerxes in mare saeviusse flagellis et compedes demisisse, quod Herodotum sequuti plurimi commemorant, *Brissonio* partim citati de *Regn. Pers.* lib. III. pag. 420., illud equidem a Graecis confictum suspicor cum *Th. Stanleio* ad *Aeschyli Pers.* vs. 752., cuius locum adhibuit *ill. Ez. Spanhem.* ad *Julian.* p. 195. De mari pontibus-strato *Aeschylus* est intelligendus, ut eius aetate fabula nondum vulgo fuisse videatur recepta: de filio *Darius* apud *Aeschyl.* ὅστις Ἑλλήσποντον ἱρὸν, δούλον ὧς, θεσπέμασιν Ἠλπίσι σχήσιν --- καὶ, πίδασι σφυρηλάτοις Περὶβαλὼν, πολλὰν κίλευδον ἔκυσεν πολλῷ στρατῷ. Ira regis ob pontem vi tempestatis disiectum, atque isthaec *Aeschyli* Athenis decantata, facilem fabulae fingendae ingeniiis Atticis praebuerunt ansam: vid. *Diogenis Laërt.* Prooem. §. 9. Istius aevi Persica monumenta si ad nos usque pervenissent, forsitan intelligeremus (quod, altera tantum audita parte, et quid nostra aetate eveniat cogitantibus nobis certe licet suspicari) mendaces, multa de Persis falsa nobis *Chryso* tradidisse, suasque semper res amplificasse. *Dion* *Thuc.* Or. XI. pag. 191. D. Ἄνδρες, inquit, ἤκουσα Μήδου λόγοντος, ὅτι οὐδὲν ὁμολογοῦσιν οἱ Πέρσαι τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησι κ. τ. λ. VALCK. — Caeterum *conf.* cap. 54 sub fin. et VIII. 109, 18. S.

3 seq. ἤδη δὲ ἤκουσα ὧς καὶ στίγίας) Quod Noster auditione tantum accepisse se testatur, sanequam absurdissimum, illud vix aliis commemoratur. De Xerxe *Iuvenal.* Sat. X. 182. Ipsum compedibus qui vinxerat *Ennosigaeum*: Mitius id sane, quod non et stigmatē dignum Credidit: ubi *Herodotea* dedit *Grangaeus* ut vulgantur; in quibus στίγίας ex *Med.* bene scripsit *Gronov.*, quod ex *Arch.* etiam obtulerat *Galeus*, pro μαστιγίας: sed nec qui flagellis caederent μαστιγίαις, verum dici potuerunt μαστιγῆται, quod ex *Alex. Cod.* recipiendum in lib. IV. *Maccab.* ix, 11. Lexicographis aequè ignotum ac *Herodoteum* Στιγίαις. VALCK. — Praeclare στίγίας ex *Msstis Galeus* et *Gronovius.* *Conf. Iuvenal.* Sat. X. 182. ac *Plutarch.* de Ira p. 455. D. WESS.

6 seqq. Ὡς περὶ ὕδωρ, δισπότης etc.) Media καὶ ἀλμυρὸν, ut supervacua, schedis desiderantibus, exterminavi. Migrarant in hanc viciniam ex proxime sequente καὶ ἀλμυρῷ σταμῶ aut *Homereo* ἐπιπλεῖν ἀλμυρὸν ὕδωρ, *Odys.* l. 227. si-

milibusve. WESS. — Quae in mare dicta voluit a flagellantibus Herodoti Xerxes, illa supra modum admiratur Hermogenes pag. 403. Σχιδὸν δ' ἔλου τοῦ λόγου ἡδονὰς ἐργαζόμενος ἐν τοῖς εἰς τὸν Ἑλλησπόντον ὑπὸ Ξέρξου περὶ τῆσιν, ὑπερβάλλειτο τῇ ἡδονῇ καὶ τῇ γλυκύτητι: tum, descriptis Herodoteis, Ἐνταῦθα, αἰτ, πρὸς τὸ ὕδωρ, ὡς αἰσθητὴν τινα ἔχον καὶ προαίρεσιν, διαλεγόμενον ποιήσας τὸν Ξέρξην, ὑπερβάλλειν ἡδονῇ. Prostant illic Herodotea ut in Editis: postreina tamen rectius hoc modo scripta: σοὶ δὲ κατὰ δίκην ἄρα τυδεῖς ἀνθρώπων θυεῖ, ὡς ἰόντι δουλεῶν τι καὶ ἀλμυρῶν ποταμῶν: in his lectio firmatur Med. et καὶ recte omittitur. VALCK.

CAP. XXXVI. 2. τὰς δὲ ἄλλοις ἀρχιτέκτονες ἐξύγνυσαν) Quando nihil adest, quo τὰς commodè possit referri, voculam cum Reiskio suspicor excidisse: fortasse scribi poterit: τὰς δὲ (αὐτὰς) ἄλλοις ἀρχιτέκτονες ἐξύγνυσαν. Erat enim cap. 53. αὐτὴν τραχέα ἐς θάλασσαν κατήκονσα Ἀβύδου κατταναντίον: et cap. 54., ἐς ταύτην τὴν αὐτὴν ἐξ Ἀβύδου ἐρμειώμεναι ἐγεφύρουν τοῖσι προσέειπετο. Hinc vocem γεφύρας plerique cum Valla forte censebunt subaudiendam. VALCK. — Superius, cap. 34, 2. ad τὴν μὲν, et τὴν δὲ ἑτέραν, ex praecedente verbo ἐγεφύρουν in promptu erat nomen substantivum γεφύραν intelligere. At hoc loco alia ratio est. Quamvis dictionem ζυγνύειναι γεφύραν frequentet Herodotus, ut IV. 85, 2. 88, 12. 97, 11 - 15. 118, 4. etc. non idcirco ad τὰςδε omitti nomen γεφύρας commodè admodum potuerat. Quo magis speciosa erat Reiskii sententia, intercidisse vocab. τίς, αὐτὰς aut γεφύρας. Verum tamen, quemadmodum paullo ante, ubi τῇ ζυγῇ dixit Herodotus, quilibet lector τῇ ζυγῇ τῶν γεφυρέων intelligebat, sic et hic fortasse haud ita magno incommodo praetermitti nomen γεφύρας potuit, utpote legentium animis praesens, et a quolibet ultro subaudiendum. Aliam expediendi huius loci rationem Dav. Schulz Vir clar. in Animadverss. ad Herodoti Hist. Bellor. Pers. iniit. Primora huius capituli verba, οἱ μὲν ταῦτα ἐποίησαν, ad ipsa illa quae initio cap. 54. leguntur et ad priorum pontium architectos referens, interpretatur Illos pontes isti fecerunt, hos alii architecti; adiecta hac observatione: „Facilis esset mutatio τοῦ ταῦτα in ταύτας, at non necessaria; neutrum in talibus usitatissimum pro ceteris generibus. Τὰς δὲ (γεφύρας, nam de duplici ponte sermo)

„tamen respondet huic ταῦτα.“ — Sic ille; cui *Valla* praeiverat, eundem locum ita reddens: *Et illos quidem pontes fecerunt ii quibus haec ingrata merces proposita erat: at alii architecti, qui alios fecerunt, hoc modo iunxerunt.* Latina Gronovii, quae *Wess.* etiam tenuit, obscuriora sunt, graecis nimis anxie insistentia: *Et quidem ista fecerunt ii quibus hic ingratus honor propositus erat. At alii architecti illos iunxerunt.* Equidem cum *Larchero*, οἱ μὲν ταῦτα ἐποίησαν etc. de his accepi quorum munus fuit exsequi saeva Regis mandata. conf. c. 39, 16 seqq. S.

3 seqq. Περὶ ποντίων καὶ τῆς etc.) Quae sequuntur, non intellecta, descripserunt *Brisson.* de Regn. Pers. III. p. 434., et *Stanlei.* in *Aesch.* Pers. vs. 71. latine vertit atque explicuit *Dion. Petav.* ad *Themist.* pag. 451 seqq., partim attigerunt *Casaub.* alique: supersunt et in his nonnulla lucis indiga. *VALCK.* — Mihi quoque in pontium descriptione, quae proxime subiicitur, multa obscura esse profiteor: quibus quum nihil certae lucis valeam adfundere, incipiti disputatione non multum detinebo Lectores, satis habens aliorum maxime super hoc loco sententias Viro-
rum doctorum referre. S.

5. ὑπὸ δὲ τὴν ἐπίπλυν τισσάμεται καὶ τῆς etc.) Magna Codicibus gratia harum restitutione vocum: erat enim ἀναπόδοτος minimeque consequens narratio. Duo pinguntur pontes, quorum alteri, *Euxino Ponto obverso*, cccxlx. naves substratae; alteri, qui *Aegaeum mare spectabat*, cccxlv. Quae postrema si deficient, luxa et manca oratio. Vidit defectum atque ex *Vallae* Latinis prudenter sarsit *Cl. Pavius*; animadvertit eundem *Cl. D. Petavius* ad *Themistii Or.* X. p. 451., in instauratione nimius: sic namque, ὑπὸ δὲ τὴν πρὸς τῷ Αἰγαίῳ ἱστίαται καὶ τῆς πλοίας, vel uno verbo τισσάμεται: neque enim rationem esse cur tanto plures in altero ponte fuerint. Speciose profecto; quam tamen speciem schedae respuunt, pontiumque ordo et series navium: namque prioris pontis naves stabant transversae, hinc plures: posterioris directae et propterea pauciores. *Pet. Bertius* de Aggerib. et Pontib. cap. 3. idem *Xerxis* opus adgressus fuit, sed levi brachio. *WESS.*

7. ἵνα ἀνακλιθεὶς τὸν ῥόον) Videlicet ὁ ῥόος. *Valla* deerat, ut stabiliret funes armamentorum, rectius veriusque

contentionem ac firmitatem rudentum. Fluctus enim propellebat naves istas, quae impulsae funium contentionem augebant. Ἀνασχεῖν proprie est inhibere, ac navem reprimere: hinc μεταληπτικῶς Valla interpretatur stabilire, quod Petavius et Pavius perspexerunt. Statim [lin. 8.] ἀνύσας κατῆκαν, indole sermonis postulante, reposui; mutato, quod tolerari potuisse miror, κατῆκαν. Scripasissem quoque [lin. 9.] τῆς μὲν πρὸς τοῦ Πόντου cum Petavio, eo quod subinde sequitur τῆς δὲ ἱρίης: ex utroque enim ponte anchoras demiserunt. Sed Mssti aliter. Gronovii Latina reliqui, etsi pro mea opinione minime bona. WESS.

[3-9. Gronovii versio haec erat: Quinquaginta remorum naves triremesque trecentas sexaginta Euxinum versus Pontum composuere: item ab altero latere trecentas quatuordecim, Ponto quidem transversas, Hellesponto autem secundum fluxum, ut laxa esset fluitatio intentionis armamentorum. Quibus compositis, praegrandes ancoras demiserunt, partim ab latere contra Pontum, ventorum causa qui intrinsecus exspirant: etc. Reistius ad hunc locum nihil adnotavit, nisi quod pro ἀνασχεῖν lin. 7. ἀνασχεῖν maluerit. „ἀνασχεῖν si ferretur, inquit, debet referri ad ἡδονὰς indorn.“ Larcheri gallica versio a latina Gronovii nihil fere discedit: *Ils attachèrent ensemble cccx. vaisseaux de cinquante rames, et des triremes; et de l'autre côté cccxv. Les premiers présentoient le flanc au Pont-Euxin; et les autres, du côté de l'Helléspont, répondoient au courant de l'eau, afin de tenir les cordages encore plus tendus.* etc. Tum vero in Notis, primum, miratur idem doctus Interpres, quo pacto Weslingius in altero ponte idcirco plures fuisse naves dixerit, quoniam transversae steterint. Sic enim multo paucioribus fuisse opus: statuendum potius, eo loci latiori spatio patuisse fretum, eoque longiore opus fuisse ponte. Deinde, postquam de obscuritate conquestus est, quae Rennelli, illustris Viri, interpretationem huius loci (in *Geographical System of Herodotus*, p. 31.) premit, proponit coniecturam, cui quidem ipse non magnopere confidit: constructos fortasse hos pontes esse ea anni tempestate, qua constanter a meridie flabant venti; inde necesse quidem fuisse, ut naves ab illa parte secundum aquae cursum starent, istas autem ab altera parte, quae Pontum specta-

bant, transversas locari potuisse. Quod si nostra de coniectura statuas, non Πόντου, sed πόρου h. l. scripsisse Herodotum; (conf. infra, lin. 21.) duo ista, quae memorat, ἱπποκρίας stetisse naves, et stetisse Ἑλλησπόντου κατὰ ῥέον, non ita fuerint intelligenda, ut prius ad unum ex pontibus, posterius ad alterum spectet; sed utrumque ad utrumque pontem pertinebit. Utriusque pontis naves ita locatae erant, ut respectu traiectus (respectu lineae rectae ab una ora ad alteram ductae) transversae starent; sed rectae, secundum aquae in Hellesponto cursum. Superest, ut, quae ad eundem difficiliorem Nostri locum a Schulzio, Viro docto, adnotata sunt, his subiiciam. S.]

α γ δ ζ. ὑπὸ ὑν τῇ etc.) Sub alterum pontem, Ponto Euxino obversum, trecentas et sexaginta, scil. συνόλως: sub alterum; qui Aegaeum mare spectabat, trecentas et quatuordecim. Sequentia videmus ab aliis minus recte explicata, quorum omitte possunt interpretationes, his positis. Τοῦ μὲν Πόντου -- κατὰ ῥέον, est quasi παρῳήκη, quae directionem navium iunctarum signare debet. Erant autem collocatae, non tanquam transmittentes Hellespontum, sed tanquam invehentes, rectae, secundum fluxum Hellespontu, i. e. τοῦ Ἑλλησπόντου κατὰ ῥέον, et τοῦ Πόντου ἱπποκρίας, [ἱπποκρίας puto scribere voluerat Vir doctus.] quoad Pontum transversae sive obliquae. ἵνα ἀναχωρήσῃ cet. non referas ad hanc parthesin, sed ad superiora ὑπὸ μὲν τῇ etc. ut stabiliret; fulciret funes (τὸν τόνον) armamentorum pontium, quae inniterentur navibus sive ipsis fluctibus; nam paulum refert, ῥέος; subintellexeris post ἀναχωρήσῃ, an τοῦτο, opus istud iunctarum navium. In condendis prioribus pontibus quum nihil simile factum esset, facile est intelligere, cur tam celeriter a fluctibus destructum sit opus. Nam per Hellespontum tam latum quo tandem pacto funes tantopere intendi potuissent, ne in medio saltem demissae aquam attingerent? DAV. SCHULZ. — At hoc ipsum mirum quodammodo poterat videri, quod in iterata etiam pontium horum constructione funibus ab una ora in alteram tensis imponere transversas trabes, quae transitum praebebant, maluerint, quam validis tignis ab unaquaque nave in proximam aut proximas porrectis, apteque inter se connexis firmatisque. Nempe amplius tribuerunt robustorum tu-

Herodot. T. VI. P. I.

dentium firmitati, qui simul ad cedendum, quod opus foret, impetui fluminis aptiores, quam tigna essent. — Haec cum superioribus, ad istorum pontium structuram pertinentibus, ita a me perscripta, iamque prelo erant commissa; quum, cuncta denuo relegens, intellexisse mihi visus sum, nihil opus fuisse coniecturâ illâ, quâ pro τοῦ μὲν Πόντου ἐπιγραφίης, lin. 6. τοῦ μὲν πόρου ἔκτ. legendum suspicatus eram. Eodem enim res redit. Hellespontus veluti fluvius consideratur, cuius cursus cum australi ora Ponti Euxini angulum fere rectum format. Igitur, quae naves secundum Hellesponti cursum rectae stabant, eadem commodè dici potuerunt respectu Ponti oblique sive e transverso locatae fuisse: neque illae, ut Larcherus fingebat, latera obversa Ponto habebant, sed prorae earumdem Pontum spectabant. S.

10. τῆς δὲ ἱέρης) Fuit quum scribere vellem τὰς δὲ ἱέρης: nam minus placebat Wesselingii mutatio praecedentis τὰς μὲν in τῆς μὲν. Nunc intelligo, vulgatam lectionem negligentiae cuidam Scriptoris tribuendam esse, atque retinendam; aut, si qua corrigere volueris, ponendum esse τὰς δὲ τῆς ἱέρης: articulus enim ante ἱέρης abesse nequit. Τῆς δὲ si nobiscum admittas, τὰς δὲ tamen quasi subintelliges, quod respondeat priori τὰς μὲν. De utroque ponte, unde anchorae demittebantur, sermonem esse vides. DAV. SCHULZ.

12 seq. δίκπλοον δὲ ὑπόφανεν etc.) Petavii his pontibus in-pensa opera latuit [Gronovio] Cel. viro: hinc illa eius notatio. Probat ipse separationem ὑπὸ φάσιν, sub lumen: tentat deinde ὑπὸ φύσιν, uti videre est. Iungo ego, Aldi et scriptorum ductum sequens. Ὑπόφανες fenestrae, lucem admittentis, notionem habet apud Interpretes Ezech. c. XII, 16. Hinc pro hiatu et patente transitu: παρ διαύλας ratio, quae ab lucis transitu, spiraculum et foramen, quo fumus ex casis evolvitur, in Diodori XVII. 82., et διαύλου, in vasculorum aperturis et spiraminibus apud Heronem Spirit. p. 163. Itaque δίκπλοος ὑπόφανες, transitus idem; αἰρώμα Luciano Ver. Hist. II. 2., sive interceptum spatium et vacuum, per quod ὑποφαίνεται, adparetque lux, ut Petavius. Reiskio, ὑπόφανεν probanti, δίκπλοος adiectivi loco est. Mox [lin. 13.] Petavius scite, καὶ τριηπίων τριχῶν: namque series

ipsae tam πιντηκοντίρους quam τριήρεις habebant, et utrasque proinde interruptas esse oportuit. WESS. — Non ego διέπλων pro adiectivo nomine accipiam, sed pro substantivo, per adpositionem, quam Grammatici vocant, alteri iunctum: *fenestram, aperturam reliquerunt, quae esset διέπλους*, id est, quae inserviret διέπλω, quae minoribus navigiis transitum praeberet. Inter καὶ et τριχοῦ (lin. 13.) in promptu erat suspicio intercidisae nomen τριήρων: (conf. Var. Lect.) nec tamen illo adiecto opus utique fuisse intelligo, et e contextu reiectum istud adsumendum velim. Alternis iunctae erant triremes et naves longae sive penteconteri: *tribus in locis inter duas triremes aberat penteconterus*; et spatium, qua transirent minora navigia, vacuum relictum erat. Particula καὶ ante τριχοῦ similem quamdam vim habere potest, qualem passim alibi observavimus: scil. ut significet, non uno in loco, sed pluribus, et quidem tribus in locis. conf. Var. Lect. I. 99, 7. S.

16. στρεβλοῦντες ὅ νοιοι ξυλίνοισι) Egregia huic loco inedita ex Med. et aliis. "Ονοὶ sunt axes; ὄνισκοι axiculi, *suculae*, sive *machinae tractorii generis*. Galenus Gloss. Hippocrat. "Ονούσθαι, ἤγουν δι' ὄνων ἐπιστρεφῆς τίνειν. "Ονοὶ γὰρ καὶ ὄνισκοι, οἱ ἀξεις: et pluribus ad Hippocrat. de Fractur. p. 551. Adde Eustachium in Erotianum p. 82. [pag. 275. ed. Franz.] et Gronovium. WESS.

18 seq. παχύτης μὲν ἦν αὐτῇ) Sic debuit. Nimium Πετανίῳ ὡς παχύτης μὲν ἦν αὐτῇ, et Reiskii ἡ αὐτῇ. WESS. — Immo recte Reiskius. Conf. Var. Lect. S.

20. τοῦ τάλαντον) τῶν τάλαντον Editor Genev. imprudenter: transitus in distributivis numeri est. Unde vero Τζεζες acceperit τριτάλαντον τῷ βάσει Chil. I. vs. 599. ipse dixerit. WESS.

[23. κατύπερθε τῶν ὅπλων τοῦ τόκου) Series naturalis verborum, κατύπερθε τοῦ τόκου τῶν ὅπλων: id est, κατύπερθε τῶν ὅπλων ἐνταγμένων. Quod sequitur [lin. 24.] αὐτὶς ἐπεξήγησεν, obscure Vallā reddidit, rursus desuper innoxerunt: Gronov. tum ibi rursus superiunxerunt, quod tenuit Wess. Planius Larcher, sed dubito an ex mente Scriptoris, on posa dessus des planches bien jointes les unes avec les autres. S.]

26. καταναξάντες δὲ καὶ τὴν γῆν) Hesychius Καταναξάντες, ἀναξάντες, εἰς τοῦ πῶς ἀναχωρήσαντες: forte, quae Abreschii

suspicio, νάξαντες, εἰς τοῦπισω ἀναχωρήσαντες, ut conplanandi significationem, quae huius est loci, et τοῦ κατανάγειν iunxerit. H. Stephanus Thes. T. IV. pag. 1157. horum inmemor, κατανάγω Conporto. Affertur enim κατανάξαντες γῆν pro Conportantes iniicientesque terram. Est ex κατανάσσω. In Iosepho Bell. Iud. I. 21, 7. νάγμα, terra stipata: πύργος ναστός ibid. V. 4, 3. solida et bene compacta, sive νταγμένος, quomodo Mss̄ti Antiq. XV. 9, 6. verissime. Porro φραγμένον, septem hinc atque hinc praetensam, Tzetzes χιμαγωγούς καὶ κλίμακα, Arrianus Ἀναβ. V. 7. κλίμακας, ubi excellenter Gronovius, adpellant. Ὑπερφῶντα non muto, rarum quidem tali usu, sed proprio et vetere. WESS. — παρίεσαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν, secundum utrumque latus duxerunt septum. De verbo αἰρῆσαι vide Wess. ad VII. 24, 5. S.

CAP. XXXVII. [2. εἴ τι χυτοὶ) Huc spectare videtur glossa apud Suidam: Χυτόν· χῶμα: et apud Hesych. Χυτόν· χωστόν, καὶ τὸ χῶμα. Altera pars scholii, quod est apud utrumque, pertinet ad II. 69, 6. Quod χυτόν (non χυτός aut χυτοὶ) scribitur apud hos Lexicographos, id fortasse ex vetustioris cuiuspiam Grammatici observatione ductum, quae huiusmodi fuerit: Χυτόν λέγει Ἡρόδοτος τὸ χωστόν καὶ τὸ χῶμα. S.]

9. οὗτ' ἐπινεφίλων ἰόντων) Aristoteles Problem. XXIV. Sect. 17. iuvat Codicum scripturam, rogitans, Διὰ τί τῆς αἰθρίας μᾶλλον ψύχος γίνεται, ἢ ἐπινεφίλων ὄντων. Per autem mira solis haec obscurati descriptio; talis profecto, ut veram eclipsis causam aut exploratam non habuerit Herodotus, aut tragice circumscripserit. Quid enim ὁ ἥλιος ἐκλιπὼν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἴδρην? Sed verum hunc solis fuisse defectum negant plerique sideralis scientiae professores, Seth. Calvisius Chronol. Ann. 3470., D. Petavius Doctr. Temp. lib. X. 25. H. Dodwellus Annal. Thucyd. pag. 47. WESS.

Ibid. ἀντὶ ἡμέρης τι νύξ ἐγένετο) Supra, I. cap. 103., νύξ ἡ ἡμέρη ἐγένετο. Cap. 74. συνήνιξε ὥστε -- τὴν ἡμέρην ἱεραπίνης νύκτα γενέσθαι. Primus istam defectionem solis, quae Astyage regnante facta est, praedixisse fertur Milesius Thales, iuxta Herod. et Ciceron. de Div. I. 49. Causam solis obscurati dudum ante naturalem Graecis iam tradiderat Palamedes, teste Philostr. pag. 709. Hic apud Herod. ὁ ἥλιος --- ἀφανής ἦν,

οὐτε ἱππιφίλων ἰόντων, αἰθέρης τε ταμάλισσα: sicut apud Livium XXXVIII. 4. coelo sereno interdiu obscurata lux est, quum Luna sub orbem solis subisset. οὐτ' ἱππιφίλων ἰόντων correctum ex Med. Τὰ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ξυνίφιλα ὄντα dixit Thucyd. pag. 529, 99. [lib. VIII. c. 42.] Xerzi solis obscuratio, ut vulgo imperitorum, videbatur esse portentum. Insigne Pindari carmen apud Dionys. Halicarn. II. pag. 273. emendavit Scædiger in Propert. p. 239. Rei causas cognovisse saepe profuit Imperatoribus, ne velut prodigio divinitus facto militum animi terrentur; Quinctilian. Inst. Or. I. c. x. p. 114. Graecis, non Persis, hoc ostento mala portendi cur crediderint, certe dixerint Magi, Noster enarrat; in quibus Ἑλλήνων προδίκτορα [lin. 14.] bene cepit Palmer. In Aristidis Themistoclem T. III. p. 297. Schol. Mstus: ἱερομένου τοῦ βασιλέως ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, καὶ γινομένου περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ἔκλειψις ἐγένετο ἡλίου καὶ ἀνατολῆς (lege ἔξ ἀνατολῆς) εἶτα ὡς ἡρώτησεν ὁ βασιλεὺς τοὺς μάντις, τί σημεῖον τοῦτο, ἀπώδειξαν εἰπὶν τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων. τούναντίον δὲ ἦν ἰσήμεναι γὰρ αὐτῷ τὴν ἥτταν, διότι ἀπὸ ἀνατολῶν ἐξέλειπεν ὁ ἥλιος· εἴγε καὶ ἀπὸ ἀνατολῶν ἤρχετο ὁ Ξέρξης. VALCK.

14. Ἑλλήνων προδίκτορα) Praesidem vertunt, Nob. Palmerio iure improbante. Ex προδίκτῳ venit προδίκτωρ, praemonstrator malorum, et vates quidam. Magi φάσματος mirabilis interpretes respondent, solem, si quid praeter consuetum patiat, Graecis portendere et praesagire; lunam, suae nationi; cuius illi coniectus quas habuerint rationes, unde indagabimus? Ob oracula, coniicit Palmerius Exercit. pag. 31., quae Delphis, Delo, Claro et aliis Graeciae urbibus sub Apollinis, qui sol est, nomine pandebantur. Sane non erat, cur Ph. a Turre erroris dicam Nostro impingeret, Monum. Vet. Ant. p. 175. Coluerint enim Persae Solem, ut venerati fuerunt; defectus eius ex magorum disciplina damnosus aliis potuit haberi. Sed ille προδίκτορα praesidem censuit contra verum. WESS.

15. ἐποίητο τὴν ἔλασιν) In hoc genere simplex mavult. Vide III. 4. VII. 6. et cap. 106. πρότερον ταύτης τῆς ἐλάσεως. Xenoph. consimiliter Κυρ. παῖδ. VIII. p. 217. D. E. Ampletor itaque. WESS.

CAP. XXXVIII. 5. τὸ σοὶ μὲν ἐλαφρόν, --- ἐμοὶ δὲ μέγα) Initio poematis Theognis: Εὐχομένη μοι κλυθί, κακὰς

ὁ ἀπὸ κῆρας ἀλλαι· Σοὶ μὲν τοῦτο, θεᾷ, σμικρὸν, ἡμοὶ δὲ μέγα· Propius ad Nostri structuram Andocides in exordio Orat. de Myster. διήσομαι ὑμῶν δίκαια, καὶ ὑμῖν γε ἰσθὶα χαρίζεσθαι, καὶ ἡμοὶ ἀξία πολλοῦ τυχεῖν παρ' ὑμῶν. VALCK.

15. παράλυσεν τῆς στρατιῆς) στρατηγῆς mallem. Praeve in Plutarch. Virt. Mul. pag. 263. A. Pythes seu Pythius χάριν ῥτήσατο παρὰ τοῦ βασιλέως -- ἵνα παρίναι τῇ στρατιᾷ, καὶ καταλιπεῖν αὐτῷ γυροβοσκίῳ. Scripserat παρίναι τῆς στρατίας. Unius vacationem petens, de eodem Pythio, Seneca lib. III. Ir. c. 17. Hoc, nisi erro, occupavit Mos. Solanus ad Plut. Alcibiad. WESS. — Στρατηγῆς et hic scribendum, ut in simillima narratione de Oeobazo, a militia vacationem uni filiorum petente IV. 84. στρατηγῆς ἀπολιλύσθαι. Apud Plutarch. T. II. p. 263. B. Pythes χάριν ῥτήσατο παρὰ τοῦ βασιλέως, πλείων αὐτῷ παιδῶν ὄντων, ἵνα παρίναι τῇ στρατιᾷ, καὶ καταλιπεῖν αὐτῷ γυροβοσκίῳ. Interpres quod sensus postulabat expressit, ut unus eorum immunitate militiae donaretur: scripserat, ut puto, Plutarch. ἵνα παρίναι (sive potius ἀφείναι vel ἀφίμνει) τῆς στρατίας. Sic passim loqui solebant. Ulpian. in Demosth. pag. 22, 15. νόμοι ἦσαν ἀφίσθαι τινος τῆς στρατίας, ὥστε πομπεύειν εἰς τὰ Διονύσια. Leges istas respicit Diodor. Sic. IV. 5 fin. Lycurgo memorantur contr. Leocr. p. 152, 33. εἰ ἀφίμνει τοῦ στρατεύεσθαι ἕνεκα τοῦ βουλευέσθαι ὑπὲρ τῶν τῆς πόλεως. Ἀφίμνει τῆς στρατίας, Herodoto dicitur παραλύσαι τῆς στρατηγῆς: ut VI. 94. Mardonium Darius παραλύει τῆς στρατηγῆς. Quae Porto Herodotea dicitur locutio, aliquem praelura amovere, est et Thucydidea et aliorum. Thucyd. VII. cap. 16., τὸν μὲν Νικίαν οὐ παρέλυσαν τῆς ἀρχῆς. vid. Duker. et Suid. in Παραλύσαι. VALCK. — στρατηγῆς receptum Schaefer. et Borh. Suspectum στρατιῆς cum superioribus editis tenent quidem scripti, quod sciam, omnes. Conf. Adnot. et Var. Lect. ad III. 3, 16. S.

CAP. XXXIX. 7 seqq. in τοῖσι ὅτι τῶν ἀνθρώπων etc.) Paulo haec aliter scripta sic Stobaeus excitat Gesneri pag. 173, 34. Ὡς ἐν τοῖσι ὅτι τῶν ἀνθρώπων οἰκίει ὁ θυμὸς, χρηστὰ μὲν ἀκούσας τέρψις ἐκτίμησθαι τὸ σῶμα ὑπὸ ναντία δὲ τοῦτοῖσι ἀκούσας ἀνιδεῖναι: ex quibus Herodoto restituerem τοῦτοῖσι ἀκούσας: reliqua vulgātis sunt deteriora. Sensum obscurioris dicti conatus est eruere Stephano citatus Erasmus in Adag. Animus habitat in auribus. VALCK.

γ. ὑπαντία δι' αὐτοῖσι) Stobaeus, ut saepe, Iōnium characterem servavit; nec pravum eiusdem ἀνοδαίνει, quamquam vulgato haud prius, sicuti lib. III. 127. adscriptum. Homerus Iliad. I. 550. ὅς τε καὶ ἄλλων Οἰδάνει ἐν στήθεσι νόον. Dicti Herodotei interiorē sententiā Camerarius Problem. Cent. I. 9. vestigavit. WESS.

15. τὴν ψυχὴν ζημιώσεται) Hoc ego Codicum lectioni a Galeo et Steph. enotatae non postponerem: in Matth. xvi, 36. nonnulla dedit Wetsten.; ad eandem rationem aetate scribebant Herodoti. Thucydides [III. 40.] pag. 192, 62., μεγάλη ζημιώσεται: ubi ζημιωθήσεται, natum ex interpretamento, praebent Codices. οὔτις τι ζημιωθέντας dixit Xenoph. Oecon. p. 491, 35. Iussit Xerxes [lin. 18.] natu maximum filiorum Pythii μίσον διαταμεῖν διαταμόντας δὲ etc. Plutarch. T. II. pag. 263. B. ὁ Εἰρήνης ὑπ' ὀργῆς τοῦτον μόνον, ἐν ἱεργήσαστο, σφάξας καὶ διατμῶν, ἐκέλευσε τὸν στρατὸν διελθεῖν τοὺς δὲ ἄλλους ἐπαχάγαστο, καὶ πάντες ἀπώλοντο κατὰ τὰς μάχας. Secundum Senecam, de Ira III. 17. quem pater elegerat, Xerxes in duas partes distractum ab utroque viae latere posuit, et hac victima lustravit exercitum. Senecae locum adhibuerunt Wess. ad Herod. p. 320. [ad IV. 84, 7.] et Brisson. Regn. Pers. lib. III. p. 357. VALCK.

20. καὶ ταύτῃ διξέναι τὸν στρατὸν.) In partes duas distractum ab utroque viae latere posuit, et hac victima lustravit exercitum, Romani moris non ignarus Seneca. De Peleo, qui Acasti uxorem dissecuerat, Apollodorus Bibl. III. 12, 7. καὶ διελὼν τὰ μὲν διήγαγε δι' αὐτῆς τὸν στρατὸν. In foederum sanctione multa huiusmodi apud ill. Grotium in Matth. c. xxvi, 28. WESS.

CAP. XL. 3. στρατὸς παντῶν ἰθύνων) Vocem σύμμικτος exterminavi, minime ob ἀναμιξ necessariam. Recte c. 55. ὁ σύμμικτος στρατὸς παντῶν ἰθύνων, unde in hanc viciniam con migravit. WESS. Aberat a Med. vox σύμμικτος. Si abessent aliis Codicibus voces οὗ διακεκρίμινος, [lin. 4.] has ad ἀναμιξ suspicarer olim adiectas. Ἀναμιξ Hesychio redditur ἀναμιγμένως: vox Sophocli, Thucydidi, Xenophonti, ter adhibita Herodoto. VALCK.

9. Νισαίοι καλῦμναι) Quae hic διτογραφία, eadem lib. III. 106. plurimisque aliorum in locis. Hinc dubium atque anceps, Nisaei-ne an Nesaei equi. Docte Valesius ad

Ammian. lib. XXIII. 6. de his sacroque Iovis curru et *B.* *Brisson.* *Rogn. Pers.* I. 122. et III. 29. *WESS.*

CAP. XLI. 3. ἐν τοῦ ἄρματος ἐς ἀρμάμαξαν) Clara utriusque vehiculi distinctio, etiam in *Xenophonte Κύρ. παιδ.* VI. p. 162. b. et 168. b. [et alibi,] tum *Ἀναβ.* I. pag. 247. c. *Harmamaza* carpenti genus et mollissimae venerationis erat, mulieribus quam maribus accommodatius. *Essedum* Laurentii inprobat *Schefferus*, neque geminum plane fuit, *Rei Vehic.* lib. II. 17. p. 217., quem adi et doctos *Curtii* interpretes III. 3, 23. *WESS.*

15. καὶ μήλα, οἱ ἄγχιστα etc.) *Mala Persica* ex auro imis adfixa hastis gestabant, ἐπὶ τῶν στυράκων μήλα χρυσᾷ ἔχοντες, *Athenaeus* XII. p. 514. c. Hinc illi *Μηλοφόροι*, non alii ac *αἰχμοφόροι*, *hastati*, qui *Persarum* nobilissimi post regis vehiculum incedeabant: nam quorum in hastis extimis mala punica aurea, φοιτᾷ χρυσίαι, his locus erat ante decem *Nisaeos* equos, spiculaque in humum versus inflexa; cum *hastati* *Μηλοφόροι* hastas κατὰ νόμον, uti mos ferebat, erectas ostenderent et vibrarent. Haec plana. *WESS.*

CAP. XLII. 4. ἐς Καρίνην) *Pro Med.* et aliorum *Κάρνην* docte *Gronov.* consistit: magis, meo quidem iudicio, adposita *Carine*, seu *Carene* potius, quippe *Mysiae* et *Atarnensium* urbi proxima apud *Plin.* *Hist. Nat.* lib. V. 30. Accedit *Stephani* *Καρήνη*, πόλις *Μυσίας*, *Ἡρόδοτος* ἰδόμεν. hanc *Nostri* indicantis. Malui praeterea [lin. 6.] *Ἀτραμύντιον* ob *Eustathii* adsensum et *Thucydidis* in primis lib. V. 1., ubi *Schol.* et *Dukerus.* *WESS.*

CAP. XLIII. 3. ἐπίλιπτε τὸ μέθρον) *Nilus*, cuius aqua statō tempore minuebatur, ἀπολείπων τὸ μέθρον, lib. II. 19. patronus vulgato esse posset, nisi potior *Codicum* auctoritas, frequentioreque usu firmata c. 21, 58. et 125. foret. Utique nihil urget, ut ὃ ἀπείλιπτε sive ἐπέλιπτε --- πινόμενον contra tabulas pingatur. *WESS.* — τὸ μέθρον intellige κατὰ τὸ μέθρον, ut II. 19, 11. *S.*

8. τῇ Ἀθηναίῃ τῇ Ἰλιάδι ἔθυσεν) *Palladi Iliacae* Alexander quoque *Magnus*, *Ilium* delatus, sacra fecit, *Arriano* I. 11. et *Diodoro* XVII. 18. testibus. *WESS.*

8 seq. ἔθυσεν βούς χιλίας' χοάς δ' etc.) Dum *Xerxes* *Minervae* *Iliadi* *chiliombe* faciebat sacra, heroibus libabant *Magi*, χοάς οἱ Μᾶγοι τοῖσι Ἑρσέσι ἐχέαντο, id est, ἐνέχυσαν. *Sumptuo-*

sum Xerxis sacrificium, ἡ ἀπὸ χιλίων βοῶν θυσιὰ, secundum Eustath. dicebatur Χιλιόμβη. VALCK.

10. ἐς τὸ στρατόπιδον ἐνίπτεσι) Terror Panicus nocte ἐς τὸ στρατόπιδον ἐνίπτεσι, vel ἐνίπτεσι: hoc, ut ex Med., placet Gronovio; illud, ut usitatus, viro docto in Miscell. Obs. III. p. 144. VALCK. — Doluit Gronov. ἐνίπτεσι Med. non receptum. Herodoto alia mens, qui lib. IV. 203. τοῖσι Πέρσῃσι --- φόβος ἐνίπτεσι: et VIII. 37. φόβος τοῖσι βαρβάροις ἐνέπικτώκει: in quibus structura discrepans neminem morabitur, cum sit promiscua, ut bene vir doctus Miscell. Observ. T. III. pag. 144. S. Lucas, φόβος ἐνίπτεσιν ἐν' αὐτὸν, Evang. c. 1, 12., ubi ἐνίπτεσι Codex unus. Verior eiusdem Gronovii notatio, Γερνίθας Τευκρούς [lin. 13.] coniungens, quam consule. WESS. — Praeter codicis auctoritatem, cui alii plures accedunt, provocavit Gronov. ad Herod. V. 122, 8. Ex Stephani Byz. praescripto Γερνίθας expectasses, aut Γερνίθους: sed Γερνίθας utrobique tuentur Herodotei libri. S.

CAP. XLIV. 1. ἐν Ἀβύδῳ) Inutilem vocem μίσθ, parens schedarum iussui, induxi. Cui enim ea bono? Reiskii non dispar opinatio. WESS.

2 seq. προσηκούοντο γὰρ --- αὐτῶ ταύτῃ προξίδῃ) ἰξίδῃ corrigebat Reisk. uti Arch. et Vind. Iam quoniam αὐτοῦ ταύτῃ haud infrequens, idem huic restituendum loco putavit Abreschius, Dilucid. Thucyd. p. 403. Ego vero nihil hic innovo. WESS. — Suspicebatur clar. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 403., legi commode posse αὐτοῦ ταύτῃ: quomodo saepe loquitur Noster; sed hic vicina requirere videntur pronomen αὐτῶ, Stobaeo quoque lectum p. 535. Προξίδῃ Xerxi ab Abydenis parata prima sedes fuisse videtur, quae in exedra prae reliquis emerret: θρόνον ὑψιλὸν dixit Tzetz. Chil. I. vs. 937. Ἐξίδῃα quid fuerit, post Budaeum docuit H. Steph. in Thes. Ling. Gr. I. p. 1084. Quae velut incerti Scriptoris excitat is e Suida, verba sunt Diogenis Laërt. IV. 19. quibuscum conferri possunt Dio Chrys. pag. 288. D. et Harpocrat. in voc. Λίσχαι. VALCK. — In vocab. προξίδῃ (ut in verbis προκασίθεαι et προκασῆσθαι) alia vis est praepositionis πρὸ atque in verbo προσηκούοντο. S.

CAP. XLV. 4. μὲν δὲ τοῦτο ἰδάνευσεν) Specie alienam, revera suam conditionem deplorasse videtur, (Valerio

Max. IX. cap. 13. ext. 1.) *opum magnitudine, quam altiori animi sensu felicior: videri enim voluit Xerxes lacrymans, quod tanta hominum multitudo intra centum annos esset obitura.* Haec et seqq. paucis expressit Tzetzes Chil. I. vs. 940. etc. Herodoteum autem Xerxis et Artabani colloquium ob sententiarum personis congruam magnitudinem miratur *Hermogenes* pag. 509. Πλείονι τῷ μεγέθει πολλαχοῦ κίχρηται, ὡς ἐν τι ἄλλοις, καὶ ἐν τῇ ἐβδόμῃ τῶν Ἱστοριῶν κατὰ τοὺς Εἰρήνου πρὸς Ἀρτάβαζον, καὶ κείνου πρὸς Εἰρήνην περὶ τῶν ἀνδραπίνων πραγμάτων λόγους. Facilis ipsi fuit *Hermogeni* lapsus in Persico nomine; qualis fuisse videtur et *Philostrati* de Vit. Soph. II. 5, 4. VALCK.

CAP. XLVI. 4. οὗτος ὡς νῆρ) Absque Codicum auxilio reponi potuerat vocula, quam oratio interrupta posebat usitatissimam: Οὗτος ὢν ὡς νῆρ φρασθεῖς Ε. δ. Olim lectam ista monstrant *Stobaei* pag. 535, 46. οὗτος οὖν ἀνῆρ Φρ. VALCK. — At nec interrupta admodum oratio; et facile h. l. caremus illa particula, quam nec alioquin in tali verborum constructione adhibere *Herodotus* adsuevit, S.

6. ἐργάσαι) Loco quidem indicato *Gesneri* editio *Stobaei* ἐργάσαι praebet: sed p. 612, 26. ἔργα εἶ, τὸ etc. quae minime contemnenda lectio, si robur accepit a Codd., sincera poterit videri: ὡς πολὺ ἀλλήλων κωχισμένα ἔργα εἶ, τὸ νῦν τε καὶ ὀλίγῃ πρότερον. VALCK.

8. Ἐπῆλθε γάρ με λυσάμενον) Verum hoc, et lib. III. 42. VI. 125. obvium. *Plutarch.* Consol. p. 109. B. Τὴν Ἥλυσιν εἰσελθεῖν, ὅπερ ἴσως καὶ ἄλλον εἰσῆλθε. Saepe *Euripides*, monitore *Valckenario* ad Phoeniss. vs. 1379., saepe alii. Lacrymas stolidi regis *Epist.* 7. lib. III. *Plinius* addit. Leniter *Valer. Max.* IX. 13. Extern. 1. Qui mihi specie alienam, revera suam conditionem deplorasse videtur: opum magnitudine, quam altiore animi sensu felicior. Merebantur haec lacrymae acriorem censuram. WESS.

Ibid. Ἐπῆλθε γάρ με λογ. κατοικτεῖραι) Scribendum, ut legit *Stobaeus*, ἐσῆλθε γάρ με λ. κ.; alterum quidem in talibus etiam adhibetur, sed iunctum dativo, quem casum exhibent optimi quoque Codices in *Herodot.* I. 50. ἴμερος ἐπίσθαι μοι ἐπῆλθε. *Pausan.* VIII. p. 634., οὐκ ἐπῆλθεν ἐπισθαι μοι. In *Isocratis* Panathen. scribendum p. 244. A. νῦν δ' οὐδὲν ἐπέρχεται μοι τοιοῦτο, ut p. 252. c. *Demosth.* p. 100, 39. etc.

Sed eam in rem satis erit legisse *Hemsterh. ad Luciani Prometh.* pag. 26. Ἐσθλὴ μὲν dicatur, ἀνὰ μολ, nihil interest: prius tamen et apud alios frequentius occurrit et apud *Herod.* III. 42. τὸν δὲ ὡς ἐσθλὸν θένειν εἶναι τὸ πρῆγμα. VI. 195. ἰδόντα τὸν Κρείστον γίλως ἐσθλὸν. L. 116. τὸν Ἀστυάγια ἐσθλὸν ἀνάνυσιν αὐτοῦ. VALCK.

16. αἱ τε γὰρ συμφοραὶ προσπίπτουσιν) συμπίπτουσιν est apud *Stobaeum* pag. 556, 3. atque ita, ni fallor, scripserat etiam *Herodotus*: vid. p. 57, 36. [I. 139, 2.] p. 298, 35. [V. 35, 6.] etc. *Thucyd.* III. c. 60., κατανοούντες, -- ὡς ἀσάθηντον τὸ τῆς συμφορᾶς ὅτινι ποτ' ἂν καὶ ἀναξίον συμπίπτει: et p. 278, 85. VALCK. — Nec vero idcirco spernendum h. l. vulgatum. conf. *Var. Lect.* S.

17. καὶ αἱ τοῦτοι συνταράσσουσιν) Paene arripio *Vind.* et *Stobaei* συμφοραὶ προσπίπτουσιν, καὶ αἱ νοῦτοι, συνταράσσουσιν, quod *Valla* expressit. WESS. — Qui hoc probant, hi iuncta intelligunt συνταράσσουσιν, καὶ ποιῶσι. At καὶ particula hic non copulativam vim habet, sed intensivam, idemque fere ac καὶ τοι valet: καὶ βραχὺν ἰόντα, quamvis (quamlibet) sit brevis. S.

18 seq. οὐτῷ δ' μὲν θάνατος etc.) Ubi in luctu atque miseriis mortem aeternarum requiem vocat *Sallustius*, *Catil.* cap. 50. ibi *Herodotea* ista et similia veterum dicta collegit *Ios. Wasseus* p. 160. VALCK. — Laudavit hoc *Artabani effatum*, compendio verborum usus, *Choricus Or.* in *Procopium Gazaeum* c. 24. Vide vero *Eustathii* illud ad *Poëtam* p. 411. [p. 311. ed. Bas.] Εἰ δὲ τὰ Ἡροδότου ἀντίγραφα ἀσφαλῶς ἔχου κατὰ τὴν διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γραφὴν τῆς ζῆς ἐν τῷ, ὁ θάνατος, μοχθηρᾶς εὐσης τῆς ζῆς, αἰρετώτερος τῷ ἀνθρώπῳ γέγονεν: et mirare doctissimi hominis haesitationem ob vocem tantopere *Herodoto* adamatam, et toties repetitam. Quae mutavit, vitio memoriae accepta fero. WESS.

20. γλυκὺν γένεας τὸν αἰῶνα) *Laurentii dulce gustans saeculum* postulat γυνάμιος. *Meliora Porti Latina, dulci gustu vitam adspersens.* Equidem, ni scripti *Codices* et *Plutarchus* in edito acquiescerent, *Stobaei* πλίξας τὸν αἰῶνα, aevum agens, non abiicerem. *Commode Euphorion*, Ὡς ζῶ, τί ποτ' ἡμῖν δοῦς χρόνον τοῦ ζῆν βραχὺν πλίκειν ἀλγύνως τοῦτον ἡμᾶς οὐκ ἔξ, in *Stob.* *Serm.* XCVI. pag. 528. *Simillimum διαπλέκειν τὸν βίον* apud *Nostrum* lib. V. 90, 6. *Criminatur*

deum Persa, iucundam transigentem vitam, sed generi humano invidentem, at absurdissime, ne quid gravi excidat. Repete ad lib. I. 32. praescripta. WESS. — Non modo ob Codicum consensum, sed etiam per se multo probabilior mihi scriptura γύσας videtur. Taceo quod pro ea sententia, quam Stobaei lectioni Vir doctissimus tribuit, πλέον scriptum oportuerit, non πλέξας. S.

Ibid. γλυκὺν γύσας τὸν αἰῶνα) Quo sit sensu capiendum verbo Wess. indicavit, Diss. Herod. pag. 194. Prava interpretatio decepit eruditum scriptorem des *Essais de Crit.* p. 200. Plutarchus in fine libelli quo docet Ὅτι οὐδὲ ἕν ἐστιν ἡδὺς κατ' Ἐπίκουρον, p. 1106. F. sic adhibuit Herodotea, ut eorum sensum simul pandat: Σεφώτερος Ἡρόδοτος, εἰπὼν, ὡς ὁ θεὸς γλυκὺν γύσας τὸν αἰῶνα φθονεὶς ἐν αὐτῷ ὧν φαίνεται, καὶ μάλιστα τοῖς εὐδαιμονεῖν δοκῶσιν, οἷς δέλεαρ ἐστὶ λύπης τὸ ἡδὺ γενομένους ὧν στερήσονται. Hinc etiam manifesta constans est differentia Γεύειν inter et Γεύεσθαι: qui sibi videntur fortunati miseri mortales, γινόνται, leviter gustant, ὧν στερήσονται, ea quibus mox privabuntur: qui brevi iucunditatis sensu calamitates humanas temperat, sive qui vitam iucundam mortalibus miseris mali, ne praebet primis velut labris gustandam, Herodoto dicitur γλυκὺν γύσας τὸν αἰῶνα. Γεύσαι semper significat gustum dare, eximie rei vendendae: vid. Eubuli fragm. apud Athen. I. p. 28. F. et Casaub. pag. 66. Firmus Caesariens. Epist. 27., γύσας ἡμᾶς Ἀττικῷ μέλιτος. Iamblich. Vit. Pyth. p. 16. γύσας βουλόμενος τῆς καλλιστῆς τοὺς πατριώτας. Polyæn. p. 10. in Msto, εἶνον τοὺς πολέμιους γύναι. Venuste Silenus ad Ulyssen in Eurip. Cycl. vs. 150. γεῦμα τὴν ἀνὴν καλεῖ, gustus emptorem allicit. Philostr. de Vit. Soph. p. 557. F. ἱκανὰ ταῦτά που δηλῶσαι τὸν ἄνδρα, καθάπερ τὸν ἀνδρῶπιον τὸ γεῦμα. Idem de Vit. Apoll. VI. c. 12. μήτε γεῦμα παρέχειν μήτε δαῖγμα. Eubulus in Adelphis dixit βαδίζην εἰς τὰ γεύματα, apud Athen. XI. p. 499. VALCK.

CAP. XLVII. 13. ὅριον τοῖς δύο) Pati equidem intermixtam ea in sede voculam non nequeo, hac lege, ut mox in exilium abeat: et abest a tribus Codd. optimo iure. De Mediceo silentium admiror. WESS. — Vide Var. Lect. S.

CAP. XLIX. 8. φερέγγυος ἔσται διπῶσαι) Talia fere Aeschyli VII. c. Theb. vs. 402. προστατὴν φερέγγυος, et

vs. 455. *Φερίγγων Φρουρήμα*, h. e. *ἱκανὸν Φρουρῶν τὴν πατρίδα*. Iunge vs. 476. et 803. Quae tamen omnia de hominibus. Vide supra lib. V. 30. et Criticos ad *Sophoclis Elect.* vs. 948. In sequentibus [*lin. 9.*] *Arch.* voluisse videtur καὶ τοὺς οὐκ εἶνα κη, sicuti μάλιστά κη, et similia. WESS.

10. παρ' ἣν δὴ κομίζεαι) Dabunt forte Codices κομίζεαι, quod legiase videtur *Stobaeus* p. 364, 11. Galeo memorata peior est lectio *Arch.* [Vide *Var. Lect.*] Ex proximis, οὐκων δὴ ἰόντων τοὺς λιμένων ὑποδείξων, in Lexica receptum Ὑποδείξις λιμῆν, pro portu navium capace. Intelliguntur hic certe λιμένες δυνάμειν διέχασθαι τὸ ναυτικόν: quales forte dici possent ὑποδείξιμοι, id est εὐθετοὶ εἰς τὸ διέχασθαι. Talia sunt in usu plurima: *ξύλα ναυπηγήσιμα* ναυκληρώσιμοι στήγαι αλώσιμον τῆχος: quodque propius accederet, καταλήξιμος *Antiphon.* p. 129, 4. Classis Atheniensium in Siciliam profectura, ut in portus facilius reciperetur, in tres partes fuit a tribus ducibus distracta, teste *Thucyd.* VI. 42. τρία μέρη νείμαντες ἐν ἑκάστῳ ἐκλήρωσαν, ἵνα μήτι ἅμα πλείοντες ἀπορῶσιν ὕδατος καὶ λιμένων: sic ista mihi videntur omnino restituenda, admissa *Vallae* lectione *Hudsono* laudata. Cum iis quae sequuntur apud *Herod.* [*lin. 14.* γῆ δὲ πολυμήν etc.] comparandus est *Aesch.* *Pers.* vs. 749. Αὐτὴ γάρ ἢ γῆ ἐξιμαχος καὶ νῆες πέλει. VALCK.

15. εἰ ἐθέλει τοὺς μηδὲν etc.) *Vallam* redarguit *G. Arnaldus*, εἰ ἐθέλει si vult vertentem; debuisse enim, si poterit, *Animadv. Critic.* c. 30, Sed *Herodoto* Graecisque aliis θέλει et ἐθέλει saepe numero redundat, poniturque de rebus inanimatis. [et infinitivo verbi iunctum, vim illi tribuit futuri temporis.] *Nilus* lib. II. 11. εἰ ὧν ἐθέληται ἐκτρέψαι τὸ μέθρον, si alveum suum convertet; tum lib. I. 109. εἰ δὲ θελήσει -- ἐς τὴν θυγατέρα ταύτην ἀναβῆναι ἢ τυραννίς. Negligo cetera, a *Raphelio* ad *Act. Apost.* c. 11, 12. conducta. WESS.

17. τὸ πρόσω αἰεὶ κλιπτόμενος) *Stobaei* βλεπόμενος displicet. *Hesychio* κλέπτισθαι, praeter alia, πορεύεσθαι, si nempe furtim fiat. *Philo* *Iud.* lib. I. *Vit. Mos.* p. 648. ε. μήτι λαμβάνειν τοὺς πολλοὺς πυρώμενον, μήθ' ὅλα φιλεῖ, κλιπτόντα τὴν εἰσόδον. Contra ea *Synesius* lib. II. *Provid.* p. 119. c. οἱ βαρβαροὶ δὲ τὴν τε εἰσόδον ἐκκλέφουσιν. Conf. *Perizon.* ad *Aelian.* *Var.* III. 47. Sequens sententia (εὐπρηξίς γάρ -- εὐδιμήν πλοῦσῳ) plane *Aeschyleo* respondet, τὸ μὲν εὐ πράττειν ἀκρόεστον ἔφω πᾶσι βροτοῖς, *Agam.* vs. 1340. WESS.

21. αἱ βουλευμένοις μὲν ἀρρώδιοι, --- ἐν δὲ τῷ ἔργῳ θρασυὲς εἴη) Haec Ios. *Wasseo* censeatur *aemulatus Thucydides* in verissima quidem, sed, ut ego iudico, ab hac *Artabani* diversa sententia, lib. II. c. 40. ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄνηον εἶρη: quam tractavit *Hemsterh.* ad *Lucian.* p. 38. *Herodoteum* illud meā sententiā *Thucydidis* expresserunt *Archidamus* et *Hermocrates*: ille lib. II. c. 11. χρηὶ αὐτῷ, --- τῇ μὲν γνώμῃ θαρσαλέους στρατεύειν· τῷ δὲ ἔργῳ διδύκτας παρασκευάσθαι: id est ἀρρώδεοντα βουλευέσθαι, priusquam incipias. Civibus suis utilissimum fore censebat *Syracusanus Hermocrates* lib. VI. p. 401. [cap. 34. extr.] τὸ μὲν καταφρονεῖν τοῦ ἐπιόντος ἐν τῶν ἔργων τῇ ἀλλοτῇ δίκνυσθαι, τὸ δ' ἤδη τὰς μετὰ φόβου παρασκευὰς ἀσφαλιστάτας νομίσαντας ὡς ἐπικινδύνους πρᾶσσειν. Similia dantur *Demosthenis* et *Polybii*. VALCK.

22. ἐν δὲ τῷ ἔργῳ θρασυὲς εἴη) Multa veteres his gemina. Satis unum erit *Sullustianum*: Priusquam incipias, consulo, ubi consulueris, mature facto opus est: *Catil.* c. 1. ubi plena manu *Wasse* et *Cortius*, illisque prior *Ioach. Camerarius* ad *Aristotelis Ethic.* *Nicom.* lib. VI. g. WESS.

CAP. L. 9. μὴ τὸ βίβαιον ἀποδίδης) Inconmodum erit μῆτι, cui *Gronov.* locum dedit, ni μῆτι cum *Abreschio* formetur. Vulgatum, munitum *Codicum* suffragio, stare potest. Idem *Vir doctissimus* post pauca [lin. 12.] scite, πῶς χωρὴν τὸ βίβαιον, qua processerit ratione. Tale *Aristoph.* *Pac.* vs. 471. πῶς οὐ χωρεῖ τοῦτον; *Lucian.* *Dial.* *Deor.* XX. 15. ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει ἀπληδον, aliaque passim. WESS. — Optime habet τὸ βίβαιον lin. 9. cui cave τὶ βιβ. praeferas. In qualibet quaestione, quae agitur, multae possunt esse opiniones σφαλεραί, fallaces et incertae; una tantum vera et certa: atque hoc est τὸ βίβαιον, quod dicentem *Xerxen* facit *Herodotus*: idque ipsum lin. 12. repetitur. Iam ead. lin. quod in editis et scriptis, quoad novimus, cunctis legitur πῶς χρη, (non πῶς χρη, uti temere in nostra *Var. Lect.* itemque in *Notula contextui* subiecta scriptum:) id quidem ferri non poterat, nisi πῶς h. l. idem ac ὡς vel ὅπως valere statueres; cuius usus particulae illius aliud certum exemplum requirimus. Parum vero commodum *Abreschii* πῶς χωρὴν videri nobis debuit: non enim quaeritur, quo pacto exiturum sit id quod βίβαιον est; nam, qui τὸ βίβαιον novit, is etiam novit quisnam futurus

sit rei exitus. Taceo, quod pro ea sententia, quam vir doctus spectabat, πῶς χωρήσει oportuisset, non πῶς χωρῇ. Itaque ὅπως pro πῶς correxi; rectius forsitan facturus, si consentientem librorum scripturam in contextu tenuissem, coniecturamque satis habuissem in *Var. Lect.* proponere. S.

18. γνώμῃσι ἐχρέοντο ὁμοίῃσι καὶ σὺ) Ex *Med.* dedit hoc Gronov. pro τῇσι καὶ σὺ. Insolentius illud, ὁμοίῃσι καὶ σὺ, novator [sic Herodotum adpellare amat Valck.] fortasse posuerat pro ὁμοίῃσι τῇ σὺ. Ad istam rationem scribi potuit huius Ed. p. 329, 69. [IV. 109. 1.] Βουδῖνοι οὐ τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρίωνται καὶ Γελωνοί, non eadem lingua utuntur atque Gelioni; ubi huius scribendi moris non recordabar: vid. Herod. Gronovii p. 410. 9. [VII. 95. 3.] Structurae rarioris sectator Pausanias IV. p. 302. ἡ πεπρωμένη κατὰ ταῦτα ἐπικρύπτει, καὶ ἡ ἱλὺς: pro τῇ ἱλὺι: l. p. 101, 12. κατὰ ταῦτα οὗτος ἤχησι καὶ κιθάρα κρουσθεῖσα, id est ὁμοίως κιθάρα κρουσθεῖσα, perinde atque cithara pulsata resonat, ut interpretatur G. Budaeus in *Comm. Ling. Gr.* p. 483. Pausan. praeterea p. 52. εὐδ' ἱμοὶ φαίνεται πικρῆς Σκυῶν ὑπὸ Ἀχιλλίῳ ἀλούσαν, οὐδὲν ὁμοίως καὶ ἵτοι λέγουσιν: quae Kühnio tentata, bene ceperat Fr. Sylburg. in Praef. ad *Lect.* p. 932. Budaei observatis quaedam adiecit Duker. ad *Thucyd.* p. 494, 71. VALCK. — Sic vero saepius Noster: VI. 21, 7. VII. 115, 9. etc. Conf. *Adn.* ad VII. 100, 10. S.

21. κινδύνους ἀναβήπτιοντες) Ad huius imitationem bis terve κίνδυνον ἀναβήπτιν dixit Thucydides; ab his recentiores illud transumserunt: κίνδυνον μέγαν βίπτει Euripidis est in *Inone* vs. 24. saepius βίπτειν in istum usum adhibentis. *Lucian.* T. I. p. 768. περὶ τῶν οὕτως μεγάλων οὐκ οἶμαι διὸν παρὰ βόλως ἀναβήπτιν. Idem erat ἀποκυβίσσαι περὶ τῶν ὄλων, et περὶ τῆς βασιλείας: quorum hoc Diodori Sic. illud est Polyaei; *ἐκκυβένειν καὶ παραβάλλεσθαι τοῖς ὄλοις*, Polybii. VALCK.

22. Quod ille apud Terent. Non fit sine periculo facinus magnum et commemorabile, Herodoti Xerxes, μέγала, inquit, πρῆγματα μέγαλοις κινδύνουσι ἐθέλει καταίρεσθαι. Male vulgatur in his apud Stobaeum καὶ αἰρίεσθαι: bene cepit Portus. Eurip. *Suppl.* vs. 759. Φόνῳ καθαιρέσθ', οὐ λόγῳ, τὰ πρῆγματα. VALCK. — Ἐθέλει καταίρεσθαι, Suscipi solent Laurentius; feliciter confici solent Portus, rectius opinor. Chariton lib. II. p. 37. τὰ μέγала τῶν πραγμάτων, ᾧ γόναι, μεγάλας ἐπηρεάς;

παροφύται, fortasse haec imitans. Paullo enim diversius abit Heliodori, a D'Orvillio haud neglectum, lib. IX. p. 448. τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων, μεγάλαν δίδται κατασκευῶν, hinc tamen propagatum. WESS. — Quum rarior ille usus verbi καθαιρῆν (ionice καταρῆν) haud satis mihi certus exploratusque visus esset, ex usitatore eiusdem verbi notione dictionem, quae in quaestione versatur, interpretatus sum. (confer, quod ad sententiam spectat, mox l. 24 seq. et c. 53, 10 seq.) Nec vero sperno doctissimorum Virorum interpretationem, peraptam sane et adcommodatam huic loco: quam praeiverant etiam Guil. Budaeus et Henr. Stephanus Thes. T. I. p. 198. A. B. Videtur utique Euripides, loco a Valck. citato, καταρῆσθαι τὰ πράγματα (nisi prorsus καθαιρῆτ' ibi activā forma, non καθαιρῆσθ' legendum) dixisse *conficere negotia, res peragere*. Tum apud Plutarchum in verbis ab H. Steph. citatis, καθαιρῆν ἀγῶνα est *peragere, (feliciter) conficere certamen*. Idem Plutarch. de Cimone Atheniensi loquens (in eius Vita c. 13. T. I. ed. Francof. p. 486. B.) ait, ἡμέτερον μὲν δύο καθηρηκῶς ἀγωνίσματα, qui uno die duo peregit (*feliciter confecit*) certamina. Similiterque apud Herodotum nostrum, IX. 35, 5. ἀγῶνας τοὺς μεγίστους σφὶ συγκαταρῆν, significat operam suam eis contulit ad quinque certamina feliciter conficienda. S.

27. Φερόμεθα πορευόμενοι) Dubites, utrum optes, hocceine an Φερόμενοι πορευόμεθα, quod in bonae notae schedis. Nullum vero dubium, quin [lin. 29.] καὶ ἔθος, τοῦτων [non τοῦτων] τὸν σῖτον ex Scriptoris calamo fluxerit. Videntur turpem maculam Pavius, Abreschius, Reiskius. WESS.

29. γῆν καὶ ἔθος, τοῦτον) Τοῦτων vel τοῦτου legisse Valla videtur: una tantum inserta litera scribendum censet: τῶν ἂν κεν ἐπιβίωμεν γῆν, καὶ ἔθεος τοῦτου τὸν σῖτον ἔχομεν. VALCK.

CAP. LI. 5. πλεῖνα λόγον ἐκτείναι) Sic μῆκος ἐκτείναι λόγον scripsit Aeschylus; μείζον' ἐκτείναι λόγον, Sophocles. VALCK.

8. ἐκ τοῦ πατρός) Ex more, quo parentes, qui coloniam deduxerunt; liberi, in eam profecti. Iustinus de Illicensibus et Romanis lib. XXXI. 8. Tantaque laetitia omnium fuit; quanta esse post longum tempus inter parentes et liberos solet. Indidem Themistocles, Ἀνδρες Ἴωνες, οὐ πομπὴ δίκαια

παὶ τοὺς πατέρας στρατιώμενοι, lib. VIII. 22. Vide *Duker.* ad *Florum* I. 3, 9. WESS.

15 seq. ἐς θυμὸν ὦν βαλεῖν) Puto *Vallam* habuisse βαλεῖν, ὃ βασιλεῖ, quorsum *Ald.* et *Arch.* vergunt. Simile VIII. 68, 3. ὃ βασιλεῖ, καὶ τόδε ἐς θυμὸν βαλεῖν. *Veteri dicto*, [lin. 16 seq.] (cuius alia, verum culta figura, in *Achabi regis responso* I. Reg. c. xx, 11.) veritas, sicuti proverbiiis consuevit, constat. WESS.

CAP. LII. 4. τῶν ἔχουεν γνῶμα μέγιστον) Non percepit verborum sententiam *Valla*, uti *maximum* eius *comilitium* manifestat; nam, μέγιστον στρατιῶμα legisse, iniusta *Galei* suspicio est. Γνῶμα indicium documentumque, ab *H. Stephano* recte substitutum, exprimit. *Sophocles* *Trachin.* vs. 599. ἔχουσ ἂν γνῶμα μὴ πιρωμένη. *Arctaeus* *Cappadox* *Morb. Acut.* I. 1. fin. τὰδε μέντοι τῆς λύσιος τῆς νούσου γνῶμας ταῖς: haec morbi dissipati argumenta. Ut vero [lin. 5.] τῷ σὺ τε scribatur, causa defuit. *πρηγμάτων* vocabulum in his reticeri, norunt omnes. WESS. — Pro τῷ σὺ τε *Reiskius* τῷ σὺ τε legi iusserat; redire enim ad γνῶμα, cui indicio tu ipse testis es: S.

CAP. LIII. 1. ἀποστείλας ἐς Σοῦσα) Iustum probumque *Diodori* XIII. 96. καὶ Διξίππον ἀπέλυσεν ἐς τὴν Ἑλλάδα: at hic ἀπολύσας *Arch.* et *Vind.* scholio debetur. Potuisset porro [lin. 4.] ὑμείας συνέλιξα sua in sede durare, ni scripti codices exterminassent. Placet *Cel. Gronovii* iudicium. WESS.

8. ξυὼν - - πᾶσι ἀγαθὸν σπύδεται) Commodam *H. Steph.* adiecit interpretationem: sed quando σπύδεται vix alibi reperitur apud veteres, et nulla Codicum est in talibus auctoritas, mihi quidem placet *Gronovii* σπύδεται: in hoc enim laboratis, quod sit omnibus commune bonum: sic isthac aetate scribebant. *Eurip.* *Hec.* vs. 119. Ἦν δὲ τὸ μὲν σὸν σπύδων ἀγαθόν. *Phoen.* 585. δύο κακῶ σπύδεις. *Troasin* 955. *Bacch.* 911. Errat *Barnes.* in *Suppl.* vs. 161. *Herod.* I. 206. πᾶσαι σπύδων τὰ σπύδεις. *Thucyd.* p. 404. μανθάνετε καὶ σπύδοντες. *Andocid.* p. 20, 4. τὰ ἐναντία τῇ ἐαυτῶν ὠφελείᾳ σπύδοντες. *Soph. Elec.* vs. 253. τὸ σὸν σπύδουσ' ἅμα καὶ τοῦμόν αὐτῆς. VALCK. — Equidem non video quid incommodi habent passivum σπύδεται, scil. ἡμῖν, studetur a nobis, i. e. studemus, quaerimus. Quin immo multo probabilius mihi *Herodot.* T. VI. P. I.

videtur id dicentem Xerxen fecisse Herodotum, quam σπειύδιτι, studeatis. S.

13. τοὶ Περσὶδα γῆν λελόγχαι) Haec regis professio similissima miris veterum Theologorum opinionibus, angelos regna Dei iussu sortitos curare et tueri. Sic, praeter Patrum alios, Michael Glycas Ann. Part. I. p. 61. ed. Venet. ὁ ἀποφῆτης Δανιὴλ μέγα τι χρῆμα λέγει τοὺς ἀγγέλους εἶναι ἀποστάγματι δι' θεοῦ πᾶσαν τὴν κτίσιν διαλαχεῖν, καὶ τῶν ἐθνῶν ἐπιστατεῖν, καὶ τούτων τὸν μὲν τοὺς Πέρσας ἔφορᾶν, etc. Cuius sententiae fundus in Daniël. c. x, 13. minime tamen firmus ex disputatione Cl. Jac. Ode, Comment. de Angel. Sect. VIII. p. 785. WESS. — Deterior est lectio marg. Steph. Apud Thucyd. II. c. 74. Οἱ τοὶ ὅσοι γῆν τὴν Πλαταιίδα ἔχει: Dii qui hanc terram colitis: ut colere Latinis et habere, Graecis ἔχειν est in talibus usitatissimum: more loquitur Herodotus poetarum. Theocrit. Eid. XVI. vs. 83. Κούρη, ἃ σὺν μητρὶ πολυκλήρον Ἐφουραίων Ἐλκας μέγα ἄστυ: ubi scribendum in Scholiis εἰληχίνοι. Eid. VII. 103. Πάν, Ὁμόλας ἱερὰν πεδὸν ὄσσι (ὄσσι) ἄλογχας. Hinc Ἀλόγχας, τὰς μερίδας, (sive τὰς λήξεις,) ἴσως λέγουσιν, Etymolog. p. 569, 34. Verbum illic legitur Ἀλογχεῖν. Hesychio restituerunt viri docti: Ἐδλογχεῖν, εὐμοιρεῖν. Μειρολογχεῖν scripsisse videtur Harpocrat. ex Antiphonte. VALCK. — Suspiciari licuerit, scripturam Πέρσιδα γῆν λελόγχ. ex scholio natam esse, pro ea quam margo Steph. eum aliis praefert, τοὶ Πέρσας λελόγχ. S.

CAP. LIV. 1. παρμακευάζοντο non patior mutari. WESS.

4 seq. μυρσίησι στορνύντες) Adleverat margini ed. Ald. viri docti manus στορνύντες, fortasse ob Strabonis τὰς ὁδοὺς στορνύντες lib. XIV. p. 956. c.; quo quidem, et Arch. μυρσίη, facile carebimus. Geminum lib. VIII. 99. Isto autem de vias floribus odoratisque ramis consternendi more multa eruditi interpretes ad Matth. c. xxi, 8. Xerxes vero, phialam et aurea vasa in mare proiciens, exemplum Alexandro M. praebuit apud Diodor. XVII. 104. et Arrian. Αναβ. VI. 19. WESS. — Olim στορνύντες edd. Equidem στορνύντες hoc tono scripsi cum Schaeff. et nostris membr. F. Neutrum puto reprobum. S.

11. τὸ [sive τὸν, cf. Var. Lect.] ἀκινάκην καλόμεν) Ex Herodoto excitat Suidas ἀκινάκην ista in voce, et Etymo-

log. p. 48, 37., incertum unde: nusquam enim nunc, ut ad Suidam verissime L. Küsterus, in Musis. Incidit olim suspicio, legisse Grammaticus hoc loco τῶν ἀνδρῶν καλέουσι, uti τῶν ἀνδρῶν, τῶν ἀνδρῶν alibi, aut τούτων δι τῶν ἀνδρῶν lib. IV. 62., quae anceps et dubia. Certissimum est, οὐκ ἔχω ἀτρεκίως διακρίναι, [lin. 12.] ab Aldo: et Βεργάτιο optatius expressum, perperam foediorum post dein formam induisse. Κατῆναι ἐς τὸ πέρατος [lin. 13.] Mssti sibi expostulant. WESS.

12. ἀτρεκίως διακρίναι) Διακρίναι recipietur ex Codicibus; atque ita Vallam legisse Portus iam suspicabatur: eidem inventum πέρατος Codices etiam adfirmant, si τῶν ἀνδρῶν ἀναρτίως κατῆναι ἐς τὸ πέρατος ταῦτα. Ista paulo ante memorata, οὐκ ἔχω ἀτρεκίως διακρίναι, sic recte cepit Auctor des Essais de Critique p. 202. VALCK. — Mendosum διακρίναι intactum in contextu reliquerat Gronovius; sero nempe animadvertens διακρίναι e cod. Med. enotatum, de quo in Notis monuit. S.

CAP. LV. 7. ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν etc.) Fieri non potuisse, ut tanta uno die multitudo pontem transierit, praesertim si eo incesserint ordine, qui in c. 40., animadversio est Cl. Corn. de Pauw: praestare propterea, τρίτην μὲν τὴν ἡμέραν, ut tertio demum die transgressi illi fuerint. Mihi eadem progressos in ponte serie, qua c. 40., non adparet: constat insuper, ἡμέρας vocabulum laxius, ut noctem complectatur, porrigendum, siquidem septem diebus totidemque noctibus c. 56. transitu defuncti fuerunt. Ad haec nexum rerum et verborum c. 54. ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν -- τῇ δὲ ὑστεραίᾳ -- universum illum novandi impetum, de msstis ut nihil adiungam, reprimit. WESS.

CAP. LVI. 6 seq. Ὡς Ζεὺς, τί δὲ ἀνδρὶ εἰδόμενος etc.) Hausit hoc fonte Themistius, Or. XIX. pag. 226. A. ἀλλὰ τὸν μὲν Ἑλλησπόντιον ἐξέπλυσεν -- ὥστε θεὸν νομίσαι εἶργον τὸν Διὸς. Indidem Declamationi XXI. Libanii p. 535. A. color, γῆν δὲ ποιεῖ τοῖς ἐπλήταις, καὶ τρήρεσι θάλατταν καὶ δοκεῖ τοῖς ὀφθαλμοῖς θεῶν ὁ μέγιστος ἐν ἀνθρώπων τύπῳ πάντα κινεῖν: sed fuscus et parum ridens. Voluit opinor, γῆν δὲ ποιεῖ ταῖς τρήρεσι θάλατταν, καὶ θάλατταν τοῖς ἐπλήταις γῆν: certe Illa Oratoris mens, perfossum Atho et stratum ponte Hellespontum innuens. Quod si autem eo, quo vir ille Hel-

lespontius, Libanius et Themistius modo, Gorgiae Leonilios Ἐλένης ὁ τῶν Περσῶν Ζεύς audivisset, risum sibilumque Longini περὶ Ὑψ. cap. 3. vitasset profecto, uti non absurde Langbaenius. Non nunc Plutarchum Anim. Tranq. p. 470. Et taxabo: adpositum est ex Epigramm. in Xerxem Anthol. Latin. lib. I. pag. 192. Quis novus hic hominum terramque diemque fretumque Permutat? Certe sub Iove mundus erat. Sumisit hinc poeta, quod eruditos viros, multa inutiliter turbantes, fugit. Xerxes, talia commutans, merito novus hominum, ἰδομένης ἀνδρὶ: idem Jupiter, sub quo mundus erat: cum non hominis ea opera, sed dei viderentur: διὼν τοῦ μεγίστου ἐν ἀνθρώπων τύπῳ, Libanius. WESS.

9. ἄγον πάντας ἀνθρώπους) Frigidum videri poterit Hellespontii dictum, quod respicit Themistius Or. XIX. p. 226. A. Duxit secum Xerxes Περσέδακων ἀνδρῶν γενοῦς Ἀσίας ἀπὸ χώρας, ut est in Epigrammate apud Plutarch. Themist. p. 116. κινώσας πᾶσαν ἡπείρου πλάκα, Aesch. Pers. vs. 720. Vere dicitur Herodoto VII. c. 157., ἐπάγων πάντα τὸν ἥγον σκαυτὸν ἐν τῇ Ἀσίᾳ: totius enim Asiae vires contraxit, et quarumvis gentium subditarum auxilia. Notatur Demetrius περὶ Ἑρμῆ. §. 245. qui dixerat, ὅτι κατέβαιναν ὁ Ἐλένης μετὰ πάντων τῶν ἱαυτοῦ. μάλα γάρ, inquit, ἰσμήκυνε τὸ πρῶγμα: scribi enim debuisse μετὰ τῇ Ἀσίᾳ ἀπάσης. Contra Cocilius apud Livium, XXIX. 25., ad immensum multitudinis apenem auget, tantam scribens multitudinem conscendisse naves, ut nemo mortalium aut in Italia aut in Sicilia reliqui videretur. Audaciam hyperboles velut μετὰ γὰρ representat Aristides T. II. p. 318., εὐστατήσαν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἀπάντων δὲ ἐλπίσιν (ut ita dicam) ἀνθρώπων. Sed absque isthoc ad miniculo Περσέδακους vel Περσέσιους saepenumero Scriptores etiam optimi πάντας ἀνθρώπους dixerunt. Xenoph. Κορ. Παιδ. VII. p. 115, 37., ἥλθεν ἡ δεινὴ ἀγγελία τὸ πάντας ἀνθρώπους ἐφ' ἡμῶς συλλεγίσθαι: omnes propemodum Asiaticos. Ἑλλαν. VI. p. 341, 10. πηλταστικὸν ἱκανὸν πρὸς πάντας ἀνθρώπους ἀντιμεχεῖσθαι. Adde VII. p. 378, 11. Isocrat. p. 176. v. Demosth. p. 54, 7. 422, 91. 630, 89. Ephorus apud Macrob. pag. 505., τὸν Ἀχαιῶν μόνον πάντας ἀνθρώπους συμβίβηκε τιμῇ. Talia nonnunquam vitii fuere suspecta. VALCK.

CAP. LVII. 5. καίπερ εὐσύμβλητον ἰόν) Vallis σύμβλητον, at Arch., invenit vertitque. Verius multo vulg.

gatum ex consequentibus. *Aeschylus* Prometh. vs. 774. Ἡ δ' οὐκ ἴσ' ἐξέμβλητος ἢ χρησμοδία: pro quo in Choëph. vs. 160 ἐξέμβλητον τὸ δ' ἰστί. *Iones* λαγὸν malle, dictum superius. [ad I. 123, 16.] WESS.

Ibid. ἱστος γὰρ ἵτις λαγὼν) Λαγὸν suo more scripserat. Herodotea paulo si pensiculatus exegissent viri docti ad *Kaler. Max.* mendam forsitan sustulissent ex istis lib. I. cap. vii. p. 71. In exercitu Xerxis --- equae partu leporem editum constat, eodem montem Athon vix tandem transgresso: sic scripsit ex Codd. *Pighius*; sentit vitium, tollere non potuit *Glarean.*; corrigendum ex Herodoto: eodem pontem vix tandem transgresso: mons ex ponte factus. Athon, ut puto, peperit scioli additamentum. Congruit et Herodoteis ostenti, quam dedit *Valerius*, interpretatio. VALCK.

5. ἀγαρότατα) Magno fastu superbiaque. Ἀγαρό; Grammaticis αὐδαδης, ἰνδοξος, κομψός, ex Hesiodi Theog. vs. 832. Ἀγαρότατα, ἱππωμα, οἴσις. Ἀγαρότατον, τὸ μεγάλας ταυμάς καὶ ἐκείνηται. *Etymologo.* Quod adnectitur [lin 6.] περὶ ἰωῦ τοῦ τρίχων, bene expedit *Portus*, ἀγῶνα sive κίσθον adasciscens. *Eunapius* Vit. Maximi Phil. p. 100. de Valente Imp.; τοὺς περὶ βασιλείας, ἀλλὰ τὸν περὶ σωτηρίας ἀγῶνα τρίχωντος. *Adde* Nostri lib. VIII. 140, 1. et cap. 74. WESS.

6. περὶ ἰωῦ τοῦ τρίχων) Nihil est cur articulum [τὸν] vir doctus putaret inserendum. Sicuti τὸν περὶ ψυχῆς θάνατον vel τρίχων, sic qui de vita certabant frequenter dicebantur περὶ ψυχῆς τρίχων, vel ἀγωνίζεσθαι, vel κινδυνεύειν. τρίχων περὶ τῆς ψυχῆς est in Herod. IX. cap. 36. vid. *Clar. Wess. Diss.* Herod. p. 129., *Portus* in τρίχων περὶ ἰωῦ τοῦ, *Cabaker. Diss.* de Stylo N. T. cap. x. Quando Xerxes hic dicitur in regnum rediturus ut *lepus* περὶ ἰωῦ τοῦ τρίχων, proverbium respicitur *Suidae*, memoratum in Λαγὼς περὶ τῶν κριῶν, [i. e. περὶ τοῦ σώματος,] dictum ἐπὶ τῶν διακινδυνεύόντων ταῖς ψυχαῖς: conf. *Zenob. Cent.* IV. Prov. 85. Illuc spectabat et *Aristoph.* quod vidit *Küster.* in Ran. vs. 193., quando scripsit: Εἰ μὴ πναυμάχηται τὴν περὶ τῶν κριῶν. [conf. ibi *Schol.*] Aliud hic Nostro praeterea potuit obversari proverbium, quod in adversarium detorquet *Demosth.* de Cor. p. 183., λαγὼ βίον ἔχει, δίδωσι καὶ τρίμων καὶ αἰὶ πληγῆσθαι προσδοκῶν: habet et *Dion Chrys.* p. 611. D. vid. *Hemsterh.* ad *Luciani Somn.* p. 13. Hinc nonnemini τρίμων placuerat in Herod. *Ant.*

phon pag. 118, 34. περὶ τῆς εὐδαιμονίας τρίμων μὴ ἀποστρέφει. VALCK.

CAP. LVIII. 5. ἐνὶ Σαρπηδονίᾳ ἄκρῃ) Thraciae erat, Melanem sinum finiens, teste Eudoro in Schol. Apollon. Rh. I. 922. Doctissime hoc de promontorio Holsten. ad Stephani Σαρπηδών. Aliud, et Ciliciae quidem, Σαρπηδών χώμα Aeschyli Suppl. vs. 876. Statim [lin. 8.] πρὸς ἁλίου ὁμιταλάς, recte Palmerius Σεπίνας, aestivas, explicat: suadet postulatque itineris continuatio. WESS.

CAP. LIX. 1. Ὁ δὲ Δορίσκος) Steph. Byz. hinc sua in Voc. mutua accepisse, vidit Holstenius, optime Vallam. τῖχος murum reddentem, deserens: urbem enim castellumque Herodoto esse, quo nihil verius: exemplorum copia in penu est Porti, collectaque aliunde stipaverat Holsten., eius ex schedis publicata ad Hieroclis Synecdem. p. 681. WESS.

4. τὸ δὲ Δορίσκος κίκληται) Τῖχος istud, sive castellam, Doriscus dicebatur; neque tamen, quod sciam, oppidum illud Thraciae munitum voce τῖχος, nomini adiecta designari solet; ut saepe commemorantur Σίβμιον τῖχος Ἡραίων τῖχος Ἀβώνου τῖχος Γορδίου τῖχος, Gordiutichos, Livio. Pierum castella, τῖχισα τὰ Πύρων dixit Herod. VII. 112., ubi muros reliquerunt in Latinis. vid. Vales. in not. Mauss. ad Harp. p. 288. et Ez. Spanhem. ad Iulian. p. 62. Dorisco castello vicina planities [lin. 6 seq.] apta nata Xerxi videbatur ἐνδιατάξαι τε καὶ ἐξαριθμῆσαι τὸν στρατὸν: conf. Diodor. XI. cap. 3. VALCK.

7. ἐπιτῆδης ἐνδιατάξαι) Qui corripbat ὡς διατάξαι, non recordabatur χώρου ἐπιτηδωτικῶν ἐστρατοπεδεύεσθαι lib. IX. 2. Equidem καὶ ἐναριθμῆσαι Arch. et Vind. pro reliculo non habeo: namque in actionibus, certo in loco peragendis, huiusmodi composita adamare solent, ut pluribus patefiet lib. IX. 7. Salen autem Samothraciam, iustissime Gronov. vindicavit, et Zonen ad Ethnographum Berkelius. WESS.

CAP. LX. 1. ὅσον - - παρῖχον πλῆθος ἐς ἀριθμὸν) Vetterem ego lectionem [πλῆθος ἀριθμὸν] revocarem; a Medicea distant quae primo adspectu videri possent similia: alio collocatam ordine non spernerem praepositionem, ἐς ὅσον μὲν νῦν ἑκάστου παρῖχον πλῆθος ἀριθμὸν. VALCK. — Valckenarium secutus Borth. revocavit πλῆθος ἀριθμὸν: quae

mibi lectio ex interpretamento nata videtur. Scripturae, quam *Wess.* cum *Gronov.* tenuit, eadem sententia est: *καὶ ὡς ἀριθμὸν* delebitur comma, et post *πληθύνει* reponetur: *Quamnam quique multitudinem contulerint, ad eam ad numerum definire non possum.* Quum vulgo post *ἀριθμὸν* (quemadmodum etiam in nostro ms. F.) incesa esset oratio; intellexeram olim: *Quamnam multitudinem quique contulerint ad complendum universum numerum.* *Δ. 5 seqq. συναγαγόντες ἐς ἓνα* etc.) Restituuntur haec ex Codicibus: *συναγαγόντες ἐς ἓνα* *χωρὸν μυριάδα ἀνθρώπων, καὶ, συναΐξαντες ταύτην ὡς μάλιστα εἶχον, περιέγραψαν ἕξωθεν κύκλον.* In his *συναΐσαι*, conducere, notat constipare, vel coartare; ut apud *Longin.* π. γψ. p. 252., *τὰ γλωττόκομα πρὸς τὸ μέγιστον καλῶς τῶν ἐγκυλισμένων τὰς αὐξήσεις, ἀλλὰ καὶ ἀποτρίβει διὰ τὸν περιεχόμενον τοῖς σώμασι διαμόρον*: in quibus errat *Zach. Iearce* p. 267., iam emendatis *Scaligero* in *Propert.* p. 285. *εὐνήγον καὶ συνίσταν* *Xenoph.* p. 152, 34. *συνηγμένοι* apud *Athen.* XI. p. 474. E. compressum interpretatur *Macrob.* [Vide vero *Var. Lect.*] Praeter ceteros indicatos *Brissonio* de *Regn. Pers.* III. p. 407. *Herodotea* respicit *Aristid.* in *Themist.* III. p. 297. uli *Schol.* MS. *καινότερον* *Φοῖβον* *ἐξέυρεν* *ἀριθμὸν*, κατὰ *μαρίαν*, οὐ κατὰ ἓνα μετρών λέγει δὲ διὰ τὸ μυριάδων τεύχος, ὡς περὶ *μυριάδα* καὶ ἐν τῷ *Παναθηναϊκῷ*, I. p. 224. *VALCK.*

5. *ἐξ ἡριθμῶσαν*) Placuit hoc *Gronovio* et mihi: indicatur Persarum exercitum enumerandi actus. Itaque *mpx* [lin. 12.] *τοῦτε τῷ τρόπῳ ἐξ ἡριθμῶσαν* *ἀριθμήσαντες* δὲ, κατὰ ἔθνη διτάσσον, uti Codices iubent. Porro *συναγαγόντες*, in ea schedarum discordia, ex *Arch.*, cui paene paria *Ast.* facit, praecoptavi. Verissimum praeterea [lin. 7.] *περιέγραψαν ἕξωθεν κύκλοι*, *extus*, sive, uti *Laurentius*, *extrinsecus*, circumscripti fuerunt. Qui quidem circulus si *ἔσωθεν* intus fuerit ductus, cui tandem usui? Miror tolerari ineptias, a *Pavio* et *Reiskio* explosas, potuisse. *WYESS.*

CAP. LXI. 3. *πίλους ἀπαγίας*) *Salmasii* ad *Solin.* pag. 392. *pileos ineuvros*, non rectos, quales regum Persarum, attigit *Gronovii* sedulitas, cuius *pilea non densata* praefero. *ἀπαγίας* minime compactum exponit: hinc αἱ ἀπλῆ καὶ ἀπαγῆς ἀντίβαιον παραλαβήντες ψυχὴν, quibus ad pietatem parum firmus animus *Gregor. Naz. Or. Stelit.* II. pag. 149. A., et *Iuliani Imp. ἀρχὴ ἀπαγίας*, *cervix minime firma*,

ibid. pag. 122. A. Zeno quoque *παχύνημος τε καὶ ἀπαγῆς* καὶ ἀσθενής, quippe corpore *haud bene compacto*, in Laertii VII. 1. Alibi Noster de Persis, ἀναξυρίδας δὲ ἔχοντες ἰχθυόεντες ἐς τὰς μάχας, καὶ κυρβάσις ἐπὶ τῇσι κεφαλῇσι lib. V. 49., quae utique *κυρβάσις* non erant *πικτηνῶν compactiles* admodum, quales Scytharum cap. 64. Quid Porto arriserit, Lexicon ejus docebit. WESS. — Ἀπαγῆας πύλους *impenetrabiles* reddiderat Valla; in eademque sententiam Portus intelligebat ex solida materia firmaque compactos, qui adeo non facile frangi aut penetrari poterant; scil. ex ἀπό (privationem significante) et ἄγω, *frango*, derivato nomine ἀπαγῆς, sive a verbo πίνυμι cum α intensivo, non privativo, ut idem valeat ἀπαγῆς atque ἐνπαγῆς. Recte vero Wesselingium ἀπαγῆας non compactos interpretatum esse, docet Scholiastes ad Aristoph. Av. γs. 487. ubi, Πᾶσι Πέρσαις, αἶτ, ἔχῃν πρὸς τὰς οὐκ ὄντων μόνον δὲ οἱ Περσῶν θυσίαις ἔχοντες. — τοῖς μὲν ἄλλοις ἔθες καὶ ἐπικυμῆναι καὶ προβάλλουσιν ἐς τὸ μίττοπος ἔχον. Pro eo quod vulgo ἡρώδης Graeci dicebant, Herodotum in masculina forma usum esse hoc nomine, adnotavit Hesych. in voce. Caeterum super his, quae hoc cap. de Persarum cultu memorantur, consuli potest Commentatio eruditi Academici Parisiensis Mongez, Tomo IV, Actorum Instituti Literarum et Artium Gallofrancici pag. 7 seqq. S.

3. seq. κινῶνας χειμῶντος ποικίλους) Tunicam manicatam Persis Strabo et plures tribuunt. At nulla hic lorica, dum tamen χιτῶναι φοινικοῖς, θύραξ, χαλκοῖς munirent corpus in Xenophont. lib. VI. Paid. pr., et Masistius ἐν τῷ θύρακι εἶχε χιτῶνα λιπιδωτόν κατὰ πρὸς δὲ τοῦ θύρακος κινῶνα φοινίκων inf. lib. IX. 22. Cuius neglectae fortasse cussa, quod lorica κινῶνος in vocabulo lateat. Hesych. Σπειρωτὸ χιτῶνος, τοῦ ἀλφειωτοῦ θύρακος. Propterea Heliodorus Aeth. IX. p. 431., absoluta elegante loricae squammatae pictura, χιτῶνα ἐκ ποικίλων ἀπὸ γαζονταῖ. Alioqui fatendam erit, loricae excidia mentionem, fuisseque primitus χιμῶν ποικίλους, καὶ θύρακος λιπιδος εἶδ. etc. quae docta Io. Christ. Biel (Exercit. de Lign. Libani pag. 29.) conjectura. Simile quid in Reiskii stilum venit. Ut ut illud est, mallem cum Πασίο ἰχθυόεντες, et ad κινῶνας referre. WESS.

4. λιπιδος εἰδῆς, ὅψα ἰχθυοειδῆς) Nisi quid intercederit,

videri possunt non pectus tantum, sed totum corpus, habuisse lorica tectum, ex ferreis laminis squamarum instar sibi invicem impositis facta; ut erant armati equites cataphracti, de quibus egere *Brisson. de Regn. Pers. III. pag. 379 seqq. et Spanhem. ad Julian. p. 249.*, ut horum adeo κιδώνες χειρῶντοί fuerint λιπιδῶντοί vel φολιδῶντοί. *Herodotus* tamen infra, de Masistio loquens interfecto, τὸν θάρηκα ἐπὶ τὸν κιδῶνα clarissime distinguit IX. 22., ἐνδὲ θάρηκα ἵδμε χρύσειον λιπιδῶν, κατὰ πλεῖς δὲ τοῦ θάρηκος κιδῶνα κοινῆς ἐκείνου δίκης. In eundem sensum φολιδῶντον dixit *Ponidippus Com. Athen. IX. p. 376. r.* ὅστις ἀν' θάρηκα ἔχη φολιδῶντον, ἢ δρακόντιον σκευημένον. Eiusdem originis voces λιπίς et φολίς [conf. *Etymolog. pag. 798.*] in usu distinguebantur: piscium squammæ λιπίδες; serpentium φολίδες dicebantur; quod vere monuit *Brissonius. φολιδῶντα δρακόντιον dederat Ignaf. Ep. ad Antioch. p. 106. VALCK.*

[12. Ἀραταί:] Vide *Steph. Byz. voc. Ἀραταί*: cuius ex observatione obiter firmatur id quod de corrupta scriptura *Artoteknes, Artobazus*, et similibus, subinde in his Adnotationibus monui. De errore doctorum nonnullorum virorum, qui *Arteatas* etiam nominatos veteres Persas statuerunt, vide ad I. 125, 12. notata. S.]

[12 seqq. ἐπὶ δὲ Περσῶς δ' Δανάης τι etc.] Conf. c. 156. *Græcanicæ de Persicorum regum origine fabulam attigit etiam Xenophon Cyrop. I. 2, 1. et Apollodōr. Biblioth. II. 4, 5. S.*

CAP. LXII. 1. τὴν αὐτὴν ταύτην ἰσχυρίζομαι.) Viri docti ταύτην σκολῆν probare nequeo: σκευὴν ex secuturis Scriptor intellectam voluit. A Medis autem cunctum illum armaturæ habitum Persas mutuum habere, *Strabō lib. XI. p. 797. c. [p. 525. v. ed. Cas.]* exponit. *WESS.* — Vide ad I. 109, 2. notata. S.

[4. ἐκασθεντε δὲ πάλαι — Ἀπίοι.) Fuit deinde particulare nomen populi, Persarum imperio subiecti, Ἀπίοι sive Ἀπίοι, apud Nostrum III. 93, 12. et VII. 66. Intelliguntur autem h. l. *Arrii*, interprete *Anquetillio* (*Act. Acad. Inscr. T. XXXI. p. 376.*) incolæ regionis cui nomen *Iran*. Quod vero adiecit Scriptor aster, *Medos* ipsos nominis sui originem a *Colchica Medea* derivare, (conf. *Pausan. II. 5. p. 118.*) id quidem ad credendum difficile est; nisi forte *Medus* aliquis, fabulatoribus Græcis per iocum gratificaturus, olim tale

quidpiam alicubi iactavit. Conf. Is. Vossium ad Melam, I. 2. p. 561. S.]

9. μεταφόροι) Ex dialecto, qua ἀγγεληφόροι saepius, συμφορος III. 102. et μεταφορίων Arrian. Ind. cap. 7. In Eustath. tamen pristina est scriptura, ad Odys. K'. p. 1659, 10. [p. 398, 9. ed. Bas.] Melius contra pravum Arch. ἐνστάχατο [lin. 11.] idem ad Iliad. B'. p. 234, 12. [pag. 177, 26. ed. Bas.] καὶ παρ' Ἡρόδω τὸ, ἐνστάχατο, ἀντὶ τοῦ ἀπλισμένοι ἦσαν. vid. c. 70. WESS. — Perversa lectio est Arch. ἐνστάχατο: alterum aliquoties in hac recensione recurrit: c. 70. κατὰπερ Ἰνδοὶ ἐνστάχατο: c. 73. Ἀρμένιοι κατὰπερ Φρύγες ἐνστάχατο: et cap. 86. Hesycheus: Σιστάχθαι, ἰσμενάσθαι, καθοπλίσθαι. Σάχη γὰρ ἢ καθοπλίσαι. Theocrit. Eid. XVII. 94. πᾶλλαι δὲ οἱ ἀσπιδιώται, Καλκῷ μαρμαίροντι σισαγμένοι. VALCK.

CAP. LXIII. 3. χαλκία τε κράνεια) Restitutum est vocab. κράνεια: nam χαλκία, solitarie posita, quid erunt? An ποιήματα, quae conmode adduntur c. 80. Certe capitulis munimina, adeoque κράνεια, galeae; quae possunt profecto varie implorari nectique, πλίσσθαι, sicuti Paphlagonum c. 70. et Thracum galeae c. 76. Utrum vero, quum in Persis, Medis, Cissii et Hyrcanis nullas Herodotus galeas agnoscit, consequens, ut nec in Assyriis? [quae Gronovii erat opinio.] WESS.

[7 seq. οὗτοι δὲ ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων ἐκκλίοντο Σύριοι etc.) Etiam Cappadocas Graeci Σύριος et Συρίους adpellabant; vide I. 6, 3. et 72, 9. cum utrobique notatis: adde Strab. lib. XVI. p. 737. A. B. S.]

CAP. LXIV. 4 seq. κυρβάσις ἐς ὅζυ ἀπινυμένας) Ubi habentur οὔρεα ἐς ὅζυ τὰς κορυφὰς ἀπινυμένα, lib. II. cap. 88. in Arch. scribitur ἀπινυμένα: nostro loco si legeretur ἀπινυμένας, sive potius ἀνινυμένας, alterum nemo requireret: παρὰ τὴν αὐτὴν ἐς ἄγαν ὅζυ ἀνινυμένη est in Pausan. IX. pag. 786. τὴς ὅζυ, σπινυμένας: τῆς κεφαλῆς, Diodori T. I. pag. 148. εἰς σπινὸν συνήχθαι, Athenaei XI. p. 477. VALCK. — Suidas: Κυρβάσις ἔνιοι μὲν πᾶσι etc. Quam ad nomina formam, b. I. κυρβάσις scriptum oportebat: sed κυρβάσις penaeutem apud Nostrum, ut hic, sic et V. 49, 18. praeferrunt edd. et mssii, quemadmodum in sing. τὴν κυρβάσιον apud Aristoph. Av. 487. ubi Schol. ἴσται δὲ αὐτὴ, τιάρα. Unde et Hesychius idem capitis tegumentum perinde et Κυρβάσιον et

Tiēny dici, sub utraque voce monuit: quod etiam ex Herodot. VII. 61, 2. coll. cum V. 49, 18. intelligitur. Caeterum, ut Persarum tiarae ἀπαγίς erant, non bene compactae firmaeque, sed in frontem propendentes; (c. 61, 3. et ibi not.) sic contra hae Sacarum cyrbasiae πεπηγίαι erant et ὀρθαί, bene compactae (firmae, rigidae, coll. c. 70, 11.) et ἐρεκταί; quales apud Persas non nisi reges gestabant. S.

7. ἀξίνας σαγάρεις) Interpositum καί, quo scholii indicium esset liquidius, voluntate Codicum eliminavi. Sagaris et ἀξίνας eadem, nunc quoque Armeniis, sicuti Wisithoni fratres ad Mosen Choronensem in Praefat. monuerunt. Neque occultum Corn. de Pauw fuit litteratoris interpretamentum, coniectanti ex abundanti suspicionum penu καὶ ἀσπίδας καὶ σαγάρεις, citra aequum tamen. [Vide omanino Var. Lect.] Ἀμυγίους [lin. 8.] tutatur Steph. Byzant. WESS.

8 seq. οἱ γὰρ Πέρσαι πάντας τοὺς Σκύθας etc.) Quod a Persis Seythas omnes scribit Σάνας dictos, hinc attigit Eustath. ad Dianys. vs. 749. Ctesiae probabiliter debentur de Dario et Sacis Polyaeo narrata VII. c. x. §. 6. et 8. conf. Demetrius περὶ Ἑσμ. §. 249. VALCK.

CAP. LXV. 1. εἴματα μὲν ἐνδεδυκότες ἀπὸ ξύλων πεποιημένα) Laurentii amictum e lignis exsibitant merito. Qualis enim amictus? Indi veste utebantur linea, lino ex arboribus facto, sicuti hunc usque in diem. Arrianus Ind. cap. 16. ἰσθῆτι δὲ Ἴνδοι λινὴν χρίονται, -- λίνον τοῦ ἀπὸ τῶν δένδρων. Talis Nostro ad telas materia εἶπον ἀπὸ ξύλων lib. III. 47. et uberius ibid. cap. 105. Latinorum ore aut gossipion, aut xylon Graeca voce. Plinius Hist. Nat. XIX. 1. Superior pars Aegypti in Arabiam vergens gignit fruticem, quem aliqui gossipion vocant, plures xylon, et ideo linea inde facta xylinea. Id sequor. Σίδηρον ἤν [lin. 3.] ferri potest ob σίδηρον Aretaei Cappad. Morb. Dinturn. II. 15. pag. 134., alioqui insolentius. WESS.

CAP. LXVI. [1. Ἀρεῖς) Ibidem Ἀρεῖς III. 93, 12. Caeterum conf. cap. 62, 4. ibique not. S.]

7. Ἀράνης ὁ Ἀρατοῦ) In barbaris his nominibus multiplex amanuensium dissensus, compositu difficilis. Ἀράνης Persam memoravit lib. V. 108., Ἀράνην inf. cap. 224. Sunt ea cognomina Persica, sed quo iure edita recusabuntur? De Parthis, Chorasmiis, Sogdis vide III. 93. WESS.

CAP. LXVII. 1. σισύρνης) De σισύρῃ et σισυροφύροις [lin. 8.] vide lib. IV. c. 109. WESS.

5. εἴματα μ. βεβαμμ. ἔχοντες ἐνέπρεπον) Idem esset εἴμασι βεβαμμένους ἥσαν ἐμπρεπείς, vel διαπρεπείς: sic c. 83., χρυσὸν πολλὸν καὶ ἄφθονον ἔχοντες ἐνέπρεπον. Rarissimum illud Aeschyli Agam. vs. 1231. σπλάγγ' ἐποίκτιστοι γίνος Ἡρότου ἔχοντες: et vs. 30. ὡς δ' Φρυγίας ἀγγέλλων πρέπει, pro ἔχουσι, et ἀγγέλλει, sic optime Clar. Abrasch. interpretatur. Ut splendida vestis ἐμπρέπει; sic ornatus veste splendida, illa dicitur ἐμπρέπει. Lucian. adv. Indoct. §. 9., ἡ παφύρα ἐμπρεπε τῆς ἰσθῆτος. Sophocles apud Clem. Alex. Paedag. III. p. 286, 2. Γυναικίμοις ἐμπρέπεις ἰσθήμασι: quibuscum Euripidis ex Antiope locum recte comparavit Io. Picrson, Praef. Moer. pag. κλιν. VALCK.

[10. Ἰθαμίτρω) Verum fuerit Ἰθαμίτρω. Vide Var. Lect. et conf. VIII. 130, 10. ibique Wess. S.]

CAP. LXVIII. 4. Ἀριαμίνης ὁ Δαρίου) Mirum ni huic, ut reliquis Darii filiis, matris nomen historicus adiecerit. Idem Plutarcho dici videtur aliquoties Ἀριαμίνης, T. I. p. 119. d. T. II. p. 488. d. Priori loco fratrum Xerxis audit πολλοὶ κράτιστός τε καὶ δικαιότατος: altero, filiorum Darii natu maximus, πρεσβύτατος τῆς γενεᾶς. Sed, cui cum Xerxe de regno fuit controversia, Herodoto vocatur Ἀρταβαζάνης lib. VII. c. 2. Hoc capite memoratus si Plutarchi est Ἀριαμίνης, cur Nostro non dicebatur ὁ Δαρίου καὶ τῆς Γωβρύου θυγατρός? ut Ἀριαβίγνης infra dicitur cap. 97. VALCK.

CAP. LXIX. [1. ζιζὰς ὑπεζωσμένοις) Ζιζὰ vel ζιζή, vestimenti aut indumenti genus: quod quale fuerit explicaturi veteres Grammatici (in Var. Lect. citati) varias iecerunt in partes, nec satis planum facere potuerunt. Illud unum h. l. monuisse iuvabit, quod apud Suidam et alios nonnullos legitur, Ζιζαὶ χιτῶνις ἀνταποκαμμέναι: docente Rulkenio ad Tim. p. 129. ex Etymol. p. 410. ἀνταποκαμμένα corrigendum, tunicae in sinum replicatae. S.]

2. τόξα καλίντονα) Arcus omnes καλίντονα quum sint, iusta observatio Eustath. est, Arabum arcus forma fuisse singulari, atque utramque in partem flexiles, ἐπὶ δύοτερα μέρη κλινόμενα, sive Attii voce reciproca, monente Scaligero in Varron. de Lingua Lat. lib. VI. p. 78. Erant quoque προ-

ἄλκι, habiles in Latinis *Vallae*, sive, quemadmodum Edd. et scripti, πρὸς δεξιὰ, ad dextram adpensi: equidem περιέξω novi, non illud. Dubio exemptum nunc omni in Φοίνικας σπαῖς est, [lin. 4.] quae Kühnium scriptura ad Pol- lucem non fugit. Certissimum etiam ἰναμύναι, [lin. 3.] ad Diodori lib. I. 11. p. 15. explicitum. WESS.

3. λυρτίς ἰναμύναι) Sic optime Gronov. ex Med. Αγο- τῆν ἰναμύνειν scripsit Aristoph. Ran. vs. 433. νεβρίδα ἐνῆφθαι, Cornutus de Nat. Deor. c. 27. et Harpocrat. in Νεβρίδων. παρ- δαλῆν ἐνῆφθαι, Schol. Theocriti l. 3. non, ut vulgatur, κή- δαλιν ἐνῆφθαι: hoc ubi est in Pollucis VIII. 151. ἀνῆφθαι ve- rius est. παρδαλῆν ἐνῆφθαι dederat et Eustath. in 'Ιλ. γ. pag. 283, 43. non ἐνῆφθαι. In proximis, [lin. 4.] ut erat in marg. Steph. corrigit Palmer. in Φοίνικας σπαῖς: atque id ipsum in aliis esse Codicibus didicimus ex Dissert. He- rodot. Wesselingii p. 119. VALCK.

5. ὀϊστός μικρός) Collatis Agatharchidae et Heliodori verbis ita reposuit S. Bochartus Phal. IV. 26. pag. 266; quam magni viri correctionem in examen operatus Nob. Palmarius disquisitione misit, Exercit. p. 33. probabiliter ostendens, arcui praegrandi minorem sagittam non optime convenire; incurvationis enim spatium haud sufficere; Heliodori verba et Agatharchidae controversa videri. Qua quidem in disputatione posterior mihi pars elumbis ad- paruit; sicuti quoque, sagittas μικράς et βραχείς recte dici, minus μεγάλαις et μακράς. Verius Gronovius. [monens, ni- hil impedire quo minus sagittae μικραὶ dicantur.] Δόξασι μικροτέροις χρωμένους Codices, quidam lib. VII. 213. Equi- dem, nisi Msti obstarent, in partes ire possem. Lapis acu- tus, quo sigilla sculpebantur, [lin. 6 seq.] σμίρις, Hebraeo- rum שִׁמְרִי Samir, est; de quo eruditissime Bochartus Nie- rozoic. Part. II. lib. VI. p. 842. WESS.

12. ἄρχη Ἀρσάμης) Fortasse hoc homini nomen fuit: liquido non adfirmaverim. [Vide Var. Lect.] In Persia plures Arsames; qualis Plutarchi, Artox. pag. 1026 fin., Antigoni Carystii c. 128., Polyaei VII. 28., quem Maasvi- cus cum hoc male contendit. Immo ipsis Darii in natio- nibus Arsames, inf. cap. 224. WESS. — Ἀρσάμης legiti- mum potius nomen videbitur: huius probus, pater Hy- staspidis, Ἀρσάμης aliquoties vocatur Nostro: bis inter dis-

ces exercitus *Ἀρσάμης* memoratur *Aeschylō* Pers. vs. 37. et 308. *Casaubono* idem esse videbatur *Polyaeni* *Ἀρσάβης* vel *Ἀρσάμης*, VIII. c. 28.; sed, qui *Barcen* fraude cepit, *Persa* *Herodoto* vocatur *Ἀρσάμης*, lib. IV. c. 201. et 203. *Arsamis* germanus frater; *Darii* filius ex *Artystone*, *Γωβρύης*, infra VII. 72., *Βρύης* audit ex membrana *Med.* VALCK.

[14. *εικὼν*] *εικὼν* scriptum oportuisse censuit *Larcher* ob *Gregor.* canonem 35. de Ionica Dialecto. Iam ad illam quidem normam *Ἰων* et *Βουρῶν* dixit *Noster*, a rectis casibus *Ἰω* et *Βουρά*; sed, ut in aliis multis, sic et hoc in genere, licitum fuit Ionibus, *Herodoto* certe, eis etiam uti formis, quae aliis Graecis, et Atticis praesertim, usitatae erant. Sic, licet *αἰδῶν*, ut ionicum, ibid. commendat *Gregorius*, nusquam apud *Herodotum* reperitur haec nominis forma; sed *αἰδῶ*, sive rectius *αἰδῶ*, (ut nos cum probatis libris edidimus, nempe ex *αἰδῶα* contractum, coll. *Etymol.* p. 30. lin. 40 seqq.) praeferunt codices lib. I. c. 8, 16. quemadmodum constanter apud *Homerum* scribitur. S.]

CAP. LXX. 2. *διῆξι* γὰρ δὴ *ἱστεινύοντο*) Veterum persuasio de *Aethiopia*bus *Afris* et *Asiaticis* cognitissima: ex *Strabonis* erudita super *Homereo* *Αἰθιοπας*, *τοὶ δὲ γὰρ διδάσκονται*, dissertatione est lib. I. p. 58. [p. 30. et 53. ed. Cas.] *Indi* *Aethiopes* recta et promissa erant comā, *ἰσχυρίχης*: *Afri* *οὐλότριχης*, crispo, ut nunc perseverant, capillatio. Consimilis de utrisque *Strabonis* lib. XV. pag. 1012. B. [pag. 690. D.] et *Arriani* *Ind.* c. 6. observatio. WESS. — Conf. *Heeren* *Ideen über die Politik* etc. T. II. p. 352. S.

8. *προμητωπίδια δὲ ἵππων*) Frequentantur in equorum ante frontem ornatu *προμητωπίδια* apud *Xenophontem*, *Achillem* *Tat.*, *Aelianum*, *Iamblichum*, et plures: in muliebri mundo κόσμος *προμητωπίδιος* *Basilio* M. T. II. pag. 55. c. Hic *προμητωπίδια* sunt pelles, equorum capitibus detractae, et humanis ad terrorem indutae et speciem. Nam, quod ante frontem, *προμητωπίδιον*, quale *προμητωπίδιον κέντρον*, quo natura pisces xiphias armavit, in *Aeliani* *Hist. An.* XIV. 26. Atque haec, qui *προμητωπία* praeferunt, considerasse non videntur. WESS.

CAP. LXXI. 2. *ἡσαν ἔχοντες*) Culte codices pauci *εὐνοίην* *ἡσαν ἔχοντες*, corio armati iere. [ibant.] Belle equidem illud *Declamatoris* in *Sallust.* cap. 3. Unus enim

satis es materiae habens, et quae *Sanctius* Minerv. III. 10., iuxtaque Graecorum similes prorsus [periphrasticas] dictiones, conductas ad *Diodori* lib. II. 5., recorder. Sed illud huic loco magis censeo adpositum. *WESS.*

CAP. LXXII. [2. κρῖνα πιπλεγμένα) Conf. c. 65; 3. ibique *Wess.* et cap. 79, 2. S.]

5. Αἰγυγίς) lidem c. 86. Αἰβυγίς, et lib. III. 92. Αἰγυγίς, sive Αἰγυγίς, uti *Masti*; mihi, quod ibi [Adnot. ad III. 92; 9.] professus fui, sive nomen expendo seu gentem, ignoti. Μαριανδυνί bene habent; [conf. *Var. Lect.* I. 28, 5.] bene Σύροι, qui volentibus schedis, heic Σύροι. Vide III. 90., notataque *Gronov.* lib. II. 104. [Adnot. ad II. 104, 12, et supra ad huius Musae c. 63, 7 seq.] Sit-ne vero Darii et Artystonae filius [lin. 10.] vero nomine Βρύγης an Γαβρύγης, non affirmavero. Notior in Persis *Gobryes*. *Gobryasque* multo est. *WESS.* — Vide *Var. Lect.* S.

[6. τὴν αὐτὴν ἔχοντες) Toties in hoc recensu vocab. σκυνὴ occurrit, ut nullo incommodo hic omitti potuisse videatur subintellectum. Conf. cap. 62, 1. 71, 2. 73, 2. 77, 2. et vide ad I. 109, 2. notata. S.]

CAP. LXXIII. 3. Βρύγης) Conveniunt Βρύγης et Φρύγης Macedonum sono, quo Βίλκεπος et Βάλακρος, qui Φίλιππος et Φάλακρος alibi. Nollem tamen *Arch.* et *Pass.* scripturam obtrudi. Βρύγης hinc clarissime *Steph. Byz.*, et de *Mida* *Conon* Narr. I. ὑπὲρ Μυσίαν ᾤκισε, Φρύγας ἀντὶ Βρύγας, βραχὺ τι παραλλαγήσας τῆς λέξεως, μετανοήσας. Plura *Cl. Holstenius* ad *Stephanum*. Ceterum σύνοικοι ἦσαν [lin. 4.] in absurdis collocari non debet. *WESS.* — Qui in Thracia manserunt eiusdem originis, Βρύγοι nominantur VI. 45, 3. (ubi vide Not.) et VII. 185, 9. Apud *Strabon.* VII. p. 295. c. et XII. pag. 550, 4. ubi Βρύγες et Βρύγες olim edebatur, utrobique Βρύγες ex msstis posuit nuperus Editor Lipsiensis, cuius vide notata in *Var. Lect.* ad posteriorem locum, T. V. p. 92 seq. S.

4. Εὐρωπῆσι ἰόντες συνοίκησαν) Ex tribus diversis lectionibus genuina mihi videtur illa in marg. *Steph.* χρόνον ὅσον Εὐρωπῆσι ἰόντες σύνοικοι ἦσαν (ἔσαν) Μακεδόσι. Hic est Nostro familiaris scribendi mos: IV. 47. ἡ γῆ, τοῦσα πιδιάς, - - εὐδρός ἐστι. cap. 147. ἦν ὁ Θῆρας εὐτος, γένος ἰδὼν Καδμῆος, - - ἀδελφεός. VII. 129. τὸ μέσον δι τούτων - - ἡ Θερσαλίη ἐστὶ, τοῦσα κοίλη. *VALCK.*

CAP. LXXIV. 2. οἱ δὲ Λυδοί, inquit, Μήονες ἑσθλύνοντο πάλλαι, (sive τὸ πάλλαι,) ἐπὶ δὲ Λυδοῦ τοῦ Ἄττος ἔσχον τὴν ἰκωνομίην. In Codice, quem manu scriptum ab humanissimo I. I. Wetstenio habui utendum, hoc legebatur Scholion in Hom. 'Ιλ. γ', 401. Μηνίης' Λυδίας λέγει' Μήονες γὰρ τὸ παλαιὸν ἐκαλοῦντο οἱ Λυδοί, εἴτα Λυδοί, ἀπὸ Λυδοῦ τοῦ Ἄττος. (lege Ἄττος,) ὡς Φησὶν Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ. lib. I. c. 7. VALCK. — Eadem leguntur in Villosioni Scholiis Venetis, et ibi quidem recte Ἄττος scribitur, sed perperam Ἡρωδιανός, pro Ἡρόδοτος. Quod ad Μηνίαν spectat, vide Var. Lect. S.

5. ἀκοντίοισι δὲ ἐχρίωντο ἐπικαύτοισι) Afris idem teli genus cap. 71, Mysii autem nobiles his iaculis, ἀκοντιστάι Μυσοὶ Aesch. Pers. vs. 52., et Ὀλυμπηνοὶ Eustathio in Perieges. vs. 810. [immo vero ad vers. 322. not. 3.] Stephanoque Voc. Ὀλυμπος, unde Ὀλυμπηνοὶ et hic, [lin. 7.] si qua necessitas. WESS.

CAP. LXXV. [3. ζυγαῖς) Vide ad c. 69, 1. S.]

4 seq. πίδαλα νεβρῶν) Vetere πίδαλα νερῶν delectatur Cl. de Paus., caligis videlicet ex loris apte constrictis: neque enim πίδαλα νεβρῶν ulla fuisse, cum hinnuli calceis careant; nec pelles hinnulorum, si vel maxime caligis degerint structuram, νεβρῶν, sed νεβρίδας aut νεβρίους, adpellari. Cui opinioni speciem carbatinae detrahent, πεποιημένους ἐν τῶν νεβρίων βοῶν, non utique ex bubus, sed bubulo corio, in Xenophontis Ἀναβ. IV. pag. 309. Ed. Hutch. Transitum Thracum in Asiam, iustumque eius tempus, ill. Scaliger vestigavit ad Euseb. Chron. MXLV. WESS. — Quod πίδαλα in Graecis nostris penacutè scribitur, id ex ed. Schaef. pr. in nostrum exemplum irrepsit: πίδαλα oportebat, ut habent aliae editiones atque etiam Schaefariana secunda. S.

CAP. LXXVI. 1 et seqq. ἀσπίδας δὲ ὠμοβούνας εἶχον etc.) Cuncta haec de Thracibus Asiaticis sive Bithynis eruditi accipiunt; quorum tamen armaturam, originem, praefectumque Persam, quod Scriptoris mos fert, summa descripserat ante accusatione. Et talia de iisdem iterum? Immo vero ἀνέφαλα sunt, defectaque et gentis titulo, et praefecti Persae nomine. Hiatum sagax Cl. Pavii ingenium animadvertit, et agnoscent, opinor, in posterum omnes. Quo enim cunque verba versentur modo, ad Thraces Asia-

ticos non pertinebunt, nedum ad Europaeos, quibus suus demum locus c. 185. Venerant in mentem mihi *Chalybes*, ob *Martis oraculum*, et quoniam memoratis gentibus affines fuerunt lib. I. c. 28. Sed incertissima ea divinitio. Προβόλους λυκουργίας aut λυκουργίας [lin. 2.] servo, Gronovio consentiens. Opportuna est Grammaticorum glossa, ἀπόντια πρὸς λύκων θῆραν ἐπιτήδεια in *Athenaeo*, alioqui turbatissimo; sicuti alias, post sollertem magni *Animadversoris* et *Paulli Leopardi* Emend. XI. 18. cura, ostendi. WESS. — Vide eiusdem doctissimi Viri *Dissertat. Herodoteam*, p. 58 seq. et quae a nobis ad *Athenaeum* adnotata sunt, *Animadverss.* Vol. VI. p. 212 seq. S.

2. προβόλους δύο λυκουργίας) Nihil attulit vir *Clar.* [Gronov.] quo lectori persuaderet, quod persuasum voluit. [scil. cum *Valla* intelligenda esse veruta ad lupos conficienda idonea.] Quando inter *Milyas* ἔχον τῆα μετίζητος Λύκωα, quidni *Thraces Asiatici* προβόλους habuerint *Λυκουργίας*? id est, *Athenaeo* interprete lib. XI. pag. 486. D. B. ἀπόντια ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα: a quo commode comparantur *Ναξιοῦργης κάθητος*, καὶ τῆ Μιλησιοῦργης, et τράπεζα *Ἐπιοῦργης*. *Athenaeum* tamen suspicor in suo quoque Codice legisse *Λυκουργίας*, [*λυκουργίας* ille in suo *Herodoti* exemplo legerat, si fides vetustissimo *Athenaci* codici,] cuius loco scribi voluerit *Λυκιοῦργίας*, ἢ ἀκούηται τὰ ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα, prout corrigit *H. Vales.* ad *Harpoer.* in *Λυκιοῦργίς*. conf. Index *Theauri H. Steph.* VALCK.

CAP. LXXVII. 1. Καβαλίης δὲ οἱ Μηόνες) Alibi *Καβαλίης*, [III. 90, 6.] ex *Lydis* propagati, eaque propter *Medones*. Mox *Λασιόνιοι* τε καλούμενοι, et qui *Lasonii* dicuntur, doctissimus *Pavius*, [pro *Λασιόνιοι* δὲ, quod praeferunt libri omnes,] ut a *Cabalensibus*, quemadmodum lib. III. 90., reparentur. Prostat ibi alia *Valckenarii* nostri coniectura. WESS. — Adde quae a *Larchero* ad h. l. notata sunt; et consule, quos ille laudavit, *Stephanum Byz.* in *Καβαλίς*, et *Strabonem* lib. XIII. p. 630. c. D. et 631. A. ed. Cas. S.

CAP. LXXVIII. 9. Ἀρταύκτης ὁ Χερᾶσμιος) *Cupide* ὁ *Χερᾶσμιος* docti viri *Is. Vossius*, *Pavius*, alique; quibus calculum addere memini, motus *Arch.* indicio. Muto sententiam: ὁ *Χερᾶσμιος*, aut, si malueris, ὁ *Χερᾶσμιος*, patris nomen *Artayctae* dat. Neque is enim gente *Herodot.* T. VI. P. I.

Chorasmius; sed, quod Noster planissime, ἀνὴρ Πέρσης, origine et domo Persa, lib. IX. 115. WESS.

CAP. LXXIX. 1. Μᾶρες, Hecataei testimonio apud Stephanum protectissimi contra Is. Vossii (Κᾶρες et [lin. 6.] Καρῶν emendantis) molimina sunt. Cares utique ab hac gentium serie alienissimi. Vide c. 93. WESS. — Immo vide III. 94. 7. ibique notata. Isaacus vero Vossius ubinam significaverit, Κᾶρες h. l. pro Μᾶρες corrigendum, mihi non liquet. Illud video, eundem Vossium in Notis ad Melam p. 562. diserte adfirmare, eosdem h. l. Mares ab Herodoto memorari, quos apud eundem lib. III. c. 94. 7. intelligendos esse ipse Vossius docuit. S.

CAP. LXXX. 2. τοὺς ἀνασπαστοὺς καλεομένους) His gemina lib. III. 93. Qui solos Cares, ob haec Arriani Ἀναβ. III. 8. οἱ δ' ἀνάσπαστοι Κᾶρες, intelligit Barn. Brissonius, Regn. Pers. lib. II. c. 223. admodum parvus est, praesertim cum eos in insulis Arrianus non locet. Barzaei ἀνάσπαστοι, Pacones, Eretrienses, supra memorantur, nec has tamen in insulas depositi. Ctesiae verba, ab eruditissimo viro adscripta, ἀνάσπαστος γίνεται eis Ἐρυθραίων, Persic. cap. 39. ipsos Persas, delicti adfines, huc relegatos nonnunquam fuisse ostendunt. Latius tamen vocis notio, ad lib. IV. 204. exposita, semet extendit. WESS.

CAP. LXXXII. 4. Σμερδομένης) Sic malui, ut in hominis nomine discordia cessaret. Σμερδομένηνα adpellant plerique omnes c. 122. Illud autem [lin. 5.] Ξίξῃ δὲ ἔγινοντο ἀντιφαί, in positione dictionis concordat c. 5. 8ς ἦν Ξίξῃ μὲν ἀντιφαί, Δαρείου δὲ ἀδελφεῖς παῖς. Vide ad superiora libri c. 103. WESS.

CAP. LXXXIII. 5. ἐπὶ τοῦδε) Glossam redolet Med. et aliorum διὰ τὰδε, nollemque defensum: alterutrum abunde est. Formam praefert Ionicam βιηθείς [lin. 6.] spernique recusat: alienum sane μωθεῖς est Th. Galei, nec fulcrum ex Glossatorum Μιῶσαι, deportare, Μίωσις, diminutio, nanciscitur; siquidem vitiose picta sunt, et inconmoda prorsus. Ἀραίρητο alibi assertum. WESS. — De ionica forma ἀραίρητο pro ἤρητο vide Adnot. ad I. 191, 33. ubi quae verba ex IX. 101. citantur, leguntur ea lib. IX. c. 102, 18. Et duobus quidem istis locis ἀραίρητο significat captus erat: hic vero electus erat, (sic enim in versione po-

situm malim, quam *deligebatur*) id est, iam ante designatus erat qui continuo in decedentis locum succederet. Quod vero in eadem Wesselingii Adnot. ad I. 191. verba quae hic leguntur, ita adferuntur, quasi ἀρᾶς μετ' αὐτῶν cum νόσῳ iunctum esset, ut intelligeretur morbo sublatus, morbo extinctus, id invito Viro doctissimo exciderat. S.

5. ἐπὶ τοῦδε) διὰ ταῦτα, quod in Codicem Med. irrepsit, interpretamentum videtur Herodoteae formulae. In proximis, αἱ τρεῖς αὐτῶν ἐξέλπι τὸν ἀριθμὸν, ἡ θανάτῳ βία σθλὴς ἢ νόσῳ, pro βιασθείς in Arch. βιαθείς scribi dicitur; illinc Galeo placuit μωθείς. Numerus certe dici potuit μωθείς, imminutus; forsitan et aliquis θανάτῳ μωθείς ἢ νόσῳ, morte minutus sive morbo: μειῶσθαι, μινύθειν, et minutus, in talibus adhibentur nonnusquam; et nova captat Herodotus. VALCK.

10. χωρὶς δὲ χρυσόν τι πολλόν etc.) Quia Curtius de his lib. III. 3. Proximi ibant, quos Persae Immortales vocant, ad decem millia: cultus opulentiae barbarae non alios magis honestabat: illi aureos torques, illi vestem auro distinctam habebant; Nostri χρυσὸν ad solas vestes referri Schefferus de Antiq. Torquib. c. 9. vetat; torques enim aureos suo continere ambitu; cui adsentior cupide. WESS.

CAP. LXXXIV. 3. καὶ ὁ περὶ αὐτῶν) Puto fuisse τὴν καὶ ὁ etc. Idem requiri c. 86. ἰσισάχατο τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῷ περὶ, nimirum τῇ καὶ ἐν τῷ, Reiskius agnovit. Ionum μετεξέτιμοι: [lin. 4.] quod una cum scholio apud Arch. revocatum haud indignabuntur Herodoti amatores. Fuerint-ne vero veterum Persarum in capitibus ex aere ferroque ducta ποτήματα prorsus eadem ac culte ab Heliodoro Aeth. IX. p. 431. expicta, non habeo dicere. WESS. — Potuerat utique lin. 3. τὴν καὶ scribere Herodotus, et τῇ καὶ c. 86. Sed invito nihil tale obtrudi Scriptori debet. Sic sane et cap. 50, 15. γνώμῃσι ἐχρήοντο ὁμοίῃσι καὶ οὐ scribere ei placuit, non τῇσι καὶ οὐ. Parique ratione latine idem atque dicimus, et similiter atque. Conf. c. 86, 3. S.

CAP. LXXXV. 7. σιρῆσι πεπλεγμένῃσι) Th. Galeus potius adposuit ξιρῆσι futurum ex c. 75., longe aberrans. Σιραι in amiculorum genere, in consertis funibus σιραι. Σιραιὸς ἱμάς Polluci I. 148., σιραιῖς funiculi, Philoni Iud. Vit. Contempl. p. 897. A. Σιραιὸς δὲ ἀμαρτιῶν ταυτοῦ ἱκαστοῦ πφύγγεται, Graecus Proverbiorum Salomonis interpret trans-

late, sed eleganter, c. v, 22., ubi *Aquila in σχολεῖν ἀμάρ-
τιας*. [Notus etiam *επιράας ἵππος* ex Sophocl. Elect. 722.]
Adi Ivon. *Villiomarum*, Animadv. in Loc. Controv. Titi lib.
IV. p. 84. Hanc autem *Sagartiorum* in pugnando habilitas
tem cur *Pausan.* I. 21. Sauromatis contribuerit, non ad-
aequor. Eamdem-ne illi seriore aetate, ut *retiarum*, de qui-
bus *Lipsius Saturn.* lib. II. 8., probarunt? WESS.

11 seq. οἱ δὲ ἐν ἱερῶσι ἐμπαλασσομένοι) Sic recte *Godi-
ces*. *Ἐμπαλασσομένοι* iidem ac *συμπλεκόμενοι*, Schol. *Thucyd.*
VII. 84. Ceteris congruit ὁλόμενος ὁλόιος βρόχων ἱερῶσι
Agamemnon, *Euripid.* Elect. vs. 155., et *Aeschyli* ex *Ag-
memn.* vs. 1620. ἰδόντα τοῦτον τῆς δίκης ἐν ἱερῶσι. Non
equidem obliuiscor *Euripidei Iphig. Taur.* vs. 77. ποῖ μ'
αὐτὸν εἰς ἄρκυν ἡγάγεις χρίτας, nec *Aeschyli Choeph.* vs.
1000. ἄρκυν δ' αὖ εἴποις καὶ ποδιετῆρας πύλους, elegantis
utriusque et haud longe abeuntis figurae, aequae potioris
tamen. WESS.

Ibid. ἐν ἱερῶσι ἐμπαλασσομένοι) Perparum interest
utrum in *ἀρκυν* legatur, an in *ἱερῶσι*: hoc tamen, altero ra-
tibus in talibus, dedisse videtur. *Hesych.* Ἑρῶσι, ἰατροῖς
Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι δειτρίῳ. Saepe malis ponuntur αὖ τῆς δίκης
ἄρκυν. τῆς δίκης ἐν ἱερῶσι est in *Agamemn.* *Aeschyli* vs. 1620.
Eximi participio debet *ἐμπαλλ.* litera superflua, scribi-
que ἐν ἱερῶσι ἐμπαλασσομένοι, id est βρόχους ἐμπλεκόμενοι.
Sic scripta reperiuntur *παλασσοῖσθαι* et *ἐμπαλασσοῖσθαι*. *Aelian*
Dionysius apud *Eustath.* ad *Il.* i. p. 399, 20. [p. 527. ed.
Rom.] μένεται τοῦ Θουκυδίδου ἰκόντος τὸ Ἐμπαλασσομένοι,
ἀντὶ τοῦ ἐμπλεκόμενοι, περιπειρόμενοι (δράται,) Φυρόμενοι. *Thy-
cydidae* verba, iam a *Porto* adhibita in *Ἐμπαλασσοῖσθαι*, repe-
riuntur lib. VII. c. 84. *H. Stephanus* Ind. Thes. ceterique
quos attigerunt *Thucydidea*, ad *Hesych.* etiam in *Ἐμπαλα-
σαι, ἐμπλέσαι*, huius non meminerunt *Herodotei* loci. Duo
nobis exhibet fragmenta *Suidas* in *Ἐμπαλασσομένοι*, in qui-
bus mihi genuina scriptio fuisse videtur *Ἐμπαλασσομένοι*,
in his certe *Aeliani*: τοῖς ὅλοις καὶ οἰκίοις ἐμπαλασσομένοι ἀπὸ
σφατῆς αὐτοῦ, ὡς *πολεμίου*. VALCK.

CAP. LXXXVI. [3. τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῷ περὶ] Vi-
de paullo ante, ad c. 84, 3. S.]

8. ὡς δ' αὖτως *Κάσπιοι*) *Caspium* aut hic perperam po-
nuntur, aut paullo superius. Iunguntur *Paricenis* c. 68.

Utii et Myci; utri horum sedem mutarint, non adfirmayero. A clar. de Pauw *Ἄριοι* ex *Κασπίων* voce formabantur, coniectura ancipite. Meliores Mssti verum fortasse monstrabunt. WESS. — Praeter *Var. Lect.* ad h. l. vide Adnot. ad III. 93, 9. S.

11. ταχυτῆτα οὐ λιπομένης servo. Alibi, lib. III. 102., et plenius quidem, κάμηλον ἵππων οὐκ ἥσσονος ἐς ταχυτῆτα Pollux de Bactrianis, καὶ ἰσὶν αὐτοῖς (κάμηλοι) ἵππων μὲν οὐκ ἴσται τὸ τάχος, lib. I. 140. WESS.

CAP. LXXXVIII. 4. ἐπὶ συμφορὴν περιπίπτει) Malunt συμφορῇ περιπίπτει ex frequentiore usu. Demosth. in *Mid.* pag. 345. καὶ τοιαύτη συμφορῇ περιπίπτωκεν. In Diodoro XII. 60. Ἀμπρακώται δὲ ἐν μεγάλῃ συμφορῇ περιπεπτακότες; praepositio, ut ibi indicatum, redundat. [Vide *Var. Lect.* Cum verbo ἐνέπιπτε malles utique ἐς συμφορὴν, sed nec ἐπὶ praecise damnandum.] Φαιρούχος, alius tamen, in Pers. Aeschyli vs. 313. occurrit. WESS.

12. Ibid. ἐπὶ συμφ. περιπίπτει ἀνεβίλητον) Non spernerem, si darent Codices, ἐπὶ συμφορὴν περιπίπτει ἀνιβ. Sed Herodotus, ni fallor, ἐπὶ συμφορὴν vel ἐς συμφορὴν ἐνέπει ἀνιβ. commode reddi potuerunt συμφορῇ περιπίπτει διῆ, in tristem incidit calamitatem. Suspicio adeo, περιπίπτει, velut altero longe usitatus, his adscriptum, in Codicem fluxisse Flor. Qua ceteris, eadem περιπίπτειν Herodoto adhibetur structura. Est hic συμφορῇ ἀνεβίλητος gravis vel tristis calamitas: heme cepit H. Steph. Ind. Thes. infra c. 133. ὅ, τι δὲ τοῖσι Ἀθηναίοις — συνήτιος ἀντίλητον γινέσθαι, οὐκ ἔχω εἰπαι. Supra h. 82., multa nobis eveniunt in vita, τὰ μὴ τις ἰδῆται, id est ἀντίλητον: intelliguntur calamitates et infortunia, συμφοραὶ κομπίπτονται καὶ τοῦτοι συνταράσσονται, quae, καὶ βραχὺν ἔντα, μακρὸν δούλει εἶναι ποιεῖσι τὸν βίον, secundum Artabanum VII. 46. Infortunium Herodoto exprimitur formulā οὐκ ὡς ἴδεται, οὐχ ὡς βούλεται: et similia leguntur alibi. Iones in primis tristitia quaevis verbis exprimunt in speciem lenissimis. VALCK.

10. ἐν τοῖσι γούνασι) Cl. Gronovii explicationem vide. Priatino ἐν τοῖσι γούνασι. haec ex lib. IV. c. 62. τοὺς δεξιούς ὤμους πάντας ἀποτάμνοντες ἐν τῇσι χερσὶ auxilio venire queunt. WESS. — In commissura, interpretatur Gronov. qua femur cruribus committitur, quae est genu. Haud ita male, me

iudice. De camelo loquens Noster, III. 103. ait, in posterioribus cruribus, *σπίλοι*, quatuor habere illum *γούνατα*, id est. puto, quatuor articulos, quatuor commissuras. S.

CAP. LXXXIX. 1 seq. Τῶν δὲ τριημιῶν ἀριθμὸς etc.) Numerum triremium. rediturum c. 184., notae Pass. optime signant, pariterque *Aeschylus Pers.* vs. 341., ubi de aliorum dissensu docte *Stanleius*. WESS.

Ibid. ἰσπὰ καὶ διμύσιαι καὶ χίλια) In *Herodotum* semper malevolus *Plutarchus*, in *Themist.* p. 119. B. ad eundem navium numerum definiendum uti maluit testimonio Tragici Poëtae, quam historici. De numero navium egerunt *Thom. Stanlei.* ad *Aesch.* *Pers.* vs. 341. *Ex. Spanhem.* in *Julian.* p. 280. et *P. Wesseling.* ad *Diodor.* XI. c. 3. ubi eadem atque hic enumerantur gentes, sed in navium numero, quas singulae subministrarunt, a Nostro multum discrepat *Diodorus*. VAICK.

6. ἀσπίδας δὲ ἵπυς οὐκ ἔχοντες) In *Glossis* ἵπυς umbo, et inde *Valla*. Clypei ambitus et labrum est, ex ferro; *Polybii* σιδηροῦν σιάλωμα lib. VI. 21., ab umbone discrepans et remotum. *Phoenices peltà* protegebantur: Πίλτη, ἀσπίς ἵπυ οὐκ ἔχοντα apud *Hesychium*. WESS.

7 seqq. οὗτοι δὲ οἱ Φοίνικες etc.) Quod de *Phoenicum primis ad mare rubens sedibus* succedit, prorsus notabile, congruit lib. I. 1. et sacris *Mosis* Vatumque libris; mirumque accidit, ab egregiis viris *S. Bocharto*, *Camp. Vitringa*, *Hadr. Relando*, origines *Philistaeorum* vestigantibus, insuper haberi. Nemo infitiabitur, *Palaestinos Philistaeosque* eodem censi. Recensentur in posteris *Mittraimi*, sive ex *Aegypto* orti, *Casluchaei* et *Caphthoraei*, hinc *Philistaei*, *Genes.* c. x, 14. *Deuteronom.* c. 11, 22. et *Amos.* c. ix, 7. Tractus, quem primitus habuerunt, mari erat adfinis, et forte insularis, ex *Ierem.* cap. XLVII, 4. Talis autem ad sinum Arabicum, eumque extimum commodissimus; unde ante *Mosis* aetatem progressi inferioris *Aegypti* partem insederunt, *Exodi* c. XIII, 17. Quae quidem, cum *Philistaei* origine fuerint *Aegyptia* et prope *Aegyptum* habitarent olim, testenturque ipsi, suos maiores ad *Rubrum* accoliuisse primitus mare, credibilia videntur, quam insueto itinere in *Colchidem* et *Cappadociam* cum *Bocharto* eos ducere, et in *Palaestinam* reducere, aut, quae *Vitrin-*

gae Comment. ad *Esaias* c. xiv. p. 449. divinatio, ex regione Cyrenaica et Creta. Venit horum pars in Nob. *Palmerii* Exerc. p. 35. cogitationes. WESS.

13. κράνια χηλυτὰ) Scholion *Pass.* πλεκτὰ χηλυτὰ revocat mihi ἀξίνας σαγάρης c. 64. in memoriam, simili modo auctas: immo suspicionem movet, κράνια πλεκτὰ c. 79. indidem, vetere oblitterato, propagata. *Hesychius* hoc ex loco κράνια χηλυτὰ, πλεκτὰ ἐκ σχοίνου, cui *Pollux* ferme compar. *Nexiles* itaque et sutiles fuerunt; non, ut *Vallae* Latina, forcipiculatae. Bene *Stephan.* Thes. T. IV. p. 515. [quem vide.] WESS.

15. τύκους) Glossam *Aldi* et aliorum, ὄρεξ λυθοεικὸν ἰγυαλίων, *Hesychius*, *Eustathius*, *Tzetzes* ad *Lycophron.* vs. 349. non ignorant; imprudenterque additam, delendamque agnovit eruditissimus *Camerarius* ad *Aristotelis* *Nicomach.* lib. VI. 12. p. 304.; quo ergo iure a *Gronovio* taxatur? Notavit id *St. Berglerus* quoque. WESS.

17. ἰσταλάδατο) Vulgatum ἰστολάδατο genio sermonis pugnare *Ang. Caninius* et *Portus* observarunt. Ἐσταλατο dat Ionibus [in plurali numero] ἰσταλάτο, quo *Hesiodus* usus Ἀσπίδ. vs. 288., et ἰσταλάδατο. Cognita res *Eustathii* declaratione est. [vide *Var. Lect.*] WESS. — In antecedentibus saepe reperiuntur ἰσταλάτο, et ἰστυνάδατο, pro ἰστυναμῖνοι ἴσαν, et ἰσταλμῖνοι ἴσαν. Quod hic Editiones insidet crucem fixit grammaticis: ἰστυνάδατο Porto videbatur reponendum; ἰσταλάδατο *Caninio* et *Reiskio*: sed hoc nullo modo potuit a στίλλω formari: Ionicus iste flexus, δατο, praesertim obtinet in verbis in ἀζω et ἰζω desinentibus. Si vel in omnibus legeretur Codicibus ἰστολάδατο, Codicibus antiquiorem mendam tollerem scribendo ἰστολίδατο, id est ἰστολισμῖνοι ἦσαν, vel ἴσαν ἰσταλμῖνοι. Formā tantum differunt Στίλλων· Στολιδούν· Στολίζων· στολῖ, στολῖς et στολισμός. VALCK. — ἰσταλάδατο fortasse e duabus scripturis natum est. ἰσταλάτο et ἰστυνάδατο, in unam coalitis. S.

CAP. XC. 2 - 4. εἰδίχατο μίτηροι οἱ βασιλεῖς etc.) De Regibus Cyprii bene: Aptus-ne vero a capitis integumento ad tunicas transitus? Sic *Cl. de Pauw*, rogicans praeterea, an tunicis Cypriorum vulgus capita obtexerit? Hoc cum insulsum, οἱ δὲ ἄλλοι εἶχον κιντάριας, reliqui gestabant cidares, maluit; eoque magis quoniam *Pollux* X. 162.

8. ἀπὸ δὲ Ἀλίου) Ex marg. Steph. recipi potuisset Herodotum ἰπὶ δὲ Ἀλίου. VALCK. — Idque merito a Wess. receptum. S.

CAP. XCIII. [6. ἐν τοῖσι πρώτοις τῶν λόγων) Vide lib. I. cap. 171. S.]

CAP. XCIV. 5. Πελασγοὶ Αἰγυαλῆς) Omnis olim Peloponnesus, Pelasgia; sed quoniam hi maritimam sinus Corinthiaci oram tenuerant, propterea Αἰγυαλῆς. Multa viri illustres, Spanhemius ad Callimachi H. Del. vs. 73., et Bukerius Diss. Herod. c. 9. p. 92., optime Hesychii errorem in Αἰγυαλῆς detegens. Falsum namque, πρότερον eos Ἴωνες, post dein Αἰγυαλῆς adpellatos. WESS.

CAP. XCV. 1. Νησιῶται δὲ) Insulani in classe hac Persica qui fuerint, praeclare Valckenarius Nostrer patefecit ex Diodor. XI. 3. WESS. — Vide posteriorem partem Anotationis proxime sequentis. S.

114. Ἴωνες οἱ ἀπ' Ἀθηνῶν) Duabus primum literis repetitis scribendum arbitror, Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηνῶν: Iones sunt quicunque Athenis originem trahunt. Herod. lib. I. c. 147. Εἰσὶ δὲ πάντες Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηνῶν (Ἀθηνῶν) γέγονασι, καὶ Ἀττικαὶ αἱ ἀγοαὶ ὁρῶν: hi paulo dicebantur ante, οἱ ἀπὸ τοῦ περσικῆν τοῦ Ἀθηναίων ὁμαθῆντες καὶ νομίζοντες γενναϊότερας εἶναι Ἴωνας. Deinde voces istas, Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηνῶν, huc suspicor ex nota traductas, quam ex lib. I. petitam lector in ora Codicis posuerat. [Fallacem illam fuisse Viri doctissimi suspicionem, in Var. Lect. demonstravimus.] Non nescio in hac gentium recensione Nostrum alia quoque dēmiase, quas tradiderat explicatius alibi; verum voces istas, quas dicebam, hac in sede satis alienae cum vicinis nexum habent nullum. Herodotum itaque de his Insulanis tantum scripsisse censeo: καὶ τοῦτο Πελασγικὸν ἔθος: ὅσοι δὲ Ἴωνες ἐκλήθη κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ αἱ διὰ τὸν πόλιν: ista quoque gens Pelasgica; postea vero dicta fuit ὡς eandem rationem Ionica, ob quam XII. civitates: κατὰ τὸ αὐτὸ, καὶ, atque ἄς, similiter adhiberi, supra fuit observatum ad VII. c. 60. [conf. VII. 84, 3. et 86, 3.] Insulani hi Iones neque Chii erant, nec Samii; distinguuntur enim a XII. civitatibus, quae in unum coaluerant reipublicae corpus, in Panionium convenire solitae; inter istas autem XII. duae erant nobilissimae et potentissimae Chios

et *Samus*. Quia memorabantur in hac recensione non *Ἰωνες* tantum, sed et *Νησιῶται*, quorum illi iuxta *Herodotum* quoque centum naves Regi subministrarint, ne quis erraret, *Diodorus Sic.* XI. c. 3., *Ἰωνες*, ait, *μετὰ Χίων καὶ Σαμίων ἑκατὸν (centum naves) παρέσχοντο* - - - *Νησιῶται δὲ πενήκοντα*. Quinam *Insulani* sint intelligendi, declarant haec proxima *Diodori*: *ταῖς γὰρ νήσοις ταῖς ἐντὸς Κυανίων καὶ Τριοπίου καὶ Σουνίου προσηγμέναις ἦν ὁ βασιλεὺς*: si nempe comparentur cum his *Herodoti*, insulanos designantis *Ionas* et colonos *Atheniensium*. Tales erant, secundum *Nostrum*, *Cei*, *Naxii*, *Siphonii*, *Seriphii*, lib. VIII. c. 46. *Κῆροι* (*Κῆροι*) - - - ἔθνος ἰὸν Ἰωνικὸν ἀπὸ Ἀθηναίων. - - - *Νάξιοι δὲ αἰοῖ Ἰωνες ἀπ' Ἀθηναίων γεγονότες*: tum cap. 48., *Σίφνιοι καὶ Σερίφιοι* - - - *Ἰωνες ἰόντες ἀπ' Ἀθηναίων*. *Thucydidi*, praeter ceteras gentes, in *Siciliam Athenienses* sequuti narrantur VII. c. 57. ex *Ionia Milesii*, *Samii*, *Chii*; ex insulis *Κῆροι καὶ Ἀνδρος καὶ Τήροι*, - - - *Ἰωνες ὅντι καὶ ἀπ' Ἀθηναίων*. Sed ex media erant *Ionia Τήροι*: (*Τῶν γὰρ μέσων εἶναι Ἰωνίς* ait *Herod.* I. 170., et *Steph. Byz.*) apud *Thucydiden* itaque, me iudice, non *Τήροι*, sed memorari debuerunt *Τήνιοι*. *Tenus* *Andro* erat insula vicina: *τῇν συνάπτουσ' Ἀνδρὸς ἀγχνητίων*, *Aeschylo* *Persis* vs. 888., utraque *Atheniensium* colonia. *Tenios* inter insulanos nostro quoque loco censendos liquet ex *Herod.* VIII. 82. *Insulae* autem, *Cea*, *Naxos*, *Siphnus*, *Seriphus*, *Andrus*, *Tenus*, omnes erant intra promontoria *Triopium* et *Sunium* positae: quas hic intelligi monstrat *Diodorus*. Apud *Pausan.* lib. V. [c. 23.] p. 457. ex *Olympica* tabula memorantur qui praelio ad *Plataeas* interfuerint; praeter ceteros *νησιῶται Χῖοι καὶ Μελήσιοι*: - - - deinceps, in: δὲ *Αἰγαίου* (leg. *Αἰγαίου*, ex *Aegaeo mari*), καὶ τῶν *Καυλάδων*, οὐ *Τήνιοι* μόνοι, ἀλλὰ καὶ *Νάξιοι*, καὶ *Κύνιοι*. In his, pro *Χῖοι καὶ Μελήσιοι*, corrigendum *Κῆροι καὶ Μήλιοι*. De *Meliis* agentem, in *Milesios* transmutatis a librariis, *Clariss. Wesselingium* *Pausaniae* locus praeterire non potuit, ad *Diodor. Siculi* T. I. p. 405. VALCK.

CAP. XCVI. 1. ἐπιβάτιον δὲ) *Laurentius*, ex vero. [scil. servato graeco nomine, *epibatae erant*.] *Insulae* civitatesque πληρώματα navium, ut *Diodorus*, sive remiges, ex suis suppeditarunt: in iisdem pugnaturi *Persae*, *Medi*, *Sacae*, callide profecto, stationem habebant. Hoc ἐπιβα-

ἐνέειν inf. cap. 181.; tales ἐπιβάται Athenis atque in Ionia, Porphyrio Q. Homer. I. testificante. WESS. — Vide Prilegom. Homeri Barnesiani p. LXXIII. Caeterum satis ille notus vocabuli usus. Sic Suidas cum Harpocrate: Ἐπιβάτης· οὕτως ἐκάλεον τοὺς ἐν ταῖς τριήρεσι στρατιωμένους, etc. Ita apud Polybium (ut alios omittam auctores) ἐπιβάται sunt milites classarii, πλέρωμα vero socii navales, remiges, nautae. S.

7. ἐπαῖσι ἔσαν) Porti et Editoris Genevensis coniectura suum sibi tibicinem habet. Alienum certe et indignum ἀπαῖος erat, levique lapsu ex legitima scriptura progenitum. Legebatur apud Philostratum lib. II. Vit. Sophist. xi. 2. ἐπιφθίγγετο ἀπαῖον τοῦ ἀνδρός: nunc, Olearii curā, ἐπαῖον, uti decebat. Sophocles Oed. Colon. vs. 474. ἐπαῖος μὲν Οἰδῖπου κατεκρίσται, dignus es commiseratione. Sed pluribus in re manifesta non opus, nedum ut operose doceatur, necessariam [lin. 11.] trium vocum π καὶ ἄρχοντες fuisse expulsionem. Sequuntur continuo ἄρχοντες singularum gentium praefecti; hic turbabant. [Vide Var. Lect.] Στρατηγούς, penes quos summa imperii, et ἄρχοντας sollicite distinxerat et annumeraverat c. 81. et 82. WESS.

10. ὥσπερ οἱ ἄλλοι στρατιωμένοι δοῦλοι) Vocem δοῦλοι si qui Codices omitterent, ad ista suspicarer adiectam; e quibus lector satis intelligebat tanquam Regis militasse servos; sicut ipsius imperio velut ἀσπότου subditi habebantur omnes δοῦλοι, dicebanturque. [conf. VII. 11, 23. ibique not.] Artemisia ad Xerxem, VIII. 102. ἐὼν τὸ ἔργον, ὃ ἔσπετο, γίνεται· εἰ σοὶ γὰρ δοῦλοι καταργήσαντο: c. 68, 3. σοὶ, ἐόντι ἀρίστῳ ἀνδρῶν πάντων, καὶ αὐτοὶ δοῦλοί σοι. VALCK. — Quo minus suspectum h. l. id vocabulum videri debebat. Servi autem (δοῦλοι) Regis non nisi ii adpellantur, qui e gentibus erant bella superatis, atque ita imperio Persarum subiectis. Qui natione Persae erant, hi liberi esse censebantur. S.

CAP. XCVIII. 3. Μάδην) Codicum copia huic primas dat: Medicei Μάδην solivagum est. Possem ex Phoenicium sermone illi titulo speciem parare, et Εἰρώμου (quomodo Hiramus apud Ioseph. lib. I. in Apion. cap. 18.) si [pro Σιρώμου] fingeretur, longe lateque excurrere. At cui bono? cum verior scriptura necdum definita, et cognominum barbaricorum originationis dubii sit plenissima. Pla-

cuit tamen Μίβαλος, quod Phoenicum nomen apud Is-
seph. I. contr. Apion. c. 21. Syennesis apud Cilices ti-
tulus locum accepit lib. I. 74. Sicuti Gorgus, sic adpel-
labatur Chersis filius lib. V. 104. et VIII. 11. WESS.

CAP. XCIX. 3. Ἀρτεμισίας --- δαῖμα ποιῶναι
Hanc ab Halicarnassense saepius elegantissimis verbis or-
natam Plutarchus indignatur de Herod. Malign. p. 869.
f. 873. E. Hinc explicandum, quod scribit p. 868. A. Hero-
dotum, Ἀλικαρνασσίαν περιχόμενοι, οἱ Δωριεῖς ὄντις μετὰ τῆς γυ-
τακωνίδος ἐπὶ τοῖς Ἑλλήσις ἐστράτισαν. Halicarnassenses, ori-
gine Dorienses, Regina bellatrix ducebat Artemisia, θυγά-
τηρ Ἀνγδάμους. Duarum, quae hoc insignes nomine clare-
runt, iuxta Harpocrat. ἡ μὲν πρώτη (γῆγεν) κατὰ τὰ Περσικά,
θυγάτηρ Ἀνγδάμους: sic ex Herod. et aliunde patris ibi no-
men restituit H. Vales. Quae diversis in locis de Artemisia
Noster, paucis enarrat Polyæn. VIII. c. 53. VALCK.
6. παιδὸς ὑπάρχοντος· νινίω) Fortasse Lygdamis, quem pau-
cos post annos tyrannum Halicarnassus experta fuit in
Suidas Πανύων, avo materno cognominis. Illud enim et Ar-
temisiae nomen in urbis eius tyrannis haud insolens. De
λήματος voce satis ad lib. V. 72. WESS.

αὐτὴ Καλυδνίων) Ex Galei explorata opinione Καλυδνίων
oportuerat, uti lib. VIII. 87.; nam Καλυμνίων, quo modo
Die Chrys. Or. XXXI. p. 326. A. etsi prope abeat, et eodem
insulares, Strabone indice lib. X. p. 749. B. [p. 489 A. C.
ed. Cas.] designet, non erit praestantior scriptura. WESS.
— Videtur Galeum probare Vir doctissimus, Καλυδνίων h. l.
ex VIII. 87, 12. et 16. corrigendum censentem. At Calyndai
oppidum fuit Cariae in Lyciae confinibus, cuius regulus
ibi memoratur, idem qui paulo superius (c. 98, 8.) in-
ducum numero nominatus est. Calyndii, qui sub Artemi-
siae fuerunt ditione, sicuti hic cum Cois et Nisyriis iun-
guntur, sic etiam Homerus Iliad. β'. 676 seq. Νισυρόν τε, καὶ
Κοῖον, πύργους τε Καλυδνίους iunxit. Et in Καλυδνίους consentiunt
h. l. libri: nisi quod in nostro cod. F. super literis ὡς su-
perae litera, ab alia (ut videtur) manu adposita est, qua
Καλυδνίους indicare nonnemo voluisse videtur. S.

Ibid. πέντε· νῆας περιχόμενοι) Naves illae quinque, ab Artemi-
sia praebitae, augebunt catalogum mcccvii. cap. 89. et 184.,
nisi si inter illas lxxv. naves censeantur, a Caribus classi

Persicae additas; quod quidem vero congruens opinor. Halicarnassus Cariae metropolis erat; ex Carum ducibus Damasithymus c. 98. ille ipse, qui Calyndensium navi, et sociae, φιλῆς, Artemisiae, praeerat lib. VIII. 87.. Sic numero navium, finito ab Aeschilo et Herodoto, constans ratio durabit. Εὐδοξοῦ τὰς [lin. 13.] improbasse ob rariorem eius usum videntur plerique. WESS.

CAP. C. [1. ἐπὶ ἡριθμῶσι τε καὶ διατάξει ὁ σφραγῆς) Utique ἡριθμῶσθαι malles cum Schaefer. Sed, quum pectinatim refragentur libri omnes, nescio an, ut passim alia, sic et hoc negligentiae genus sibi indulserit Scriptor. S.] 10. ὁμοίως ὡς καὶ τὸν περὶ) Fortassis alterutrum inducendum: malim ὡς [inductum], sine quo salva oratio. Sic c. 115. οἰκιστῶν ὁμοίως, καὶ τῶν πρότερον κατέλιξα. Addi cuncti etiam scripti libri. WESS. — Recte monuerat Vir doctissimus, quem merito secutus est Schaefer. Et ego abieci tam ὡς particulam, contra usum Nostri temere ex praecedentis vocis postremis literis repetitam, velim. Conf. VII. 50, 18. 84, 5. 86, 3. 95, 3. Paulo post (L 12.) hypothetae mendam, αἰγιάλου pro αἰγιάλου, quae correctoris aciem praeterierat, corrigit aequus lector. S.

11. ἀπογραφόμενος) Quae Xerxes ἀπεγράφειτο, curabat [sibi, autem in usum] adnotari; illa ἀπύραφον οἱ γραμματιστοὶ, ut [paulo ante] ait Herod. observato formarum discriminis. Frequenter in istum sensum adhibetur medium ἀπογράφεται: rarius simplex γράφεται, occurrens Herod. II. 82 [ubi quidem rectius intelliges notant sibi, suum in usum scripto consignant.] Xenoph. Ἀπομν. IV. p. 469, 11. ἃ οἱ πόλιται γράφοντες, sunt quae cives scribi curarunt. Oecom. p. 493, 4. οὐκ ἀρῶν δούκ τοῖς πόλιταις ἢ νόμον καλὸν γράφοντες. Quae ibidem paulo ante leguntur p. 492, 32. ἀντιμίσθοντες καὶ γραφόμενοι ἱκαστα, Cicero convertit apud Columellam de Re Rust. p. 781. adnumerata ipsi exscriptissimos; malim interpretari, adnumerata adnotari curavimus singula. In Demasth. p. 50, 19. ῥήγας κατασκευάζει καὶ νικαρίους αἰσθημένους recte Ulpian. κατασκευάζει, ἀπὸ τοῦ κατασκευάζειν ποιεῖ. Apud eundem contr. Mid. p. 323, 30. τοῖς σφραγῆσιν, οὗς ἐποικίζουσιν ἐγὼ: aureas coronas, quas faciendas curaveram. VALCK.

12. Post ἀνιστάμενος interpunxi monitu Porti. Μὴ ἀνιστάμενος

in navium ordinibus, quando obversis in hostem proris procedunt, apud Schol. *Thucyd.* II. 90. aut aequata serie stant. De carris, hosti aequatis frontibus obiectis, τὰς ἀμαξίας μετωπῶδὲν στησας, *Procop.* Bel. Vand. II. 17. WESS.

CAP. CI. 2. Δημάρκτον τὸν Ἀριστ.) Nihil horum; quae Demarato tribuit Noster in seqq. sed illa duo praesertim Xerxi Demaratum facit dicentem *Seneca de Benef.* VI. 31. quae Regi secundum *Herodotum* VII. 49. obiecerat Artabanus: contra, patruum Regis Artabanum ubi tantum commemorant *Plutarchus*, *Iustinus*, alii; in istam scenam Demaratum nobis introduxit *Herod.* VII. 3. qui propterea *Suidae* dicitur (in Δημάρκτος) συμπράξας εἰς τὴν βασιλείαν τῷ Ζίξῃ. Quae sequuntur [lin. 4.] νῦν μοί σε ἡδύ τι ἰστί ἐπιτρέψαι τὰ θέλω, aliquoties expressit *Pausan.* VIII. p. 679. IX. p. 768. Apud *Plutarch.* de Musica p. 1141. v. *Pherecrates* Comic. σοὶ κλύειν, Ἐμοὶ τε λίξαι, θυμὸς ἡδονὴν ἔχει. VALCK.

12. μὴ ἰόντες ἄριθμοι) *Heresbachii* μὴ ἰόντες ἀριθμοί, sint innumerabiles, emendationem, [in ora latinae versionis *Laur. Vallae*] sive corruptelam verius, *P. Leopardus* Emend. VIII. v. traduxit. Ἀριθμοί, concordēs. Ἀθηναίων ἡμῖν μὴ ἰόντων ἀριθμῶν IX. 9. *Theognis*, Οὐ ποτ' ἀν' ἀλλήλοις ἀριθμοί οὐδὲ φίλοι. Alia de hoc genere *Franc. Nansius* ad *Nonni Paraphr.* Ioan. c. XIII. vs. 157. et *Barnesius* in *Hymn. Homeri* *Mercur.* vs. 521. *Bern. Martini* imprudentiam castigans. WESS.

CAP. CII. 2. ἀληθινή διαχρήσασθαι) Satis χρήσασθαι fuerat, simili in re frequentatum, ut nuper *Cel. Hemsterhusius* ubertim ad *Callimachi Hymn.* Dian. vs. 69. nisi compositi conditio eadem foret, inque Musis creberrimi. Insequens ταῦτα λέγοντα [lin. 3.] non illepidē convertitur in ταῦτα λεκτὰ, ea dicenda erunt, etc. a *Cl. de Pauw*; sed praeter Codicum voluntatem. Tendit vulgatum easdem in partes. WESS. — Scil. post ἀλώσεται intelligitur λίξω τὰδε, πισθῆσομαι σοι, aut aliquid simile. Sed vide paulo post adnotanda. S.

3. ταῦτα λέγοντα τὰ μὴ etc.) Omissa vocula τὰ proxima sic exhibet scripta *Stobaeus* p. 90. πάντως κελύεις ταῦτα λέγοντα, μὴ ψευδ. Mihi non omittenda, et sententia contracta sic videtur explenda, ac si scriberetur: ἐπιιδὴ με ταῦτα λέγοντα κελύεις ἀληθινή χρῆσασθαι, (λίξω,) τὰ (λίξας) μὴ ψευδόμενός τις ὕστερον ὑπὸ σεῦ ἀλώσεται: quandoquidem his de

rebus verba facientem me iubes ad veritatem loqui, ea dicam, quae qui dixerit a te postea non arguetur mendacii. Paulo ante rogaverat, κότερα ἀληθῆς χρησάμαι πρὸς σὶ, ἢ ἡδονῇ; *utrum ad veritatem loquar, an ad voluntatem?* Cicero de Amicit. c. 25. vitium esse scribit levium hominum atque fallacium, ad voluntatem loquentium omnia, nihil ad veritatem; πρὸς χάριν, sive πρὸς ἡδονὴν λεγόντων. Euripidis est fragm. in Stobaei Tit. XIII. primum: Πότερα θίλεις σοι μαλθακὰ ψευδῆ λόγῳ, ἢ σκληρὰ ἀληθῆ, Φράζῃ; σὴ γὰρ ἢ κρείσς. Grotius: *Rigidi-ne veri, molles an mendacii Malis loquelas, ede; nam datur optio.* Difficile, quod fecisse se scribit Apollon. Tyan. Epist. 45. VALCK. — Mihi Stobaei eclogam relegenti paene fit probabile, recte ab illo descriptum hunc Herodoti locum esse, modo non post ταῦτα λέγοντα, sed ante haec verba incidendam fuisse orationem. ταῦτα λέγοντα μὴ ψευδόμενος etc. id est, haec si dixerō, non vereor ne falsi convincar. Una mihi superest dubitandi causa, leviuscula illa quidem: scil. quod in huiusmodi sententia non pronomen ταῦτα adhibiturus fuisse Herodotus videatur, sed τὰδε, haecce; quo pronomine uti solet ubi ad id refertur quod continuo subiicitur, non quod ante dictum est. Sed, quum modo dixerit ἐλθέτε τὰδε, facile credi potest, nunc variandi causa ταῦτα pro τὰδε positum. Caeterum nolo dissimulare, ut vulgo in editis, sic et in nostris membr. F. iungi κελεύεις ταῦτα λέγοντα, et comma post λέγοντα poni; tum deinde in eisdem membr. F. τὰ sic cum duplici accentu scribi, quo significetur, ionico more τὰ pro communi α̂ poni. S.

4. πινὴ μὲν αἰεὶ κοτε σύντροφός ἐστι) Comparatur Luciani Nigr. c. 12. οἱ φιλοσοφία καὶ πινία σύντροφοί εἰσι, neque immerito. Talia in eodem, Polybio, Diodoro Sic. atque aliis plurima. Σύνοσι non displicet, artum familiaritatem exprimens. Notissima omnibus, συνεῖναι κόπῳ, εἰκυρῆα συνεῖναι, γιωργία, πράγμασι etc. Ceterum αἰεὶ κοτε vim deprecatur. WESS. — Restituetur vox perperam eiecta αἰεὶ κοτε: σύντροφος σύνεστιν, quod est in Stobaei Florileg. neque hoc forte reiciendum. Graecia, naturā pauper, virtutis fuit et sapientiae gymnasium: ἀρετὴ δὲ ἱσχυρότης ἐστι, id est διδασκόν. Opponentur τὸ διδασκόν, et τὸ ἐν τῇ φύσει. Epicharmi dictum est: Ἄ δὲ μάλιστα φύσιος ἀγαθῶς πλεῖνα δωρεῖται φίλοις. Democriti: Πλεῖντες ἐξ ἀσκήσεως ἀγαθοὶ γίνονται, ἢ ἀπὸ φύσεως. Doctri-

na sed vim promovet insitam, Horatii. De Graecia quoque artium magistra verissimum fuit illud Theocriti, Eid. XXI. 1. Ἄ πνία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει· Αὐτὰ τῷ μόχθῳ δὲ δάσκαλος. Paupertas omnes artes perdocet, ubi quem attigit: *Plautus* Stichi l. 3, 24. Euripidis ex Polyido, Πνία δὲ σοφίαν ἔδωκε, habet *Zenobius* Cent. V. Prov. 72. VALCK. — Σοφία apud Nostrum, ut fere constanter in Graecorum sermone, sunt artes liberales, doctrina, ingenii cultura. S.

16. ἢν τι γὰρ τύχῳ ἐξίστηται. χίλοι) Haec personae conveniebant Demarati, atque in hac arte magistrum *Herodotum* decent. Quae dicentem facit *Seneca* de Benef. VI. 31. ferri quodam modo possunt ista: In primo statim monte *Lacones* obiecti dabunt tibi sui experimentum; sed, quae sequuntur, illa scripta sunt incogitanter atque absurde: Tot ista gentium millia trecenti morabuntur; nisi paucos posuerit *Seneca*, quibus ex margine trecenti male sint substituti. VALCK.

CAP. CIII. 3. εὐ φής) Enotatum εὐ φής sectatus *Valla* est, *Galeo* plaudente; et dat profecto sententiam egregiam, quamquam vulgatā, modo interrogatione animetur, haud meliorem. Σὺ εἰς Ἑλλήν, c. 101., tum elegans hic repetitio, εὐ ὦν ἰδύσσαις. WESS.

10. εἰ δὲ γι δέζημαι εἴκοσι εἶναι ἀντ' ἄξιον) Non convenit *Δικαιον* Arch. et *Vind.* spernique debuerat. Scribentis animū obversabatur *Iliad.* Θ'. 234. Τρώων ἀνθ' ἑκατὸν τέ, καὶ διηκοσίων τέ, ἑκατος Στήνισθ' ἐν πολέμῳ, haud sane contra centum ducentosque singuli pugnaturi, ἀλλ' ὡς ἀντίσταθμοι καὶ ἰσοβαρεῖς ἑκατὸν καὶ διακοσίων, explicante *Porphyrio* Quaest. Hom. XXV. WESS. — Non ut *Galeus* narrat, sed in Arch. codice scribi suspicor, εἰ δὲ γι δίκαιον εἴκοσι εἶναι ἀντ' ἄξιον: quod placet. VALCK. — Fortasse, uti suspicatus *Vir* doctus est, sic scribere librarius in cod. Arch. voluerat debuerat: at, sicut *Galeus* notavit pro ἀντ' ἄξιον ibi δίκαιον scribi, sic et *Wess.* reperit. S.

13. εἶδος σὺ, quod Mssis praevisi probavi, reiectum iri non opinor. WESS.

19. πλεῖντες περὶ ἑνα ἑκαστον) Praefixum numeralibus περὶ tantundem valet ac ἑγγύς et σχεδόν: in comparatione adhibentur πρὸς et παρὰ. Hic itaque scribendum puto: πλεῖντες παρὰ ἑνα ἑκαστον γινόμεθα ἢ χίλοι, ἰόντων ἑκίων πέντε

χιλιάδων. In his etiam Herodotus Homeri sui meminerat, cuius Agamemnon in 'Il. B'. vs. 126. (Εἵπῃ) δ' ἐς δικάδας διακοσμηθῆμεν Ἀχαιοί, Τρώων δ' ἄνδρα ἑκάστον ἐλοίμεθα οἰνοχοῦντι. Πολλὰ καὶ δικάδας θυοῖατο οἰνοχόεο. Modestior Virgilio Iuturna Aen. XII. 233. Vix hostem alterni si congregiamur habemus. VALCK. — Quidni vero commodus particulæ περὶ hic locus sit? mille erunt, qui unum circumstent. S.

20. ἰόντων καὶ ὄντων πέντε χιλιάδων) Perperam post Ald. et Camerarium hæc mutarunt. Numerus, docti viri verba sunt, est nimius: nam sis quingentas myriadas duxisset Xerxes: si legeretur ἰόντων ὄντων χιλιάδων, ratio constaret. At quingentas myriadas regem sub signis habuisse, infra declarabitur c. 186. WESS.

24. ἀνιμίνοι δι' ἐς τὸ ἐλευθέριον) Intactum ἐς τὸ ἐλευθέριον potuerat relinqui; quoniam istud paullo plerumque diversius et liberalitatem spectans. Democritus in Stobaei Serni. XCII. p. 513. χρημάτων χρεῖσις σὺν νόφ' χρησίμων ἐστὶ τὸ ἐλευθέριον εἶναι, ad exercendum liberalitatem. Maneat tamen in qua depositum est sede, ob Dion. Chrysost. Or. XIV. p. 229. D. αὐτὸ δὲ τοῦτο δ', τί ἐστὶ τὸ ἐλευθέριον εἶναι, ἢ δ', τὸ τοῦ δουλεύειν, οὐκ ἴσασι: et pag. seq. c. WESS.

CAP. CIV. 12. οὐτε δυεῖσι) Fluctuationes Codicum non moror. Hesychius: δυοῖς, δυοί: quomodo Manetho III. 217. Noster I. 32. ἀνέλθιος δι' δυοῖσι προίχει. Sibylla apud Laetantium Divin. Instit. IV. 15. καὶ ἰχθύεσσι δυοῖσιν, certe in scriptis libris. WESS.

15. Quod legitur, οἱ Ἕλληνας ἑκαστός φησι, turbat ætæmonis formulam, aut δὲ Ἕλλ. ἑκαστός φησι, aut οἱ - φησι desiderantem. Atque huc animadversiones doctorum hominum Pavii, Abreschii, quem vide Diluc. Thucyd. p. 240. pronæ inclinant. Reiskius ὡς τοὶ Ἕλλ. ἑκαστός φησι malebat. WESS. — Φησι legendum puto cum Clar. Abreschio, Diluc. Thucyd. p. 240. Aliis usitata structura reperitur et apud Herod. VIII. 86. ἰγύνοντο - - μακρῶ ἀμύνοντες αὐτὰ πικρῶς τις (id est ἑκαστός) προθυμώμενος καὶ θυμολύων εἰρέειν. In his, οἱ φησι ἑκαστός Ἕλληνας τριῶν εἶναι ἄξιος, postremum ponitur pro ἀντάξιος. Xerxis magniloquentiam postea temporis egregie Susis confutavit Polydamas Thersalalus, de quo Passan. VI. [5.] p. 464. VALCK. — Quod si cum plurali et iungi singularis ἑκαστός potest, haud satie video Herodot. T. VI. P. I. Z

quid obstat quo minus dein cum eodem ἱστος verbum singularis numeri φησὶ iungi possit. Itaque in constanti librorum omnium scriptura adquiescendum. S.

19. δεσπότης, νόμος) Alibi νόμος πάντων βασιλεύς, lib. III. 38. et νόμοι βασιδαῖς Platoni Conviv. p. 196. c. Demaretus δεσπότην, dominum, maluit; ob aspera legis imperia et sanctionem in τρεπαντας, sane acrem, inf. lib. IX. 55. et 71. Conf. Nic. Cragium Rep. Lacedaem. III. p. 361. WESS.

22. οὐκ ἔω. φεύγειν) In proximis, ἀλλὰ μένοντας ἐν τῇ ταῖς ἐπικρατείῃ ἢ ἀπολλυμέναι, quid supplendum lectori relinqueretur, intellexit Valla, interpretatus: velans semper eos ex acie fugere, --- sed iubens ut etc. Similia legere se meminerat apud Ciceron. de Legib. II. c. 27. Plato velat, --- sed --- ut compleatur; nempe iubet, quod recte subiicit P. Manucius. Isaeus p. 80, 44. νόμος οὐκ ἔα τὸν τῆς ἐπικλήρου κύριον εἶναι, ἀλλ' ἢ τὸς πρίδας --- κρατεῖν τῶν χρημάτων, nempe κίλυτοι, Demosth. p. 143. F. τῶν νόμων οὐκ ἔωτων ---, ἀλλ' ἀνιπιῖν. In Xenoph. Ἑλλ. V. p. 520, 55. καταδύειν μὲν οὐκ ἔα --- sed τριῆρη --- ἀπλοὺν ποιῖν: subintelligi potest εἶα, ut in Euripid. Phoen. vs. 1223. et in his Alexidis apud Stobaeum p. 454, 40. Οὐκ ἤξιωσα καταλιπεῖν τὴν μητέρα. Περὶ τὴν δὲ εὐρίην: nempe ἤξιωσα. vid. Celeberr. Hemsterhusius et quos citat ad Luciani [Contempl. c. 2.] p. 492. In Paulinis ex I. ad Timoth. Epist. iv, 3. Καλυδόντων γαμῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων, errorem Isidori Pelusiotae recte corrigi Schol. in Var. Lect. I. I. Wetstenii: οὐκ ἔστι, αἶτ, σφάλμα καλλυγγραφικόν, --- ἀλλὰ ὀρθῶς εἰς τὴν Ἀθθίδα συνήθειαν διακωφραμένον. VALCK.

24. σοὶ δὲ, εἰ φαίνομαι etc.) Laudem Mssti, Gronovius, et Pavius de coniectura σοὶ reformans, merentur. Proxima, tot viro Celeb. aestus scientia. [vide Var. Lect.] scite Cl. Reiskius, φλυσιεῖν πολλά, σιγᾶν ἐβέλω, fingeat, reditura ad regiam insultationem πολλά φλυσιεῖς, [103, 31.] multa blateras Demarete. Mihi novationis gravior defuit causa; si tamen, scriberem ἀλλὰ σιγᾶν: quam viam AMA trium Codicum munit, ex AAAA propagatum, usus praeterea in consecutione tritus voculae. Supra c. 16. εἰ δὲ τοι εὖτος δαδῶ-
πῆται γενέσθαι, καὶ οὐκ οἶδ' τι αὐτὸ παρατρέψαι, ἀλλ' ἦδη ἵππε
ἐν κατῇ τῇ σῇ, si ita tibi constitutum est, neque id revocari
potest, en, vel ergo, ad cubandum in tuo cubili pergo. Et

lib. IX. 41. ἐπεὶ τοῦτον ὑμῖς ἢ οὐκ ἔστε οὐδὲν, ἢ οὐ ταλμᾶτε λέγειν, ἀλλ' ἐγὼ ἐρίω, ergo ego rem proferam. Commodum haec usurpavit ac prudenter Raphelius in Ep. ad Rom. cap. vi, 5. ubi ἅμα et ἀλλὰ similiter conversa. WESS. — Vulgata lectio haud incommode sic intelligitur, de reliquis (sc. rebus ad Spartanos spectantibus) dehinc verba facere supersedebo. Post σοὶ δὲ olim incisa erat oratio, perincommode, quasi ad σιγᾶν referretur ille dativus pronominis: comma istud merito Schaeferus abiecit. S.

CAP. CV. 1 seq. ἐς γίλωτά τι ἐπέψατο) Pro agente verbi forma stat Gronovius, mediā damnatā. Possem eadem concedere in partes, modo τὸ πρᾶγμα, aut quid eiusce modi, adesset. In Thucydide VI. 35. Syracusiorum nonnulli ἐς γίλωτα ἔτρεπον τὸ πρᾶγμα. Aristophanes, quem ibi antestatus est Abreschius, in Vesp. vs. 1235. κατ' ἐς γίλων τὸ πρᾶγμα ἐτρέψας. Nihil hic simile: versus in risum rex est, sive, semet vertit, ἐπέψατο. [At quid tandem obstat quo minus ἐτρέψε ταῦτα ex proximis intelligamus?] Ὀργὴν ποιεῖσθαι, eiusdem [Abreschii] indicio, Thucydides I. 92. WESS.

4. ἐν τῷ Δορίσκῳ τοῦτῳ) Praestat τοῦτον. Nam τοῦτῳ ad c. 59. ubi de Dorisco, referre non ausim. Τοῦτον αἶτ, quippe eum hominem distinctius descripturus. WESS. — At pronomē οὗτος adiciere eodem modo eis nominibus Herodotus adsuevit, quibus designantur res aut personae, de quibus antea ex professo verba fecerat. Itaque hac ipsā formulā, ἐν τῷ Δορίσκῳ τοῦτῳ, remittit lectorem ad eam narrationis partem, (c. 59.) unde digressus erat ad exponendam rationem, qua numerus initus est copiarum, et ad insignienda ducum nomina, qui vel universo exercitui, vel singulis populis agminibusque praefuerunt. S.

CAP. CVI. 2. τῷ μόνῳ Ξέρξης etc.) Veretur ne nimium sit, in tanto Megistanum numero, Gronovius; eritque sine dubio, si huic uni et soli ex Persis munera a rege missa putaverimus: pluribus enim quotannis dona dividebat, lib. I. 135. et lib. III. 160. Soli tamen Mascami ex omnibus praefectis, a se patreque Dario isthic [in Thracia] constitutis. WESS.

3. ὡς ἀριστιύοντι πάντων) Codicum Lectiones, quae prostant, ἀρίστη πάντων, et ἀρίστη ὄντι πάντων, sunt tantum interpretamenta phrasios Herodoteae ἀριστιύοντι πάντων, quae

Sophanes dicitur ἀριστεύσας Ἀθηναίων IX. 73. VALCK.

7. καὶ τῷ Ἑλλησπόντῳ παντ.) Quod habet Med., non displiceret, si darent et alii Codices, τοῦ Ἑλλησπόντου πανταχῇ. Praeter alia plurima, οὐδαμῶς πάσης τῆς Εὐρώπης legitur VII. 126. μηδαμοῦ sic adhibetur Platoni Leg. XII. p. 958. D. Περὶ τελευτήσαντας - - - ὅσα προσήκει τελείσθαι, τοὺς ἔξηκτας γίνεσθαι κυρίους Φράζοντας ἤκτας δ' εἶναι τῶν χωρίων, ὁπόσα μὲν ἔργασμα, μηδαμοῦ. Interserta litera Plato mendā poterit liberari, si scribatur: γίνεσθαι κυρίους Φράζιν' τὰς ἤκτας δ' εἶναι etc. vetat ex agro culto, eove qui coli possit, ullam partem sumi sepulcro, Cicero de Leg. II. 27. VALCK. — Veterem scripturam in contextu tenuerat Gronov. sed in Notis alteram commendavit. S.

11. ἰδυνάσθησαν ἔξελαι) Verbi forma Herodotea est lib. II. 19. et 43. Habet et Sophocles Oed. Tyr. vs. 1235. ὁ ἄλλος φέρειν, τάλας, Σὺ γ' ἰδυνάσθησαν εἰς τοσόνδ; WESS.

CAP. CVII. 3 seqq. εἰ μὴ Βόγην μόνον etc.) Bogen eiusque pervicax constantia a multis memoratur. Plutarch. in Cimon. p. 482. E. Βούτην, Pausanias lib. VIII. p. 614. Βοῆ, Polyaeus VII. 24. Βόργην (quae Nob. Palmerii observatio) adpellant; omnes corrupti, et hinc adiuvandi. Res ipsa anno Olymp. LXXVII, 3. apud Diodor. lib. XI. 60. usu venit. WESS. — Palmerius ad h. l. „Plutarchus, ait, in Cimonē (p. 482. E.) Βούτην vocat; Pausanias (VIII. p. 614, extr.) Βόη. Polyaeus (p. 655.) Βόργην.“ Factum memorabile, quo Bogen inclaruit, attigerunt Plutarch. et Polyaeus. Illum Plutarch. scribit, ἀπογνόντα τὰ πράγματα, τῇ πόλει πῦρ ἰνῆναι, καὶ συνδιαφθεῖραι μετὰ τῶν φίλων καὶ τῶν χρημάτων αὐτόν. Iuxta Herod. fecit illud Bogen, ὡς οὐδὲν ἔτι Φεββῆς ἦν ἐν τῷ τόλῃ: et in epigramm. apud Plutarch. et Aeschinem c. Ctesiph. p. 80. Persis dicuntur Athenienses ἰπ' Ἡϊόν, Στρυμόνος ἀμφὶ ῥοάς, Λιμόν τ' αἰθωνα κρυφόν τ' ἐπάγοντες Ἀρηα. Nostro de Boge narratis simillima exempla praebet vetus etiam historia plurima; Diodorus Sic. XVI. 45. XVII. 28. XVIII. 22. Phocensium ex desperatione rabies narrata Pausaniae X. [c. 1.] p. 800. Plutarcho T. II. p. 244. c. Polyaeo p. 821. Comparari poterit cum illa Abydenorum apud Livium XXXI. c. 17. Plura dabit Is. Casaubon. in Athen. XII. c. 7. [Animadv. T. VI. nuperae edit. p. 419 seq.] VALCK.

CAP. CVIII. 9. Μεσαμβρίη) Eiusdem nominis, sed alius situs *Mesambria*, Ponto in ultimis Thraciae finibus contermina lib. IV. 93. VI. 33. *Strymam*, ex *Heraclide* aut *Philostephano*, insulam *Harpocratio* perhibet, Thasiorum coloniam: quod non capio, si *Lissus* sive *Lissus* amnis *Mesambriam* et *Strymam* raserit et mediam utramque transierit: an insula contra urbem fuit posita eiusdem nominis? [Potuit fluvius in duos alveos esse divisus, quorum alter *Strymam* oppidum circumfluxerit.] Litis, qua de *Harpocratio*, Thasiorum et *Maronitarum* de *Strymae* possessione, meminit *Philippus* *Epist. ad Athenienses* apud *Demosthen.* p. 94. [Vol. I. ed. Reisk. p. 163.] WESS.

11. οὐκ ἀντίσχει) Quis recusaret Herodoteum? *Amnem* *Melanem* οὐκ ἀντισχόντα -- τὸ πλεον, ἀλλ' ἐκλεπόντα, memoravit c. 58. Sequetur *Apidanus*, οὐδὲ οὗτος ἀντίσχει c. 196. De *Scamandro* *Eustath.* οὐκ ἀντίσχει τὸ ὕδωρ, ad *Dionys.* vs. 538. Regio *Gallaica*, [lin. 13.] quae postea *Briantica*, non alia, iudicio *Glareani* et *Ortelii*, ac *Livii* XXXVIII. 41. *campus Priaticus*, sive *Prianticus*: nam *Priantae* sunt *Plinio* lib. IV. 11. *Hist. Nat.* et *Solino*, ad quem clar. *Salmasius* pag. 112. WESS.

11. οὐκ ἀντίσχει το τὸ ὕδωρ παρέχων) Recte, ni fallor, corrigit *Reiskius*: οὐκ ἀντίσχει τὸ ὕδωρ παρέχων τῇ Εἰρήνῃ στρατῷ. De *Apidano* VII. 196. οὐδὲ οὗτος ἀντίσχει εἰ μὴ Φλαύτως. Qua hic structura, eadem II. c. 157. *Azotus* diutissime πολιορκουμένη ἀντίσχει. *Potidaeatae* *Thucyd.* II. 70. οὐκ ἔτι ἰδύνατο πολιορκούμενοι ἀντίσχειν: idem esset, τῇ πολιορκίᾳ ἀντίσχειν, ut II. 50. In proximis *Brianticam* [lin. 13.] viri docti compararunt cum *Priatico* campo apud *Livium*, ubi iter describit exercitus *Romani*, a *Chersoneso* redeuntis per *Thraciam* maritimam, lib. XXXVIII. c. 41. VALCK.

[14. καὶ αὕτη Κικόνων. Conf. c. 59. 13. et cap. 110, 2. S.]

CAP. CIX. 6. Βιστωνίδα) *Steph. Byz.* de voce, τὰ θηλυκὸν, *Βιστωνίς* ἐκτίταται δι καὶ λέγεται *Βιστωνίς*: cuius observationem damnat *Berkelius*, *Βιστωνίδα* ob *Βιστωνίς* seq. capitis praefereus. Favent scripti libri, et *Ptolemaeus* *Geograph.* lib. III. 11. tum *Schol. Apollon. Rh.* II. 706. et *Strabo* VII. fin. quibus *Βιστωνίς* λήμνη. [cf. c. 110, 2.] *Amnem Nestum* [lin. 9.] solus *Arch. Mistor* vocat, non sine exemplo; nam-

que in nuntis ΜΕΣΤΟΣ et Mastis Plinii, Solini et Martiani, teste Salmastio ad Solin. p. 112. Verior Nesti titulus, rediturus c. 126. Pertinet huc Cl. Schurzfeldschii notatio ad Diodori Fragmenta T. II. p. 642. WESS.

15. Πίστυρος) Proxime adpropinquat ad Stephani Byz. Πίστυρον, ἐμπόριον Θράκης, sive potius, ut in Βίστυρος scribit, Πίστυρος. Vocabulum idem, Macedonum ore et sono tantum discrepans. Mox vir eruditus τὰς παραβλαπείας τε καὶ ὑπερβλάδας corripiebat, me iudice sine necessitate. WESS. — Corruptum esse nomen Πίστυρος, scriptumque oportuisse Τίστυρος suspicatus erat Larcher, provocans ad Antonini Itinerar. p. 321. et Plin. Hist. Nat. IV. xi. 18. tum ad Ptolem. et Procop. qui partim ad Plin. partim ad Antonin. a viris doctis citantur. S.

CAP. CXI. 5. νιφάρι) Scholion οὐκ χιόνι. In Poëta νιφάρις χιόνος, ἰντιλῶς dictae, quae νιφάρις aliis tantum, apud Eustath. ad Iliad. M'. p. 904, 58. [p. 865, 6. ed. Bas.] Oraculum Bacchi in Thraciae ora [lin. 6.] Euripides spectat Hecub. vs. 1267. ὁ Θρηξὶ μάντις ἵπτε Διόνυσος ταῖδε, ubi Critici illud circa Pangaeum aut Haemum locant, sibi in ceteris minime constantes. Aristoteles Θαυμ. p. 577. Ed. Erasm. in Bisaltis templum Bacchi spectabile habet. WESS.

7. Βησσοί) Soli Arch. Βησσοί, consensu Strabonis, Appiani, Ptolemaei que utenti. Dion Cassio Βησσοί lib. XLVII. p. 508. cum Cl. Reimari observatis; Hippocrati Βησσιαῖ, nisi fallat Galenus in Glossis, τῇ ἀπὸ Βησσῶν ἐν Θράκη. Anticeps itaque scriptio et electio. Non displicet ἡ χρέοντα antistes. Hesychius Χρέοντες, προφητεύοντες. WESS.

7 seq. Βησσοί δὲ τῶν Σατρίων εἰσὶ οἱ προφητεύοντες τοῦ Ἰσοῦ) E Satris Bessi dicuntur. Haec mirifice nuper a viro fuisse doctissimo conversa liquet ex actis Erudit. Lips. A. 1760. p. 221. [Locum istum Gronovius sic convertit: Ex Satris qui in illo templo vaticinantur, sunt Bessi; quam versionem intactam Wesselingius reliquit.] Satras, celsorum montium incolae, solos inter Thracas ad suam usque aetatem frui fluxerat libertate. Meminit Thucyd. II. 96. τῶν ὀρεινῶν Θρακῶν τῶν αὐτονόμων οἱ Διὶ καλεῖνται. Plinii Diobessos, gentem esse mixtam ex Diis et Bessis, Ortelius iam fuerat suspicatus. De Satris Herodotus, οὗτοι, αἱ, οἱ τοῦ Διονύσου τὸ μαντήιον εἰσὶ ἐκτεμνόμενοι: in quibus praecedenti vocem οἱ natam, atque ut inu-

tilem delendam censeo. Ex Satris Bessi quomodo dicuntur
 οἱ προφητεύοντες τοῦ ἱεροῦ, *templi prophetae*? an ut *antistites sa-*
cerorum sive templi? Mihi tamen, fateor, illud valde videtur
 insolens; sed insolita sectatur *Herodotus*; atque in illo-
 rum illud forte classem referre maluerint viri docti,
 quam corrigere, οἱ προφητεύοντες τοῦ θεοῦ, Dei, vel divinae
 mentis interpretes. Nusquam memini me legere προφητεύοντας
 ἱεροῦ, vel μαντεῖου, vel simile quid; saepenumero memo-
 rantur προφῆται τῶν θεῶν τῶν Μουσῶν τῆς ἀληθείας etc. Pa-
 ternae mentis interpretes, Διὸς προφῆτης ἱερὶ Ἀεξίας πατρός;
 secundum *Aeschyl.* *Eumen.* vs. 19. namque Ζεὺς ἱγναβίῃ
 Ἀεξία διαπλομάτα, ut idem alibi scripsit. Prope *Herodo-*
teum accederet illud Xythi in *Euripidis Ione* vs. 413. τίς
 προφητεύει θεοῦ; ad istam sic respondet quaestionem puer
 aedituus, ut Principes Delphorum, sorte lecti, Δελφῶν
 ἀριστοῖς, οὓς ἐκλήρωσεν πάρος, fuisse videantur οἱ προφητεύοντες
 τοῦ θεοῦ: ut hic inter Satras praestantissimi Bessi diceren-
 tur οἱ προφητεύοντες τοῦ θεοῦ, qui Dei nempe responsa, per
 mulierem, ut Delphis, edita fatidicam, interpretarentur. [et
 scripto consignata traderent consultantibus.] Οἱ τῶν Ἀμμωνίων
 προφῆται ubi habentur apud *Lucian.* *T. I.* p. 390. [Dial.
Mort. XIII. 1.] iudice *Hemsterhusio*, poterat forte non dete-
 rius scripsisse ὁ τῶν Ἀμμωνίων προφῆτης. conf. *Wesselingius* ad
Diod. *T. II.* p. 199. [ad lib. XVII. c. 51.] Quin Delphis
 etiam templi fuit antistes, eximie sic dictus *Livio XXIII.* xi.
 ὁ προφῆτης *Herodoto VIII.* 36. πάντες οἱ θεοὶ ἐξέλεπον τὴν πό-
 λιν, πλὴν ἐξήκοντα ἀνδρῶν, καὶ τοῦ προφῆτου - - ὃ οὐνομα ἦν
 Ἀσάματος, c. 37. Talis etiam praeter reliquos χαμαιῶνας in-
 signis honore fuit in Dodonaeo sacrario, quem *Θεοπρωτὸν*
ἄνδρα ἐν Δωδώνῃ vocat *Maximus Tyr.* XIV. 1. Hunc designa-
 tum suspicari in oraculis, quae *Demosthenes* nobis custo-
 divit in *Orat.* c. Mid. p. 332. [p. 531. ed. Reisk.] ista for-
 mula bis illic repetita, ὁ τοῦ Διὸς σμαλνι. Quod si com-
 mentum illud non placet, doctis multo minus forsan ad-
 probarem, quod mihi venit olim in mentem, scriptum
 ite primitus, οἱ προσητεύοντες τοῦ ἱεροῦ: ut Satrae oraculum
 knere, vel possidere, Bessi dicerentur templum tueri, sive
 rbus sacris administrandis esse praefecti. Elei προσητ-
 ροὶ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἱεροῦ dicuntur *Xenophonti* *Ἑλλ.* III.
 p. 288, 32. cui in eundem sensum προσητρίων frequenta-

tur; illine ortum προγραφή ex Mastis restitui debuerat Thucydidi II. [c. 80.] p. 149, 24.; quem enim alium in finem tanta cura Codices exiguntur scripti, nisi ut, in his saltem libris, depravata redintegrentur, aut certe sincera revocentur? VALCK. — Quidni vero τῶν Σατρίων αἰεὶ οἱ προφητεύοντες τοῦ ἱεροῦ, plane intelligerentur οἱ προφηταὶ ὄντες (scil. τοῦ Θεοῦ, vel τῶν χρησμῶν) ἐν τῷ τῶν Σατρίων ἱερῷ? aut οἱ τῶν Σατρίων προφηταὶ ἐν τούτῳ τῷ ἱερῷ? S.

CAP. CXII. 1. τὴν εἰρημίνην) χώραν, vocem hic necessariam, lectam Vallae, praebet Arch. [De vocab., quo commodè carere possumus, vide Var. Lect. et conf. c. 115, 3 seq.] Mox τείρεα τὰ Πιέρων, castella sunt Pierum, non muri. Proxima, [lin. 3.] τῶν καὶ ἐνὶ Φάργης ἐστὶ οὐνομα, sic recte Gronov. restituit ex coniectura Leopardi, uliorumque, quantumvis nihil ille diversae descriptionis ex membrana veteri enotasset Florentiae. Non, ut vulgabatur, sed legit in suo Codice Valla, τῶν καὶ ἐνὶ Νιφράγης, syllabā male repetitā. VALCK. — Laudo τῶν καὶ ἐνὶ Φάργης, nixum olim doctissimorum hominum coniecturis, nunc schedarum certa fide. WESS.

CAP. CXIII. 6. ἡ περὶ τὸ Πάγγαιον) Non plane alienum ἡ παρὰ τὸ Πάγγ. quemadmodum Steph. Byz. legit, ut regio monti Pangaeo accubans describatur. Obnituntur tamen omnes Codd. et Eustathius. Ἐκαλεῖτο Φυλλῆς Grammaticus ille scribere voluit, uti olim et nunc Herodotus. WESS. — De Boge (lin. 4. memorato) dictum est cap. 107. Quod apud Steph. Byz. παρὰ τὸ Πάγγ. legitur, librarii aut Editorum errori debetur: praepositioni παρά nullus, si quid video, hic locus est. S.

9. ἐς τὸν οἱ Μάγος etc.) In Strymonem, ad amnem placandum: tale ἀποσφάζουσι τοὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ ἄγρος lib. IV. 62. Simili ex superstitione Tiridates equum placando amni Euphrati adornavit in Taciti Ann. VI. 37. cui egregiam lucem hinc Casaubon. ad Strabon. XV. p. 1065. [ad p. 732. d. suae edit.] adpersit. WESS.

CAP. CXIV. 3. Scriptura ex Arch. edita, Ἐντὶ Ὀδοῖσι τῇσι Ἠδωνῶν, veritate commendatur. WESS. — Vide tamen Var. Lect. Eodem in loco deinde Amphipolis urbem in utraque Strymonis ripa fuisse conditam, quoniam aliunde, tum praesertim ex Thucyd. IV. 102. notum.

Quod hic adiicitur, ἐπορεύοντο κατὰ τοὺς γέφυρας, id parum commode vulgo iere ad pontes reddunt; sicut et Larcher, ils marcherent vers les ponts. Oportebat, per pontes fecerunt iter; quibus nimirum iam ante iungi Strymonem Xerxes iusserat, cap. 25 extr. S.

8. Περσικὸν δὲ τὸ ζῶντας κατορύσσειν) Fide Medic. cui paria duo alii faciunt, haec expunguntur. Quid tum vero continuo nexis fiet? an et illa eradenda? Non puto. Firmatur barbara superstitio facto Amestris, a Plutarcho Superst. p. 171. n. advocato, ubi duodecim τῷ ᾄδῃ regina defodit. Persicum autem fuisse, exempla Cambysis III. 35. et aliorum apud Brisson. Regn. Pers. II. p. 218. testificantur, tum Aristides T. II. p. 414. ἢ ζῶντις ἂν κατορύττεισθε περσικόν; an vivi more Persico defodiendi? Morem ipsum admirabili consecutione ab Abrahami exemplo filium primogenitum offerendi arcessit Th. Hyde Rel. Pers. c. 2.; processisse enim Persas ad offerendum quemvis filium aut hominem: idque non semper filium aut filiam comburendo, sed et defodiendo in terra aut demergendo in aquis. Haud vidi magis. WESS.

CAP. CXV. 6. Στάγειρον πᾶν Ἑλλάδα) Vicum in Dionis Chrysost. Or. XLVII. p. 525. A. τὰ δὲ Στάγειρα κώμη τῆς Ὀλυθίας ἦν, ex quodam contemptu. Στάγειρα numero multitudinis praefert Stephan., Στάγειρον agnoscens in Βίωσις. Plura Io. Nunnesius ad Aristotelis vitam, a se publicatam. WESS. — Paulo ante, in Ποσειδίου (ubi quispiam fortasse Ποσειδ. desideraverit) nil mutant libri. Conf. Etymolog. M. p. 684, 25. S.

CAP. CXVI. 2 seq. ξεινὴν τι ὁ Πέρσης -- προσέπει) ὁ Ξέρξης, ut Valla, legit Arch. Non Acanthiis ille praecepit, ut sibi ξίνα praeberent; sed, quos honore voluit dignari, ἐσθῆτι donavit Acanthios Μῆδικῃ, atque in amicorum iussit hospitumque numerum referri; id hic dicitur, ξεινὴν τοῖς Ἀκανθίοις προεῖπε: Abderitanis ξεινὴν συνήμενος, VIII. 120. De utroque more regis Barn. egit Brisson. de Regn. Pers. I. p. 127. 139. Proxima [lin. 4 seq.] ἐπαίνει τι, ὅτε καὶ τοὺς προθύμους ἰόντας εἰς τὸν πόλεμον, καὶ τὸ ἔργον ἀκούων πᾶσι γινόμενον: sic exhibent Arch. et Valla: vellem praeterea dedissent, ὅτε καὶ αὐτοὺς προθύμους. VALCK. — Vide Var. Lect. Formulā ξεινὴν προεῖπε, praesertim si cap. 119, 3. et c. 120, 9. contuleris, intelliges puto non id significari

quod ex Valckenarii sententia Wesselingius in latina versione posuit, Acanthiis ius hospitii obtulit; sed quod Valla posuerat, praecepit Acanthiis ut hospitalitatem exhiberent. Aliud est εἶναι τινι συνιθίσθαι, VIII. 120, 3. S.

CAP. CXVII. 4. μέγιστον ἰόντα Περσίων) Attigit Tzetzes Chil. I. vs. 918. Ὡς ἐκιστάτης ἦν σφοδρὸς Βουβάρης ὁ Σατράπης, καὶ Ἀρταχάσις τὸν αὐτῷ πεντάπυλος μεγίσθι. vid. Herod. VII. 21. Quatuor cubitorum apud Graecos iusta hominis censebatur statura. Ad Aristoph. Ran. vs. 1046. γυναικὸς καὶ τετραπύχης, Casaubonum [Not. ad Sueton. III. 68.] citant Küster. et Spanhemius. Modum excedebant πεντάπυχης: Olearius vid. in Philostr. Vit. Apoll. II. 4. Gigantum eadavera δεκαπύχη dicuntur inventa Pausan. I. [35.] p. 86 seq. qui de Scotussaeo Polydamante, ut mortalium post heroas maximae staturae, agit lib. VI. [c. 5.] p. 463. VALCK.

9. τῷ Ἀρταχάσῃ θύουσι) Tumulum Artachaeae, τὸν Ἀρταχάσιον καλούμενον τάφον, ad Acanthiorum isthmum locat Aelian. Animal. Hist. lib. XIII. 20. subdens, ἔνθα τοι καὶ ἡ τοῦ Παρσίου Φαίνεται διατομή, ἡ διαίτα μὲν τὸν Ἀθω, valde vitiosa. Is. Vossius ad Melam II. 2. manum illis medicam negare noluit, sed qua erroris reus Aelianus. Sana erunt ἔνθα τοι ἡ τοῦ Πέρσου, sic et Cl. Gronovius, Φαιν. διατομή, ἡ διαίτα τὸν Ἀθω. Cl. Valckenarii non discrepat opinatio ad c. 21. WESS.

CAP. CXVIII. 1 seq. Οἱ δὲ ὑποδύομενοι etc.) Haec ubi leguntur in Athen. IV. p. 146. A. in formas pleraque vulgares conversa, prostat ἐς πᾶν κακὸν ἀφίκοντο, pro ἐς πᾶν κακὸν ἀπικνύοντο. Utrumque dicebatur; et, omissa voce κακόν, vel κακοῦ, ἐς πᾶν ἐλθῖν, aut ἀφικέσθαι. Xenoph. Ἑλλ. VI. pag. 340. 13. ἐς πᾶν ἀφίκετο βασιλεὺς, in extremum Rex fuit adductus discrimen. Demosth. contr. Conon. p. 690, 22. οὐ -- Φαύλας λαβὼν πλοῦτας, ἀλλ' ἐς πᾶν ἐλθὼν διὰ τὴν ἔβριν καὶ τὴν ἀετλγίαν τὴν τούτων: aderat in scripto cod. supplementum, ἐς πᾶν κακὸν ἐλθὼν. Demosthenem imitatus Lacedaemonios ait Aristides ἐς πᾶν ἐλθῖν in Cimone, T. III. p. 257. ubi Schol. Ms. ἀπὸ τοῦ περὶ παντὸς κινδυνεύσαι --- λείπει δὲ κινδύνου. Plene loquitur Pausanias VII. pag. 552. ἀφικνύοντο ἐς πᾶν ὁ Μενελαιδῆς κινδύνου: et pag. 16., Πτολεμαῖος ἐς πᾶν ἀφικνύμενος κινδύνου: sic scribendum omisso articulo, quem

non admittit ista Pausaniae frequentata loquendi forma. VALCK. — Vitiosa erat scriptura in Athenaei loco cit. olim edita: duo codices longe omnium probatissimi, quibus in nupera editione uti nobis licuit, ἐς πᾶν κακὸν δεῖν, prorsus uti in Herodoteis legitur libris. Vide Animadvers. in Athen. T. II. p. 479. S.

4 seqq. οὐκ οὐ θεοῖσι ὑπὲρ τῶν etc.) In his explicandis et vertendis errabatur. Publice a Thasiis Antipater, Orgis filius, lectus fuit, ut impensas pro suis in continente urbibus in coenam faceret; quarum e rationibus apparuit, insumta fuisse quadringenta argenti talenta; haec sunt τὰ δαπάνη ἀργυρίων τετρακισμύνα, uti bene Cl. Pauw et Abresch. Hoc volunt Athenaei verba, οὐκ οὐ θεοῖσι --- Ἀντίπατρος τῶν ἀστών (δόκιμος) ἀνὴρ ἰδομένησι: ubi [vel, quandoquidem] pro Thasiis --- Antipater, vir inter cives probatus, expendit. Non itaque suo Antipater, sed publico civitatis nomine illa erogavit talenta. Factitarunt idem aliis in urbibus ad eam rem designati, sive οἱ ἐπιστάται ἀπιδόκυσαν τὸν λόγον, expensi tabulas exhibuerunt. Antipater autem, τῶν ἀστών ἀνὴρ δόκιμος in Aldo et ex recta Pavii sententia; male enim comma post se ostentabat. Quae adduntur ad praeclari viri laudes, [ὁμοῖα τῷ μέλει] illustrata dedimus lib. II. 57. WESS.

6. ἀραιρημένους τῶν ἀστών) Ex civibus ille quidem erat electus; neque tamen ista, sed haec iungenda sunt, τῶν ἀστών ἀνὴρ δόκιμος ὁμοῖα τῷ μέλει, ut c. 141., τῶν Ἀθησίων ἀνὴρ δόκ. ὁ. τ. μ., quam Bossio non satis intellectam formulam explicuit Hemsterhusius. [Perperam h. l. olim post ἀραιρ. τῶν ἀστών incisa erat oratio.] A civibus erat Antipater ἡραμένος, electus, ad huius rei procurationem; non enim haec ἀρχή, sed erat ἐπιμέλει τις καὶ διακοίνα: quae distinguuntur ab Aeschine contr. Ctesiph. p. 55, 34. Pro more itaque postea τὸν λόγον ἀπιδόκει τῶν δαπανημάτων, vel ἀπιδόκει. Secundum Herod. in coenam 400. talenta, pro lato expensi codice, demonstravit insumta, ἀπιδόκει --- τετρακισμύνα, id est διδαπανημένα: atque adeo tantum pecuniae ex aerario ἰδαπάνησι, quod in his enarrandis usurpat Athenaeus; qui recte alibi [lib. II. cap. 12. nuperae edit.] τελὸν, αἰτ, τὸ δαπανᾶν καὶ πολυτελεῖς, οἱ πολλὰ ἀναλίσκοντες καὶ εὐτελεῖς, οἱ ὀλίγα. VALCK.

CAP. CXIX. 7. κτήνα σιτεύεσκον) Ioniamus,

optime agnitus a Galeo, postulabat restitutum. Servat eundem in hac vicinia ἔχισκον πόνον, et οὕτω ἀπελαύνεσκον. Durat alibi; crebrior, si librariis placuisset, futurus. WESS. — Σιτίεσκον si forte prae buisset membrana Flor. ambizioso verborum tractu commendasset Gronovius: cur oblatum non recepit ex Arch. ? In Vallae Latinis relinqui non debebat cortibus: dederat is fortasse, pro ἐν τι οἰκήμασι καὶ λάκκοις, [lin. 9.] in cratibus et in vivariis. Oves textis cratibus claudebant; aves alebant in aviariis vel caveis, ἐν οἰκίσκοις: sic caveae multo frequentius vocantur quam οἰκήματα. ἐν οἰκίσκῳ forte scripserant Diodorus Sic. T. I. p. 603, 73. et Plutarch. T. II. p. 516. D. Ex marg. Steph. paulo post [lin. 11.] reciperem κρητῆρας ἐποιεῦντο Athenaeus IV. p. 146. B. ἐκπώματα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ καὶ κρητῆρας παρτίθεντο: his proxima [apud eundem Athen.] corrigenda sunt, ut coniecit Casaub. καὶ ταῦτα μὲν τὰ τοῦ δίσκου· εἰ δὲ εἰρήξῃς δις ἰσιτύετο, μεταλαμβάνων καὶ ἄριστον, ἀνάστατοι δὲ ἐγγυένεσαν αἱ πόλεις: quibus contraxit Herodoteum [cap. 120.] Abderitanis Megacreontis dictum. VALCK. — Equidem depravato aut defecto Athenaei loco aliam adferendam medicinam putavi. Apud eundem pro vitioso ἰσιτύετο, quod olim vulgabatur, recte ἰσιτέτο duo optimi codices dederunt. Postrema verba quae ex Athenaeo Valckenarius citavit, ex Nostri cap. 118, 3. mutuatus est Deipnosophista. S.

11. κρητῆρας ἐποιεῦντο) Valla [loco olim vulgati κρητῆρας] κρητῆρας habuit, non utique ex Codicum quorundam consensu spernendos. Vicina, [lin. 12.] interpunctione mutata in Arch. et Vind. πάντα μὲν ταῦτα τῷ τι βασ. praeter speciem nihil habent. Πάντα, superioribus nexa, reliqua mensae vasa itidem χρυσᾶ τι καὶ ἀργύρεα commonstrant. WESS.

CAP. CXX. 11. διατριβῆναι) Hesychii Διατριβῆναι, ἀπολίσθαι hoc fonte manavit. Alioqui blandiri ἐκτριβῆναι. Fragm. Paris. posset. Sophocles Oed. Tyr. vs. 435. σὺ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν κάκιστον ὅστις ἐκτριβῆσεται παρ. i. e. ἀπολίσταται, perdetur, ubi recte de verbi virtute scholiastes. Synesius lib. I. Provid. pag. 108. D. ὅλος γὰρ ἐκτριβῆσεται τὸ Σκυθικόν. Consequens ὁμοίως -- ἐπίπτεον [lin. 12.] Valla dedit ac si ὅμως foret, nactus plausum docti viri; cui meum iungerem, nisi ὁμοίως aptissime indicaret, et hos, etsi vehementer pressos, consimiliter imperata fecisse, uti

reliquae civitates. WESS. — Vide *Var. Lect.* ad lin. 12. Verbo *ἱκτρίβειν* notione τοῦ ἀπολλύνειν et διχθεῖν utitur Noster VI. 37, 9, et 86, 66. *Διακτρίβειν* eadem notione, licet caeteroquin nil obstat quo minus illo sic usum esse Herodotum credamus, vix ullibi, si unum hunc Nostri locum excipias, reperietur. Caeterum quantam apud Xerxem, splendide a se receptum, Abderitae gratiam inierint, memorat Noster lib. VIII. c. 120. S.

CAP. CXXI. 5. *συντομώτατον*) Hoc praestet, ἂν συντομώτερον, a Valla expressum, non adfirmo. Xerxis exercitusque iter apud Diodorum XI. 5. prorsus idem. WESS.

7. *τρεῖς μοῖρας* - - *δασάμενοι*) Ex Suida [A Suida] ut Herodoteum enotatum *ἰς τρεῖς μοῖρας*, etsi schedae taceant, pro legitimo fortasse aliis putabitur. Sic lib. II. 147. *ἰς δύοδεκα μοῖρας δασάμενοι Αἴγυπτον πᾶσαν*. WESS. — Vulgatam iure praefert Gronovius lectioni quam Suidas praebet in voc. *Δάσασθαι* *ἰς τρεῖς μοῖρας* - - *δασάμενος πάντα τὸν πρὶν στρατόν*. In istiusmodi locutionibus eleganter omitti praepositionem Casaub. docuit ad hunc Alexidis versum, *Τὸ δ' ἄλλο σάμα κατατιμῶν πολλοὺς κύβους*, apud Athen. VII. p. 524. c. [vid. Animadv. in Athen. T. IV. p. 429. nuperae edit.] quo L. Küster. usus est in *Aristoph. Eq. vs. 765*. Platonis e Timaeo, p. 35. n. ὅλον ἐν τούτῳ μοῖρας ὅσας προσῆκε διένειμαν, interpretatur Cicero: id ipsum in ea, quae decuit, membra partitus est: Chalcidius convertit, totum hoc unum divisit in partes competentes; nam sic scripsisse videtur. Hic sane subit mirari in Editionis suae margine scribentem H. Stephanum: *Legendum videtur ἰς μοῖρας*, quamvis nec apud Proclum extet haec praepositio: in adnotationibus in Platonem ista: *Deesse videtur praepositio εἰς*, - - et tamen alios inveniri scio huius scriptoris locos huic similes ubi non habetur. Ex istis locis hic est, in Critia p. 113. E. *τὴν νῆπεν τὴν Ἀτλαντίδα πᾶσαν διὰ μέρη κατανείμας*. Theocriteis eam in rem mallem abstinuissent viri docti. VALCK. — Vide Nostrum II. 147, 7. et IV. 148, 14. cum *Var. Lect.* ad utrumque locum: et facile persuasus eris, praepositionem apud Suidam e scholio esse adiectam. S.

15. *Σμερδομένης*) Restituetur idem hic nomen, quod supra c. 82. praebebant Codices: illic qui dicitur *Σμερδομένης*, cur hoc in loco filius Otanis vocaretur *Σμερδομένης*?

VALCK. — Ex *Var. Lect.* in cap. 82, 42, collata cum scriptura quam h. l. exhibent libri, abunde intelligitur Σμερδμήνια, non Σμερδόνια, nomen huius viri scripsisse Herodotum. Caeterum in *Var. Lect.* c. 82, 4. pro c. 122. repono c. 131 extr. et ibid. pag. 115. lin. 1. pro *Ald. Vind.* oportebat *Arch. Vind. S.*

CAP. CXXII. 3. διώρυχα --- διέχουσαν δι' ἐκ κέλπον) Nostrum suo more scripsisse suspicor διώρυχα --- ἐσέχουσαν etc. Semel alibi διέχουσαν posuerant librarii loco simillimo, IV. 42. διώρυχα --- τὴν ἐκ τοῦ Νάλου διέχουσαν ἐς τὸν Ἀράβιον κέλπον: ubi nunc legitur ex Codicibus ἔχουσαν. Διώρυχα satis commendabunt usus *Herodoti*, et ad *Thom. M.* in Διώρυξ adnotatio *Hemsterhusii*, sic minuta quoque tractantis, atque isthac arte inimitabili, ut semper *Leidensem Criticum* agnoscas. VALCK. — διώρυγα operarum error editionem *Gronov.* invaserat: διώρυχα tacite reposuit *Wess.* ut habent superiores editi scriptique libri omnes. In διέχουσαν hic nihil variant libri: et pro ἔχουσαν, quod lib. IV. c. 42, 10. a *Gronov.* ex *Med.* receptum tenuerat *Wess.* et post eum alii, equidem probis ex codicibus consulto διέχουσαν revocavi, probum verbum, et peraptum utrique loco. Verbum ἔχων, ut I. 180, 12. sic iam saepius alibi apud Nostrum ita positum vidimus, ut denotet dirigi, tendere versus aliquod extremum. Itaque compositum διέχεειν (quamvis alias longe etiam diversa notione usurpatum) percommode significare poterit pervenire, perlingere, pertinere usque ad illud ipsum extremum, quo tendebatur. *S.*

4 seq. Ἀσσά τι πέλις καὶ Πίλωρος καὶ Σίγγος καὶ Σάργος) Urbium nomina legitima dedit *Wessel.* *Herodotea Dissert.* pag. 121. VALCK. — Πίλωρος verum oppidi nomen, sicuti sequentis Σάργος. Utrumque apud *Steph. Byz.* In *priori Med. et Ask.* haesitant, a iusta scriptione, si iuventur, non alieni. Attigit urbem *Cl. Wasse* ad *Thucyd.* IV. 115., verum obscure. *WESS.* — Vide *Var. Lect.* In *Latina* vero versione nostra pro vitioso absumto candidus lector adsumto corriget. *S.*

6. ἔπλε ἀπείμηνος) Verbum ἀπείμηνος *Cl. Gronovius* explicat; mihi ἀπικόμενος plebeium non est, quippe *Herodoteum*. At gaudeat recente possessione. *WESS.* — ἀπεί-

μπος Gronovius, ad thema ἀφίμης (puto) referens, nauticum illud exprimere ait velis immittere habenas. Ego, sicut simplex ἔγω IX. 78, 3. ivit significat, sic ἀπύρτο abiit, profectus est, intellexi. S.

10. Σερμύλλην) Temerarium Maussaci, Οἰσύνην substituentis, coniecturam praeter Holstenium contudit H. Valsius ad Harpocrationem p. 125. Σερμύλλαν Ethniconographo; cives Σερμύλλιοι Thueydid. I. 65. WESS.

CAP. CXXIII. 3. ἐπὶ Καναστραίων ἄκρην) ἐπὶ Καναστραίων ἄκρην, ne soloeca maneret oratio, Palmerius voluit, Καναστραίων Arch. sufficit, sicuti in Thueydidis IV. 110. atque aliis: Καναστραίων divisio vocibus Cellarius Geogr. lib. II. 13. p. 1050. advocat ex Galei editione, qui operarum error, notatus a Cl. Wasse ad eum Attici Scriptoris locum. WESS. — Nescio an Καναστραίων absque ἄκρην habeat Arch. quod quidem ex Var. Lect. a Wess. relata haud adparet: sicco vero pede hunc locum praeteriit Galeus. Quidquid sit, nullo incommodo ad Καναστραίων per adpositionem adici ἄκρην potuerit. S.

6. Θεράμβω) Haec Θεράμβος Steph. Byz., unde Θεράμβος Vossius ad Scylac. p. 62. Ed. Gronov., plausibili suspitione. Quod si oppidi tamen nomen Θεράμβος, Θεράμβος, Θεράμβος pictum fuerit olim, quae Holstenii ad Ethniconographum doctrina, Θεράμβω ex Θεράμβω descendet. Quae sequitur Sane, [lin. 7.] alia est ac c. 22. WESS.

13. Σμύλλα, Αἰνία) Plerasque harum urbium Stephanus excerpit; qui quoque Κρουσις, μοῖρα τῆς Μυρδονίας ex Strabonis VII. [ubi tamen, quum defectus ille liber sub finem sit, verba ista hodie non reperiuntur:] ἀπὸ Κρουσιως, τοῦ Μυρδονος υἱοῦ. Hinc ansa Cl. Panw suspicandi, Κρουσάτη in Herodoto fuisse. Addere potuisset Κρουσίδα γῆν καλουμένην Thueydid. II. 97., et huius quidem tractus, tum maxime barbaros Crusaeos, βαρβάρους, Κρουσάτους καλουμένους, qui Palenon olim tenuerunt, apud Dionys. Antiq. Rom. I. pag. 39. Utunque coniectura, praesidio schedarum defecta, cesserit, regio Crossaea et Crusaea eadem, nec discrepat Theod. Ryckii (Dias. de Primis Ital. Colon. p. 443.) opinatio. WESS.

19. Σινδόν τι πόλιν) Uter melius, Herodotus an Stephanus, urbis nomen edat, dubium: nom enim apud alios

repperit; verissime Palmerius. Καλιότην [ibid.] πταίης Χα-
 λυβίην nuntupant: Suidae tamen Καλιότη πόλις. Diodoro
 XII. p. 578. Καλιότην, ubi alios excitavi. [Nil variant He-
 rodotei Codices hactenus excussi.] Ceterum regionem Bor-
 tidia, [lin. 21.] reversuram c. 127., Βοτριάην Thucydides I.
 65. et Diodorus XII. 47. scribunt. Herodoteum ex Βοτριάης,
 quod incolarum nomen, formatur: unde Antiochiaς Βο-
 τριάς; τοῦ Βοτριάου Διός, ab Alexandro Macedone constitutus,
 nomen vera doceat Libanius Antiochici pag. 548. b.; Βοτριά
 Βοτριά in Malalae Chronogr. p. 255., corrupte. WESS.

CAP. CXXII. 7. ἐν ποταμῷ Ἐχιδναίῳ) Quam
 cap. 127. tres Codices isto amnis in titulo conspiciunt, et
 Hypodorus, Ptolemaeo atque Etymologo Ἐχιδναίης aut Ἐχιδ-
 ναίης appetitur, Is. Vossio ad Scylac. p. 61., ut fluvius
 nomen sibi nomen reciperet, dedi, nec improbatum in
 puto. WESS.

CAP. CXXV. 6. θωμάζον δι τὸ αἶτιον) Frigide Non
 strum Aelianus laudat, ὅλην δὲ Ἡρόδοτος ἦδαι ἰστράζων θωμά-
 ζοντα καὶ ἐνδιόχον τὴν ἡδονὴν λεόντων θωμάζοντα.
 λέοντες illi occulta quadam naturae vi, ὅθεν καὶ ἀπὸ τῆς
 et fauce improba in camelos, quos ante non viderant, in-
 cident, mīrā-mē accidet, in hos ruisse solos, nullū ne-
 que homine neque iumento laesos. WESS.

CAP. CXXVI. 4. ὅ, τε δὲ Ἀβδηρί etc.) Aristotelem
 huc spectasse Hist. Anim. VIII. 28., p. 254. (ubi ἡ τῷ μὲν
 τὰ τὸ τοῦ τοῦ Ἀχελώου καὶ τοῦ Νέρου) monuit D. Petavius
 ad Theophr. Or. X. p. 746. A.; insuper ex Dione Chrysost.
 Or. XXX. pag. 269. c. adstruens, in Europa deinceps leo-
 num genus defecisse. Certe de Acarnania focuples testis
 est Agathion, questus in Philostrati Vit. Herod. c. 7. mā-
 gnū sibi fortunam negasse certamen, ἐπὶ μυχῷ Βορριά-
 ῶν; Ἀκαρνανίᾳ. Eidem rei Io. Brodaeus diligentem inpen-
 dit operam, Miscell. lib. VIII. 13., lectu oppido dignam.
 Deinceps ὁ ποταμὸς ἀπὸ τῆς (lin. 8.) scribatur, an ἔτι τοῦ
 ποταμοῦ, ad sententiam nil proderit, quamquam ultimo Scri-
 ptor delectatur libi VI. 5. alibique. WESS.

CAP. CXXVII. 10. ἐκ Κροτωναίων βίαν) Inserto ar-
 ticulo scribendum: ὁ δὲ Κροτωναίων βίαν Ἐχιδναίῳ μόνῳ οὐκ
 ἀλλὰ καὶ τῷ ἑταίρῳ προσέθηκε. Frequentius in talibus locu-
 tionibus usurpantur οὐκ αἰτίῳ, vel οὐκ ἀπὸ τῆς πο-
 τῆς ποταμοῦ.

utrumque legitur VII. 196., sed et *ὅν ἀντίχρησι* Herodotum est: vid. cap. 187. VALCK. — Articulum ante *ἡ* *Κρητ.* ignorant libri omnes: et haud magno incommodo abesse videtur, quum praesertim haud multo ante idem memoratus fuerit *fluvius*, c. 124, 7. S.

CAP. CXXVIII. 1. *ὄντα τὰ Θεσσαλικά*) Reddit sollemnis scriptura: semper *Θεσσαλίη*, *Θεσσαλῖος*, *Θεσσαλῖος* in Musis, *Thucydide* et veterum plerisque; quorum morem Cl. *Wasse* ad *Thucyd.* I. 20. docte exposuit. *Eustathiana* enim vocis pingendae consuetudo aliunde procedit, nec morabitur quemquam. WESS. — Capitis huius initium *Eustathius* attigit in *Iliad.* B'. p. 255. VALCK.

8. *ἡ Πηλεΐδου; παρὰ Γένον*) *Aldus* ita et *Masti*; etiam c. 131., editi vero c. 173. et 185. Bene *μυνοπτόμενοι* *τι* *Πηλεΐδαι* *Poëtae* *Iliad.* B'. 749. cogniti sunt; sed et solutae orationis usus, [caninam literam geminantis] atque ipsa gentis traditio apud *Eustath.* [p. 254, 12. ed. Bas.] ex *Stephano*, verum integriori, quam vulgo legitur. *Γένον* quoque maluerunt, non *Γόνον*, quomodo *Arch.* iterumque c. 173., eodem *Eustathio* ad *Iliad.* B'. p. 335, 39. auctore. WESS.

10 seq. *ἰσθῆς ἰς Σιδωνίην νῆα* etc.) Semper *Xerxes* *nauem* conscendisse dicitur *Sidoniam*, *ὅπως τὴν ἰσθμὸν τοιοῦτο πυνῆται*; sic recte scribit R. pro *τοῖ*. VALCK. — *ὅπως τὴν* (pro *ὅπως τοῖ*) scribi oportere, docti viri *Pavius* et *Reiskius* belle viderunt. WESS.

11. *ἀνιδεῖς σημήιον*) Haec voculam videntur requirere, qua nectantur cum antecedentibus: *ἀνιδεῖς δὲ σημήιον καὶ τοῖσι ἄλλοις ἀνάγειν*. VALCK. — Nempe, quum ante *ἰσθῆς* nonnisi nudo inciso distincta oratio esset, videbatur *ἰσθῆς* ad superius *ἰσθῆς* referri: adeoque deinde requirebatur coniunctiva particula, quam quidem post *ἀνιδεῖς* ignorant libri omnes. Recte *Schaeferus* ante *ἰσθῆς* paulo maiorem distinctionem, qualem et noster cod. F. agnoscit, posuit: atque ita commode procedit oratio; neque opus fuit *δὲ* particulā, quam post *ἰσθῆς* idem *Schaefer.* ex *Arch.* adacivit. *Asyndeton* amat *Scriptor* noster, qua magis animetur oratio: et credere fas est, coniunctionem illam in *Arch.* ex scholio (qualia multa ille *codex* habet) esse adiectam. S.

Herodot. T. VI. P. I.

A a

[15 seq. ἵππον εἰ τὸν ποταμὸν etc.) Quid spectans interrogaverit hoc Xerxes , cap. 130. declaratur. S.]

CAP. CXXIX. 1 seqq. Τὴν δὲ Θεσσαλίην λόγος ἐστὶ etc.) Strabo IX. p. 658. A. [p. 430. ed. Cas.] τὸ παλαιὸν καὶ ἐλνυόζετο, ὡς λόγος, τὸ πῆδιον' -- ὑπὸ δὲ σεισμῶν βήγματος γινόμενον, καὶ τὴν Ὀσσαν ἀποσχίζοντος ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου, διεξίπτεται αὐτὴ πρὸς θάλασσαν ὁ Πηνειός. Concinnunt ista Herodoteis, de quibus pauca quaedam excerpsit Eustath. in Iliad. B'. p. 255. [pag. 337. ed. Rom.] Herodoto quoque ἔργον εἴσε σισμῶν videbatur ἡ διάστας τῶν οὐρίων : et Thessaliam σισμῶν dicuntur ἀναπνύξαντες Philostrato Icon. II. pag. 835. f. qui picturam nobis exhibet p. 831. Neptuni ἡξέροντες τῇ τριάλῃ τὰ ὄρη : nam , quum Thessaliam scopulis inclusa teneret Peneo stagnante palus, et mersa negarent Arva coli, trifida Neptunus cuspidē montes Impulit adversos : tum forti saucius ictu Dissiluit gelido vertex Ossaes Olympo : Claudian. de Raptu Pr. II. vs. 179. Secundum alios discessit Olympo Hercules gravis Ossa manu ; et Diodor. Sic. IV. c. 18. Egisse hac de re videtur in libro nono Philippicorum Theopompus. VALCK. 14. τό, τι Πῆλιον οὖρος) Qui celebratissimum montem Πῆλιον dixerit, quaerere abnuo. Nostro Πῆλιον lib. IV. 179., Homero, Straboni, Virgilio, Horatio aliisque audit. Iustum porro habendum ἀποκλήσει, vice ἀποκλήσει Ionum ore tritissimi. WESS.

9 seqq. ὥστε ὧν ποταμῶν etc.) Series verborum, qualis Arch. et Ask., non displicet ; ἐξ αὐτὴν iniuriā Med. omittit ; si tamen vera omisso, nec conferentis oculi alibi posita praeterviderint. Quo fuerit id canque modo, ad sententiam requiruntur : illa redit ad superiora , [lin. 2.] ὥστε γε συγκαταληφέντι πάντοθεν etc. eaque illustrat. Pro quinque autem fluviis Scholiastes Apollonii quatuor annumerat, neglecto Onochono, tertium Πανισὸν adpellans. At idem in lib. IV. vs. 152. de omnibus, in alios lapsis nomenque pristinum ponentibus, τὸ δὲ αὐτὸ γίνεταί ἐπὶ Ὀνοχῶν, τοῦ κατὰ Θιτταλίαν, καὶ Παρμισσοῦ καὶ Σπερχιοῦ ὅταν γὰρ εἰς ταυτὸ συμβῇσιν πάντες, Σπερχιὸς καλεῖται : insulse profecto, nisi tu corruptissima atque hinc refigenda decernas. WESS.

11. Ἀπιδανῶ) Apidano forma reddi poterit Nostro consuetā Ἡπιδανῶ. [nempe sic VII. 196, 12.] De istis quinque nobilioribus Thessaliae fluviis minime proposita notan-

tur in *Critique du Diction. de M. La Martiniere* pag. 340 et seqq. VALCK.

25. Περσίδεσσα τῇ γῇ στίαν) Neptuni Ἐννοργαίου, Σεινίχθονες, γαίης κινητῆρες cognomina nemo non recordatur. Terrae motus, hiatus, fluminum et fretorum ἐκρήγματα Neptuno apud Diodor. XV. 49. et Ammian. XVII. 8. credula superstitio contribuit: hinc δοκῇ γάρ μοι τὸ ἔλκει τὸν Ἰσθμὸν Περσίδεσσαν δαίτῃαι, in Philostr. Vit. Herod. c. 6. Confer Icones Philostrati lib. II. 14., ubi pictura Neptuni, montes Thessaliae rumpentis. WESS.

CAP. CXXX. 5. ἀλλ' ἢδε αὖτη) Nisi viae duces exitum digito monstrarint, verius videbitur ἢδε αὖτῃ, nisi solus hic, de correctione Cl. Abresch. Diluc. Thucyd. pag. 605. Consequens, ex Homero propagatum, expressit Oppian. Halieut. II. vs. 121. Οὐρεσι τ' ἀμφωτέρωσι περιδρομοῖσσι φάνωτο. WESS.

13. ὑπόβρυχα γινέσθαι) Aldinum ὑπὸ βρυχία aptavit artissime Portus, ὑπόβρυχα coniectans, quo nihil ex Arch. melius. Poëta Odys. E. 319. Τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε παλὺν χέρον, i. e. ὑποβρύχιον. Veniat-ne id vocabuli ex ὑπόβρυχ, un ex ὑπόβρυχος, ab Eustath. disputatur p. 1538, 54.; [Od. p. 228, 41. ed. Bas.] mihi prior placet derivatio. WESS.

CAP. CXXXI. 5. οἱ μὲν, κενοὶ) Herodotea sunt ἰδόντες τὸν χῶρον κινόν, vacuum, lib. IX. 56., et χώματα χῶσι κινά, tumulos inanes, mssti ibid. c. 85. [et alibi passim.] Hesychius: Κινόν, κενόν. Dictioni respondet quodammodo Beatae Virginis, καὶ πλουτοῦντας ἐκκρίττω κενούς, Euang. Lucae 1, 53. WESS.

CAP. CXXXII. 2. Ἐνιῆνες hic et c. 185. in Αἰνιῆνες aut Αἰνιάντες, quomodo saepe aliis et Codd. quibusdam, converti necesse non est. Τῷ δ' Ἐνιῆνες ἵπαντο, Homerus Iliad. B. 749. WESS.

2 et seqq. Ἐνιῆνες, Περσέβοι) Huius utriusque populi sic mihi nomina scripsisse videtur Noster ad imitationem Homeri, cuius est in Ἰλ. B. 749. τῷ δ' Ἐνιῆνες ἵπαντο, μινεπτόλεμοί τε Περσέβοι. Codicum in talibus aut nulla aut certe perexigua est auctoritas. Ἐνιῆνες non veniet, opinor, in controversiam, quod in Herodoto legitimum agnoverunt Jos. Wasse in Thucyd. p. 349. et Io. Davis. ad Maz. Tyr. p. 604. [De Περσέβοις vel Πέρραιβοις vide ad c. 128, 8. nota-

ta.] Qui iuxta *Herodotum* petenti Xerxi terram et aquam dederunt novem Graeciae populi, iidem enumerantur *Diodoro Siculo* XI. cap. 3.; nam ibi, pro Ἀχαιοὶ τε καὶ Φθιώται, scribi facile posset, Ἀχαιοὶ οἱ καὶ Φθιώται, vel Ἀχαιοὶ οἱ Φθιώται, ut vocantur alii et hic *Herodoto*; nisi considerarentur alibi tanquam diversi: vid. *Clar. Wess.* loc. cit. et T. II. p. 65. Hae novem de duodecim fuere gentibus, quae Amphictyonum concilii fuerant ab antiquis temporibus participes: ex Ionico Doricoque genere praecipui stabant pro libertate Athenienses et Lacedaemonii. Inter XII. gentes, olim τῆς Ἀμφικτυονίας consortes, ex *Theopompo* memrantur *Harpeocrati* tanquam diversi Ἀχαιοὶ, Φθιώται: nisi et illic scribendum Ἀχαιοὶ οἱ Φθιώται, [aut nude Ἀχαιοὶ Φθιώται,] ut unius illinc gentis nomen exciderit, ut excidit nomen ex *Aeschine* de Falsa Leg. p. 43, 22. ubi inter nomina Ἴωνας et Πελοποννησῖες libenter ponerem Αἰωνίαν: pro Μελίης [apud eundem *Aeschinem*] scribendum Μελίης: Μελίης dixit in harum quoque gentium recensitione *Panem.* X. p. 815. et *Xenoph.* Ἑλλ. VI. p. 354, 34. hi plerique sunt Μελίης. [et Μελίης Nostro.] VALCK.

1. 6. πρὸς τὸν ἀσπράμενον) *Portus*: ἀσπράμενον praesens est, loco aoristi pr. medii ἀσπράμενος: quod ipsum accipere, viam munientibus membranis, cur pigremur? Ipse cap. 156. dabit Scriptor ἀσπράμενος τι πόλιμον αὐτῷ. WESS.

1. 6. αἰσῶν. τοῦ δὲ ὅρκου ὡς εἶχε) *Lurisiurandi formula*, quo se Graeci in Persarum fautores et studiosos obligarunt, in *Diodoro* XI. 3. leviter discrepat, ut ibi monitum. WESS.

1. 9. τῶν δὲ δεκατιῶν τῶν ἐν Διελφεῖσι θεῶν.) Secundum *Lycurgum* p. 158. et *Diodor.* Sicul. XI. c. 29., in eam sententiam iurarunt qui libertatem contra Persas tuebantur Graeci, antequam proelium inirent ad Plataeas; hoc autem temporis articulo eidem *Diodoro* lib. XI. c. 3. decreuisse narratur, τῶν μὲν ἐλευσθῆναι τῶν Ἑλλήνων ἰσχυμένους τὰ Περσῶν δεκατιῶν τοῖς θεοῖς, ἐπὶ τῷ πολέμῳ κρατήσασθαι. [conf. *Polyb.* IX. 39.] Hic decretum illud iureiurando traduntur adfirmasse: alterum iusiurandum, quod iurasse prohibentur ad Plataeas, *Theopompo* suspectum, illud non commemorat *Herodotus*. Huc pertinent incerti scriptoris verba apud *Suidam* in Δεκατιῶν, ubi scribendum, ἐὰν οὗς, pro ἐὰν οὗς. [At, quemadmodum h. l. apud Nostrium in]

ἡρώδης, sic et ibi apud Swidam ferendum id' esse videtur.] Quandoquidem hic Herodoto et Diodoro recensiti Graeciae populi, praeter Thebanos, plerique omnes coacti partes Persarum sunt sequuti, hoc iurando ceteri praesertim spectasse videntur Thebanos, ἰκοντὶ Μηδιστῶν. Xenophon' Ell. VI. [c. 3.] p. 347, 12., οἱ μὲν Ἀθηναῖοι οὕτως εἶχον τὴν γῆν, ὥς τὴν Θηβαίους, τὸ λεγόμενον, δεκατυθῆναι ἰσχύϊ: quae eadem paene leguntur p. 356, 14. [cap. 5. eiusdem libri] τὴν ἰσχύϊ, τὸ πάσαι λεγόμενον, δεκατυθῆναι Θηβαίους. Atque id ipsum alteram illam formulam magis etiam reddit suspectam, quod in illa iurasse perhibentur apud Lycurg. pag. 158, 5. τὰς τὰ τοῦ βαρβάρου προειρημέναις (πέλαις) ἀπάσαις δεκατυθῶν: quo spectat et Aristid. T. II. p. 82., et huius Schol. in Cod. Msto Clar. Burn. p. 131. et p. 299. ubi ἰδοῦσι, ἰδ-quit, τὰς πέλαις τὰς μηδιστῶν (imo μηδιστῶν) δεκατυθῶν ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι ἰσχύον ὑστερον καὶ Θιμιστοκλῆς: priori loco Scholiastes Δικατυθῶν interpretatur τὸ δικατον μέρος ἀνδρῶν. Budaeum sic miror in Herodoto verbum accepisse pro decimum quemque interficere. Romanis, ut notum est, decimari legiones dicebantur, resque Romanas tradentibus Graecis δεκατυθῆναι: [sic Dioni Cassio, locis in Reimari Indice citatis:] sed ab huius temporis Graecorum humanitate crudelitas ista prorsus abhorret. Recte τὰς πέλαις δεκατυθῶν apud Lycurg. H. Steph. interpretatur Thes. Ling. Gr. I. p. 937. τὰς τῶν πελαγῶν οὐσίας: et hic, ad solvendam Deo Delphico decimam adigere. VALCK. — In huius loci Herodotei mentionem incidens Creuzerus noster, Vir clarissimus, in Historicorum Graecorum antiquiss. Fragmentis pag. 178. monuit, collatis Xanthi Lydii verbis apud Strabon. lib. XII. p. 572. A. B. ed. Cas. cum alio Strabonis loco lib. VI. pag. 257. A. videri posse verbum δεκατυθῶν in isto Graecorum decreto ita accipiendum, ut ipsa hominum corpora Delphico deo fuerint destinata; puta, qui servituti fuissent addicendi ad opus faciendum in agris deo sacris; aut (quod in meam venerat cogitationem) deo in eam conditionem tradendi, ut ille, quid his fieri vellet, ediceret. Neque tamen omnino urget hanc interpretationem Vir eruditissimus; neque ego eam utique premendam censeo. S.

CAP. CXXXIII. 4 seq. οἱ μὲν αὐτῶν - ἔς τὸ Βασιλεῖον
Quod vix definiri posse videtur scriptori des Essais de Crit.

p. 63., quodque secisse suspicatur Spartanos, id Atheniensibus attribuendum vel ex *Herod.* liquet, et *Suida* in *Δῶδε* καὶ Ἀρ. Conf. *Briss.* Regn. Pers. III. p. 413. Apud *Herod.*, qui dixerat Ἀθηναίους καὶ Σπαρτιάτας, εἰ μὴ αὐτῶν sunt Athenienses, εἰ δὲ, Spartani: sic I. c. 56. et alibi: sed et in his saepe fuit peccatum. [Nec vero constanter, uti hoc quidem in loco, formula εἰ μὴ ad eos qui priores nominati sunt, et εἰ δὲ ad posteriores refertur: sed haud raro etiam optimi Scriptores vice versa utuntur.] Atheniensium erat τὸ βαράθρον: de quo *I. Meurs.* Att. Lect. I. c. 25. In barathrum morti damnatos saepe praecipitabant: εἰς τὸ βαράθρον ἐμβαλεῖν dixerunt *Alexis Athen.* VII. p. 303. A. *Plato Gorg.* p. 516. E. *Aristoph. Eq.* vs. 1359. ubi *Schol. B.* τόπος -- βαθύς ὄρου καὶ τοὺς Δαρίον πρέσβεις ἔβαλον: quos *Herodoto* dicuntur εἰς τὸ βαρ. ἐσβαλόντες. conf. *Thucyd.* II. 67. VALCK.

9. οὐκ ἔχω εἶπαι) In communi Atheniensium *Pausanias* adsentitur, privatim vero poenas *Miltiaden* inuisse, ἐν Ἀθήναις δὲ ἰδίᾳ τε καὶ ἐς ἐνὸς οἴκου ἀνδρὸς κατασκήψαι *Μιλτιάδου*, quoniam is civibus auctor fuerat, ut legati violarentur atque in barathrum devolverentur, lib. III. c. 12. WESS.

CAP. CXXXIV. 4. εἰσὶ δὲ καὶ ἀπόγονοι, Ταλθυβιάδαι) De *Talthybiadis* bene a *Gronovio* dicta non retracto; quam γέρας δέδονται [lin. 6.] ex scriptis matim. WESS. — Monuerat *Gronov.* non necessario requiri post ἀπόγονοι nomen *Ταλθυβίου*: quod illi quidem ultra concedimus, sed huiusmodi repetitionem nominum praesertim propriorum amare Scriptorem nostrum frequenter observavimus. S.

[5 seq. τοῖσι αἱ κερυκῆαι etc.) Conf. lib. VI. c. 60. S.]

7. καλλιερῆσαι θυμένεισι οὐκ ἰδύνατο) Interpretatione molliendum iudicabat *Clar. Abresch.* Diluc. *Thucyd.* p. 433. Ego corrigendum suspicor οὐκ ἐγίνετο. Hoc in ista saepe recurrente formula frequentatur; οὐκ ἰδύνατο, pro οὐ δυνατόν ἦν, nusquam, opinor, vir literatissimus legerat: semel tamen occurrit οὐ δύναται, sed valde diversa structura positum, apud *Herod.* IX. c. 44., Μαρδονίῳ τε καὶ τῇ στρατιῇ τὰ ὄψα γὰρ οὐ δύναται καταθύμια γενέσθαι: id est οὐ θέλει γενέσθαι, ut loquitur *Xenoph.* in fine lib. VI. Ἀναβ. ἐμοὶ μὲν οὐκ ἔβλεν γενέσθαι τὰ ἱερὰ: ubi paulo ante, θυμένῳ αὐτῷ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας οὐκ ἐγίνετο τὰ ἱερὰ, ut pag. 224, 35. et *EXA.* III. p. 283, 19. Quando hostiis caesis laeta erant exta,

ῥύσθαι καὶ καλλιερῆν, θυομένοις κατὰ τὰ ἱερὰ γίνεσθαι dicuntur, et simpliciter etiam τὰ ἱερὰ γίνεσθαι, quod apud eundem p. 234, 39. in Msto Cod. reddebatur τὰ ἱερὰ κατὰ εἶναι: apud Demosth. p. 775., γέγονε κατὰ - - τὰ ἱερὰ: et ἐκαλλιερῶ-μιν. vid. Clar. Io. Taylor in *Lys.* p. 32, 33. quique plurima collegit Des. Heraldus *Advers.* l. c. 5., Dukero citatus ad *Thucyd.* V. 54., ubi Lacedaemoniis τὰ διαβκτήρια θυομέ-νως οὐ προύχοντες: cap. 55. et 116. οὐκ ἐγίνετο. Hoc Herodota diceretur καλλιερῆσαι θυομένοις οὐκ ἐγίνετο, litare non po-terant, sive consulentibus Deos laeta non erant exta; extis enim inspectis Deorum mentem scrutari, sive τὸ μαντινέ-σθαι διὰ σπλάγχων, secundum Ammonium Θύεσθαι dicebant. VALCK. — Huc spectant quae commodissime a Schae-fero, Viro tam diligente, quam doctissimo, ad Bosii El-lips. Graec. p. 213. adnotata sunt. „Istud καλλιερῆσαι θυο-μένοις οὐκ ἰδύνατο non tentasset (inquit) Vir summus (Val-ckenarius,) si meminisset, καλλιερῆν sic absolute dictum in ipso Herodoto se passim legisse. καλλιερῆν θυομένων, sacrificanti laeta fiunt exta. Subaudias tu τὰ ἱερὰ. Plene Herodotus IX. 19. καλλιερῆσαντων: ὧν ἱερῶν, litato: ubi pulcre Wesselingius, exempla locutionis ellipticae excitans. “ — Nempe καλλι-ερῆσαι θυομένοις οὐκ ἰδύνατο idem valet ac κατὰ γίνεσθαι καὶ ἱερὰ θυομένοις οὐκ ἰδύνατο. conf. IX. 36, 5. Eadem notione etiam passivum verbum usurpatur, IX. 19, 8. ὡς σφι ἐκαλλιέρητο, i. e. ὡς κατὰ σφι τὰ ἱερὰ ἐγίνετο. S.

12. Σπειρίνης τε - - καὶ Βούλης) Magna utriusque in nomine discordia. Suidae in Βούλης dicitur legationis prin-ceps Σπέρης, et alibi illo in vocabulo, Plutarchoque Praec. Reipubl. Gerend. p. 815. E. Idem cod. Eton. edit cap. 137., indice Galen, et Valla, uti videtur. At in *Plut. Apophth.* Lacon. p. 235. F. Βούρης καὶ Σπέρτης: *Stob. Serm.* VII. p. 93. Βούλης καὶ Σπέρης. Quae ad Herodotea facili auxilio revo-cari possunt et debent. WESS. — Quod offertur ex Eton. codice, correctoris esse videtur, Σπέρης: Nostro dicitur eorum alter aliquoties Σπειρίνης. Σπέρης et Βούλης vocantur isti Spartiatae Luciano in *Demosth. Encom.* p. 513., *Plutar-cho* T. II. pag. 815. E. et bis apud *Suidam*; atque ad istam normam nomina redintegrandae sunt apud eundem *Plu-tarch.* T. II. p. 235. F. ubi Xerxi, virtutem Spartanorum miranti, eadem fere respondisse narrantur, quae nobis

ex *Sereni* scriptis *Stobaeus* exhibet, historiam eandem aliter enarrans p. 93. ex ignobili quodam *Theseo*. Haec pleraque ad manum fuere *P. Leopardo*: vid. Em. XIV, 18. VALCK. — In eundem *Sperchin* (sive *Herodoti Sperchiam*) lugubre carmen a Spartanis cantari solitum intellegebat *Toupius*, memoratum *Theocrito* Idyll. XV. 98. (vide *Wartoni Theocr.* T. II. p. 338.) Cui sententiae non ego quidem cum *Valekenario* (*Adnot. in Adonias.* p. 389.) illud opponam, quod de *Sperthia* eiusque collega, (ut qui salvi rediissent) non nisi *lacta* dici potuerint. Confici enim id carmen eo tempore potuerat, quo legati isti Spartani, ad certissimum (uti videbatur) supplicium aubeundum, cui se ipsi destinaverant, domo proficiscerentur. S.

CAP. CXXXV. 4. ὁ δὲ Ὑδάρνης) Prave in *Plutarch.* T. II. pag. 236. Ὑδάρνης. *Hydarnes* cognomen Persicum est, atque in Musis crebrum. Mox a *Mstis* oblatum *Ιστιά* [lin. 6.] blanditur. Ionicae sunt speciei, et *Herodoti*, *Ιστιά*, *Ιστιάριον*, et quidam *Ιστιά*; tamen *ὀνόματι παρθενίῳ τῷδε Ιστιάριον*; lib. V. 20. Porro *ἄλλοι λέγουν τὰδε Ἀρχ.* et aliorum, non abit a probato *ἴσθι λέγων. ἴσθες λέγων.* lib. I. 125. VI. 137. etc. WESS.

11. δὲ δόξα ἐστὶ γὰρ πρὸς αὐτοῦ) In hoc acquiesco, Codicum conspiratione bene munito. *Gronovius* enim libro *Flor. entian* nimium fidit. *Geminum* lib. IX. 47. *ἐστὶ τὸ δόξα ἐστὶ αὐτοῦ ἄλλοι*, siquidem praestantissimi esse existimamini. *Hydarnes* autem ex *Demareti*, Spartanorum regis, apud Persas gratiosi, et reliquis familiaris, colloquiis atque exemplo de *Lacedaemoniis* talia. WESS. — *Gronovius*, licet in codice *Med.* δὲ δόξα ἐστὶ reperisset, tamen e superioribus editis δὲ δόξα ἐστὶ in contextu tenuerat, in *Notis* vero ex interlineari eiusdem codicis notula δὲ δόξα ἐστὶ unice probavit, interpretatus futurum erit ut videamini. S.

Ibid. δὲ δόξα ἐστὶ γὰρ) Hic posuisssem sinceram et veram libri *Flor.* scriptionem, δὲ δόξα ἐστὶ γὰρ πρὸς αὐτοῦ ἄλλοι *ἀλλοι λέγουν*, ipsius enim indicio viri esse videmini virtute praestantes. Quorumdam verborum sic usurpari praeterita monuit iam *H. Steph.* App. de *Dial. Att.* p. 142 seq. Hoc ipsum eodem modo posuit *Herod.* IX. c. 47., *ἐστὶ τὸ δόξα ἐστὶ αὐτοῦ ἄλλοι*. VALCK. — Ab eodem themate *δοξάν* vel *δοξάν*, pro communi *δοξάν* vel *δοξάν*, est *δοξάν*, VIII. 124, 3. S.

CAP. CXXXVI. 5. οὐκ ἔφασαν, ὡς ἐν μὲν τοῖς ὅμοις
do vocalis saepe copulat negantes, neque hic spernerem
interiectam, οὐκ ἔφασαν οὐδ' ἀνέμουναι ὑπ' αὐτίαν ἐπὶ κεφαλῇ
ἐκείνων ταῦτα οὐδ' αὖ. Sed et vulgata sic accipi possunt, ut
cepit H. Steph. pro ἔφασαν οὐδ' ἀνέμουναι - - - ποιήσιν. Ὡς
ἐπὶ κεφαλῇ, praecipitem in caput dare, Ti. Hemst. attigit in
Lucian. p. 213., cui illud ἐπὶ κεφαλῇ valde frequentatur;
rarius adhibetur ἐπὶ τράχηλον ἀδελφῶν, et ἐπὶ στόμα: quod
illud T. I. p. 437. hoc, μὴ καὶ ἐπὶ στόμα ὄσῃ μὲν, forte re-
ponendum T. II. p. 490, 35. pro vulgatis μὴ καὶ ἐπὶ τράχηλον
μὲν, idem significans ac ἐπὶ κεφαλῇ. Homerea certe ἔκδοσις
ἐστὶν Ἡσίοδος - - ἐπὶ στόμα, vertit Virgilius, pronus voluitur in
caput: alibi Homero dicitur Κόρυμβος, unde Ἀντιφύλακος
ἐστὶν ὅτι lectum in Hom. 'Ιλ. α'. 579. Hesychius explicat
ἀντιφύλακος: ἐπὶ κεφαλῇ. ἐπὶ κεφαλῇ ὅστις est et Platonis de Rep.
VIII. p. 553. et Livius XXVII. 32. equus quum prolapsum per
caput regem effudisset. Similiter forte scripserat XXII. 8.,
consulem lapsum per caput effudit: proclivis fuit error syl-
laba repetita lapsu super caput scribentis, VALCK.
6. ἀπομαχίσαντο τοῦτο) τοῦτο Vind., suspicionibus Cl.
Pavii et Reiskii extusum, minime inprobum. [immo unde
probum.] Appian. Bell. Hispan. p. 523. [c. 89.] καὶ οὐ μὴν
αὐτοὺς ἀπομάχοντο: [iterum ib. c. 90.] et Mithridat. p. 875.
[cap. 78.] ἀπομαχόμενον αὐτοῦ τῶν Ἀμυνίων. Quos plura de
genere Cl. Davisius ad Maximi Tyrii Dissert. I. pag. 499.
Non desero tamen vulgatum, siquidem eius structura Hard-
inodens: talis sane Polyaei lib. VII. 6, 13. ἡ δὲ ἀπομαχία
τῷ Κρόνου ἀπομαχίῃ ταις τοῦ Κρόνου προσβολαῖς: talis
Herodiani VIII. 2. τῶν προσβολῶν ἀπομάχοντο. In ἀπομαχίῃ,
mortalibus neganda, paria Spartanis Callisthenes fecit
apud Arrian. Ἀναβ. IV. 11. et Conon in Cornel. Nepot. c. 3.
WESS. — Τοῦτο scribi malim; qua verbum usuturpi
structura docuerunt Davis. et Markland. ad Max. Tyr. I. 3.
VALCK. — Probatissimi quique scriptores graeci, et in
his diligens Herodotei styli aemulator Appianus, (nisi ab-
solute posito utuntur verbo ἀπομαχέσθαι, quomodo etiam
apud Nostrium I. 9, 2. ponitur,) aut cum nudo accusati-
vo casu illud construunt, aut cum πρὸς praepositione.
Apud Polyaeum l. c. Marklandus ad Maxim. Tyr. e mssis
puto codd. ταῖς - - προσβολαῖς, pro vulgato ταῖς προσβολαῖς et

tat. *Herodianus* norma, puto, non fuerit, ad quam *Herodoteum* exigemus sermonem. Simplex utique verbum *μίσχισθαι* cum dativo construi casu satis notum est omnibus. Vulgatum olim τούτῳ ita defendere conatus est *Reiskius*, ut intelligeret τούτῳ τῷ λόγῳ, qua cum se defendissent oratione. Sic et *Larcher*. S.]

[8. διὐτὶς αὐτοῖς λέγουσι ταῦτα] Videri poterat λέγουσι esse tertia persona pluralis, nisi pronomem αὐτοῖς adesset, indicans dativum illud esse participii a verbo ἔφη pendentem, quod *lin.* 13. consequitur; ubi, quoniam interiectis legatorum verbis interrupta est oratio, idem dativus λέγουσι, adiecta pro more Nostri δι particula, repetitur, prorsus sicuti cap. 141. *lin.* 11. col. *lin.* 7. Itaque, quo clarius adpareret orationis connexio, non debuerat hoc loco *lin.* 11. post τίσοντας maioris distinctionis signum poni, nec ibidem λέγουσι a maiuscula A littera incipi: sed in hunc modum ista rescripta velim, πωτὴν ἐκείνων τίσοντας; λέγουσι δι αὐτοῖς etc. S.]

13 seq. κείνους μὲν γὰρ συγχίαι ταῖς etc.) Legatorum ius, divino humanoque vallatum praesidio, Xerxes inter τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα recte ponit, admirabili *H. Grotii* solertia uberius firmatum lib. II. *Iur. B. et Pac.* cap. 18, 1. Persae autem generosum et vere regium facinus merito *Libanius* miratur, *Panegy.* in *Iulian.* p. 246. D., ubi haec, κέρκυς ἡδίκητο παρ' ὅλης πόλεως, ἐνκαταφρόνητοι τῷ Μάδῳ καὶ ἅμα τὴν ἀνδρίαν τῶν αὐτοῦς διδόντων ἡσχύνθη, ex scholio inserta, lenem orationis progressum conturbarunt, *Morellum*que in praecipitia egerunt. *WESS.* — Non immerito Xerxi videbantur *Lacedaemonii* ius gentium violasse, συγχίαι τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα, dum legatos suos contrucidassent: iuxta *Antiphontem* pag. 125., 26. ἔστις -- ἀνόμας τινα ἀπεκτείναι, ἀσιβαῖ μὲν περὶ τοὺς θεοὺς, συγχίαι δὲ τὰ νόμιμα τῶν ἀνθρώπων. Qui cadavera matris nolebant operimento tegi, Ἄνδρας βιαλοὺς dixit *Eurip.* *Suppl.* vs. 311., Νόμμάς τε πάσης συγχέοντας Ἑλλάδας. *VALCK.*

CAP. CXXXVII. 8 seq. πρὶν ἢ ἐξῆλθαι) Inprudens *H. Stephani* πρὶν ἢ ἐξῆλθον, priusquam discessissent, [quod ille in marg. ed. sec. proposuerat,] ferri nequit. *Gronovius* optime. Sic lib. VI. 108. Ἰσπίς μὲν δὲ ταύτῃ τὴν ὁδὸν συμβάλατο ἐξελθόντι; visum illud suam finem acceperisse. [Conf.

ad VI. 80, 8. notata.] Pravum quoque Codicum, cum prava distinctione, ἰσθίρειτο. En ex lib. V. 58. ὥσπερ καὶ τὸ δίκαιον ἰσθίρει. Atque haec quidem plana et certa. In causae explicatione et nexu plus difficultatis, cui Cl. de Pauw prompta opera ita medebatur: τὸ δίκαιον οὕτω ἰσθίρει, τὸ δὲ συμπεσιῖν ἐς παῖδας τῶν ἀνδρῶν: iustissima de causa factam est, ut ea incideret in filios eorum, qui etc. Quae lenia sanequam et speciosa sunt. Sed tum τὸ δίκαιον οὕτω ἰσθίρει sequentibus amicè aptum erit, quod procedere posse ambigo. Ut paucis absolvam, productior verborum series suspensam fecit orationem: εἰ τὸ δὲ συμπεσιῖν ἐς τοὺς παῖδας τῶν ἀνδρῶν τοῦτίον, Νικόλαν καὶ Ἀνήριστον, τοῦτό μοι θιότατον ἐφαίνετο, si ita fuisset, haesitandi cessasset occasio. Nunc, pluribus interpositis, addi necessum [certe mori Scriptoris nostri contemporaneum] fuit, ὅλλον ὧν μοι ὅτι etc. WESS.

12. δὲ εἰλε ἀλιέας τοὺς ἐκ Τίρυνθος) Revocatum provocabulum [δὲ, pro quo olim ὧς editum erat,] laudatur merito. Cetera referebam Diss. Herodotae c. xi. p. 195. ad *Halienses*, oram Peloponnesi maritimam prope Hermionem habitantes, τοὺς ὀνομαζομένους Ἀλιεῖς in Diodori XI. 78. et *Thucyd.* I. 105. cum adnotatione Cl. Wasse. Et hos quidem τοὺς ἐκ Τίρυνθος, quoniam eius oppidi fuerunt coloni, auctoritate Ephori apud Stephanum in Ἀλιεῖς et Τίρυνς. Ad eosdem recta ducet Arch. Ἀλικας, modo Ἀλικεύς formes. Incoluerunt enim Ἀλικὴν, desertam Pausaniae aevo lib. III. 36. dictique etiam Ἀλικοί, teste eadem Stephanoque. Ob ista vertebam, qui *Halienses* ex *Tyrinthe* --- cepit. Consideravi deinceps, *Halienses* in ditione et solo fuisse Spartano, neque adeo *Aneristum* socios atque amicos voluisse intercipere: *Thucydidem* praeterea lib. II. 67. τοὺς τιμωροὺς τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν ξυμμάχων, qui Peloponnesi oram navibus onerariis, ὀλκάδαι, legebant, captos interemptosque ab *Aneristo* et consociatis, perhibere: inde haesitatio mihi. Habe ergo coniecturam, deinceps mihi cognitam, Cl. Corn. de Pauw, qua δὲ εἰλε --- ὀλκάδαι παρὰ πλάσαντας πλεῖν Ἀνδρίων, qui piscatores *Tirynthios* cepit, πλεῖν ὀλκάδαι Ἀνδρίων plena vectos. *Andrios* fuisse bello Peloponnesiaco, quod verissimum, Atheniensium socios, ξυμμάχους: eos autem a *Thucyde* Spartanorum atque *Aneristi* insidiis captos et contrucidatos tradi. Accedit, quod

illo neglexit, *Vallam* habuisse *κατακλόντας, navigantes*. Haec hactenus. Maiorem distinctionem post vocem *αὐτῶν* ex praescriptis non inmerito fixisse mihi videor. WESS. — Quos piscatores fuisse *Herodotus* scribit, eosdē fortasse mercatores fuisse contenderunt Athenienses. Forsan etiā primum quidem piscatores nonnullos, deinde vero etiā mercatores (ut quidem Athenienses praedicabant) interceptus homo ille occidit. S.

12 seqq. δὲ εἰς ἄλλας τοὺς ἐν Τηρ. etc.) Obscuram historiae particulam suo more *Pet. Wesseling.* illuminavit in *Diss. Herod.* p. 195. Ex *Arch.* Ἀλίας praebet *Galeus*. *Halienses* isti, Ἀλιῖς, dicebantur et Ἀλικοί: oppidum ipsum etiā Ἀλίκη secundum *Pausan.* II. p. 196. citatum *Is.* *Wassero* ad *Thuc.* p. 67. Sed de *Haliensibus* interceptis ab *Aneristo* nihil aliunde constat. *Thucydidi* praeterea lib. II. c. 67. narrantur Athenienses, interfectis *Lacedaemoniorum* legatis, *Aneristo*, *Nicolao*, *Stratodemō* (sic nomen scribendum videtur, *Στρατόδημος*, non *Πρακ.*) vindictam summam de iniuria, quam, gentium violato iure, priores intulerant *Lacedaemoniis*, τοὺς ἐκτόρους, οὓς ἔλαβον, Ἀθηναῖοι καὶ τῶν συμμάχων ἐν ὁλίγοις περὶ Πάλοπόννησον πλοῦτας ἀποκτείναντες. Sed, huc si spectat *Herodotus*, quomodo quæso mors legatorum divina potius quam humana videri poterat vindicta? *Negaverat*—ne forsā, quod *Nostris* ex *Editis* potius videtur? Parentum quidem et maiorum delicta puniri credebantur in posteris; sed isthac in parte nihil fecerant illaudabile *Sperthies* et *Bulis*, cur filiorum mors homini superstitioso (nam talis fuit *Herodotus*;) videretur. Δίων πρῆγμα ἐκ τῆς μῆνης. Praeter ceteros legatos, *Corinthius* etiā *Aristeus* idem fatum *Athenis* subierat. Tandem mirarer equidem cur sic ista [*lin.* 6 seq.] scriberet *Noster*: τοῦτό μοι ἐν τοῖσι θιότατον φαίνεται γινίσθαι. 'Eν τοῖσι, quibus tandem? Fac scriptum antiquitus: τοῦτο μὲν θιόν γι ἐν φαίνεται γινίσθαι: et paulo post, [*lin.* 13 seq.] δὲ ἄλλοι ἐν μοι οὗτοι θιόν οὐκ ἐγένετο τὸ πρῆγμα ἐκ τῆς μῆνης: sic si scriberentur alicubi, forent intellectu facillima. VALCK. — Mirum vero doctissimi Viri inventum: quod semel atque iterum disertissime adfirmat *Herodotus*, id eum praecise negantem fingere; et id quidem nulla prorsus eum specie veri. Quo magis *Larcherum* etiā mirefili;

irane commentum cupide amplectentem. Idem *Larcherus* illud etiam, premit a *Valckenario* constanti librorum scripturae oppositum, quaerente „in τοῖς, quibus tandem?“ Pulcre tamen noverat uterque Vir doctissimus, in τοῖς θυλάτοις valere in τοῖς θυλάτοις (i. e. θυλάτος) γινούσιν. Sed piumrum ita praecellentissimam etiam mentis aciem praestringere valet praecudicato opinio animo insidens. *Herodoti* sententia, quam rectissime *Schulzius* perspexit, haec est: Talthybiū ira ob violatos praecones merito incumbere in Spartanos, donec effectum sortita esset, debuit. Itaque, quum duo legati, qui illius criminis culpam luendam id se susceperant, salvi sospitesque domum redierint, hoc mihi, inquit, maxime divinitus accidisse videtur, quod tamen filii eorumdem, longo quidem post tempore, sub capite poenas illius criminis Talthybio dederint. S.

16. παραθέντες δὲ ὑπὸ Σιτάλει (Proditos in Thracia legatos scribit Herodotus a Sitalce, Teris filio et ab Abderitano Nymphodoro. Secundum *Thucyd.* II. 29. initio belli Peloponnesiaci conciliaverant Athenienses sibi Nymphodorum τὸν Πύθων, ἄνδρα Ἀβδηρίτην (οὗ εἶχε τὴν ἀδελφὴν Σιτάλειος) θυλάτοις παρ' αὐτῷ μέγα: opera Nymphodori filius Sitalcis Atheniensis factus iuxta *Thucyd.* II. c. 67. legatos prodidit Atheniensibus. VALCK.

21. πολλοὶ ἔτισι ὑπὲρ ἡμέτερον ἔγινετο) Anno Olymp. LXXXVII: tertio: itaque annis post Xerxis in Graecos expeditionem quinquaginta duobus. Temporis ratio ex *Thucydide*, miserabilem eorum hominum casum lib. II. 67. describente, extra dubium. WESS.

CAP. CXXXIX. 1. Ἐκείντα ἀναγκάσει ἐκίγναι) Qui imitari voluit *Plutarchus*, dictum non expressit bene, ταῦτα κατὰ τὸν Ἡρόδοτον ἐκίγναι γινώσκων αὐτῶν. Tom. II. p. 1098. A. Tu vide superius c. 96. [Mox lin. 4.] Εἰ Ἀθηναίων etc. addicentibus schedis prudens Gronovii solertia iustissime integravit. WESS.

10. πολλοὶ τυχίαν κισθῶντες) Elegans figura; qua nescio quis apud *Eustath.* *Iliad.* p. 379, 20. [p. 287, 16. ed. Bas.] moenia, τὴν τυχὴν, ἡμέτερον πόλιν, vestem dixit urbis. Fortasse Nostri, animo obversabatur *Homero*, ἢ τί τι ἡν ἡδὲ Ἀχαιοὶ ἐπεὶ χεῖρ' αἰα κακῶν ἔργα, quo lapidibus indui, sive operiri potius, dignum significavit, *Iliad.* T. v. 57. Mox *Med.* in

ἀνάγκης [lin. 12. pro ἀναγκάκης,] Ionicam speciem pessumdat. WESS.

10. τειχίων κιβῶνες) Hinc, opinor, ἔλαβεν ἀφορμὴν ἀστειῶν λόγου καὶ ὁ ἐπὶ τὸ τείχος Ἰμάτιον πόλεως, potius quam ex Homérico, Λαῖνον ἔσσο χιτῶνα, quo cum rectius contulisset Xenophonteum Ἐπίστας γῆν Eustathius in Ἰλ. γ'. p. 287, 16. Dixerat autem Demades τὸ τείχος Ἐσθῆτα τῆς πόλεως. Athenaeo teste III. p. 99. D. Dudum ante Gronov. in proximis [lin. 11.] scribi potuerat προδοθέντες ἀν' Ἀσπεδομόνιοι, ex Valla, Arch. et Plutarch. de Herod. Malign. p. 864. A. cui haec, vere in laudem Atheniensium ab historico scripta, non adeo dixisse videtur Herod. εἰς τὸν Ἀθηναίων ἔπαινον, ἀλλ' Ἀθηναίους ἔπαινων ἵνα κακῶς εἴπῃ τοὺς ἄλλους ἅπαντας. Ista si ratio valet, nullus est historicus, quin accusari possit malevolentiae. In his rectius quam vulgatur legisse videtur Plutarch. ἀπειδεξάμενοι ἔργα μεγάλα ἀπίδατον γυναικῶς. VALCK. — Vide Var. Lect. lin. 15. S.

22. σωτῆρας γινίσθαι τῆς Ἑλλάδος) Praeclara Atheniensium laus, ex praemissis leniter desfluens, sed invidiosa, Plutarchoque ingrata. Lesbos Protrept. p. 174., expositis Atheniensium ad Artemisium, Salaminem, Plataeas egregiis facinoribus, ὥστε εἰς τὸδε ἡμέρας σωτῆρας τῆς Ἑλλάδος ὀνομάζεσθαι, subdit, haec aut spectans, aut popularium iactantiae velificatus. WESS.

23. οὐκ ἂν ἀμαρτάνοι τ' ἀληθείς.) Omnino corrigendum puto τ' ἀληθεύς. Ut ψευδῆναι τ' ἀληθεύς, sic dicitur ἀμαρτάνειν τ' ἀληθεύς. Lucian. de Hist. scrib. §. 9. ὁρᾷς ὅσον τ' ἀληθεύς ἡμαρτήκασι: atque istum casum constans poscit usus verbi etiam apud Herod. IX. c. 52. ἀμαρτῶν τοῦ χρηστηρίου: c. 78. γνώμης ἡμαρτήκας χρηστή. Antipho p. 138, 17. ἡμαρτε (vulgatur ἡμαρται) τῆς ὑμετέρας γνώμης: eiusdem est p. 154, 40. ἂν ψευδῆται τ' ἀληθεύς. Incertus scriptor apud Suidam in Ἐφίει: πᾶσιν, ὡς ἐπίβιτο τούτων ἡμάρτανεν οὐδινός. VALCK. — Reiskius οὐκ ἂν ἀμαρτάνοι τοῦ ἀληθεύς scite fingeat. At quid si λόγων repetendum Scriptor desideraverit? WESS. — Potuerat etiam κατὰ τὸ ἀληθές intelligere. Quidquid sit, in consensione librorum nihil tale debuit ab Editore mutari. S.

25. τοῦτο τὸ Ἑλληνικόν) Scribi malim εὐτω τὸ Ἑλληνικὸν πᾶν τὸ λοιπὸν, ὅσον μὴ ἐμῆδισι, αὐτοὶ οὗτοι ἔσαν οἱ ἐπιχειρήμα-

της, καὶ βασιλῆα μετὰ γὰρ θεοὺς ἀνωσάμενοι. Postremum [lin. 27.] tuetur Clar. Io. Taylor ad *Lysiae* Or. II. p. 41. Sed istam laudationem Funebrem *Lysiae* esse iudico, ut *Demosthenis*, quae huius nomen praefert: utraque defleat ab ista simplicitate nativa, et sophistae debetur. VALCK. — At in eiusmodi panegyrica quid aliud magnopere vel a consummatissimo exspectes oratore, nisi sophisticam aliquam orationem ad ostentationem comparatam? Quod *εὖτε* pro *τοῦτο* maluit Vir doctus, et ego hoc malim. Sed vide ne idem *τοῦτο* valeat, scil. κατὰ τοῦτο intelligendum. S.

27. ἀνωσάμενοι) H. Stephani ἀνωσάμενοι [in Recens. Vocum Herodotearum ab illo propositum] scripti Codices respuunt, sperniturque a Cl. Taylor ad *Lysiae* Ἑπτάθ. p. 41. ob lib. VIII. 109. ἡθὺς τοσούτον ἀνθρώπων ἀνωσάμενοι. Ea memini disputationibus vexari, sed animum nunc non percellentibus. WESS.

28 seq. οὐδ' σφας χρηστήρια) Neque Athenienses ad Graciam deserendam inducere potuerunt χρηστήρια φοβερὰ ἐλθόντα ἐκ Δελφῶν, καὶ ἐς δῆμα βαλόντα, quantumvis terrorem incuterent. Voculam καὶ si illic Codices omitterent, significaretur, quae aliis terrorem inderent oracula, non tamen Atheniensibus illa metum incussisse. VALCK.

CAP. CXL. 4. Ἀριστονίκη) Eadem ac Ἀριστονίκα videtur, quae et Sibylla aliis διὰ μέτρων θεμιστικῶν, carminibus vaticinatae fuerunt, in *Plut.* De Pyth. Oracul. p. 406. v. Τρεῖς tamen Chiliad. IX. 812. responsum illud *Bacidi* vati tribuit, errans longe. Initium Ὡ μίλοι Cl. Ruhnkenius ad *Timaei* Lex. p. 198. [p. 279. ed. sec.] illustrat. WESS.

5 seqq. Ὡ μίλοι, τί κἀθησθι etc.) De his duodecim, octo versus paulo aliter scriptos *Oenomaus* praebet *Eusebii*, *Præp. Ev.* lib. V. [c. 24.] p. 216. Octavum et duo paene sequentes *Clem. Alex. Strom.* V. p. 728. subiectos primis duobus oraculi secundi. Quod versu dat *Eusebius* primo, πόλον φύγι' ἔσχατα γαίης, correctoris esse videtur, quem offenderit variatio numeri. Tentabat *Reisk.* ληπὼν φύγ' ἐς ἔσχατα γαίης: sic Latinum *fuge, φύγι*, Deus iam adhibuerit Delphicus! Sincerum non debbat incrustari: ληπὼν, φύγι' ἔσχατα γαίης, δαίματα etc. [subintellecta ad φύγι vocola ἐς.] In sexto versu vulgatum, Συριγανίς ἄρμα, firmat *Eusebius*: Ἀσπ-

γὰρ legisse Vallam, eius monstrant Latina, sic primum forte scripta: Et Mars acer equis urgens Asiae gens currum. Mars quidem Asiagenes dici potuit, ut L. Scipio Asiagenes, de quo vir magnus I. F. Gronovius egit: Ismenias Thebagenes Varonis apud Nonium p. 172. Ὀνηβαγινῆς. Ἀσιαγενῆς dixit Athen. XII. p. 550. F. et ὄνομα Ἀσιαγενῆς, XIV. p. 653. A. VALCK.

10. Συμυγνῆς ἄσμα) An tenebris vera Aristonice involvit, currumque Syrium maluit prae Asiatico? Haud scio; quamquam mihi Ἀσιμυγνῆς arridet, notum vocabulum, Asiaticos indicans. L. Scipio Asiagenes, a Io. Fr. Gronovio egregie Livio XXXIX. 44. assertus, Obs. lib. IV. 25. et Ἰαμβούχοι Ἀσιαγενῆς Diodori XVII. 77. erunt pro testimonio: adde eiusdem scriptoris T. II. p. 604. Post pauca [lin. 13.] Ἰδῶντι περὺ μέγας ex Clem. Alex. ab Ionum sermone discessio: nem non faciunt. [Sed non utique ionicum loquendi morem sequi adsueverat Pythia.] De templis statuisque sudantibus, ac veteratorum hoc in genere fraudibus, ad Diodori XVII. 10. WESS. — Foedum rursus tyothetae sphalma indignabundus animadverto, quod verum istum nostro in exemplo vitiavit. οἱ ποὺ εὖν Ἰδῶντι scriptum oportebat. S.

[16. κακῶς δ' ἐκκιδνατὶ θυμὸν) Quamnam his verbis sententiam subiecerit Loxias deus, ipse dixerit. Mihi graeca ista aequae obscura ac Vallae latina, malis effundite mentem, quae quidem Schulzio video placuisse: nam et ille, postquam Larcheri gallica, *armez-vous de courage contre tant de maux*, explosit, similiter convertit, *effundite animum his malis*. Nam „tristissima (inquit) iis pronunciat deus, omnem spem salutis adimit.“ *Henr. Stephanus* Thes. T. III. p. 814. ait: „Fortasse iis verbis Pythia monet, ut dispiciant quo pacto possint occurrere malis imminetibus.“ Equidem, quum ἰνσπέρω proprie inspergo significet, de pulvere salutari cogitavi qui vulneribus solet inspergi, hariolatusque sum, hoc dixisse oraculum, *spargite animi robur super mala*, id est, prouti Larcherus interpretatus est, *his malis opponite animi robur*. S.]

CAP. CXXI. 2. προσάλλουσι δὲ σφίσι αὐτοὺς etc.) Laurentii Latina, quibus inter se agitantibus tam triste responsum, iniuria tolerabantur. Nil tale in προσάλλειν, quod Pavius et Abreschius perspexerunt, trito in periculis et abiectione animi. Euripides Rhés. vs. 183. χρεὶ δ' ἐκ' αἰῶνος πρ-

ἡ, ὅτι πρὸς βάλλων ἐν κύβοις δαίμονες. Mens consultorum et paene ominoso oraculo desperantium nunc in aperto. WESS. — Significare ista non potuerunt Graeca: quibus inter se agitantibus tam triste responsum. Mihi sententia potest videretur anxius, vel animum despondentibus, vel simile quidpiam; qualis sensus phrasi καταβάλλειν αὐτὸν nonnunquam adaptari potest: alii nos forte docebunt προβάλλειν αὐτὸν vel in istum sensum usurpari, vel in alium, qui hic narratis congruat. VALCK. — Perapta huic loco fore sententia, quam proposuit Wesselingius: modo iste verbi usus certa hiteretur auctoritate. At apud Euripidem quidem l. c. ἄνθρωπος προβάλλειν non est animum abicere, sed vitam obicere aleae fortunae, vitae periculo se obicere; quod affa καταβάλλειν. Nescio an προβάλλουσι αὐτοὺς significare possit humum sese prostraverunt; quod nimirum desperabundi tacite subinde adsueverunt. S.

15. Modis auctor fuit Timon, ramos ut oleae gestantes, supplices, Deum iterum adhiberent: in quibus ἄνθρωπος λαβόντες, pro ἄνθρωποι, habent Arch. et Valla. VALCK. — Omissa ὅμοια τῷ μάλιστα ab Arch. prave sunt. Vide Gronov. ad II. 57. WESS.

18 seqq. Οὐ δύναται Πάλλας etc.) Ore liberrimo totum exagitat oraculum Oenomaus Eusebii, Praesp. Ev. [V. 24.] p. 216, 217. Qui oraculi praeter illum fecere mentionem, prioribus versibus aliquot omissis, controversos praeteritis attigerunt: hos inter, singulas oraculi partes penscitate pertractavit homo superstitiosus explicuitque Aristides, in Apolog. pro Themistocle T. III. p. 346. et seqq. illuc orsus ὁ πάντες θεοὶ καὶ Τίχης Τειχογανί etc. In verum tertium [lin. 15.] conjecturam Reiskius proposuit, qua Iordanem iterum Poëtarum Deo contribuit poëtis inauditam, πλάσας [pro vulgato πλαστας]: in πλάσας syllaba longa fulcri non indigebat. Paulo quidem obscurius, quod primum erat instar adamantis futurum, dicitur ἀδάμαντι πλαστας. Sensum perspexit vir eruditus in Actis Lips. Ann. 1760. p. 222. VALCK.

15. ἀδάμαντι πλαστας) Fr. Vigetis in Eusebio vertebat; quod indomita cognovi ex virgine; Ἀδάμαντι Minervam ἀδάμαντον, cuius hic res agebatur, intelligens, pro oraculi tenebris non imprudenter. Malunt alii πλασταν, referent Herodot. T. VI. P. I.

dum ad ἴσος: videlicet *verbum tibi proponam; quod adamantium est*, et ad lapidis eius naturam accedit proxime. Certe ἀδάμαντι δίδεμνον, quale Dionysii Siculi imperium in Diodori XVI. 5. ferebatur, hoc est, *bene firmum et stabile decretum* Pallas canit. Conf. Perizon. et Kühn. ad Aeliani Var. VI. 12. Praeterque ceteros Rittershusium in Oppiani Cyneget. III. vs. 240. Congruit Homeri Iliad. A'. vs. 204. ἀλλ' ἴα τοι ἰσῶ, τὸδε καὶ τετελεσθαι οἶω, nuper provide cum hoc ab erudito viro Act. Lipsiens. 1760. p. 221. comparatum. WESS. — πλάσσαν probavit Larcher. in Notis ad h. l. σιδήσας Bothe ad Terent. p. 466. Ex librorum praescripto, quibuscum Eusebius consentit, teneri πλάσσας debet. Masculinum genus ad Apollinem referetur, qui hoc oraculum edens fingitur. Verbo activa notione posito, sententia erit *adamanti adpropinquare faciens hoc verbum*, i. e. *adamanti simile reddens, adamantis in modum illud firmans*. S.

18. Τριτογενεῖ) Vigerus Τριτογενεῖ maluit, κατὰ συνήθειαν pronuntiandum, nec Pass. scriptura abludit. Contra tamen Polyaeus, Theodoretus et Codd. plures veniunt, tumque Τριτογενῆς Minervae in Hesychio et Suida titulus. Notavit doctissimus Berglerus, versum a Tietze in Homerivita apud Lipsienses manu scripta, Τεῖχος Ἐρεχθίδας ξύλον δοῖν εὐρύσπα Ζεὺς, edi. WESS.

CAP. CXLII. 4. γνώμαι πολλαὶ καὶ ἄλλαι) Non improbabilis ordinatio verborum ἄλλαι καὶ πολλαὶ ἐγχετο in schedis. Αἰδοῖ συνεστηκυῖαι μάλιστα, [lin. 5.] maxime solidae, ex opinione Gronovii; aut maxime probabiles, quomodo Pavius; mihi contrariae et pugnautes, ob dicta lib. I. 208. videntur. WESS.

8. ἡ ῥα ἐπίφρακτο) Huius non meminerat loci Io. Meura. in Cecrop. c. 4.; Herodoti namque nititur auctoritate, quod illic tradunt Syrianus et Sopater: ille, οἱ μὲν, αἶτ, συμβουλεύουσιν ἔχειν τῆς ἀκροπόλεως ῥάχην γὰρ ἐπίφρακτο. Sopater arcem scribit κατὶ τοῖς τότε πυκνοῖς καταπετραγμένην: legerat, ita suspicor, in Glossario veteri, quod nobis tradit Pausan. II. [c. 32.] p. 188. Ῥάχους καλοῦσι Τριζήνιοι πᾶν ὅσον ἀκαρπεύθαις, κόττιον, καὶ φαυλίαν, καὶ ἀγριόλαιον. Ex Herod. sua quoque sumsit Aristid. in Themist. Tom. III. p. 307. οἱ μὲν πρεσβύται τῆς ἀκροπόλεως ἔχειν πᾶν ὅσον ἀκαρπεύθαις (εὐτὼ παρελθόν) πεφράχθαι γὰρ αὐτὴν ῥάχην τὸ ἀρχαῖον, καὶ τὸν χρησμένον εἰς τοῦτο

Θέριν. Schol. ms. ἀντὶ τοῦ τετυγίσθαι ῥάχης δὲ ἴσθιν εἶδος ἔχλου. Herodotea forma vocis ῥάχης in Gloss. Herod. Suidae, Hesychio redditur Θεργμός. VALCK. — De tono vocis vide Var. Lect. De interpretatione responsi in istam partem conf. lib. VIII. c. 51. S.

14. Ὡ θείη Σαλαμὶς) Caliginosam horum ambiguitatem Oenomaus perstrinxit egregie apud Euseb. Praep. Evang. Vi 24., Momusque Luciani Iov. Trag. c. 20. Dubia Pythiae more sunt, Persis acque ac Graecis, si eventus respondisset, damnosa. WESS.

CAP. CXLIII. 4 seq. Εἰ ἐς Ἀθηναίους εἶχε τὸ ἔπος εἰρημὸν ἰὸν κως) Refingunt ultima ἐπεὶ ὦν κως, revera, aut, pari notione, ἰὸν τως, Reiskius et Abreschius; quibus pro opera, qua uti non licet, magna gratia. Malim, Valla et scriptis monitoribus, τὸ πάθος εἰρημὸν, dicta calamitas, atque in structura εἶχε ἰὸν κως, quae, uti pulcerrime norunt, genio sermonis congruit. Proxime iunctum οὕτω ἡμῖν Arch. et Vindob. nihil Florentino, [in quo οὕτω μιν] viro Celeber. quodam modo satente, cedit. Libera proin electio. Themistocleam autem oraculi enodationem Plutarchus in Imperatoris Vit. p. 116. E. et post eum Polyaeus I. 30. praeclare a Piersono ad Aelium Herodianum [cum Moeride editum] p. 438. instauratus, commemoraverunt. WESS.

Ibid. Εἰ ἐς Ἀθηναίους εἶχε τὸ ἔπος) Τὸ πάθος praebent Valla, Arch. et Eton. Ubi vulgatur πάθος in Soph. Antig. vs. 73., vetus fuit in Scholiis custodita lectio ἔπος. Mox εἰρημὸν ἰὸν κως, ut Reiskio, mihi quoque videtur incommodum: ἰὸν τως, revera, non esset absurdum. si ἰὸν τως, si revera clades ista praedicta spectaret Athenienses, οὐκ ἂν οὕτω οἱ (sic Koenius corrigit pro μοι) δοκίμην ἡπίως χρησθῆναι: [et commode μιν dedere probati libri.] Sed Deum potius fuisse dicturum, Ὡ σχετλὴν Σαλαμὶς, ἀντὶ τοῦ θείη, sive Ὡ διδῆ. Similia leguntur apud Plutarch. in Themist. p. 116. E. et Polyaeus. I. c. 30. 1. ubi eleganter Piersonus emendat, καὶ ἡ νίκη τὴν ἐξήκωσεν ἐπιστάσασα. Themistocles enim, responsa secutus, Obruit Eoas classes, urbemque carinis Vexit, et arturas Medo subduxit Athenas: Claudian. de Mallii Theodori Cons. vs. 150. VALCK. — Non iuncta intelligi debent εἰρημὸν ἰὸν, sed naturalis verborum structura in hunc modum concipienda: si τὸ ἔπος εἰρημὸν εἶχε ἰὸν κως

ἰς Ἀθηναίους: et ἔιχε ἰὸν idem valebit ac ἔιχε ἰόντως. Vocab. παῖθος autem haud dubie e scholio innectum. S.

14. αἰρετώτερα εἶναι μᾶλλον) Neglectum in Codicibus quibusdam μᾶλλον mordicus teneo: offendit librarios intendendi vox comparatis addita, uti Thom. Magistrum et alios isto de grege. Nostri sunt, μᾶλλον ὀδυνώτερος, lib. I. 32, 26, κερδαλιώτερον μᾶλλον, IX. 7, 1., a Porto enotata: Aeschyli, μᾶλλον ἰνδικώτερος, in VII. c. Theb. vs. 679., ubi plura Abreschius. Mitto Budæum, Nansiumque in Paraphr. Nonni c. IV, 259., siquidem cumulatissime Wetstenius ad S. Pauli Epist. ad Philipp. c. I, 23. WESS.

CAP. CXLIV. 4. ἐν τῷ κοινῷ) Series hoc requirit, ἐν τῷ κοινῷ, in aerario; neque Reiskium fugit. Tale Thucydidis I. 80. οὔτε ἐν τῷ κοινῷ ἔχομεν: ubi bene Schol. ταυτίῳ δηλονότι. Laurium montem, [lin. 5.] in quo Atheniensium argenti fodinae, Λαύριον et Λαύριον scribi, ex aliis ad Thucyd. II. 55. Dukerus docuit, et Casaubonus in Strab. IX. pag. 612. [ad p. 399. suae edit.] hanc rem illustrans. WESS.

Ibid. τὰ ἐκ τῶν μετάλλων σφί προσηλθεῖ) Quum pecunia publica, quae ex metallis redibat, largitione magistratum quotannis interiret; ille persuasit populo, ut eâ pecuniâ classis centum navium aedificaretur: Corn. Nepos Themist. c. 2. Plutarchus Themist. p. 115. c. eadem narrat ex Herodoto, τὴν Λαυριωτικὴν πόσιν vocans ἀπὸ τῶν ἀργυρείων μετάλλων. Quomodo hoc civibus persuaserit, parataeque fuerint triremes, aliunde tradidit Polyæn. I. c. 30. p. 64. De metallis Laurioticis Is. Casaub. egit ad Strabon. IX. p. 613. VALCK.

5. ὄρχηδόν) Laurentius ex Hesychii et Scholiastae interpretamento ἡβηδόν, viritim in singulos puberes Latine dedit: prius satis explicabat negotium, Porto recte iudicante, eiusque ignaro Tan. Fabro Animadv. in Luciani Tim. cap. 2. [Timon. c. 37.] Illi ὄρχηδόν, quasi κατ' ἔρχεις, qui mares virosque suo testimonio demonstrant; huic κατ' ὄρχους, una serie, uno et perpetuo ordine, atque ita viritim: cultius opinor et origini congruentius. [Eandem originem vocis (merito, ut mihi videtur) tribuit Reisk.] Ridicule Morellus (quidni enim his accederet?) illa Libani Or. de Saltator. p. 512. c. διόπερ καὶ τοῦνομα τοῖς ὄρχηστταῖς, ἀπὸ τῶν ἐν ἀρχῇ περὶ τοῦς ὄρχους σκιρτημάτων, et ea propter nomen saltatoribus datum a tripudiis circa testiculos salientes in primordiis artis Latina fecit. WESS.

Ibid. ἔμελλον λαξίσθαι ὄρχηδόν) Hinc primum *Hezychio*, pro *Λαξίσθαι* κληρώσασθαι: restitui debet *Λαξίσθαι*: alterum, non fuit in usu; uti nec ἀπολάμψασθαι: cuius loco recte positum ex Codd. III. c. 146., ἔμελλε ἀπολάμψασθαι. Deinde soli forsitan ex veteribus usurpatum Nostro Ὀρχηδόν, a Grammaticis redditum per ἡβηδόν, significat viritum, ἀνδρακίς *Homero*, (vid. *G. Canter. Nov. Lect.* III. cap. 25.) id est κατ' ἀνδρα: proprie, ut puto, κατ' ὄρχεις, *testiculatim*; huc enim in ista voce Nostrum potius opinor respexisse, quam quo putabat *T. Faber* in *Luciani Timon. T. L.* [ed. *Hemst.*] p. 148 seq., vocem ἡβηδόν docte pertractans. Corruptus est in hac voce *Schol.* ineditus in *Aristid. Them.* in Codice certe clar. *P. Burm. Sec.* Postquam originem ille tradidit belli *Aeginetis* illati, ἐπιδόνασιν, inquit, τότε Ἀθηναίοις τὰ μίτῃλλα τοῦ ἀργυρίου ταῦτα ἐψηφίσαντο Ἀθηναῖοι ὄρχηδόν μερίσασθαι, τὸντίστι τοὺς ἀνδρας μόνον καὶ τοὺς παῖδας. Nemo his lectis dubitabit quin scribi debeat ὄρχηδόν: in viros. *Plautus Aulul.* II. 1. vs. 30. Nostrae qui est *magister curiae* Dividere argenti dixit nummos in viros. Athenienses libera republica semper fuerunt hircines aerarii. *VALCK.*

8 seq. τὸν πρὸς Αἰγινήτας λόγων) Multo mihi id cultius quam λόγων. *Themistocles* enim *Aegineticum* bellum, τὸν πόλεμον, quod illud tum arderet maxime, dicendo innuebat. Huc, quae continuo cohaerent, tendunt planissime omnia. Nec *Plutarchus Themist.* pag. 113. D. disconvenit; in triremium, quas centum constructas asseverat, *Corn. Nepotis* c. 2. consensu et *Polyaeni* I. 30, 5. gaudens. *WESS.*

Ibid. τὸν πρὸς Αἰγ. λόγων) Postremum, neglectui habitum, primum mihi videbatur mutandum in λόγων: sic bellum cum *Aeginetis* *Themistocli* haec suadenti fuisse tantum diceretur *praetextus*, ut revera fuit; graviora bella, quae erat perspicacia, facile praevidenti. Sed quia margo *Steph.* dat λόγων, hoc sincerum arbitror; bellum intelligens cum *Aeginetis*, quod instabat; hoc saltem intellectum voluit. *Isocrates Panathen.* p. 277. D. ἔλεγεν, ὅτι σὺ μὲν πιστοῖσθαι τοὺς λόγους, ἐμὲ λόγων. *Cicero* de *Finib.* V. 3. Hoc inquit non poterit sic abire, cum hic adsit, me autem dicebat. *VALCK.*

CAP. CXLV. 1 seq. τῶν περὶ τὴν Ἑλλάδα Ἑλλήνων) Aut in his, sed potius in proximis, τῶν τὰ ἀμέτρητα φρονέοντων

των, articulus τῶν videtur superfluous. Horum τὸ καὶνὸν συντί-
δμον fuit in Isthmo, sive Corinthi, secundum Diodor. initio
lib. XI. et Herod. VII. 172. ubi memorantur πρόβουλοι τῆς
Ἑλλάδος, ἀραιημένοι ἀπὸ τῶν πολλῶν τῶν τὰ αἰμῖνω Φρονιουσίαν
περὶ τὴν Ἑλλάδα. VALCK. — Immo recte lin. 1. et 2. utro-
dique suo loco stat articulus. οἱ περὶ τὴν Ἑλλάδα Ἕλληες di-
stinguuntur a Graecis Asiam et Thraciam incolentibus:
οἱ τὰ αἰμῖνω Φρονιότες opponuntur eis qui ad Medorum par-
tes inclinabant. S.

4. Deliberantibus visum est, πρῶτον μὲν χρημάτων πάν-
των καταλλάσσεσθαι τὰς τι ἔχθρας καὶ τοὺς κατ' ἀλλήλους ἰόντας
πολέμους. Themistoeli tribuit hoc Plutarchus; ut omnium
quae fecerit maximum, in Themist. pag. 114. f. In istis
Herodoti scribi potuit olim πρῶτον μὲν χρῆμα πάντων: sed
puto equidem scribendum πρῶτον μὲν πρηγμάτων πάντων.
VALCK. — Qui πρηγμάτων corrigunt, Leunclavii errorem
errant, Xenophontea Κυρ. παιδ. I. pag. 124. f. ἐκ πολλῶν δὲ
καὶ πονηρῶν χρημάτων consimiliter mutantis. Prudontior
Portus: χρήματα res saepe quascunque signant. Theognis vs.
461. μηδὲ μείναι χρῆμασι, τῶν ἄνους γίνονται οὐδὲμία: neque
animum rebus intende, quarum effectio nulla, vere Sylburgius.
WESS. — Reiskio iudice, χρήματα hic idem sunt atque
χρήμαι, res factu utiles atque necessariae. S.

6. ἔταν δὲ πρὸς τινὰς καὶ ἄλλους ἐγκειρημένοι) Altera
mihi coniecturarum Reiskii venerat in mentem. ἐγκειρη-
μένοι. Latine quoque dicitur bellum in manibus esse.
VALCK. — Portus ἐγκειρημένοι ex ἐγκράτεια, bella quae in
manibus habebant, ἐν τῇ χρείᾳ ἦσαν. Reiskius, levi mutatione,
ἐγκειρημένοι, quae quasi in mixtura erant, ob lib. V. c. 124.
καὶ ἐγκρασίαν; πρηγμάτων μεγάλα: quod vereor ut geminum
haberi queat. Mallem ἐγκειρημένοι. WESS. — Vulgatum
tenendum censens Laroher (cum Dammio, Lexic. Etymol.
p. 2762.) interpretatur bella conserta cum aliis populis.
Eodem Schulsii sententia, intelligentis bella impacta, i. e.
conserta. Schneiderus quidem in Adpend. Lexic. crit. viti-
am iudicat scripturam vulgatam. S.

13. seq. κλισύσσοντας βοηθεῖν) Puto συνθεσμένους [futu-
rum participii, in quod lin. 11. consentiunt libri] pon-
dus addere recepto ex schedis participio. Haec vero luxa-
ta et manea decernens vir eruditus, sua de penu in Mi-

scell. Lipsiensibus adstruit, καὶ γὰρ οἱ τε ἔσεται περιγυνοῦσαι συμφορήσαντες, ἢ καὶ ἴν τι γίνωτο τὸ Ἑλλ., posse enim periculum effugere, si conspirent, si unum quasi corpus fiat Graecia natio. Quam quidem liberalitatem illi cupide redono, nihil contra tabulas innovandum opinatus, praesertim re plana et oratione iusto tramite eunte. WESS. — Qui locus difficilis et luxatus videbatur, aliis opinor facilis erit intellectu. Synedri legatos mittere decreverunt ad Gelonem, ad Coreyraeos, in Cretam, Φερνήσαντες, hoc consilio, vel hunc in finem, ut, si fieri posset, inter omnes Graecos coalesceret concordia, mutisque viribus Persam repellerent. Rarius illud συγνήσαντες {lin. 16.} supra lib. III. c. 82. restituit explicuitque Vir celeberrimus. VALCK. — Vide Wessel. ad III. 82, 22. S.

17. οὐδαμῶν Ἑλληνικῶν τῶν οὐ πολλὸν μέζω) Mirum laudationis genus. Valla expresserat, nec multo minores quam Graecorum, tanquam ex μέσω. Quod si foret, praeferebam τῶν οὐ πολλῶν ex scriptis, ut nullis Graecorum, modo ne admodum validi fuerint, vires Gelo habuerit minores. Πολλὸν et πολλῶν eam admittere notionem, cognitissimum est. Philostratus Vit. Apoll. VI. 3. πολλὴν γὰρ ἡγούμαι τὴν θῶν, potentem valentemque, Euripidis pr. Hippol. exemplo, Πολλὴ μὲν ἐν θροναῖσι κοῦκ ἀνώνυμος θεὰ κλέαμας Κύπρις. In Pavii etiam coniecturam μέσω venit, talem utique mansuram, donec aliunde melior medicina. WESS. — At nulla opus est medicina: bene habent omnia. Nullis non Graecanicis rebus longe maiores esse praedicabantur res Gelonis: i. e. Nullus erat Graeciae populus, cuius potentiam et opes non superare dicebatur Gelonis potentia. Perspecte hunc locum cum eis contulit Hermannus, (Adnot. 29. ad Vigerum,) ubi οὐδαὶ ὅστις οὐ graeco dicitur, ut latine nemo non; velut apud Nostrum, III. 72, 13. et V. 97, 12. nec vero idoneam video causam, cur h. l. cum eodem doctissimo Viro aut ante οὐδαμῶν adiciendum, aut μέγας delendum censeamus. S.

CAP. CXLVI. [5. βαρυνόμεναι torti reddidi cum Valla: et denotat quidem βαρυνόμεναι quaestionem habere de reo, nec tamen utique admotis tormentis. Itaque repositum malim interrogati convictique. S.]

15. τῶν θινόμενοι) Leve hoc, sed postulat scriptoris

προς. Supra cap. 44. *Θνύμενος* δ, et c. 212. λέγεται βασιδῆα *Θνύμενος*, quod redit lib. VIII. 88. *Apollon. Rh. I. 436.* γῆβι δ' εἰλας *Θνύμενος* Ἰδμαν. Merito autem generosum hoc Xerxis facinus laudibus a *Polyaeno* fertur lib. VII. 15, 2. et *Plutarcho* *Apophthegm. p. 173. c.*, cui magnum illud et memorabile *P. Scipionis* apud *Polyb. XV. 5. Liviumque* lib. XXX. 29. concedit nihil. *WESS.*

· Ibid. ἐπὶ δ' *Θνύμενος* ἴσως πλήρεις) Hinc *Θνύμενος* a *Porto* receptum: sed more *Nostri* scribendum *Θνεύμενος*. *Α-θῶα*, praeter *θαῶα*, *θαῶμα* etc. fluxerunt *Θεόμοι*, *Θεομαί*, et *Θνέμοι*: hoc *Ionicum* et *Herodoteum*. Speculatores *Xerxes* dimitti voluit incolumes, postquam ista spectandi satietate cupiditatem explevissent. Non illaudabile superbi Regis factum *Polyaenus* enarrat lib. VII. c. 15, 2. et huius simile viri vere magnanimi *P. Cornelii Scipionis* VIII. 16, 8. *Livio* narratum XXX. 29., qui speculatores per castra quae vellent circumduci iussit; percunctatusque, satini per commodum omnia explorassent, datis qui prosequerentur retro ad *Annibalem* dimisit: illud neutrius, sed factum memorat *Valerii Laevini Frontinus* lib. IV. c. 7, 7. *VALCK.*

CAP. CXLVII. 8 seq. παραδώσει σφίλας τὴν ἰδίην *δαυδρίην*) Iubent *Pavius* et *Reiskius* σφίλας καὶ τὴν ἰδ. *δαυδ.* aut σφίλας τὴν τς ἰδίην *δαυδ.* rescribi: quibus aliud non repono, quam pronomen ex redundantia quadam collocatum videri. Non esse insolitam utroque in sermone eam abundantiam viri eruditi ad *Livium* lib. XXV. 27. et ad *Lucian. Dial. Marin. III. cap. 1.* pleno horreo ostenderunt. *WESS.* — Scilicet, quoniam post ἀκούσαντας τοὺς Ἕλληνας plusscula nonnulla verba interiecta sunt, perspicuitatis causa deinde adponitur pronomen σφίλας, ad ista superiora spectans. *S.*

20. τοῖσι τε ἄλλοις ἐξηγνύμενοι καὶ σίτω) *Iuvenes* ἰδοῦσι τε καὶ ἐπὶ τοῖσι ἐξηγνύμενοι lib. II. 32. ad huius tuitionem satis fuerant habiles. Accedet *Athenaei* lib. XII. p. 511. D. ὁ δὲ πᾶσι ἐξηγνύμενος πρὸς ῥητόρων: et *Menandri* *Eclog. Legat. p. 124. ed. Hoesch.*, ἐπὶ οὖν ἅπαντα αὐτῷ -- ἐξηγνύμενα ἦν, ubi idem prius, quod in *Medic.*, peccatum. *D'Orvillium* confer ad *Chariton. VI. 4.* [pag. 535. ed. Lips.] *Xerxis* illam in Graecorum nautas et mercatores lenitatem *Polyaen. VII. 15, 5.* neglectam noluit. *WESS.* — In his, ut aetpe,

sinceræ deteriore formam ἐξηγούμενοι supposuerat Gronovius. τὰδὲν ἐξάρται, Eurip. Electr. 422. Herodotus II. 32. Ἰδοὺς τι καὶ οὐτίοις αὐτὸν ἐξηγούμενους dixit. conf. D'Orvill. in Charit. p. 549. Quod hic narratur fecisse Xerxes, tradidit et Polyænus p. 637. VALCK.

CAP. CXLVIII. 6. περιήσονται παραλαμβάνοντες) Praeclarum e membranis auxilium. Quanto damnableior Editoris Genevensis, suspicionem H. Stephani οὐ παρέσονται in orationem sine monitu, sine codice scripto, intrudentis, audacia: saltem Porti sui vestigia, adscito παρίσονται, aderunt, legisset: quamquam nec id laudabile. WESS. — Qui περιήσονται temere olim mutarunt, hi non recordati esse videntur, construi id verbum cum participio, loco infinitivi, ex Herodoti quidem more. S.

Ibid. περιήσονται) Hoc, quod in suo codice Valla legerat, recte restituit ex Med. Gronov. pro παρέσονται, cuius loco οὐ παρέσονται H. Stephanus, παρίσονται non absurde legebat Ae. Portus. Absque Codicibus non facile περιήσονται alicui in mentem venisset, hac structura non temere obvium, et, quantum recorder, in duobus tantum Herodoti locis, huius libri c. 172. et cap. 139., οὐδ' αὖ μὲν ἀν' ἐπερωτοῦ ἀντιούμενοι βασιλεῖ. VALCK. — Immo vero vide l. 77, 4. et quae ibi a Wess. notata sunt. S.

14. εἶπεν τὸν προβόλαιον) Pavius et Reiskius, viri Clarissimi, τὸ προβόλαιον, Eusebii invito Oenomao, et schedis. Latine, liberius tamen et licentius, oraculum Chalcidius [vide Var. Lect.] dedit: Vicinis offensa, Deo carissima plebes, Arcum morum cohibe munimina, corporis omne Discrimen sola capillis tutabitur umbra. WESS. — Duo priores oracli versus ex Oenomao habet Eusebius Praep. Ev. VI. p. 255. Quid per τὸν vel τὸ προβόλαιον intellectum poëta voluerit, non expulso. Per πρῶτην arcem forte designavit, Argis Ἀργίαν dictam. testibus Strabone, Steph. Byz. aliisque. VALCK. — Verissime, si quid video, CORAYUS in Larcheri ad hunc locum Notis monuit, προβόλαιον nihil aliud dici nisi venabulum, hastam, aut verutum, quod προβόλιον Xenophonti, nostro VII. 76, 2. πρόβολος vocatur. Itaque τὸν προβόλαιον εἶπεν equidem intelligebam hastam intus premere, non exserere, quietum sese tenere. Idem vero Vir doctissimus (colato Xenoph. Cyneget. c. x. §. 12. et 16. ed. Lips. 1778)

eum intelligi censet statum venatoris aut militis, quo paratus est vel ad ictum ferae aut hosti inferendum, vel ad illius impetum sustinendum avertendumque. S.

17. ἐπελθεῖν ἐπὶ τὸ βουλευτήριον, quod in scriptis, Scriptor non abnuet. Sic enim lib. IX. 6. ἔλεγον τὰδε ἐπελθόντες ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους: et cap. 11. ἐπῆλθον ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους, WESS.

[22. καὶ τοὶ κατὰ γὰρ τὸ δίκαιον etc.) Ob veterem Argivorum, Agamemnonis aetate, eminentiam super caeteros omnes Graeciae populos, aequum esse censent, ut ipsis solis summum in consociatas cunctas Graecorum copias imperium deferatur. S.]

23. ὅμως σφὶ ἀπεχρᾶν κατὰ τὸ ἥμισυ ἡγεμόνοις) Secundum Diodorum XI. 3. ipsi Argivi, missis ad commune Graecorum concilium legatis, ἐπηγγέλλοντο συμμαχεῖσιν, ἰὼν αὐτοῖς μέρος τῆς ἡγεμονίας συγχωρήσωσιν: quibus responsum refert praeter cetera, si barbarum habere mallerent dominum, quam Graecum Imperatorem, ὁρθῶς αὐτοῖς ἔχιν ἡσυχίαν. VALCK.

CAP. CXLIX. 6. μηδὲ σπονδῶν ἰουστῶν ἐπιλέγεσθαι) Structura verborum anomala est. Expectabatur, ἐπιλεγόμενοις σπονδῶν μὴ ἰουστῶν, considerantibus foedere nulle percusso. Mutata series est ex productiore, ut saepe alias, et interciso sermone. Bona hic Porti sollertia, [in Lexic. Ion. voce Ἐπιλέγεσθαι,] nimis tamen sollicita. Ἀνακλούμενος oratio in Musis frequentatur, qua de doctissimus Raphaelius in Epist. ad Galat. cap. 2, 6. WESS. — Ἀνακλουστικῶς utique quibusdam salebrosa quodammodo videri subinde potest mollissime alioqui fluens Scriptoris nostri oratio: at hoc quidem loco, lenissimā vulgatae scripturae adlatā medicinā, quam et res ipsa clamabat, et veteres offerebant libri, voculā μηδὲ in duas μὴ δὲ divisā, recte atque ordine nunc omnia procedunt. Infinitivus ἐπιλέγεσθαι, sicuti praecedentes ὑποκρίνασθαι et σπουδῇ ἔχειν, a superiore verbo λέγουσι legitime pendet: satisque perspicua est naturalis verborum structura huiusmodi, ἐπιλεγόμενοι δὲ, μὴ, σπονδῶν μὴ ἰουστῶν, τὸ λοιπὸν ἕως Ἀνακλαμῶν ὁπῆκτοι, ἢ αἶμα σφίγας etc. De verbo ἐπιλέγεσθαι (quod proprie secum reputare, perpendere, significat) commodè Corayus apud Larcherum docuit, haud raro illud metus notionem includere,

et idem fere ac φοβίσθαι sonare, provocans ad VII. 47, 13. 49, 22. 52, 11. 236, 18. Qui nimirum usus illius verbi hoc praesertim loco obtinet, ubi (quasi ipsum φοβίσμενος hic esset positum) consequitur μή τὸ λοιπὸν ἴωσι etc. In Var. Lect. adnotare debueram, (quod meam tunc animadversionem praeterierat) divisio vocibus μή δὲ recte etiam in editione Aldina scribi; scripturam vero μηδὲ primum ab H. Steph. esse invectam. S.

[8. πταῖσμα πρὸς τὸν Πέρσην] Haec Larcherus vertit *quelque échec de la part des Perses*: quemadmodum et Reiskius interpretatus erat, si aliam cladem a Persis acciperent. At hanc in sententiam πρὸς τοῦ Πέρσιν scriptum oportuerat. Itaque alii in τῷ πρὸς τὸν Πέρσιν πολέμῳ supplent; quos equidem in latina versione secutus sum. Verum si quaerimus, ἢ σφίς καταλάβη πταῖσμα πρὸς τὸν Πέρσιν proprie significaverit si in offensionem Persae incurrent: sed, quoniam adiicitur ἄλλο πταῖσμα, consentaneum est ut clades simul intelligatur offensionem illa consecutura. S.]

14 seq. οὐκ ἔστι δυνατόν εἶναι τῶν ἐκ Σπάρτης οὐδέντρον παῦσαι τῆς ἡγεμονίας etc.) Miror equidem quae Lacedaemonii legati Argivorum senatui respondisse traduntur de Rege Argivorum et duobus Spartanis. De duobus regibus Spartanis unus tantum hoc tempore ducebat exercitum post legem ante aliquot annos latam, quam supra commemorat lib. V. cap. 75. Libertatis et aequalitatis studiosissimi si hac tempestate Regem habuerunt Argivi, illius, in historia (quantum opinor) non memorati, vix ulla oportet fuerit auctoritas. Pausan. lib. II. [c. 19.] p. 152., Ἀργεῖοι, inquit, ἀπὲρ ἰσχυροῖαν καὶ τὸ αὐτόνομον ἀγαπῶντες ἐκ παλαιωτάτου τὰ τῆς ἡγεμονίας τῶν βασιλέων ἐς ἐλαχιστον προσήγαγον. VALCK.

16. τὸν Ἀργεῖον) Solet τὸν Ἀνδρὸν, τὸν Πέρσιν, τὸν Ἀράβιον, τὸν Μακεδόνα, τὸν Σκύθην, nationum earum reges adpellare, et τὸν Ἀργεῖον respuerem? Adplaudo membranis, quae in καλλιῶν egregiae itidem. Diodori in harum rerum commemoratione dissensum non tango, lib. XI. 3. WESS.

16 seqq. οὕτω δὲ οἱ Ἀργεῖοι θάσι etc.) Hic ab Argivis traditam τῶν Σπαρτιέων τὴν πλεονεξίην illam equidem veram fuisse causam arbitror, cur bello hoc Persico neutri parti addicti quieverint, quin Persis potius faverint quam

Graecis, et de duobus malis ut levius praeoptaverint ὅτι τῶν βαρβάρων ἀρχιστάς, ἢ ὑπὶ ταῖς Λακεδαιμονίοις. His quia Mycenaei miserant auxiliares octuaginta ad Thermopylas cum Leonida profecturos, Argivi τὰς Μυκῆνας κατέσκαψαν, *Diodor.* XI. c. 65. *Pausan.* II. [c. 16.] p. 146. Oderant, nec immeritos profecto, superbos vicinos Lacedaemonios Argivi, a quibus semper vexati, et nuper adeo magna fuerant affecti clade, impia Cleomenis fraude decepti. Hinc, opinor, infra Noster c. 152. οὐκ Ἀργείοις, ait, αἰσχρὰ πεισίστασι: et frustra *Plutarchus* excusare nititur Argivos tanquam οὐκ ἀπειπαμένους τοῖς Ἕλλησι τὴν σὺν μαχίαν, T. II. p. 863. ». Ob idem illud odium abstinuerunt postea bello Peloponnesiaco; quo Lacedaemoniorum socii fuerunt omnes Peloponnesii, teste *Thucyd.* II. c. 9. πλὴν Ἀργίων καὶ Ἀχαιῶν: solos Argivos excipit *Diodor.* XII. c. 42. Sed Achaei bello quoque Persico Argivorum sententiam sequuti videntur *Pausaniae* VII. [c. 6.] p. 536 seq., ut ille suspicabatur, quia Λακεδαιμονίους Δαρμεῖς ἀπὸ τῶν σφλεν ἠγείσθαι. Quiescentes Peloponnesiaco bello Argivi longae pacis primum commoda, postea perceperunt etiam mala; opibus enim, ditati in sua saepe viscera saevierunt, intestinis agitati seditionibus: de pacis commodis *Thucyd.* vid. II. 28. *Diodor.* XII. 75. de incommodis *Is. Casaub.* in *Aeneae* Poliorcet. c. xi. et *P. Wessel.* ad *Diodor.* XII. 58. VALCK.

CAP. CL. 10. ἐπὶ τοὺς ἡμετέρους προγόνους) Non nemini, fratres nostros ex diverso utero explicanti, adstipulari non licet. Ἀπόγονοι, superius positi, προγόνους indicant, ut saepe his in Musis, maiores; in quis Perses, Persei filius de Graecorum et Persarum [ut quidem Graeci iactabant,] sententia, supra c. 61. et *Apolldor.* Biblioth. II. 4, 5. Congruit nonnihil Atheniensium ad Ionas scriptum, οὐ ποιεῖτε δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατεύόμενοι, lib. VIII. 22. Etsi autem non nesciam ἀντίθους *Synesii*, *Agathiae*, *Procopii*, et ἀμφιβόλων *Epigram.* apud *Suidam*, obtrudere [lin. 12.] *Herodoto*, ἀντιθέους ubique probanti, non ausim: ipse vir Celeber. eos ex *Steph.* margine c. 192. nullo honore dignatus est. WESS. — Nempe ἀντιθέους ex *Med.*, cui etiam *F.* adsentitur, receperat *Gronov.* S.

10-12. οὐτε ὧν ἡμεῖς εἰνός) Οἰκός, Nostro familiare, hic ex *Arch.* iam recipi debuerat, et paulo post ἀντιθέους

servari. Haec vero, a Graecis ut suspicor conficta, comparari poterunt cum narratis lib. VIII. c. 22. VALCK.

14. *μίζοντας ὑμῶν ἄξω*) Fortasse alii *ἴξω*, quibus paria non fecero, probabitur. Vetat Nostri lib. II. 172. καὶ ἐν οὐδαμῇ μοίρῃ μεγάλη ἦγον, tritissimumque eidem et Pausaniae ἐν τιμῇ ἄγειν. Synesius Dion. p. 47. Α. ταύτῃ δὴ τὸν Ἑλλῆνα τοῦ βαρβάρου πρῶτον ἄγω. WESS. — Οὐδαμούς μίζοντας ὑμῶν ἄξω, id est, οὐδαμούς τιμωτέρας vel ἐν μείζονι τιμῇ ἄξω. Hoc ego quidem anteponerem lectioni codicum *ἴξω*, tanquam usitatius ista aetate. VALCK.

14 seqq. Ταῦτα ἀκούσαντας — πρῆγμα ποιήσασθαι) Sic lib. VI. cap. 63. τοῦτο ἤκουσαν μὲν οἱ Ἱδοιοί, πρῆγμα μὲντοι οὐδὲν ἐποίησαντο τοπαρευτικά: id est rem auditam παρ' οὐδὲν ἦγον, vel ἴδοντο, pro nihilo dacebant; prout loquuntur Sophocli. Antig. v. 34. et Aeschyl. Agam. 238.; hic contra περὶ πολλοῦ ἐποίησαντο. VALCK.

16. οὐδὲν ἐπαγγελλομένους μεταίτεῖν) Ultimum non absurde Reiskius in *μετίειν* mutabat; mihi repetitum ex vicinia videbatur, atque idcirco delendum. Multa describit hinc *Plutarchus*, et malevolus accusat malevolentiae, de *Herod. Malign.* p. 863. VALCK. — Nihil nec mutandum, nec delendum. Οὐδὲν ἐπαγγελλομένους μεταίτεῖν idem valet ac οὐδὲν ἐπαγγέλλεσθαι καὶ οὐδὲν μεταίτεῖν. Potuerat dicere Scriptor οὐδὲν ἐπαγγελλομένους οὐδὲ μεταίτεῖν οὐδὲν: sed vulgatae scripturae eadem inesse videtur sententia. *Argivi* primum, ut nihil de societate professi aut polliciti erant; (nec enim cum aliis Graeciae populis ad deliberandum convenerant: cap. 145, 1. et 10. et cap. 148, 1-3.) ita nihil (vel ab alijs Graecis vel a Lacedaemonijs) vicissim postulaverant. In verbo παραλαμβάνειν, quod (lin. 17.) consequitur, ponitur (ut persaepe apud Nostrum) actio, pro voluntate et conatu agendi; adsumere, pro conari adsumere, invitare ad contrahendam societatem. Sic idem ipsum verbum παραλαμβάνειν ponitur cap. 168, 2. et 18. et cap. 169, 1. S.

19. ἐπὶ προφάσις) Alibi προφάνιος δὲ τῆδε [nimirum Ἰουκᾶ,] lib. IV. 135. ἐπὶ προφάσις *Aristaenetus* quoque lib. I. Epist. 18. monitore *Abreschio*. In his taxandis, tanto recentior, malignitatem non excusabit *Plutarchus*. WESS.

CAP. CLI. 4 seq. ἀγγίλους Ἀθηναίων etc.) Haec, quae de *Callia*, *Hipponici* F., *Atheniensium* ad *Persarum* regem *Ar-*

taxerem legato, cum anno Olymp. LXXXII. quarto concurrunt in Diodori lib. XII. 4., WESS.

8. εἰ τοῖ ἐτι ἐμμένει etc.) Scioli mihi videtur. insolentiora corrigentis, quod margo dat Stephani ἐμμένειν ἰθίλοναι. *Valla*, an amicitiam --- putaret adhuc durare. Meo gustui satisfacit, velut Herodoteum, εἰ τοῖ ἐτι ἐμμένει τὴν πρὸς Σέρξια φίλῃν συνεκίρσσαντο. Graece doctis et Latine genus illud structurae notissimum est; sed inter exempla, quae sibi olim eam in rem collegerunt, ad haec perpauca responderunt accurate; discrepant nonnihil ex. gr. et haec *Lysiae* p. 348. τὴν οὐσίαν, ἣν κατέλαβε τῷ νόμῳ, οὐ πολλόνος ἀξία ἐστίν ἡ etc. et *Sophocli* Trach. vs. 687. ὃ γὰρ ἔχριον --- πόνη τοῦτ' ἠφάνισται. VALCK.

CAP. CLII. 7 - 10. εἰ πάντες ἀνθρώποι τὰ οἰκῆα etc.) Eximium *Eusebii* dictum, qualia multa sub hoc nomine solus nobis custodivit *Stobaeus*, ex huius florilegio cum his comparavit Cl. *Wesselingius* in Diss. *Herodot.* p. 122. Illud eodem modo emendaveram, nisi quod vocem πολλῶν in πολλῶν mutatam pertinere suspicabar ad ista, ἰατρῶν (πολλῶν) ἄμεινον πρῆσσοντας. Totius dicti sic paucis expressit sensum *Plutarch.* T. II. p. 863, 29. ὅτι πᾶσιν ἀνθρώποις ἐστὶν ἐγκλήματα. Obscurius de industria loquens significatum voluit, opinor, quosvis alios Graeciae populos ea fecisse nonnunquam, quae graviolem reprehensionem mererentur, nihilque hac in re admisisse Argivos, quod videri posset turpissimum. Non itaque debuerat *Herodotus* propter haec de Argivis dicta in acerbam incurrere *Plutarchi* criminationem; qui *Philosophus* in isthoc libello ab aequitate philosopha, quam commendat, nimium quantum deflectit. Quam sibi praefixit *Herodotus* formulam, [lin. 11 seq.] se quoque sequutum scribit *Pausan.* VI. [c. 5.] p. 458. Ἐμοὶ μὲν οὖν λίγειν τὰ ὑπὸ Ἑλλήνων λεγόμενα ἀνάγκη πείθεσθαι διὰ πᾶσιν οὐκ ἐστὶ ἀνάγκη. VALCK.

8. εἰς μίσην συνενέκλειεν) Nolle substitutum συνενέκλειαν, mirifica verbi forma atque invisitata. Quod reddiit, *Stobaeus* et scripti valide adfirmant, auctorque fragmentorum Pythagoreorum, haec manifesta aemulatione adumbrans, αἱ τινες τὰ αἰσχροῦ ἐκ τῶν ἰθίλων πάντοθεν συνενέκλειεν p. 716. ed. *Galei*. Cultius praeterea et aptius ἐγκύψαντες, [lin. 9.] quomodo *Stobaeus* et boni Codices, dicti quo-

que elegantis imitatores. Notissimi οἱ τοῦδε ἑκακωδοτῆς, dictione Comici Nub. vs. 191. philosophi; quod incurvi rebus attenderent, talique viderentur incessu. Nihil autem congruum magis Eusebii Philosophi apud Stob. Serm. CV. p. 567. sententiā, fonte Herodoteo progressā: Εἰδέναι δὲ, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἴς τι τὰ ἰωῦτων ἐγκύψαντες, καὶ τὰ ἱσίνους παρὼντα ἐπιφρασάμενοι, ἐρήθουν ἰωῦτος ἀμεινον πρήσσοντας. Sic enim ex Trincaveli editione et Gesneri scholio comode constituitur. Soocratis simile effatum (videntur enim haec amasse, unde πᾶν ὥρατον in Pass. adpōstium cernitur) dabit Plutarch. Consol. ad Apollon. p. 106. B. WESS. — Suspensus equidem eram, ex prisca alicuius Sapientis dicto, sententiam hanc mutuatum esse Herodotum, et, ita in suum usum convertisse, ut, quod ille de fortunae casibus et calamitatibus dixisset, quibus obnoxii sunt mortales, ad mala moralia, ad prava atque turpia facta hominum (conf. mox lin. 11.) transferret. Iam opportune videoq. Larchero observatum, eam ipsam quam dico sententiam Soloni auctori adscribi a Valerio Max. VII. 2. ext. 2. sic scribente: Aiebat (Solon), si in unum locum cuncti mala sua contulissent, futurum ut propria deportare domum, quam ex communi miseriarum acervo portionem suam ferre mallet, S.

11 seqq. 'Εγὼ δὲ ὀφείλω λέγειν τὰ λεγόμενα etc.) Nobilem et sinceram professionem cum Plutarchus haud ignorarit, cur iterum iterumque repetuntur criminationes? Idem recentioribus dictum esto, tanta, qua ille. eruditione plerumque defectis. Pausanias, quod Kühnius et Berglerus viderunt, ad Nostri exemplum, 'Εμοὶ μὲν οὖν, αἶτ, λέγειν μὲν τὰ ὑπὸ 'Ελλήνων λεγόμενα ἀνάγκη' πιστέσθαι δὲ πᾶσιν οὐκ ἔστι ἀνάγκη: lib. VI. 3. p. 458. WESS.

17. πᾶν δὲ βουλ. σφίς εἶναι πρὸ τῆς) Apud Plutarch. de Herod. Malign. p. 863. vulgatur vs. 36. πᾶν δὲ βουλ. σφίς προσεῖναι τῆς παρούσης λύπης. Dubium scripserit-ne censor προσεῖναι, an εἶναι πρὸ τῆς π. λ. Supra VI. c. 12. πρὸ τούτων τῶν κακῶν ἡμῖν γὰρ κρίσσειν καὶ ὁτιοῦν ἄλλο παθεῖν ἔστι. Euripidis Praxitheā in Erechtheo: Μισῶ γυναῖκας, αἵτινες πρὸ τοῦ καλοῦ Ζῆνι παῖδας εἰλον. Usitatius in talibus ἀντὶ verbo etiam προσεῖσθαι adiicitur. VALCK.

CAP. CLIII. 4. οἰκῆται ὁ ἐν Γίλῃ) Laurentio Ol. κῆται nomen proprium fuit, scribenti praeterea Epitriopio;

haud nitide. Οἰκίτης ὁ ἐν Γέλῃ idem erit Γελῶς: articulus tamen, quae et Reiskii opinio, minus adconmodatus. Ceterum interpretes Pindari Pyth. II. vs. 27. Dinomenem ferunt, Gelonis patrem, τὸν ἑρπὶ ἐν Τυρόπου τῆς Κύπρου in Siciliam deportasse, vehementer lapsi. Id bene, quod τὰν θειῶν ἑρεσφάνην, sive Cereris et Proserpinae, sistant. VV68.

— Vide Var. Leob. Ferendum fortasse fuerat οἰκίτης ἐν Γέλῃ: sed rectius cum genitivo construitur id nomen, sicut mox lin. 20. et IV. 34, 10. S.

6. καὶ Ἀντιφῆμον) Athenaeus, Stephanus Byz., Pausanias, Etymologus, Scholiastes Pindari, quos plerosque ill. Scaliger ad Euseb. Chron. Ann. MCCCXLIII. p. 80. perstricta praeiore hac nominis scriptura, antestata est, hominem ita adpellitant. Consentiet illis in posterum Herodotus; qui profecto οὐκ ἐλείφθη [non ἐλείφθη] reliquerat: WE68. — Athenaeum vide lib. VII. p. 297. r. et Steph. Byz. in Τίμαι. S.

18. οὐ πρὸς τοῦ ἁπαντος ἀνδρός) Non mihi quis facile persuadebit, apud Herodotum similesque scriptiores reperiri τὸν ἁπαντα ἄνθρωπον. Aut eliciendus est articulus, aut in multis etiam usitatum requiritur participium: dederunt ne forsitan οὐ πρὸς τοῦ πᾶντος ἀνδρός? Sophocles: Noster suavitius sapienter adamavit, et est illud Sophoclis Oed. Tyr. vs. 401. Καὶ τοι τόγ' αἰνυμ' οὐχὶ τοῦ πᾶντος ἦν ἄνδρ' διμῆς: ubi Schol. οὐ τοῦ τυχόντος ἦν σαφνίσται. Hoc forsitan argutum; sed si Codicibus abest articulus, verum videbitur, οὐ πρὸς ἁπαντος ἀνδρός. Cratinus Athenaei II. p. 68. A. Οὐ πρὸς γε παντός ἐστιν ἀρῆσαι καλῶς: sic enim, vocula γε tantum interierat, corrigi malim, quam cum Viro magno [Casaub.] οὐ παντός ἀνδρός etc. [Vide et Animadv. in Athen. T. I. nuperae ed. p. 454 seq.] Lucian. T. II. p. 506. οὐ πρὸς γε τοῦ τὸ τοιοῦτον. Sed est tamen illud in nobili senario apud Zenob. Germ. V. pr. 37. Οὐ παντός ἀνδρός ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς: Non tamis homini etc. Aelian. de Nat. An. XIII. q. ἵππον ἴνδον καταβῆναι — οὐ παντός ἦν. Eleganter, ut Sophista scilicet, Philostr. Vit. Soph. lib. II. c. xxxi, 2. εἶναι δὲ, αἰτ, τὸ μὴ ζῶντα τὸν τύραννον ἐπικόπτειν ἀνδρός, τὸ δὲ ἐπιμβάλλειν κίμην, παντός. VALCK. — Facile credo, alium auctorem οὐ πρὸς ἁπαντος ἀνδρός, absque articulo, scripturum fuisse: sed adiungere articulum non dedignatus videtur Herodotus. Sic quidem

idem I. 91, 29. τοῖς ἀναγρῆσι scripsit, ubi alius satis habiturus erat nude ἀναγρῆσι scribere, quemadmodum idem ipse Noster I. 1, 8. S.

CAP. CLIV. 1. τοῦ Παντάρου) Auctoritatem nomini Cl. Gronovius conciliavit, [nullum quidem alium testem, nisi Mediceas membranas, advocans,] neque ego defugio. Decessit Cleander de vita anno Olymp. LXX. 3. cuius successor Hippocrates Gelae tyrannidem in VII. annos continuavit, nactus dominationis succedaneum Gelonem Olymp. LXXII. anno secundo, quod Dionysii Hal. lib. VII. pr. et Pausaniae VI. 9. constat testimoniis. Plura H. Dodavellus Ann. Thucyd. p. 42. WESS.

[7. καὶ Αἰσωνίου) Huius nomen h. l. insignivit Herodotus, quoniam filii eiusdem infra (c. 165, 4.) mentionem erat iniecturus. S.]

Ibid. δὲ ἂν δορυφόρος Ἰπποκράτους) His si adesset μετέπειτα, series verborum hians optime coiret. Ὁ γέλων --- πολλὰ μὲν ἄλλων --- μετέπειτα μετὰ δὲ etc. Gelon --- cum aliis multis --- excelluit; non multo vero post tempore etc. Fieri certe potuit, ut ob consequens μετὰ similis initii verbum a librario transiliretur. Haec mera suspicio; quam qui recusant, tractam longius Scriptoris contra morem orationem vocibus αὐτῆς ἐφαινεῖν ἐν τοῦτοις terminare, sublati maioribus punctis, debent; quae Cl. de Pauw mens fuit. Ceterum praefecturam equitatus, ἀπάτων τῶν ἱππέων τῆς ἐπιμέλειαν, Gelogi ab Hippocrate mandatam Timaeus quoque prodiderat apud Criticos Pindari Nem. Od. IX. prope fin. WESS. — Mihi expeditissima certissimaque emendandi huius loci ratio ea videtur, quam secutus sum. S.

18. ἐπὶ τοῖς κατελάξαντις) Subvenire vitiosae καταλάξαντις lectioni Cl. viri versio certis conditionibus, quas recensuerunt, voluit. Quanto apertius et melius, quod in Pass. et Reiskii coniectura, hac lege reconcilians. Conditio fuit, ut ob eandem ad Elorum (qua de in schol. ad Pindari Nemeon Od. IX. 96.) Syracusani Camarinam, nuper eversam, Hippocrati bona fide restituerent, Thucyd. VI. 5. WESS.

CAP. CLV. 5. καὶ Κασάνδρῳ) Cleanderne, an Cassander, iusto fuerit nomine, in Maistorum dissensu non aasevero. Gelo, modo ne fallant ex Timaeo Schol. Pindari, Herodot. T. VI. P. I.

utriusque tutorem egit: specie tutelae, ut saepe similis ambitionis alii, pupillorum caussae studuit, reapse suae: quae quidem, ut alia in re Oedipus Sophocleus, λόγῳ μὴ ἰσθλα, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά, Oed. Col. vs. 816. WESS.

11. Κυλλυρίων) Propius verum Καλλικυρίων aut Κυλλυρίων. Hesychio certe et Eustathio, leviter erranti, Καλλικυρίοι: Suidas Καλλικύριοι, ubi L. Kiisterus et vir eruditus Misoell. Nov. T. I. p. 79. De Syracusanorum Γαμέρρις sive Γεωμόρους Valesius ad Diodor. T. II. p. 549. erudite. WESS. — Pro vulgato Κυλλυρίων, in Med. est Καλλυρίων: ex his duabus tertia lectio formari poterit Καλλικυρίων, meo iudicio hic etiam sincera. Sic nomen et alibi scribitur, et apud Hesych. in sua serie: Καλλικύριοι, οἱ ἐπισιλλόντες γεωμόροι (γεωμόρους leg.) δούλοι δι ἦσαν οὗτοι, καὶ τοὺς κυρίους ἐξέβαλον. Praeter haec, ista quoque Zenobii IV. 54. syllabam firmant quae excidit apud Herodotum: ἡ αἰτία τῆς ἀλλήσεως αὐτῶν, διὰ τὸ παντοδαπὸν εἰς τοῦτο συνελθῖν, ὥστε τοὺς κυρίους (τοὺς κυρίους leg.) ἐκκίρῃναι: sed apud Zenob. dicuntur Καλλικυρίοι, ut in Plutarchi sub nomine divulgatis a Iac. Gronovio proverbii §. x. et aliquoties apud Suidam, qui testes excitat Timaeum et Aristotelem in Rep. Syracusanorum, De his notavit quaedam vir doctus in Misc. Obs. Nov. I. p. 78. conf. H. Stephani schediasm. IV. 15. VALCK.

CAP. CLVI. 1. Γίλῃς μὴ ἐπικρατίων) Si participium ad superius redeat structura παρέλαβε τὰς Συρηκούσας ἐπικρατίων, Γίλῃς μὴ etc., nihil hic inconmodi: si, non male ἐπικρατίων aut ἐπὶ κρατίων cum Abreschio pingetur. Clar. Reiskio aliud, sed violentius, remedium in Miscell. Lips. Vol. VIII. p. 486. WESS. — Γίλῃς ἐπικρατίως id est, ἥς ἐπικράτει. Gelam quidem, quam tenebat, minoris faciebat: hanc cum Hieroni fratri commisisset gubernandam, εἰ δὲ τὰς Συρακούσας ἐκράτει. In his non egemus correctionis, VALCK. — Naturalis verborum series haec fuerit, λόγον ἰλάσσω ἐποῦντο ἐπικρατίων Γίλῃς: ubi ἐπικρατίων idem valet ac ἐπικρατίων, quemadmodum multa in Graeco sermone verba cum participio construuntur, loco infinitivi. S.

4. ἦσαν ἅπαντα αἱ Συρηκούσαι) Reiskii et Pavii ἦσαν ἅπαντα οἱ αἱ Συρήν. elegans, sed minime, cum pronomen tacitum intelligatur, necessarium. Multa docti viri ad III. 157. nominati. WESS. — Lenissima Reiskii mutatio,

legentis καὶ ἴσαν ἅπαντα οἱ αἱ Συρακούσαι: ubi omitteretur forte rectius articulus: et omnia erant ei Syracusae: sic recte vertit St. Bergler. ad Alciph. p. 237. Praeter illum multi hoc genus loquendi illustrarunt; locum huic simillimum protulit G. Raphaelius Annot. in Pauli I. Ep. ad Cor. xv, 28. Atque haec nostra etiam valde accommoda Dukerus admovit his Herodotum imitantis Thucydidae VIII. 95. Εὐβοία γὰρ αὐτοῖς ἀπεκικλημένῃς τῆς Ἀττικῆς πάντα ἦν. Eodem casu comitante Herodotus alibi, [I. 122, 12. de quo quidem loco vide Hermann Adnot. 95. ad Viger.] ἦν οἱ τὰ πάντα ἢ Κνωί: et fortasse posuerat, omissa quae nunc adest praepositione ἢ, lib. III. c. 157. πάντα δὲ ἦν τοῖσι Βαβυλωνίοις Ζώπυρος. VALCK. — Vide Var. Lect. ad h. l. et Adnot. ad III. 157, 20. Parum interest: sed, ut expeditissima, sic verissima huius loci scriptura fuisse videtur; quae Valckenario placuerat, ἴσαν ἅπαντα οἱ Συρακούσαι. S.

4 seq. αἱ δὲ παραντίνα ἀνὰ τε Ἰδραμον καὶ Ἰβλατον) Sic de Lacedaemoniis, ἀνὰ τε Ἰδραμον αὐτίνα καὶ εὐθνήθησαν, lib. I. c. 66. Damascius apud Suidam in Γένος: ἀνδραμί τε καὶ εὐθνήθησιν. In Ἀναδραμῖν, pro ἀνδραμῖν, adhibito, Homerum imitantur. Herodoteam tmesin, Ionibus ferme solis et Pœtiss utitatam, saepius usurpare non dubitavit Eunapius, in cuius Porphyrio p. 13. legitur: ἀνὰ τε Ἰδραμε - - καὶ Ἰπιδραμε. VALCK.

8. τῶν ἀστῶν) Status his movetur, iniuriā tamen, controversia; siquidem ἀστῶν id vocabulum, ubi abesse alii iubere, in Musis saepe locum capessit. Hoc vide ex c. 170. αὐτίαν τε Ταραντίαν καὶ Ἐργίαν, οἱ ὑπὸ Μικύδον τοῦ Χόλρου ἀναγκάζονται τῶν ἀστῶν. Alia lib. III. 123. IV. 33. IX. 93. WESS.

19. εὐνοίημα ἀχαριστότατον) Spartani populum Atticum δῆμον ἀχαριστόν, ob gratiam sibi, uti prae se ferebant, non relatin, traducunt lib. V. 91. Diversiore paullo usu plebs εὐνοίημα ἀχαριστότατον, quia tyrannis insuavis illa et minime iucunda; quippe qua οὐδὲν ἀξυντότερον οὐδὲ ὑβριστότερον, de Megabyzi Persae sententia, lib. III. 81. Instaurata vox memorem lib. I. 207. non anget. WESS.

CAP. CLVII. 3. καὶ Ἀθηναῖοι) Additis Atheniensibus, quos neglectos series et Masti noluerunt, sermo nunc instructor: adfuisse autem Atheniensem legatum,

cap. 161. atque ex Ephoro scholiastes Pindari Pyth. Od. D prope fin. clamat. WESS.

5 seq. τὸν γὰρ ἐπιόντα etc.) Non nescio quomodo γὰρ ista hac in sede possit defendi, neque adeo ista lib. I. c. 163, πόλιμος τὸν Μῆδον παρ' αὐτῶν ὡς αὐξοίτο: sed quia centenis, quae horum dantur similia, nihil inesse puto, quod ad haec respondeat, placet elegantissimi Gisberti Koenii notationis coniectura, voculam γὰρ transponentis hoc modo: Ἐπιόνταν ἡμέας Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀθηναῖοι (has voces praebent Codd.) - - παραλαμβάνοντας εἰ πρὸς τὸν βαρβαρον τὸν ἐπιόντα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα πάντως γὰρ κου πυνθάναι, ὅτι Πέρσης ἀνὴρ εἴας VALCK. — Τὸν ἐπιόντα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα (ne qui adhaesi reseruat) repetit c. 177. Ceterum culte variegatam orationem sistunt, aliorum decursuram more, πάντως κου πυνθάναι καὶ ἐπὶ Πέρσης ἀνὴρ, ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, μέλλει ζῆξας etc. Non dissimiles figurandae dictionis modos Cl. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 104. et ad Aristaeneti lib. I. Epist. 5. conduxit. WESS.

τ. δυνάμιος τε ἥκεις μεγάλης) Sentio aliquid hoc loco turbati. Semper talis in re δυνάμιος τε εἰ ἥκεις, aut etiam πόλιμος. Edito geminum equidem haud reminiscor. Corrigitur a Reiskio ἥκεις, μεγάλης, plaudente Abreschio Diluc. Thucyd. p. 113. sine exemplo tamen. WESS. — Emendandum censeo, σὺ δὲ δυνάμιος τε εἰ ἥκεις, καὶ etc. eiecta voce μεγάλης, quae, forsitan ex interpretamento, μέγαλην ἔχει, nata contextum irrepsit. μεγάλης legenti Reiskio suffragatur Abreschius Diluc. Thucyd. p. 121., sed constans in hac formula repugnat usus: εἶναι in talibus quaevis adverbia sibi patitur adiungi; sed ἥκεις ferme tantum εἰ admisit. Ut Graece non dicitur χρημάτων εἰ ἥκεις μέγαλων, sic neque δυνάμιος εἰ ἥκεις μεγάλης. Obmoveri non debet illinc diversum quod legitur lib. VIII. c. 111. Quinquies usurpatum Herodoto, εἰ ἥκεις, totidem vicibus Aekidnus repraesentavit, cuius locus dedit L. Bos ad Elioiani [Eikon., s. Imag. cap. 11.] ἀποτὴν μὲν εἰ ἥκεις τ. H. p. 469. [ed. Wbst.] Apud Suid. in Eutrochius legitur et γένος εἰ ἥκεις. Εὐστῶς εἰ ἥκεις dixit Philost. Vit. Apoll. VIII. c. 18. Hyperides καθ' ἑαυτὸν εἰ ἥκεις, iuxta Demetrium Magnesium apud Dionys. Halic. T. II. p. 199, 40. D. Kleinsii coniectura in Theocn. XIII. 15. magis videretur probabilis, si scripsisset: Αἰεὶ δ. (id est

λυτοῦ) εὐ ἦσαν ἰς ἀλαθινὸν ἀνδρ' ἀποβαίη. 'Εσὺτῶν εὐ ἦσαντες Ἀσσυρίῳ dicuntur Nostro I. c. 102. Thomas M. in 'Εχω locutionem, Φρονῶν εὐ ἦκει, comparat cum Homericis τόξων εὐ αἰδώς, quam similesque nobis explanavit Ti. H. ad Thom. in Ἐκ γυμνασμένους ἱστορικῆς. VALCK. — Rara utique et vix alibi reperiunda structura, quam h. l. communi consensu præferunt libri omnes: nec tamen idcirco temere mutanda ab Editore. Multa passim in veterum scriptis reperiuntur ἑκατὶ λεγόμενα, multae item formulae insolentiores, quae turbare quidem nos possunt, nec vero idcirco eliminari continuo debent. Immo vero, quum I. 149, 7. χώραν dixerit Herodotus ὡρίων ἦκουσαν οὐκ ὁμοίως, non adiecta, sed subintellecta εὐ particula; quumque VIII. 111, 11. θεῶν χρηστῶν (non, nude θεῶν) ἦκοιν εὐ scripserit; quidni idem h. l. δυνάμεις ἦκεις μεγάλης (quod aliquanto maiorem vim habere videtur, quam δυνάμεις εὐ ἦκεις) scribere potuerit? S.

CAP. CLVIII. 1. πολλὸς ἐνέκειτο λόγων) Latina Vallae inmutata a Gronovio sunt. Convenit ex parte πολλὸς ἢ λιστόμενος ὁ ξείνος lib. IX. 90. et lib. VIII. 59. πολλὸς ἢ ὁ Θεμιστοκλέης ἐν τοῖσι λόγοις: plenissime Dionis hoc Cassii lib. XLII. [c. 24.] p. 221. ed. Steph. καὶ ὅτι πολὺς ἐνέκειτο τό, τι τοῦ Καίσαρος ὄνομα ἐπικαλούμενος M. Caecilius. WESS. — *Valla: multus in hac oratione fuit.* Commode ad sententiam Gronovius: *vehemens erat in urgendo.* πολλὸς adfectum et vehementiam exprimit: ἐγκλιθεῖν vero est insectari, invehire, urgere. S.

[2. λόγον ἔχοντες πλεονέκτην) Gronov. cum *Valla: Insolentem habetis orationem; satis commode ad sententiam, cui quidem rite exprimendae adcommodatius aliquod latinum verbum desideres.* Hoc enim Gelo dicit: *Vestris unice commodis intenti ab aliis ea postulatis officia, quae vos illis petentibus praestare dedignamini.* S.]

7 seq. τὸν Δωριεὺς - - πρὸς Ἑλλήσπετον Φόνον) De his, infelicisque Doriei interitu, lib. V. 46. Ex schedis ὡφελίαι, [lin. 9.] veluti eodem libro c. 98. placuerunt; neque damnabiles ἰσχυρίους, [lin. 10] usu Thucydidis II. 53. quamquam similis, ibi scriptiois variatio, munitae. WESS.

8. ὑπερίσταντες) ἰσχυρὰ δυνάμει: prout recte supplet Schol. in Thucyd. VIII. c. 48. In Aristoph. Acharn. vs. 657. ὑπε-

ταύτων μισθούς redditur ἀποσχονούμενος a Schol. et Suida; qui Philostrato tribuit, quae sunt Synesii Ep. 105. p. 247. A. In istis infra, [lin. 15.] οὕτω δὲ Γέλωνος μνηστὴς γίγναι, locum invenit observatio Demetrii περὶ Ἑρμ. §. 57. Vid. Clar. Io. Taylor in Demosth. Midian. p. 299 seq. VALCK.

17. διππορίας τε τριήρας) Armasse Gelonem διππορίας ναῦς καὶ διοχιλοὺς ἰππῆς καὶ πεζοὺς μυρίους ex Ephoro Critici produnt ad Pindari Od. Pyth. I. longe infra catalogum, quem hic annumeravit. Si verum est, Dionysium lapsis aliquot annis ex una Syracusana civitate c. et xx. m. peditum, et xii. m. equitum, navesque longas cccc. in aciem emisisse apud Diodorum lib. II. 5., magnifica haec promissa inani iactantiae non erunt inputanda. WESS.

CAP. CLIX. 2. Ἡ καὶ μέγ' οἰμώξουν) Manifesta adumbratio Homerei Ἡ καὶ μέγ' οἰμώξουν γέρον Ἰασηλάτῃ Παλῆδες Iliad. H. 125. WESS. — Homericus versus est parodia ex Ἰλ. ἡ. 125. Sententiae non illa multum dissimilis in Ἰλ. α. 255. ἥ κεν γηθήσῃ Πρίαμος. Ad Homerum Herodotea comparavit Eustath. in Ἰλ. α. p. 540. καὶ παρ' Ἡροδότῃ εὐρηται σχῆμα ἕμειον τῷ Ὀμηρικῷ etc. VALCK.

3. ἀπαραιρήσθαι) Quod ex Med. et aliis ἀπαραιρήσθαι, qua tandem re vulgatum exsuperet, non video; incommode quoque coalita syllaba. WESS. — Immo nec vulgatum probum erat, nec id quod ex Med. Gronovius receperat. Ionica ista verbi forma non in praesenti tempore, solum in praeterito perfecto et plusquamperf. locum habet: quare unice vera terminatio h. l. ἦσθαι erat. S.

8. σὺ δὲ μὴ βοηθεῖν) Premo vestigia probatorum Codd. ipsiusque Scriptoris lib. III. 134. σὺ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι, et parili saepe modo. Vid. lib. IV. 128. WESS. — Restituetur βοηθεῖν ex Codicibus. Videatur clar. Editor in p. 30, n. 98. et 336, 37. [Wess. ad I. 63, 13. et ad IV. 126, 6.] VALCK. — Ad infinitivum βοηθεῖν pronum est aut βούλου (ion. βούλει) intelligere, aut δικάζει ex verbo proxime praecedente. S.

CAP. CLX. 1. ἐπιιδὴ ὦρα ἀπιστατραμίνους τοὺς λόγους τοῦ Σπάρτου) Ἐπιστατραμίνους τοὺς λόγους, dicta aspera, fuisse autumo: quo sensu λόγων μᾶλλον ἐπιστατραμμένα Themistocles acerbius locutus lib. VIII. 62. et Demosthenis ἐσπανάς ἐπιστατραμμένα, asperior, discrepans ab Isocrate; qui p-

περὶ quae ἀβερύειν καὶ ἡδύν in Philostrati lib. I. Vit. Soph. p. 504. ubi bene Olearius. WESS. — At ἀπιστορ. communi consensu exhibent libri omnes, quod et ipse Wess. in contextu tenuit: merito; commodam enim offert sententiam, sermonem aversantem, cum indignatione respuentem propositam conditionem. S.

2. τὸν τελευταῖόν σφι τόνδε) τὸ τελευταῖον legi mavult Koenius. VALCK.

3 seq. ὁνίδεια κατιόντα ἀνθρώπων φιλεῖ ἐπανάγειν τὸν θυμόν) Haec et seqq. prostant et ap. Stobaeum p. 171, 11. et p. 173, 32. Aeschines, de Falsa Leg. p. 48, 11. τὸ ψευδές, inquit, ὕψους οὐ περαιτέρω τῆς ἀκοῆς ἀφικνεῖται. Iuxta Xerxen Herodoti VII. 39. ἐν τοῖσι ὡς τῶν ἀνθρώπων οἰκίῃ ὁ θυμός. Cum hoc Gelonis, dictum iratae Tomyridis comparandum est ex lib. I. c. 212. οὕτω μαίνεσθι, ὥστε, κατιόντος τοῦ οἴου ἐς τὸ σῶμα, ἐπαναπλάιν ὑμῖν ἔπτα κακά. Nostro loco positum in medio pertinet ad utrumque, ni fallor, ἀνθρώπων: nam et ὁνίδεια dici possunt κατιόντα ἀνθρώπων, pro ἐς ἀνθρώπους: apud Thucyd. veram lectionem Codex optimus servavit [l. 78.] p. 53, 78. Non mirabor, si cui placebit ἀνθρώπων, ut convitia per aures immissa dicantur κατιόντα in pectus sive ἐς τὸν θυμόν. Iram in pectore Plato, cupiditatem subter praecordia locavit. VALCK.

5. οὐ μὲ ἔπισσας) Praetuli hoc ex Stobensi et scriptis: neque enim de futuro sermo. WESS.

10. ἡμῖς τὴν ὑπείκομεν) Sic scribendum vidit Koenius. VALCK.

14. τοῦτοις ὑμῖς χρεὼν ἐστὶ ἀρτίσκειν) Haec vobis oportet placeat conditio. Ἀρτίσκειν, quod, Vallae lectum, dat Arch. plures si habent Codices, optio difficilis erit inter ista duo; ut et in his apud Stobaeum (p. 4, 27.) Democriti, ἐπὶ τοῖς δυνατοῖς δεῖ ἔχειν τὴν γνώμην, καὶ τοῖς παροῦσιν ἀρτίσκειν, scribendum-ne totidem sit literis ἀρτίσκειν, an, una detrita, ἀρτίσκειν; utrumque recepit usus. Contentum suis rebus esse vulgo certe dicebatur ἀρτίσκειν τοῖς παροῦσιν, ut in Ep. ad Hebr. XIII, 5. et in locis adscriptis a Wetstenio. Idem Isocrati saepe στήγειν τοῖς παροῦσι: ἀγαπᾶν τοῖς ὑπαρχουσιν, Lysiae; si huius est ὁ ἐπιτάφιος λόγος, quod non opinor: aliis ἀρτίσκειν τοῖς παροῦσι. Postremum hoc veteribus ista structura multo est usitatius, quam ἀρτί-

ἐκείνῃ Thucyd. II. 68, οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ ἐν Ἀργυ καταστάσει: VIII. 84. Lucian. T. I. p. 648. II. p. 639. Longin. xxxiii. 5. ἡμισυ τοῖς ἀπαύματιν ἀρεσκόμενος: quin ipsi Herodoto, IX. 78., διείρη οὐδ' αὖτως ἡρώετο Σουδωπ: III. 34., οὐκ ἀρεσκόμενος ἑαυτῷ. [Addg. IX. 66, 1. et 4.] At alterum illud apud Nostrum etiam invenitur lib. IX. cap. 32., οὐδ' οὕτω ἔφ' ἐτι ἀρεσκέσθαι ταύταις μόνονσι. VALCK. — Animus in ἀρεσκέσθαι magis, quam ἀρεσκεσθαι vergit, motus istis lib. IX. 32., οὐδ' οὕτω ἔφ' ἐτι ἀρεσκέσθαι ταύταις μόνονσι. Accedunt ἀρεσκόμενοι τῶν παρῶν in Teletis fragmento apud Stob. Serm. XCIV. p. 523. et Epist. ad Hebraeos c. xiii, 5. Ne mihi tamen praescribo. WESS. — Equidem tenendum ἀρεσκεσθαι putavi, ut paullo exquisitius, huicque loco aptius, et in primis Herodotum. S.

III. CAP. CLXI. 1. Γέλων μὲν δὲ ταῦτα προστείνετο) Non male scribit Valla, [sic reddens: Hanc Gelon conditionem offerebat.]. Sic lib. V. 24. ταῦτα τοι ἐγὼ προτίνομαι. Passivo significatu, ἀπὸν πραγμάτων προτινόμενον, scripsit Isocrates in Panathen. pag. 257, A. VALCK. — Προτίνομαι, activè verbi forma, significat offerre, (pacis conditiones) proponere. Vide Lexic. Polyb. p. 541. Προτίνομαι, verbo medio, est pro opera alteri oblata vicissim certa iura aut mercedem persolvere sibi. Conf. IX. 34, 6 et 9. S.

3. ἀμειβερό μιν τοῖσδε) Aspernandum hoc non videbatur, Huiusmodi lib. I. 35. Κρείστος δὲ μιν ἀμειβερό τοῖσδε WESS.

17. οὕτω ἔχει τοι) Laurentius vertit, ceu scriptum οὕτω ἔχει τοι invenisset, quod Codd. respuunt, minime tamen improbum. Vulgatum vult, ita sese res habet; tum sequi debuit, ὡς πρὸ ἡν, ut etiamsi etc. Eadem sentiunt Reiskius et Abreschius, WESS. — Potuit Valla id ipsum, quod libri omnes tenent, οὕτω ἔχει τοι, ita habeto, nec sic quidem male, interpretari. Nec vero necesse est ut ὡς sequatur, modo, loco commatis quod post ἔχει olim ponebatur, maiore distinctione interpungatur oratio, quod ante non iam a Schaefero factum. S.

17. πᾶσι τοῖς Ἑλλήνων στρατῶν) Male πασὶ ἄλλων Valla et consentanei, Maritimas civitatis suas copias orator Atticus perligere haud potuit. WESS.

19. ἂν ἐπὶ τῷ ἑαυτοῦ σώματι) ἂν ἐπὶ τῷ ἑαυτοῦ σώματι) Super-

burn oratoris Attici dictum infregit; hinc meo quidem arbitratu alienissima, vocula *si*, quae, ex vicino *oi* facile nata, quo hic ponitur modo construi non solet. Quae praecedunt, sic sunt iungenda: ἄλλω δὲ παρήσομαι οὐδὲν ταπεινῶν. μὲν γὰρ εἶναι --- ἵηται νικημένοι. Hic plena ponenda est distinctio. Novam periodum orator animosus sic orditur: Συρακουσίοισι, ἑτέροις Ἀθηναίοις, συγχωρήσωμεν τῆς ἡγεμονίας; Nos, qui sumus Athenienses, Syracusanis cederemus principatu? Pondet modus subiunctivus, συγχωρήσωμεν, et suppressis, Θάνατο, vel βούλει ἴνα. Vehementiam dicti sentient, qui vel ad similia, vel ad haec attenderunt Demosthenis p. 494. 8. [p. 78, 13. ed. Reisk.] αἰεὶ ὡς Ἀθηναίους ὄντας πρὸς τοὺς ἐν Πύλῳ ἐμαίμενον περὶ τῶν ἡσῶν διαδικάζεσθαι. Pag. 126, 35. [pag. 197, 11. Reisk.] οὐκ εἰς Ἀθηναίους, βαρβαροὺς ἄνθρωπον καὶ ταῦτα γυναικᾶ φεβηθήσασθαι; Tale quid indicatum voluit Thucyd. VI. c. 59., ubi Hippas Agantidae filiam suam Archedicen, Ἀθηναίους ὡς λαμψανῶν ἴδαντες. Quarta hic vim nomen haberet Ἀθηναίων, mox explicat Atheniensis: ἀρχαῖστ' αὖτ' ἐν ἑθνοῦ παρέρχονται, μέντοι δὲ ἱόντες οὐ μετατρέπονται. Εὐκρίτων: quae tractavit clariss. Wessel. sup. p. 26. [Adnot. ad l. 56, 10.] Plutarchus de Exil. pag. 604. οὐδὲν ἴσμεν τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος ἐγκώμιον τοσούτον εἶναι Εὐριπίδης; Ἡ πρώτη μὲν λέξις οὐκ ἐπαρκὲς ἄλλοθεν, αὐτόχθονες δ' ἴσμεν καὶ ὅτι ἄλλαι πόλεις, Πισσῶν ὁμοίως διαφροβήσασθαι βολαῖς, Ἄλλων παρ' ἄλλων εἶναι ἐκγόνοισι. Euripidis ista, nobis ex Erechtheo servata, minus sincera prostant in orat. Lyncurgi p. 160. VALCK. — Quod abiectam voculam *si* maluit Vir. doctissimus, id commodissimum foret; si vera esset scriptura verbi συγχωρήσωμεν: sed terminatio subiunctivi modi temere primum in editionem H. Stephani potestioque incepta est; et, ut voculam *si* libri omnes agnoscunt, sic probatissimi codices cum ed. Ald. et Steph. pr. in συγχωρήσωμεν consentiunt; quam scripturam non dubito in aliis etiam scriptis libris, si diligentius inspiciantur, inreperitum. Caeterum, quam vim inesse monuit Valck. in verbis ἑτέροις Ἀθηναίοις, ea etiam sic integra manet. S. 160. μὲντοι δὲ ἱόντες οὐ μετατρέπονται.) Vide lib. I. cap. 56. W.B.S. — Μισαγόρης, qui solum varit, Homericum vocab. Iliad. I. 644. (al. 648.) et π. 59. not. ad thema ἱόντες vel ἐκγόνοισι, ut a nonnullis factum videri, sed a ra-

dice *νάλω*, *νάλω*, habito, repetendum, ut cum Eustath. ad Iliad. π. p. 1059. recte Aem. Portus monuit. S.

21. τῶν καὶ Ὀμήρου etc.) Menesthea indicari Galeus admonuit, Poëta consentiente, Iliad. B. 554. WESS.

iv CAP. CLXII. 2. τοὺς μὲν ἀρχοντας) Insertam vocem requirebant sequentia in quibus Cl. Gronovii ex schedis opera eminet. [Vide Var. Lect.] Equidem ex eisdem ἀρχοντας non adversabar olim, at ARBFS. Laco ad Gelonem ἰσθ' ἀπὸ τῆς οὐρίας, ὅτι ἀναδύμενον π. 169. WESS.

3. οὐδὲν ἐπ' αὐτῇ) Quod plures scripti οὐδὲν ἐπ' αὐτῇ cum Aldo, laudibus docti viri fertur, Suidae ὅπου, οὐχ ὅπου, nemo nescit, nemo quoque, gignendi plerumque casum id sibi sumere. Eustath. Portus illustravit. WESS.

iv Ἐπὶ τῇ τῇ, ex Arch. enotatum, reciperem. Vim verbi propriam et translatam L. Küster. attigit in Aristoph. Ran. vs. 1251. Ubi Aristides pro Cimone T. III. p. 251., ὡς περὶ αὐτὸν ἐκ πάλιν, καὶ παρὸν ἐκ οὐρίας κομίζεσθαι, εἴτα ὑφίσταται ἐπὶ δουλίας. Schoi. MS. εἰπὼν τὸ ἐκ οὐρίας, ἐπ' αὐτῇ τὸ ὑφίσταται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χαλῶντων τὰ ἴστιά. Ut ὑφίσταται τῶν ἰστίων, sive et dicebatur ὑφίσταται τοῦ τόνου, τῆς γλαύτης, τῆς ὀργῆς: quorum primum est in Aristoph. Vesp. 336. secundum restitutum est Philostrato Vit. Apoll. lib. III. c. 25. tertium, ὑφίσταται τῆς ὀργῆς, habet Herodot. pag. 134, 18. et alibi. [II. 122, 78. conf. IV. 181, 18.] Qui vocatur Phalaris, Epist. 71., non ὑφίσταται, sed scripserat, ut puto, πάντας τοὺς βασιλεῖς, ὅτι ὑφίσταται τῆς ὀργῆς VALCK. — Sic vero etiam Noster activa verbi forma subinde utitur eadem notione remittendi: ὅπως τῆς ὀργῆς I. 156, 8. III. 53, 9. ὡς περὶ τῆς ἀγνωμοσύνης IX. 4, 6. Similiterque h. l. ὑφίσταται unice verum arbitror: neque me movet quod cum accusativo casu (non cum genitivo) constructum h. l. id verbum videtur: potest enim verbum absolute positum intelligi, et οὐδὲν valere κατ' οὐδὲν, nulla parte cedere, nihil prorsus remittere. Quin immo suspicari licuerit, proprie cum accusativo casu construi verbum ὑφίσταται, gignendi vero casum nonnisi elliptica quadam ratione ei iungi, v. gr. ὑφίσταται τῆς ὀργῆς dici pro ὑφίσταται τὴν τῆς ὀργῆς, aliquid de ira remittere: quod si ita est, recte legitimeque dicitur οὐδὲν ὑφίσταται, nihil remittere. S.

[4. ὡς περὶ φθάνου etc.) Familiarem istam Graecis for-

mulam lata et ingeniosa disputatione tractans *Hermannus* in Adnot. 204. ad *Vigerum*, hunc quoque *Herodoti* locum citavit, tamquam talem in quo ista formula non possit interrogative accipi. Quod ut Viro doctissimo ultro largior, sic mihi videtur locutioni illi ubique primitiva et propria vis inesse huiusmodi, non poteris nimis cito, nimis celeriter hoc facere; id est, ocysus et quam ocysissime hoc fac. Et est hic quidem plenior, quam alias, locutio, adiectis verbis τῇ ταχίστῃ: quasi diceret, etiamsi quam celtissime hinc abire properaretis, tamen non nimis cito abieritis. S.]

6. ἐν τοῦ ἐναυτοῦ τὸ ἔκτ' αὐτῇ ἔκαταιρται) Errantem *Valiam* comiter in viam *P. Leopardus* reduxit, Emend. lib. VII. c. 1. Dicto *Gelonis*, quod idem animadvertit, parilem, immo iocundiorē, praestat elegantiam illud *Periclis* ex *Orat. Parentali, inventutem Atticam, bello peremptam*, τὴν νότῃα ἐκ τῆς πόλεως ἀντρεῖσθαι, ὥσπερ τὸ ἔκτ' ἐν τοῦ ἐναυτοῦ ἢ ἔκταται, in *Aristotelis Rhetor. I. p. 30. et*, verbis parum mutatis, III. p. 134. ed. *Syllb.* Namque non eiusdem illud tumoris atque audaciae, sed translationis laudatissimae, cuius nullam merito, quippe obviae et cognitu facillimae, *Philosophus* explanationem addidit. *Noster* adiunxit, modo tamen ipsius haec declaratio, verum talem, quae maculam Graeciae adfricat. Quid enim? an δῆλον erat, *Gelonis* copias *Graecorum* exercitui tantum praestare, quantum ver potius et nobilius aliis anni tempestatibus est? Et talia *Herodotum*, *Graecorum* summum praedicatorē, litteris prodere? Doctissimi viri *Pavus* et *Reiskius*, ut historiae auctor ab ea immunis esset culpa, δειλοῖ γὰρ, *Gelo* nempe, maluerunt. Bene quidem, modo *Herodotea* forent. Puto *Cl. Valckenarium* omnia dis-puncturum. [Vide mox Adn. ad lin. 6 seqq.] *WESS.*

Perversam videtur in suo Cod. scripturam invenisse *Valia*, ἔκαταιρται, et ἔκαταιρται: vertit enim, ver ex anno illi exaruisse. *Hesychii* Ἐκαταίρται est ex *Aristophanis* fragm. apud *Suidam* in *Adalvetai*, qui descripsit istam notam ex *Scholiis* plenioribus in *Arist. Ran. vs. 196.* Ἐκαταίρται, per se satis tutum, magis etiam adfirmat *Periclis* dictum, quod, *Leopardo* memoratum Emend. VIII. 1., cum his *Gelonis* comparant *Ios. Wasse* ad *Thucyd.* pag. 118., et

P. Wessel. in Diss. Herod. pag. 46. Si verum ficeret fieri, mihi Herodoteum non valde placet Gelonis dictum, elegantius a Pericle correctum: *ver enim tanquam adulescentiam significat*, Cicero de Senect. c. 19. Ipsa pueritia recte dicitur *ἐκ παντός βίου* apud Stobaeum pag. 453, 37. neque absurde Demades ὁ ῥήτωρ *ἔχει* (Athenaeo teste lib. III. pag. 99. v.) *ἐκ τοῦ δήμου τοὺς ἐφύβους*. Iuventutem ex civitate bello sublatam (Φίλει γὰρ ἄνδρας πόλεμος ἀγρῶν νέους, Sophocles in Scyriis:) non inepte dixerit quis in funebri laudatione, *ἐκ ἐκ τοῦ ἐναιουτοῦ ἔκκεσθαι*. VALCK.

6 seqq. οὗτος δὲ ὁ νόμος etc.) Dicto Gelonis, sive verbo *ἐκκαίρειται*, proxima si subiungerentur ista: *στρατιοποιήσιν ἐν τῇ Ἑλλάδι τῆς ἐαυτοῦ συμμαχίας εἰκαστὶ, ὥς εἰ τὸ ἐκ ἐκ τοῦ ἐναιουτοῦ ἔκκαίρειται εἴη*: intermedia nemo, credo, requireret; quae mihi nec Herodoto neque huius lectoribus satis digna videntur; iuvenumque potius in gratiam hunc similemve in modum primitus scripta: οὗτος δὲ ὁ νόμος τοῦ ῥήματος, ὃ ἰθὺς λέγειν, εἶναι τὸ δοκιμαῖται (ὅλην γὰρ ἐν τῷ ἐναιουτῷ ἔστι τὸ ἐκ δοκιμαῖται) τῆς τῶν Ἑλλήνων στρατιᾶς τὴν ἐαυτοῦ στρατιάν. Recepta facile formam induerunt Ionicam. Obscuriora dicta, formulis etiam talibus nonnunquam adiectis, sed ad istam rationem nusquam; Herodotus interpretatur. VALCK. — Suspiciones doctissimorum Duumvirorum me quidem non admodum moverunt. Wesselingio suspectus iste locus erat, quod non credibile sit, Herodotum talia literis voluisse mandare, quae maculam Graeciae adfricent. At non suo ista nomine scribit Herodotus; sed, quid Gelo dixerit, magnifice de suis copiis sentiens, refert et interpretatur. Valckenario ipsa haec interpretatio tyronum in gratiam a nonnimine adiecta videtur, Herodotoque pariter et illius lectoribus indigna. Novimus tamen (nec ipse diffitetur Vir doctus) alibi etiam subinde Scriptorem nostrum acute et figurate dictorum aut proverbiorum nonnullorum vim et originem, unde ortum ceperint, aut a quo primum edita reperiantur, declarare; ut IV. 149. VI. 37. 84. et 138. Unum mihi in verbis, quae h. l. leguntur, nonnihil incommodi habere videtur, nempe verbum *ἐστὶ* lin. 8. quod verbum si abesset aut cum *εἶναι* permutaretur, (quae passim inter se permutata observare memini a li-

βραβείς). reliqua commodissime procederet oratio: ὅληα δὲ
 ἢς (λόγῳ, vel ἰθὺς λόγιον) ἐν τῷ ἰστανῶ (εἶναι) τὸ ἔαρ ὅπου
 ματατοί, τῆς δὲ τῶν Ἑλλήνων στρατιῆς (δοκιμώτατον εἶναι) τῆς
 ἰστανῶ στρατιῆς. S.

CAP. CLXIII. 3. δίσκος μὲν περὶ τοῖς Ἕλλησι) Ex-
 citans ista Suidas in Διόσκωρτες lectionem firmat Med. [Nem-
 pe, in citandis Herodoti testimoniis, Ionismum saepe ne-
 gligit.] Διῖναι περὶ τῶν, ad exemplum Nostri frequenta-
 runt Thucydides, Aristophanes, Philostr. alique Sophistae.
 VALCK.

19. Κάδμῳ τὸν Σκύθῳ) Quem Delphos speculatorem mi-
 sit, ut ob iustitiam sibi habuit Gelo commendatum, [cf.
 cap. 164, 9.] Κάδμῳ τὸν Σκύθῳ: similiter Saythen Zan-
 claeorum Regem, secundum Herod. VI. 24., Darius ἐνέμισεν
 πάντων ἀνδρῶν δικαιοτάτον εἶναι, ὅσαι ἐκ τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἰωντὸν
 ἀνέβησαν. Hunc Cadmi Coi patrem esse censuit Iac. Perizon.
 dissentiente Wesselingio ad Herod. p. 448. [ad VI. 23, 2.]
 Quid si patris Cadmi fuerit ille patruus? ni enim ex ea-
 dem fuisset familia, mirum esset, Cadmum in Siciliam
 Zanclem habitatum concessisse, quam Scythes olim tene-
 rat imperio: cum Cadmo venisse traditur in Siciliam Epi-
 charmus, Suidae in Ἐπίχαρμος. VALCK.

21. Φιλίῳ λόγῳ) Quibus, si ita res ferret, Persam regi-
 gem, comiter alloqueretur, Gelonique conciliaret. Sic lib.
 VIII. 106, ἔλας πρὸς αὐτὸν πολλοὺς καὶ φιλοὺς λόγους. Ναπυ-
 νος ἀφαιεὺς λόγους corrigi, necessum haud opinor, siqui-
 dem ad amicitiae illam testificationem διδόναι γῆν τε καὶ
 ὕδωρ manifesto spectat. De Cadmo ad lib. VI. 23. VESS.

CAP. CLXIV. 3. Cadmus primum dicitur a patre
 traditam accepisse τὴν τυραννίδα Κῶων ἐν Βαβυλῶνι, id est
 ἐν Κῶωνι: hanc stabilitam, recte reddidit H. Steph. Monitors
 fidelissimo T. Hemsterhusio apud Lucian. pag. 278. [ad
 Dial. Deor. XXV. 2.] βιβνῆναι significat firmo certoque gra-
 du nitum consistere. [Satis erat, stare. cf. Lexic. Polyb. voc.
 βαῖναι. Inde βίβαιος, stabilis.] Caelus, Imperator, ἀσφαλὴς
 Euripidi, Archipcho est ἀσφαλὴς βίβαιος apud Dion. Chrys.
 p. 399. 2. Fortunati Sophocli in Elect. vs. 985., et eadem
 dicuntur Archipcho, ὡς βιβνῆναι, sic, ut primam verbi po-
 testatem proxime respiciat, apud Stobaeum p. 561, 53. Saep-
 Di, ait, μάτ' ἐν βαβυλῶνι. Ὅτιανος ἀνέγνω: ita scribendum

est pro χιωνος. Εὐ τὴν Ἑλλάδα ἐν Βεβηκυῖαν, florentem adhuc Graecium dixit Pausan. III. p. 722. De felici civitatis statu posuerat forte Philostratus VII. Apol. IV. 8. ἐν Βηστῶν ἢ πόλεις, μᾶλλον δὲ ἐστὶν αὐτῶν. eisdem p. 702, 8. restituisse dicitur Salmas. ἐν Βεβηκῶν, quod illinc forsitan, ut e Philostrato plurima, Suidas enotatum reddidit ἐν Βηστῶν. VALCK. — Εὐ Βεβηκυῖαν, bene firmam et fundatam: Pausan. III. 7. ὁ πόλις οὗτος ἐν τῇ Ἑλλάδι ἐν Βεβηκυῖαν διέκτισεν ἐκ Βαδρων. Hinc ἐστὶν ἐν Βεβηκῶν ἢ Sophocl. Elect. vs. 985., explicante Critico, Βεβηκῶν ἰσχυρῶς et μὲν ἐν Βεβηκῶν Archilochi Florileg. Græc. ex Stobæo, pag. 437. Contra ea ἐπιφανῶς Βεβηκῶν, infirmè posita, ut Hieronymus, Sapient. Salomon. c. IV. 4. At Hamsterhusium vide in Luciani Dial. D. XXV. pag. 278. et H. Valesium ad Eusebii Hist. Eccl. lib. X. 4. p. 192. WESS.

3 seq. Mox imperio se Cadmus abdicasse dicitur ἐκὼν τὸ εἶναι καὶ θεοῦ ἐπιόντος, αὐτὸν δὲ ἀπὸ δικαιοσύνης. In his defendi poterit ἐπιόντος, legi tamen etiam ἐπιδόντος: quae Koenii est coniectura. Lectionem Medicæam, ἀπὸ praebebat Thomas Mag. in Ἐκὼν εἶναι: ubi quae proxima succedunt Herodoteis, γράφεται δὲ καὶ ἐπιδόντος ὄντος, duas habent syllabas male repetitas: scripserat Thomas ἐπιδόντος εἶναι: quod bis reperitur et apud Herod. VIII. c. 30. IX. p. 511, 27. His rarius dat exemplum Plato T. III. p. 252. A. VALCK. — Ἐκὼν τε εἶναι, a Thoma in rarioribus ob negationis absentiam censitum, supra quoque c. 104. WESS.

CAP. CLXV. 3. ἐπιδόντος ἐν τοῖς Ἑλλήσι) Talia de Gelone Ephorus apud Interpretes Pindari Pyth. Od. I. quem an Timæum in Punico contra Siciliam (uterque id descripserat) bello ducem sibi legerit Diodorus lib. XI. 20. seqq., incertum manet. Iustum ex Arch. et Vind. videtur. [lin. 6.] ἐπιδόντος ὁ πρὸ αὐτῶν τῶν χρόνων, quae et Reiskii coniectura. Diodorus τοῖς αὐτοῖς χρόνοις, eadem de re lib. XI. 1. WESS.

[3. ὑπὸ Θέρωνος τοῦ Αἰγυπτίου] Huius Theronis laudes celebratas esse a Pindaro Olymp. Ode II et III. adnotavit Larcher. De Aenesidemo conf. c. 154, p. 50.]

7. Ἐλευσίνων) Bene habet. Ἐλευσίνων, Helcatæo, ἔθνος Ἀργυρῶν Stephan. Byz. Apud alios silentium de illis. Equidem iudicia Helviorum et Helvetiarum, nominis agnosco, mirorque Cl. Lud. de Bochat Memor. Crit. de Helvet. T. I. p. 51.,

et quos ille laudavit, operam his tralaticiam negasse. Mox βασιλῆα [lin. 10.] in στρατηγὸν ad *Aldinam* meam mutavit vir doctus; oblitus Carthaginiensium duces, quod alibi ostensum, reges appellatos. Vid. *Polyaen.* I. 27, 2. *WESS.*

7 seq. Ἐλισίων καὶ Σαρδόνων) Ex *Hecataeo* memorantur *Stephano Byz.* Ἐλισίον, ἴθις Ἀργίου. Sardorum nomen addubito Σαρδόνων scripserit, an Σαρδόνων: hoc tamen praefero. Κύριοι notissimi sunt Sardorum vicini. *VALCK.*

CAP. CLXVI. 2, seq. εἰς τὴν αὐτὴν τῆς αὐτῆς ἡμέρας etc.) *Aristoteles* περὶ Ποντικ. c. 23, consentit; non *Diodorus*, qui eundem in diem hanc *Gelonis* et *Leonidae* ad *Thermopylas* pugnam contulit; male, ex disputatione *Celeb. Barbeyracii* ad *Histor. Pacton. et Foeder.* Tom. I. p. 90. *WESS.* — Quod dicitur in *Sicilia victus Amilcar* quo die *Salaminiam* de *Persis Graeci* victoriam reportarunt, accuratius traditur a *Diodoro* XI. 24. ubi vid. *Wesseling.* et *Perizon.* in *Aeliani* Var. VI. 11. *VALCK.*

CAP. CLXVII. 2, εἰκότι χρωμένω) Quid hoc? an illius imaginem colentes, quomodo olim *Valla*; an uti Latina nunc, illius imaginem servantes? Neutrum rei et sermonis genio respondet. Plausum abstulit meritissimum doctissimi *Galei* εἰκότι χρωμένω, pro quo paulo plenius lib. III. c. 111. εἰκότι λόγῳ χρωμένοι, probabili ratione utentes: nec differt supra c. 103. Οἷα ἴδω παρὶ τῷ εἰκότι. In rebus obscuris quod signis certissimis, qualia *Poenis* deerant, cognosci quitum non est, ad τὰ εἰκότι, vero similia et coniecturalia, venitar. *Hyperides*, ἃ δ' ἴστιν ἀφανῆ, ἀνέγκει τοὺς διδάσκοντας ταυμνίους καὶ εἰκότι ζητῆν, in *Clementis Alex.* Strom. VI. p. 747. et *Theodoreti* Orat. ad Graec. VI. pag. 102. *WESS.* — Εἰκότι corrigunt *Galeus* et *Reiskius*; utriusque ignarus εἰκότι legendum vidit et *Koenius*. *VALCK.*

11 seq. οἱτε ἱέρω, ὡς Καρχηδόνιοι τούτο μὲν οἱ etc.) *Valla* legit ut est in marg. ed. *Steph.* ἀφανισθῆναι δὲ Ἀμίλκα, τῷ οἱ οἱτε τοιοῦτω ὡς Φοίνικες λέγουσι, οἱτε ἱέρω, ὡς Καρχηδόνιοι τε καὶ Συρηκούσιοι, ταῦτα μὲν οἱ θύουσι. Per *Phoenices* ego *Carthaginienses* intelligerem; quorum adeoque nomen in marginem malim reiectum, ut legatur, οἱτε ἱέρω, ὡς Συρηκούσιοι: ut inventori stratagematis *Geloni* suo honorificam [an parum honorificam scribere *Vir doctissimus* voluerat?] narrationem de *Amilcaris* morte forte *Syr-*

recusationum nobis exhibet Polyænus I. c. 27, 2. VALCK.
 — Fieri non potest, quin aliquid turbatum hic sit. Superius enim *ὡς Φοίνικες* Carthaginienses includit, quippe eiusdem originis et meros *Φοίνικας*, lib. II. 32. et IV. 197. Si Carthaginiensibus expulsis, legeris *ὡς Συρακούσιοι*, qui in *Ἰβηρίᾳ* nonnullis, opera frustranea erit; siquidem Syracusanis de Amilcaris (namque Gelo de eo sollicitè quaerens nihil conpererat) interitu incerta atque inexplorata omnia. Sola praeterea Poenorum super eius exitu descripta narratio, alia nulla. Ista animum Cl. de Pauw adverterunt, opinati *ὡς Φοίνικες* aut alterum certe, *ὡς Καρχηδόνας*, ex scholto advenisse, negligentiaque scribarum sedem, quam non debebant, occupasse: qua quidem in suspitione quod vehementer offendant, nihil reperitur. Mihi, de his anxio, venerat in opinionem, neque eundem praeteriit, primitus fuisse, *ἀφανισθέντι δὲ, — — ὡς τοῦτο, ὡς ἱβήρ, οἱ Καρχηδόνοι τοῦτο μὲν εἶναι*, articulumque ob praecedentia in *ὡς* conversum. Ut ut doctiorum corona istis de coniecturis statuerit, pati nequeo, *τῆσι πόλεσι τῶν ἀποικιστῶν* [lib. 14:] vim inferri. Appianus Bel. Civil. lib. III. [cap. 31.] pag. 887. πολλοὺς περιπερικλῆς ἐς τὰς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀποικίας πόλεις. WESS. — Quam cum Schaefero adoptavi superioris loci emendationem, *ὡς Συρακούσιοι, Καρχηδόνοι τοῦτο μὲν εἶναι* etc. ei Polyæni testimonium, narrantis strategemate Gelonis occisum Poenum esse, (quem ille quidem Himilconem nominat) speciem videtur conciliare. Gaeterum denuo expendenti mihi Herodoteum locum per quam sit probabilis Wesselingii sententia, Syracusios hic non nominasse Herodotum, sed nude ita scripisse, *ὡς ἱβήρ, οἱ Καρχηδόνοι τοῦτο μὲν εἶναι* etc. Quod ad πόλεις ἀποικιστῶν, siatam hoc vocabulo usus est Appian. Bell. Civ. lib. V. c. 31. Videntur autem nimiae Reiskii argutiae montantis: *τῶν ἀποικιστῶν* non repeto ab *ἡ ἀποικίας*, τῆς ἀποικίας, ubi subauditur πόλεις: sed ab ἀποικίᾳ, τοῦ ἀποικιστοῦ, ut πόλιν, ἡ πόλιν plur. sit ἀποικίδες, ut ἐπὶ πόλιν. Vocab. ἀποικίας graecus sermo, quod sciam, non agnoscit. Si *ἀποικίας* τοῦτο μὲν οἱ δοῦναι) Regi Carthaginienses ἀφανισθέντι, tanquam Deo. Praeter cetera, haec nobis de Iuliano narrat Imperatore Gregorius Nazianz. Stelit. II. pag. 117. πολλοὺς δὲ τῶν ἐκ αὐτοῦ δόξης ἡλιμνιστῶν, ὡς ἀνὴρ

ἀνθρώπων νομισθίων, τέχνας τινας ἐξ ἀνθρώπων ἀφανισθίστας, καὶ διὰ τοῦτο θεοῦ νομισθίνας, ἔροσι τῆς αὐτῆς δόξης ἰσχυραί. -- βίβλοι κατὰ τοῦ ποταμοῦ πειράται τὸ σῶμα. Huius rei sit pones oratorem Theologum fides: nostrae aetatis hominibus veraciora videbantur de vanissimis philosophastris Heracleide Pontico et Empedocle narrata Diogeni quoque Laërtio V. 89. 91. VIII. 69. Deus immortalis haberi Dum cupit Empedocles, ardentem frigidus Aetnam Insiliit. VALCK.

CAP. CLXVIII. 9. Ταυρίναρρο -- εὐπερίστατα) Sic illi quidem, prolixè polliciti, ad speciem pulcre responderunt; ἀλλὰ ἰορῶντες. Sallust. Bell. Iug. cap. 75. Ad ea Rex, aliter atque animo gerebat, placide respondit. Idem est εὐπερίστατος: quod honestum dicta veritati praetenditur, τὸ λόγιον dicitur τὸ εὐπερίστατον. ἀλτρίαν εὐπερίστη, speciosam quae praetextitur causam, ἀφορμὴν εὐπερίστατον vocat Plautus. IV. pag. 288. VALCK.

13. παραδοκίοντες καὶ οὗτοι τῇ πόλει) Ista obversabantur Diodoro, scribenti de Corcyraeonum hac simulatione, ὡς δὲ τις τῶν συγγραφίων ἱστορῶν, παραδοκίοντες τῷ τοῦ πόλεμου βεβαίῃ, lib. XI. c. 15., sive παραδοκίοντες τῷ τοῦ πόλεμου εἶδος, sicuti c. 3. Timaeum auctius hinc Lexicon suum fecisse, Cl. Dav. Ruhnkentius patefecit pag. 113. [p. 152. ed. sec.] WESS. — Excitat ista verba Suidas in Ἀνακωχίον. In Παραδοκίοντα descripsit ex c. 163. ἡμίτηδες Ἀλφειοῦ Κάδμοι -- παραδοκίοντα τὴν μάχην ἢ πιστεύει: illic Gelo, hic Corcyraei, lib. V. 67. Παριῖ παραδόκιοι τὸν πόλεμον τῇ ἀποβήσασθαι: id est, πιστεύουσιν ὁπότερος ἀνὰ πρόθεσιν: eventum expectabant, ut fortunae adplicarent sua consilia; sive utrius partis melior fortuna belli esset, ut ad eius sociatorem inclinarent; quomodo ferme Livius loquitur XXXII. 21. et XXXI. 32. conf. XXXV. 48. Hanc suam in ope Graeciae laboranti ferenda cunctationem, τὴν πρότερον ἀπαιτημένην, mitibus verbis excusare nituntur opem Atheniensium expectantes Corcyraei apud Thacyd. lib. I. c. 32. VALCK.

14. ἀλλασίοντες μὴ τοὺς Ἕλληνας ὑπερβαλέμεν) Haec Suidas profert in voce Ἀλλασίοντες. In Hesychio fluctuant inerti, Ἀλλασίοντες scribi debeat, an Ἀλλασίοντες, pro Ἀλλασίοντες, et Ἀλλασίοντες. In his iudices desidero, qui Linguam Graecam tractarunt in sua amplitudine; hi negabunt Graecum esse Ἀλλασίον: [aut ἀλλασίον:] fatebuntur ἀλλασίοντες; scribit Herodot. T. VI. P. I. D d

bendum apud *Homerum* in *Il.* η'. 310. quia hanc solam formam apologia monstrat esse legitimam. Non ab *ἀπα* formatur *Ἀίλω*: sed ab *ἀίλω* formatum fuit *Ἀελλεύ*: sicut ab *ἄβλω*, *Ἀβλεπύ*: ab *ἄσπλω*, *Ἀσπύ*: hoc, omissum Lexicographis, habet *Sophocl. Antig.* vs. 1350, *Ἀβλεπῶ* restituendum est *Etymologo* in *Λεύσσω*, pro *ἀβλεπῶ*. *Λοξοβλεπτοῦντες* *Thomae M.* in voc. *Διάστροφος* restitui debuerat ex *Mssis*, *VALCK.*

17. *ἵνα ἔχωσι πρὸς τὸν Πέρην λέγειν τοιαῦτα*) Non obediō codicibus, in *λέγειν τοιαῦτα* conspirantibus. Pulcre *Gronovius*. *WESS.* — Consulto igitur *Vir doctiss.* cum *Gronovio* verbum *λέγειν* hic praetermiserat: itaque indictum velim quod in *Var. Lect.* imprudens scripsi „contra quam voluisse videtur *Editor*.“ Ego vero elegantiam suavitatemque non percepi, quae ex omisso illo verbo accedere orationi visa erat *Gronovio*: nec alioquin adeo verborum parcum video *Herodotum*. *S.*

31. *διακρούσαντο τοὺς Ἕλληνας*) Latina, *Graecos summovebant*, inconmoda sunt, et *Porto* damnata. *Corregiorum* sane memorata *σπῆλις* aliud postulabat. *Dionysius Hal.*, eiusdem [*Porti*] indicio, *Ant. Rom.* X. [cap. 17.] p. 643. ταῦτα διακρούσαντες αὐτοὺς τῇ προβάσει, hac causatione eludens *tribunos*. *WESS.* — Similia alia eiusdem *Dionysii* loca indicat *Reiskianus Index*. Sic eodem verbo (notione eludendi) (differendo praesertim, cunctando, tergiversando) ulitur *Demosthenes* et alii. *S.*

CAP. CLXIX. 5 seqq. *Ἐπιμέθεσθε ὅσα ὑμῖν εἴς.*) Haec plana minime. *Reiskius* de coniectura οὐ τι μνησθε, non meministis; potuisset minore molimine ἐπιμνησθε. Sed scripti obviam suspicionibus eunt, vulgatum, aut illi simile, tutantes. Erit ergo *ἐπιμνησθε ὅσα*, conquerimur de omnibus illis quae. Ita ταῦτα ἐπιμνησθέντες, de his conquerentes, sive, haec incusantes, lib. II. 161. Tum congruum veritati *ἐπιμνησθῆναι* *μνησθῆναι* *δακρυμάτα*, quomodo *Arch.* Series enim, *ἐπιμνησθε ὅσα ὑμῖν δακρυμάτα Μίνως ἐπιμνησθῆναι*. Id *Pavus* perspexit; *Reiskius*, insuper, senarium *Μίνως ἐπιμνησθῆναι* *δακρυμάτα* perfectum (sive *Pythia* cum effuderit, seu casu, ut saepe, fuerit natus) rotundare. *WESS.* — *Apollinem* *Cretenses* interrogabant: εἴ σοι αἰμεινον ἔστι τι τιμώμενον τῇ Ἑλλάδι: si res sibi publica fieret melior

opem Graeciae ferentibus. [an ex usu ipsis esset futurum, si opem ferrent Graeciae.] Erat haec Delphicum Deum adhibentibus consueta rogandi formula: *ei πολυμοῦσιν ἀμείνον ἔσται* si λαόν καὶ ἀμείνον εἴη: ad quam ille simpliciter nunquam respondebat, ἀμείνον εἶναι. Livius expressit XXIII. xi. Si ita faxitis, Romani, vestrae res meliores facilioresque erunt, magisque ex sententia respublica vestra vobis procedet. Et XXV. 12. Haec si recte faxitis, --- fiet res vestra melior. Juxta Herod. Pythia respondit Cretensibus: Mala conquerimini, o insipientes, quae multa propter auxilium Menelao latum vobis Minos immisit, iratus quod etc. atque adeo, οὐκ ἀμείνον ἔσισθαι, isthoc vobis νηπίοις constet experimento: παθὼν δὲ τι νηπίος ἔγνω. In hanc ego sententiam Herodotea capienda iudico, quae sic, opinor, scripta nobis prodibunt ex Codicibus: Ὁ νηπίος, ἐπιμέμφεσθε ὅσα ὑμῖν ἐκ τῶν Μενέλειω τιμωρημάτων Μίνωι ἐπέμψι μνηίων δακρυμάτα. μνηίων ex Arch. enotatum est: Μενέλειω forma Nostro est usitata: de ultione loquitur in proximis; hic τιμωρημα est βεβήθημα. Infra c. 171. bello Troiano non pessos fuisse tradit Cretenses τιμωροῦς Μίνωα. Idomeneo Merioneque ducibus auxilia Menelao missa, Herodoto dicuntur Μενέλειω τιμωρημάτων: sicut Herculi dorpo missa Ἡρακλεῖ δωρήματα Sophocli Trach. vs. 681. Deum heroumque iras saepius immortales proprie dicuntur μνημάτα: neque sane dedecent Minoa, dum esset in vivis, plus aequo cupidum vindictae. Minos μνηίων dicitur Graecis, [lin. 7.] ὅτι εἰ μὲν οὐ συνέξεπρήξαντα (vid. not. in p. 415, 52.) αὐτῷ τὸν ἐν Καμίνω θάνατον γινόμενον. [Adnot. ad V. 94, 15.] Camicum cum venisset in Siciliam ad quaerendum exposcendumque Daedalum, illic tyrannus periit in honesta morte: λουσάμενος ὑπὸ τῶν Κωκάλου θυγατέρων ἀντίθῃ, ζῶντας πίσσαν ἐπιχεαμένων αὐτῷ, Zenob. IV. 92. Hic [Zenobius paroemiographus] sua, quae de Minoë non trita tradit, Ephoro forsan debet, aut Philisto; quorum narrationes περὶ Δαιδάλου τῆς ἀφίξιος πρὸς Κώκαλον, ut exempla pueris legenda, commendat Theon, Progymn. pag. 16. Minois mortem, diverse narratam Diodoro IV. cap. 79. Pausaniæ VII. [c. 4.] p. 531. et aliis, quos in Creta p. 133. Meursius citant et Phil. Cluver. Sicil. Ant. p. 31. et 221. quaeque veterem praeterea spectant historiam, probabiliter tractaverat Sophocles in perduto dramate Καμινίος: his qui-

milem *Hardinus*, Pop. et Urb. Num. p. 409. Verum obites illud. WESS.

9. ἀμφ' ἐνισταῖτας) Fame contractes vox ista designat; ἀμφ' παρμύτους atque is; ὁλόμετος veluti ἐναχέβρας; *Arbodes*, et fame contabefactos dixisse quempiam veterum ἀμφ' ἐνισταῖτας non opinor; sed dixerunt certe ἀμφ' ἀνεκλήναι et κατακλήναι: vid. Ti. *Hemsterh.* in *Lucian.* p. 442; quique, si nobiscum mansisset, in arte Critica *Hemsterhusio* fuisset inter nostrates longo sed proximus intervallo. *Io. Pierson*, ad *Moer.* pag. 50. Alterum illud est *Herodoti*; qui lib. IX. cap. 38. dixit ἀμφ' ἐνισταῖτας; καὶ καμύδην, fame atque labore enectos; *Valla*. Permutantur interdum καλίστης, κατακλήνης et ἐνιστάνης. *Hezych.* Σονετάνης; ἐνιστάνης. *Iustitia Chrysippo* pingitur ἐνιστάνη, καὶ ἐνιστάνης ἔχουσα τὸ πρόσωπον, apud *A. Gellium* Noct. Att. XIV. 4. VALCK. — *Εὐνοῖαν* dicuntur non modo qui amice eocint, sed et qui hostiliter congrediuntur: sic ἐνιστάνας aut ἐνιστάνας dicuntur qui iam stant alter contra alterum, et inter se conflictantur pugnantque. Vide I. 214; 10. VI. 108, 160 et *Adnot.* ad h. 208, 1. Itaque, quemadmodum latine dicimus morbo, malis; doloribus conflictari, sic graeci dicunt ἀμφ', καμύδην, ἀνὲρ ἐνιστάνας. conf. IX. 89, 24 seq. et VIII. 74; 1. S.

13. Τῆρον πόλιν) Quam a Cretensibus in Iapygia conditam narrat urbem, hic Τῆρον cum dictam invenerint *Strabo*; *Steph.* *Byz.* *Eustath.* cur ex vitiosa sui Cod. lectione *Gronovius* Τῆρον nobis effingit? VALCK. — Ex *bled.* et consentaneorum scriptura nihil extrico: Τῆρον voluisse, anceps viri *Celebi* suspicio est, ceteris praesertim Τῆρονipientibus. *Strabonis* enim Ὀδύρου mendose scribi consentiunt *Cluverius* *Antiq. Ital.* lib. IV. p. 1247. et *Meyerus* *Hb. IV. Cret.* cap. 5., tum maxime *Alex. Synnouch.* *Mazochii* *Commenti.* ad *acneas* *Tab. Heracleenses* pag. 95; verissime pag. 537. adscribens, τὰς ἄλλας οἰκῆσαι; continuo succedens, [lin. 16.] notare, alias condidisse; quomodo *Valla* ex οἰκῆσαι sui libri, et probe quidem: nūquid αὐτὸν et οἰκῆσαι, quod ille persuadere nititur, tantumdem valere Graecis, id vero sermonis habitus respuit. Illud a veritate quoque, *Cretenses*, qui postea *Iapyges* vocati; tribus generationibus, h. e. annis trecentis *Troia* emulium praecessit; ab-

ludit longissime. Et huc stūpēda trahitur argumentatione, quod deinceps sequetur, τῆς δὲ γυναικὸς μισθὸν τῶνδε τῶν ἀνδρῶν τὰς τῶνδε. Taceo, neque enim occultum est. τῆς γυναικὸς pro Nostri more centum duntaxat annos absolvere lib. II. 142. At sunt in egregio Commentario plura, festinatus deproperata. WESS. — Videtur dēctissimus Editor, οὐκ ἔστιν licet in contextu tenens, unice tamen αἰνέσαι verum iudicasse, quod et Schaeff. recepit, quem et ego eum Schultz. et Borh. secutus sum. Nec tamen dissimulandum, scriptos libros omnes cum olim editis in cōsuetudine consentire. Conf. Var. Lect. VI. 33, 11. S.

20-22. οἱ ὑπὸ Μινύθου etc.) Malunt αὐτῶν ὑπὸ Μιν., tum αὐτῶν vocem pravam vidēri, in primis ὄντω, e marginali cera temere ingestum. [Sic Reiskius.] Quas quidem suspiciones auctoribus non invidio: οἱ τῶν αὐτῶν [qui ex civium numero,] Scriptoris more Rhegini illi sunt. a Micytho auxiliatum missi. ἀνθρώπων προχθονὶ ὄντω non aliud, ac ὅμοιος Heagydhū, sive, τὸν αὐτῶν πρόπον, uti opportune vir doctus Miscell. Observ. T. III. p. 145. WESS. — ὄντω, illa scil. dum a Micytho coacti opem ferebant Tarentinis; quod haud incommode ea occasione latine reddi posse putavi. De illo, τῶν αὐτῶν, vide Adn. ad c. 156, 8. S.

Ibid. ἀναγκάζονται τῶν αὐτῶν) A Valla bene conversa miror, cur se vir doctus neget intelligere. τῶν περιόχων ἀναγκάζονται dixit c. 58. Venire coacti, ἀφαισθῆναι ἀναγκάζονται, more scribendi, quem valde Noster adamavit, hic dicuntur ἀναγκάζονται καὶ ἀπινόμενοι. Tarentinis a Micytho coacti auxiliares, tria tum civium millia ceciderunt, ἀπὸ τῶν προχθονὶ ὄντων. Postrema vox, saepe sic adhibita, tentari non debebat. Non definit numerum caesorum, cladem tamen Tarentinorum Rheginorumque sub loco Diodorus enarrat lib. XI. c. 62. VALCK.

25 seq. ὁ δὲ Μινύθης αἰσθῆς τὴν Ἀναξίδα, ἐκίρποντος Πνύου) Donaria Olympica, quae dedicavit ex voto, varilis locis memorans; decies virum optimum Σμίνδον vocat Pausanias, cui lib. V. [c. 26.] p. 447. ex Herodoto, fuisse dicitur δοῦλες καὶ ταπίας τῶν Ἀναξιδᾶ χρημάτων: sic ἐκίρποντος accepit Herodoti, qui I. 108; Harpagum scribit πέντων ἐκίρποντος τῶν Ἀρναίων; apud recentiores isthoc usu saepe vox usurpatur. De tutela filiorum herilium, quam fidelissime Mi-

cythus administravit, nihil *Herodot.* aut *Pausan.*, memoria dignissima posteris tradidit *Diodor.* lib. XI. c. 66. et c. 48. Ut apud *Herodotum*, sic *Iustino* dicitur et *Macrobio* (p. 258.) *Micythus*, qui *Σμίνθος* est *Pausaniae*. vid. *Wess.* ad *Diodor.* l. c. et *H. Vales.* ad *Exc.* ex *Diod.* p. 550. Eidem *Diodoro* dux quidam *Μίνθος* memoratur ad *Olymp.* 117. lib. XIX. c. 88. πρὸς *Μίνθον* scribendum apud *Dionys. Halic.* II. p. 196. 20. vid. epigr. apud *Kiister.* ad *Suid.* T. III. p. 267. *Σμίνθου* meminit *Demosth.* p. 241. et *Aristoph.* *Εκκλ.* vs. 293. Innotuerunt et *Σμινθίων*. *Σμινθίων*. *Σμινθίων*. A dialecto pendet in propriis etiam nominibus saepenumero scribendi diversitas. VALCK.

24 seq. κατελίσκετο αὐτός ὅσπερ etc.) Non displicet distinguendi in *Arch.* modus. [quem *Reiskius* etiam commendaverat:] nunc certe nexus minus adcommodatus cernitur. *Micythi*, optimae fidei tutoris, celebratissima in *Diodoro* lib. XI. 48. et 66, et *Pausaniae*, cui *Σμίνθος*, lib. V. 26. ubi et *statuae* [statuarum] apud *Olympiam* ab illo dedicatae [dedicatae] memoria. *Iustinum*, *Macrobius*, aliosque hominis praedicatores non moror. WESS.

CAP. CLXXI. 2 seq. ἰς δὲ τὴν Κρήτην ἱσταν. etc.) Nihil habent *ιστοιζέσθαι*, et cetera, a quo pendeant. Quae τὴν *παριθήκην* antecedunt, illa verbo nitebantur *λέγεται*: [c. 170, 1.] post illam vocula requiritur in talibus usitata. Videbatur amico meo *ὡς* in *ὦν* mutandum; idem et ego requiri suspicor, suo sic forte loco collocandum. Ἐπὶ τὴν Κρήτην ἱστανέσθαι λέγουσι *Πραίσιος* *ιστοιζέσθαι* ἄλλους τοὺς ἀνθρώπους, καὶ μάλιστα Ἕλληνας: neque displiceret *Ἐς δὲ τὴν*, quod aliquando minus considerate reieci. Videtur mihi sic legisse *Valla*, dum vertebat: In *Cretam* igitur *desolatam* *Praesii* ciunt, etc. *Praesiorum* erat ista narratio, *τῇ* *Ἐπὶ* *κρήτι*, non participes expeditionis in *Sicaniam*, domi manserant. VALCK. — Suspecta habens ista verba *Vir* doctissimus, *ὡς* λέγουσι *Πραίσιος* etc. non recordatus erat familiaris *Nostro* usus loquendi, de quo vide *Adnot.* ad I. 58, 7. et IV. 5, 1. S.

5. μετὰ *Μίνω* τελευτήσαντα) *Μίνω* *Gronovius* hic in *Μίνω*, supra in *Μίνων* non debet deformare; [vid. *Var. Lect.*] qui mox [lin. 8.] veram lectionem restituit *ἐπὶ ἀπονομήσας* in *Τροίης*, quam tamen absque membrana *Flor.*

ex *Valla* didicissemus et *Arch.* Pro, ἀπὸ τούτων δὲ [lin. 7.]
 ex iisdem legerem ἀντὶ τούτου δὲ, et ob id: hoc commen-
 dat responsum c. 169. VALCK. — Vide tamen *Var.*
Lect. S.

10. μετὰ τῶν ὑπολοίπων τρίτους etc.) Haec artissime, olim
 commate ante τρίτους divulsa, iunxi. Οἱ ὑπόλοιποι, qui fa-
 mem et pestem evaserant, cum tertiis Cretam advenis
 postea incoluerunt. Stant mecum Cl. de Pauw et *Abresch.*
 Opinor autem in *Herodoti oculis Homeri Odys.* T. vs. 175.
 ubi de insulae habitatoribus et varia origine, fuisse.
 WESS.
